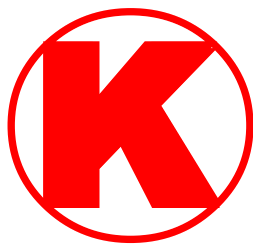

Kansanääni

Nro 1/05 **Mielipidelehti työn, toimeentulon, rauhan ja kansanvallan puolesta**

Irtonumero1,70 €
4. vuosikerta

Venäjän eläkeläiset barrikadeilla

Kova oikeistolainen politiikka kurittaa Suomen tapaan myös Venäjän eläkeläisiä ja työttömiä. Myös Venäjällä nämä väestöpiirit ovat saaneet asemallaan maksaa suuryritysten rikastumisen. Se on johtanut Putinin hallinnon suosion laskuun. Tätä eivät olisi voineet kuvitella ne 1920- ja 30-lukujen neuvostotyöläiset, jotka teollistivat Neuvostoliiton.

Sivut 8 ja 13

Euroopan vapauttamisesta 60-vuotta

Vapauttaessaan Eurooppaa saksalaisista sotajoukoista neuvostojoukot eivät olleet uskoa näkemäänsä törmätessään saksalaisten keskitysleireihin. Vuoden 1945 tammikuusta toukokuuhun käytiin monet toisen maailmansodan raskaimmista taisteluista, joiden tuloksena paljastui myös käytännössä totuus Hitlerin johtaman saksalaisen fasismin, natsismin, äärimmäisestä raakuudesta. Kuva Riikan lähistöllä sijaitsevasta Salaspilsin keskitysleiristä.

Katso sivu 7

Miten palautetaan yhtenäisyys?

Näistä edellisten eduskantavaalien vaalijulisteista näkyy selvästi kommunistien jakautuminen eri leireihin. Miksi on eri puolueita ja onko niissä eroja? Vaaleissa KTP esiintyi puhtaasti omilla listoillaan. SKP otti listoilleen myös kansalaisjärjestöjen edustajia ja Kommunistien Liiton edustajat olivat mukana EU-suuntauksen vastaisessa rintamapuolueessa. Miten tämä on ymmärrettävissä?

Katso sivu 12

Kaikkien maiden proletaarit - liittykää yhteen!

Kansanääni

Päätoimittaja:
Reijo Katajaranta, PL 780, 00101 Helsinki

Helsinki helmikuu 2005

Vastuuton meno jatkuu

Meillä ja maailmalla jatkuu edelleenkin vastuuton meno, sellainen, johon vain täysin hillitön kapitalismi kykenee. Sanotaan, että lehdellämme pitäisi olla iloisempi ilme. Se on aika hankalaa, kun seurailee kaikkea sitä, mitä maailmalla tapahtuu. Lehden tehtävänä on selvittää maailmaa sellaisena kun se todellisuudessa on, ei tarjota pensaita, jonne lukija voisi päänsä piilottaa.

Eläkeläisten kimppuun on käyty niin Venäjällä kuin Suomessakin. Molemmissa maissa yhteiskuntarakenteet ja hyvinvointi on rakennettu niiden ihmisten vuosikymmenien työllä, joiden etuihin nyt haluttaisiin käydä käsiksi. Suomessa eläkeläisiä vastaan hyökkäsi Evan toimitusjohtaja Pentti Vartia. Hän halusi poistaa eläkeläisiltä ja heidän asioitaan käsitteleviltä virkamiehiltä äänioikeuden. Ei hän esitystään hyökkäykseksi halunnut nimetä, mutta ei kuitenkaan osannut pukea sanomaansa mihinkään myönteiseen termiin, kuten vaikkapa eläkeläisten äänioikeuden kehittäminen. Sillä kaipa se Vartian mukaan voisi olla äänioikeuden kehittämistä, jos vaivalloisesti liikkuvan eläkeläisen ei tarvitse vaivautua äänestyspaikalle ollenkaan. Vartia ei muistanut myöskään mainita, että entisessä Spartan valtiossahan eläkeläiskysymyksen hoito varsin kehittynyttä olikin, kun kaikki liian vanhat vietiin jyrkänteen reunalle ja syöstiin alas rotkoon.

Venäjällä presidentti Putin askartelee samoissa touhuissa. Entisen Neuvostoliiton sosiaalisesta järjestelmästä on vielä jotakin jäljellä, kuten eläkeläisten ja invalidien ilmaiset matkat julkisissa kulkuvälineissä. Niitähän ei taas lännessä hyväksytä. Nyt Putin on kieltänyt eläkeläisiltä ilmaiset matkat pientä rahallista tukea vastaan. Eläkeläiset ovat tästä raivostuneet ja Putin on samalla menettänyt suuren osan kansansuosiostaan. Putin ei eläkeläisille enää olekaan se kunnollinen, raitis ja tarmokas nuori mies, joka turvaa eläkeläisten edut Jeltsinin ajan kaaosmaisen kurjuuden jälkeen.

Suomessa kapitalistien vastuuttomuudella ei ole mitään rajaa. Sen todisti jälleen kerran Sonera, tuo yritys, joka vielä reilut 10-vuotta sitten oli täydelleen valtion omistuksessa, mutta jonka rötösherroja jahdanneen Veikko Vennamon poika, rötösherraksi osoittautunut Pekka Vennamo yksityisti. Sen jälkeen Sonera on käynyt ostamassa Keski-Euroopasta ilmaa 50 miljardilla entisillä mummon markoilla. Sitten Sonera liitettiin ruotsalaiseen Teliaan. Samalla Suomen valtion omistus on pudonnut yhtiössä muutamaan prosenttiin ja lopustakin omistuksesta ollaan luopumassa. Nyt Telia-Sonera sitten teki kaikkien aikojen parhaimman voittonsa, n. 2 miljardia euroa. Samassa yhteydessä kun voitto todettiin, tehtiin päätös irtisanoa 2000 yhtiön työntekijää, joista 650 Suomesta. Samoin yhtiössä päätettiin jakaa 620 milj. euron osingot omistajille. Mitään yritys ei siis ole Kaj Relanderin ajoista oppinut.

Korutonta kertomaa. Yritä siinä sitten tehdä ilmeeltään iloista lehteä.

Tilaan Kansan äänen

Lehti ilmestyy 6 kertaa vuodessa. Vuosikerran hinta on 15€. Mikäli olet Kansan äänen julkaisijajärjestöjen jäsen tilaushinta on 10 €.

- ❑ Olen maksanut tilaushinnan 15 €
- ❑ Olen maksanut tilaushinnan 10 €
- ❑ Maksettu tilille OKO 554114-227966
- ❑ Lehti laskuttaa

Sukunimi Etunimi

Lähiosoite Postinumero ja -paikka

Tilaus postitetaan os. Kansan ääni PL 780, 00101 Helsinki.
Puhelintilaukset 040-5643205 tai 050-5884159

Työmarkkinatukiuudistus ....

Työministeriö asetti 15.6. 2004 ns. Skogin työryhmän valmistelemaan hallituksen työllisyysohjelman sisältyvän työmarkkinatuen uudistuksen. Työryhmän tehtävä perustui pääministeri Vanhasen hallitusohjelmaan. Työryhmä julkaisi esityksensä 2. helmikuuta. Esityksessä rajataan työmarkkinatuki 500 päivään. Sen jälkeen se muuttuu vastikkeelliseksi.

Tuen vastikkeellisuus merkitsee, että tämän jälkeen työttömän tulisi osallistua erilaisiin valtion ja kuntien järjestämiin työllistämistoimiin melkein minkälaisella palkalla tahansa. On vaarana, että nämä työllistämistoimet mahdollistavat todellisen halpatyövoiman käytön. Onpa jo puhuttu orjatyövoiman käyttöön otosta. Esitys suorastaan kannustaa kuntatyönantajaa odottamaan työttömän pitkäaikaistumista, jonka jälkeen työttömän työllistäminen tuleekin paljon halvemmaksi. Työryhmän esitys kaataa lisää kustannuksia kunnille vaikka niiltä on jo ennestään sahattu pois valtionosuuksia. Työmarkkinatuki on nykyisin valtion rahoittamaa ja Kelan jakamaa tukea, jota ei ole ajallisesti rajattu.

Skogin työryhmän paperi pahasti metsässä

Työministeriön ohjelmajohtaja **Harri Skogin** johtama työmarkkinatuki –työryhmä esittää kuntien osallistumista enenevässä määrin työmarkkinatuen rahoittamiseen. Ryhmän raportissa todetaan: ”Muutetaan valtion ja kuntien vastuita työttömyysaikaisen etuusjärjestelmien rahoituksessa siten, että rahoitus kannustaa toimimaan nykyistä tehokkaammin työllisyystavoitteiden suuntaisesti”.

Työttömyyden aiheuttamien kustannusten siirto kunnille on tolkuton ajatus: Keinot työllisyyden parantamiseen ovat hallituksella - eivät kunnilla. Kunta ei pysty vaikuttamaan valtion – tai EU:n ja Euroopan keskuspankin – toteuttamaan talous- ja työllisyyspolitiikkaan eikä sitä kautta työllisyyteen. Aiheuttaja maksaa –periaate olisi säilytettävä työttömyysturva-asiassa.

Asia onkin ymmärrettävä saalistajien yhteiskunnan rakentamisen ideologiasta käsin. Valtion verotus on progressiivista; siksi työmarkkinatuki halutaan siirtää kuntien vastuulle. Toteutuessaan esitys merkitsisi veronalennusta huipputuloisille ja merkittävää tulonsiirtoa suurituloisille. Pyrkimys kurjistaa työttömiä ja työntää heidät kunnan sosiaaliluukulle merkitsee, että hallitus ei edes aio tavoitella lupaamaansa 100 000 – 150 000 uutta työpaikkaa vaalikauden aikana.

Ehdotuksen perustelut ovat hämääviä, tolkuttomia, spekulatiivisia ja ristiriitaisia

Skogin ryhmän paperissa todetaan: ”Työttömyyden varantoon vaikuttaminen edellyttää laadullisesti ja sisällöllisesti kokonaan toisenlaisia toimenpiteitä kuin työttömyyden virtaan vaikuttaminen. Tavoitteena on tasapainotilan saavuttaminen niin, että varantoon kohdistuvilla toimilla on uskottava ja ennalta ehkäisevä aktivointivaikutus myös työttömyyden virtaan niin, että omatoiminen aktiivinen työmarkkinoille pyrkiminen on peruslähtökohta heti työttömyyden alusta”. Tällaista ’Lilleri lalleri laudalla makasi, Lilleri lallei laudalta putosi’ – argumentointia on raportissa kymmeniä sivuja.

Skogin paperissa sanotaan, että jos pitkäaikaistyötön kieltäytyy osallistumasta hänelle tarjottuun soveltuvaan työllistymistä edistävään toimenpiteeseen, oikeus työmarkkinatukeen lakkautetaan toistaiseksi. Jos työstä, koulutuksesta tai aktiivitoimista kieltäytyy, karenssi vyöryy päälle kuin Aasian tsunami.

Vaikka työttömiä kuinka kepitettäisiin aktiivisiksi, työhön on vaikea päästä. Työtä vailla olevaa väkeä on näet yhä monta kertaa enemmän kuin avoimia työpaikkoja. Tosiasiassa Sailaksen, Skogin ja Kalliomäen ajama hanke tähtää **työttömyysturvan alasajoon** ja hyvinvointivaltion perusteiden murtamiseen. Työryhmä olisi halunnut porrastaa työmarkkinatukia ja tehdä ne määräaikaisiksi, mutta nykyisen perustuslain säädökset estävät tämän. Työryhmä pyrkii siihen toista tietä: pitkäaikaistyöttömien ja kustannusten siirtymiseen kuntien kontolle palvelee ainoastaan tätä tavoitetta.

Hyvinvointiyhteiskunnan alasajon puhemiehet eivät viitsi olla edes johdonmukaisia: “Jos kunta hoitaisi osan työmarkkinatuesta, sillä olisi aivan toisenlainen kannustin edistää työllistymistä omilla toimillaan“, **Kalliomäki** sanoo.

Uudistus piiskaa viranomaisia, ei työttömiä, väittää työministeri **Tarja Filatov.** Häntä ”harmittaa”, että keskustelussa työmarkkinatuen uudistuksesta on korostettu liikaa työttömän velvollisuuksia, mutta unohdettu oikeudet. -Jo nyt työttömän pitää hakea töitä, ottaa vastaan töitä ja osallistua työvoimapoliittisiin toimenpiteisiin. Kaikki samat elementit ovat olemassa. Ongelmahan on, ettei yhteiskunnalla ole ollut tarjota ihmisille sitä vastiketta, joka heidän pitää ottaa vastaan. Eihän ihmiseltä voi

Jatkuu seuraavalla sivulla...

...on työreformi Vanhasen malliin

Nälkä ajaa etenkin työttömät soppatykeille. Vanhasen hallituksen toimeentulotuen uudistus ei poista nälkää, mutta takaa halpaa työvoimaa julkiselle sektorille.

edellyttää vastikkeellisuutta, jos yhteiskunta ei tarjoa sitä omaa puolikastaan.

Filatov ehdottaa toimeentulotuen siirtämistä kunnilta Kelalle (Demari 11.2.05). -Kela maksaa sen, mitä kuuluu, mutta jotkut kunnat nipistävät lakisääteisistäkin normeista. Samassa haastattelussa Filatov puolustaa Skogin paperia eli työmarkkinatukien siirtämistä Kelalta kunnan sosiaaliluukulle. Samana päivänä kun Filatovin lausunto oli lehdessä ja Demarin nettisivulla, STT:n välittämä uutisjuttu työministerin lausunnosta oli lehdissä ja sähköisissä viestimissä näkyvästi. Tuona aamuna klo 10.13 Demarin nettisivulta katosi Filatovin haastattelusta toimeentulotuen siirtoa koskeva osa. Joku ilmeisesti katsoi, että edes joku tolkku ja johdonmukaisuus pitää olla ministerinkin lausunnoissa.

Sosiaalisen asuntotuotannon romahdus

Jos Sailaksen ja Skogin työryhmien esitys toteutuisi, kunta pääsisi halvimmalla, kun ei tarjoaisi alueeltaan työttömille asuntoja. Eräät kunnat ovatkin lopettaneet kokonaan arava-vuokra-asuntojen rakentamisen pitääkseen toimeentulotukimenot matalina. Mikäli kunnan alueella asuvien työttömien kustannuksia siirretään valtiolta kunnalle, taloudellinen pakko ajaa kunnan harjoittamaan epäsosiaalista asuntopolitiikkaa entisestään. Esimerkkejä tästä on lukuisia: suurissa etelän kaupungeissa tuhannet työttömät ja muut vähätuloiset on ajettu asunnottomiksi. Taloudellisessa ahdingossa olevat kunnat saattaisivat tökkiä irtisanottuja naapurikuntiin tai kotiseudulleen – työttömät eivät olisi kovin toivottuja kuntiin.

Kuntaliitto vastustaa työttömyyden kustannusten siirtoa kuntien kontolle

Kuntaliitto tyrmää uudistuksen täysin: työryhmän esitykset siirtäisivät kunnille liikaa rahoitusvastuuta. Kunnissa ei uskota olevan realistisia mahdollisuuksia työllistää jokaista pitkäaikaistyötöntä.

Kuntaliitto katsoo, että ”kunnat eivät voi työnantajina tarjota 50.000-60. 000 pitkäaikaistyöttömälle järkevää aktivointityöpaikkaa” ja samanaikaisesti tarjota toimenpiteitä vähemmän aikaa työttömänä olleille.

Kunnat vetoavat myös siihen, ettei niillä ole tarpeeksi rahaa uudistuksen toteuttamiseen. SKL tyrmää hallituksen kaavailut siirtää työmarkkinatuen varassa elävät pitkäaikaistyöttömät kuntien vastuulle. Liiton mielestä työttömien siirto ja järjestelmän rahoitusvastuun vyöryttäminen kunnille johtaisi kaaokseen. Kuntaliitossa ei ymmärretä, miten vastuun siirto valtiolta kunnille parantaisi työllisyystavoitteiden saavuttamista.

Kunta-alan ammattiliitto vastustaa

- Pitkäaikaistyöttömien aktivointitakuulla ei saa vaarantaa kuntien kilpailukykyä ja taloutta, sanoo Kunta-alan ammattiliiton **KTV:n puheenjohtaja Tuire Santamäki-Vuori**. -Kunnille ei voi enää asettaa muita työmarkkinasektoreita laajempia vastuita työllisyystyöpaikkojen tarjoamisessa. -Kuntien täytyy osoittaa omassa palvelutuotannossaan samalla tavoin kustannustehokkuutta ja laadukkuutta kuin yksityisten palveluntuottajienkin. Siksi kunnilla on oltava yhtäläiset mahdollisuudet ja vapaudet kehittää ja rekrytoida omaa henkilöstöä kuin kilpailevilla palveluntuottajillakin. Hän torjuu esityksen, että kunnille siirrettäisiin lisää **rahoitusvastuuta pitkäaikaistyöttömien aktivoinnista ja toimeentulosta. -Työmarkkinatuen aktivointi ei edellytä työmarkkinatuen rahoitusvastuun uudistamista**. KTV painottaa, että hallitusohjelman linjausten mukaisesti on pyrittävä selkeään, vakaaseen ja ennakoitavissa olevaan rahoitukseen sekä koko kuntasektorilla että yksityisissä kunnissa.

Työttömät vastustavat

-Kyse on lähinnä rahoituksen siirrosta. Tavallisen työhaluisen työttömän tilanne ei muutu miksikään, sanoo Työöttömien valtakunnallisen yhdistyksen puheenjohtaja **Lea Karjalainen**. -Niin ikään aktivointitoimia sisältävä laki kuntouttavasta työtoiminnasta ei ole sekään pelannut.

-Meidän ihmisille luvataan aktivointitoimia, mutta niitä ei ole mistä osoittaa. Tietysti toive on, että tämä lähtee pelaamaan, mutta siihen ei luoteta. -Työmarkkinatuen vastikkeellisuuskaan tuskin muuttaa mitään. -Jos ei aktiivitoimenpiteitä pystytä tarjoamaan, tilanne pysyy entisellään.

Iisalmen työttömien toiminnajohtaja Lauri Nissinen lausahtaa: -Pelkään, että ollaan menossa työreformin suuntaan. Yritetään pakottaa ihmiset tekemään työtä alipalkalla. -Tällaisenaan esitystä ei voi runnoa läpi: jatkoesityksiä ja tukien välimuotoja kaivataan. - Mielekkäitä harjoittelupaikkoja ei tule löytymään. 3. sektori ei voi enää tämän enempää työllistää. Meillekin olisi tulijoita, mutta ei täällä ole mitään järkevää tekemistä lisätyövoimalle. Työttömälle luvattua lisärahaa Nissinen pitää hatusta vedettynä. Todellisuudessa käteen jäävä osuus ei välttämättä kasva. Esityksen tausta-ajatuksena oleva passiivisten aktivointi ei saa ymmärrystä: -Meidän työttömistä 95 prosenttia haluaa töihin, siitä se ei ole kiinni.

Lopuksi

Jos Skogin ryhmän ehdotus menisi läpi eduskunnassa, Suomessa kansalaisoikeudet olisivat Komin autonomista tasavaltaa heikompia. Vuonna 1998 alueoikeus tuomitsi Syktyvkarin kunnanjohtajan siitä, että hän oli vaatinut työttömyyskorvauksen vastineeksi työsuoritusta kaupungin siistimisessä.

Juhani Tanski
puheenjohtaja
Kuopion Seudun Omatoimiset Työnhakijat ry

Opimmeko mitään?

Jo kaksisataa vuotta sitten todettiin, että jos emme tunne historiaa, joudumme elämään sen uudestaan. Viime kesänä Lappeenrannan museossa järjestettiin Venäjän tsaarin Nikolai II:n pukunäyttely. Niissä merkeissä näyttelyn intendenttiä haastateltiin TV 1:ssä. Siinä hän totesi, että Nikolai II oli hyvä ja rakastava perheenisä. Mitä muuta hän oli, se jätettiin sanomatta.

Nikolai II:sta tuli Venäjän tsaari ja itsevaltias 26 vuotiaana. Jo kolmikymppisenä hän aloitti suomalaisten sortamisen antamalla helmikuun manifestin, jonka tavoite oli Suomen venäläistäminen. Siitä alkoi ensimmäinen 1899-1905 sortokausi. Toinen sortokausi alkoi 1908 ja kesti Venäjän vallankumoukseen saakka! Tässä on ryssävihan juuret.

Tsaari ei sortanut yksin suomalaisia. Venäjän työläisten ja talonpoikien elämä oli pelkää raatamista, kurjuutta, vilua ja nälkää. Siksi Pietarissa pappi Gabon järjesti työläisten uskonnollisen ja rauhallisen kulkueen anomaan tsaarilta helpotusta kurjuuteensa. Tsaari otti heidät vastaan konekivääreillä ja ratsuväellä. Tuhat ihmistä tapettiin ja kaksituhatta haavoittui. Pietarin katuja huuhtoi työläisten veri. Tuo sunnuntai tammikuun 9. päivä 1905 muistetaan verisunnuntaina. Sen ja kurjuuden vuoksi koko Venäjällä alkoi laajat lakkoliikkeet ja jopa sotilaiden kapinointi. Ne tsaari Nikolai II kukisti verisesti.

Ensimmäisessä maailmansodassa 1914-17 kaatui venäläistä työläistä ja talonpoikaa yli 2,3 miljoonaa. 5,3 miljoonaa haavoittui. Venäjälle sota oli katastrofi. Itsevaltiaan tsaari Nikolai II kaksikymmentäkolme vuotta kestänyt valtakausi oli verinen.

❑ ❑ ❑

Vähän ennen, kun Nikolaista tuli Venäjän tsaari ja itsevaltias, C.G.E. Mannerheim valmistui tsaarin ratsuväkiopistosta. Hän oli Nikolaita vuotta vanhempi. Tsaari Nikolai II ylensi Mannerheimiä nopeasti. Jo 37 vuotiaana hän oli eversti, 44 vuotiaana kenraalimajuri ja tsaarin henkikvartiokaartin komentaja. Mannerheimin sotilasura kuvastaa hänen uskollisuuttaan Suomen sortajalle tsaari Nikolai II:lle.

Venäjän vallankumouksen jälkeen joulukuussa 1917 Mannerheim tuli Suomeen. Täällä hänet nimitettiin heti suojeluskunnan ylipäälliköksi ei samana vuonna, kun Neuvosto-Venäjä myönsi Suomelle itsenäisyyden. Vasta helmikuun lopussa 1918 Mannerheimin johdolla suojeluskunnat ryhtyivät saksalaisten ratkaisevalla tuella kukistamaan punaisia, jotka hallitsivat Etelä-Suomea. Tässä luokkasodassa kolmekymmentätuhatta työläistä ja talonpoikaa menetti henkensä, josta suojeluskunnat saivat lisänimen – lahtarikaarti.

Punaisten lahtaaminen ei vielä tyydyttänyt Mannerheimiä. Siksi hän kävi 1919 kiivaita neuvotteluja Venäjän valkoisten kanssa, että Suomesta hyökättäisiin punaisten neuvostojen Pietariin. Suomen herrat olivat varpaillaan. He pelkäsivät, että Suomi on ollut liian vähän aikaa itsenäinen. Hyökkäys sai jäädä odottamaan toista aikaa.

1930-luvun lopulla Stalin teki Suomelle ehdotuksen aluevaihdosta; Suomi luovuttaisi Kannakselta Leningradin suojaksi 2 761 km^2 ja saisi sen korvaukseksi Laatokan pohjoispuolelta 5 529 km^2. Jo 1919 syntyneen Venäjälle hyökkäämisen ja Suur-Suomi haaveiden vuoksi se ei kelvannut Mannerheimille. Seurauksena oli kaksi sotaa. Suomi menetti lähes satatuhatta miestä kaatuneina. Itsenäisyyden Suomi säilytti vain siksi, että se suostui vetäytymään vuoden 1940 rajojen taakse ja lisäksi luovuttamaa NL:lle Petsamon nikkelialueet ja – lupasi ajaa Hitlerin joukot maasta.

❑ ❑ ❑

Tammikuussa oli verisunnuntain lisäksi toinenkin merkkipäivä. 27. päivä tuli kuluneeksi 60 vuotta siitä, kun neuvostoarmeija lopetti Auschwitzin tuhoamisleirin ja vapautti sen vangit. Itse asiassa Neuvostoarmeija lopetti kaikki tuhomamisleirit ja yhdestätoista keskitysleiristä seitsemän. Neljä keskitysleiriä jäi länsiliittoutuneiden lopetettavaksi.

Näyttää siltä, että sodissa siviilien tuhoaminen saa jatkua, sillä Auschwitzin muistotilaisuudessa tuomittiin yksin vainot. Mutta – toisessa maailmansodassa tapettujen siviilien määrä ylitti 23 miljoonaa. Tuhoamisleirien jälkeen hurjinta siviiliväestön joukkomittaista tappamista olivat (sota oli jo päättynyt Euroopassa!) atomipommit Hiroshimaan ja Nagasakiin, joissa muutamassa sekunnissa menehtyi lähes yhtä monta siviiliä kuin Yhdysvaltojen sotilaita koko maailmansodan aikana! Pommien jälkiseurauksina kymmenien tuhansien menehtyneiden oikeaa määrää ei tiedä kukaan.

Vainoista riippumatta siviiliväestö on tänäkin päivänä sotien syytön häviäjä. Yhdysvallat ovat epävirallisesti tunnustaneet, että irakilaisia siviilejä on tapettu satatuhatta. Totuus lienee kaksikertainen. 1990-luvun alusta lähtien Yhdysvallat on käyttänyt (köyhdytetyn uraanin) atomiaseita hyökätessään Balkanille ja kaksi kertaa hyökkäyksissä Irakiin. Niiden siviiliuhrien määrää ei saa koskaan tietää. Atomisaaste pysyy maaperässä (puolittumisaika on 4,5 miljardia vuotta) ja kulkeutuu pohjavedessä, ravintoketjussa ja hengitysilmassa ihmisiin aiheuttaen syöpää, solu- ja perimävaurioita ja se kulkeutuu edelleen syntyvien lasten kautta sukupolvesta toiseen. Saastuneilla alueilla vammaisina syntyneiden lasten määrä on lisääntynyt räjähdysmäisesti.

❑ ❑ ❑

Tänään tuntuu siltä, ettei meillä, eikä maailmalla, ole opittu historiasta mitään, kun meillä sortaja tsaarille tehdään kunniaa ja kun meillä ja maailmalla ahkerasti kalistellaan nopean toiminnan aseita ja uusia kehitellään. Emmekö todella opi mitään, vaikka maailma on täynnä sodan verisiä jälkiä? Joudummeko elämään historian uudestaan? Emmekö enää hyväksy 2. maailmansodan loppumisen vakuutusta; joka ryhtyy mihin tahansa hyökkäyssotaan, syyllistyy sotarikokseen!?

Kai Kontturi

Pääomapiirit utopisteina

Antiikin Kreikassa Platon loi ensimmäisen yhteiskunautopian 300-luvulla eaa. kirjoittaessaan kirjansa "Valtio". 1500-luvun Englannissa Thomas More kirjoitti kuuluisan utopian, jonka nimenäkin oli "Utopia". 1700- ja 1800 lukujen vaihteessa kuuluisat sosialistiutopistit englantilainen Robert Owen ja ranskalaiset Charles Fourier ja Claude Saint-Simon kirjoittivat omat utopiansa. Nyt myös kapitalistit ja valtaeliitti ovat innostuneet laatimaan utopioitaan.

Kuvassa Charlie Chaplin elokuvassaan Nykyaika. Kuva havainnollistaa, minkälaiseen asemaan työläiset ahdettiin 1930-luvulla. Samaan pyrkivät nykykapitalismin utopiat. Chaplin puuhailee tässä yhtenä hammasrattaana hammasrattaiden joukossa. Tietokoneita ei silloin vielä tunnettu.

Pienin väliajoin viime syksynä esiteltiin kansalle useampia utopioita. Ensin Elinkeinoelämän valtuuskunta julkaisi aikaansaannoksensa **"Suomen menestyksen eväät, Tiekartta tulevaisuuteen"**. "Tiekartan" taustavaikuttajina on suomalaisten suuryritysten ja elinkeinoelämän ylintä johtoa kuten Antti Herlin Kone Oy, Georg Ehrnrooth Eva, Johannes Koroma TT, Matti Alahuhta Nokia. Projektia koordinoimassa on ollut mm. Risto E.J. Penttilä ja sen kirjoitti päätoimittaja Tapani Ruokanen. Evan raportilla on kokoa 125 sivun verran.

Toinen "utopia" oli pääministeri Matti Vanhasen tammikuussa 2004 tilaama globalisaatioraportti **"Suomi maailmantaloudessa"**. Sillä on kokoa 152 sivua ja sen laatineen työryhmän vetäjinä olivat valtiovarainministeriön ylijohtaja Anne Brunila ja alivaltiosihteeri Vesa Vihriälä.

On aivan oikein, että tulevaisuutta luodataan, mutta minkälaisesta näkökulmasta sitä tehdään? Ei ole olemassa puolueetonta tiekarttaa tai globalisaatioraporttia. Nämä molemmat raportit ovat suurpääoman etujen äänitorvia, eivätkä eroa toisistaan tästä syystä kovinkaan paljon. Molemmat raportit sanovat puolustavansa Suomen etua ja työllisyyttä globalisoituvassa maailmassa. Se on vain kulissi pääoman voitontavoittelulle ja tapahtuu suuren rahan ehdoilla.

Ihmiset laitetaan putkeen

Näiden molempien kapitalististen utopioiden perimmäistä sisältöä on laittaa ihmiset elinikäiseen putkeen syntymästä hautaan asti. Tässä putkessa ollaan sitten kuin broilerit kapitalistisen riiston kohteena. Ensin ihminen laitetaan **opintoputkeen**, sitten **työputkeen** ja lopuksi (mahdollisimman lyhyeen) **eläkeputkeen**. Ja näissä putkissa myös tulisi pysyä. Jos ei pysy, rangaistaan. Opintoputkessa ei saa poukkoilla. Opinnot eivät saa venyä, ei saa pitää välivuosia. Samoin työputkessa. Ja varjele, jos joudutkin **työttömyysputkeen**. Silloin sinut pyritään palauttamaan takaisin kovalla kädellä minimoimalla kaikki korvaukset ja toimeentulotuki. Jos et palaudu, syrjäydyt, ehkä joudut **ryyppyputkeen** ja odotettavissa oleva elinaikasi lyhenee radikaalisti.

Kapitalistien utopiat rangaistessaan ihmisiä työttömyydestä unohtavat, että eihän kapitalismissa työttömyys voi poistua. Työttömyys on siihen sisäänrakennettua, koska tuotannon tarkoituksena on tuottaa lisäarvoa, voittoja ja rikkauksia harvoille - ei turvallisuutta ja hyvinvointia kaikille. Näin kapitalismi väkisinkin ajaa merkittävän osan ihmisistä työttömyysputkeen ja syrjäytymiskierteeseen.

Ja jotta asia olisi aivan selvä, myös työntekijöiden vapaa-ajan on pysyttävä putkessa. Mitään muuta ei sovi ajatella ja pitää päässään kuin valtamedioiden tarjoamaa virallista totuutta. Työntekijöille ei saa myöskään jättää yhtään liikaa rahaa, aikaa ja voimia harrastaa työpäivän jälkeen vaikkapa poliittista tai ay-toimintaa oman asemansa parantamiseksi.

Kapitalistit kutsuvat tätä vapaudeksi. Työläisten kannalta se on lähinnä suuri vankila tai keskitysleiri.

Evan Tiekartta kumisee pääoman slangia. Entinen slogan "kansainvälinen kilpailukyky" ei enää riitä. Nyt uusia sloganeita ovat "globaali huippuosaaja", "mahdollisuuksien yhteiskunta", "edelläkävijäyhteiskunta". "Huippuosaaminen" ja "luovuus" ovat suorastaan taikasanoja.

Näiden raporttien mukaan pienipalkkaisia töitä pitäisi luoda maahan enemmän, työllisyysturvaa tulisi heikentää, eläkeikää pitäisi nostaa, julkinen sektori tulisi minimoida, kuntien palvelut pitäisi yksityistää ja ulkoistaa, verotus tulisi laskea kaikilla tasaveroksi jonnekin 25 % ja ay-liikkeen tehtäväksi tulisi jättää pelkästään työrauhan valvominen. Tässä muutamia yleistyksiä raporttien johtopäätöksistä.

Molemmissa raporteissa kannetaan huolta koulutuksesta. Kouluun olisi mentävä aikaisemmin, mieluummin jo 6-vuotiaana. Yliopistoista tehtäisiin yhtiömuotoisia ja ne myisivät tutkimustuloksiaan, lukukausimaksut nostettaisiin 500 -1000 euroon. Näin toteutuisi kapitalistien kannalta mahdollisimman halpa ja lyhyt opintoputki, jonka jälkeen työputki voisi jatkua mahdollisimman pitkään, ainakin 65 vuoteen ellei siitä ylikin. Tällä tavalla pääoman voitot olisivat suurimmat (tämän raportit jättävät kuitenkin häveliäästi sanomatta).

Työelämän puolella kaikenlaisia joustoja lisätään. Työttömyys poistuu, kun vain saadaan luotua mahdollisimman paljon matalapalkkaisia ja osa-aikaisia työpaikkoja. Ja työttömiksi jääneitä on tietenkin kannustettava työntekoon. Se tapahtuu parhaiten heikentämällä työttömyysturvaa.

Kapitalistien utopioita ollaan toteuttamassa

Näitä kapitalistien suunnitelmia myös koko ajan toteutetaan. Hallituksen sivistyspoliittinen työryhmä Tuula Haatainen, Tanja Karpela ja Jan-Erik Enestam sopi tammikuun lopulla yliopistojen opintoaikoja koskevien esitysten sisällöstä. Niiden mukaan ylempi korkeakoulututkinto saisi viivästyä vain kaksi vuotta ja alempi tutkinto vuoden. Opiskelun enimmäisajasta laskettaisiin kuitenkin pois asevelvollisuuden suorittaminen tai esim. äitiysloma. Jos opiskelut venyvät liikaa, opiskelijan on esitettävä tarkka suunnitelma opintojensa loppuun saamiseksi. Muutoin hänet erotetaan yliopistosta. Jos erottamisen jälkeen haluaa uudelleen opiskelemaan, silloin on pyrittävä uudestaan yliopistoon.

Tällaisilla suunnitelmilla opiskelijat todella ahdetaan putkeen. Suunnitelmat eivät ota huomioon opiskelijan elämäntilannetta. Hyvin monet joutuvat rahoittamaan opintojaan työnteolla, mikä ilman muuta pidentää opiskeluja. Monet haluavat myös pitää välivuosia ja kehittää itseään jollakin muulla tavalla tai elämänalueella. Ihmisen aito luovuus kun ei kehity missään putkessa.

Haataisen työryhmän esittämä opintoputki pakottaisi myös kaikkien ottamaan opintolainaa, jonka takaisinmaksu voi olla hyvinkin hankalaa, jos opintojen jälkeen ei heti pääsekään kiinni työputkeen.

Toinen esimerkki työnantajien visioiden toteuttamisesta on hallituksen helmikuun alussa antama esitys rajoittaa vastikkeeton työmarkkinatuki 500 päivään, jonka tuloksena monesta työttömästä tehdään todellista halpatyövoimaa, voitaneen sanoa orjatyövoimaa.

Työnantajien utopiat toteutuvat, jos niiden annetaan toteutua. Vaihtoehto niille kuitenkin on sellainen, joka huomioi kansan valtaosan edut. Se edellyttää, että koko työväenluokka ottaa yhteiskuntalaivan omaan ohjaukseensa eikä suostu elämään riistetyn elämää elinikäisessä vankilassa, putkessa.

RK/ Kä

Rikkaat kyykkyyn

"Orja, joka käsittää orjan asemansa ja taistelee sitä vastaan, on vallankumouksellinen. Orja, joka ei käsitä orjuuttaan ja värjöttelee äänettömässä, tiedottomassa ja alistuvaisessa orjanelämässään, on yksinkertaisesti orja. Orja, joka vesi kielellä itsetyytyväisenä kuvailee orjanelämän ihanuuksia ja puhuu haltioissaan lempeästä ja hyvästä herrasta, on renki, tomppeli" (V.I.Lenin).

Vain tietoinen ihminen voi olla vallankumouksellinen. Siksi tietoisten ihmisten määrän lisääntyminen on ratkaiseva kysymys vallankumouksen onnistumisen kannalta Tämän ymmärtävät toki myös porvarit. Siksi heille kohtalon kysymys on pitää kansa epätietoisena. Siksi käynnissä on massiivinen ympärivuorokautinen aivopesu tiedotusvälineillä, televisiolla, mainoksilla, elokuvilla, urheilulla ja muulla viihteellä. Uutisetkin ovat viihdettä nykymuodossaan.

Se joka hallitsee yleistä mielipidettä, hallitsee kansaa. Tämänhän me kaikki tiedämme

Tulla tietoiseksi totuudesta – se on ihmiselle ja ihmiskunnalle annettu historiallinen tehtävä. Tätä ei vielä moni tiedä.

***

Kaikkien maiden köyhät, liittykää yhteen! Sillä kaikkien maiden rikkaat ovat sen jo tehneet kauan sitten – liittyneet yhteen. Ja hallitsevat nyt maapallolla aivan suvereenisesti. Tällä eliitillä on käytössään sotilasarmeija, poliisiarmeija, virkamiesarmeija, politiikkoarmeija ja viihdytysjoukot.

Eliitin hyvinvoinnin edistämisen tilalle pitäisi laittaa koko ihmiskunnan ja luonnon hyvinvoinnin edistäminen. Kuka sen tekisi? Missä viipyvät köyhien omat armeijat?

Ennen kansan piti palvella nöyränä kuningasta, nykyään kansan pitää palvella nöyränä suuryritysten omistajia – eliittiä.

***

Maapallon luonnonvarat kuuluvat koko ihmiskunnalle. Vaikka luonnonvaroja muutetaan koko ajan tavaraksi ja rahaksi, ei se muuta totuutta miksikään. Myös tavara ja raha kuuluvat koko ihmiskunnalle.

Ei ole olemassa mitään yksityistä oikeutta luonnonvaroihin, tavaraan ja rahaan. On kyllä olemassa elämän itsensä antama oikeus, jonka mukaan jokainen ihminen on oikeutettu tyydyttämään henkilökohtaiset tarpeensa luonnonvaroilla, tavaralla ja rahalla.

Ajatus kilpailukyvystä syntyy virheellisestä käsityksestä, että on olemassa jokin erityinen yksityinen oikeus luonnonvaroihin, tavaraan ja rahaan. Ja että näistä pitää kilpailla.

Kilpailukyvyn sijasta olisi kehitettävä yhteistyökykyä, jonka avulla luonnonvarat, tavara ja raha saataisiin jaettua tasapuolisesti ihmiskunnan jäsenten kesken.

***

Yritysten kilpailukyky näyttää olevan maailman tärkein asia. Päättäjät ovat huolissaan vain suurten yrittäjien tuloista.

Yritysten kilpailukyvyn jatkuva lisääminen johtaa yrittäjien tulojen lisääntymiseen ja kansalaisten tulojen laskuun – sekä luonnon kannalta kestämättömään kehitykseen.

***

Ihmiskunnan henkinen ja yhteiskunnallinen kehitys ei ole vielä edes alkanut kunnolla, koska koko eletyn historian ajan lukumäärältään pieni eliittivähemmistö on estänyt suurta enemmistöä rakentamasta tasaarvoista, jokaisen yksilön huomioon ottavaa maailmaa. Eliitti on siis yhteiskunnallisen kehityksen jarru!

Vapauta sinä itsesi eliitin vallan alta ja itsenäisty! Tule tietoiseksi totuudesta ja jätä orjan asemasi! Tule mukaan taisteluun – tule vallankumouksellisten joukkoon!

Rafael Lehtinen

Korean Songun-politiikka 10 vuotta

Kuvassa Pohjois-Korean oman teollisuuden suunnittelema ja valmistama riisinkorjuukone työmaallaan riisipellon laidalla. Mutta eihän kapitalistien propagandan mukaan nälkää näkevässä Pohjois-Koreassa tällaisia pitänyt olla???

Vuosi 2005 on tärkeä vuosi Korean kansalle. Tänä vuonna tulee kuluneeksi 60 vuotta siitä, kun Presidentti Kim Il Sungin johtama Korean Kansan Vapautusarmeija ajoi Japanilaiset siirtomaaimperialistit pois Korean niemimaalta. Tänä vuonna Korean Demokraattisessa Kansantasavallassa juhlitaan myös Korean Työväenpuolueen 60-vuotista taivalta. Vuosi 2005 on myös merkittävä siltä osin, että tänä vuonna tulee kuluneeksi kymmenen vuotta siitä, kun Työväenpuolueen pääsihteeri toveri Kim Jong Il kohotti kansanarmeijan sosialistisen rakennustyön tärkeimmäksi voimaksi ja aloitti nk. Songun (armeija ensin)-politiikan.

1990-luvun puolivälissä Korean Demokraattista Kansantasavaltaa kohtasivat useat vakavat onnettomuudet. Presidentti Kim Il Sungin poismeno, massiiviset luonnonkatastrofit ja Imperialistien ulkomainen painostus pistivät kansalaiset lujille. Tässä vaikeassa tilanteessa toveri Kim Jong Il julisti, että Kansanarmeijan on entistä voimakkaammin työskenneltävä konkreettisesti kansan parissa ja auttaa heitä voittamaan kansantalouden sektoreilla eteentulleet vaikeudet.

Toveri Kim Jong Il totesi, että kansanarmeijan rooli sosialismissa on olla keskeinen osa imperialismin vastaista taistelua ja sosialistista rakennustyötä. Kapitalismissahan armeija on aina hallitsevan luokan vallan välikappale, joka viime kädessä on aina suunnattu tavallista kansaa vastaan. Sen sijaan sosialismissa armeijan roolin tulee olla päinvastainen. Sen tehtävä on olla mukana rakennustyössä ja auttaa kansaa aina, kun se on mahdollista. Toveri Kim Jong Il on korostanut, ettei ole olemassa mitään erityistä kansanarmeijaa vaan että kansa ja kansanarmeija ovat kuin yhtä suurta perhettä. Nykyään onkin suuri kunnia kuulua Korean kansanarmeijaan ja useat perheet kuuluvat joukolla siihen.

Viimeisen kymmenen vuoden aikana Songun-politiikka on osoittanut voitokkuutensa. Kun tulvat ja toisaalta kuivuus tuhosivat ison siivun KDKT:n kansantaloudesta, kansanarmeija lähti intoa puhkuen jälleenrakentamaan taloutta. Mitä suurimpia voittoja saavutettiin, kun kansanarmeijan sotilaat raivasivat uusia peltoja, korjasivat patoja, automatisoivat tehtaita, korjasivat tuhoutuneita alueita ja julkisia kohteita. Kansanarmeijan ponnistelujen ansiosta KDKT:n tilanne on helpottunut huomattavasti ja pahimmat ajat ovat jo kaukana takanapäin.

Energiatilanne on parantunut sen ansiosta, että kansanarmeija on ollut rakentamassa satoja pieniä- ja keskisuuria vesivoimaloita, jotka ovat korvanneet paljolti hiilen hyödyntämiseen perustuvaa energiantuotantoa. Kansanarmeijan toimesta lukemattomia hehtaareja maata on uudelleenmuokattu viljelykäyttöön ja sen ansiosta myös elintarviketilannetta on saatu helpotettua. Nämä teot ovat entisestään vahvistaneet kansanarmeijan tarpeellisuutta ja yhdistänyt kansan teräksenlujasti Songunin lipun alle.

Kymmenvuotisella Songun-politiikan kaudella imperialismin vastainen taistelu on kasvanut uusiin mittoihinsa. USA:n ja Japanin imperialistit ryhtyivät 90-luvun puolivälissä toden teolla uhkailemaan Korean Demokraattista Kansantasavaltaa. Provokaatioillaan USA on vienyt Itä-Aasiaa entistä lähemmäksi sotaa ja sen ylimielinen politiikka on johtanut rauhanomaisen kehityksen umpikujaan.

Songun-politiikan johdolla korealaiset ovat entistä urheammin ryhtyneet kamppailemaan imperialismia vastaan ja ovat luoneet KDKT:sta vahvan sosialistisen linnakkeen, joka pysyy pystyssä mitä suurimmista iskuista huolimatta. KDKT:n vahva sotilaallinen puolustus takaa edelleen maan riippumattomuuden ja itsenäisyyden linjan. Presidentti Kim Il Sung opetti jo 30-luvulla, että vahva puolustus on aina riippumattomuuden ja omavaraisuuden vahvin tae. Tätä linjaa toveri Kim Jong Il on työssään ehdottomasti noudattanut.

16.helmikuuta Korealaiset juhlivat suurella ilolla toveri Kim Jong Ilin 63-vuotissyntymäpäivää. Tämä päivä on korealaisille sikäli merkittävä, että toveri Kim Jong Ilin nimeen yhdistyy Songun-politiikan voima ja asia. Toveri Kim Jong Ilin johdolla korealaiset ovat ryhtyneet työhön, joka 21.vuosisadalla on osoittanut voitokkuutensa kaikilla yhteiskunnan sektoreilla Korean Demokraattisessa Kansantasavallassa.

Antti Siika-aho,
puheenjohtaja
”toveri Kim Jong Ilin töiden ystävät”-yhdistys

Komalah 35-vuotta

Iranin Kommunistisen puolueen Komalah'in 35-vuotta juhlatilaisuus järjestettiin Turussa 12.2.2005. Komalah perustettiin maanalaisena ja se oli olemassa jo ennen Iranin kommunistisen puolueen perustamista. Julkiseksi Komalahin toiminta tuli 14.1.1979, kun järjestön perustaja Mohammar Hossein Kamiri ammuttiin Iranin vallankumouksen yhteydessä tapahtuneen poliisiaseman valtauksen aikana, Tämä tapaus teki järjestön julkiseksi.

Komalahin perustivat shaahin aikana sivistyneistö ja työläiset. Suomen kielellä Komalah tarkoittaa Iranin Kurdistanin vallankumouksellisen ahertajatyökansan puolue. Komalah oli yksi Iranin kommunistisen puolueen perustajajärjestö 21-vuotta sitten. Iranin Kommunistinen Puolue haluttiin perustaa, koska ei hyväksytty islamilaista vallankumousta. Se oli työväen vallankumous, jonka papit kaappasivat itselleen.

Komalah toimii kurdikansan keskuudessa julkisesti ja sillä on useita lehtiä ja radioasema ”Iranin vallankumouksen radio”. Juhlatilaisuudessa Kommunistien liiton tervehdyksen puolueelle esitti Heikki Männikkö esittäen samalla toivomuksen puolueiden välisen yhteistyön kehittämisestä.

Haapajärven virkamiehet kunnallisen kansanvallan tulilinjalla

Perinteisesti kaikki Suomen yli 400 kuntaa ovat perustaneet laillisen itsehallintovaltansa kuntalaisten antamalle mandaatille eli kuntalaisten valitsemat luottamusmiehet ovat hoitaneet kunnan asiat ja tuoneet valtuustoissa ja lautakunnissa esille kuntalaisten lukuisat toiveet. Näin alueellinen kansanvalta on loistanut kirkkaasti kautta koko Suomen.

Tilanne alkoi kuitenkin muuttua dramaattisesti joitain vuosia sitten. Luottamusmiehet syytivät kunnan virkamiehille omaa päätäntävaltaansa kuin hullu hevoselle leipää. Tämä suuri muutos ei varmastikaan syntynyt luottamusmiesten omasta aloitteesta vaan yhä ahneemmiksi käyneiden virkamiesten vallanhimosta. Virkamiehet perustelivat tätä tarpeella tehdä nopeita päätöksiä? ammattitaidolla?. Näin heidän mukaansa kuntien kilpailukykyä parannetaan huomattavasti.

Tulokset tästä tulivat pikaisesti näkyville. Luottamusmiesten ei tarvinnut enää olla varpaillaan kuntalaisten edessä, sillä asiat kun eivät valitettavasti ole heidän vaan virkamiesten vastuulla? Virkamiehet taas eivät ole vastuussa kansalle vaan luottamusmiehille. Tämä lisäsi epädemokraattisuutta ja on tähän päivään mennessä johtanut lähes kaikissa kunnissa virkamiesten yksinvaltaan. He toimivat ilman kuntalaisten ja luottamusmiesten tahtoa - samalla tavalla kuin Venäjän keisarikunnan pajarit ennen Pietari Suurta. Kunnallinen kansanvalta on näin uhrattu ?tehokkuuden? ja ?kilpailukyvyn? alttarille.

Edellä luetellut tapaukset ovat käyneet toteen myös Haapajärven kaupungissa. Kaupungin eri hallintoalojen esimiehet käyttävät erittäin suurta päätäntävaltaa, jonka valitettavasti valtuusto heille on suonut. He ovat muodostaneet kaupungin sisälle oman oligarkian, joka ulottaa lonkeronsa lähes kaikkeen päätöksentekoon. Ja tästä vallasta he todella pitävät kiinni. Lähes kaikki esitykset vallan palauttamisesta luottamusmiehille ovat päättyneet virkamiesten syytöksiin epäluottamuksesta heitä kohtaan tai uhkauksiin erota toimistaan.

Emme tietenkään voi kiistää heidän selvää ammattitaitoaan ja tietämystään, mutta samalla meidän täytyy tehdä kovasti työtä saadaksemme luottamusmiehinä olla selvemmin mukana kunnan asioiden hoidossa. Viime aikoina Haapajärvellä on kiistelty siitä, tuleeko luottamusmiehillä olla mahdollisuus valita mm. koulujen henkilökunta ja opettajat. Virkamiehet ovat tätä valtaa joitain vuosia käyttäneet, mutta nyt on syntynyt kuntalaisten itsensä puolelta toiveita tämän päätäntävallan siirtämisestä takaisin ao. lautakunnalle. Tavalliset kuntalaiset ovat ymmärtäneet, etteivät virkamiehet ajattele kuntalaisten etuja, vaan pelkästään tuloksia ja omia etujaan.

Virkamiesten vahva vastahyökkäys Haapajärvellä on saanut monet kuntalaiset tuohtumaan. Hämmennystä on herättänyt se röyhkeys, jolla virkamiehet kohtelevat kuntalaisten itsensä valitsemia kunnanvaltuutettuja ja lautakuntia. Virkamiesten kunnanvaltuutettuja kohtaan suuntaama epäluottamus on mitä suurimmissa määrin kunnan vakaan kehityksen vastaista ja johtaa lopulta vain lukkiutuneeseen tilanteeseen. Virkamiesten täytyy ymmärtää, etteivät he voi loputtomiin vastustaa kunnallista kansanvaltaa, jolla kuntia tulisi johtaa. Sillä todellinen kunnallinen kansanvalta on sitä, että kuntalaisten ja heidän valitsemansa edustajat toimivat yhdessä ja toisiaan kuunnellen. Asioista täytyy keskustella ja asiat täytyy ratkoa yhdessä. Vain näin kunnat voivat tulevaisuudessa vastata hallituksen EU-myönteisen, kuntia kurjistavan politiikan tuomiin koviin haasteisiin.

Antti Siika-aho,
kaupunginvaltuutettu
sivistyslautakunnan jäsen
vaalitoimikunnan pj.
Haapajärvi

Georg W. Bushin linjapuheesta

Pilapiirroksessa työttömät seisovat työttömyysjonossa. Yksi käskee levittämään sanaa, että Bush nimittää "työllisyystsaarin". Hallelujaa, innostuu toinen. Kolmas riemastuu: "Meidän huolemme on ohi!"

Presidentti Georg W. Bush piti kansakunnan tilaa käsittelevän linjapuheensa 2.2.2005. Linjapuhetta on luettava kuin Lutherin katekismusta. Jokainen Bushin lausuma kaipaa aina liitteekseen kohdan: "Mitä se on".

Kirjoituksessa Matti Laitinen lainaa ja kommentoi Bushin puhetta ja sitä, mikä on todellisuus Bushin puheiden takana.

Jotta ymmärtäisimme – miksi

Yhdysvallat on nykyisin maailman suurin ja teknisesti kehittynein kansantalous. Imperialismin ydinlinnake on 9,6 miljoonan km² laajuinen ja siellä asuu tilastojen mukaan 293 miljoonaa ihmistä. Väestöstä enää ainoastaan 1,5 % edustaa Amerikan intiaaneja ja Alaskan alkuperäiskansoja. Vuonna 2004 supervallan väestön eliniänodote oli keskimäärin 77,4 vuotta. Amerikkalainen elämäntapa ja unelma vaati viisi vuotta sitten toteutuakseen 19,65 miljoonaa barrelia raakaöljyä päivittäin. Tästä tarpeestaan USA kykeni täyttämään tuolloin omalla tuotannollaan vain 41 %. Tällainen yhteiskunnallisen hyvinvoinnin epävarmuustekijä innosti 19.3.2003 maan öljy- ja aseteollisuutta etsimään yhdessä Irakista uusia tuotannollisia ratkaisuja.

Korkeasta tilastollisesta hyvinvointi-indikaattorista BKT/h (37 800 dollaria) huolimatta, amerikkalaisten keskuudessa vallitsee syvä eriarvoisuus. Tämä ilmenee mm. siinä, että 12 % väestöstä elää alle köyhyysrajan ja että neljännes työssäkäyvistä ihmisistä – 37 000000 – ei kuulu sairausvakuutuksen piiriin.

USA elää velkataloudessa. Sen valtiovelka on tällä hetkellä 10 000 miljardia dollaria. Valtioiden kansainvälinen luottokelpoisuus perustuukin nykyisin vahvaan ydinasekantaan. YK:n vuoden 2004 Inhimillisen kehityksen –raportissa maa noteerattiin kahdeksannelle sijalle.

Tie ideaaliseen vapauteen

Bush: "Uuden kongressin kokoontuessa, meille kaikille on suotu suuri etuoikeus tulla valituiksi omille hallinnon haaroillemme. Meidät ovat asettaneet virkoihimme kansamme äänet, joita me palvelemme. Ja tänä iltana me jaamme tämän etuoikeuden vastavalittujen Afganistanin, Palestiinan, Ukrainan sekä vapaan ja itsenäisen Irakin johtajien kanssa.

Kaksi viikkoa sitten minä seisoin Capitolin portailla ja uudistin sitoumukseni kansalle johdattaakseni heidät ideaaliseen vapauteen. Tänä iltana minä tuon julki politiikkaa, joka edistää tätä ihannetta sekä kotona että kaikkialla maailmassa."

"Amerikan talous kasvaa nopeammin kuin minkään muun teollistuneen kansakunnan. Menneinä neljänä vuotena me hankimme verohelpotuksia kaikille tuloveron maksajille, voitimme taloustaantuman ja avasimme uusia markkinoita ulkomailla, asetimme yritysrikollisia syytteeseen ja nostimme omistusasumisen sen historian korkeimmalle tasolle. Ja yksistään viime vuotena USA:ssa on syntynyt 2,3 miljoonaa uutta työpaikkaa. Kun toimia tarvittiin, kongressi toimi ja kansa on kiitollinen."

"Amerikan vauraus vaatii liittovaltion hallitukselta pidättymistä ruokahalunsa kasvattamiselta. Minä toivotan kummatkin puolueet tervetulleiksi törsäämisen kurinpitoon. Tarjoan teille budjettia, joka pysyttää harkinnanvaraisten menojen kasvun alle inflaatiotason, tekee verohelpotukset pysyviksi ja joka pysyy uomassaan leikaten budjettialijäämän puoleen v. 2009 mennessä. Minun budjettini lakkauttaa yli 150 hallituksen tuloksetonta ohjelmaa. Periaate on selkeä. Veronmaksajan dollareita on käytettävä viisaasti tai ei ollenkaan."

Vapaata elämää velkataloudessa

Laitinen kommentoi: USA:lla on tällä hetkellä valtava vaje budjetissaan. Ennuste tämän vuoden vajeeksi on 427 miljardia dollaria. Alijäämä ohentuisi olennaisesti vetäytymällä miehitetyistä maista. Budjetin loppusumma kohoaa tähtitieteelliseen 2 500 miljardiin dollariin. Supervalta ottaa päivittäin uutta velkaa kolme miljardia dollaria. 293-miljoonaisella jenkkikansakunnalla on jo nyt kulutusluottovelkaa yksistään nuppia kohden 30 000 dollaria. USA:n dollarin arvo suhteessa euroon on alentunut parissa vuodessa 40 %. Tämän vuoksi keskuspankit maailmalla ovat vaihtaneet valuuttavarantojaan euroiksi. Yhdysvaltojen taloutta kuormittavat itse aiheutetut sotatoimet Irakissa ja Afganistanissa sekä ulkomaisten tukikohtien ylläpito ympäri maailmaa. Kaiken kukkuraksi aasialaiset pankit rahoittavat USA:n valloitussotia ja maan kultahampaisten verohelpotuksia. Kuinka kauan Aasiassa mahdetaan jaksaa katsella sivusta tällaista finanssipolitiikkaa?

Lakkautettavista 150 kehitysohjelmasta 48 liittyy koulutukseen. Loput koskevat mm. julkisen junaliikenteen tukemisen lopettamista, öljyalan tutkimustyötä ja poliisipäällystön palkkaamista sekä ympäristönsuojelua.

Uusi sukupolvi on valjastettava vapauden käyttöön

Bush: "Tehdäksemme taloutemme voimakkaammaksi ja dynaamisemmaksi meidän valmistettava kasvava sukupolvi täyttämään 21. vuosisadan asettamat tehtävät. "

"Tehdäksemme taloutemme voimakkaammaksi ja kilpailukykyisemmäksi Amerikan on palkittava eikä rangaistava yrittäjiä unelmistaan ja ponnistuksistaan. Pienyritys on polku etenemiseen etenkin naisille ja vähemmistöille, joten meidän on vapautettava pienyritykset tarpeettomista säännöksistä ja suojeltava rehellisiä työpaikan tarjoajia likasankokanteilta. Oikeutta vääristellään ja meidän talouttamme pidättelevät vastuuttomat luokkakalat ja kevytkenkäiset asbestoosivaatimukset."

"Saattaaksemme taloutemme voimakkaammaksi ja tuottavammaksi meidän on tehtävä terveydenhuolto huokeammaksi ja perheille kattavammaksi ja suotava heille enemmän valvontaa omissa terveydellisissä päätöksissään. Minä pyydän kongressia suuntautumaan kohti sellaista perusterveydenhuolto-ohjelmaa, jossa on huomioitu veroluotot, joilla matalapalkkaiset voivat ostaa itselleen sairausvakuutuksen. Jokaiseen köyhään lääniin perustetaan yhdyskunnan terveyskeskus. Tietotekniikalla ehkäistään lääkitysvirheitä ja tarpeettomia maksuja. Pienyrityksille ja niiden työntekijöille tarvitaan yhteisiä terveyshankkeita sekä laajennettuja terveyssäästötilejä ja lääketieteellistä vastuureformia, joka pelkistää terveydenhoitomaksut ja varmistaa sen, että potilaat pääsevät lääkäriin ja että heistä huolehditaan."

Sosiaaliturvajärjestelmän romuttaminen tuo vapauden

"Yksi Amerikan tärkeimmistä instituutioista – symboli sukupolvien välisestä luottamuksesta – kaipaa myös viisasta ja tehokasta uudistusta. Sosiaaliturva oli 20-vuosisadan suuri moraalinen menestys ja meidän on kunnioitettava sen tavoitteita uudella vuosisadalla. Järjestelmä on kuitenkin kulkemassa kohti konkurssia. Niinpä meidän on liityttävä yhteen voimistaaksemme ja pelastaaksemme sosiaaliturvan.

Tänään yli 45 miljoonaa amerikkalaista nauttii sosiaaliturvaetuja ja miljoonia enemmän lähestyy eläkeikää. Heille järjestelmä on taloudellisesti vahva. Minulla on viesti kaikille 55-vuotiaille ja sitä vanhemmille amerikkalaisille. Älkää huolestuko, teidän osaltanne sosiaaliturva ei muutu mitenkään. Nuorempien työntekijöiden kohdalla sosiaaliturvassa on vakavia ongelmia, jotka pahenevat vain ajan myötä. Sosiaaliturva on luotu vuosikymmeniä sitten hyvin erilaisella aikakaudella. Tuohon aikaa ihmiset eivät eläneet yhtä kauan. Etuudet olivat paljon heikommat kuin nykyisin. Puolivuosisataa sitten yhden henkilön etuudet katettiin n. 16 henkilön työpanoksella... Yhteiskuntamme on muuttunut noista päivistä. Tämän päivän maailmassa ihmiset elävät kauemmin ja siksi he tarvitsevat etuuksiaan pitempään."

"Korjatessamme sosiaaliturvaa meillä vastuu rakentaa siitä parempi nuoremmille työntekijöille. Paras keino saavuttaa tämä päämäärä on vapaaehtoinen henkilökohtainen eläkesäästötili. Idea toimii näin. Nykyisin osa ansaitusta palkasta menee tämän päivän eläkeläisten sosiaaliturvan maksamiseen. Jos olet työikäinen työntekijä, minä uskon, että kykenet siirtämän osan tästä rahasta omalle eläketilillesi. Näin voit rakentaa oman tulevaisuutesi pesämunaa."

Vapaus pesämunattomuuteen

Laitinen: Vuonna 1965 USA:ssa astui voimaan kaksi sosiaaliturvaa koskevaa lakia **Medicaid** ja **Medicare**. Ensimmäinen niistä säädettiin pienituloisten ihmisten lääkemaksujen korvaamista ja toinen sairausvakuutusta varten. Bushin budjetin 45 miljardin dollarin säästötoimet kohdistuvat amerikkalaisten sosiaaliseen perusturvaan koskien nimen omaan köyhien ja vammaisten ihmisten sairausvakuutusta ja lääkekorvauksia. Leikkauksen kohteina ovat myös opiskelijoiden lainat, sotaveteraanien lääkäripalvelut ja maanviljelijöiden tukimaksut.

Eläkeuudistuksessa pyritään koko eläkejärjestelmän yksityistämiseen. Lähitulevaisuudessa amerikkalaisessa omistusoikeusvaltiossa jokainen vastaa vain omasta ja perheensä sosiaaliturvasta. Eläke-etuuksien säilyttäminen senioreilla ei huolestuta juurikaan Bushia, koska USA:n väestön ikäjakauman mukaan 65-vuotiaita ja sitä vanhempia kansalaisia löytyi maasta v. 2004 vain 12,4 % väestöstä. Nykyisin väestön keski-ikä oli 36 vuotta. Toisin sanoen sosiaalietuuksien säilyminen koskettaa vain pientä osaa kansasta.

Loputtomasta sodan ja vapauden kaihosta

Bush: "Muut kansat ympäri maapalloa seisovat rinnallamme. Afganistanissa kansainväliset asevoimat auttavat turvallisuuden ylläpitämisessä. Irakin maaperällä on 28 maan sotajoukkoja. YK ja EU auttoivat vaalien järjestämisessä. NATO johtaa irakilaisten upseerien kouluttamista. 60 hallitusta harjoittaa yhteistyötä Proliferation Securite Iniative'ssa paljastaakseen ja lopettaakseen vaarallisten materiaalien kuljetukset. Me työskentelemme läheisessä yhteistyössä Aasian hallitusten kanssa saadaksemme Pohjois-Korean keskeyttämään ydinhankkeensa. Pakistan, Saudi-Arabia ja yhdeksän muuta maata ovat vanginneet Al Qaidan terroristeja. Seuraavana neljänä vuotena minun hallintoni jatkaa sellaisten liittoutumien rakentamista, jotka lyövät aikamme uhkia."

"USA:lla ei ole minkäänlaista oikeutta, intohimoa tai aikomusta tyrkyttää omaa hallintomuotoaan kenellekään muulle. Tämä on olennainen ero USA:n ja sen vihollisten välillä. Se pyrkii vaalimaan vapauden yhteisöjä ja itsenäisiä kansoja, joissa hallituksen vastaavat kansalaisilleen ja heijastavat heidän omaa kulttuuriaan. Koska demokratiat kunnioittavat omia kansojaan ja naapureitaan, vapauden edistäminen johtaa rauhaan."

Laitinen: Maailman vapauttamiseksi ja demokratisoimiseksi Bush myönsi budjetistaan Pentagonin käyttöön 420 miljardia dollaria. Tämän päälle tulevat vielä Irakin sodan ja miehityksen kulut, joita syntyy tasaisella n. 1,5 miljardin dollarin viikkovauhdilla. Lisäksi USA tihruaa ns. pahan akselin valtioihin. Pahan silmä paistaa tällä kertaa etenkin Syyrian ja Iranin suunnasta. Jos jenkeillä ei ole aikomustakaan tyrkyttää malliaan muille maille, niin miksi se ei – helvetti soikoon – pidä näppejään erossa edes naapuristaan Kuubasta?

Matti Laitinen

Lähteet: Reuters, Associated Press, NYT, White House, HeSa, CIA The World Factbook, http://vunet.org, YK.n Human Development report 2004.

Oliko USA:n vaaleissa vilppiä?

USA:ssa on herännyt epäilys, oliko George W. Bushin vaalivoitto viime presidentinvaaleissa sittenkään rehellisin keinoin hankittu. Erityisesti Ohion vaalitulos, joka oli ratkaiseva vaalien kannalta, antoi aihetta epäilyihin. Kongressin edustaja John Coyners on selvitellyt tulosta ja laatinut siitä satasivuisen raportin. Raportista löytyy monia kummallisuuksia.

Yleensä vaalipäivänä tehdyt äänestyspaikkakyselyt, exit-pollit ovat luotettavia. Ohiossa kyselyt lupasivat Kerrylle 4,2% voittoa, mutta vaalit voitti Bush 2,5% erolla. Ohiossa, kuten monessa muussakin paikassa käytettiin äänestyskoneita, jolloin annetuista äänistä ei jää mitään todistettavaa dokumenttia myöhempää tarkistusta varten.

Nyt kerrotaan tapauksista, että äänestäjät itse näkivät äänensä pomppaavan Bushille, vaikka ääni annettiin Kerrylle. Eräällä äänestysalueella taas kävi äänestämässä 638 ihmistä, mutta tuloksissa heistä 4258 kannatti Bushia ja 260 Kerryä. Eräällä äänestysalueella taas äänestysprosentti nousi niinkin korkealle kuin 124 prosenttiin.

Kummallisuus on myös, että Ohion korkein vaaliviranomainen Ken Blackwell sattuu olemaan myös Bushin vaalikampanjan varapuheenjohtaja Ohiossa. Tällainen kaksoisrooli tuskin olisi mahdollinen ainakaan Euroopassa.

USA:ssa äänestyssotkut siis jatkuvat. Vaalien lopputuloksissa Bush voitti selvästi, n. 3 miljoonan äänen erolla. Mutta, kun USA sanoo olevansa "vapuden valtakunta", niin siellä taitaa vaalitulosten järjestelykin olla aika vapaata. Täytyy muistaa, että Bush oli istuva presidentti ja hänellä on ollut paremmat mahdollisuudet vaikuttaa vaalien tulokseen oman vaalikoneistonsa ja verkostojensa kautta. Kun tietää Bushin röyhkeyden, ei ole poissuljettua, että hän on käyttänyt kaikki mahdolliset keinot - myös laittomat - oman uudelleenvalintansa varmistamiseksi.

Euroopan vapauttamisesta 60 vuotta

Sota Euroopassa päättyi fasistisen Saksan ehdottomaan antautumiseen ja antautumis-asiakirjan allekirjoittamiseen Berliinissä vuonna 1945 toukokuun 9. päivän vastaisena yönä kello 00.42. Ennen tätä kauan odotettua tapahtumaa käytiin vuoden 1945 tammikuusta toukokuuhun monet toisen maailmansodan raskaimmista taisteluista, joiden tuloksena paljastui myös käytännössä totuus Hitlerin johtaman saksalaisen fasismin, natsismin, äärimmäisestä raakuudesta.

Äiti-Venäjän valtaisa patsas Stalingradissa Mamaevin kukkulalla. Juuri täällä tapahtui käänne toisessa maailmansodassa vuodenvaihteessa 1942-43, joka johti lopulta Hitlerin Saksan täydelliseen kukistumiseen keväällä 1945.

Auschwitzin tuhoamisleirin vapauttamisen muistoksi vietettiin juuri tammikuun 27. päivänä muistotilaisuutta, joka on vasta alkua kevään 1945 monien tapahtumien muistamisille. Näissä tilaisuuksissa tullaan kunnioittamaan fasismin lyömiseen osallistuneiden sotilaiden muistoa kuten myös tarkastelemaan sodan taustalla vaikuttaneita syitä ja sen eri vaiheissa ilmenneitä poliittisia piirteitä.

Juutalaisten joukkomurhan kiistattomat todisteet

Keskitys- ja tuhoamisleirien jouduttua etenevien neuvostoliittolaisten ja brittiläis-amerikkalaisten joukkojen haltuun tulivat teollisen joukkomurhaamisen menetelmät todisteellisesti julki. Ei ollut enää mahdollista ajatella, että Saksan viholliset olisivat propagandistisista syistä sodan aikana suuresti liioitelleet jo ennen sodan puhkeamista maailmalla hyvin tunnettuja tapauksia, joissa natsipuolue oli yllyttänyt rikollisuuteen ajautunutta osaa nuorisosta ja varttuneempiakin saksalaisia katuväkivaltaan juutalaisen uskonnon harjoittajia kohtaan.

Osaavat miehet organisoijina ja tunnetut yritykset toteuttajina

Perusteellisesti organisoitu juutalaisperäisen väestön tuhoaminen eristämällä heidät ensin tarkoitukseen varattuihin kortteleihin, gettoihin, ja sen jälkeen kuljetus tarkasti suunnitellun aikataulun mukaisesti valtaosaltaan Puolan alueelle rakennettuihin tuhoamisleireihin ei ollut enää tavallisten väkivaltarikollisten puuhastelua vaan valtiota ja suurta koneistoa johtamaan kykenevien miesten ammattityötä.

Keskitys- ja tuhoamisleirien rakentaminen taas tapahtui valtiollisina tilaustöinä saksalaisten rakennusyhtiöiden toimesta ja eri alojen teknisten asiantuntijoiden avustuksella.

Tavallisten saksalaisten näennäinen hyväksyntä

Hitlerin puolue, NSDAP (nazional-sosialistische deutsche arbeiterpartei), sai valtiopäivävaaleissa 1930 suuren vaalivoiton. Vuoden 1928 vaalien tulos: 2,6 % ja 12 paikkaa muuttui 1930 luvuiksi: 18,3 % ja 107 paikkaa. Edelleen natsien kannatus kasvoi1932-vaaleissa 37 %:iin annetuista äänistä, ja NSDAP oli näin valtiopäivien suurin puolue.

Natsien vaalimenestystä ei voi ilman selitystä irrottaa syksyllä 1929 alkaneesta maailmanlaajuisesta talouskriisistä ja siitä aiheutuneesta konkurssi- ja työttömyysaallosta.

Suurten teollisuuskaupunkien ulkopuolella asuva ja perinteisiin työläisten puolueisiin ja ammattiliittoihin koskaan kuulumaton väestö menetti täysin näköalansa tulevaisuuden suhteen. Aikaisemmin sekalaisia, porvarillisia puolueita vaaleissa kannattaneet ihmiset tarttuivat näköalattomuudessaan natsien lupauksiin työstä ja toimeentulosta. Sama koski yhtälailla vaikeuksiin joutuneita pienyrittäjiä, ammatinharjoittajia ja suurtilojen puristuksessa pientiloillansa maataloutta harjoittavia.

Myöhemmin politiikan tutkijoiden aiheesta tekemät selvitykset osoittavat, että talouskriisi ei kuitenkaan yksinään selitä kuin osan natsien saamasta parlamentaarisesta kannatuksesta.

Suurteollisuuden mahtimiehet valitsivat Hitlerin

On tutkimuksen asia esittää dokumentit tarkasta ajankohdasta, jolloin saksalaisten teollisuusjättien omistajat tekivät tietoisen päätöksen rahoittaa Hitlerin puolueen toimintaa ja vaalikampanjoita.

Todennäköistä on, että tästä yhteistyöstä kertovat sopimukset ja muistiot pyrittiin sodan loppuvaiheissa hävittämään ainakin siltä osin kuin ne olivat suuryritysten arkistoissa. Niinpä todistusaineisto suurteollisuuden ja NSDAP:n yhteistyöstä koostuu merkittävältä osalta sodan jälkeen suoritetuista avainhenkilöiden kuulusteluista ja asioista tavalla tai toisella muuten tietäneiden todistajalausunnoista.

Ymmärrettävistä syistä suurille, tehdasteollisuutta harjoittaville jättikonserneille ei ollut mieluisaa nähdä työläistensä järjestäytymistä perinteisiin ammattiliittoihin ja työläisten omiin, poliittisiin järjestöihin.

Vaaraksi koettiin, että talouslaman väistyttyä työläisillä olisi entistä voimakkaammat järjestöt hallussaan, ja se yhdistyneenä laajojen porvarillisten piirien menettämään uskoon ns. vapaaseen kilpailutalouteen voisi luoda arvaamattoman sisäpoliittisen tilanteen. Suurten omaisuuksien omistajat ja muu taloudellinen eliitti pelkäsivät, että vain kymmenkunta vuotta aikaisemmin tapahtuneet kumousyritykset uusiutuvat ja tällä kertaa saattaisivat johtaa varmempaan onnistumiseen kuin ensimmäisen maailmansodan jälkeisinä vuosina.

Hitler ja natsit näyttivät, osittain vastenmielisiksi koetusta toiminnastaan huolimatta, tarjoavan ulospääsyn Saksan ylimmälle yhteiskuntaluokalle epävarmana näyttäytyvästä tulevaisuudesta.

Hienostunut raakalaisuus

Voidaan syystä kysyä miten uuden ajan sivistyksen suurvallasta, Saksasta, tuli niin helposti moraalin ja sivistyksen takapajula. Lienee jonkinlainen tosiasia, etteivät Hitlerin valtaannostajat yleensä halunneet niitä hirmutekoja, joita natsit sitten suorittivat. Se ei kuitenkaan estänyt heitä hyödyntämästä myöhemmin täysin mitoin tuhoamisleirien yhteyteen rakennettuja työpajoja ja Saksan sodassa valloittamilta alueilta Saksaan siirrettyjen orjatyöläisten työtä.

On mahdollista ajatella, ettei tulen sytyttäjä ole niin kauhean syyllinen, jos tuli ennalta arvaamatta yltyykin hallitsemattomaksi roihuksi. Tässä tapauksessa ylhäiset, hienojen sukujensa ennakkoluuloja ja rasitteita kantavat upporikkaat miehet eivät edes pelästyneet irtipäästämäänsä tulta. Roihu näytti aluksi polttavan vain naapurien taloja, ja se taas jos mikään avasi uudet näköalat omalle menestymiselle! Taloudellinen menestys ja maailman jakaminen uudelleen houkutti heitä.

Ole hiljaa tai joudut itse keskitysleiriin

Tavallisten saksalaisten mahdollisuus organisoida laajaa sisäistä vastarintaa oli menetetty jo ennen Hitlerin aseman vakiintumista. Sen jälkeen poliittisten vastustajien pidätykset, sulkemiset määräämättömäksi ajaksi ensimmäisiin keskitysleireihin ja poliisiterrori ankariin rangaistuksiin yhdistyneenä piti natseihin kielteisesti suhtautuneet rivikansalaiset hiljaisina.

Sodan jälkeen muiden maiden porvarillisessa lehdistössä ja kirjallisuudessa esitettiin ihmettelyjä miksi saksalaiset eivät natsivallan aikana yrittäneet estää hirmutöitä. Useimmiten nämä ihmettelyt ovat puhdasta hurskastelua, sillä esimerkiksi keskitysleirivankien auttaminen rangaistiin kuolemalla ja, jos auttaja onnistuikin pakenemaan, teko kostettiin hänen perheenjäsenilleen ja sukulaisilleen.

Asiantuntemattomat huomautukset

Sama hurskastelun maku kuin edellä koskee jälkeenpäin lausuttuja vaatimuksia, että neuvostoliittolaisten ja brittiläis-amerikkalaisten taistelujoukkojen olisi itsensä uhraten pitänyt auttaa natsien uhreiksi joutuneita ihmisryhmiä enemmän kuin ne sotilaalliset realiteetit huomioon ottamalla kykenivät. Nämä jalomielisiksi itsensä kokevat huomauttelijat ovat myös jälkeenpäin vaatineet, että muiden valtioiden olisi täysin omista mahdollisuuksistaan piittaamatta pitänyt julistaa jo varhaisessa vaiheessa sota Saksalle ja tuhota näin sekä itsensä että myöhemmät mahdollisuutensa todella käydä menestyksellistä sotaa natsi-Saksan sotavoimia vastaan.

Sodan julma tilinpäätös

Lähes 60 vuotta sitten päättynyt sota vaati uhrikseen kymmenien miljoonien ihmisten hengen ja vielä useamman terveyden ja hyvinvoinnin. Ehkä he kaikki ansaitsevat kynttilänsä, joka toivottavasti valaisee tien sodan todellisten syitten alkulähteille. Näiden syiden etsimisessä on meille tässä ajassa eläville tarjolla haaste, jonka vastaanottaessamme teemme sodassa menehtyneille suurempaa kunniaa kuin koskaan muuten voimme!

Timo Nieminen

II maailmansodan suurimmat ilmpommituksien siviiliuhrit

Tänä vuonna tulee kuluneeksi 60-vuotta toisen maailmansodan päättymisestä. Sodassa sai surmansa kymmeniä miljoonia siviiliuhreja. Edelleenkin olisi syytä keskustella, miksi kaikki nuo varsinkin sodan loppuvaiheessa tehdyt suuret ilmapommitukset tehtiin.

Näissä ilmapommituksissa sai surmansa satoja tuhansia, ellei miljoonia siviiliuhreja. Tässä erilaisista tilastoista ja lähteistä kerättyä tilastotietoa kaupunkien pommituksien siviili uhreista:

Hampurin palopommitus 24.7.-2.8.1943. Palopommituksen teki Englannin ilmavoimat. Siviiliuhreja lasketaan olevan noin 44 000 kuollutta.

Darmstadtin palopommitus 11.9.1944. Palopommituksen tekivät Englannin ja Yhdysvaltain ilmavoimat yhteistyössä. Siviiliuhreja lasketaan olevan noin 11 000 kuollutta.

Dresdenin palopommitus 13.-14.2.1945. Palopommituksen tekivät Englannin ja Yhdysvaltain ilmavoimat yhteistyössä. Siviiliuhreja lasketaan olevan noin 250.000 kuollutta.

Tokion palopommitus 9.-10.3.1945. Palopommituksen teki Yhdysvaltain ilmavoimat. Siviiliuhreja lasketaan olevan noin 83.000 kuollutta.

Hiroshiman atomipommi 6.8.1945. Yhdysvaltain ilmavoimien pommikone pudotti atomipommin. Siviiliuhreja lasketaan olevan noin 78 000 kuollutta.

Nagasakin atomipommi 9.8.1945. Yhdysvaltain ilmavoimien pommikone pudotti atomipommin. Siviiliuhreja lasketaan olevan noin 40 000 kuollutta.

Mainittakoon vertailun vuoksi, että pommituksissa kuolleiden englantilaisten siviilien määrä toisen maailmansodan aikana oli 60.595 kuollutta. Pommitukset olivat raskaimmillaan vuoden 1940 aikana, mutta aivan sodan loppuun asti Saksa kohdisti Lontooseen kehittämänsä uuden aseen, V2-ohjuksen ilmaiskuja.

Edellä olevassa synkässä tilastossa on vain suurimmat ilmapommitukset.

Timo Kangasmaa

Dresdenin keskusta tuhoutui helmikuun 13.-14.2.1945 USA:n ja brittien pommituksissa täydellisesti. Siviilihureja 200.000.

Neuvostoliiton merkitys ihmiskunnalle

Lokakuun vallankumous v. 1917 muutti maailman perusteellisesti. Kapitalismi oli saanut kilpailijan, sosialismin. Niin suuri oli kapitalistin pelko, että se näki välttämättömäksi kerätä interventiojoukkoja kapitalistien ja tilanherrojen tueksi. On kerrottava totuus Neuvostoliitosta, koska historiansa aikana maa saavutti kaikkialla maailmassa vaikuttavan voiman. Oli tapana sanoa, että siellä, missä työläiset ja kapitalistit istuivat yhdessä neuvottelupöytään, istui siihen myös kolmas näkymätön neuvottelija, Neuvostoliitto. Sosialismi muodosti perustan, jonka turvin siirtomaiden kansat vapautuivat siirtomaaisännistään ja teollistuneiden kapitalistimaiden työväenluokka loi oman hyvinvointivaltionsa. Neuvostoliitosta tulee kertoa, koska kesällä tulee 60 vuotta siitä, kun Puna- armeija tuhosi maailmanvalloitukseen pyrkineen kapitalistisen saksan ja vapautti ihmiskunnan fasismista.

Esittelemme lehdessämme Neuvostoliiton historiaa useammassa peräkkäisessä lehdessämme. Tässä numerossa aiheena on Neuvostoliiton alkuvuosikymmenet.

Kansalaissodan jälkeen Neuvostovallan 25 miljoonaa pientilaa elivät luontaistaloudessa, eivätkä kyenneet tuottamaan viljaa markkinoille. Kulakit taas eivät neuvostovallalle viljaa myyneet. Tämän vuoksi oli välttämätöntä suuntautua tuotannon nostamiseksi kollektiivitolojen muodostamiseen. Tuotanto kohosi ja aikaisemmin takapajuinen maatalous sai käyttöösä 120.000 traktoria.

Imperialistit sytyttivät kansalaissodan

Neuvostovalta oli tekemässä ensimmäisiä päätöksiään talouden ja politiikan alueella kun Saksalais-Itävaltalaiset joukot aseleposopimuksesta huolimatta helmikuussa 1918 miehittivät mm. suuren osan Valko- Venäjää, Ukrainaa ja uhkasivat Pietaria. Nuori Puna- armeija pysäytti vihollisen hyökkäyksen Pietariin 23.2.1918. Siitä päivästä tuli puna- armeijan syntymäpäivä.

Neuvostovalta joutui solmimaan Brestin rauhan 3.3.1918, ja Saksalaiset jäivät valloittamilleen alueille. Keväällä ja kesällä 1918 puolestaan Entente- valtioiden joukot nousivat maihin pohjoisessa, idässä ja etelässä aloittaen etenemisen maan sisäosiin tsaarin kenraalien johtamien valkokaartilaisten kanssa. Kesällä 1918 oli 3/4 maasta miehittäjien ja vastavallankumouksellisten hallussa.

Kommunistinen puolue organisoi puolustuksen ja sotilaskoulutuksen. Siirryttiin yleiseen asevelvollisuuteen ja muodostettiin työläisten ja talonpoikain puolustusneuvosto. Puna-armeijan vahvuus läheneli miljoonaa. Syyskesällä luotiin itäinen -, eteläinen - ja pohjoinen rintama ja puna- armeija saavutti vihollisesta ensimmäiset voittonsa vapauttaen alueita kaikilla kolmella rintamalla.

Samaan aikaan maailmansota päättyi Saksan tappioon. Brestin rauhansopimus mitätöitiin ja puna-armeija vapautti saksalaisten hallitsemat alueet. Mutta tämän jälkeen Entente- vallat voimistivat interventiotaan, tulivat Ukrainaan ja Taka-Kaukasiaan saksalaisten tilalle ja lähettivät lisää joukkoja Jäämerelle, kauko-itään, Mustalle merelle sekä Itämerelle. Joulukuussa 1918 Koltsakin valkoarmeija aloitti itäisellä rintamalla hyökkäyksen pyrkien yhtymään Arkangelin suunnalta hyökkäävien maahantunkeutujien kanssa tarkoituksenaan suunnata isku Moskovaan. Mutta vuoden 1919 alussa puna- armeija torjui Koltsakin joukot Permin seudulla.

Ententen kolme sotaretkeä ja neuvostovallan voitto

Entente- vallat organisoivat vuosina 1919-20 kolme sotaretkeä. Idästä varustettiin uudelleen Koltsakin (550.000 miestä) armeija. Etelästä käsin organisoitiin Denikinin armeija (100.000 miestä) ja Baltian suunnasta Judenitsin armeija. Keväällä Koltsakin joukot yhdessä Ententen kanssa aloittivat hyökkäyksen vallaten Uralin alueen pyrkien yhdistymään Volgan suunnalla majailevien Denikinin joukkojen kanssa. Rintama venyi 2000 km mittaiseksi.

Vaaran hetkellä talonpojat alkoivat liittyä puolueeseen. Puolue, nuorisoliitto ja ammattiliitot suorittivat jäsentensä mobilisoinnin yhteensä 110.000 sotilasta. Neuvostotasavaltojen kesken syntyi sotilaspoliittinen liitto 1.6.1919.

Leninin johtama puolustusneuvosto ja puolueen keskuskomitea järjestivät vihollisen lyömiseksi suunnatun toiminnan. Keväällä 1919 itärintaman eteläinen ryhmä löi Koltsakin pääjoukot ja sen seurauksena Uralin alue ja Länsi-Siperia vapautettiin. Koltsakin armeija kärsi lopullisen tappion v. 1919 lopulla. Suomalaiset valkokaartit ja Judenitsin armeija torjuttiin elokuussa.

Tässä vaiheessa Neuvostovallan avuksi tuli USA:ssa työläisten "Kädet irti Neuvosto- Venäjästä" liike. Imperialistit olivat pakotettuja vetämään joukkojaan pois Venäjältä. Sotaa jatkettiin antamalla valkokenraaleille massiivista materiaalista apua.

Toinen Ententen sotaretki perustui etelässä majailevan Denikinin armeijan tukemiseen. Sen Moskovaan suuntautuva hyökkäys alkoi 3.7.1919. Rintama ulottui Dnepriltä Volgalle. Denikinin armeijaa tukivat Puolan tilanherrojen armeija lännessä ja Judenitsin armeija luoteessa. Hyökkääjät saavuttivat menestystä. Etelärintama sai miehistötäydennystä n. 70.000 sotilasta ja siitä erotettiin erikseen kaakkoisrintama. Kahden rintaman hyökkäys Denikinin armeijaa vastaan alkoi 11.10.1919 ja valkokaartilaiset kärsivät Voronetsin ja Orelin luona ratkaisevan tappion. Budjonnyin johtama ratsuväkiarmeija tuhosi lopullisesti Denikinin armeijan v. 1920 alussa Etelä- Ukrainassa. Marraskuussa 1919 murskattiin Judenitsin armeija Pietarin lähistöllä ja vuoden 1920 alussa voitettiin valkokaartilaisjoukot lopullisesti Pohjois- Venäjällä sekä vallattiin Arkangeli ja Muurmansk.

Ententen kolmannen sotaretken runkona olivat Krimillä majaileva kenraali Wrangelin armeija ja tilanherrojen Puolan armeija, jotka tunkeutuivat keväällä 1920 Valko-Venäjälle ja Ukrainaan. Mutta nyt Neuvostomaan puolustukseen saatiin apua muilta rintamilta ja kesä-heinäkuussa muodostetun länsirintaman joukot vapauttivat Ukrainan ja Valko- Venäjän. Lokakuussa punaisen armeijan joukot tuhosivat Kenraali Wrangelin armeijan Krimillä. Vuoden 1920 loppuun mennessä hyökkääjien perusvoimat oli tuhottu. Vuoden 1922 alkupäivinä valkosuomalaiset häädettiin lopullisesti Karjalasta. Kansalaissodan viimeiset taistelut käytiin, kun vihollisen viimeinen linnake Vladivostok vapautettiin 25.10.1922.

Kansalaissota ja ulkomaisten interventio oli aiheuttanut mittaamattomat vahingot ja riistänyt yli 7 miljoonan neuvostomaan ihmisen hengen. Vasta nyt uusi Neuvostomaa oli valmis aloittamaan rauhanomaisen rakennustyön sosialismin kehittämiseksi.

Mitä merkitsi voitto kansalaissodassa?

Voitolla oli neuvostovallalle sekä koko maailman työväenluokalle suuri merkitys. Yhteisessä taistelussa ulkoista maahantunkeutujaa vastaan laskettiin perusta Neuvostoliiton muodostamiselle. Kommunistisen puolueen jäsenmäärä kasvoi ja luotiin puna- armeija nopeutetussa tahdissa. Kun v. 1918 puna-armeijassa oli 30.000 puolueen jäsentä, niin v. 1920 alkupuolella heitä oli jo 300.000. Puolueeseen tulivat työläiset, talonpojat ja vanhan armeijan sotilaat.

Neuvostovaltio organisoitiin yhdeksi suureksi taisteluleiriksi. Tämä asetti uuden neuvostovaltion yhtenäisyyden ja valtiollisen organisointikyvyn koetukselle. Neuvostovalta kesti tämän vahvistaen samalla asemaansa.

Kansainvälinen luokkataistelu ja työläisten solidaarisuus saivat uuden asteen. "Kädet irti Venäjästä" kampanja oli yhteistä maailmanlaajuista luokkataistelua, joka pakotti imperialisteja irtaantumaan interventiosodasta.

Sotakommunismi ja uusi talouspolitiikka

Kaikki voimat oli keskitettävä vihollisen torjuntaan. Talouden alalla suoritettiin uudelleenjärjestely, jota sanottiin sotakommunismiksi. Perustettiin kansantalouden elimiä, joilla oli laajat oikeudet rintaman varustamisen vuoksi. Taisteluihin rintaman puolesta keskitettiin koko teollisuus ja kansantalous. Kansallistettiin kaikki suuret ja pienet teollisuuslaitokset ja tavaranvaihto oli kielletty. Kaikki työssäkävijät saivat samansuuruisen erän elintarvikkeita ja vaatetta kortilla. Maanviljelijöiden tuli luovuttaa käytännössä ilmaiseksi kaikki ylimääräiset elintarvikkeet. Lenin painotti, että tämä epänormaali sotakommunismin aika voi olla vain väliaikainen. Tämä vaihe koetteli työläisten ja talonpoikain liittoa.

Sota heikensi teollisuutta. Kun v. 1913 suurteollisuuden palveluksessa oli 2,6 miljoonaa työläistä, oli luku v. 1921 vain 1,2 miljoonaa. Tämä epäsuhde oli selkeä uhka proletariaatin diktatuurin luokkapohjalle. Sodan oloissa talonpojat ymmärsivät pakkoluovutuksen, mutta ei enää sodan jälkeen.

Tiedettiin että siirtyminen kapitalismista sosialismiin tarvitsee siirtymä-ajan, jonka pituus määräytyy kunkin valtion olosuhteiden perusteella ja Neuvostomaassa toimi useita erilaisia talousmuotoja. Tämän vuoksi Venäjän Kommunistisen puolueen 10. edustajakokous teki maaliskuussa 1921 päätöksen siirtymisestä uuteen talouspolitiikkaan (NEP). Säädettiin lakeja joiden perusteella mm. elintarvikkeiden luovutusvelvollisuus muutettiin luontaisveroksi, jolle määrättiin yläraja. Hyväksyttiin asetukset vapaan tavaranvaihdon ja rahatalouden sallimisesta sekä suotiin ulkomaisille yrityksille oikeus toimia neuvostomaassa. Kapitalistiset ainekset lisääntyivät yhteiskunnassa, mutta valtiovalta ja kaikki kansantalouden avainasemat pidettiin neuvostovaltion käsissä.

Siirtymävaiheen muotona NEP-politiikka oli välttämätön. NEP-politiikkaa toteutettiin kunnes sosialistisesta talousmuodosta tuli vallitseva vuosiin 1936-37 saakka.

Goelro ja jälleenrakentaminen

Neuvostovalta torjui vihollisen, mutta v. 1920 teollisuustuotanto oli vain n. 13,8 % sotaa (v. 1913) edeltävästä tasosta. Sota ei ollut vielä kunnolla päättynyt, kun joulukuun lopulla 1920 neuvostojen yleisvenäläinen edustajakokous käsitteli maan jälleenrakentamista ja sähköistämissuunnitelmaa (GOELRO). Lenin totesi: "Kommunismi on sama, kuin koko maan sähköistäminen". Goelro oli tärkein osa jälleenrakentamista ja se edellytti 30 yhteisteholtaan 1,5 miljoonaa kw kehittävien höyry- ja vesivoimalaitoksen voimalaitosten rakentamista 10-15 vuoden aikana. Teollisuustuotannon tuli nousta 80-100 % sodanedelliseen tasoon verrattuna.

Tämä jälleenrakennus- ja sähköistämissuunnitelma oli ensimmäinen neuvostovaltion pitkän tähtäimen ajanmukaiseen tekniikkaan perustuva kansantalouden kehittämis-ohjelma. Uuden talouspolitiikan ansiosta v. 1921 teollisuustuotanto saavutti 31 % sotaa edeltävästä tasosta. GOELRO:n toteuttaminen alkoi v. 1921-22, kun alettiin rakentaa mm. Volhovin, Balahnan, Saturan ja Stretovkan voimalaitoksia.

Vuosi 1922 muodostui ylimenokaudeksi ja neuvostovalta sai lujan otteen maan kehittämisestä. Jälleenrakennuskauden lopulla v. 1926 maan kansantalous ja ihmisten toimeentulo ylittivät sotaa edeltävän tason ja GOELRO- suunnitelma eteni menestyksellisesti. Saatiin valmiiksi mm. Saturan, Taskentin, ja Jerevanin voimalaitokset ja alettiin rakentaa mm. Dneprin voimalaitosta.

Vallankumouksen 10- vuotispäivänä Neuvostoliitossa oli tuotettu ensimmäiset kotimaiset traktorit, kuorma- autot, hyökkäysvaunut ja lentokoneet. Maan sähkövoiman tuotanto ylitti 2,5 kertaisesti vallankumousta edeltäneen Venäjän ja teollisuuden osuus kansantulosta kohosi 42 prosenttiin.

Ensimmäinen viisivuotiskausi ja maatalouden kollektivisoiminen

NKP:n 15. edustajakokous määritteli joulukuussa 1927 1. viisivuotissuunnitelman yleiset ohjeet. Samaan aikaan teollisuustuotanto saavutti v. 1928 jo 132 % vuoden 1913 tasosta. Myös maataloustuotanto saavutti sotaa edeltävän tason.

Yksityistalous oli maataloudessa vielä vallitseva talousmuoto ja 25 miljoonaa pientilaa eivät kyenneet myymään viljaa markkinoille. Kulakit taasen kieltäytyivät myynnistä ja markkinoille tulevan viljan määrä oli vain 1/4 sotaa edeltävästä tasosta. Oli tultu tilanteeseen, jossa sosialistinen teollistaminen ei voinut kehittyä yksityistalouteen perustuvan maatalouden pohjalta. Siksi NKP:n 15. edustajakokous otti suunnan maatalouden kollektivisoimiseen.

Neuvostojen viides edustajakokous hyväksyi ensimmäisen viisivuotissuunnitelman v.1929. Sen mukaan koko teollisuustuotannon tuli lisääntyä 1,5 kertaiseksi ja koneenrakennustuotannon 3,5 kertaiseksi ja sähköntuotannon 4 kertaiseksi.

Suurta huomiota kiinnitettiin neuvosto- ja kollektiivitilojen pohjalta tapahtuvaan maatalouden kehittämiseen. Viisivuotissuunnitelmaa vauhdittamaan syntyi iskuri- työläisten liike. Rakennettiin mm. Dneprin vesivoimalaitosta, Rostovin maatalouskonetehdasta, Moskovan ja Gorkin autotehtaita, Uralin koneenrakennustehdasta ja paljon muita. Vuonna 1929 alkoi kollektiivitalouksien perustaminen. Pientalonpoikaiston ohella kollektiiveihin liittyivät myös keskivarakkaat talonpojat. Neuvosto- ja kollektiivitalouksien yhteyteen perustettiin ensimmäiset kone- ja traktoriasemat. Samana vuonna kollektiivitilat tuot-

Ennen vallankumousta Venäjällä ei ollut omaa autoteollisuutta. V. 1924 Moskovan myöhemmin Lihatsheville omistettussa autotehtaassa valmistettiin ensimmäiset kuorma-autot. Kuvassa tehtaan kokoonpanolinja.

tivat jo markkinoille viljaa huomattavasti kulakkitalouksia enemmän. Tammikuussa 1930 kollektiivitalouksiin kuului jo 5 miljoonaa taloutta (22 % kaikista talouksista). Vuonna 1930 sosialistinen sektori oli saanut valta- aseman kansantaloudessa ja teollisuuden osuus kokonaistuotannosta ylitti 53 %.

Kesällä 1930 valmistui Turkestanin- Siperian rata ja käynnistyi Volgogradin 40.000 traktoria vuodessa tuottava tehdas, sekä Rostovin maatalouskonetehdas, joka tuotti mm. 24 - rivisiä traktorikylvökoneita.

Työläisten keskuudessa syntyi liike "Viisivuotissuunnitelma neljässä vuodessa". Ensimmäinen viisivuotissuunnitelma toteutettiin vuoden 1933 alkuun mennessä. Oli pantu käyntiin 1500 uusimmalla koneistolla varustettua tuotantolaitosta. Uusina teollisuuden lajeina oli synnytetty traktori-, auto-, lentokone-, työstökone-, raskas koneenrakennus-, maatalouskone-, rauta- ja teräs- sekä kemianteollisuus. Useita uusia teollisuuskeskuksia oli synnytetty ja ennen kaikkea GOELRO- suunnitelma oli ylitetty huomattavasti. Työläisten määrä oli noussut lähes kaksinkertaiseksi 22,6 miljoonaan. Maataloudessa oli kollektivisoinnin piirissä 61,5 % talouksista ja 77,7 % viljelysmaasta. Ennen takapajuinen maatalous sai käyttöönsä 121000 traktoria ja lukemattoman määrän maatalouskoneita.

Sosialismin vastavoimat heräävät

Maatalouden kollektivisointi oli tuntematon ja vaikea tehtävä. Jotkut paikalliset viranomaiset syyllistyivät kollektivisoinnin kiirehtimiseksi puolueen ohjeiden vastaisiin laittomuuksiin. Syntynyttä vastarintaa käyttivät kulakit hyväkseen. NKP:n keskuskomitea teki 14.3.1930 päätöksen näiden virheiden korjaamisesta. Todettiin, että "vasemmistolaisella äkkijyrkkyydellä ei ole mitään tekemistä puoluelinjan kanssa". Kollektivisointi jatkui menestyksellisesti. Sosialismin voitot maataloudessa ja teollisuudessa johtivat vastavallankumouksellisten vastahyökkäykseen. Kulakkien, entisten teollisuuskapitalistien, "nepmannien" ja ulkovaltojen yhteistyöllä syntyi voimakasta tuholaistoimintaa. Vastavoimat soluttautuivat kollektiivitalouksiin ja teollisuuslaitoksiin yrittäen sisältä käsin murtaa niiden toimintaa.

Tammikuussa 1933 NKPn keskuskomitea teki päätöksen poliittisten osastojen muodostamisesta kone- ja traktoriasemien yhteyteen ja maaseudulle lähetettiin näiden osastojen yhteyteen puoluetyöntekijöitä. Vastustajia oli kaikkialla ja heitä vastaan käytiin ankaraa taistelua.

Neuvostoliiton ulkopoliittinen merkitys oli kasvanut ja maa oli solminut diplomaattiset suhteet ja hyökkäämättömyyssopimuksia useiden valtojen kanssa. Kapitalistista maailmaa koetteli 30- luvun alussa voimakas talouskriisi ja työttömyys.

Imperialistivallat ja sisäiset vastavoimat eivät tässä tilanteessa katsoneet suopeasti Neuvostoliiton etenemistä. Pääomapiirit suuntautuivat maailman uudelleenjakoon. Japani hyökkäsi 1931 Mantsuriaan. Saksassa fasistit nousivat valtaan tammikuussa 1933 ja aloittivat amerikkalaisen pääoman turvin uuden varustautumisen. Neuvostoliitossa valmistauduttiin toiseen viisivuotiskauteen, kun oli jo tiedossa, että Saksa liittolaisineen suuntautuu omaan ristiretkeensä Neuvostoliittoa vastaan.

Heikki Männikkö

Sosialismin puolesta – valkoista terrorismia ja fasismia vastaan

Riippumaton kolumnisti **Olli Kivinen** (HS 1.2.05) kirjoitti hänelle ja muillekin äärioikeistolaisille tyypillistä ällöttävän hajuista potaskaa. Hän sanoo, että "Stalin oli ihmisten tappamisessa Hitleriä pahempi peto." ja että kommunismin Mustan kirjan mukaan se johti 70 miljoonan ihmisen tuhoon.

Jos äärioikeistolla tai sen kaikenkarvaisille perässähiihtäjillä olisi vähänkin häpyä, he yrittäisivät edes jotenkin koristella puheitaan. Mutta kun häpy puuttuu, otetaan oppia Hitleristä – suuri valhe on pientä uskottavampi.

Stalin oli sosialismin rakennustyön johdossa yli kaksikymmentä vuotta. Toisen maailmansodan aikana hän oli myös neuvostoarmeijan ylipäällikkö. Stalinilla oli siis samaan aikaan kaksi uskomattoman raskasta tehtävää. Yhtä suurta yhden hengen vastuuta maailmahistoria ei tunne. Sen hän kesti kunnialla. Stalinin kuollessa 1953 alikehittynyt maatalousmaa oli muuttunut nykyaikaiseksi teollisuusvaltioksi ja talousmahdiksi. Stalinin johdolla myös **kapitalistisen** Saksan ja Hitlerin johtamat fasistiset armeijat kokivat perusteellisen tappion. Neuvostoliitto kasvoi atomiaseet hallitsevaksi sotilaalliseksi mahdiksi. Tätä kehitystä kukaan ei pysty kiistämään.

Neuvostoliiton kehittyminen suurvallaksi ei ollut sisäpoliittisesti helppo tehtävä. Vallankumouksen jälkeen 14 kapitalistista maata suoritti Venäjälle intervention, joka epäonnistui. Samaan aikaan tsaarin valkoiset armeijat aloittivat vastavallankumouksen, raskaan sisällissodan. Se päättyi valkoisten tappioon. Tappio ei merkinnyt, että jokainen "valkoinen" olisi menettänyt henkensä tai että kaikki suurmaanomistajat, kapitalistit ja tsarismin kannattajat olisivat haihtuneet savuna ilmaan. Vain todella äveriäät häipyivät maasta, mutta useimmat jäivät taistelemaan uutta järjestystä vastaan.

Sosialismin rakentaminen oli jatkuvaa sotaa vanhan kapitalistisen jopa tsaristisen järjestelmän maan alla olevien miljoonien kannattajien, terroristien kanssa. Stalinin aikana tässä sodassa hävisivät valkoiset terroristit. Se vaati valtavia määriä pidätyksiä, tuomioita ja vangitsemisia. Monet vangituista olivat viattomia, sosialismin vihollisten taitavasti (osaamista heillä riitti!) rakennettujen provokaatioiden uhreja.

Näistä vangituista runonlaulajat ovat tehneet Nobelpalkintoihin saakka yltäneitä tarinoita. Entä paljonko oli näitä "vankileirien saaristoon" teljettyjä?

Erkki Vettenniemi kertoo kirjassaan "Punaisen terrorin todistajat", että vuonna 1930 Neuvostoliitossa oli – 610 vankia jokaista sataatuhatta asukasta kohden. Tämän kirjan arvostelussa **Jukka Rislakki** puolestaan sanoo (HS 19.5.2004): "Ehkä terrorin voi käsittää näinkin laajasti, siis mukaan lukien pakkotyöleirijärjestelmä. Leirivankien määrä olisi tämän kirjoittajan mukaan – nähdäkseni ilman lähdeviitettä – miljoonan...".

Vertailun vuoksi voi katsoa tilannetta vapauden etuvartiossa Yhdysvalloissa. Norjalaisen tutkijan **Nils Cristien** teoksen "Kohti vankileirien saaristoa?" (Tampere 1993) mukaan Yhdysvalloissa oli vuonna 1993 vankeja 532 sataatuhatta asukasta kohden ja luku on kasvussa. Näin vapauden ihmemaassa vankiluku oli lähes 1,5 miljoonaa. Ero 1930-luvun NL:n ja tämän päivän USA:n välillä on olematon!

Sosialismin vastustajien ja vanhan vallan palauttamista havittelevien sota vaati tuhansien ja taas tuhansien kaatumisen – teloituksen. Siinä moni menetti henkensä myös syyttömänä, vastavallankumouksellisten provokaatioiden uhrina, mutta oliko uhreja 70 miljoonaa?

Neuvosto-Venäjän vuoden 1920 väkiluku oli 139,4 miljoonaa. Vuonna 1970 se oli 239,9 miljoonaa. Kasvu oli keskiäärin 1,4 prosenttia vuodessa. Kun tähän aikaan sisältyy toisaalta 2. maailmansodan henkilötappiot (kuolleet sotilaat, siviilit ja lisääntymiskyvyn menettäneet) ja toisaalta uusien valtioiden liittyminen Neuvostoliittoon, niin sodan aiheuttama väestön nettotappio on **vähintään** 25 miljoonaa. Jos tämä valtaosin lisääntymiskykyinen joukko lisätään vain yksinkertaisesti (ilman lisääntymistä), niin väestön vuotuinen keskikasvu oli vähintään 1,81 prosenttia. Yhdysvalloissa, kun myös tässä maahanmuuttajat otetaan huomioon niin, vastaava keskikasvu oli 1,73 prosenttia. Jos NL:ssa olisi tapettu miljoonia ihmisiä, niin USA:ssa olisi tapettu paljon, paljon enemmän!

Stalinin petomaisuuden ja koko stalinismin ovat keksineet NKP:hen pesiytyneet ihmiset, joiden porvarillista nahkaa peitti sosialismin viitta. Nahkansa piilottaneet kansan ja sosialismin viholliset kaappasivat NKP:ssä vallan Hrushtshevin johdolla. Hrushtshev syytti Stalinia rikolliseksi ja hänen politiikkaansa stalinismiksi. Siihen saakka Stalin oli ollut neuvostokansan idoli, isä aurinkoinen, siksi Stalinin nimittäminen tyranniksi ja roistoksi, katkaisi neuvostoihmisten henkisen selkärangan. NKP menetti uskottavuutensa. Siitä alkoi Neuvostoliiton alasajo, joka saatettiin loppuun 1990.

Neuvostoliitto hajotettiin presidenttien Jeltsinin (Venäjä), Kutshman (Ukraina) ja Lukashenko (Valko-Venäjän) sopimuksella ja neuvostoparlamentti hajotettiin tykeillä. Silloin Venäjän väkiluku oli 170 miljoonaa. Venäläisten (mm V. Fjodorov) mukaan siirtyminen kapitalismiin on 1990-luvulla vaatinut 25-30 miljoonan ihmisen ennenaikaisen kuoleman ja väkiluku on supistunut 145-140 miljoonaan. Supistuminen jatkuu.

Yksin kapitalististen valtioiden aloittamat ensimmäisen ja toisen maailmansodan henkilötappiot olivat yli 70 miljoonaa. Muista kapitalismin olemassaolon, viimeisen kolmensadan vuoden aikana käytyjen sotien, työttömyyden, köyhyyden, nälän ja yleisen puutteen kuolonuhrien määrä nousee satoihin miljooniin. Siinä on kapitalismin historian Sysimusta Kirja!

Kai Kontturi

Goelro-suunnitelman toteuttaminen alkoi v. 1921 ja vallankumouksen 10-vuotispäivänä sähkön tuotanto ylitti 2,5 kertaisesti vallankumousta edeltäneen tason. 1-viisivuotiskauden jälkeen Goelro-suunnitelma oli runsaasti ylittynyt. Kuvassa Kiovan vesivoimalan patotyömaa Dnjeprillä.

Tsunamin jälkeen

Maailman havahdutti ja järkytti perinpohjin Tapaninpäivänä 26.12.2004 aamuyöllä Kaakkois-Aasiassa tapahtunut luonnonkatastrofi. Ensin merenpohjaa myllersi Sumatran saaren pohjoiskärjen länsipuolella yksi vuosikymmeniin suurimmista maanjäristyksistä, voimakkuudeltaan 9.0 Richterin asteikolla. Maanjäristys purki aikojen kuluessa mannerlaattoihin kasautuneen jännityksen ja siirsi mannerlaattoja niin, että Sumatran saaren pohjoiskärkikin siirtyi samassa rytäkässä 36 metriä länteen.

Tappava hyökyaalto, tsunami saapuu

Maanjäristys sinänsä ei tappanut ihmisiä, mutta sen seurauksena syntynyt hyökyaalto, tsunami, tappoi. Valtava hyökyaalto iski kaikkialle Intian valtameren rannikoille, pahiten Indonesiaan, Sri Lankaan ja Thaimaahan. Aluksi puhuttiin muutamasta tuhannesta uhrista, mutta jo aivan pian tiedettiin, että uhreja on paljon enemmän. Tämän hetken tietojen mukaan tsunamin uhreja on jo 296.000. Heistä valtaosa, yli 240.000 Indonesiasta.

Maailmaa luonnonkatastrofi ei ehkä olisi hetkauttanut juuri ollenkaan, jollei uhrien joukossa olisi ollut tuhansia länsimaalaisia turisteja Thaimaassa ja Sri Lankassa. Tämä teki katastrofista maailmanlaajuisen. Suomalaisiakin turisteja tsunamialueella oli kolmisen tuhatta viettämässä joulua ja uutta vuotta. Heistä menehtyneitä ja kadonneita on yht. 177.

Intian valtameren tsunamin tuhoja olisi oleellisesti kyetty pienentämään, jos alueelle olisi rakennettu hyökyaalloista varoittava järjestelmä. Sellainen varoitusjärjestelmä on rakennettu Tyynelle valtamerelle, koska USA haluaa varoittaa omia alueitaan Havaijilla ja USA:n länsirannikolla. Varoituspoijuja tarvitaan Intian valtamerelle parisenkymmentä. Yhden poijun hinta on n. 250.000 dollaria, joten koko järjestelmän rakentamisen hinta on jotakin 5-8 miljoonan dollarin luokkaa. Tämä on hyvin halpa hinta verrattuna vaikkapa maailmassa vuosittain asevarusteluun käytettävään hintaan. USA:n asevarustelumenot ovat puolet koko maailman asevarustelumenoista, vuosittain n. 420 miljardia dollaria.

Nyt USA:n Havaijilla oleva tsunamien varoitusjärjestelmä havaitsi tsunamin vaaran ja varoitti siitä, mutta vain omaa laivastotukikohtaansa Intian valtamerellä, Diego Garciaa. Muualle varoitus ei sitten edennytkään. Indonesiaan hyökyaalto iski 10 – 15 minuuttia maanjäristyksestä. Sinne varoitusta tuskin olisi ehditty välittää millään tekniikalla. Sen sijaan Sri Lankaan, jossa uhreja oli n. 30.000, tuhoisa aalto tuli nelisen tuntia maanjäristyksestä, lähes neljä tuntia siitä, kun aalto iski Indonesiaan ja kolmisen tuntia siitä, kun aalto aiheutti tuhojaan Thaimaassa. Jokainen uhri Sri Lankassa oli turha, koska tässä ajassa olisi voitu helposti tehdä mitä tahansa saaren asukkaiden varoittamiseksi tulevasta tuhoisasta aallosta.

Suomen viranomaisten toimintaa tsunamin yhteydessä voidaan ja pitää arvostella, vaikka ulkoministeriön paremmalla toiminnalla tuskin olisi pelastettukaan yhtään ihmishenkeä. Ulkoministeriö seurasi alussa huonosti tapahtumaa. Ei se ollut varautunut tällaiseen katastrofiin. Sitä paitsi kaikki olivat joulun vietossa. Mikään ei saanut häiritä kinkun sulattelua. Kuitenkin maailmalta saatiin jo muutamia tunteja tsunamin jälkeen tietoa internetin sekä muiden maiden lehdistön ja TV:n kautta, että kyse oli suuresta katastrofista.

Maapallon lähiavaruus on täynnään kaikenlaisia tiedustelusatelliitteja. Niistä olisi heti nähty tuhon suuruus. Samoin tiedettiin, että Intian valtameren turistikohteissa oli joulua viettämässä tuhansittain suomalaisia. Hälytyskellojen olisi pitänyt soida viimeistään 6-7 tuntia tapahtuneesta. Reilun vuorokauden jälkeen ulkoministeriö sitten reagoikin, se lisäsi puhelinpäivystystä kolmesta puhelimesta viiteen! Kuitenkin päivystyksen puhelimeen soitettiin 70.000 puhelua, joista vain aivan pieni murto-osa pääsi perille. Ja kun sitten tiedotettiin, sanottiin kaikkien suomalaisten turistien olevan turvassa, vaikka pariin sataan suomalaiseen turistiin ei oltu saatu minkäänlaista yhteyttä.

Tsunamin jälkeen kysellään, miksi se tapahtui ja mitä olisi pitänyt tehdä? Kirkonmiehet kyselevät itku silmässä, että miksi jumala salli tällaisen pahuuden. Ensinnäkään kysymys ei ollut mistään jumalan sallimuksesta. Maapallon geologia on vain tällainen. Maapallon pinta elää. Säännöllisin väliajoin tapahtuu tulivuoren purkauksia ja maanjäristyksiä, jotka aikojen kuluessa muuttavat koko maapallon kartan uusiksi. Eikä kyse silloin ole mistään "pahuudesta". Ei luoto ole paha. Se vaan ei kysele keneltäkään pääministeriltä, presidentiltä, piispalta tai keneltäkään ihmiseltä ylipäätään, milloin ja millä tavalla se saa voimaansa osoittaa.

Tällaisia luonnon myllerryksiä emme voi paljoakaan ennakolta ehkäistä. Kuitenkin voimme ja meidän tulisi varautua niihin paljon paremmin. Luonnonmullistuksia voidaan ennakoida ja toimimalla ripeästi ja oikealla tavalla, tuhansia ihmisiä voitaisiin pelastaa tai välttyä kokonaan ihmisuhreilta. Tämä kuitenkin edellyttäisi toisenlaisen arvomaailman omaavaa yhteiskuntaa, joka näkisi paremmaksi käyttää voimavarojaan asevarustelun sijasta yhteisölliseen huolenpitoon ja samalla luonnon aiheuttamien onnettomuuksien torjuntaan.

Kova markkinatalouskapitalismi ei tähän kuitenkaan pysty, eikä se edes pyri siihen. Kapitalismi pyrkii vain omistajien ja sijoittajien voittojen lisäämiseen. Tällöin "hyvän tsunamin" tuhojen korjaaminen jälkikäteen on aina tuottavampaa kuin "huonon tsunamin" tuhojen torjunta etukäteen.

Luonnon aiheuttamia onnettomuuksia nimittäin tulee vastaisuudessakin. Täytyy muistaa, että Intian valtamerellä nyt riehunut tsunami ei ollut suurimpia mahdollisia luonnonkatastrofeja. Mitä sitten tehdään, kun joku suurikokoinen asteroidi uhkaa törmätä ulkoavaruudesta maahan? Tällainenkin onnettomuus on pidemmän ajan kuluessa enemmän kuin todennäköinen. Vuonna 1908 kesäkuun 30. Siperiaan Tunguskan alueelle iski todennäköisesti pyrstötähti, komeetta. Tuhot luonnolle olivat valtavat, mutta ihmishenkiä ei mennyt, koska alueella ei sattunut asumaan ketään. Jos samainen komeetta olisi iskenyt vaikkapa keskelle Lontoota olisimme puhuneet miljoonista uhreista. Yksi potentiaalinen meitä tänäänkin koskettava "tsunami" on hiipivä ilmastomuutos. Nämä ovat niitä yhteisiä ihmiskunnan asioita, joiden ratkaisemiseen tarvitsemme toisenlaista yhteiskuntajärjestystä.

Reijo Katajaranta

Ihmisten aikaansaamat "tsunamit" historiaan

Ihmisten aiheuttamat "tsunamit" voivat olla pahempia, kuin luonnon aikaansaannokset. Luokkayhteiskunnassa elävä ihminen voi tietoisesti toimia toista ihmistä vastaan ja saada aikaan paljon suurempia tuhoja kuin konsanaan Intian valtameren tsunami.

Mitä olivat Auschwitzin ja muiden keskitysleirien miljoonat surmatut? Mitä olivat ne toisessa maailmansodassa kymmenin miljoonin surmatut siviiliuhrit, joita natsit tappoivat yksinomaan Neuvostoliitossa 13 miljoonaa tai joita USA:n pommit ja atomipommit tappoivat Saksassa ja Japanissa? Mitä olivat Suomen luokkasodan 1918 n. 30.000 teloitettua tai vankileireillä kuollutta? Laskematta ovat Ranskan ja USA:n Vietnamissa tuhoamat ihmiset, tai esimerkiksi Euroopan siirtomaavaltojen surmaamat alkuperäisasukkaat. Mitä ovat nyt ne Irakissa surmansa saaneet siviilit, joita heitäkin on varmastikin parisataa tuhatta ja jotka ovat kuolleet USA:n ja George W.Bushin "nopean toiminnan joukkojen" pommituksiin? Mitä ovat ne miljoonat Afrikan ja muiden kehitysmaiden lapset, jotka kuolevat vielä 2000-luvullakin erilaisiin helposti estettävissä oleviin tauteihin? Kaikki nämä ovat todellista pahuutta, kapitalistien itsensä aiheuttamia "tsunameja".

Kapitalismi aiheuttaa näitä tuhoja. Se luo sotia ja se lisää luokkaeroja ja köyhyyttä. Siksi kapitalistit ja heidän lakeijansa haluavat suunnata huomion toisaalle. He puhuvat Stalinin ja kommunismin hirmutöistä unohtaen omat hirmutyönsä. Kommunismin uhreja pitäisi Kommunismin mustan kirjan mukaan olla yksinomaan Venäjällä ja Kiinassa liki 70 miljoonaa. Näin hehkutti mm. Helsingin Sanomien Olli Kivinen 1. helmikuuta kirjoituksessaan. Näissä lukemissa ei ole mitään perää. Neuvostoliitossa käytiin sisäistä taistelua vallasta Lokakuun vallankumouksen jälkeen. Tämä synnytti siellä omat uhrinsa ja joukossa oli myös syyttömiä uhreja. Mutta ei heitä miljoonia ollut.

Suomessa kansalaissodan uhrit on voitu tunnistaa ja laskea jokseenkin hyvin. Valkoisen terrorin uhreja on n. 30.000. Jos Stalinin uhreja olisi kymmenin miljoonin, niin silloin erilaisia joukkohautoja pitäisi riittää Venäjällä lähes jokaiseen niemeen, notkoon ja saarelmaan. Niiden pitäisi vieläkin olla helposti löydettävissä.

Tällaisilla Auschwitzin kaltaisilla tuhoamisleireillä natsit surmasivat enemmän ihmisiä, kuin mitä mikään luonnononnettomuus on vielä saanut aikaan. Portin päällä lukee: "Työ tekee vapaaksi"..

Tiedämme natsien tekemien tai aiheuttamien murhien joukkohaudoista Venäjällä. Niitä ovat esim. lähellä Kiovaa oleva Babi Jar tai vaikkapa Piskarjevon hautausmaa Pietarissa. Mutta missä ovat Stalinin uhrien joukkohaudat? Olli Kivinen, ota lapio käteen ja lähde etsimään Venäjältä noita Stalinin miljoonien uhrien joukkohautoja. Muistele samalla, että se ei ollut Neuvostoliitto, joka synnytti toisen maailmansodan, vaan se oli kapitalistinen Saksa.

Luonnon aiheuttamia tuhoja on mahdollista ennakoida. Ihmisen aiheuttamat tuhot näyttävät jatkuvan niin pitkään, kuin kapitalistinen saalistus saa maailmassa jatkua. Näyttää vahvasti siltä, että vasta sitten pääsemme todella torjumaan luonnon "tsunameita", hyökyaaltoja, ilmastomuutosta, maanjäristyksiä, nälänhätää ja sairauksia, kun luomme sen yhteiskuntajärjestyksen, jossa ihmisten aiheuttamat "tsunamit" ovat historiaa.

Tulivuorenpurkaus Martiniquen saarella 1902

Tapaninpäivänä tuhoa kylväneen Kaakkois-Aasian tsunamin jälkeen 7. tammikuuta Saksan kommunistisen puolueen DKP:n lehti Unsere Zeit julkaisi Rosa Luxemburgin yli vuosisata sitten 15 toukokuuta 1902 Leipziger Volkzeitung-lehden julkaiseman artikkelin. Näin kirjoitti Luxemburg tuolloisesta suuresta luonnonkatastrofista (käännös Wäinö Pietikäinen):

Toukokuun 8. 1902 tapahtui Martiniquen saarella raju tulivuorenpurkaus. 1397 metriä korkea Mont Pelée syöksi kolmessa minuutissa tulikuuman tuhkavyöryn, joka poltti kolmen kilometrin etäisyydellä olleen St.Pierren kaupungin poroksi. Muutamassa minuutissa tulimyrskyssä kuoli 29.000 ihmistä. Harhaileva pääsky katseli kalliolta vuoria, savuavia raunioita, kasoittain ruhjoutuneita ruumiita, höyryävää ja savuavaa tulimerta, ympärillä liejua ja tuhkaa. Se oli kaikki, mitä kauniista kaupungista oli jäljellä.

Vihainen luonnon jättiläinen oli jo murahdellut pitkään ihmisten ylimielisyyttä, heidän itsetietoisuuttaan, näiden kääpiöiden. Suurpiirteinen vihassaan tämä aito jättiläinen varoitti puupäitä, jotka sen juurella tepastelivat. Vuori savusi, sylki tulta ja sen kraatterin aukossa kiehui ja paukkui kuin sodassa ikään. Esivalta ei kuitenkaan suuressa viisaudessaan horjunut uskosaan. Toukokuun 7. päivänä hallituksen lähettämä komissio ilmoitti St.Pierren pelokkaille asukkaille, ettei mitään pelättävää ollut. Tätä rauhoittavaa tietoa levitettiin myöskin Berliinissä ja Wienissä. Tulivuoren juurella olevassa loistohotellissa pidettiin tanssiaisia samaan aikaan, kun laavavyöryt alkoivat. Tämä halveksittu vuorijättiläinen ei kuitenkaan piitannut komissioista. Huolimatta kuvernöörin vakuutteluista, seuraavana päivänä oli tulimeri valloillaan

Jättiläinen teki perusteellista jälkeä. Kaikki tuhoutui ja 40.000 ihmistä menetti henkensä. Jättiläinen näytti, ettei näitä alkuvoimia voida kahlita.

Jättiläisen kynsissä menivät herrat, rengit, mustat, valkoiset ja tilanherrat. Oli vain joukko kärsiviä ja onnettomia ihmisiä. Kaikki, jotka sen kurjuuden näkivät, halusivat auttaa onnettomia. Vanha Mont Pelée oli tehnyt ihmeen. Unohduksiin jäivät silloin Faschoda, Kuuba, englantilaisten ja ranskalaisten ristiriidat. Tsaari ja USA:n senaatti, Saksa ja Hollanti lahjoittivat rahaa, lähettivät telexiä ja ojensivat auttavan käden. Hinta oli kallis, joka sai ihmisyyden heräämään. Mont Peléen jyrinä oli vakuuttava.

Ranskassa surraan saaren 40.000 vainajaa ja koko maailma ottaa osaa suruun. Mutta mikä ääni oli kellossa muutama sata vuotta sitten, kun Ranska järjesti verilöylyn Isoilla- ja Pikku Antilleilla?

Afrikassa on vulkaaninen saari Madagaskar. Siellä on pistimin pistetty alkuasukkaat herran pelkoon. Siihen ihmisten tuhoamiseen ei ole tarvittu tulivuoren kraattereista tulevaa tuhkaa ja laavaa. Siellä ranskalaiset tykit kylvivät kuolemaa tuhansille, kunnes vapaat alkuasukkaat oli orjuutettu. Orjia tuotiin voitonmerkkeinä Ranskaan. Heitä kuvailtiin villeiksi.

Tyynellä valtamerellä on Filippiinit. Siellä olemme nähneet 6 vuotta sitten USA:n senaatin lähettämien lempeiden jenkkien listineen kansaa amerikkalaisin kiväärein ilman tulivuoren purkauksia. Sieltäkin on peräisin niitä dollareita, joita nyt lähetetään Martiniquehen. Jenkkien panssarilaivat ovat kylväneet hävitystä Kuubaan ja muualle, jotta kultadollarit tulisivat jatkuvana virtana kotiin.

Etelä-Afrikassa vielä joitakin vuosia sitten kansat elivät rauhassa, kunnes tulivat englantilaiset. Siellä ei pidetä lukua äideistä ja lapsista, jotka tallautuvat sotilassaappaiden alle. Martiniquessa saamme nähdä äitien pelastavan lapsiaan.

Entä sitten venäläiset, nuo auttavan ja itkevän tsaarin vanhat tuttavat? Prahassa olemme heitä nähneet. Lämmin puolalaisten veri on virrannut. Joku sanoo, että nehän ovat vanhoja aikoja. Eipä ole, muutama viikko sitten olemme nähneet noiden lempeiden venäläisten kylvävän valtateillä kuolemaa ryysyläisten keskuuteen (kirjoittaja viittaa Voronesin, Kutaisin, Poltavan ja Harkovan talonpoikaiskapinoiden verisiin kukistamisiin maalis-toukokuussa 1902). He pyysivät vain leipää nälkäänsä.

Millainen sitten oli Ranskan äiti-tasavallassa se kyynelien täyttämä 23. toukokuuta 1871. Loistavassa kevätauringossa Pariisissa pistettiin kiviseinää vasten tuhannet teloitettavat. Siinä ei tarvittu tulivuoren purkauksia. Armeijan tykit käännettiin ihmismassaan. Yli 20.000 vainajaa peitti Pariisin katuja.

Ja kaikki te, mitä lienettekin ranskalaisia, englantilaisia, venäläisiä, saksalaisia, italialaisia ja amerikkalaisia, te olette hyvässä yhteisymmärryksessä tehneet suuren liiton ja auttaneet toisianne. Te olette tehneet elämän helvetiksi Kiinassa ja murhanneet ja polttaneet hyvässä sovussa. Kuinka jaloa on tappaa ihmisiä joukoittain, sehän on kuin kypsän viljan korjaamista, kun valittavat naiset henkensä menettämisen pelossa syöksyvät veteen ja hukkuvat välttääkseen teidän hellät hyväilynne.

Nyt sitten taas kaikki ovat paikalla, kun Martiniquessa sauhuaa ja siellä valutetaan kyyneleitä ja kirotaan ilkeätä tulivuorta. Tämä jättiläinen on saanut sudet pukeutumaan lampaiden vaatteisiin. Mutta tulee aika jolloin tulee toisenlainen tulivuori purkautumaan ja pyyhkäisemään tämän verisen kulttuurin ja vasta silloin alkaa todellinen ihmisyys.

Rosa Luxemburg
toukokuu 1902

Puolassa syntynyt, mutta Saksassa eniten vaikuttanut Rosa Luxemburg (1871-1919) oli kansainvälisen työväenliikkeen merkkihenkilö ja II Internationaalin vasemmistosiiven johtajia. Hän oli perustamassa ja johtamassa Puolan Sosialidemokraattista puoluetta ja otti aktiivisesti osaa Saksan sosialidemokraattiseen liikkeeseen. Hän oli myös yksi Spartakus-liikkeen perustajista. Vuoden 1918 marraskuun vallankumouksen aikana Saksassa Luxemburg oli yksi sen johtajia. Hän oli perustamassa myös Saksan Kommunistista Puoluetta. Sotaministerinä toiminut oikeistososialidemokraatti Gustav Noske vangitutti Luxemburgin ja Karl Liebknechtin tammikuussa 1919 sekä teloitutti heidät.

Tapaninpäivän jälkeen

Meri kuuntelee, keskustelee ja raivoaa
kalliot hiekaksi jauhaa.
Ulappa suo ravintoa ja mielenrauhaa.
Myrskyt toisinaan laivoja hajottaa.
Tapaninpäivänä mannerlaatat törmäsivät yhteen ryskyen
aiheuttaen maanjäristyksen sekä
800 kilometriä tunnissa Bengalin lahdella
kiitävän kostean kuoleman.
Valokuidut, satelliitit ja laajakaistat kantavat viestiä
sähkömagneettisilla aalloillaan
tuhansia kertoja tsunamiakin nopeammin.
Meri sammutti 300 000 ihmisen elämän,
sadattuhannet vammautuivat,
sairaalat täyttyivät kivusta ja lohduttomuudesta.
Hyökyaalto vei Kaakkois-Aasiassa miljoonien köyhien kodin.
Ambulanssikoneet kiidättivät yötä päivää
eurooppalaisia hoitoon kotimaihinsa.
Suru oli syvä kuin Tyynenmeren hautavajoamat
ja laaja kuin sen hiekkarannat.
Tämä ei ollut ensimmäinen kerta Intian valtamerellä.
Ekonomistien mukaan vedenpaisumus ei kuitenkaan
aiheuttanut suuria taloudellisia menetyksiä.
Rantavaltioiden taloudet elpyvät nopeasti.
TV-ruutuihin ajelehtineet ruumiit, Phuketin rantakaistaleet
ja lehtien sivuille ilmestyneet kadonneitten nimet
herättivät henkiin
jo kadonneeksi julistetun
solidaarisuuden.

Matti Laitinen
13.1.2005

Muutosvoimat läpimurtoon

Esa Hermonen

Vuoden kuluttua kaavailtu työmarkkinatuen vastikkeellisuus on käänne halpatyövoimasta ilmaiseen orjatyöhön. Työmarkkinatuki on veronalaisena tällä hetkellä keskimäärin n. 464,24 euroa kuukaudessa. Veroa tuosta summasta menee 92,84e eli käteen jää 371,40e työmarkkinatuen 1.1.2005 tapahtuneen indeksitarkistuksen jälkeen. Työharjoittelusta, kuntouttavasta työtoiminnasta sekä humpuuki-työllisyyskursseista, joista ovat hyötyneet kurssien järjestäjät eivätkä työttömät, on huonot kokemukset. Ehdotankin, että ne kansanedustajat ja ministerit, jotka eivät ole koskaan työtä tehneet, siirtyisivät itse työharjoitteluun työmarkkinatuella ja laskisivat ikääntyneet pitkäaikaistyöttömät ansaitsemalleen eläkkeelle.

Työstä on maksettava ainakin minimipalkka. Ihmettelen miksi maassamme ei olla kokeiltu yhdeltä luukulta maksettavaa perustuloa/ kansalaispalkkaa, joka vapauttaisi terveet ihmiset työelämään. Jos nk. perustulo vastaisi edes jonkinlaista minimipalkkaa, miksei se voisi olla vastikkeellinen? Työttömälle pitää antaa mahdollisuus palkkatyöllä maksaa velkojaan. Tämä malli onkin liian hyvä itsekeskeisille päättäjille ja virastobyrokraateille. Järjestelmämme suosii eurokraatteja, jotka nostavat vastikkeetonta palkkaa työttömien nöyryyttämisestä. Ilmoitusvelvollisuus työvoimatoimistoon tulisi lopettaa. Vain rikollisia pidetään luottovankeina. Onko työtön rikollinen.

Jos maailman eri mantereiden unionit perustuisivat ihmisten keskinäiseen haluun ymmärtää, kehittää terveellä tavalla yhteistä hyväämme henkisenkin hyvinvoinnin saavuttamiseen, lähimmäisen rakkauteen, jossa kaikilla olisi riittävä toimeentulo - sellainen unioni olisi aivan eri asia. Nykyinen globaalisatio ja EU ovat virheitten aikakautta sekä suurpääomaa ja rosvotaloutta. Ensin ihminen, sitten vasta talous ja politiikka. Ihmettelen demareitten Natomyönteisyyttä. Eikö sodan tuhot ole riittävästi esillä. Rauhan aikana suosituimmaksi suomalaiseksi äänestettiin sotasankari Marsalkka, mutta kulttuurin ja rauhan airueet sivuutettiin.

Rikkaitten rikastuminen ja köyhien köyhtyminen on häpeä. Missä on Suomalaisten henkinen tila?

Luonnonmullistukset ovat myös uuden elämän edellytys, mutta ihmisten aiheuttamat tuhot omaa syytä. Pahin niistä on sota.

Muutosvoimille olisi suuri tilaus.

Esa Hermonen
Muutosvoimat Suomi rp
puheenjohtaja

Useiden kommunististen puolueiden ongelma

Kommunistit perustivat 14.9.2002 Suomeen uuden kommunistisen järjestön työnimellä Kommunistit ry. Myöhemmin tämä järjestö rekisteröitiin nimellä Kommunistien Liitto ry. SKP:n ja KTP:n puolelta tämä synnytti kovaa arvostelua. Syyteltiin hajottajiksi, EU:n piilokannattajiksi tai CIA:n agenteiksi. Eräs SKP:n veteraani lausui 24.9.2002 USA:n vastaisessa mielenosoituksessa, että "hiirulaiset saapuvat". Eipä tainnut tämä veteraani oivaltaa, että kaikkien meillä toimivien kommunistiryhmien kannatus äänestäjien joukossa on niin marginaalinen, että sen varassa ei muutosta rakenneta. Jotain uutta täytyy tapahtua. Tässä mielessä me kaikki kommunistit olemme aivan samalla lähtöviivalla.

Maailmassa on sadoittain kommunistisia puolueita edelleenkin, vaikka aatteen olisi kuulemma pitänyt olla jo aikoja sitten kuollut ja kuopattu. Ehkäpä juuri siksi se kommunismin haamu kummitteleekin Euroopassa ja koko maailmassa. Useista puolueista saattaa syntyä ongelma silloin, jos samassa maassa on monta puoluetta. Sillekin on joskus perustelunsa kuten Heikki Männikkö artikkelissaan toteaa. Kuva kominternin toisesta konferenssista vuodelta 1920. Keskellä Trotski ja Lenin.

Perimmältään dialektista kehitystä

Laskutavasta riippuen, meillä Suomessa toimii tänään ainakin 3-5 kommunistista ryhmää. Lisäksi on SKP/SKDL:n perillinen Vasemmistoliitto. Monet ihmettelevät, miksi täytyy olla useita puolueita, kun marxilaisuuden perustanlaskijoiden oppi sinänsä on hyvin looginen ja yhtenäinen. Yhteiskunnallisten murrosten aikana erilaisissa olosuhteissa elävät kansat kehittävät yhteiskuntakehityksessä marxilaisista lähtökohdista erilaisia ratkaisumalleja. Yhdessä historiallisessa tilanteessa menestyksellisesti toteutettua politiikkaa yritetään soveltaa muissakin tilanteissa. Syntyy aivan terveeltäkin pohjalta erilaisia näkökantoja ja sovellutuksia käytännöstä ja aatteesta. Kun yhteiskunnallinen tilanne on työväenluokan luokkataistelulle otollinen ja näköaloja antava, ovat erilaiset näkemykset helposti sovitettavissa yhteen. Yhteiskuntakehityksen vaikeutuessa, kuten tapahtuu tänään, aletaan helposti etsiä uusia teitä ja entisten auktoriteettien sijaan. Etsitään uusia ryhmiä ja liikkeitä. Perimmältään tämä sinänsä dialektinen kehitys johtaa siihen, että meillä toimii tänään useita marxilaiseen perintöön nojaavia ryhmiä.

Puoluekartta pirstoutui" reaalisosialismin" jälkeen

Suomessa kuluneiden vuosikymmenien tapahtumat heijastelevat muidenkin kansojen kommunististen liikkeiden kokemusta. Maailman kommunististen puolueiden sirpaloituminen moniin erilaisiin ryhmiin tapahtui Neuvostoliiton hajoamisen seurauksena. Kun luokkataistelutaktiikka, jonka kansainväliset kommunistiset ja työväenpuolueet olivat Neuvostoliittojohtoisesti omaksuneet (kv. neuvottelukokousten 1960, 1969 ja 1977 asiakirjat), ei enää toiminut ja ns. "reaalinen sosialismi" joutui perääntymään, tapahtui käytännössä lähes koko kommunistisen liikkeen hajoaminen. Monet vanhat kommunistiset puolueet, jotka jo 60-luvulta lähtien olivat suuntautuneet "eurokommunismiin" tai "vasemmistososialismiin", omaksuivat yleisvasemmistolaisen linjan, ja kääntyivät vallitsevan uusoikeistolaisen yhteiskuntapolitiikan "peesaajiksi", kuten esim: Suomessa SKP/SKDL muuntautui Vasemmistoliitoksi. Jäljelle jäi joukko kommunistisia ryhmiä ja pienpuolueita, joista monet olivat olleet olemassa jo aikaisemminkin. Monet niistä olivat arvostelleet silloisten kommunististen ja työväenpuolueiden linjaa. Erilaisista lähtökohdista syntyi myös uusia puolueita vanhojen puolueiden lopetettua toimintansa.

Luokkakantaisen liikkeen hajaannus

Neuvostoliiton ja kansandemokratioiden saavutukset, siirtomaajärjestelmän hajoaminen ja työväenluokan eteneminen kapitalistisissa teollisuusmaissa olivat suuria voittoja maailman kommunististen ja työväenpuolueiden kehittämälle luokkataistelutaktiikalle. 60- luvulla etenkin USA:n väkivalta Vietnamissa ja muissa kehitysmaissa sai vastaansa maailmanlaajuisen voimakkaan antiimperialistisen nuorisoliikkeen. Meillä tämä liike omaksui nopeasti marxilaisen ajattelun ja syntyi viime vuosien merkittävin nuorisoliike "Taistolaisuus" (katso KÄ 3/04, 4/04 ja 6/04). Tämä liike sai aikaan hyvin merkittäviä saavutuksia yhteiskuntatieteen, kulttuurin ja järjestöelämän alueella. Mutta käänne kansainvälisessä luokkataistelussa kapitalismin eduksi taittoi tämän liikkeen selkärangan. Sosialismin voitot ja työväenluokan eteneminen olivat synnyttäneet silloisessa nuorisossa ja tiedonantajaliikkeessä liian optimistisen kuvitelman yhteiskuntakehityksen etenemisestä. 70-luvulla kävi kuitenkin selväksi, että puoluehajaannusta emme kykene maassamme tyydyttävästi ratkaisemaan. Ilmeni, että Neuvostoliiton talouskasvu alkoi kangerrella, kun tuotantoon ei kyetty soveltamaan uudempaa tekniikkaa. Samaan aikaan opiskelevan nuorison pääjoukko alkoi valmistua työelämään ja sen sosiaalinen asema siirtyi yhteiskunnan rattaissa lähemmäksi "eliittiä". Tämän seurauksena osa nuorisosta alkoi vetäytyä syrjään kommunistisesta liikkeestä osan alkaessa etsiä marxilaisuudesta poikkeavia ratkaisuja yhteiskuntaelämän ongelmiin. Tiedonantajaliikkeen sisään syntyi ns. kolmaslinjalainen suuntaus.

SKP kolmaslinjalaisuuden perillinen

Hyvin käsittämättömältä tuntui silloin, että teoreettisesti valveutuneet toverit eivät kyenneet soveltamaan tieteellistä yhteiskuntateoriaa sellaiseen luokkataistelun tilaan, jossa työväenluokka joutui altavastaajaksi. "Kolmaslinjalaisuus" syntyi, kun oikeistohyökkäyksen ja puolueessa pitkään jatkuneen taistelun paine harhautti puolueen määrätyn osan etsimään "uusia" malleja ja ratkaisuja. Se näkyi vallankumouksellisen perspektiivin hämärtymisenä, jolloin toiminnan perustaksi ei enää otettu marxilais- leniniläistä arviota yhteiskunnan tilasta, vaan uusia keinoja ongelmien ratkaisuun etsittiin subjektiiviselta pohjalta. Alussa Tiedonantajaliikkeen johto esiintyi kolmaslinjalaisia vastaan uskaltautumatta kuitenkaan koskaan sen teoreettiseen arvosteluun. Gorbatshovin valinta NKP:n pääsihteeriksi johti kolmaslinjalaisen suuntauksen lopulliseen voittoon Tiedonantajaliikkeessä. Kun keskeisiä "vastustajia" (mm. Urho Jokinen) kutsuttiin Neuvostoliittoon "uudelleenkoulutukseen". 80- luvun loppua kohti tultaessa entisen nuorisoliikkeen rippeet ryhmittäytyivät SKP(y):n ympärille. Kolmaslinjalaisuus muotoutui linjaksi, joka siirtyi SKP(y):n asiakirjoihin. Linjaa kuvaa tiukka sitoutuminen Vasemmistoliittoon siihen saakka kun heidät heitettiin sieltä pois, sekä sitoutuminen Gorbatshoviin ja Neuvostoliittoon sen lopulliseen hajoamiseen saakka.

SKP:n taktiikasta ja päälinjasta

Kolmaslinjalainen suuntaus synnytti sen poliittisen kulttuurin, jonka näemme vielä tänään "SKP":n piirissä. Yhteiskunnallisissa kysymyksissä se hylkää marxilais- leniniläisen tieteellisen metodin ja ottaa tilalle lähinnä subjektiivisen ja humanistisen suhtautumistavan yhteiskunnallisiin kysymyksiin. Tavoitteita ei aseteta enää marxilaisen tieteen pohjalta, vaan subjektiivisin yleishumanistisin perustein. SKP itse sanoo (edustajakokousteesit, Turku): "SKP- yhtenäisyyden puoluekonferenssista 1988 käynnistyi keskustelu puolueen päälinjan kehittämisestä ja uudenlaisesta sosialismi- käsityksestä, jonka johtopäätöksenä kirjattiin vuonna 1994 SKP:n uuteen ohjelmaan myös luku Neuvostoliiton hajoamisen opetuksista". Vanhan SKP:n päälinja voitiin määritellä siten, että se on kansanrintaman rakentaminen monopolipääomaa vastaan ja sen kautta porvarillisen demokratian lujittaminen ja sitä kautta siirtyminen sosialistiselle kehitysuralle. Olosuhteet ovat sosialismin perääntymisen jälkeen toki uudet, mutta sekä KTP:ssä että nyt Kommunistien liitossa hyväksyimme edelleenkin päälinjaksemme monopolienvastaisen kansanrintaman rakentamisen. Uuden SKP:n ohjelmista ja asiakirjoista ei päälinjan määrittelyä löydä. SKP:n asiakirjoista huomaa kuitenkin, että niissä kohdissa, jossa pitäisi esittää ratkaisumalliksi monopolienvastaisen kansanrintaman rakentaminen, tämä kierretään. SKP:n Turun puoluekokousteeseissä esimerkiksi todetaan, että "on voitettava kommunistien ja muiden vasemmistovoimien kansainvälisen yhteistyön jälkeenjääneisyys". Mutta ei anneta viitettäkään siihen suuntaan millaista yhteistyön tulisi olla. SKP:n ohjelma puolestaan tyytyy ilman marxilais-leniniläistä luokka-analyysiä erittelemään nykyistä yhteiskuntaa. Ehkä johtopäätökseksi tästä erittelystä voidaan SKP:n ohjelmassa lukea, että "kaiken kaikkiaan kansamme enemmistön edut, pyrkimykset ja toiveet törmäävät suuren rahan valtaan". Luvussa "Vasemmistolainen vaihtoehto esitetään erilaisia vaatimuksia ja tavoitteita esim: demokratian laajentamisesta, sosiaaliturvan kehittämisestä, sukupuolten tasa-arvon toteuttamisesta yms. Mutta nämäkään vaatimukset eivät mitenkään tuo esiin SKP:n luonnetta työväenluokan luokkapuolueena, eivätkä mitenkään poikkea minkä tahansa porvarillisen yhteiskunnan puolueen tavoitteista. Todellisen viitteen SKP:n kirjoittamasta päälinjasta antaa se, että useissa yhteyksissä puhutaan SKP:n sitoutumisesta kansalaisliikkeisiin. Käytännössä SKP näkeekin itsensä demokraattisen yhteisrintaman runkona, johon voidaan kiinnittää erilaisia kansanliikkeitä. Tämä on hyvinkin ristiriitainen taktiikka puolueelta, koska lähestyäkseen erilaisia kansanliikkeitä joutuu SKP luonnollisesti madaltamaan ohjelmalliset tavoitteensa hyvin lähelle näiden kansalaisliikkeiden tavoitteita.

KTP:n perustaminen

Siinä vaiheessa, kun tiedonantajaliikkeen piirissä kolmaslinjalainen suuntaus alkoi aatteellisen eheyden sijaan pyrkiä pelkästään puolueen teknilliseen yhdistämiseen, alkoi puolueen luokkakantaisen väen piiristä esiintyä vaatimuksia uuden puolueen perustamisesta. Tiedonantajaliikkeen johto ei koskaan kyennyt tekemään ratkaisua, joka olisi turvannut marxilais-leniniläisen puoluetyön maassamme. SKP:n piirissä voimistui Arvo Aallon johdolla pyrkimys puolueen hajottamiseen. Tiedonantajaliikkeen enemmistö oli kuitenkin sidoksissa Neuvostoliiton Kommunistisen puolueen (NKP) ohjaukseen, eikä kyennyt tekemään minkäänlaista ratkaisua edes siinä vaiheessa, kun SKP ja SKDL hajotettiin. NKP:n ideologisen kurssin ajauduttua sivuraiteelle Tiedonantajaliikkeen johto ei vieläkään kyennyt näkemään tilannetta selvästi vaan seurasi NKP:n ja Gorbatshovin linjaa loppuun saakka. Tämän seurauksena luokkakantaiset kommunistit perustivat KTP:n keväällä 1988, kun oli käynyt selväksi, että oman puolueen perustaminen on ainoa tapa turvata marxilais- leniniläinen kommunistinen puoluetyö maassamme.

KTP:n periaatteista

Perustamisesta lähtien KTP:n piirissä suuntauduttiin arvioimaan puolueen asemaa ja paikkaa uudessa tilanteessa. Puolue määriteltiin alusta saakka työväenluokan puolueeksi, joka puolustaa työväenluokan ja sen liittolaisten asemaa. Puolueen ideologiseksi perustaksi määriteltiin Marxin, Engelsin ja Leninin löytämä tieteellinen yhteiskuntakäsitys marxismi- leninismi. Yhteiskuntakehityksen keskeiseksi tekijäksi nähtiin edelleen työväenluokan ja kapitalistiluokan välinen luokkataistelu. Aikakauden luonne KTP:n piirissä määriteltiin kaikista luokkataistelun piirissä esiintyvistä vaikeuksista huolimatta kapitalismista sosialismiin siirtymisen aikakaudeksi, sen vaiheeksi, jossa työväenluokka järjestäytyy uudelleen. KTP:n ohjelmallisissa asiakirjoissa selvitettiin hyvinkin selkeästi liittolaispolitiikan välttämättömyys ja periaatteet miten demokraattisista uudistuksista voidaan siirtyä sosialistiselle kehitysuralle. EU:n vastaisesta taistelusta KTP:n piirissä esitettiin arvio, jonka mukaan EU on monetaristisen ja uusoikeistolaisen politiikan synonyymi. Sen mukaisesti EU:n vastustajien tulisi olla uusoikeistolaisen politiikan vastaisen kansanrintaman ytimenä, koska EU:n kumoaminen edellyttää ensinnä sen yhteiskuntaja talouspolitiikan kumoamista. Kokonaisuutena KTP:n ohjelmalliset asiakirjat olivat osoitus siitä, että puolueen piirissä paneuduttiin aikamme yhteiskuntakehityksen marxilais- leniniläiseen arvioon.

KTP:n ja SKP:n ongelma

SKP ja KTP syntyivät molemmat luokkakantaisen liikkeen jatkumona. Tiedonantajaliikkeen osa, joka alunperin omaksui kolmaslinjalaisuuden kuului juuri tähän ns. taistolaisnuorisoon. Sen voima koko liikkeessä oli niin suuri, että se veti mukaansa sen järjestökentän, joka edusti näitä kahdeksaa piirijärjestöä. Siksi oli luonnollista, että "uusi" SKP suuntautui kolmaslinjalaisesti. Nyt tiedämme, että huolimatta KTP:n oikeansuuntaisesta linjasta ja asiakirjoista, myös se hajosi. Mistä tässä on kysymys? KTP:n puolella oli niin, että sinne siirtyi se hyvin vasemmistolainen osa jäsenistöä, joka piti loppuun saakka kiinni kommunistisen liikkeen ulkoisista periaatteista ja tunnusmerkeistä, tuntematta aina sen marxilais- leniniläistä sisältöä, muutoin kuin subjektiivisten mielikuvien perusteella. Kommunistisen liikkeen historiasta tiedämme, että juuri tällaiset kommunistit eivät halunneet mitenkään ymmärtää esim: lokakuun vallankumouksen jälkeen Venäjällä sitä, että taktiikkaa tuli muuttaa silloin, kun oli käynyt selväksi, että aseellista vallankumousta Euroopassa ei voida enää jatkaa, vaan tulee siirtyä uuteen taktiikkaan, jossa Neuvostoliitosta luodaan sosialismin sillanpääasema Eurooppaan. KTP:n piirissä voitiin kehittää oikeaa marxilais- leniniläistä linjaa. Valmistellut asiakirjat hyväksyttiin, koska kaikkien mielestä ne näyttivät paperille painettuina hy-

viltä. Siinä vaiheessa, kun tuli aika ja mahdollisuus panna yhteisesti hyväksyttyä päälinjaa käytäntöön ilmeni, että ei KTP:n jäsenkunta ollut alkuunkaan perillä kommunistisen liikkeen taktiikan periaatteista, eikä ymmärtänyt ollenkaan omia asiakirjojaan. Tässä mielessä KTP:n ja SKP:n johdolla on sama ongelma, marxismi leninismi on korvattu vaistonvaraisuudella.

KTP ajautui umpikujaan

KTP:n hajoamisen perussyynä oli pidettävä sitä, että keskusneuvoston enemmistö veti "länget kaulaansa", eikä uskaltautunut toteuttamaan puolueensa ohjelmallisissa asiakirjoissa mainittua tärkeintä taktista tehtävää: suurpääoman vastaisen demokraattisen yhteisrintaman rakentamista. Mikä sitten pelotti KTP:n "kaaderit" pois tolaltaan jää tässä yhteydessä vastausta vaille, koska selvää oli, että eivät kaikki KTP:ssä näin autuaan tietämättömiä puolueensa linjasta olleet. Kuitenkin erimielisyydet kommunistien taktisen tavoitteen, monopolienvastaisen yhteisrintaman kehittämisestä johtivat vuoden 2002 alkupuolella KTP:n maaliskuun keskusneuvoston kokouksessa puolueen lehden, Työkansan Sanomien, päätoimittajan ja puolueen pääsihteerin erottamiseen tehtävistään. Myöhemmin toukokuussa puolueen Helsingin piirijärjestö ja kaksi sen perusosastoa erotettiin samasta syystä puolueesta. Tämä johti siihen, että lähes puolet aikaisemmista keskusneuvoston jäsenistä joutui jättämään paikkansa. Merkittävin seuraus tästä oli kuitenkin, että näiden tapahtumien kautta KTP menetti mahdollisuutensa ottaa haltuunsa se tehtävä, joka kommunisteille historiallisesti asettuu. Kielteinen päätös rintamapolitiikan kehittämisestä "kipsasi" KTP:n tulevan kehityksen, sillä oli selvää, että KTP: n piirissä ei tämän jälkeen voida tehdä ensimmäistäkään aloitetta monopolienvastaisesta liittolaispolitiikasta käytävän keskustelun avaamisesta.

Kommunistien liiton asema ja paikka

Kommunistien Liiton perustaminen oli pakon sanelema toimenpide tilanteessa, jossa marxilais- leniniläiselle linjalle ei löytynyt enää paikkaa Suomen puolue- elämässä. Perustamiskokouksessaan antamassaan tiedotteessa kommunistien Liitto totesi, että uusi järjestö ottaa suorittaakseen kaikki puolueelle kuuluvat tehtävät, mutta rekisteröidään vain yhdistykseksi sulkematta pois mahdollisuutta muuttaa se myöhemmin rekisteröidyksi puolueeksi. Lisäksi todettiin: "Uuden järjestön kritiikkinä SKP:n suuntaan on, että puolue antoi 1980-luvulla periksi marxismi-leninismistä, eikä puolue ole vieläkään saavuttanut takaisin uskottavuuttaan kommunistisena puolueena. KTP:n suuntaan kritiikki on puolueen selvästi havaittavissa oleva eristäytymispyrkimys suurimmasta osasta työväenluokkaa. Yhteistyö sopii heille vain aatteellisesti samanmielisten kanssa". Tähän mennessä Kommunistien Liitto on hyväksynyt oman puolueohjelman, sekä tuottanut siitä englanninkielisen laitoksen, jotka ovat luettavissa myös puolueen nettisivuilta. Kommunistien Liitolla on työn alla kaksi asiakirjaa: "90 vuotta kommunistien toimintaa Suomessa" sekä "Sosialismin ja kommunistisen liikkeen vaikeuksien syistä". Kommunistien Liitto on toiminnassaan keskittynyt hyvin voimakkaasti puolustamaan suurpääoman vastaisen kansanrintaman kehittämistä sekä kommunistisen liikkeen eheyttämistä marxilais- leniniläiseltä perustalta. Kansanrintamapolitiikasta Kommunistien Liiton asiakirjoissa todetaan mm: "Demokraattisen rintamapolitiikan tärkein tehtävä on puolustaa työtätekevän kansanosan toimeentuloa ja elämänvarmuutta ja näin irrottaa Suomi EU:n uusoikeistolaisesta talouspolitiikasta. Tällainen rintama ei rakennu ilman vahvaa marxilais- leniniläistä ja tieteelliseen yhteiskunta- analyysiin kykenevää kommunistista puoluetta, joka kykenee toimimaan laajan kansanrintaman moottorina ja olemaan yhteistyössä kaikkien niiden tahojen kanssa, jotka näkevät suuren rahan vallan etujensa vastaisena ja vastustavat monopolien ylivaltaa". Kommunistien yhteistyöstä todetaan mm: "Yhteistyön kehittäminen SKP:n, KTP:n, Kommunistien nuorisoliiton ja Kommunistien Liiton välillä on välttämätöntä yhtenäisen marxilais- leniniläisen puolueen organisoimiseksi maahamme".

Maailman kommunistien ongelma

Kommunistien Liitossa käydyssä keskustelussa olemme todenneet, että sosialismin hajoamisen jälkeen jäljelle jääneet ja perustetut uudet puolueet eivät ole juurikaan edenneet aatteellisesti ja järjestöllisesti. Puolueiden välillä ei käydä keskustelua yhteisen kapitalisminvastaisen luokkataistelutaktiikan kehittämisestä. 15 vuotta on kuitenkin tarpeeksi pitkä aika tällaisen keskustelun kypsyttelyyn. Nyt on olemassa merkkejä siitä, että tämä keskustelu lähtisi meillä Suomessa käyntiin. Olisi hyvin toivottavaa, että tämä olisi merkki "jäiden särkymisestä" niin paljon, että sama tapahtuisi myös kansainvälisessä mitassa.

Heikki Männikkö

Venäjän eläkeläiset barrikadeilla

Venäläisiä eläkeläisiä osoittamassa tammikuussa mieltään uusien sosiaalilakien tuomia heikennyksiä vastaan. Sosialismin aikaisista eduista he eivät halua luopua. Heikennykset ovat myös pudottaneet Putinin ja hänen perustamansa "Yhtenäinen Venäjä"-puolueen suosion pohjalukemiin.

Kun juoppo Boris Jeltsin kumppaneineen kaatoi Neuvostoliiton v.1991, oli se viimeinen niitti siinä politiikassa, joka johti sosialistisen järjestelmän kaatumiseen ja sen korvaamiseen kovaakin kovemmalla kapitalismilla. Silloin kaikki sosialismin luomat etuudet ja turvaverkot menettivät merkityksensä. Etenkin eläkeläiset kärsivät tästä, kun työaikaiset säästöt ja eläkkeet katosivat taivaan tuuliin. Venäjän väkiluku putosi miljoonilla, heistä suuri osa toimeentulonsa menettäneitä eläkeläisiä.

Venäjälle täytyi tällaisen kaaoksen tilalle löytyä takaisin järjestys. Venäjän eläkeläisille riitti tuossa vaiheessa vaihtoehdoksi Vladimir Putin, joka ei kylläkään puhunut mitään sosialismin palauttamisesta, vaan Venäjän suurvalta-aseman palauttamisesta. Putin sai tilanteen rauhoitettua palauttamalla eläkeläisille jonkin verran heidän sosialismin aikaisista eduistaan. Tällaiset poliittiset uudistukset takasivat Putinin kansansuosion. Kommunistien paikalle maan johtavaksi poliittiseksi voimaksi Putin perusti oman "Yhtenäinen Venäjä"-puolueensa. Monien venäläisten mielestä se melkein korvasi kommunistit. Puolueeseen saatiin mukaan kuuluisia urheilijoita ja muita merkkihenkilöitä. Mitäpä sosialismilla tai marxilaisella ideologialla heidän mielestään olikaan väliä, kunhan asioita uskottiin saatavan jälleen parempaan suuntaan. Puolue saikin viime duuman vaaleissa ehdottoman enemmistön. Sillä on 306 paikkaa yhteensä 450-jäsenisestä duumasta.

Putin joutui törmäyskurssille Venäjän rikkauksia itselleen hamuavien uusrikkaiden kanssa, koska se uhkasi koko Venäjän yhtenäisyyttä ja suurvalta-aseman tavoittelua. Vakiinnuttaakseen valtansa Putin valtiollisti osan teollisuudesta, keskitti tärkeimmät tiedotusvälineet hallintaansa ja karkotti pahimmat oligarkit pois Venäjältä. Tätä kaikkea katseltiin lännessä suurella epäluulolla. Lännen kapitalistit ovatkin olleet huolissaan Venäjän demokratiakehityksestä.

Nyt kuherruskausi eläkeläisten ja Putinin välillä näyttää kuitenkin olevan loppu. Venäjän hallitus toteutti vuoden vaihteessa lait, jotka ottivat pois eläkeläisiltä, vammaisilta ja sotilailta heille sosialismin aikana kuuluneita tärkeitä ilmaisia etuja kuten matkaliput julkisessa liikenteessä. Etujen poisottaminen korvattiin rahalla, mutta niin pienellä, ettei se ollenkaan riitä korvaamaan menetetyksiä.

Tämä on saanut Venäjän eläkeläiset barrikadeille ja se on näkynyt Putinin ja hänen puolueensa rajuna suosion laskuna. Suuret, satoja tuhansia eläkeläisiä keränneet mielenosoitukset ovat velloneet viikkokausia Venäjän kaupungeissa. Venäjän hallitus on joutunut myöntymään pieniin eläkkeiden korotuksiin, mutta vahinko on jo tapahtunut eikä tehtyä tekemättömäksi saa.

Myös Putinin tukipuolue Yhtenäinen Venäjä on alkanut rakoilla. Yllättäen puolue ei antanutkaan tukeaan Mihail Fradkovin hallitukselle luottamuslauseäänestyksessä 9. helmikuuta. Duuman oppositio oli esittänyt epäluottamuslausetta hallituksen sosiaaliuudistusten vuoksi. Hallitus olisi kaatunut, jos yli puolet duuman jäsenistä eli 226 ääntä olisi asettunut epäluottamuslauseen puolelle. Tässä tilanteessa Yhtenäinen Venäjä-puolueen yksittäiset kansanedustajat päättivät boikotoida äänestystä. Putinin puolueesta vain 18 äänesti ja muut olivat poissa äänestyksestä tai äänestivät tyhjää. Tämä kuitenkin merkitsi, ettei epäluottamuslause mennyt läpi, koska sen taakse saatiin vain 112 edustajaa, kun olisi tarvittu 226.

Lauantaina 12. helmikuuta järjestettiin kaikkialla Venäjällä jälleen suuria eläkeläismielenosoituksia. Nyt tiedotusvälineiden mukaan mielenosoitusten takana olivat kommunistit. Tämä lisää paineita Putinille ja Yhtenäinen Venäjä puolueelle. Kommunismin haamu liikkuu edelleenkin Venäjällä.

Suomessa Eva ahdistelee eläkeläisiä

Elinkeinoelämän valtuuskunnan toimitusjohtaja Pentti Vartia sylkäisi suustaan varsinaisen sammakon esittäessään ajatuksen, että eläkeläisiltä ja valtion eläkeasioita käsitteleviltä virkamiehiltä olisi vietävä äänioikeus, koska he vaaleissa ajavat vain omaa etuaan. Tämä on Vartian mielestä haitallista Suomen kansainväliselle kilpailukyvylle.

Vartian esitys ei voi olla edustamatta sitä ajattelua, mikä Evan piirissä esiintyy laajemmaltikin - kaikki markkinavoimille, ja heti - ihmisten demokraattisista perusoikeuksista piittaamatta. Juuri tätä markkinavoimien vapauden sanomaa, joka on aivan samaa vapautta kuin Bushinkin "vapauden valtakunnassa", saamme kokea päivittäin. Viimeisin esimerkki siitä on Telia-Soneran päätös potkia ulos 2000 työntekijäänsä, joista 650 Suomesta. Samaan aikaan yhtiö jakaa osakkailleen 612 miljoonan euron osingot. Tällaisten ryöväreiden kanssa me olemme siis tekemisissä.

Onneksi kansalaispiirit tyrmäsivät Vartian esityksen alkuunsa. Kukaan ei kannattanut sitä. Ainoastaan Vartia menetti kasvonsa. Hänen nimensä tulee olemaan haukkumasana lopun ikänsä. Kai hänellä siihen on sitten varaa. Hänen oma eläkeikänsä ei ole kaukana, onhan hän 61-vuotias.

Vartia puolustautui sillä, että hän vain toisti yhdysvaltalaisen taloustieteilijän Friedrich Haykin joskus 90-luvulla esittämän ajatuksen.

Vartia ei ollut ensimmäinen Suomessa, joka on moisia läpiä päähänsä puhunut. Jo 1990-luvulla saman esityksen teki eduskunnan silloinen apulaisoikeusasiamies Pirkko K. Koskinen. Ehkä hänelläkin oli tiedossaan Haykin esittämät ajatukset.

Venäjän tapaan Suomessakin eläkeläiset ovat kolkutelleet lukemattomia kertoja eduskunnan ovea - ilmeisesti turhaan.

Kansan ääni kuuluu muutoksen puolesta

Asiaa Pohjois-Koreasta

Suomalaisissa oikeistolehdissä on ollut perinteenä julkaista muutaman kerran vuodessa kauhutarinoita Korean Demokraattisesta Kansantasavallasta eli Pohjois-Koreasta. Samoihin aikoihin on aina televisiossakin joku ohjelma Pohjois-Koreasta. Näin myös 16.01.2005 jolloin Aamulehti julkaisi tarinan " surun ja valheen maasta" ja sen kansalaisista.

Aiemmin Erkon lehdistö kunnostautui Pohjois-Korean parjauksessa ja satuilussa. Nyt Aamulehti on ottanut paikan ja olisikohan asialla yhteyttä päätoimittaja Apusen USA:n matkaan.

Olen reilun 10 vuoden aikana kerännyt suomalaisista lehdistä Pohjois-Koreaa koskevat jutut talteen. Hesarin jutut ovat muuttuneet hieman objektiivisemmiksi kymmenen vuoden aikana.

Aamulehden jutun mukaan Pohjois-Korea ajautuu kohti umpikujaa. Aivan samanlaisia juttuja kerrottiin jo 10 vuotta sitten. Pohjois-Korean luhistumisen piti olla aivan viikkojen asia. Miljoonia on kuollut nälkään ja loppujenkin nälkään kuoleminen on vain ajan kysymys. Maa on maailman vähiten vierailtu, vähiten tunnettu ja vähiten ymmärretty maa. Näin totesivat brittifilmin "State of Mind" tekijät. Kyseinen filmi on eräs harvoista melko asiallisista dokumenteista Pohjois-Koreasta. Kun on vähän tietoa voidaan kertoa myös muunneltua totuutta.

Mistä sitten johtuu jenkkien ja heidän suomalaisten hengenheimolaistensa viha KDKT:a kohtaan. Ehkä perimmäinen syy on USA:n tappio Korean sodassa. Eihän se onnistunut miehittämään koko Korean niemimaata. Tutkija Pertti Multanen näkee Korean geopoliittisen tilanteen seuraavasti: Pohjois-Korea on tällä hetkellä yksi niitä harvoja valtioita jotka yrittävät pitää kiinni oikeudestaan säilyttää oma itse määrittelemänsä mahdollisuus rakentaa sellaista yhteiskuntaa kun omat edut edellyttävät, Multanen vielä jatkaa. Paitsi että se tietenkin on piikki USA:n lihassa, se globalisaation maailmaa pelkkien markkinatalouden lakien pohjalle muovaavana aallon karina estää maailman saattamista pelkästään markkinoiden ehdoilla toimivaksi.

USA on tottunut siihen, että kehitysmaita johdetaan paikallisesta USA:n lähetystöstä. Näin ollen täytyy uskoa piikin lihassa olevan kivulloisen. USA tosin tekee kaikkensa kipupisteen poistamiseksi. Vuonna 1994 solmitun ydinsulkusopimuksen USA rikkoi, tarkoituksena tuhota Pohjois-Korea energiapulaan. Tämä ei onnistunut.

USA tekee kuukausittain satoja vakoilulentoja Korean ilmatilaan. Jonkinlaisia hyökkäyssuunnitelmia hiotaan kaikenaikaa. Pahimpana kantona hyökkäyskaskessa on epävarmuus Pohjois-Korean mahdollisesta ydinaseesta. Uskon Pohjois-Korealla olevan muutamia ydinaseita ja sillä olisi luonnollinen oikeus käyttää niitä hyökkääjää vastaan.

Tämän uskoisi kummasti rauhoittavan USA:n sotahaukkoja, mutta huomioiden Bushin henkisen tilan, hyökkäys on silti mahdollinen.

Oikeaakin tietoa Pohjois-Koreasta on saatavilla jos sellaista haluaa. Maassamme toimii aktiivinen Suomi-Korea Seura. Eduskunnassa vanhin ystävyys-seura on Korean ystävät. KDKT:ssa on suomalaisia vierailijoita käynyt vuosien ajan useita kymmeniä kertoja. He voisivat kertoa toista kuin Aamulehden matkailija.

Jos lähtökohtana on pelkkä negatiivisuus niin eiköhän sellaiseen jutunjuurta löydy Suomestakin. Tässä torjuntavoittojen maassa menee monella kansalaisella tosi huonosti.

Omien kriteerieni mukaan maailmassa on kyllä yksi surun ja valheen maa. Se on Irak. Maan vapauttaminen on jo vapauttanut 100.000 irakilaista hengestään, haavoittuneet ja aineelliset vahingot päälle. Olen aina ihmetellyt länsimaista demokratiaa. Vielä kun siihen sotketaan uskonnollista höyrypäisyyttä, niin johan on sekainen soppa.

Reino Welling
Jämsänkoski

Pääministerin paskanjauhantaa

EU:n aikana ruoka halpeni. Totta! Työttömät saavat EU:sta hätäapusapuskaa ilmaiseksi. Muutamat ruuat ovat halventuneet, monet nousseet. Samaan aikaan yli 50:llä prosentilla suomalaisista ovat tulot laskeneet alle 1000 euroon kuukaudessa, niin se ei riitä. Ruuan hinnan pitää laskea enemmän. Siihen riittäisi, että ruuan alv laskettaisiin samaan prosenttiin kuin se oli ennen EU:in liittymistä.

Emmekö me eurooppalaiset työläiset ansaitse paremman Euroopan kuin mikä EU on? Siis sellaisen Euroopan, joka on rakennettu kansalaisille ja heidän oikeuksilleen - eikä eurobyrokraateille ja kauppiaitten oikeuksille? Eivät Euroopan kansat tarvitse omien lakiensa yläpuolella olevaa EU-perustuslakia. Omillakin laeilla on pärjätty - ja tullaan vastedeskin pärjäämään.

Porvaripolitiikoilla ei ole enää kauaa varaa olla piittaamatta yleisestä mielipiteestä, väittää ihmisiä tyhmiksi; eivät osaa muka lukea ja kirjoittaa, eivät ymmärrä suomenkielellä kirjoitettua tekstiä. Niille ei voi antaa valtaa päättää EU:in perustuslaista, mutta niille voi antaa vallan valita ne, jotka päättävät perustuslaista! Kumpikohan on vaikeampi asia päättää? Kummassakohan on enemmän vaihtoehtoja?

Moni tavan takaa ihmettelee, kuinka oli mahdollista, että saksalaiset sallivat Hitlerin aikaiset tapahtumat. Aivan samoin kuin nyt sallitaan USA:n ja sen ystävien tappaa irakilaisia. Aivan samoin kuin meille suomalaisille sanottiin: "Nyt päätetään EU:in liittymisestä, markasta päätetään myöhemmin." Äänestyksen jälkeen sanottiin: "Hyvästi markka!" Nyt eduskunta ei antaisi kansan päättää hyväksyäkö EU:n perustuslaki vai ei.

Kansanedustajat valittavat, että hallitus on vienyt heiltä valtaa. Väärin, valetta! Eduskunta on antanut valtaa hallitukselle. Aivan samoin kuin se on antanut valtaansa Brysseliin. Vanhanen haluaa antaa Brysselille lisää valtaa. Samaan aikaan puhutaan, että päätöksenteon tulisi olla lähempänä kansaa. Ketä suomalaista lähempänä on Bryssel kuin eduskunta? Siis tuo elin, joka ei halua itse päättää oman maansa asioista päinvastoin kuin todelliset vaihtoehtoliikkeet, jotka perustuvat kansan kuuntelemiseen ja kansan tahtoon. Aivan niin, vaihtoehtoliikkeet haluavat itse olla päättämässä asioistaan, eivät antaa pienen etuoikeutetun klikin päättää kuin EU:ssa konsanaan. Kyse on siis demokratiasta – tai oikeammin sen puutteesta. Se, joka kuvittelee kansan haluavan EU:n uuden perustuslain kaltaista etädemokratiaa, erehtyy pahoin.

Kun laki on vain arvotonta vallankäyttöä, ei oikeutta ole missään. Se minulle tulee ensimmäiseksi mieleen tästä valhekampanjasta, missä poliitikko toisensa jälkeen väittää, että mikään ei oleellisesti muuttuisi EU:n uuden perustuslain mukana. Jos näin olisi, niin silloinhan eduskunnan ei tarvitsisi pelätä kansanäänestyksen järjestämistä. Siis, jos he luulevat kansan kannattavan EU – politiikkaa. Toisaalta, mitä kansaa he edustavat, jos he ajattelevat toisin asioista kuin kansa? Muuten, sopimuksia tehdään juuri siksi, että ne muuttavat oleellisesti edellistä sopimusta …ei niitä tehdä vain huvin vuoksi … Eli suomeksi: Matti Kapakala puhuu täyttä paskaa!

Hannu Alm

Zyskowiczin oudot horinat

Kansanedustajaksi valittu Ben on käyttänyt kovin kummallisen puheenvuoron eduskunnassa. Ben vaatii Yleisradiota tilille Moskovan kirjeenvaihtajien ns. valheista. Tehdyt teot saattavat olla jo vanhentumissäännöt ohittaneita.

Lisäksi ehkä mitään valheita ei ole edes esitetty. Ben on mm. unohtanut erään asian. Neuvostoliitossa oli ilmainen koulutus. Myös Neuvostoliiton juutalaiset käyttivät tätä hyväkseen. Kouluttauduttiin valtion varoilla ja sitten täysi-ikäisenä muutettiinkin Israeliin. Miehitysalueitten sotilaista julmimmat ovat Venäjän alueelta lähtöisin. Tämän arvion olen lukenut eräästä suomalaisesta porvarilehdestä.

Ben ei ole huolestunut Yleisradion USA:n kirjeenvaihtajien valheista. He yrittävät antaa kuulijoille kuvan demokraattisesta vapaasta maasta. Maa on todella niin vapaa että siellä saa vapaasti kuolla nälkäänkin.

Sadut Irakin sodasta naurattaisivat, ellei olisi kyse tuhansien ihmisten hengestä ja terveydestä. Sodassa on totuus aina ensimmäinen häviäjä, se pitää paikkansa myös Irakin sodassa. Olisiko Benillä tietoa onko Irakissa haavoittuneista yhtään kuollut? Vai onko Irakin sota ensimmäinen, jossa haavoittuneet eivät kuole?

Ennustin sodan alettua USA:n kuvitelman tulossa olevasta Irakin halvasta öljystä muuttuvan painajaiseksi. Näin on käynyt. Vahingonilolleni en mahda mitään. Maailmassa on kolme terroristia tällä hetkellä, joilla kaikilla menee enemmän kuin huonosti eli Bush, Sharon ja Putin. Kolmikko on vuosia väittänyt voittaneensa sodan, vaikka kaikki kolme ovat kaulaansa myöten suossa.

Reino Welling
Jämsänkoski

Irtsanoudutaan Sonerasta

Johan se on kummaa tuo Soneran meno. Ensin hassattiin Saksassa kymmeniä miljardeja entisiä markkoja, jotka sijoitettiin 3-sukupolven kännykkäverkon saamisen toivossa. Kaikki yhtiön hankkeeseen sijoittamat veronmaksajien rahat meni, mitään ei jäänyt tuosta seikkailusta jäljelle.

Pitkin matkaa Sonera, tai nykyinen Telia-Sonera, on myös lihottanut omistajiensa tilipussia jakamillaan osingoilla. Samalla tuhannet työntekijät ovat saaneet kyytiä. Irtisanomiskierroksia Soneralla on ollut useita.

Kaiken takana näyttää edelleenkin olevan tuo täysin vastuuntunnottomien nuorten kukkopoikien halu leikkiä suurta herraa ja kaapata miljoonia itselleen. Tällaistenko ajatusmaailmaltaan pikemminkin lasten leikkikehään kuuluvien diktaattoreidenko armoilla meidän on edelleenkin elettävä?

Viimeisin Telia-Soneran tempaus oli irtisanoa "Ystävänpäivänä" Suomesta 650 työntekijää. Samaan hengenvetoon Soneran "keisarillinen" johto päätti jakaa yhtiön osakkaille yli 620 miljoonan osingot. Siis, laskekaapa vielä kerran, lähes miljoonan euron osingot jokaista Suomessa irtisanottua työntekijää kohden.

Oma johtopäätökseni on, että tällainen on rikollista toimintaa, sanoi Suomen laki tai mikä muu oikeusinstanssi siihen mitä tahansa. Se, että oikeuslaitos tällaisen hyväksyy, on oikeuslaitoksen vika. Siitä on tullut vääryyslaitos. Oikeuslaitoshan ja kaikenkarvaiset lakimiehet on valjastettukin ajamaan kapitalistien etuja.

Pommia en aio Soneran oven eteen viedä, mutta aion irtisanoutua kaikista yhteyksistä Soneraan. Minulla on vielä Soneran liittymä kännykässäni, mutta ei kauaa. Katson myös, että liittymän säilyttäminen Sonerassa ei pitkällä tähtäyksellä varjele sinne vielä jääviä työntekijöitä. Heidän työsuhteensa ovat joka tapauksessa täysin yhtiön hallinnon ja omistajien mielivallan armoilla.

Jatkossa aion tehdä samanlaisia boikottipäätöksiä kaikkien muidenkin yritysten suhteen, jos ne käyttäytyvät työntekijöitään kohtaan samalla yhtä vastuuttomalla tavalla.

Rötösfirmat kuriin

Keskustelutilaisuus

Miten eteenpäin toverit Marxilais-leniniläisessä ja vasemmistolaisessa liikkeessä.

Keskustelutilaisuus ke. 23.3.2005
Helsingissä Hermannin kerholla, Hämeentie 67 klo18.00.

Tilaisuuteen kutsutaan keskustelemaan tovereita SKP:stä, KTP:stä, Kommunistien Liitosta ja muista vasemmistolaisista voimista. Valmisteltujen puheenvuorojen osalta ota yhteys p. 040- 5523099.

Tukea Kansan äänelle

Paavo Junttila 100,00e; lipaskeräys/Wäinö Pietikäinen 35,20e; Juha Kieksi 100,00e; Heikki Männikkö 25,00e; Esko Koivisto 50,00e; Hannu Kautto 20,00 e; Miika Salo 5,00e;Reijo Katajaranta 20,00e;Armi Välimäki 6,00e; Kalle Wahrman 10,00e; Tarja Männikkö 19,00e; Eira Kärki 25,00e; Reino Welling 10,00e.

OKO 554114-227966

Suomeen Marxilais-leniniläinen yhteiskuntatieteen seura

Suomeen perustettiin Marxilais-leniniläinen yhteiskuntatieteen seura. Perustava kokous pidettiin Tampereella 27.1.2005. Seura perustettiin edesauttamaan marxilais-leniniläisen tieteen eri osa-alueiden tutkimusta ja kommunistisen teorian kehittämistä.

Perustava kokous katsoi välttämättömäksi saattaa kommunistinen teoria vastaamaan tämän päivän luokkataisteluolosuhteita. Järjestelmällistä tutkimusta tarvitaan, koska kommunistinen teoria on ollut käytännössä pysähdyksen tilassa vuosikymmeniä. Teoreettisen työn lisäksi seura tarkkailee niin Suomen kuin kansainvälisenkin työväenliikkeen tilaa ja tekee siitä arvioita. Yhdistyksen toinen tärkeä pyrkimys on luoda yhtenäisyyttä työväenliikkeeseen marxismi-leninismin pohjalta. Seuran tehtävänä on myös edistää työväenliikkeen opinto- ja sivistystoimintaa.

Seura julkaisee lehteään **Jäänmurtajaa**, joka ilmestyy kaksi kertaa vuodessa. Jäänmurtaja on tarkoitettu tieteelliseksi foorumiksi kommunistisen teorian kehittämiselle. Perustava kokous valitsi yhdistyksen puheenjohtajaksi **Mikko Kivipuron** Tampereelta ja sihteeriksi **Petri Toikkasen** Jyväskylästä.

Mikko Kivipuro
puh. 044 562 0080
s-posti
mikko.kivipuro@mlys.net

Valtterille

EU:n Vastainen Kansanrintama on varannut kirpputoripaikan Helsingissä Valtterilta, Aleksis Kivenkatu 17 lauantaina ja sunnuntaina 5.-6.3.2005. Myyntiaika on klo 9.00 - 15.00. Pöytänumero on 829.
Tarvitsemme puhdasta ja hyväkuntoista kirpputori-tavaraa, jonka voi toimittaa paikan päälle tai etukäteen soittamalla joko Tarja Männikölle p. 701 2628 tai Esko Auervuolteelle p. 694 9307.
Rahaa tarvitaan Kansan äänen julkaisemiseen ja kaikkeen muuhun toiminnan pyörittämiseen. Itseltäsi, ystäviltä ja tutuilta löytyy varmasti käyttökelpoista tavaraa, joita itse ei enää tarvitse, mutta jota joku muu tarvitsee. Tavaran tulee olla puhdasta ja ehjää, jotta se menee kirpputorilla kaupaksi.
Kiitokset kaikille niille, jotka ovat jo aiemmin tavaraa tuoneet ja näin auttaneet toimintaamme.

Vapputervehdys Kansan äänelle

Tervehdykset palautetaan 21.04.2005 mennessä Reijo Katajarannalle (os. Sunilantie 10 D, 00720 Helsinki, Heikki Männikölle (os. vellamonkatu 6 A1, 00550 Helsinki) tai Kansan äänelle os. PL 780, 00101 Helsinki.
Henkilötervehdys 2 € ja järjestötervehdys 10 €.
Maksu tilille: OKO-pankki **554114-227966.**

Paikkakunta / kylä / kaupunginosa

Nimi	Maksu/ €
Tervehdykset yht. €	

Juche-aatteen yhdistys

Juche-aatteen opintoyhdistyksen vuosikokous pidetään Hermannin kerholla (Hämeentie 67, Helsinki) maanantaina 21.2.2005 klo 18:00. Esillä sääntöjen määräämät asiat.

Korea-seminaarit

Kuten aikaisemmin on päätetty, yritämme siirtää toiminnan painopistettä kuukausikokouksista kaksi kertaa vuodessa järjestettävään Korea-seminaariin. Vuonna 2005 seminaaripäivät ovat:
- Lauantai 16.4. klo 12:00 Hermannin kerho (Hämeentie 67, Helsinki)
-Lauantai 8.10. klo 12:00 Hermannin kerho (Hämeentie 67, Helsinki)

Kuukausikokoukset

Kuukausikokoukset pidetään seuraavasti:
- Keskiviikkona 25.5. klo 18:00 Hermannin kerho (Hämeentie 67, Helsinki)
- Keskiviikkona 7.9. klo 18:00 Hermannin kerholla (Hämeentie 67, Helsinki)
- Maanantaina 19.12. klo 18:00 Hermannin kerholla (Hämeentie 67, Helsinki)

Matka Tukholman lähetystöön

Teemme matkan KDKT:n Tukholman lähetystöön. Matkan ajankohta on vielä auki. Ajankohtaa haetaan yhdessä suurlähetystön kanssa. Yksi mahdollinen ajankohta voisi olla kesällä Korean sodan päättymisen aikoihin.

Nähdään kokouksissa!

Vielä uudenvuoden tervehdyksiä

Helsinki Itäkeskus
Armi ja Jaakko Välimäki
Eila Rantanen ja kumppanit

Kokouksia

SFT toimii

SFT:n jäsentilaisuus ja opintokerho lauantaina 12.03.2005 klo 13.00 Hermannin kerholla, Hämeentie 67. Helsinki. Tilaisuus järjestetään yhdessä DSL:n kanssa. Kahvitarjoilu. Tervetuloa.

SFT:n jäsentilaisuus ja opintokerho lauantaina 09.04.2005 klo 13.00 Hermannin kerholla, Hämeentie 67. Helsinki. Tilaisuus järjestetään yhdessä DSL:n kanssa. Kahvitarjoilu. Tervetuloa.

SFT:n vuosikokous perjantaina 25.03.3005 klo 13.00 Hermannin kerholla. Esillä sääntöjen mukaiset vuosikokousasiat. Kahvitarjoilu. Tervetuloa.

SFT järjestää Kansainvälisen naistenpäivän merkeissä kahvitilaisuuden Hermannin kerholla 9.3.2005 klo 18.00. Tervetuloa

EU:n Vastaisen Kansanrintaman vuosikokous pidetään keskiviikkona 30.3.2005 klo 18.00 Helsingissä. Käsitellään vuosikokousasiat. Alustus talouspoliittisesta tilanteesta ja hyväksytään yhdistyksen arvio vallitsevasta yhteiskunnallisesta tilanteesta. Käsitellään myös kevään toimintaa ja vappuvalmisteluja. Tervetuloa. Tarjotaan hyvät pullakahvit.

Juche-aatteen opintoyhdistys -
The Society for Study of the Juche idea
Kytömaantie 174, 32200 Loimaa, fax (02) 762 2444
juche.aate@saunalahti.fi
Pyydä suomenkielistä aineistoa korealaisesta sosialismista!

EU:n Vastaisen Kansanrintaman toimikunnan kokous keskiviikkona 9.3.2005 klo 19.00 Hermannin kerholla, os. Hämeentie 67. Käsitellään vuosikokousvalmisteluja ja kevään toimintaa, ja jatketaan demokraattisen kansanrintaman rakentamiseen liittyvää keskustelua. Keskustellaan myös yhdistyksen mahdollisesta nimen muutoksesta. Kokous on avoin kaikille asiasta kiinnostuneille. Tervetuloa.

KTP:n Helsingin piirijärjestön opintopiiri "Uusi Sirola" jatkuu kahden viikon välein sunnuntaisin Hermannin kerholla klo 19.00. Aihepiirinä on historiallinen materialismi. Seuraava opintoilta 27.2. klo 19.00.

Helsingin vappumarssitoimikunta kokoontuu tiistaina 22.02.2005 klo 18.00 Helsingin kirvesmiesten toimitiloissa, os. Mäkelänkatu 8. Helsinki.

JULKAISIJAT:
EU:n Vastainen Kansanrintama ry, Kommunistien Liitto ry ja Sodan- ja Fasisminvastainen Työ ry

POSTIOSOITE:
PL 780, 00101 Helsinki

PUHELIN:
040-5643205 ja
050-5884159

PÄÄTOIMITTAJA:
Reijo Katajaranta

ILMOITUSHINNAT:
Järjestöt: 050 €/pmm
Muut 1€/pmm

Tili:
OKO 554114-227966

PAINOPAIKKA:
Kangasalan Lehtipaino

Onko edessä vaaran vuodet?

Kommunistien Liitto otti vuosikokouksessan 23. tamikuuta kantaa maailman tilanteeseen Bushin uudelleenvalinnan jälkeen. Kannanotossa "Onko edessä vaaran vuodet?" todetaan mm.: "Nyt Bush katsoo, että hänellä on valtakirja jatkaa sotatoimiaan omien suunnitelmiensa mukaan.

Virkaanastujaispuheessaan hän totesi, että USA on sotatilassa ja että USA:n vapaus ei ole turvassa, ennen kuin vapaus hänen tarkoittamassaan merkityksessä on levitetty kaikkialle maailmaan. Sana "vapaus" toistui hänen puheessaan lähes 40 kertaa. Muuta sisältöä hänen puheessaan ei ollutkaan.

USA:n nykyhallinnon suunnitelmia kuvasti hyvin ulkoministeriksi nimitettävän Condoleezza Ricen lausunto. Hän nimitteli maailman kaikki "roistovaltiot", jotka siis olisi poistettava, jotta "USA-johtoinen demokratia" saataisiin koko maailmaan. Tällä Ricen listalla olivat Iranin ja Pohjois-Korean lisäksi myös Kuuba, Zimbabwe, Myanmar ja Valko-Venäjä. USA siis lähtee Bushin uuteen presidenttikauteen revolverit ladattuina. Tämä ei merkitse hyvää. Se muistuttaa hyvin suuresti Hitlerin valloituksia Euroopassa ennen toista maailmansotaa 1930-luvun lopulla, kun hän liitti Tshekkoslovakian sudeettialueet ja Itävallan osaksi Saksaa. Seuraavat neljä vuotta tulevat osoittamaan, mihin Bushin maailmanvalloituspolitiikka johtaa.

Hitler pyrki 1930-40 luvuilla saavuttamaan täydellisen maailmanherruden. Presidentti Bushilla on nyt aivan samanlaiset aikeet. Hitler sai aikaiseksi 50 miljoonaa sodan uhria. Emme vielä tiedä, mihin Bush omalla politiikallaan päätyy.

Rauhan työn merkitys korostuu

Tulevina vuosina Suomessa on kiinnitettävä erityistä huomiota rauhan hyväksi tehtävään työhön. Tämän on tultava näkyviin jo 19. maaliskuuta, jolloin tulee kuluneeksi 2 vuotta USA:n hyökkäyksestä Irakiin. Suomen hallitus on ollut kontallaan Bushin politiikan edessä. Kritiikin tarvetta Suomen hallituksen ulko- ja puolustuspoliittisia linjauksia vastaan on koko ajan korostettava, koska Suomen nykyinen hallinto ei nähtävästi osaa hahmottaa tehtäviään yhtenä tärkeänä vastuunkantajana maailmanrauhan kannalta."

Rintama koottava politiikan suunnan muuttamiseksi

Kokouksessa arvosteltiin voimakkaasti myös maamme nykyistä poliittista suuntausta.

Kokouksen hyväksymässä toimintasuunnitelmassa todettiin mm.: "Demokraattisen rintamapolitiikan tärkein tehtävä on puolustaa työtätekevän kansanosan taloudellista ja sosiaalista toimeentuloa ja elämänvarmuutta ja näin irrottaa Suomi EU:sta ja sen uusoikeistolaisesta talouspolitiikasta. Tähän tarvitaan laajaa demokraattista rintamaa ja kommunisteilla on erityinen velvollisuus ja mahdollisuus toimia aktiivisesti tällaisen rintaman rakentamisessa."

Lisäksi toimintasuunnitelmassa todettiin: "Tavoitteenamme on kehittää yhteistoimintaa SKP:n ja KTP:n kanssa ja muiden marxilaisista lähtökohdista toimivien voimien suuntaan tavoitteena kommunistisen liikkeen yhdistäminen."

Vuoden 2005 toimintakaudella Kommunistien Liiton puheenjohtajana jatkaa edelleenkin **Kalevi Wahrmanin** Porvoosta.

Mitä Irakin vaaleista ei ole kerrottu

Artikkeli on lyhennelmä irakilaisen Dahr Jamailin heti Irakin vaalien jälkeen tekemästä kirjoituksesta.

Veren ja vaalien päivä on Irakissa ohitettu ja valtamedian trumpetit toitottavat vaaleja "demokratian" menestykselliseksi näytökseksi.

Vaalipäivänä surmansa sai 50 ihmistä, sekä sotilaita että siviilejä. Lukua on pidetty odottamattoman alhaisena. Se oli siis hyväksyttävissä oleva luku Bushin hallinnon kannalta. Vain yksi heistä oli amerikkalainen, loput olivat irakilaisia tai brittejä.

Uhkapeli käyttää vaaleja todistamaan miehityksen oikeutus on ilmeisesti kannattanut, jos vain seuraa valtamediaa. USA:n keskeiset televisiokanavat juhlivat äänestysprosenttia, joka oli korkeampi kuin luultiin, joidenkin viitteiden mukaan 72%, toisten lähteiden mukaan 60%. Mitä TV ei kertonut oli että, nämä luvut antoi vaalikomission puheenjohtaja Farid Ayar ennen kuin vaalipaikat olivat sulkeutuneet. Myöhemmin hän tarkensi, että luku on n. 60% rekisteröidyistä äänioikeutetuista ja että tarkat luvut saadaan vasta kun äänet on laskettu.

Oli sitten oikea lukema 35% tai 60%, tiedotusvälineet eivät kertoneet, että äänestäjät eivät tukeneet USA:n miehitystä. Tosiasiassa he äänestivät aivan päinvastaisesta syystä. Jokainen äänestänyt painotti, että vaalien jälkeisen parlamentin tehtävänä tulee olla miehityksen lopettaminen. He odottavat miehittäjien mahdollisimman pikaista poistumista. Tämä asettaakin kuvat juhlivista ja hurraavista irakilaisista uuteen valoon.

Kuitenkaan suurin osa TV:n katsojista USA:ssa ei näe asiaa tällä tavalla. He uskovat presidentti Bushia, joka julisti: "Maailma on kuullut vapauden äänen Irakista, keskeltä Lähi-itää". Amerikkalaiset ottavat sen totena, koska heille ei näytetä kaikkea, päivittäistä kaaosta ja väkivaltaa, työttömyyttä, sähkön, puhtaan veden ja polttoaineiden puuttumista.

Nyt Bush poseeraa tiedotusvälineissä demokratian tuojana Irakiin. Näyttäisikin, että shiat nyt vihdoinkin saisivat oikeutetun edustuksensa uudessa hallinnossa. Sehän näyttää hyvältä paperilla. Mutta Bushin hallinto julistaa sanomaansa täysin itsekkäistä syistä. Eivät he halua nähdä, että Irakilaiset halusivat vaaleilla osoittaa haluaan päästä eroon miehittäjistään.

Nyt jää kysymykseksi, mitä tapahtuu, kun kansaneduskunta on muodostettu ja yli 100.000 USA:n sotilasta pysyvät edelleenkin maassa samalla kun Bushin hallinto kieltäytyy antamasta takarajaa poistumiselleen.

Mitä tapahtuu, kun irakilaiset huomaavat, että Irakissa on jo neljä vakituista USA:n tukikohtaa ja että lisää tukikohtia rakennetaan USA:n varapresidentti Dick Cheneyn entisen rakennusfirman Halliburtonin toimesta.

Ulkopolitiikan tuntija Antonia Juhaz julkaisi ennen vaaleja kirjoituksen, joka tuo valaistusta niihin asioihin, jotka ovat jäänet jalkoihin vaaleja juhlittaessa.

Öljy

Joulukuun 22. 2004 Irakin valtiovarainministeri Abdel Mahdi kertoi kouralliselle toimittajia ja teollisuuden sisäpiiriläisiä Kansallisella Pressiklubilla Washingtonissa, että Irak haluaa uuden öljylain, joka avaisi Irakin kansallisen öljy-yhtiön ulkomaisille sijoittajille. Kuten Mahdi selosti: "Mielestäni tämä on erittäin lupaavaa amerikkalaisille sijoittajille ja yrityksille, erityisesti öljy-yhtiöille. Toisin sanoen Mahdi haluaa yksityistää Irakin öljyteollisuuden ja antaa sen amerikkalaisten yhtiöiden käsiin. Tämä merkitsee, että ulkomaalaiset omistajat voisivat omistaa öljyvarannot ja myydä saada öljyn myyntitulot itselleen. Kuten varapresidentti Dick Cheneyn puolustuspoliittinen raportti kertoi jo v. 1992: "Meidän yleisenä tavoitteenamme on pysyä hallitsevana valtana Lähi-idässä ja säilyttää itsellämme pääsy alueen öljyvaroihin."

Dahr Jamail

Vasemmistoliitossa tuulee

Vasemmistoliitto synnytettiin v. 1990 irtiotoksi reaalisosialismista ja marxilaisuuden teoreettisesta perinnöstä. Sen perustaminen ei siis korvannut SKDL:ää eikä SKP:ta, koska se ei ottanut mukaansa enempää SKDL:n yhteistyöjärjestöluonnetta kuin SKP:n aatteellista perintöäkään. Vasemmistoliiton perustamisen yksinomaisena tavoitteena oli lakkauttaa niin SKDL kuin SKP:kin. Näin puolue oli jo alun perinkin synnytetty tyhjän päälle, koska siltä puuttui "ismit", teoreettinen perustelu toiminnalleen ja pyrkimys katkaista yhteys työväenliikkeen taistelevaan historiaan.

Nyt tämä on jälleen noussut esiin Vasemmistoliiton puheenjohtajan Suvi-Anne Siimeksen lausunnoissa. Hän sanoo olleensa viime aikoina kuin kidutettavana. "En ole koskaan ollut kommunisti enkä ole koskaan ollut minkään sortin sosialisti", lataa Siimes Uutispäivä Demarille antamassaan haastattelussa. Hän haluaa myös "arvoihin perustuvaa toimintaa ismien" ts. teoreettisen yhteiskuntaerittelyyn perustuvan politiikan tilalle. Hän haluaa myös suuntautua tulevaisuuteen eikä katswoa menneisyyteen. Näin hän onnistuu lakaisemaan pois työväenliikkeen historian merkityksen.

Vasemmistoliiton entinen pääsihteeri Matti Viialainen taas edustaa puolueessa toisenlaista poukkoilua. Hän haluaa samoihin päämääriin kuin Suvi-Anne, mutta toisella tavalla. Hän näkee Vasemmistoliiton puolueena tarpeettomaksi ja haluaa yhdistää sen SDP:hen.

Talo, jolla ei ole kunnollista perustaa, ei voi kuin rappeutua. Näin käy Vasemmistoliitollekin.

SDP:ssä ristivetoa

Eduskunnan perustuslakivaliokunnan varapuheenjohtaja Arja Alho (sd) esitti 10. helmikuuta sanomalehti Kalevan haastattelussa, että kun presidentin valtaoikeudet on karsittu pois sisäpolitiikan alueella, niin myös ulko- ja turvallisuuspolitiikkaan liittyvät valtaoikeudet on riisuttava pois. Presidentille jäisi Alhon mukaan jäljelle vain edustuksellinen tehtävä. Alho kyllä vakuuttaa, että hänen kritiikkinsä kohdistuu vain presidentti-instituutioon, ei mitenkään nykyistä istuvaa presidenttiä Tarja Halosta kohtaan.

Mutta miksi ihmeessä Arja Alho menee laukomaan mielipiteitään juuri nyt, kun esim. Evan nuorsuomalaiset Risto E.J. Penttilä ja Jukka Tarkka sekä Helsingin Sanomat käyvät täysillä Tarja Halosen kimppuun hänen kielteisen Nato-kantansa takia. Arja Alhon esiintymisen taustalla täytyy olla tarve vaihtaa Halonen "parempaan" presidenttiin, jolla olisi "oikea" kanta Suomen Natojäsenyyteen. Tästä syystä SDP:ssä ei ole vieläkään vahvistettu Tarja Halosen ehdokkuutta vaaleissa, vaikka Halonen kaikissa gallupeissa on ollut ylivoimainen ykkönen.

Todennäköinen selitys Arja Alhon julkisuuteen tulolle löytyy hänen ja Paavo Lipposen tiiviistä akselista. Lipponen ilmeisesti haluaa itsensä SDP:n presidenttiehdokkaaksi. Hän on taatusti Naton kannattaja ja kaikissa poliittisissa mielipiteissään yhtä oikealla kuin nuorsuomalaisetkin, vaikka jäsenkirja onkin SDP:n. Lipponen ei päässyt mihinkään korkeaan EU-virkaan, mutta jäljellä on vielä presidentin virka. Tämän esteenä on kuitenkin Tarja Halonen, joten hänet täytyy jollakin kiertotien konstilla saada luopumaan ehdokkuudestaan. Arja Alhon lausunnot Kalevassa palvelivat tätä tarkoitusta.

"Vapaakauppa" jättää maailman ruokahuollon yksityisille suuryhtiöille

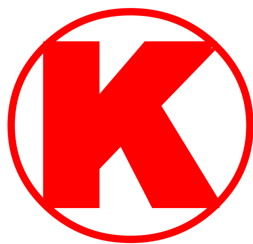
Porto Alegre, 28.1. (RHC) Maailman elintarviketuotannon ja – kaupan suuryhtiöt kiihdyttävät köyhyyden lisääntymistä kehitysmaissa hallitsemalla markkinoita, ostamalla siementuotantolaitoksia ja painamalla alas erityisesti teen, kahvin, maidon, banaanien ja vehnän hintoja.

Porto Algressa meneillään olevassa maailman sosiaalifoorumissa julkaistun raportin mukaan maailman elintarviketuotannossa valta on keskittynyt hyvin harvoihin käsiin. Raportissa todetaan, että tällä hetkellä kolmekymmentä yhtiötä hallitsee kolmannesta maailman ruokateollisuudesta, viisi yhtiötä hallitsee seitsemäkymmentäviittä prosenttia maailman viljakaupasta ja kuusi yhtiötä hallitsee seitsemäkymmentäviittä prosenttia maailman kasvinsuojeluainetuotannosta. Vain kaksi yhtiötä hallitsee puolta maailman banaanikaupasta, kolme yhtiötä hallitsee kahdeksaakymmentäviittä prosenttia teekaupasta. Yksi yhtiö - Wal-Mart - hallitsee 40 prosenttia Meksikon elintarvikkeiden vähittäiskaupasta. Raportissa todetaan, että Monsanto-yhtiö hallitsee yhdeksääkymmentäyhtä prosenttia maailman geenimanipuloitujen siementen markkinoista.

Sellaiset yhtiöt kuin Nestlé, Monsanto, Unilever, Tesco, Wal-Mart, Bayer ja Cargill ovat laajentuneet merkittävästi viimeisten kymmenen vuoden aikana Davosissa nyt koolla olevien Yhdysvaltain, Englannin ja muiden G8-valtioiden harjoittaman liberalistisen talouspolitiikan ansiosta.

Elintarviketuotannon ja -kaupan yhtiöiden omistusten keskittyminen jatkuu edelleen maailman pörssikeskuksissa.

Radio Havana Cuba / KOMINFORM

Kansanääni

Nro 2/05 **Mielipidelehti työn, toimeentulon, rauhan ja kansanvallan puolesta** Irtonumero1,70 € 4. vuosikerta

Kansat rauhan puolesta

Toukokuun 9. tulee 60-vuotta toisen maailmansodan päättymisestä Euroopassa. Eri puolilla maailmaa, mm. Helsingissä, järjestettiin 19.3. laajoja sodan vastaisia mielenosoituksia. Rauhan voimat ovat aina painottaneet, että on tuhoisaa unohtaa ne tapahtumat, jotka johtivat sodan syttymiseen. On opittava kokemuksista ettei historia toistaisi itseään.

Sivut 3, 9-11

Vain hölmöläiset säästävät koulutuksesta

EU-suuntautunut talouspolitiikka, joka ottaa kaikki ohjeensa Brysselistä, on ajanut Suomen kunnat mahdottomaan tilanteeseen. Kunnallisia palveluja yksityistetään ja supistetaan. Erityisesti hölmöläisten hommaa on karsia koulutuksen rahoja. Näin on käymässä mm. Vantaalla, Helsingissä ja Haapajärvellä sekä monissa muissa kunnissa.

Sivut 4, 7 ja 13

Rikas Suomi kuristaa maaseudun

Maatalouspolitiikkaa ei sitäkään enää päätetä Suomessa vaan EU:ssa. Jopa Suomen oma maatalous-tuki joudutaan hyväksyttämään Brysselissä. Myös viljelijät ovat osoittaneet mieltään isenäisen päätösvaltansa menettämistä ja tulojensa pienenemistä vastaan. Hallituksen maaliskuisissa budjetti-kehysneuvotteluissa valtiovarainministeriö ja ministeri Kalliomäki tarjosi maanviljelijöille 4 euron tuntiansiota. Ei ihme ettei sellainen talonpojille kelpaa.

Sivut 2-3 ja 4

Kaikkien maiden proletaarit - liittykää yhteen!

Kansanääni

Päätoimittaja:
Reijo Katajaranta, PL 780, 00101 Helsinki

Helsinki huhtikuu 2005

EU:n perustuslaista saatava kansanäänestys

EU:n perustuslaki on tullut vaiheeseen, jossa jäsenmaat alkavat ottaa siihen kantaa. Voimaan se tulee sen jälkeen kun se on kaikissa jäsenmaissa ratifioitu. Tämä vaihe tulee tämän vuoden lopulla tai ensi vuoden alkupuolella.

EU:n perustuslain läpimeno edellytti alun perin, että kaikkien jäsenmaiden tuli hyväksyä se. Sittemmin on esitetty, että perustuslaki voi tulla hyväksytyksi, vaikka joku jäsenmaista sen hylkäisikin, kunhan vain keskeiset EU-maat sen hyväksyvät. Noin kymmenessä EU-maassa on päädytty kansanäänestykseen perustuslaista. Ensimmäisenä perustuslaista äänestää Ranska, jossa kansanäänestys pidetään 29. toukokuuta.

Suomessa ei aiota järjestää kansanäänestystä. Perusteluja siihen on esitetty monia. Ensiksikin on sanottu, ettei kansa ymmärrä perustuslakia. Se on liian pitkä, että kansa sen lukisi läpi. Parempi antaa perustuslain hyväksyntä eduskunnalle. Toiseksi sanotaan, että perustuslaista ei voida onkia esille yhtä ainoaa kysymystä, johon vastaamalla KYLLÄ tai EI, kanta koko perustuslakiin tulisi yksiselitteisesti selvitettyä. Kolmanneksi sanotaan, että kansa ei kuitenkaan äänestäisi perustuslaista, vaan kokonaan jostain muusta kuten hallituksen kansansuosiosta, työttömyydestä tai muusta poliittisesta kysymyksestä.

Kansanäänestyksen vastustajien perustelut ovat huteria. Kansa ymmärtää perustuslain keskeiset pykälät, jos ne vain sille suomen kielellä selitetään. Ei tarvitse kuin lukea perustuslain muutamat keskeiset pykälät, kun jo selviää, että perustuslain kautta annamme poliittisen päätösvallan ja lainsäädäntövallan lopullisesti pois itseltämme. Samoin menettäisimme oikeutemme jopa ulko- ja puolustuspolitiikkaan eikä valta Suomessa silloin enää olisi kansalla. Eduskunnalla ei ole mitään oikeutta antaa kansalle kuuluvaa valtaa pois kansalta.

Kansanäänestystä puoltaa myös se, että vuoden 1994 neuvoa-antavan EU-kansanäänestyksen jälkeen silloin esitetyn ratkaisun sisältö on olennaisesti muuttunut. Suomen markka lopetettiin kansan mielipidettä kysymättä eikä eduskunta ole edes säätänyt lakia omasta rahasta ja itsenäisestä rahapolitiikasta luopumisesta.

Ranskassa ollaan siis järjestämässä kansanäänestystä. Nyt reilu kuukausi ennen äänestystä perustuslain hyväksyminen on siellä suurissa vaikeuksissa. Vastustajien määrä kasvaa ollen jo 55%. Kannattajia on enää 45%. Ranskalaiset epäilevät perustuslaissa mm. palveludirektiivin läpimenoa ja EU:n itälaajenemisen aiheuttamia kustannuksia.

Jos EU:n perustuslaki kaatuu Ranskassa, koko EU on uudessa tilanteessa. Miten EU siitä selviää, jäänee nähtäväksi. Painetta kansanäänestyksen järjestämiseksi Suomessa on joka tapauksessa myös nostettava.

Tilaan Kansan äänen

Lehti ilmestyy 6 kertaa vuodessa. Vuosikerran hinta on 15€.

- ❑ Olen maksanut tilaushinnan 15 €
- ❑ Maksettu tilille OKO 554114-227966
- ❑ Lehti laskuttaa

Sukunimi Etunimi

Lähiosoite Postinumero ja -paikka

Tilaus postitetaan os. Kansan ääni PL 780, 00101 Helsinki.
Puhelintilaukset 040-5643205 tai 050-5884159

Itsenäisen päätösvallan ....

Saksassa oli vuoden 2005 alussa 5,2 miljoonaa työtöntä eli yhtä paljon kuin Suomessa on suomalaisia. On sanottu, että Saksan työttömyysluku on suurin 60 vuoteen eli sitten toisen maailmansodan. Oikeammin Saksan työttömyysluku on suurin sitten 1930-luvun pulakauden. Nimittäin Hitlerin aikana työttömyyttä alennettiin rakentamalla moottoriteitä ja aseita ja lähettämällä miehiä sotaan.

Euroopan unionin maissa on kaiken kaikkiaan virallisesti 19 miljoonaa työtöntä. Vuonna 2000 hyväksytyssä Lissabonin strategiassa tavoitteeksi asetettiin, että EU:sta tulee maailman kilpailukykyisin ja dynaamisin alue vuoteen 2010 mennessä. Työttömyysluvut nakertavat uskottavuutta.

Palveludirektiivi- uhka yhteismarkkinoiden perusajatukselle

Ranskassa on toukokuussa kansanäänestys EU:n perustuslaista. Kevään 2005 galluppien mukaan enemmistö aikoi äänestää EI EU:n perustuslaille. Tämä on säikäyttänyt niin, että palveluiden vapaakaupan toteuttamista EU:n palveludirektiivin avulla lykättiin. Ranskassa on nimittäin levinnyt pelko, että palveluiden vapaakauppa kiihdyttää palvelualan työvoiman alennusmyyntiä ja työehtojen heikentämistä. Sen on myös pelätty kiihdyttävän kehitystä, jossa ylikansalliset yhtiöt syrjäyttävät julkisia palveluita, joita ajetaan muutoinkin alas valtioiden ja kuntien velkaongelmien takia.

EU:n komissio mainosti palveludirektiiviä sillä, että se lisää hyvinvointia. Tällaiset laskelmat tehdään siten, että katsotaan, missä jokin palvelu tuotetaan tehokkaimmin. Sitten oletetaan, että vapaa kauppa tuo tällaisen tehokkuuden vallitsevaksi, jolloin samalla työvoimalla saadaan aikaan enemmän palveluita. Laskelmissa unohdetaan, että tehostaminen ei välttämättä lisää palveluita vaan sitä käytetään työvoiman vähentämiseen. Tämän kansalaiset ymmärtävät ja siksi lupauksiin suhtaudutaan epäilyksellä.

Palveluiden vapaakaupan kohtaama vastustus kohdistuu sillä tavoin EU:n ytimeen, että unionia on perusteltu juuri yhteismarkkinoilla eli tavaroiden, pääomien, työvoiman ja palveluiden vapaalla liikkuvuudella. Nyt palveluiden vapaa liikkuvuus kohtaa vastustusta eli koko yhteismarkkinoiden perusajatus kohtaa vastustusta.

Palveludirektiivin myöhentämisellä halutaan turvat Unionin perustuslaki

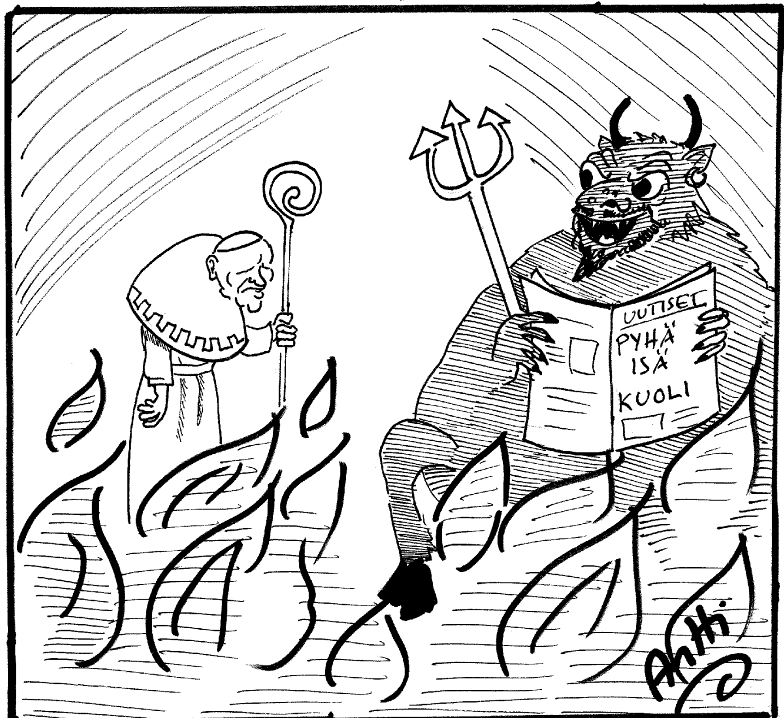
Aiemminkin on ollut vastaavia ongelmia. Työvoiman vapaa liikkuvuus uusista jäsenmaista aiheutti pelkoja työpaikkojen puolesta, jolloin toteutettiin siirtymäaikoja. Pääomien vapaa liikkuvuus on kohdannut vähemmän vastustusta, koska kansalaiset eivätkä keskeiset päättäjät ole ymmärtäneet, mikä merkitys on sillä, että yritysten omistus ja sen myötä taloudellinen valta siirtyy ulkomaisiin käsiin. Asia oli kyllä tiedossa ja silloin, kun Euroopan talousaluetta koskeva ETA-sopimus hyväksyttiin lamavuonna 1993. Mutta sen merkityksen ymmärsi vain ani harva. Myös palveludirektiivin hyväksymisessä on kyse vain ETA-sopimuksen toimeenpanosta eli asiaan periaatteellisessa mielessä sitouduttiin Suomessa jo vuonna 1993 ja EY:ssä jo sitä ennen.

Keskustelu palveludirektiivistä on samanlaista kuin keskustelu sotilaallisesta liittoutumisesta tai eurosta. Vuoden 1995 EY-kansanäänestyksen edellä sanottiin, että EY-jäsenyyden hyväksyntä ei tarkoita yhteisvaluuttaa eikä sotilaallista liittoutumista. Kansa uskoi. Nyt euroa ja sotilaallista liittoutumista perustellaan sillä, että jäsenyyden yhteydessä niihin jo sitouduttiin ja Suomi on asiallisesti jo sotilaallisesti liittoutunut.

Perustelujen ristiriitaisuus on oma kysymyksensä. Oma kysymyksensä ovat annetut lupaukset, kuten presidentti Ahtisaaren vuoden 1994 presidentinvaalikampanjassa, että EU parantaa työllisyyttä. Moni uskoi annettuihin lupauksiin, kuten katoliset paaviin. Palveludirektiivistä ei ole luovuttu, mutta sitä lykättiin, ettei vaarannettaisi perustuslain hyväksymistä Ranskan kansanäänestyksessä. Saksan yleistä mielipidettä tyynnyteltiin antamalla Saksalle erivapauksia. Maa saa lisätä velkaansa aiemmin sallittua enemmän. Perusteluksi käyvät itäisen Saksan rahoitusongelmat. Englantilaisten suhtautumisesta perustuslakiin ollaan vielä epävarmoja. Lopulta Tanska voi olla maa, joka hylkää perustuslain, mutta ei hanketta Tanskaan pysäytetä. Ei vaikka sanotaan, että jos yksikin maa äänestää vastaan, perustuslakia ei tule. Ennenkin on pykäliä sorvattua ja äänestytetty niin monta kertaa, että hankkeet menevät läpi tai on annettu erivapauksia. Pelotteluakin osataan harrastaa. EU:n sanotaan ajautuvan kriisiin, jos perustuslakia ei hyväksytä.

Unionin perustuslaki syrjäyttää Suomen eduskunnan

Perustuslain mukaan "Tämä perustuslaki sekä lainsäädäntö, jota unionin toimielimet antavat käyttäessään sille annettua toimivaltaa, ovat ensisijaisia jäsenvaltioiden oikeuteen nähden" (EU:n perustuslain 1. luku, 6 artikla) eli perustuslaki mitätöi Suomen eduskunnan aseman korkeimman vallan haltijana Suomessa. Jos Suomen eduskunta tekee päätöksen, sillä ei enää olisi

–OLENKO MINÄ NYT TAIVAASSA....???
–TAIVAASSAKO??? ARVAAPPA KAHDESTI...

.....lopettaminen ei ratkaise työllisyyskriisiä

J.V.Snellman sai aikaiseksi 1800-luvulla Suomelle oman valuutan, Markan. Tähän perustui, että Suomi sai kehittää rauhassa talouttaan ensin autonomisena osana Venäjää ja sitten itsenäisenä valtiona. Nyt Suomella ei enää ole omaa rahaa, eikä Suomen pankki enää valvo oman kansantaloutemme etuja. Snellmanin patsaan pään päällä istuva lokkikin taitaa olla varmistamassa, ettei maamme itsenäisyys enää uusiutuisi.

lainvoimaa ellei se noudata EU:n päätöksiä. Tämä kajoaa kansallisvaltion päätösvallan ytimeen. Suomen kansa ja sen valitsema eduskunta ei enää päättäisi asioista Suomessa. Nytkin on valtaa siirretty, mutta EU:n perustuslaki vahvistaisi ja vakiinnuttaisi vallan siirtämisen. Lisäksi valtaa siirrettäisiin koko ajan entistä enemmän. Perustuslain mukaan esimerkiksi "jäsenvaltiot sovittavat yhteen talous- ja työllisyyspolitiikkansa III osassa määrättyjen sääntöjen mukaisesti, joiden laatiminen kuuluu unionin toimivaltaan" (1. luku12 artikla 3. kohta).

Perustuslain mukaan "unionilla on toimivalta määritellä ja toteuttaa yhteistä ulko- ja turvallisuuspolitiikkaa, mihin kuuluu yhteisen puolustuspolitiikan asteittainen määrittely" (1. luku,12 artikla, 4. kohta). Puolustuspolitiikasta erotetaan vielä yhteinen puolustus, mutta säädetään, että yhteinen puolustuspolitiikka "johtaa yhteiseen puolustukseen, kun Eurooppaneuvosto yksimielisesti niin päättää". Eurooppa-neuvostossa Suomen edustaa nyt presidentti kun Liisa Jaakonsaaren ja kumppanien mielestä siellä pitäisi olla pääministeri, joka siis olisi päättämässä, että Suomi sitoutuu yhteiseen puolustukseen.

Päätösvallan "hivuttaminen" Unionille ei ratkaise työllisyyskriisiä

Toimivallassa on eri asteita. Osa toimivallasta merkitsee unionin yksinomaista päätösvaltaa ja osa yhteistä päättämistä. Yhteisin päätöksin voidaan siirtää päätösvaltaa pysyvästi. Päätöksenteko on rakennettu näin, että unionin otetta kansallisesta päätösvallasta voidaan asteittain lisätä ja tiivistää. Kaiken päätösvallan keskittäminen kerralla kohtaisi vastustusta enemmän. Antamalla myönnytyksiä kriitikoille, saadaan voimaan päätavoite, eli että unionille annettu toimivalta on ensisijaista jäsenvaltioiden oikeuteen nähden. Tämän avulla voidaan toimivaltaa hivuttaa lisää ja uusille alueille ja muuttaa toimivallan lähtökohtaa niin, että unionin yksinomaisen päätösvallan osuus lisääntyy.

Tätä perustellaan sitten sillä, että mm. työllisyyskriisiä ei saada ratkaistua, jos toimi- ja päätösvaltaa ei siirretä unionille eli saada aikaan toimivaa poliittista unionia, käytännössä Euroopan Yhdysvaltoja. Tätä taas perustellaan mm. sillä, että yhteismarkkinoiden loppuun vienti ei ole mahdollista, jos kansallisin päätöksin tätä voidaan jarruttaa. Siksi ajetaan enemmistöpäätöksiä.

Yhteismarkkinoita taas perustellaan sillä, että se aikaansaa rakennemuutoksen, jossa voimavarat ohjautuvat tehokkaimpaan käyttöön kuten palveludirektiivin kohdalla. Se sitten aikaansaisi nopeamman talouskasvun. Tässä lähtökohtana oleva ideologia on perustaltaan uusliberalistinen, joka ei ota huomioon, että on esimerkiksi työttömyyttä, joka ei ole vapaaehtoista. Vaikka ideologia on uusliberalistinen, käytännössä se toimivuuteen ei uskota, vaan halutaan EU-tasoista talous- ja työllisyyspolitiikkaa. Epäjohdonmukaisuus sisältyy myös siihen, että johdonmukainen neoliberalismi tarkoittaisi vapaa kauppaa ja vapaata tavaroiden, palveluiden, työvoiman ja pääomien liikkuvuutta eli vapaata markkinataloutta kilpailukapitalismin muodossa koko maailman mitassa. Siihenkin suuntaan edetään.

Ongelma on kuitenkin siinä, että kilpailukapitalismi johtaa talouden häiriöihin ja monopoleihin, jotka globaalissa toiminnassaan syrjäyttävät yhteiskunnan yritykset poistaa häiriöitä. Kansallinen päätösvalta mahdollistaa maa- ja aluekohtaisten erityisolojen ottamista huomioon, mutta ylikansallisuus syrjäyttää sen mahdollisuuden. Yksittäisistä maista ja kansoista tulee globaalitalouden ajopuita ja rakennemuutoksen sopeutujia. Kansallisvaltio ja yhteiskunta menettävät kykyään taata kansalaisten perusturvaa ja kansallisvaltioiden uskottavuus kärsii. Se ruokkii kehitystä, jossa jokainen huolehtii itsestään ja kääntää selkänsä omalle maalleen, jos se ei enää anna lain ja toimeentulon turvaa.

Demokraattinen rintama työllisyyden puolesta

Tulevissa presidentinvaaleissa tilanne on nyt sellainen, että kaikki asetetut ehdokkaat ovat ilmoittautuneet EU:n perustuslain kannattajiksi eli kannattavat sitä, että Suomen eduskunta ei enää ole korkein lakia säätävä elin, vaan useissa keskeisissä asioissa valta olisi siirretty EU:lle. Kansallisen päätösvallan, perusturvan ja paremman työllisyyden turvaaminen on Suomessa mahdollista. Sitä merkittävästi edesauttaisi, jos Suomessa voitaisiin koota demokraattinen yhteistyörintama, joka kokoaa Suomen kansaa, eri kansan kerroksia, yli perinteisten poliittisten rajojen. EY-kriittisyyden merkeissä tämä aloitettiin jo 1980-luvun lopulla. Tämä aika ja EU-jäsenyyden 10 vuotta ovat osoittaneet tämän erittäin vaikeaksi.

Onnistumisen edellytys demokraattisen yhteisrintaman rakentamisessa on, että kaikki voivat olla mukana, kaikki

-jotka haluavat puolustaa Suomen eduskunnan asemaa korkeimman vallan haltijana ja sitä, että Suomen kansalla on oikeus päättää Suomen asioista,

-jotka haluavat tehdä työtä sen puolesta, että työ ja turvattu toimeentulo on jokaisen perusoikeus, joka tulee toteutua myös käytännössä

-jotka haluavat, että Suomi pysy sotilaallisesti liittoutumattomana maana edistäen rauhaa sosiaalisten ja muiden ongelmien ratkaisemisen keinoin, ei asein pakottamalla

-jotka haluavat puolustaa yleisinhimillisiä arvoja, joihin kuuluu oikeus sananvapauteen, syrjimättömyyteen, ihmisten ja kansojen välisen vuorovaikutuksen parantamiseen ja mahdollisuus edistää ihmiskunnalle elintärkeiden ympäristö- ja muiden ongelmien ratkaisua.

Pekka Tiainen

Erillissota vain liitto Hitlerin kanssa

Suomi on sotilaallisesti liittoutumaton maa. Sillä on ainoastaan kumppanuus NATO:n kanssa. Presidentit Tarja Halonen ja Mauno Koivisto korostavat, että Suomi oli liittoutumaton myös vuosina 1941- 44. Molemmat presidentit vakuuttavat, että Suomi ei ollut sodassa Hitlerin liittolainen. Suomi kävi erillissotaa Neuvostoliitto vastaan. Hitlerin johtaman fasistisen Saksan kanssa oli siis vain kumppanuus.

Presidenttien ajatus lienee se, että jos Suomi näin pääsee irti Hitleristä, niin maailma antaa synninpäästön. Parhaassa tapauksessa, jos sillä on sen kummempaa merkitystä, niin voi käydäkin. Luultavasti maailma kuitenkin ymmärtää, että erillissota ei paranna vaan huonontaa Suomen mainetta. Oma-aloitteinen ja muista riippumaton hyökkäys toiseen maahan, jolla haluttiin luoda Suur-Suomi, oli oma itsenäinen ratkaisu ja siten liittolaisuutta raskaampi sotarikos.

Siitä huolimatta Suomen erillissodasta vastuulliset saivat todella lievät rangaistukset. Muualla Euroopassa tuomiot olivat merkittävästi kovemmat. Suomen erillissodan vastuullisille luettiin lieventäväksi asianhaaraksi se, että he käänsivät kiväärinsä kumppaniaan, Hitlerin komentamia aseveljiä vastaan. Se oli lieventävä asianhaara, sillä sen ansiosta Neuvostoliiton rintama lyheni tuhannella kilometrillä.

Sotaveteraanit luulivat ja kansan enemmistö luulivat – ja jälkipolvet luulevat – tehokkaan propagandan ansiosta, että Suomi taisteli talvi- ja jatkosodassa itsenäisyytensä ja demokratian puolesta. Sehän ei ole totta. Tietoisena Suomen ja Saksan kumppanuudesta sekä Saksan aiheuttamasta sodanuhasta Neuvostoliitto esitti 1930-luvun lopulla Suomelle aluevaihtoa. Esityksen mukaan Suomi olisi luovuttanut Leningradille turva-alueen, jonka korvaukseksi Suomi olisi saanut kaksikertaisen alueen Laatokan pohjoispuolelta. Se ei kelvannut Suomelle joten Neuvostoliitto otti tavisodalla vain sen, minkä katsoi välttämättömäksi. Jatkossa Suomi päätti yksin ja itsenäisesti erillissodasta, jonka tavoitteena oli liittää osaksi Suomea koko Karjala aina Uralille saakka. Siitä piti tulla Suur-Suomi.

Suomen erillissodat olivat mahdollisia vain sillä, että vuodesta 1918 saakka Suomi oli puolifasistinen maa. Sodanvastustajia, ayihmisiä ja kommunisteja pantiin vankiloihin ja lopulta myös keskitysleireihin tekaistuilla syillä. Maahan luotiin yhtenäinen pelon ilmapiiri, jota myöhemmin on nimitetty talvisodan hengeksi. Suomalaiset työmiehet ja talonpojat eivät lähteneet ilosta kiljuen sotaan. He lähtivät pakosta ja niiden käskystä, joiden valta oli koepistoolien piipuissa.

Erillissodasta ja jopa Hitlerin kumppanuudesta voi parhaassakin tapauksessa keskustella vain tiettyyn rajaan asti. Epämiellyttäviä asioita on edelleenkin vaiettava. Esimerkiksi seuraavaa juttua Suomen suurilevikkisin lehti, Helsingin Sanomat ei julkaisut:

”Rahansopimukset toivat Suomeen demokratian

Valtiotieteen tohtori Markku Jokisipilä kirjoitti (HS 18.3.05) oikeasuuntaisessa artikkelissaan, että demokratian ihanteiden mukaisesti on keskusteltava myös menneisyytemme epämiellyttävistä piirteistä. Hän toteaa, että Talin-Ihantalan torjuntavoitto ja ”Kesän 1944 tärkein saavutus oli demokratian säilyminen.”.

Torjuntavoitosta voi olla perustellusti toistakin mieltä, sillä ratkaiseva sodasta irtautumisen ehto oli, että Suomi asettui Neuvostoliiton ja länsiliittoutuneiden rinnalle Saksaa vastaan. Rauha oli mahdollinen, kun Neuvostoliitto sai Suomelta lupauksen, että saksalaiset sotajoukot häädetään maasta. Siitä alkoi Lapin sota, jossa entinen aseveli tuhosi kaiken minkä ehti.

Käsitys, että sodan saavutuksena oli demokratian säilyminen, on molemmilla jaloilla ontuva. Suomessa ei ollut demokratiaa. Kaikki sodanvastaiset ja rauhanliikkeet, Neuvostoliiton ystävyys-seurat, lukuista työväenliikkeen ja kaikki kommunistiset järjestöt olivat kiellettyjä. Vankilat olivat täynnä niihin osallistuneita poliittisia vankeja. Sotien aikana vankiloitten lisäksi ihmisiä teljettiin myös suomalaisiin keskitysleireihin.

Vankiloissa oli sekä naisia että miehiä. Keskitysleireillä oli vain miehiä. Naiset, joista ehkä tunnetuimmat olivat runoilija Elvi Sinervo ja kansanedustaja Hertta Kuusinen, istuivat vankilassa useita vuosia. Aselepsopimus tehtiin 4.9.44. Sen mukaan kaikki sodan ja fasismin vastaiset poliittiset vangit oli heti vapautettava. Heille oli myös taattava poliittiset toimintaoikeudet.

Naisten vapauttaminen tapahtui melko joutuisasti. Miesten tilanne oli toinen. Vielä päivää ennen aseleposopimusta Vaasan lääninvankilassa tapettiin poliittinen vanki Risto Westerlund. Keskitysleireiltä vapautettiin ensimmäinen neljänkymmenen hengen ryhmä vasta 23.9.44. Loppujen vapauttamista vitkuteltiin. Se tehtiin 29.9.44. Mutta senkin jälkeen neljä, Janhunen, Kivilahti, Asplund ja Dahl, siirrettiin neljäksi vuodeksi suota kuokkimaan karkaustuomion perusteella. Heidät kuitenkn vapautettiin marraskuussa liittoutuneiden valvontakomission puututtua asiaan.

Todettakoon, että vapaudutttuaan Kivilahdesta tuli Valtiollisen poliisin apulaispäällikkö. Se herätti kauhua ja koston pelkoa mm. Koveron kuolemanleirin (vankikuolleisuus oli 10 %) päällikkönä olleessa luutnantti Kosti Paavo Eerolaisessa, joka lähti karkuun ulkomaille. Kun pelättyä kostoa ei tullutkaan, Eerolainen palasi Suomeen 1953.

Menneisyytemme epämiellyttävinä piirteinä ovat sosialismin viha, sotahulluus, fasismin kumppanuus, puolifasismi ja demokratian puute joten 1944 saavutus ei ollut enempää itsenäisyyden kuin demokratiankaan säilyminen. Vasta aselepo- ja välirauhasopimus toi Suomeen (porvarillisen!) demokratian. Rauhansopimukset takasivat ihmisoikeudet myös kommunisteille ja muille rauhanpuolustajille, sodan ja fasisminvastustajille vapauden ja toimintaoikeudet.”.

Presidenttien Tarja Halosen ja Mauno Koiviston sekä Helsingin Sanomien esiintymisistä jäi puuttumaan mm. nämä muutamat erillissotaan liittyvät tosiasiat. Niinpä edelleenkin elävät porvari- ja demarivallan vanhat valheet, luulot ja uskomukset.

Kai Kontturi

Valtio jatkaa kansan ja kuntien kurjistamista

Vantaaalla, kuten monessa muussakin kunnassa aiotaan "säästää" lasten tulevaisuuden kustannuksella. Kuva Vantaan koululaisten äskeisistä mielenosoituksista.

Hallitus piti valtion budjetin kehysriihensä torstaina 10. maaliskuuta. Siinä päätettiin budjetin linjoista vaalikauden loppuun. Seuraavat eduskuntavaalit ovat maaliskuussa 2007. Hallitus jatkaa suunnitelmiensa ja ohjelmansa mukaisesti uusliberalistisella kiristyslinjalla. Uusia tuloja budjettiin ei tuoda, kuten ei ole aikoihin tuotu.

Suomen talous on kasvanut kymmenen vuotta vauhdilla. Se ei ole auttanut valtion taloutta. Päinvastoin. Rahaa on otettu pois valtion budjetista. Se on siirtynyt kapitalistien taskuihin. Vuonna 1997 valtion budjetin loppusummaksi – Ahon ja Lipposen hallitusten julmien leikkausten jälkeen – jäi 191 mrd. markkaa eli euroissa 32,1 miljardia euroa. Nyt kahdeksan vuotta myöhemmin hallitus on päätynyt, että vuosien 2006- 07 budjetit pidetään 30 miljardin euron raameissa. Valtion budjetista on siis häipynyt taivaan tuuliin nimellisesti 2,1 miljardia – reaalisesti 2,5 miljardia euroa. Vuoden 1993 jälkeen julkisia menoja on leikattu ainakin 20 miljardia euroa!

Valtion budjetissa ei ole rahaa toisaalta joukkotyöttömyyden aiheuttaminen lisämenojen vuoksi ja toisaalta siksi, että yritysten sekä pääomatulojen veroja on alennettu puoleen. Siksi valtio on leikannut kovalla kädellä menojaan mm. vähentämällä kuntien valtionosuuksia. Tekojensa seurauksista valtio syyttää nyt kuntia moittimalla niitä huonosta rahan käytöstä. Se vaatii kunnilta parempaa tehokkuutta. Uudesta tehokkuudesta Vantaan kaupunki on yksi esimerkki. Se havittelee koulutuksesta 1,6 miljoonan ja sosiaalimenoista 9 miljoonan euron vuotuisia pysyviä säästöjä.

Valtion toimenpiteiden vuoksi, kaikki kunnat ovat Vantaan kanssa samassa pakkosäästämisen kurjuudessa. Demokratian nimissä poliittisten päättäjien pitäisi olla hallituksessa ja eduskunnassa hoitamassa kansan asioita. Kansa on unohdettu. Se on korvattu Nokian, Koneen, Outokummun, paperiteollisuuden jne. globaalien suuryritysten asioiden hoitamisella. Globaalit suuryritykset eivät tarvitse suomalaista hyvin koulutettua ja tervettä kokonaista kansaa. Siksi koulutusta ja sosiaaliturvaa voi supistaa ja säästön lahjoittaa verohelpotuksina suurituloisille ja suuryrityksille.

Globaalit suuryritykset valtion erityissuojeluksessa

Hyvinvointivaltion tehtävät poliitikot ovat hylänneet. Yhä suuremman osan ihmisten työllä luoduista arvoista lahjoitetaan valtion piilotukiaisilla ja verohelpotuksilla globaalien suuryritysten ja niiden suuromistajien voitoiksi. Tämä kaikki on tapahtunut vapaakaupan, EU:n ennakkoehtojen vuoksi. Näiden ehtojen toteuttaminen alkoi hiljalleen vuonna 1985 Sorsan (sd) hallituksen aikana.

Sen varsinainen toteutus käynnistyi 1987 eduskuntavaalien jälkeen, kun Kokoomus sai vaalivoiton ja Holkeri (kok) muodosti hallituksen. Siitä alkoi, kuten Holkeri ilmoitti, talouden hallittu rakennemuutos. Sen seurauksena maan valtasi joukkotyöttömyys. Suomalainen työllistävä pääoma vietiin pois maasta. Nyt niitä on ulkomailla lähes 250 miljardia euroa. Siellä työllistetään ulkomailla satojatuhansia halpatyöläisiä. Halpatyön ja mielettömien voittojen vuoksi yritykset eivät sijoita Suomeen, vaikka Suomi on noteerattu maailman kilpailukykyisimmäksi maaksi.

Vuonna 2004 suomalaisten suuryritysten, ilman Nokiaa, tulos parani kolmanneksella. Nämä 32 suurinta yritystä jakoivat omistajilleen osinkoja huikeat 4,8 miljardia euroa. Se on jokseenkin sama määrä kuin kuntien valtionosuudet yhteensä. Suurpääoma on harvojen omistama ja sananmukaisesti suuri ja se kasvaa nopeasti valtion erityisessä suojeluksessa. Saamastaan suojelusta huolimatta tai sen vuoksi sitä ei käytetä Suomen kunta- eikä muuallakaan kansantaloudessa.

Tänään ei eduskunnalla eikä ay-liikkeellä ole poliittista tahtoa eikä selkärankaa, että suomalainen pääoma pantaisiin palvelemaan kansantaloutta mm. kuntia ja työllisyyttä. Siksi kasvavat voitot ja pääomat valuvat ulkomaille ja ulkomaisille sijoittajille.

Hallitus pyrkii matalapalkkaisen työn lisäämiseen

Hallituksen kehysriihi sopi myös yhteistä pyrkimyksestä pienipalkkaisen työn lisäämiseksi. Hallitus muuttaa työmarkkinatuen siten, että 500 työttömyyspäivän jälkeen, työtön menettää sen, jos hän ei ota vastaan mitä tahansa tarjottua koulutusta tai tukityötä. Koulutus ja tukityö eivät ole suuripalkkaista vaan lähellä työmarkkinatukea. Kaiken lisäksi hallitus tukee pienipalkkaisen työn tekemistä 150- 200 miljoonalla eurolla alentamalla työnantajamaksuja myöhemmin sovittavalla tavalla.

Ainoat asiat, jotka budjetissa kasvavat, ovat tutkimus- ja tuotekehittely yhteensä sekä Suomen Akatemian tutkimusrahat.

Elinkeinoelämän keskusliitolle ei tämäkään riittänyt

Elinkeinoelämän Keskusliiton (EK) mukaan hallituksen budjettikaavailut ovat oikeansuuntaisia. Mutta EK:n mielestä "tutkimusmäärärahojen lisäys tulisi suunnata pääsääntöisesti aloille, jotka ovat yritysten kilpailukyvyn ja kansantalouden kasvun kannalta keskeisiä". Ne tulisi siis ohjata suoraan suuryrityksille – ei Akatemialle, yliopistoille eikä korkeakouluille. EK valittaa myös sitä, että hallitus ei antanut lisärahaa oppisopimus- ja muuhun aikuiskoulutukseen. Se olisi halunnut yritysten käyttöön lisää ilmaista, valtion maksamaa työvoimaa.

Kansa valtion erityissuojelukseen

Harvojen omistamalla globaalilla suurpääomalla on kykyä ja voimaa huolehtia itsestään. Tänään se voima puuttuu palkkatyöläisiltä, kansalta. Suurpääoman suojelusta on siirryttävä palkkatyöläisten, koko kansan erityis-suojeluun – kansan toimeentulon ja koulutuksen parantamiseen.

Linjan muuttamiseen poliitikot eivät oma-aloitteisesti taivu. Heidät voi taivuttaa vain kansan yhteinen tahto – tahto, joka ilmaistaan näkyvästi ja kuuluvasti!

Reijo Katajaranta
Kai Kontturi

Viljelijät osoittivat mieltään kohtuullisen toimeentulon puolesta

Maanviljelijät osoittivat mieltään maaliskuun 10. päivänä "maaseututupon" puolesta Espan puistossa Helsingissä. Banderolleissa vaadittiin mm. "tuloja – ei byrokratiaa". Viljelijöiden viesti oli, että on hallituksen käsissä haluaako se pitää maaseudun hengissä vai tuhota sen.

Maatalouden kokonaislaskelma 1992-2004 (miljoonaa euroa)

Vuodet	1992	1994	1996	1998	2000	2002	2004
Maatalouden kokonaistuotto	4056	3901	3265	3148	3386	3549	3548
- josta tukien osuus	805	689	1486	1379	1579	1673	1734
Maatalouden kustannukset	2807	2628	2318	2338	2445	2536	2608
Maataloustulo yhteensä	1248	1272	947	810	940	1013	941

Viljelijöiden mukaan heidän tulokehityksensä on ollut laskeva koko EU-ajan huolimatta siitä, että he ovat kehittäneet tilojaan koko ajan. Maatalouden tulot ovat heidän mukaansa tänään kolmanneksen pienemmät verrattuna vuoden 1994 tilanteeseen. Samaan aikaan kustannukset ovat koko ajan nousseet. Viljelijöiden mukaan maanviljelijän työtuntiansio on vain 4 euroa. Kansallisen tuen korottamisen lisäksi viljelijät vaativat viljelijäväestön sosiaaliturvan ja työterveyshuollon kehittämistä sekä karjatalouden harjoittajille yhtä lomapäivää lisää.

Mitä EU on tuonut tullessaan?

Tilastot osoittavat, että Suomen maatalous on ollut myllerryksen kourissa koko EU-ajan. Maatilojen määrä on pudonnut vuodesta 1994 noin 30 %. Vuonna 2004 maatiloja oli 71 100, kun niitä vuonna 1994 oli 103 000. Tilojen lukumäärä on siis vähentynyt kolmen prosentin vuosiluokkaa. Kotieläintaloudessa vähentyminen on ollut tätäkin nopeampaa. Maitoa lähetti meijeriin vielä 1990 45 000 tilaa, kun maitotiloja oli vuonna 2004 enää 17 000. Pudotusta on siis 62 %

Kuva viljelijöiden mielenosoituksesta 10.3.2005 Helsingissä Espan puistossa. "Seiväshyppääjän floppi, viljelijöille 4e/tunnissa" lukee miehen kantamassa plakaatissa. Ei tällaisilla palkoilla kukaan elä, mutta maan autioittaminen ja kuntien talouden kuristaminen taitaa olla tarkoituskin. Nyt tätä ohjelmaa toteutetaan Antti Kalliomäen (SDP) johdolla.

Tilojen vähentyminen näkyy tietysti myös maatalouden työllisyydessä. Vuonna 1994 maatalous työllisti 153 000 henkilöä (7,4 % työvoimasta) Vuonna 2004 maatalous työllisti enää 93 000 henkilöä (3,9 % työvoimasta).

Vaikka maatalouden harjoittajien lukumäärä onkin vähentynyt, on tilojen keskikoko noussut vuoden 1994 20 hehtaarista vuoden 2004 liki 31 hehtaariin. Tilojen koon suurentuminen tuo mukanaan viljelijöiden jaksamisongelmia, koska entisen tulostason säilyttääkseen on tilaa laajennettava ja työtä tehtävä enemmän. Tilojen henkilömäärä on keskimäärin 1,7 henkilöä.

Maataloustulo on laskenut EU-aikana noin 25 %. Samaan aikaan on maataloustuen määrä kuitenkin kasvanut merkittävästi. Vuonna 1992 maataloustukea maksettiin 805 miljoonaa euroa kun sen määrä vuonna 2004 oli yli kaksinkertainen, 1734 miljoonaa euroa.

Yhteenvetona voidaan todeta, että EU:iin liityttyä sekä tuottajahinnat että maatalouden tuotantopanoksia (lannoitteet yms.) hinnat putosivat. Tuottajahinnoissa ei ole tapahtunut merkittävää parantumista kun taas maatalouden tuotantopanosten hinnat ovat kokoajan nousseet.

Ilman maksettavaa maataloustukea tuotteista viljelijälle jäävä hinta ei riitä kattamaan tuotantokustannuksia. Toisaalta maatalouden tuotantopanosten hintojen noustessa, yhä suurempi osa tuestakin valuu suoraan teollisuudelle ja kaupalle.

EU:n myötä viljelijöiden tilanne on käynyt tukalammaksi ja heidän vaatimuksensa ovat täysin oikeutettuja. Sekä palkansaajien että viljelijöiden on yhdistettävä voimansa taisteluun EU:ia vastaan, sillä tässäkin tapauksessa ongelmien takaa paljastuu EU:n suuryrityksiä suosiva politiikka.

KÄ/Juha Kieksi

Kasvihuoneilmiön voimistuminen on suurin uhka ihmiskunnan tulevaisuudelle

Kasvihuoneilmiön voimistuminen on huolettanut tiedemaailmaa jo pitkään. Maapallon keskilämpötila on nousussa ja ilmastonmuutoksen ensimmäiset seuraukset, ilmastolliset ääri-ilmiöt kuten myrskyt ja tulvat ovat lisääntyneet. Ilmastonmuutosta voidaan hidastaa, mutta se vaatii puuttumista suurpääoman etuihin. Siihen eivät länsimaiset vallanpitäjät kuitenkaan näytä olevan valmiita.

Kasvihuoneilmiö on maapallon elämän kannalta välttämätön. Ilmakehän kaasut pidättävät auringon säteilyn karkaamista takaisin avaruuteen siten, että maapallon pinnan lämpötila on elämälle otollinen valtaosassa maapalloa. Kasvihuoneilmiön voimistuminen tarkoittaa maapallon keskilämpötilan nousua, ja se johtuu ensisijaisesti ihmistoiminnan aiheuttamasta kasvihuonekaasupäästöjen lisääntymisestä.

Kasvihuonekaasuja on useita, mutta tärkeimpiä ovat hiilidioksidi ja metaani. Niiden tärkeimmät päästölähteet Suomessa ovat energiantuotanto (65 % päästöistä), liikenne (18 %), maatalous (10 %), teollisuuden prosessit (4 %) ja kaatopaikat (3 %). Energiantuotannon päätöistä reilu puolet on peräisin teollisuudesta ja loput kotitalouksista.

Maapallon keskilämpötila kohoaa

Maapallon keskilämpötila on nousut 1900-luvun alusta 0,8 astetta. Kriittisenä rajana pidetään kahta astetta. Jos kaikki kasvihuonekaasupäästöt lopetettaisiin nyt, ilmasto lämpenisi vielä 30 vuoden ajan. Näin ollen tämän päivän toimilla voidaan vaikuttaa siihen, millainen ilmasto meillä on 50 vuoden kuluttua. Jotta kahden asteen rajaa ei ylitettäisi, päästöt pitäisi vähentää puoleen vuoden 1990 tasosta. Aikaa siihen on enimmillään 20 vuotta.

Maapallon keskilämpötilan kohoamisella saattaa olla arvaamattomia seurauksia maapallon ilmastovyöhykkeille. On ennustettu, että kuivuus lisääntyy alueilla, joilla tuotetaan tällä hetkellä merkittävä osa maapallon viljasadosta. Mahdollinen napajäätiköiden sulaminen taas uhkaa monien Tyynen valtameren saarivaltioiden olemassaoloa merenpinnan noustessa. Myös merivirtojen suunnan muuttumien saattaisi ehkä olla mahdollista. Suurelta osin uhkakuvat ovat kuitenkin arvailujen varassa. Maapallon monimutkaisten systeemien muutoksia on vaikea ennustaa, ennen kuin jotain konkreettista on näkyvissä.

Ilmastosopimuksen toteuttaminen edellyttää kajoamista suurpääoman etuihin

Keskeinen kysymys ilmastonmuutoksen torjunnassa onkin, voidaanko ilmastonmuutosta lisäävien kaasupäästöjen supistamisesta sopia maailmanlaajuisesti. YK:n ilmastokokouksia on pidetty useita. Rio de Janeiron kokouksessa 1992 hyväksyttiin ilmastonmuutoksen puitesopimus ja se astui voimaan 1994. Kioton kokouksessa 1997 päästiin periaatteellisella tasolla sopimukseen siitä, kuinka paljon kukin teollisuusmaa vähentää päästöjään. Teollisuusmaiden osalta rajoitus on viisi prosenttia vuoden 1990 päästötasosta.

Kioton sopimuksessa Euroopan Unionin osuudeksi päästöjen rajoittamisneuvotteluissa tuli 8 %. Maakohtaisista päästörajoituksista sovittiin sitten EU:n sisällä. Suomen osuudeksi jäi rajoittaa hiilidioksidipäästöt vuoden 1990 tasolle vuosina 2008-2012, eli vähennystarpeeksi tuli noin 10 %.

Suomalaisia jäänmurtajia Helsingissä Katajanokan kupeessa helmikuun alussa. Eipä jäänmurtajia juuri tarvittukaan koko talvena aivan viimeistä kuukautta lukuunottamatta. Tässä lienee yksi merkki ilmaston lämpenemisestä.

USA vastusti tuolloin voimakkaimmin päästöjen vähentämistä ja suostui sopimukseen sillä ehdolla, että myöhemmin neuvotellaan joustomahdollisuuksista. Myös Suomessa kuultiin sopimusta vastustavia puheenvuoroja. Elinkeinoelämän tutkimuslaitoksen (ETLA) mukaan Kioton ilmastokokouksessa sovittujen tavoitteiden toteuttaminen hidastaa Suomen talouskasvua ja nostaa työttömyyttä. Samanlaisia kannanottoja on kuulunut muistakin pääomapiireistä ympäri Eurooppaa. Hiilidioksidipäästöjen rajoittaminen ja ympäristön tilan heikkenemisen hidastaminen ei sovi kapitalisteille, jotka pyrkivät kaikin keinoin lyhyen aikavälin taloudellisen hyödyn maksimoimiseen.

Yhdysvallat ei sitoudu ilmastonmuutoksen torjuntaan

Yhdysvaltain asenne ilmastonmuutoksen torjumista kohtaan jyrkkeni presidentti Bushin valtaannousun myötä. Bushin hallinto, jonka linjaukset noudattelevat systemaattisesti kansainvälisen öljyteollisuuden kantoja, kieltäytyikin vahvistamasta Kioton sopimusta. USA:n pääomapiirien kantoja ovat tukeneet eräät tutkimuslaitokset, joiden tutkimustulosten mukaan ilmastonmuutosta ei olisi lainkaan tapahtumassa.

Viime kuukausina tällaiset äänenpainot ovat lisääntyneet. Eräs Brittiläinen sanomalehti kirjoitti hiljattain, että ilmastonmuutoksen uhka perustuu vasemmistolaiseen, anti-amerikkalaiseen ja länsimaalaisvastaiseen ideologiaan. Lontoossa toimiva tutkimuslaitos taas leimasi Britannian johtavan tieteellisen neuvonantajan David Kingin "häiriköijäksi" kun hän nimesi ilmastonmuutoksen terrorismia suuremmaksi uhaksi. Mainittu tutkimuslaitos oli nimeltään International Policy Network, jonka rahoituksesta vastaa ExxonMobil, maailman suurin öljy-yhtiö.

Näiden skeptikoiden mukaan ilmaston muutoksesta ei ole todisteita ja että ilmastonmuutossopimukseen on päädytty eräänlaisten poliittisten lehmänkauppojen vuoksi ja siksi, että julkista rahoitusta saavat tutkimuslaitokset muka tuottavat sellaisia tutkimustuloksia kuin hallitukset kulloinkin haluavat.

Keitä ovat ilmastonmuutoksen epäilijät?

Yhteistä näille tutkimuslaitoksille, jotka tuottavat ilmaston muutosta kritisoivia tutkimuksia on se, että ne saavat rahoituksensa öljyteollisuudelta ja niiden palkkalistoilla on hyvin vähän luonnontieteilijöitä ja ilmastonmuutosasiantuntijoita.

Competitive Enterprise Institute on Yhdysvalloissa toimiva vapaan markkinatalouden puolesta lobbaava laitos, jonka kuuden hengen ilmastonmuutostutkijat ovat koulutukseltaan lakimiehiä (2 kpl) ja taloustieteilijöitä (2 kpl). Lisäksi ryhmään kuuluu yksi politiikan tutkija ja yksi matematiikko. Laitosta rahoittaa ExxonMobil yhtiö.

Amerikan Enterprise Institute taas on edellisen kaltainen vapaata markkinataloutta edistävien tutkimusten tuottaja. Laitoksen viiden hengen ilmastotiimi on tuottanut valtaosan Kioton sopimuksen vastaisesta kritiikistä. Tiimin jäsenistä vain yhdellä on luonnontieteellinen koulutus, hän on kemisti. Rahoittaja on ExxonMobil.

George C. Marshall Institute sijaitsee myös Yhdysvalloissa. Se on kritisoinut ilmastonmuutosta jo vuodesta 1989. Laitoksen johtava argumentti on ollut se, että ilmastotiede on erittäin epäluotettavaa. Rahoittaja on edelleen ExxonMobil.

Näiden "tutkimuslaitoksen" lisäksi toimii useita ns. riippumattomia asiantuntijoita, jotka ovat kyseenalaistaneet ilmastonmuutoksen todenperäisyyden. Kuitenkin valtaosan näidenkin tutkijoiden taustalta löytyy "konsulttisopimuksia" fossiilisia polttoaineita jalostavien yhtiöiden kanssa.

Ilmastonmuutoksen torjuminen vaatii puuttumista kapitalistien etuihin

Maailman laajuisesti suurin vastuu ilmakehän lämpenemisestä kuuluu epäilemättä ylikansalliselle pääomalle. Suuryritykset valjastavatkin parhaillaan omia tutkijoitaan vakuuttamaan kansaa siitä, että ilmastonmuutosta ei itse asiassa tapahtuisikaan, vaikka samaan aikaan maailmassa vallitsee yksimielisyys siitä, että ilmastomuutos on esimerkiksi terrorismia monin verroin suuerempi uhka.

Taistelu ilmastomuutosta vastaan on samalla taistelua kapitalismia vastaan. Kasvihuoneilmiön voimistumisen mukanaan tuomat ongelmat, kuten lisääntyneet luonnonkatastrofit, kohdistuvat pahiten tavalliseen kansaan, aluksi vieläpä kehitysmaissa. Aavikoituminen ja maataloustuotannon ongelmat eivät vaikuta vielä pitkään aikaan öljyteollisuuden osakkeenomistajien jokapäiväisessä elämässä.

Haittavaikutukset eli ilmastonmuutos on niin kaukainen ja yksilöimätön uhka, ettei sitä vapaassa markkinataloudessa voi ottaa huomioon. Kuitenkin siinä vaiheessa, kun keskilämpötila on noussut nuo kriittiset kaksi astetta, ei ole paljon tehtävissä ilmastonmuutoksen pysäyttämiseksi. On toimittava heti.

KÄ/Juha Kieksi

Juche aateen opintoyhdistys vieraili KDKT:n suurlähetystössä Tukholmassa

Suomen Juche-aateen opintoyhdistys teki ystävyysvierailun Korean Demokraattisen Kansantasavallan suurlähetystöön Tukholmaan 9.4.2005. Matkan aiheena oli Auringon päivä, eli Kim Il Sungin 93. syntymäpäivä. Eturivissä toinen vasemmalta suurlähettiläs Jon In Chan. Hänestä vasemmalla varatuomari Pentti Suksi Vaasasta, joka on yhdistyksen perustajajäsen; keskellä Tarja Männikkö Helsingistä sekä oikealla Juha Kieksi Loimaalta. Hän toimii Juche-aateen Euroopan Instituutin varapääsihteerinä. Takarivissä vasemmalta Heikki Männikkö, lähetystösihteeri Paek Sung Chol, Ville Rahikainen, Pasi Ranki, Reino Niskanen, Reijo Katajaranta, Esko Auervuolle, Matti Hahtonen, Jorma Talikka ja Antti Siika-aho.

Paavi – myytti ihmiskunnan puolestapuhujasta

Marx ja **Engels** kirjoittivat jo Kommunistisessa manifestissaan: ”Aave kummittelee Euroopassa — kommunismin aave. Kaikki vanhan Euroopan mahdit ovat liittoutuneet pyhään ajojahtiin tätä aavetta vastaan: paavi ja tsaari, Metternich ja Guizot, Ranskan radikaalit ja Saksan poliisit.” Vastikään taivaallisiin sotajoukkoihin siirtynyt paavi **Johannes Paavali II** jatkoi koko maallisen vaelluksensa ajan – apostolisessa suksessiossa Jeesuksen Kristuksen sijaisena – tällä samalla perinteisellä tiellä.

Paavi-instituutio

Paavi (lat. *papa*) on Rooman piispa ja katolisen kirkon ylin hengellinen johtaja. Arvonimi paavi on lyhyempi muoto täydellisestä arvonimestä: Rooman piispa, Jeesuksen Kristuksen sijainen, apostolien ruhtinaan seuraaja, yleismaailmallisen kirkon ylin paimen, lännen patriarkka, Italian priimas, Rooman provinssin arkkipiispa ja metropoliitta, Vatikaanivaltion hallitsija, Jumalan palvelijoiden palvelija. Paavi tunnustettiin 400-luvun lopulla länsimaiden kirkon päämieheksi.

Rooman keisari **Konstantinuksen** aikana v. 325 Nikeassa kokoontui ensimmäinen yleinen kirkolliskokous. Paikalla oli läsnä lähes 300 piispaa imperiumin kaikista osista. Tuossa kokouksessa vahvistettiin kolminaisuusoppi, jonka mukaan ”Kristus on Jumalasta syntynyt ja samaa olemusta kuin Jumala.” Julistus hyväksyttiin yleiseksi eli katolilaiseksi opiksi. Tästä opinkappaleesta voidaan johtaa paavillinen johtopäätös: Koska Jeesus oli jumalaista alkuperää, paavi on myös kaikkivaltiaan jumalan sijainen maan päällä.

Roomalaiskatolinen kirkkokunta

Roomalaiskatolinen kirkko on maailman suurin kristillinen kirkkokunta. Vatikaani on sen vallankeskittymä, jonka vaikutusalue ulottuu Euroopasta, USA:han, Latinalaiseen Amerikkaan, osaan Afrikkaa ja Oseaniaan sekä aina Filippiineille asti. Katolisella kirkolla on ollut merkittävää yhteiskunnallista, taloudellista ja poliittista valtaa Euroopassa ja myöhemmin erityisesti latinalaisessa Amerikassa enemmän kuin yhdelläkään muulla instituutiolla. Sillä on lähes 2000 vuoden kokemus ajatellen vallankäyttöä ja ihmisjoukkoihin vaikuttamista. Vastaavaa ei voi osoittaa yksikään muu vastaava instituutio ja se on edelleen yksi keskeinen maailmanpoliittinen toimija. Siksi myös katolisen kirkon ja paavin asiat jossain määrin ovat suomalaisen globaalipolitiikan asioita.

Karol Jozef Wojtyla

Edesmennyt paavi, puolalainen **Karol Józef Wojtyla** syntyi 18.3.1920 aliupseeriperheeseen Wadowicessa, pikkukaupungissa lähellä Krakovaa. Vuonna 1942, pappiskutsumuksestaan tietoisena, Karol Wojtyla meni opiskelemaan Krakovaan maanalaiseen seminaariin, jota piti Krakovan arkkipiispa, kardinaali **Adam Stefan Sapieha**. Samaan aikaan hän oli yksi niin ikään maanalaisen Rapsodiateatterin jäsenistä.

Toisen maailmansodan jälkeen hän jatkoi opintojaan Krakovan seminaarissa sekä Jagiellonica-yliopiston teologisessa tiedekunnassa aina Krakovassa saamaansa pappisvihkimykseen saakka. Vuonna 1946 hänet kutsuttiin Roomaan, jossa hän

Paavi vieraili 1998 Kuubassa. Castron ja paavin tapaamista kummeksuttiin maailmalla. Castron oli voitettava puolelleen maansa suuri katolilainen väestö. Siitä ei saanut tulla vastavallankumouksen tukipilaria niinkuin tapahtui Puolassa 1980-luvulla. Castro haastoi paavin kilpailuun oikeudenmukaisemman maailman puolesta: "Minä olen liikuttunut Teidän Pyhyytenne pyrkimyksistä saada enemmän oikeudenmukaisuutta maailmaan.... jos kaikki yltäkylläiset tavarat, joita ihminen voi lahjoillaan ja työllään tuottaa, voitaisiin jakaa tasapuolisesti kaikille inhimillisille olennoille planeetallamme tänään, silloin maailma olisi todella luotu heitä varten."

työskenteli ranskalaisen dominikaanin **Garrigou-Lagrangen** ohjauksessa. Näin ollen hän tutustui jo nuorena miehenä Vatikaanin valtakiemuroihin. Hän valmistui teologian tohtoriksi vuonna 1948.

Vuonna 1948 hän palasi Puolaan ja toimi useiden Krakovan seurakuntien kirkkoherrana sekä yliopisto-opiskelijoiden kappalaisena aina vuoteen 1951, jolloin hän tarttui uudelleen filosofian ja teologian opintoihinsa. Vuonna 1953 hän puolusti väitöstään “Arviointia mahdollisuuksista perustaa katolinen etiikka **Max Schelerin** eettiseen järjestelmään” Lublinin katolisessa yliopistossa.

Kesällä 1958 paavi **Pius XII** nimitti hänet Krakovan apulaispiispaksi, johon virkaan hänet vihki arkkipiispa **Baziak** syyskuussa 1958 Wawelin linnan katedraalissa Krakovassa.

Paavi **Paavali VI** nimitti hänet Krakovan arkkipiispaksi v. 1964 ja kardinaaliksi v. 1967. Arkkipiispana hän osallistui aktiivisesti Vatikaanin II konsiiliin Gaudium et spes – konstituution (Kirkko nykymaailmassa) kuvioihin. Tämän ohella hän otti osaa myös piispainsynodin istuntoihin.

Katolisen kirkon reformivaihe ja vapautuksen teologia

Katolisen kirkon reformivaihe alkoi 1960-luvun alussa. Paavi Johannes XXIII (paavina 1958-1963) avasi tietä katolisen kirkon liberalisointikehityksen ja dialogin Itä-Euroopan kanssa. Samalla se heikensi olennaisesti CIA-Vatikaaniyhteyttä. Myös militantti antikommunistinen linja hylättiin. Vatikaanin II kirkolliskokouksessa v. 1962-1965 paavi Johannes XXIII kehotti jäseniään toimimaan oikeudenmukaisen yhteiskunnan puolesta. Monista tehdyistä merkittävistä uudistuksista se oli kehotus, joka vaikutti eniten kolmannen maailman kirkoissa. Gustavo Gutierrez lausui ensimmäisenä termin “ vapautuksen teologia” Latinalaisen Amerikan teologien kokouksessa Chimbotessa Perussa v. 1968.

Vapautuksen teologian keskeinen lähtökohta on köyhien asettaminen etusijalle kaikessa kirkon elämässä, sekä siten palauttaa kristinuskoon sen alkuperäinen sanoma: se on orjien, hyljeksittyjen, mitättömyyteen ja alhaisuuteen tuomittujen vapautuksen sanomaa. Vapautuksen teologia vaikuttaa edelleen vahvimmin Latinalaisessa Amerikassa, mutta sitä esiintyy myös mm. Etelä-Afrikassa ja Aasiassa.

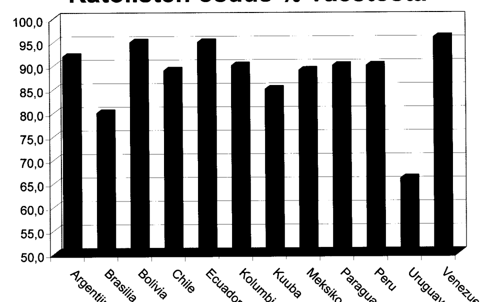
Vuonna 1963 valittiin Milanon arkkipiispa Montini Paavali VI:ksi, jolla oli toisen maailmansodan ajalta yhteystyösuhteet CIA:n edeltäjään OSS:iin. Mutta tämä ei vaikuttanut hänen linjauksiinsa. Paavali VI ei mm. asettunut vastustamaan vapautuksen teologiaa. Hän jatkoi “Vatikaanin idänpolitiikkaa” ja antoi julistuksen “Populorum progressio” (1967), jota on pidetty jopa kapitalismikriittisenä.

Paavali VI kuoli vuonna 1978. “Kolmannen maailman” kardinaalien äänin valittiin Venetsian patriarkka, Luciani paaviksi (Johannes Paavali I). Hän tarttui kahteen katolisen kirkon syöpäkasvaimeen. Ensinnäkin vatikaanin pankin IOR:n toimintaan, jota epäiltiin mm. mafialle suoritettusta rahanpesusta ja laajasta 1,3 miljardin dollarin petosvyyhdistä Banco Ambriosianon kanssa. Toinen syöpäkasvain oli vatikaanin yhteys fasistisen vapaamuurarijärjestö P2:n kanssa, jota johti Lucio Gelli. Oikeastaan Vatikaanin pankki ja P2 yhteydet olivat niin tiiviit, että muodostivat yhden syöpäkasvaimen katolisen kirkon sisällä. Vain 33 päivää valintansa jälkeen Johannes Paavali I löydettiin kuolleena. Viimeisenä ennen kuolemaa oli paavin nähnyt kardinaalisihteeri Jean Villot, jonka mukaan paavi oli ollut täysin terve. Tosiasiallisesti ei paavin kuolemaa ja kuolinaikaa ole koskaan täysin selvitetty. Sen vuoksi on myös levinnyt väitteitä, että kysymyksessä ei olisi ollut luonnollinen kuolema

.Joka tapauksessa hänen kuolemansa tuli enemmän kuin “tuhannen taalan” paikkaan.

Hänet löydettiin kuolleena 29.9.1978 aamulla. Samana päivänä hänen oli ollut tarkoitus ilmoittaa tärkeistä ratkaisuista koskien katolisen kirkon syöpäkasvainta. Edellisenä iltana paavi oli antanut listan erotettavista tai eläkkeelle siirrettävistä kardinaalisihteeri Villotille. Listalla olivat mm. vatikaanipankin korruptoitunut johtaja Marcinkus ja hänen lähimmät työtoverinsa Luigi Mennini, P. de Strobel ja Bank Donato de Boniksen sihteeri, Rooman kardinaalivikaari Ugo Poletti, Chigagon korruptoinut arkkipiispa John Cody ja muita. Heillä oli myös yksi yhteinen piirre. Kaikilla erotettuiksi suunnitelluilla oli joko suorat tai epäsuorat yhteydet P2-salaseuraan. 29.9. olisi siis ollut odotettavissa Vatikaanin taloudellisesta ja poliittisesta vallasta vastaavien mahtimiesten erottaminen tai syrjään siirtäminen. Näin paavi Johannes Paavali I:n kuolema tuli enemmän kuin tilauksesta.

15.10.1978 kokoontuivat kardinaalit valitsemaan uutta paavia, joka oli sitten puolalainen Karol Wojtyla, Johannes Paavali II. Hänelle annettiin edellisen paavin aikana kerätty todistusaineisto korruptiosta ja rahanpesusta sekä muista illegaalisista toiminnoista. Mitään ei kuitenkaan tapahtunut enää asian suhteen.

Paavi Johannes Paavali II

Hartaana antikommunistina tunnettu paavi Johannes Paavali II oli eläessään toiminnan mies. Hän piti lähes tuhannella suorittamallaan apostolisella matkallaan 2 409 puhetta. Hän vieraili 129 eri maassa. Hän julisti työrupeamansa aikana pyhäksi 401 ja autuaaksi 1031 marttyyria. Suomessa hän piipahti v. 1989. Hän kanonisoi erityisen mielellään ollessaan vielä voimissaan Neuvostoliiton itäeurooppalaisia pyhimyksiä. Korkeita valtiollisen tason poliittisia visiittejä ja tapaamisia hän ehti suorittaa 950. Hänen konservatiivisilla ajatuksillaan oli voimakas poliittinen ja yhteiskunnallinen vaikutus maailmaan 1,1 miljardin katolisen keskuudessa. Paavin ohjaama katolinen kirkko tunki elämän kirjoa rajoittavan lonkeronsa useissa maissa lähes kaikille elämänalueille. Edesmennyt Johannes Paavali II ratkaisi AIDSin leviämisen laajalle kieltämällä kondomien käytön, väestöräjähdyksen kieltämällä abortin ja ehkäisyvälineiden käytön, yhteiskunnalliset ongelmat kiroamalla sosialismin ja hyveellisen elämän säilyttämällä pappien selibaatin.

Paavi Johannes Paavali II korosti mielellään kirkon tehtävää oikeudenmukaisuuden ja ihmisoikeuksien puolustajana. Paavin ensimmäinen vierailu Puolaan v. 1979 toimi merkittävänä rohkaisuna vastavallankumouksellisen Solidaarisuus-liikkeen synnylle maassa. Paavin aloittama ristiretki sosialismia vastaan ei edistänyt ihmisoikeuksia ja yhteiskunnallista oikeudenmukaisuutta Puolassa. Katolisen kirkon valta kasvoi ja kirkkojen kultaukset lisääntyivät roimasti, mutta työläisen ja pientalonpojan asema kurjistui vain entisestään. Puolan EU:hun liittymisen myötä ne ainoat, jotka olivat ennen Puolassa tyytyväisiä elämäänsä – pellolla raatava katolinen pienviljelijä mies ja hänen katolinen työhevosensa – ovat menettäneet myös lopullisesti tulevaisuuden visionsa.

Kaikki eivät kuitenkaan pitäneet paavista. Hän selvisi tuurilla v. 1981 turkkilaisen **Mehmet Ali Agcan** suorittamasta murhayrityksestä. Vatikaanin elämä ei ole sujunut tämänkään jälkeen taivaallisen rauhan merkeissä. Se on kohdannut myös vaikeuksia ryvettäessään mainettaan kirkonmiesten pedofilia- ja talousskandaaleissa.

Vatikaani ei ole koskaan pitänyt siitä, että sen edustama taivaallinen oikeudenmukaisuus kyseenalaistetaan ja korvataan maanpäällisellä yhteiskunnallisella oikeudenmukaisuudella ja köyhiin kohdistuvalla hyvinvoinnilla.

Vatikaanissa 1984 pidetyssä pyhässä kongregaatiossa arvosteltiin jyrkästi vapautuksen teologien käyttämää marxilaista yhteiskunnallista analyysiä. Kongregaatiota

johtanut kardinaali Ratzinger on myös todennut, että hän ja useat Latinalaisen Amerikan piispoista ovat paheksuneet sitä, että Maailman Kirkkojen Järjestö (World Council Of Churches) on tukenut voimakkaasti kumouksellisia liikkeitä. Hänen mukaansa teko on toki saatettu tehdä hyvässä uskossa, mutta se on ollut todella vahingollista evankeliumin mukaiselle elämälle.

Taantumuksellisena miehenä Paavi Johannes Paavali II ei hyväksynyt vapautuksen teologiaa. Hän sanoi v. 1996 Latinalaiseen Amerikkaan suuntautuneella matkallaan vapautuksen teologian olevan jokseenkin marxilainen ideologia. Hänen mukaansa kommunismin kuihtumisen myötä vapautuksen teologialle on käynyt samoin. Hän jopa totesi suoraan vapautuksen teologian olevan kuollut.

Paavi vieraili Kuubassa

Paavi vieraili 1998 Kuubassa. Täällä hän tapasi Fidel Castron, joka haastoi paavin oikeudenmukaisemman maailman aikaansaamiseksi: "Teidän pyhyytenne! Ajattelen, että olemme antaneet maailmalle hyvän esimerkin. Te vieraillessanne siellä, jota jotkut nimittävät kommunismin viimeiseksi etuvartioksi. Me vastaanottamalla uskonnollisen johtajan, jonka syyksi on katsottu vastuu sosialismin romahtamisesta Euroopassa. On olemassa niitä, jotka enteilevät ilmestyskirjan tapahtumia ja niitä, jotka unelmoivat niistä.

Oli häikäilemättömän epärehellistä liittää Teidän pastoraalinen matkanne tavoitteeksi toivo meidän pienen maamme, johon on kohdistettu kauppasaarto ja taloudellinen sota ainakin 40 vuotta, jalojen päämäärien ja itsenäisyyden tuhoutumisesta…

Minä olen liikuttunut Teidän Pyhyytenne pyrkimyksistä saada enemmän oikeudenmukaisuutta maailmaan. Valtiot tulevat katoamaan ja kansat muodostavat vain yhden ihmisperheen. Jos teidän julistamanne maailmanlaajuinen solidaarisuus voisi levitä kaikkialle maapallolla ja jos kaikki yltäkylläiset tavarat, joita ihminen voi lahjoillaan ja työllään tuottaa, voitaisiin jakaa tasapuolisesti kaikille inhimillisille olennoille planeetallamme tänään, silloin maailma olisi todella luotu heitä varten.

Silloin ei olisi nälkää ja kurjuutta, ei sortoa ja riistoa, ei nöyryyttämistä ja halveksuntaa, ei vääryyttä ja tasaarvottomuutta, vaan maailma, jossa ihmiset voisivat elää täydessä moraalisessa ja aineellisessa arvokkuudessa, todellisessa vapaudessa. Se olisi oikeudenmukaisuuden maailma! Teidän ajatuksenne evankeliumista ei olisi vastakkainen sille." (**Fidel Castro** 28.1.1998 Havanna)

Matti Laitinen
Risto Koivula
Toimitus

Lähteet: www.srk-opisto.fi; KATT/VIS; Kominform; Ylioppilaslehti; HeSa; http://www.catholic.fi/; Anti-Dühring, F. Engels; Ludwig Feuerbach ja klassisen saksalaisen filosofian loppu, F. Engels; Rakkaus ja arvot kasvattavat persoonan – Max Schelerin kasvatusfilosofiaa, Ulla Solasaari (väit.); Antiikin Rooma, Nathaniel Harris; Jokamiehen maailmanhistoria, WSOY1944; Cuba Sí 2/98.

Haapajärven kunnallispolitiikassa edistystä - paljon on kuitenkin vielä tehtävää

Haapajärven Kuusaan koulu. Tämä pitkään palvellut koulu halutaan "säästösyistä" lakkauttaa. Tällainen säästäminen ei hyödytä ainakaan Haapajärven kuntalaisia; säästöä syntyy mutta kunta invalidisoituu.

Viime Kansan äänessä selostettiin yleisesti Haapajärven kunnallista tilannetta. Virkamiesten valta on Haapajärvellä muiden kuntien tavoin kasvanut vuosi vuodelta, mutta muutoksia on jo alkanut tapahtumaan.

Aikaisempina vuosina oli luonnollista, että kuntalaisia edustavat lautakunnat toteuttivat esim. omien vastuualueidensa henkilöstöjen valinnat. Muutamia vuosia sitten tapahtui muutos, jossa valtuuston jäsenet ryhtyivät syytämään valtaansa virkamiehille, jotka sitä kyllä mielellään ottivat vastaan. Tämä oli kätevää, sillä virkamiehet eivät ole vastuussa kuntalaisille, joten heidän ei tarvitse ajatella päätöstensä poliittista vastuuta.

Haapajärvellä erityisesti sivistystoimi on ollut kovien paineiden alaisena. Kuntalaisten taholta tulleet vaateet vastuun ottamisesta takaisin lautakunnalle on virkamiesten taholta auttamattomasti torpedoitu, mutta tämän vuoden maaliskuussa asioihin tuli täyskäännös.

Muutamana viime vuotena sivistyslautakunta on yrittänyt ottaa takaisin oikeuden mm. saada valita koulujen ja kulttuuritointen henkilöstöt. Suunnitelmat on aina haudattu sivistyspuolen virkamiesten kovan vastustuksen vuoksi. Allekirjoittanut teki maaliskuun sivistyslautakunnan kokouksessa aloitteen henkilöstön nimitysoikeuden siirtämisestä jälleen takaisin lautakunnalle. Ehdotus sai kovan tuomion virkamiehiltä, mutta lautakunnan jäsenet itse olivat lähes yksimielisesti tämän aloitteen takana. Lautakunnan jäsenet niin oikealta kuin vasemmaltakin ymmärsivät, että kunnallinen kansanvalta ei toteudu ilman lautakunnan aktiivista osallistumista oman toimialueensa asioihin. Sivistyslautakunnassa tapahtuneen käänteen myötä myös Haapajärven perusturvalautakunta "otti härkää sarvista" ja palautti myös itselleen takaisin oikeuden nimittää jälleen perusturvapuolen henkilöstön. Näiden toimenpiteiden ansiosta henkilökunnan valinta tapahtuu jälleen usean henkilön toimesta ja näin se edustaa mahdollisimman monen kuntalaisen toivomuksia. Tavallaan muutos helpottaa myös virkamiesten työtä, sillä heidän ei enää yksin tarvitse setviä vaikeita henkilöstövalintoja.

Kyläkoulupolitiikka on Haapajärvellä jälleen noussut otsikoihin. Vuonna 2004 Haapajärven kaupunki päätti lakkauttaa vireän ja aktiivisen Kuusaan kyläkoulun perusteluinaan siitä koituvat "säästöt". Kuusaan kyläläiset ovat itse vastustaneet kovasti koulunsa lakkauttamista, mutta tämä ei kaupunginvaltuustoa hetkauttanut. Tämän vuoden alussa useat valtuutetut kuitenkin tekivät aloitteen Kuusaan kyläkoulun toiminnan jatkamisesta ja säilyttämisestä. Asian käsittely on edelleen kesken, mutta kamppailua Kuusaan kyläkoulun säilyttämiseksi ei ole vielä loppuun käyty.

Haapajärvellä on voimassa nk. "Talouden tasapainottamisohjelma" jonka mukaan vuoteen 2010 mennessä Haapajärven talous on saatava kuntoon. Useat tahot näkevät, että mm. kyläkouluja lakkauttamalla säästöjä saadaan aikaiseksi. On puhuttu jopa viiden kyläkoulun lakkauttamisesta lähivuosina. Se on varmaa, että tällaisista toimenpiteistä säästöjä syntyy. Mutta se ei ole ollenkaan varmaa, pysyvätkö kylämme enää elinvoimaisina ja haluaako tänne enää kukaan jäädä tulevaisuudessa.

Säästöjä Haapajärvellä on tulevaisuudessa tehtävä talouden saamiseksi kuntoon. Mutta säästöjen on kasauduttava pienien kohteiden saksimisesta, ei massiivisen giljotiinin käytöstä. Säästöjen täytyy tapahtua järkevästi niin, ettei se kosketa yhtäkään kuntalaista konkreettisesti tai että yhdenkään kuntalaisen työpaikka olisi uhattuna.

Antti Siika-aho,
kaupunginvaltuutettu

Helsinki tarvitsee peruspalveluohjelman

Helsingin kaupungin palvelukeskuksen työntekijät marssivat ulos työpaikoilta ja järjestivät mielenosoituksen Palmian kilpailuttamista vastaan. (Kuva Veikko Koivusalo)

Helsingin uudeksi kaupunginjohtajaksi valittu Jussi Pajunen on kertonut olevansa ylpeä siitä, että kaupunki käytti viime vuoden lopussa julkisiin palveluihin vähemmän rahaa kuin kolme vuotta sitten. Tämä kuvastaa Helsingin kokoomuslaisen johdon suhtautumista julkisiin palveluihin. Samalla se kertoo kuilusta asukkaiden enemmistön odotusten ja päätöksenteon välillä.

Uusi kaupunginvaltuusto aloitti kautensa keskustelulla ensi vuoden talousarvion raameista. Periaatteessa se olisi antanut mahdollisuuden rakentaa uudenlaista suhdetta asukkaiden ja päätöksenteon välille. Kaupunginhallituksessa istuvat ryhmät olivat kuitenkin sopineet, että valtuustossa ei tehdä mitään muutoksia virkamiesjohdon valmistelemaan budjettiraamiin. Viime vuosina kokoomuksesta vasemmistoliittoon ulottunut budjettisopu jatkui.

Peruspalvelujen alibudjetoiminen lopetettava

Suomen kommunistisen puolueen ja asukaslistan valtuustoryhmä esitti sosiaali-, terveys-, opetus- ja muiden peruspalvelujen alibudjetoimisen lopettamiseksi budjettiraamiin 100 miljoonaa euroa lisää. Helsingillä on rahaa parantaa palveluja, vaikka valtiovalta onkin leikannut kuntien rahoitusta.

Kaupungin kassavarat ovat kasvaneet syksyn 2002 noin 200 miljoonasta jo lähes 600 miljoonaan euroon. Helsinki on muuttunut valtionosuuksien tasauksessa 120 miljoonan euron nettomaksajasta yli 70 miljoonan saajaksi. Vaikka kaupunki on joutunut ottamaan lainaa, sillä on yhä lainasaatavia enemmän kuin velkoja. Helsingin talous on ylijäämäinen, kun otetaan huomioon myös sen liikelaitokset. Pelkästään ***Helsingin Energia*** teki viime vuonna lähes 200 miljoonan liikevoiton.

Budjettiraamista oli jätetty kokonaan pois liikelaitosten voittovaroista tehtävät siirrot muiden palvelujen rahoittamiseen. Näin siitä huolimatta, että tekninen lautakunta oli esittänyt siihen 100 miljoonaa Energian voitoista. Näin kaupungin talous saatiin näyttämään harhaanjohtavasti alijäämäiseltä. Tällä perusteltiin palvelujen alibudjetoimisen jatkamista.

Palvelujen rahoitusta leikataan myös sillä, että kiinteistövirasto perii kaupungin omissa tiloissa toimivilta päiväkodeilta, kouluilta, sairaaloilta ja muilta palveluilta markkinavuokria. Kaupungin tilintarkastajana pitkään toimineen **Lea Krankin** *Pro kuntapalvelut –verkostolle* tekemien selvitysten mukaan kiinteistövirasto perii näin 150 miljoonaa euroa ylimääräistä. Kaupungin sisäisissä vuokrissa pitäisikin palata omakustannusperusteisiin.

Kilpailuttaminen kulissi yksityistämiselle

Budjettiraameissa edellytetään kunnan palvelujen rajoittamista vain "ydintehtäviin" ja palvelujen kilpailuttamisen lisäämistä. Esitys kaupungin kiinteistö-, ruoka-, siivous- ja turvapalveluista vastaavan *Palmian* kilpailuttamisesta on esimerkki siitä, miten kilpailuttaminen on vain kulissi julkisten palvelujen yksityistämiselle.

Kaupungin itse tilaama *Nordic Adviser Groupin* konsulttiselvitys osoittaa, että Palmian toimialalla ei ole edellytyksiä aidolle kilpailulle (ks. *www.skp.fi/hakanen*). Markkinoita hallitsevat muutamat ISS:n, Sodexhon, Amican ja L&T:n kaltaiset kansainvälisesti toimivat suuryhtiöt. Palmia on tuomittu häviämään suuren osan kilpailuista siksi, että kunnan palkkataso on sivukuluineen 15-22 % korkeampi kuin yksityisillä, jotka polkevat työehtoja muun muassa pätkätöitä teettämällä. Palmialla on sosiaalisin perustein työllistettyjä, vajaakuntoisia työntekijöitä 250.

Vaihtoehto yksityistämiselle

SKP:n ja asukaslistan valtuustoryhmä vastustaa Palmian kilpailuttamista. Vammaiskuljetusten kilpailuttamisen katastrofaalisten seuraukset ovat varoittava esimerkki siitä, mihin julkisten palvelujen alistaminen kaupalliselle voitontavoittelulle johtaa. EU:lle esitetty perustuslaki ja palveludirektiivi uhkaavat vain lisätä kilpailuttamisen ongelmia.

Julkisten palvelujen karsimisesta, kilpailuttamisesta ja yksityistämisestä on siirryttävä takaisin palvelujen kehittämiseen pääsääntöisesti kunnan omana toimintana. Jokaiselle ihmiselle kuuluvista peruspalveluista ei saa tehdä kauppatavaraa.

Yrjö Hakanen
SKP:n ja asukaslistan kaupunginvaltuutettu
yrjo.hakanen@skp.fi

Vapputervehdykset 2005

Intimiteettisuojan takia emme julkaise tervehdyksiä verkkosivuilamme.

Rahanjakolaskuja

Uusi TUPO-kin sitten tuli voimaan 1.3 alkaen.TUPO-teatterin komeljanttarien mukaan uusi tupo avasi päätä ns. muutosturvalle.- ”Muutosturva”jonka tupo antoi on niin olematon, että sillä todellakin vain auottiin päätä koko muutosturvalle.Mitään oleellista parannusta irtisanottujen asemaan seei tuo,vaan muutokset ovat lähinnä kosmeettisia.

TUPO antoi myös pienet palkankorotukset.Kenelläkään ei liene ongelmia siitä mihin tuposenttinsä sijoittaisi.41 eurolla kuukaudessa ei paljon juhlita.Työnteettäjien mielestä tämäkin oli liikaa.Suomen kilpailukyky on elinkeinoelämän keskusliiton mukaan mennyttä kalua.Me Työläiset taidamme olla vähän tyhmiä ja ahneita kun tahdomme ylisuuria korotuksia ja siten sahaamme oksaa altamme.Vai mitenkähän on?- Lasketaanpa. ”Palkansaajia” oli tilastokeskuksen mukaan tammikuussa 2005 1,995 miljoonaa. Koska me Työläiset emme ole pikkutarkkoja nipottajia,emme ota huomioon että tuosta määrästä noin puolet on joko määräaikaisissa tai osaaikaisissa työsuhteissa,vaan kerromme ”palkansaajien”määrän 41 eurolla ja saamme tulokseksi 81miljoonaa 795 tuhatta euroa kuukaudessa.Sen kerromme kahdellatoista ja saamme tulokseksi 981 miljoonaa 540000 vuodessa.Tämän verran siis työnteettäjät olivat valmiit uhraamaan kilpailukykyään.Rahasumma on valtava.Sitä ei tällainen tavallinen pulliainen oikein edes ymmärrä.Yli menee että hilseet pöllyää.Loton tuplajättipotti tuntuu naurettavalta palkankorotuspotin rinnalla. No, kaikki on suhteellista.Kun palkankorotuspottia vertaa yritysten viime vuonna jakamiin osinkoihin, niin ei se nyt niin suurelta näytä.Yritykset nimittäin jakoivat osinkoja kahdeksan miljardia euroa!!!(Suomen ennätys)Se on kahdeksan kertaa enemmän kuin mitä työnteettäjät suostuivat Työläisten palkkoja korottamaan.Ja missä se raha muka näkyy? Investoivatko osinkojen saajat ne kahdeksan miljardia kenties johonkin? Tuotantolaitoksiin?

Luovatko he Suomeen työpaikkoja? -Katin kontit!Taitaakin olla niin että osakkeen omistajat ahneudellaan pumppaavat yritykset kuiviin ja murentavat Suomen kilpailukyvyn olemattomiin.

Jatketaanpa laskutoimituksia. Palkankorotus ja osinkopotti olivat yhteensä noin yhdeksän miljardia euroa.Koska me Työläiset emme ole ahneita,me emme vaadi koko pottia itsellemme,vaan jamme sen kahtia.Näin sekä kapitalistit että Työläiset saavat 4,5miljardia.En tiedä tyydyttääkö tämä ensin mainittuja,mutta tuskin he nälkään kuolisivat.Jatketaan.Jaetaan 4,5miljardia euroa 1,995miljoonalla ”palkansaajalla” ja todetaan että jokaiselle jää vuodessa 2255,64 euroa.Kun se jaetaan kahdellatoista,saadaan tietää että joka ukolle ja akalle jää 187,97 euroa/kk.Kun se jaetaan sadalla seitsemälläkymmenellä neljällä,joka on keskimääräinen työaika kuukaudessa,huomataan että Duunareille jäi 1,08 euroa tunnissa lisää liksaa!- Tällaisiin lukuihin olisi päästy jos kapitalistit olisivat” sopimusyhteikunnan mukaisessa reilun pelin hengessä”suostuneet sen todellisen jakovaran Työläisten kanssa jakamaan.

Kuinka paljon 1,08euron tuntipalkan korotus ja ostovoiman lisäys olisi luonut uusia työpaikkoja?

Kuinka monta pientä palveluyritystä, joita markkinamiehet kaipaavat, olisi syntynyt?

Olisiko kadunkulmiin ja niemiin sekä notkoihin ilmestynyt kioskeja ja pieniä verstaita,jotka työllistävät työttömän tai pari?

Jatketaanpa laskutoimituksia. Suomalainen tienaa noin 2300 euroa kuukaudessa (13,22/tunti?!).Se tekee 27600 vuodessa.Kun tuolla summalla jaetaan 4,5miljardia,voidaan todeta että 163043,48 työtöntä saisi vuodeksi työtä kohtuullisella palkalla! Mitä olisikaan tapahtunut jos koko yhdeksän miljardia olisi laitettu työttömyyden poistamiseen?-Tilastokeskuksen tilastoimat työttömät olisivat loppuneet kesken.Samalla olisi voitu poistaa työttömyys myös Virosta!

Nämä laskelmat perustuvat tilastokeskuksen nettisivuilta löytyneeseen ”palkansaajien”lukumäärään ja lehtitietoihin viime vuonna jaetuista osingoista.Osingon kiskojien nuppilukua en hyvistä yrityksistä huolimatta saanut selvitettyä mistään.Se olisi mielenkiintoinen tieto,silloin voisi laskea kuinka paljon he keskimäärin työttömien kustannuksella viime vuonna rikastuivat!

Tämän kirjoittaja on käynyt vain kansakoulun ja suorittanut Ojalan laskuopin nipin napin.

Siksi katsonkin, että näiden laskelmien vääräksitodistamistaakka on korkeamman matemaattisen koulutuksen saaneilla työnteettäjien edustajilla.

Tupo ja verotus

TUPO pöydässä sovittiin myös että omaisuusvero poistetaan. Kyllä meidän työläisten nyt kelpaa kun emme joudu vähistä omaisuuksistamme maksamaan veroa lainkaan!

Italiassa paikallisen mattivanhasen hallitus yritti samaa temppuaja mitä tapahtui?-Italialaiset ryntäsivät punalippuja heilutellen kaduille vastustamaan veron poistoa! Taitavat olla tyhmiä nuo italialaiset kun eivät ymmärrä omaa etuaan,tai kuten eräs Toveri asian ilmaisi,laajempia kokonaisuuksia…Vai olisiko sittenkin niin että Suomalaisten työläisten silmät sumenivat,jälleen kerran,TUPO teatterin käsikirjoittajien niihin roiskimasta ureasta!

Markku Nieminen

60-vuotta Voiton päivästä

Toukokuun 9. tulee kuluneeksi 60-vuotta toisen maailmansodan päättymisestä Euroopassa. Tuona toukokuun 9:n päivän vastaisena yönä v. 1945 klo 00.42 allekirjoitettiin Berliinissä sopimus Saksan ehdottomasta antautumisesta. Saksan ylimmän sodanjohdon puolesta sopimuksen allekirjoittivat sotamarsalkka Keitel, amiraali Friedeburg ja ilmavoimien puolesta kenraalieversti Stumpf. Neuvostoliiton ylintä sodanjohtoa edusti sotamarsalkka Zhukov, Isoa- Britanniaa marsalkka Tedder, USA:ta kenraali Carl Spaatz ja Ranskaa kenraali Delattre de Tassigny.

Neuvostoliitossa tuo päivä nimettiin Voiton päiväksi ja sota Suureksi Isänmaalliseksi sodaksi. Tänä vuonna presidentti Putin on kutsunut maailman johtajia Moskovaan ottamaan osaa sodan loppumisen muistojuhlallisuuksiin. Moskovaan saapuukin toista sataa valtioiden presidenttiä ja päämiehiä, Suomesta myös presidentti Tarja Halonen. Vain Viron ja Liettuan presidentit loistavat poissaolollaan.

Rauhanpatsaan tervaaja arvostelee juhlia

Suomessa etenkin Kokoomuksen kansanedustajat ja mepit, esim. Rauhanpatsaan tervaaja Piia-Noora Kauppi ovat paheksuneet Halosen Moskovan matkaa. He eivät vieläkään ymmärrä mitään historiasta, - sitä, että Neuvostoliitto kantoi päävastuun ja suurimman taakan fasistisen Saksan kukistamisessa. Saksan sotavoimista yli 3/4 oli sidottuna itärintamalle ja siellä ne myös tuhottiin. Neuvostoliitto itse kärsi sodassa valtavat tappiot, yli 20 miljoonaa uhria, joista 13 miljoonaa siviiliä, ja näihin lukuihin eivät sisälly sodassa invalidisoituneet. Samalla tuhoutui valtaosa maan Euroopanpuoleisen osan kaupungeista ja kylistä. Vielä sodan loppuvaiheissa Berliinin taisteluissa kaatui satoja tuhansia neuvostosotilaita. Yksinomaan Puolan alueella heitä kaatui 600.000.

Kuvassa Stalingradin kiivaimmalle taistelupaikalle Mamaevin kukkulalle pystytetty Äiti-Venäjä patsas, joka miekallaan osoittaa länteen. Patsas on osa suurta muistolehtoa, joka valmistui taistelupaikalle v. 1967.

Kuinka tämä voitto oli mahdollinen?

Sota on tunnetusti vaarallisinta puuhaa, mihin ihminen ylipäätään voi ryhtyä. Lisäksi se on mitä vaativinta ja raskainta työntekoa, jossa työpäivä ei lopu klo 17.00 eikä työolosuhteista juurikaan voi valittaa. On useita esimerkkejä siitä, että vain armeija, jolla on oikea motivaatio, voi voittaa sodan. Ratkaiseva tekijä toisessa maailmansodassa olikin Neuvostoliiton kansojen ja neuvostoarmeijan tahto lyödä Natsi-Saksa maan tasalle. Tuo motivaatio syntyi, kun nähtiin saksalaisten raakalaismainen käyttäytyminen siviiliväestöä ja sotavankeja kohtaan. Syntyi pyhä viha, jossa jokainen sotilas ja siviili antoivat kaikkensa - oman henkensä menettämistä pelkäämättä - Hitlerin armeijoiden lyömiseksi. Motivaatiota nostivat vielä rintamalla saadut voitot lähtien Moskovan taisteluista marras-joulukuussa 1941 ja sodan käännekohdasta Stalingradista 1942-1943. Motivaation synnyttäjänä suuri osuus oli myös Neuvostoliiton Kommunistisella puolueella, joka osasi yhdistää kansan Pyhään Sotaan Suuren Isänmaallisen Sodan hengessä.

Hitler ehkä kuvitteli pelastavansa kurjan elämänsä luottaen siihen, ettei neuvostosotilaiden motivaatio riitä enää Berliiniin asti vaan katoaa, kun entiset rajat oli saavutettu. Myös tässä hän erehtyi.

Sota karaisi neuvostokansan

Toisesta maailmansodasta ja sen taisteluista on säilynyt paljon filmimateriaalia - kiitos neuvostoliittolaisten sotakuvaajien kuten **Roman Karmenin**. Katsokaa niistä minkälainen on näiden Berliinin valloittaneiden sotilaiden fyysinen ja henkinen ryhti. He ovat kuin yhtenäinen urheilujoukkue, joka ei pelkää minkäänlaisia fyysisiä ja henkisiä vastuksia. Katsokaa näistä filmeistä, kuinka naiset, nuoret pojat ja tytöt tekevät uhrautuvaisesti työtä tehtaissa ja pelloilla saadakseen isänsä tai veljensä ehjänä takaisin kotiin. Katsokaa näistä filmeistä, kuinka sotilaat arvostivat komentajiaan. Vaikka tavallinen rivisotilas tietää vain vähän sodan tai taistelun yleisestä kulusta, neuvostosotilaat - suunnattomista tappioista huolimatta - luottivat marsalkkoihinsa. Päälliköt olivat aina sotilaiden suuren juhlinnan kohteita, kun voitto taistelussa vihdoin oli saavutettu.

Neuvostoarmeijan saavutuksia yritetään mustamaalata

Kaikenlaiset revansistit ja kapitalisteja palvelevat historioitsijat yrittävät kuvata neuvostoarmeijan ryösteleväksi ja raiskaavaksi roskasakiksi. Sellainen kuvaus voisi sopia paremminkin USA:n armeijaan. USA:n armeijalla on ollut todistettavasti tällaista käyttäytymistä. On suorastaan sairasta väittää, että neuvostoarmeija meni Berliiniin lähinnä raiskaamaan naisia! Tällaiset heittelyt laittavat niiden tekijät naurettavaan valoon.

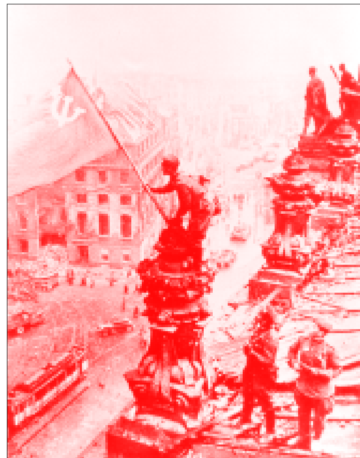
Yksi tapa vähätellä neuvostoarmeijan voittoa oli nimetä 9. toukokuuta Eurooppa-päiväksi. Olkoot Euroopalla oma päivänsä, mutta nyt se on aivan tarkoitushakuisesti sijoitettu Voiton päivälle.

Myös suomalaisten on syytä juhlia Voiton päivää

Mikään "erillissota", jota maamme oikeisto ja ylin johto haluavat helliä puhuttaessa ns. jatkosodasta, ei olisi avannut Suomen työtätekevälle kansalle mahdollisuutta saada uudistuksia sosiaaliturvaan, eläkkeisiin, työlainsäädäntöön jne. Tosiasia on, että vain Voitonpäivä, Neuvostoliiton voitto Natsi-Saksasta avasi Suomessakin tien työväenluokan poliittisille oikeuksille ja teki mahdolliseksi hyvinvointivaltion perusteiden luomisen. Nyt kun Neuvostoliittoa ei enää ole, myös hyvinvointivaltiota kapitalisteille tarpeettomana Suomessa puretaan.

Reijo Katajaranta

Taistelu Berliinistä

Neuvostoliiton lippu kiinnitetään Berliinin Valtiopäivätalon katolle Vapunpäivän vastaisena yönä 1945.

Alkuasetelmat

Taistelu Berliinistä alkoi, kun 12. tammikuuta 1945 neuvostojoukot mursivat saksalaisten puolustuksen Veikselillä ja Zhukovin 1. Valkovenäjän rintama eteni Oderille ottaen Kustrinissä sillanpääasemat. Samaan aikaan Konevin 1. Ukrainan rintama eteni Breslauhin, jonka se ensin saartoi ja sitten jatkoi etenemistään Neisselle. 2. ja 3. Valkovenäjän rintamat kohtasivat tiukkaa vastarintaa Pommerissa ja Itä-Preussissa jolloin 1. Valkovenäjän rintama joutui lähettämään osan joukoistaan auttamaan 2. ja 3. Valkovenäjän rintamaa.

Ennen neuvostoarmeijan huhtikuista murtautumista Berliiniin oli Itämeren saksalaisuhka kuitenkin onnistuttu tehokkaasti rajaamaan. Länsiliittoutuneet olivat vastaavasti aloittaneet oman hyökkäyksensä Saksaan maaliskuussa. Yhdysvaltain 9. armeijan saavuttua Elbelle, se otti huhtikuun puolivälissä sillanpääasemat Berliinin länsipuolelta valmistautuen osaltaan sulkemaan kaupungin tiukkaan saartorenkaaseen.

Neuvostojoukkojen sijoitus tuolloin oli Itämerestä etelään Oderia ja Neisseä pitkin. Pohjoisimpana Rokossovskin 2.Valkovenäjän Rintama vastassaan saksalaisten puolelta 3. Panssariarmeija (kummatkin toimivat vain Berliinin sivustasuojauksena), Zhukovin 1. Valkovenäjän rintama vastassaan Bussen 9. Armeija ja lopuksi Konevin 1. Ukrainan rintama vastassaan saksalaisten 4. Panssariarmeija

Berliinin saartaminen

16. huhtikuuta Zhukovin 1 Valkovenäjän rintaman joukot mursivat saksalaisten puolustuksen ensimmäiset linjat lähdettyään liikkeelle Oderin sillanpääasemistaan. Edettyään Seelow-kukkuloille 1 Valkovenäjän rintaman hyökkäys kuitenkin pysähtyi. Samana päivänä aloittivat myös Konevin 1 Ukrainan rintaman joukot ylittämään Neisseä. Edettyään Spreelle seuraavana päivänä ja senkin ylitettyään, otti Konev Staliniin yhteyttä ja sai luvan kääntää tankkiarmeijansa kohti Berliiniä.

22 huhtikuuta 1. Ukrainan rintaman 3 Kaartin tankkiarmeija saavutti Berliinin eteläisen kanavan (Teltow) ja 4. kaartin tankkiarmeija eteni kohti Potsdamia. Ylitettyään Teltowkanavan 3.. Kaartin tankkiarmeija eteni Berliinin etelä-läntisten kaupunginosien ja Grunewaldin läpi, saapuen 27. huhtikuuta Berliinin pohjois-läntiseen kaupunginosaan Charlottenburgiin, jonka jälkeen se vedettiin Berliinistä.

18-19. huhtikuuta taistelu Seelowkukkuloista saavutti huipentumansa kun Zhukovin 1. Valkovenäjän rintaman painostuksesta saksalaisten 9. Armeija aloitti vetäytymisensä. Murtauduttuaan saksalaispuolustuksen läpi, osa 1. Valkovenäjän rintamasta eteni Berliinin luoteis- ja pohjoispuolelle sekä osa Berliinin itä- ja kaakkoispuolelle.

Kun saksalaisten Wenkin 12. Armeijan yritys murtautua Berliinin avuksi 21. huhtikuuta oli epäonnistunut, muisti Hitler SS:n III armeijakunnan, joka sijaitsi sopivasti 1. Valkovenäjän hyökkäysuran yläpuolella ja antoi tälle käskyt hyökätä Berliiniä kohti etenevän 1. Valkovenäjän rintaman kylkeen. Mutta, kun SS:n III armeijakunta oli jo aikaisemmin joutunut luovuttamaan joukkojaan tueksi horjuvalle Oderin puolustukselle, kieltäytyi SS:n III armeijakunnan komentaja hyökkäämästä. Tajutessaan tämän seuraavana päivänä, Hitler sai tietenkin raivokohtauksen ja Jodl ehdotti Elbellä amerikkalaisia vastassa olevan Wenkin 12. armeijan kääntämistä kohti Berliiniä. Niinpä Hitler antoi käskyt 12. ja 1 Valkovenäjan ja 1. Ukrainan rintamien saartamaksi joutuvalle Bussen 9. armeijalle käskyt murtautua Berliiniin. 24. huhtikuuta Wenkin 12. aloitti etenemisensä kohti Berliiniä, mutta joutui pysähtymään törmättyään kohti Potsdamia etenevään 4. Kaartin tankkiarmeijaan. Bussen 9. armeija puolestaan kieltäytyi ottamasta enää vastaan mitään Hitlerin esikunnan käskyjä ja yritti puolestaan 26. huhtikuuta murtautua 1. Ukrainan rintaman läpi länteen, kohti Wenkin 12. Armeijaa. Lopuksi vain pienet yksittäiset ryhmät 9. armeijasta onnistuivat saavuttamaan Wenkin armeijan.

Neuvostojoukkojen eteneminen Berliinissä

1. Valkovenäjän rintaman 8. Kaartin armeijan ja 1. Kaartin tankkiarmeijan edettyä Berliinin eteläpuolella olevalle Tempelhofin lentokentälle jatkuivat taistelut siellä aina 27. huhtikuuta asti, jolloin saksalaisten puolustus aloitti vetäytymisensä kohti Berliinin hallintokaupunginosaa. Ylitettyään Berliinin keskellä kulkevan Landwehrkanaalin, jakautui 8. Kaartin armeija siten että osa siitä eteni kohti Tiergadenia (Eläintarha) kohdatakseen pohjoisesta etenevät 2. Kaartin tankkiarmeijan ja 3. Iskuarmeijan ja osa kohti Potsdamin asemaa ja Hitlerin bunkkeria (Reichkanzlei). Kuljettuaan läpi Berliinin pohjoisen kaupunginosan saapui 3. Iskuarmeija lopulta 28. huhtikuuta Moltken sillalle ja eteni seuraavana päivänä Sisäministeriön rakennukselle, josta Königsplatsin yli Valtiopäivätalolle (Reichstag). Reichstagin rynnäköiminen alkoi 30. huhtikuuta ja 22.50 oli Voitonlippu nostettuna Reichstagin kupolin ylle. Taistelut rakennuksessa jatkuivat aina 2. toukokuun aamuun saakka jolloin loputkin Reichstagin puolustajat antautuivat.

Kansallissosialistisen Valtion hajoaminen

28. huhtikuuta oli Hitler saanut tietää Himmlerin rauhanneuvotteluista länsiliittoutuneiden kanssa. Tästä raivostuneena, oli Hitler erottanut Himmlerin puolueesta, kokosi hän uuden hallituksen (jättäen vallan Dönitsille, Göbbelsille ja Bormannille) ja teki 30. huhtikuuta itsemurhan. Estääkseen Himmleriä muodostamasta uutta hallitusta länteen, päätti Göbbels aloittaa rauhanneuvottelut Neuvostoliiton kanssa (ja samalla saada Neuvostoliiton tunnustamaan uuden Saksan kansallissosialistisen hallituksen). Krebsin ilmestyttyä 8. Kaartin armeijan esikuntaan neuvottelemaan aselevosta, otti 8. Kaartin armeijan komentaja Chuikov Zhukoviin yhteyttä, joka puolestaan otti yhteyden Staliniin. Neuvostoliiton ylimmän johdon antama käsky keskellä yötä ennen Vappua oli vain ja ainoastaan ehdoton antautuminen. Niinpä uudelle Saksan kansallissosialistiselle hallitukselle ei jäänyt paljon muita vaihtoehtoja kun ulosmurtautuminen Berliinistä (tosin Göbbelsit valitsivat itsemurhan) ja 1. ja 2. toukokuun välisenä yönä hallituksen osat yrittivät sitä neljässä ryhmässä epäonnisten kaikissa. 2. toukokuun aamulla Weidling (LVI panssariarmeijakunnan, mutta myös Berliinin puolustuksen komentaja) allekirjoitti vetoomuksen taisteluiden lopettamisesta Berliinissä.

Tämän jälkeen sotaa käytiin vielä viikon verran Tsekkoslovakiassa olevien saksalaisten kukistamiseksi. Lopullinen antautumissopimus saatettin kirjoittaa 9.5. Prahan vapauttamisen jälkeen.

Ville Rahikainen

Sota kypsyi kapitalistisen maailman sisällä

Neuvostoliitto ei ehtinyt viedä loppuun kolmatta viisivuotissuunnitelmaa (1938-42) maan joutuessa hyökkäyksen kohteeksi. Aivan valmistautumattomana sotaan ei jouduttu. Teollisuustuotanto ylitti vallankumousta edeltäneen tasoon 8,5-kertaisesti. Maatalouden kollektivisointi oli suoritettu loppuun. Kolhoosit ja sovhoosit kykenivät turvaamaan elintarvikehuollon. Kun Saksa liittolaisineen (Suomi, Unkari, Romania) hyökkäsi 22.6.1941 Neuvostoliittoon, oli 2000 km pitkälle rintamalle keskitetty mm. 5 miljoonaa sotilasta, 5000 lentokonetta ja 3500 tankkia. Kun monet imperialistien äänitorvet tänäänkin esittävät Neuvostoliiton syypääksi toiseen maailmansotaan, on syytä kerrata sotaan johtaneita tapahtumia.

Berliinin valtiopäivätalo palaa v. 1933. Hitler syytti tulipalosta kommunisteja. Myöhemmin osoittautui, että tulipalo olikin natsien oma aikaansaannos. Tämän provokaation turvin Hitler ensin hyökkäsi kommunistien ja juutalaisten kimpuun. Ennenpitkää vuorossa olivat sosialidemokraatit ja lopulta kaikki, jotka uskalsivat vastustaa Hitlerin natsihallintoa. Tämä tie johti toiseen maailmansotaan.

Imperialistisen sodan siemenet kypsyvät

Maailmansotien syistä Lenin totesi, että imperialismin kaudella suurten monopoliryhmittymien taloudellinen kehitys tapahtuu epätasaisesti. Maailman taloudellista ja poliittista jakoa monopolien välillä pyritään kuitenkin toteuttamaan voimasuhteiden mukaan. Mikäli jotkut monopoliliitot jäävät tässä jaossa vähemmälle, mitä heidän voimasuhteensa edellyttää, pyrkivät ne uudelleenjakoon poliittisten keinojen loppuessa vaikka aseiden avulla.

Versaillesin rauhan vahvistettua kapitalistisen maailman uuden järjestyksen, kokivat voittajiin kuuluneet Japani ja Italia jääneensä vähemmälle. Saksa, joka ennen 1. maailmansotaa oli kehityksessään voittajavaltioita edellä, tunsi kärsineensä myös vääryyttä. Lisäksi syntyi uusi tilanne, kun Eurooppaan muodostui sosialistinen Neuvostoliitto. Toisaalta Saksan ja Japanin taloudet kasvoivat Ranskaa, USA:ta ja Englantia nopeammin. Imperialististen maiden välille muodostuivat voimasuhteet, jotka eivät enää vastanneet maailman taloudellista ja alueellista jakoa.

Saksa, Italia ja Japani nostivat esiin uuden maailmanjaon kysymykset. Myös USA ja Englanti toivoivat voivansa kukistaa japanilaiset ja saksalaiset kilpailijansa, joita eivät kyenneet voittamaan taloudellisessa kamppailussa. Ranskan monopolien laajentumishalu ilmeni v. 1923 toteutetulla väliaikaiseksi jääneellä Ruhrin alueen miehityksellä. Kaiken ohella 30- luvun laman saattelemana muodostui tilanne, jossa kaikki kapitalistipiirit pyrkivät Neuvostoliiton murskaamiseen ja liittämään sen alueet omaan valtapiiriinsä.

Monopolit ja finanssipiirit nostivat fasismin

Saksa aloitti uuden sodan valmistelut sotaministeriön kokouksissa 14.6. ja 5.9.1917. Silloin todettiin, että "Saksan tulee kehittää nopeasti rauhan ajan taloutta ja mukauttaa sitä sotatarkoituksiin". Italiassa pystytettiin monopolien tuella v. 1922 fasistihallinto. Sotaan valmistautuvat maat pystyttivät fasistihallinnon tukahduttaakseen sodanvastustajien ja työläisten vastarinnan. Tämä onnistui monopolien suurilla tukisummilla. Fasistien keinoina olivat terrori ja demagogia. Saksassa muodostui yhteinen finanssipääoman, upseeriston, maanomistajien ja oikeistososialidemokraattien rintama, jonka avulla suoritettiin fasistien vallankaappaus 30.1.1933 ja nimitettiin Hitler valtakunnankansleriksi. Heti seuraavana päivänä aloitettiin talouden militarisointi. Kruppin tehtaat keskittyivät uudelleen sotatarvikkeiden tuotantoon. Vanhoja sotatarviketehtaita ajanmukaistettiin ja laajennettiin. Kun v. 1932 Saksan kaikki pääomasijoitukset olivat 2590 milj. mk, josta sotateollisuuden osuus oli 620 milj. mk, niin v. 1934 vastaavat luvut olivat 3760 milj. mk/3300 milj. mk ja v. 1938 luvut olivat 21030 milj. mk/15500 milj. mk. Kun v. 1932 saksan maavoimissa oli 10 divisioonaa, niin v. 1935 maavoimien vahvuus oli jo 31 divisioonaa.

Anti- Komintern sopimus ja taistelu kommunisteja vastaan

Sotavarustelut aloitti 20- luvun alussa myös Japani, missä fasismin korvasi sokea perinteinen usko keisarin jumalalliseen alkuperään. Japanin sotavoimat tunkeutuivat Mantshuriaan (Koillis-Kiinaan) syyskuussa 1931. Tavoitteena oli Kiinan valtauksen jälkeen hyökätä Neuvostoliittoon ja täydentää maan niukkoja raaka-ainevaroja sekä päästä eroon Japanin monopolien ja tilanherrojen vihaamasta Neuvostoliitosta. Hitleriläiset pitivät myös suurimpana vihollisenaan kommunisteja. Valtaannousunsa jälkeen hitleriläiset järjestivät valtiopäivätalon tuhopolton, josta fasistien propaganda syytti kommunisteja. Näin fasistit saivat aiheen suunnata terrori kommunisteja kohtaan. Myöhemmin 25.11.1936 solmivat Saksa ja Japani ns. antikomintern-sopimuksen vahvistaen maiden liiton taistelussa maailmanherruudesta. Sopimus velvoitti yhteisiä toimia Kommunistista Internationaalia vastaan. Sopimuksen salainen osa edellytti yhteistä taistelua Neuvostoliittoa vastaan. Kolmen hyökkääjävallan liitto syntyi, kun sopimukseen 6.11.1937 liittyi myös Italia. Sen yksi tärkeä tavoite oli antaa USA:n, Englannin ja Ranskan hallituspiireille kuva sopimusmaiden tulevasta sodasta ainoastaan Neuvostoliittoa vastaan.

Neljän vallan sopimus

USA ja Englanti toimittivat Saksalle taloudellista tukea ja myös Japanin varustautuminen nojautui USA:n toimituksiin. Englannin konservatiivit pitivät läheisiä yhteyksiä fasisteihin, eivätkä uskoneet Saksan muodostavan maalleen minkäänlaista vaaraa. USA:n pääomapiirit uskoivat, että lähestyvä sota ei ulotu heidän maaperälleen ja toivoivat Saksan liittolaisineen kukistavan Neuvostoliiton. Lisäksi amerikkalaiset pankit tukivat ratkaisevalla panoksella hyökkääjävaltioita. Ranskassa natsien revanssihenki huoletti laajoja yhteiskuntapiirejä, mutta Englannin hallitus halusi lähentymistä Saksan kanssa ja veti mukaansa tähän myös Ranskan. Sitten Britannia ja Ranska solmivat Saksan ja Italian kanssa 15.7.1933 ns. neljän vallan sopimuksen, joka julisti hurskaasti tavoitteekseen "rauhan säilymisen". Tosiasiassa sovittiin yhteistyöstä kaikkia Eurooppaa koskevissa kysymyksissä syrjäyttämällä Neuvostoliitto ja Euroopan pienet valtiot. USA:ssa sopimusta pidettiin "hyvänä enteenä". Euroopan pienet valtiot huolestuivat, koska sopimuksesta kuulsi Ranskan ja Englannin aikomus Euroopan pikkuvaltioiden kustannuksella ostaa itsensä vapaiksi Saksan ja Italian aluevaatimuksista tarkistamalla Versaillesin sopimusta ja näin se jäi lopuksi ratifioimatta.

Mieluimmin fasistien miehitys, kuin Neuvostoliiton apu

Neljän vallan sopimukseen oli tyytymätön myös Puola, jonka yhteiskuntapiirit olivat varmoja Saksan Puolalle aiheuttamasta uhasta. Neuvostoliitto pyrki herättämään Saksan uhkaamissa Baltian maissa vastarintaa Saksan valloituspyrkimyksiä vastaan. Neuvostoliitto esitti Puolalle 14.12.1933 yhteistä julkilausumaa maiden pyrkimyksestä puolustaa rauhaa Itä-Euroopassa. Puolan hallitus vastasi, että se ei periaatteessa vastusta ehdotusta. Mutta Puolan hallitsevilla piireillä oli omia laajentumishaluja mm. Neuvostoliiton alueiden suhteen. Tätä hyväksikäyttäen natsit ilmoittivat valmiutensa antaa puolalaisille sitoumus, että eivät hyökkää Puolaan. Puolan porvarit ja tilanherrat tarttuivat heti Saksan epämääräisiin lupauksiin. Saksan ja Puolan hyökkäämättömyyssopimus allekirjoitettiin 26.1.1934. Helmikuun alussa Puola kieltäytyi Neuvostoliiton kanssa minkäänlaisesta sopimuksesta, jolla pyrittäisiin takaamaan Itäisen Euroopan maiden riippumattomuus. Puolan ja Saksan sopimus heikensi rauhanvoimia, teki tyhjäksi Ranskan ja Puolan liiton ja heikensi Ranskan asemaa. Hitler totesi myöhemmin, että ilman Puolan tukea Itävallan ja Tšekkoslovakian miehitys ei olisi onnistunut.

Neuvostoliitto rauhantyön eturintamassa

Jo 20 luvulla Neuvostoliitto normalisoi suhteensa lähes kaikkiin naapurivaltioihinsa, sekä USA:ta lukuun ottamatta kaikkiin suurvaltoihin. Hyökkäämättömyyssopimus kirjoitettiin Ranskan kanssa 1932. Neuvostoliitto solmi v. 1933-35 diplomaattiset suhteet monien uusien valtioiden mm. Belgian, Unkarin, Espanjan, Romanian, USA:n ja Tšekkoslovakian kanssa. Joulukuussa 1933 Neuvostoliitto teki aloitteen Euroopan kollektiiviseksi turvallisuusjärjestelmäksi tarkoituksenaan muodostaa rauhantahtoisten valtioiden Saksan vastainen yhteisrintama. Neuvostoliitto liittyi Kansainliittoon syyskuussa 1934, mutta kieltäytyi ottamasta vastuulleen sen aiempia virheitä. Kansainliitossa Neuvostoliitto pyrki viemään eteenpäin Euroopan kollektiivisen turvallisuusjärjestelmän ajatusta, mutta tässä ei päästy puolinaisia ja tehottomia päätöksiä pidemmälle.

Länsivallat estivät kollektiiviset turvatakuut

Monet Ranskan poliitikot olivat huolestuneita natsien suunnitelmista ja vaativat Ranskaa neuvottelemaan Neuvostoliiton kanssa kollektiivisesta turvallisuusjärjestelmästä. Niitä käytiin vuosina 1933-34. Ilmeni, että ranskalaiset kannattivat Neuvostoliiton ja Ranskan keskinäisen avunannon sopimusta, mutta eivät halunneet rikkoa suhteitaan Englantiin. Siksi syntyi ajatus kahdesta sopimuksesta. Ensimmäisen ns. "Itäsopimuksen" osapuoliksi kaavailtiin Neuvostoliittoa ja Itäisen Euroopan valtioita, joiden tuli taata toistensa rajojen rikkomattomuus ja antaa apua osapuolelle, joka joutuisi hyökkäyksen kohteeksi. Toinen Neuvostoliiton ja Ranskan välinen sopimus sisälsi sitoumuksen keskinäisestä avunannosta hyökkäyksen torjumiseksi. Puolan ja Saksan vastustuksesta huolimatta itäsopimus olisi voinut onnistua, mikäli vastustajien joukkoon ei olisi liittynyt myös Englanti. Lisäksi saksalaisagentit murhasivat ranskalaisen Itäsopimuksen puolestapuhujan, Ranskan ulkoministerin Barthoun. Hänen seuraajansa Laval puolestaan esitti hitleriläismielistä roolia. Itäsopimuksen kariuduttua Neuvostoliitto esitti Neuvostoliiton ja Ranskan sekä toisaalta Neuvostoliiton ja Tšekkoslovakian kahdenkeskisiä sopimuksia keskinäisestä avunannosta hyökkäyksen sattuessa. Ranskan yhteiskuntapiirien painostuksesta sopimukset allekirjoitettiin toukokuussa 1935. Mutta Tšekkoslovakian presidentin Benesin vaatimuksesta Neuvostoliiton ja Tšekkoslovakian väliseen sopimukseen tehtiin varaus, jonka mukaan keskinäisen avunannon sitoumukset säilyttävät voimansa vain ehdolla, että Ranska auttaa syntyneessä tilanteessa jompaa kumpaa osapuolta. Näin Tšekkoslovakia ennakkoon varmisti mahdollisuuden olla täyttämättä Neuvostoliiton kanssa solmimaansa sopimusta.

Fasistit etenevät länsivaltojen laittamatta "tikkua ristiin"

Fasistien siirtyminen 30- luvun puolivälissä aseelliseen toimintaan, ei vaikuttanut eurooppalaisten päättäjien asenteisiin.

Italia aloitti laajentumisen hyökkäämällä 5.12.1934 **Etiopialaisten** joukkojen kimppuun. Samalla se tutki länsimaiden reaktioita. Vain Neuvostoliitto Kansainliitossa vastusti Italian toimia. Ranska tuki Italiaa, koska hyökkäys heikensi Englannin asemia Afrikassa. Englannin reaktio oli myönteinen, koska Italia oli tukenut Englantia sen Ranskan ja Neuvostoliiton vastaisissa toimissa. USA otti "puolueettoman kannan" kieltäen sotatarvikkeiden viennin sotiviin maihin. Italian ja Etiopian voimasuhteista johtuen tämä laki oli tuki Italialle. Hyökkäyssodan Italia aloitti 3.10.1935 ja Etiopian vakinaisten joukkojen vastustus murrettiin vuoden 1937 alussa.

Heinäkuussa 1936 alkoi Francon organisoima fasistien kapina **Espanjassa** tasavaltaa vastaan. Italia ja Saksa lähettivät Francon tueksi aseita ja joukkoja. Länsivaltojen harjoittama "puolueettomuuspolitiikka" esti tasavaltalaisia ostamasta aseita ja oli tuki fasisteille. Ainoastaan Neuvostoliitto tuki suurin materiaalitoimituksin tasavaltaa. Maailmassa syntyi laaja fasisminvastainen rintama, joka lähetti vapaa- ehtoisia tasavaltalaisten tueksi. Mutta Saksa ja Italia saivat kokeilla Espanjassa sodankäyntimenetelmiään Englannin ja Ranskan seuratessa sivusta. Ja kun tasavaltalaisten asema muodostui vaikeaksi, Englanti ja Ranska tunnustivat Francon fasistisen hallinnon.

Hitleriläiset pakottivat 11.7.1936 **Itävallan** sopimukseen, missä se lupautuu sopimaan ulkopolitiikastaan Saksan kanssa. Sitten 24.6.-37 Saksan sotaministeriö vahvisti ohjeet Itävallan valtauksesta (Anschluss). Tässäkin tapauksessa Länsivaltojen kannan määräsi ainoastaan ajatus liitosta Neuvostoliittoa vastaan. Englannin hallituspiirien muistiossa todettiin, että jos Saksa ei uhkaa Lännen etuja Englanti voi suostua Anschlussiin ja Saksan taloudelliseen ja poliittiseen herruuteen Itä-Euroopassa. Ranskalaiset ilmaisivat kantanaan toivovansa jonkinlaista sopimusta Saksan kanssa. Helmikuuhun 1938 mennessä Englanti ja Ranska olivat kääntäneet selkänsä Itävallalle ja 12.3.1938 Saksa miehitti Itävallan. Ainoastaan Neuvostoliitto tuomitsi Itävallan valloituksen ja esitti samalla kollektiivisen vastarinnan järjestämistä Saksaa vastaan.

Kaukoidässä **Japani** valtasi uusia alueita Kiinalta. Neuvostoliitto auttoi Kiinaa lainoilla ja sotatarvikkeilla. Japani uhkasi siellä Englannin etuja, mutta Englanti antoi periksi. Touko-

kuussa Japani yritti vallata Mongolian alueita, jolloin sopimustensa mukaisesti Neuvostoliitto lähetti Japania vastaan sotilaallista voimaa. Kesällä 1939 käytiin ankaria taisteluja. Yhdessä Mongolialaisten joukkojen kanssa Neuvostoliittolaiset tuottivat kenraali Zhukovin johdolla Japanilaisille hyökkääjille Halhin-Golilla raskaan tappion.

Münchenin sopimus ja Tšekkoslovakian jako

Itävallan valloituksen jälkeen Hitler määräsi valmistelut Tšekkoslovakian valtaamiseksi (Grün). Tšekkoslovakia oli hyvin varustautunut. Siksi Saksa pyrki eristämään sen ulkopoliittisesti ja mitätöimään sen Ranskan ja Neuvostoliiton kanssa tekemät sopimukset. Aihe Saksan ja Tšekkoslovakian selkkaukselle järjestettiin esittämällä maan saksalaisen väestön (sudeettisaksalaisten) toimesta vaatimuksia, jotka olisivat merkinneet maan hajoamista. Neuvostoliitto ilmoitti olevansa valmis täyttämään Tšekkoslovakialle antamansa turvatakuut. Ranska puolestaan ilmaisi voivansa täyttää Tšekkoslovakialle antamansa turvatakuut vain, jos Englanti olisi mukana ja perui näin Tšekkoslovakialle antamansa sitoumukset.

Tšekkoslovakian hallitsevat piirit alkoivat vaipua antautumismielialaan. Saksalle näytettiin vihreää valoa. Se alkoi nopeasti keskittää joukkoja Tšekkoslovakian rajalle 19-20.5.1938. Mutta yllättävästi Tšekkoslovakia suoritti armeijansa liikekannallepanon tarkoituksenaan antaa hyökkääjälle vastaisku ja Ranskan oli pakko ilmoittaa tukevansa Tšekkoslovakiaa. Englanti puolestaan ilmoitti, että selkkauksen sattuessa sen on seurattava Ranskaa. Saksa peräänty väliaikaisesti. Kesän aikana Englanti ja Ranska painostivat Tšekkoslovakian hallitusta antautumaan Saksalaisille. Syyskuun alussa Neuvostoliitto esitti Ranskalle ja Englannille yhteisiä toimia Grün-suunnitelman vastustamiseksi. Tätä Neuvostoliiton esitystä ei Ranskan ja Englannin hallituspiireissä virallisesti käsitelty.

Syyskuun aikana Ranska ja Englanti sopivat tukevansa sudeettialueiden luovuttamista Saksalle ja antoivat Tšekkoslovakialle 19.9.-38 uhkavaatimuksen sudeettialueensa luovuttamisesta Saksalle. Saksan, Italian, Ranskan ja Englannin kesken alettiin puhua konferenssin koollekutsumisesta, joka järjestettiinkin Münchenissä 29-30.9.1938. Tässä konferenssissa sovittiin häikäilemättömästi Tšekkoslovakian jaosta. Se merkitsi Englannin ja Ranskan lopullista irtaantumista kollektiivisen turvallisuuden ajatuksesta. Englannin ja Ranskan tavoitteena oli suojata oma maansa ja suunnata fasistien hyökkäys Neuvostoliittoon. Samalla päätettiin 30.9.-38, Englannin ja Saksan hyökkäämättömyyssopimuksesta.

Englantilaisten pääneuvottelija pääministeri lordi Neville Chamberlain palasi neuvotteluista Hitlerin kanssa sanoen:"Me olemme neuvotelleet rauhan." Mikään ei olisi voinut olla kauempana totuudesta. Vähän myöhemmin samanlaisen sopimuksen allekirjoitti myös Ranska, mitätöiden samalla kaikki Neuvostoliiton kanssa v. 1935 tekemänsä sopimukset.

Vielä tässä vaiheessa Neuvostoliitto esitti Tšekkoslovakian hallitukselle valmiutensa auttaa maata vaikka ilman Ranskaa ja ryhtyi samalla konkreettisiin sotavalmisteluihin, mutta Tšekkoslovakia piti parempana antautumista.

Länsimaat vesittävät Saksan vastaisen sopimuksen

Lontoossa oletettiin Saksan nyt suuntaavan ensi-iskunsa Neuvostoliittoon. Näin uskoi myös Ranskan hallitus sen jälkeen, kun 6.12.39 allekirjoitettiin Ranskan ja Saksan hyökkäämättömyyssopimus. Toisin kuitenkin kävi. Sopimuksista välittämättä valtasi Saksa 15.3.-38 koko Tšekkoslovakian ilman, että Ranska ja Englanti tekivät mitään Tšekkoslovakialle Münchenissä antamiensa turvatakuiden eteen. Saksalla oli nyt tie auki koko itäiseen Eurooppaan ja sen voima kasvoi kaiken aikaa. Vaikka esitykset Saksan vastaisesta rintamasta olivat valuneet hiekkaan, teki Neuvostoliitto vielä yhden aloitteen. Ranskan ja Englannin hallituksille jätettiin 17.4.1939 Neuvostoliiton huolellisesti valmisteltu esitys Saksan agression vastaisen kolmiliiton muodostamisesta. Ranskan ja Englannin hallitukset suostuivatkin neuvotteluihin, mutta todellisuudessa he "pelasivat vain aikaa". Ensin neuvotteluja käytiin diplomaattiteitse, mutta syyskesällä 1939 maiden sotilasasiamiesten kesken Moskovassa. Mutta neuvottelut eivät edenneet ja ne keskeytettiin, että länsimaiden edustajat saisivat hallituksiltaan lisäohjeita. Sitten 21.8.-39 kävi lopullisesti selväksi, että mitään uusia ohjeita ei ollut eikä tullut.

Neuvostoliiton ja Saksan sopimus

Jo Münchenin sopimuksen aikaan Saksa oli tehnyt päätöksen aloittaa maailmansota hyökkäämällä Puolaan, koska tiesivät, että länsivallat eivät puuttuisi asiaan. Neuvostoliittoon natsit suhtautuivat toisin. Kokemukset Tšekkoslovakian, Kaukoidän, Espanjan yms. tapahtumien osalta todistivat, että Neuvostoliitto on pyydettäessä valmis sotilaallisiin toimiin, jos Saksan hyökkäyksen kohteeksi joutuneet sitä pyytävät.. Neuvostoliitto oli myös koko 30-luvun ajan varustautunut tulevan sodan varalle. Saksa näki, että hyökkäys Neuvostoliittoon tulee valmistella paremmin. Tehtiin päätös hoitaa sotatoimet muualla Euroopassa ennen hyökkäystä Neuvostoliittoon.

Kokemuksesta tiedettiin, että vastarinta Länsi-Euroopassa tulee olemaan puolinaista. Tässä mielessä Ranskan ja Englannin taktiikka koki täydellisen haaksirikon. Samasta syystä Saksa tunnusteli maaperää toukokuussa 1939 hyökkäämättömyyssopimuksen solmimiseksi Neuvostoliiton kanssa ja teki tästä virallisen esityksen 3.8.1939. Neuvottelut Ranskan ja Englannin kanssa olivat kesken ja Neuvostoliitto ilmoitti pitävänsä ehdotusta sopimattomana. Toukokuussa 1939 Neuvostoliitto teki vielä Puolalle ehdotuksen kahdenkeskisestä sopimuksesta mutta sen Puola torjui.

Elokuussa 1939 Neuvostoliitto joutui tekemään valinnan. Jatkaako Ranskan ja Englannin kanssa kariutuneita toivottomia neuvotteluja vai suostuako Saksan esittämään hyökkäämättömyyssopimukseen. Elokuussa 1939 syntyi sotilaallisen Neuvostovastaisen rintaman uhka. Münchenin sopimus asetti Neuvostoliiton Saksan hyökkäyksen kohteeksi ja Neuvostoliitolla oli käynnissä Japanin vastaiset taistelut Kaukoidässä. Neuvostoliitto oli "kuolemanvaarassa" ja kaikki muut Euroopan suurvallat olivat jo tehneet hyökkäämättömyyssopimuksen Saksan kanssa. Neuvostoliitto ei yksinään kyennyt ehkäisemään sotaa ja tarvitsi aikaa varustautua paremmin Saksan tulevaa hyökkäystä vastaan. Hyökkäämättömyyssopimus Neuvostoliiton ja Saksan välillä solmittiin 23.8.1939.

Neuvostoliiton ja Saksan sopimuksen seuraukset

Sopimuksen ansiosta Münchenin rintama hajosi. Englannin, Ranskan ja USA:n oli hyvin vaikea sopia enää Saksan kanssa ja kapitalistinen maailma jakaantui kahtia. Neuvostoliiton onnistui pysäyttää väliaikaisesti fasistien eteneminen itään. Se kykeni myös siirtämään puolustuslinjansa lännemmäksi, millä oli ratkaiseva merkitys tulevassa suursodassa. Kaikki ne, jotka toivoivat voivansa suunnata Saksan hyökkäyksen ensinnä Neuvostoliittoa vastaan, pettyivät katkerasti. Heidän suuttumuksensa on koko sodanjälkeisen ajan ollut suunnaton. Huolimatta siitä, että länsimaat olivat itse syypäitä sotaan, kieltäytymällä Saksan vastaisesta rintamasta, ei taistelu neuvostoliittolaissaksalaisen hyökkäämättömyyssopimuksen ympärillä ole hälvennyt, vaan on ideologisen taistelun keskiössä tänäänkin. Kaikki tahtovat unohtaa sen tosiasian, että sota kypsyi kapitalistisen maailman sisällä.

Heikki Männikkö

Erillissota liittosuhteessa Saksaan (Ensimmäinen osa)

Presidentti Tarja Halonen piti 1.3. Ranskan ulkopoliittisessa instituutissa puheen, jossa hän lausui Suomen 1941-44 käymästä ns. jatkosodasta mm. seuraavaa: "Myös viisi vuotta myöhemmin, kesällä 1944, kykenimme pysäyttämään puna-armeijan yritykset valloittaa Suomi. Maatamme ei miehitetty missään vaiheessa, ei sodan aikana eikä sen jälkeen. Menetimme osan maastamme, mutta saavutimme torjuntavoiton. Säilytimme itsenäisyytemme sekä demokraattisen poliittisen järjestelmämme ja taloudellisen järjestelmämme. Meille maailmansota merkitsi erillissotaa Neuvostoliittoa vastaan, eikä meille syntynyt kiitollisuudenvelkaa muita kohtaan." Tässä presidentti lähtee uusoikeistolaisen ja uudenlaisen historiankirjoituksen keulakuvaksi eikä hänen näkemyksensä erillissodasta perustu vähäisimpiinkään tosiasioihin!

Tässä Hitler "erillisvierailulla" Mannerheimin 75-vuotispäivän merkeissä kesällä 1942. Liittolaisiahan tässä ollaan, eikö vaan.

Suomen presidentin taitamaton esiintyminen

Riippumatta siitä, kuka Halosen puheen oli kirjoittanut tai keiden henkilöiden kanssa hän oli teemansa valinnut puheen väittämät johtavat päättelemään, että rivikansanedustaja siinä on toiminut koti-Suomessa jonkin maanpuolustushenkisen tilaisuuden pääpuhujana. Vieraassa maassa, ulkopolitiikan ja Euroopan lähihistorian asiantuntijoille esitettynä puheen on täytynyt vaikuttaa kuulijoihin Suomen presidenttiinstituution ja valtiojohdon arvoa alentavasti! Kuulijoihin päin tasavallan presidentin viittausta "kiitollisuudenvelkaan" voidaan pitää lähinnä tahdittomana, kun muistetaan natsi-Saksan miehitys hyvin monissa Euroopan maissa, mm. Ranskassa! Näiden maiden kansathan saivat vapautensa takaisin vasta, kun neuvostoliittolaiset ja brittiläisamerikkalaiset taistelujoukot olivat sen heille suurin uhrauksin taistelleet!

Oikeistolaiset heräävät

Suomessa presidentin puhe nosti erillissota-teeman vilkkaan keskustelun kohteeksi pääasiassa siksi, että Venäjän ulkoministeriön julkaisussa (RIA Novosti 3.3.2005) pyrittiin oikaisemaan puheen historiankirjoitusta sivuavia väittämiä, kuten "meille (Suomelle) maailmansota merkitsi erillissotaa Neuvostoliittoa vastaan". RIA Novostin artikkelin kirjoittaja totesi Suomen käyneen sotansa Hitlerin Saksan rinnalla eikä sillä (Suomella) ole oikeutta poistaa tätä tosiasiaa historian asiakirjoista. Vuosikymmenten ajan sotaan liittyviä asiakirjojaan salanneet ja tietojaan peitelleet kotimaiset oikeiston äärimmäiset piirit yltyivät RIA Novostin kirjoittelusta voimakkaaseen kansalliseen uhoon. Poliittisesta historiasta väitöskirjansa tehnyt vaikutusvaltainen kansalainen Jukka Tarkka kirjoitti 10.3 Lapin Kansassa, että "Venäjän ulkoministeriön(RIA Novostin kirjoittajan) kommentti siitä(Halosen puheesta) osoittaa stalinistis-brezhneviläistä kutsumusta hallinnoida naapurikansojen historiakäsitystä" ja "Venäläiset saavat ajatella Suomen historiasta ihan mitä haluavat. Se ei vaikuta vähäänkään siihen, mitä suomalaiset kokemustensa ja tutkimustensa perusteella ajattelevat omasta menneisyydestään." Tarkan esittämä ajatus on valitettava, koska se tulee ns. asiantuntevan historiantutkijan kynästä! Käsitys, että joka maalla on oma historiankirjoituksensa, merkitsisi historian typistymistä tieteenä pelkäksi uskoksi joihinkin opinkappaleisiin, joita ei kukaan, vähiten toisen maan kansalainen, saisi lähestyä! Tarkan viittaus suomalaisten omiin kokemuksiin ja tutkimuksiin antaa kuitenkin luvan tarkastella erillissota-kysymystä lähemmin.

Porvarillisen Suomen aikaisempi turvautuminen Saksaan

Hitlerin valtaannousu Saksassa 1930-luvun alussa vastaanotettiin Suomen porvarillisissa piireissä yleensä myönteisesti. Tähän vaikutti joukko vain Suomelle ominaisia seikkoja, jotka olivat tapahtuneet kutakuinkin tarkkaan 15 vuotta aiemmin, kun Suomessa käytiin työläisten ja omistavan luokan välistä veristä luokkasotaa talvella ja keväällä 1918. Saksan Itämeren divisioonan suorittama eteläisen Suomen valloitus maalis-toukokuussa 1918 ja sen jälkeinen miehitys siellä oli pelastanut suurten omaisuuksien omistajat siltä vallan menettämisen uhalta, jota sodan toisen osapuolen modernit, sosialistisen yhteiskunnan rakentamis-ajatukset merkitsivät. Ihmisten syntyperästä ja omaisuuden määrästä johtuvaa eriarvoisuutta puolustavien piirien pettymykseksi ei Suomesta kuitenkaan silloin tullut Saksan keisarin vasallivaltiota, vaan Saksan sotilaallinen luhistuminen I maailmansodassa ja Saksaa ravistelleet, hallitusmuodon muuttamiseen johtaneet työläisten kumoukset pakottivat kuningasmieliset suomalaiset luopumaan maalle jo valitusta saksalaisesta kuninkaastakin. Suurten tehdaslaitosten omistajissa ja liike-elämän johtavissa piireissä jäi kuitenkin elämään toive voimakkaasta, ulkopuolisesta mahdista "Suomen suojelijana". Omistava yläluokka ei luottanut siihen, että se omin voimin pystyisi pitämään työtä tekevät ihmiset kurissa ja kykenisi näin estämään juuri koetun kaltaisen työläisten ja torppareiden hallituskauden uusiutumisen.

Suomi Saksan ystävänä 1930-luvulla

Porvaristo oli jo ennen 1930-luvun loppupuolta hankkinut itselleen monin tavoin yksinvallan maan asioihin. Jatkuvasti aseissa olevat suojeluskunnat ja työnantajien organisoima liikehdintä ns. lapuanliikkeen muodossa olivat asioita, jotka merkitsivät helposti kieltoa toimia yhdistyksissä ja julkaista sanomalehteä. Kuvaan kuuluivat viranomaisten toimeenpanemat mielivaltaiset pidätykset ja pitkät poliittiset vankilatuomiot tekaistujen todistajalausuntojen perusteella. Näissä oloissa ja vailla poliittista vastusta suomalainen oikeisto erkani omalle, monien muiden maiden porvaristolle vieraalle, aatteelliselle tielleen. Niinpä Hitlerin lujitettua valtansa Saksassa ja esitettyä Itä-Euroopan ohjelmansa 1930-luvun puolivälissä "tervehtivät Suomen äärikansalliset ilolla Saksan varustautumista". Äärioikeistolainen sotapolitiikka 1920- ja -30-luvuilla ilmeni suojeluskuntalaitoksena, Neuvostoliiton alueiden valtaamiseen

jatkuu seur. sivulla.....

Maailman Nuorison ja Opiskelijoiden Festivaalit Venezuelassa

Ensimmäiset Maailman nuorison ja opiskelijoiden festivaalit syntyivät toisen maailmansodan päättymisen tunnelmissa vastustamaan sotaa ja fasismia. Festivaalit ovat tänäkin päivänä osa sodan vastaista liikettä, mutta myös paljon muuta. Demokraattisen Nuorison Maailmanliiton järjestämien 16. festivaalien iskulauseena on tänä vuonna "Taistelemme sotaa ja imperialismia vastaan rauhan ja solidaarisuuden puolesta."

Ei ole sattumaa, että Maailman nuorison ja opiskelijoiden festivaalit järjestetään tänä kesänä juuri Venezuelassa. Maailman kartalla näyttää tapahtuvan jotain valtamenosta positiivisesti poikkeavaa. Latinalaisen Amerikan sisällä muhii imperialismin vastavoimia ja liikehdintä on purkautunut Venezuelassa "bolivaarisena vallankumouksena" presidentti Chavezin hallinnon myötä. Kansalaiset ovat saaneet uutta toivoa paremmasta. Venezuelan uudistukset tukevat kansan enemmistön pyrkimyksiä. Maareformit, suuryhtiöiden kansallistamisesta saadut varat, terveydenhoidon kohentaminen ja lukutaitokampanjat parantavat ihmisten arkea. Venezuelassa on nähty miten syrjäytyneet ja vähävaraiset nousevat katuojista ja slummeista ottamaan osaa itseään ja yhteiskuntaa koskeviin asioihin.

Tämän vuoden Festivaaleille osallistuminen on imperialismin vastainen ja Venezuelan kansaa tukeva teko. Festivaaleilla tarjoutuu mahdollisuus saada kuva, mitä maailmanlaajuinen nuorisoliikehdintä on tänään, mitä tuhannet nuoret sadoista eri maista haluavat kokoontumisellaan saada aikaan ja mitä nuoret todella ajattelevat päivänpolttavista kysymyksistä kuten terrorismista, globalisaatiosta tai ylipäätään maapallon ja ihmisten tulevaisuudesta.

Festivaalimatka tarjoaa tilaisuuden kurkistaa, mitä Venezuelan yhteiskunnassa tänään tapahtuu, millainen on Latinalainen Amerikka oikeasti, millaisia ihmisiä sillä asuu, miten heidän arkensa eroaa suomalaisen arjesta.

Näihin kysymyksiin vastauksia saadaan festivaalien erilaisissa keskustelufoorumeissa, työpajoissa, ja mitä erilaisimmissa järjestöjen ja harrasteryhmien tapaamisissa. Festivaaleilla järjestetään maailmanlaajuiset nuorten ay-aktiivien, tieteen harrastajien, kehitysyhteistyöaktiivien, urheilijoiden, vammaisten ja naisaktivistien konferenssit. Festivaalien runsas kulttuuritarjonta myös takaa erilaisten näkemysten esiin tuloa taiteen keinoin. Festivaalien ohjelma on nuorten itsensä järjestämää, ei valmiiksi peruskeltua vaan varmasti omaleimaista. Venezuelan festivaalit tarjoavat mahdollisuuden myös pienimmille maille, kuten vaikka Suomelle, tuoda esiin omaa kulttuuria ja järjestökenttäänsä. Edelliset festivaalit (sekä Kuubassa 1998, Algeriassa 2001) ovat keränneet yli 10 000 nuorta, yli sadasta eri maasta osallistumaan keskustelufoorumeihin, konsertteihin, juhliin ja imperialismin vastaiseen tuomioistuimeen.

Ennen kaikkea Festivaalit antaa toivoa. Toivoa siitä, että toisenlainen suunta on maailmassa mahdollinen ja iso joukko ihmisiä on valmis toimimaan radikaalienkin tavoitteidensa eteen. Osallistumalla festivaaleille, itse näkemällä ja kokemalla miten ihmiset yhdessä haluavat vaikuttaa asioihin ja muuttaa politiikan suuntaa, saa varmasti omaan toimintaansa uutta voimaa ja samalla oppii uusia vaihtoehtoisia tapoja toimia. Festivaalit ovat ainutkertainen tilaisuus tutustua eri maihin, kulttuureihin, järjestöihin ja nuoriin ympäri maapallon.

Mikko Kivipuro

festivaalien suomalaiset kotisivut: www.festivaalit.tk

Kommunistinen Nuorisoliitto kokoontui Jyväskylässä

Vastavalittu liiton johto, vasemmalta puheenjohtaja Mikko Kivipuro, pääsihteeri Helena Vuorio ja varapuheenjohtaja Joonas Nissinen.

Viisi vuotta elokuussa täyttävä Kommunistinen Nuorisoliitto piti liittokokouksensa 26.3.2005 Jyväskylässä.

Kokouksessa oli käsiteltävänä mm. kunnianhimoinen asiakirja "Strategia ja visio 2008". Tässä asiakirjassa Kommunistinen Nuorisoliitto pyrkii selvittämään hyvin kattavasti tehtäviään lähivuosina.

Asiakirja myös kuvastaa sitä, kuinka suurella vakavuudella ja pitkäjänteisyydellä kommunistinuoret toimintaansa suhtautuvat. He näkevät, että kapitalistinen riistotalous on tullut tiensä päähän. He myös tiedostavat, että juuri heillä on eniten hävittävää, jos yhteiskunnassa ei saada aikaiseksi suurta kapitalisminvastaista ja sosialismiin suuntautuvaa käännettä.

Kommunistien Liiton tervehdyksen Liittokokoukselle esitti Kansan äänen päätoimittaja Reijo Katajaranta todeten mm.: "Emme voi olla palaamatta puolentoista vuosikymmenen takaiseen tilanteeseen, jolloin SKDL ja SKP lakkautettiin ja niiden jäsenet ja omaisuus siirrettiin perustettavalle Vasemmistoliitolle.

Silloin työväenluokan järjestöjen lippuihin leikattiin reikiä ja esitettiin, että sosialismi on kuollut ja marxismi kuopattu. Harvassa olivat ne, jotka sanoivat, että siinä sähläyksessä ei marxismin tieteellistä ja ideologista perustaa kukaan ollut kyennyt kumoamaan tai saattamaan tieteellisesti kyseenalaisiksi. He myös vaativat, että kommunistinen puolue on säilytettävä nimenomaan marxilais-leniniläisenä puolueena"

Olof Palmen utopia

Kun helmikuun viimeisenä päivänä tuli kuluneeksi 19 vuotta Olof Palmen murhasta, niin tiedotusvälineissä ei siitä ollut mitään mainintaa. Valtiomiehet, jotka ovat kuolleet luonnollisemmalla tavalla, heitä joko kehutaan tai haukutaan pitkälti jälkeenpäin. Minulla on videolla parin tunnin ohjelma Olof Palmesta. Tarkkailin vähän huolellisemmin, mitä Olof Palmesta kertoivat ne, jotka olivat hänet tunteneet lähemmin.

Minulle muodostui luonnekuvauksen perusteella kuva utopistista, joka eli ajan virran mukana ja luuli, että vapautusliikkeet laajenevat itsestään. Hänhän oli hyvä ystävä monien vapautusliikkeiden johtajien kanssa. Luonnekuvauksessa mainittiin, että hän ihaili suuria kansojen johtajia. Eräistä johtajista ei esitetty mitään mainintaa, joten en pysty sanomaan, missä määrin hän ihaili Stalinia, joka yhdisti koko neuvostokansan Suuressa isänmaallisessa sodassa.

Huomattava osa Palmen liittolaisista, jotka halusivat muodostaa liittoutumattomien maiden liiton, ovat nyt joko väkivaltaisesti taikka muuten syrjäytetty. Allende, Gandhi, Tito ja muutkin puuhamiehet liittoutumattomien maiden liitossa on vajonneet unholaan tiedotusvälineissä. Minun päätelmä on, että kun Palme ja monet muutkin samoinajattelevat halusivat toimia kommunismia vastaan reformein, niin ajateltiin, että ystävälliset imperialistit arvostaisivat heitä pienempänä pahana.

Valitettavasti pelaaminen pienemmällä pahalla voi olla jopa hengenvaarallista. Videohaastattelussa myös demaripuolueen johtohenkilöt moittivat Palmea yksinvaltiaaksi puolueessa. Siis myöskään sosialidemokraattien keskuudessa ei katsottu hyvällä "palmen poikia". Vertauksen vuoksi voidaan mainita, että kuinka Keskustapuolueessa Suomessa jyrättiin K-linja ja tilalle tuli tiukka ryssäviha: Siis oikeistolaistumisella on kansainväliset ulottuvuudet.

Mistä tämä kehitys alkoi? Varmaankin jo 80-luvun alussa oli merkkejä sosialismin heikkouksista. Siis todettiin, että enää ei tarvita kolmatta tietä, kun sosialismin alamäki oli jo nähtävissä. Olen tarkistanut asiaa sosialidemokraattien huippupoliitikoilta. Entinen Tukholman läänin sairaala- toimen johtaja Elaine Kristersson mainitsi minulle paikallisen puolueosaston avoimessa kokouksessa, että "Palmen aika on ohi". Kysyin häneltä, että kun Palme oli viimeinen valtiomies, joka sanoi, että "Kansan hyvinvointi on tärkeämpää kuin suuren rahan", niin eikö sitä pitäisi käyttää linjauksena suurpääoman vastaisessa taistelussa ja sieltähän ne löytyisivät rahat parempaan sairaan- ja vanhuudenhoitoon. Tässä mielessähän Palmen aika on ohi niin kansallisessa kuin myöskin kansainvälisessä politiikassa.

Suuria muutoksia politiikassa, kuten EU-kytkentää ja imperialististen valtioiden, kuten Israelin, USA:n tukemista olisi Palmen tuskin voinut ajatella hyväksyvän. Siis katsoisin, että Palme oli utopisti luottaessaan "markkinatalouden demokratiaan". Kyllähän sosialidemokraateilla on näyttöjä vallankumouksen pettämisestä, mutta se ei takaa mitään totalitaarisen kapitalismin ollessa kyseessä. Tuoreimpia petoksia on Portugalin tapaus. Siellä kehitys alkoi hyvin myönteisesti, mutta sitten sosiaalidemokraatit ulkolaisen rahan turvin vesittivät silloiset saavutukset. Rahoittajina olivat mm. Länsi-Saksan sosialidemokraattinen puolue. Onhan meillä Suomessakin tuttua, että kun meillä oli "vaaran vuodet", niin Ruotsin sosialidemokraattinen puolue ja CIA sulassa sovussa antoivat rahaa kommunismin vastustamiseen. Neljä sosiaalidemokraattista toimitsijaa joutui lentokentällä kiinni rahojen salakuljetuksesta.

Siis sosialidemokraatit pelaavat vaarallista peliä antikommunismillaan.

Wäinö Pietikäinen

....jatkoa ed. sivulta

Erillissota liittosuhteessa Saksaan

tähtäävänä heimoaatteena ja ennen kaikkea sota- ja valloitushenkisenä koulukasvatuksena, jonka takeena oli opettajanvirkojen avautuminen vain luotetuiksi katsotuille suojeluskuntalaisille.

Julkisuudelta salassa ilmoitti presidentti Svinhufvud käynnillään Berliinissä keväällä 1937, että "Neuvostoliitto on Suomen ikuinen vihollinen" ja, että "Venäjän vihollisen täytyy olla aina Suomen ystävä". Salaiseksi ei sen sijaan ollut tarkoitettukaan saksalaisen sukellusvenelaivueen laivastovierailu Helsinkiin elokuussa 1937. Saksan lähettiläs saattoi totuudenmukaisesti raportoida kotimaahansa, että "Suomen hallitus, lehdistö ja yleisö toivottivat sen(sotalaivueen) hyvin sydämellisesti tervetulleeksi".

Seuraavana kevät-talvena, huhtikuussa 1938 järjestettiin Helsingissä suuri, isänmaallinen mielenosoitus saksalaisten sotajoukkojen suorittaman Helsingin valtauksen 20 vuotis-muistoksi. Presidentti Kallio, koko kenraalikunta, suojeluskuntajärjestöt ja lukuisat yhdistykset sekä yksityishenkilöt osallistuivat kaksi päivää kestäneisiin juhlamenoihin. Saksasta oli saapunut kunniavieraiksi korkeita sotilashenkilöitä ja Suomen valtiollinen ja sotilaallinen johto otti heidät korostetun lämpimästi vastaan. Kuukautta myöhemmin, toukokuun 16. päivänä poliittinen oikeisto oli jälleen kutsunut saksalaisen upseerivaltuuskunnan ottamaan osaa Mannerheimin Helsinkiin saapumisen 20 vuotis-juhlintaan. Yleiseurooppalaisen tilanteen ollessa samaan aikaan erittäin räjähdysherkkä ei näitä kevään suomalais-saksalaisia muistojuhlia voi pitää pelkästään viattomina tapaamisina, vailla ajankohtaista merkitystä.

1930-luvun lopulle tultaessa oli ilmapiiri maassa sellainen, ettei ulkopuolinen tarkkailija, Neuvostoliitto mukaan lukien, voinut juuri välttyä näkemästä Suomen jo tosiasiallisesti asettuneen Saksan puolelle kenties hyvinkin pian puhkeavassa suursodassa. Historialliset tosiasiat ja niin valtiollisten kuin sotilaallisten johtomiesten "vehkeilyt" olivat tästä osoituksena!

Esko Koivisto
Timo Nieminen

Artikkelin jälkimmäinen osa julkaistaan lehtemme seuraavassa numerossa

Potilasyhdistys voitti Eurooppa tuomioistuimessa toisen kerran

Asbestkamp 85 on johdonmukaisesti valittanut lähes kaikista oikeuden ratkaisuista viimeisen kymmenen vuoden aikana Eurooppa-tuomioistuimen ihmisoikeuskomissioon. Valituksia on kertynyt yli 50 ja nyt potilasyhdistys sai periaatteellisen voiton valituksessaan Ruotsin hallitusta vastaan toisen kerran.

Tämäkin voitto tuli vuosia jatkuneen sitkeän työn ja peräänantamattomuuden tuloksena. Virkamiehet kun haluaisivat selvitä asioista mahdollisimman helpolla joko lakaisemalla asiat maton alle tai heittämällä ne suoraan roskakoriin.

Ihmisoikeuskomissio on fossiili kylmän sodan ajoita. Silloin aina yritettiin todistaa "läntisten demokratioiden" erinomaisuutta. Kun lukee komission määritelmiä ihmisoikeuksista, niin ihmettelee, minkälaista huuhaata ihmisille syötetään. Hyvin harvat tuntevat näitä määritelmiä ja vielä harvemmat tuntevat, miten niitä käytetään. Me Asbestkamp 85:ssä olemme harjoitelleet ahkerasti. Monet ihmettelevät miksi. Asia on yksinkertainen. Ihmisillä on liian korkeat käsitykset komiteasta. Poliittinen totuus on, että joskus eri tahot joutuvat ottamaan kantaa niihin kysymyksiin, joita he väittävät edustavansa. Joskus esimerkiksi työväenpuolueet joutuvat ottamaan kantaa työväenluokan puolesta, kun joukkovoima sitä vaatii.

Asbestkamp 85:n lukuisat valitukset aiheuttavat eri tahoilla päänvaivaa ja häpeän tunnetta ja siksi eri instituutiot joskus antavat hiukan periksi. Ihmiset luulevat, että Euroopan ihmisoikeuskomissio tekee tutkimuksia, mutta se ei pidä paikkaansa. Niissä harvoissa tapauksessa, joissa asia otetaan käsittelyyn, pyydetään osapuolten vastineita. Useimmiten kuitenkin valitukset hylätään suoralta kädeltä.

Potilasyhdistys voitti muutama vuosi sitten Aune Jakolan asian. Korvaus oli silloin 36.000 Ruotsin kruunua. Nyt sitten ennakkoilmoituksen mukaan Ritva Toimi saisi 50.000skr. Syyskuussa 1997 Ritva Toimi sai sätkyn, kun postiluukusta tuli ruotsalaisen kansaneläkkeen maksuosoitus, joka oli 3.000skr pienempi kuukaudessa kuin ennen. Miten hän selviää mökin lainan lyhennyksestä ja mitä jää elämiseen? Hän yritti avomiehensä avulla selvitellä laittomuutta sairaskassan kanssa ilman tulosta, vaikka Ruotsin laki yksiselitteisesti määrää, että eläkettä ei saa alentaa.

Viking Linjalla avomies otti yhteyttä allekirjoittaneeseen ja välittömästi rupesin pohtimaan toimenpiteitä. Koska asiasta ei ollut mitään päätöstä, niin katsoin parhaaksi tehdä poliisille rikosilmoituksen varkaudesta. Syyttäjä oli ilmeisesti "pilvessä" ja lähetti minulle työlistansa ja siitähän ei myöskään voi valittaa. Tein useita rikosilmoituksia eri paikkakunnille, joista tuli hylkääviä päätöksiä. Ja kun valtakunnan syyttäjä oli myös hyljännyt, niin sitten oli Strassburgin vuoro. Siellä odotettiin, kun asiaa jauhettiin Suomen ulkoministeriössä ja Tukholman lähetystössä, kuin myös Ruotsin hallintotuomioistuimissa. Mitään järkevää sieltä ei kuitenkaan tullut. Pari kertaa sairaskassa teki väärän valan. Ruotsin viranomaiset eivät kuitenkaan vaatimuksista huolimatta tehneet mitään. Ainoastaan Ruotsin oikeuskansleri paheksui viranomaisten menettelyä, mutta ei tehnyt kuitenkaan mitään.

Kun Ruotsin hallitus oli jo käytännössä hävinnyt jutun, niin sitten alkoi "pohjoismainen yhteistyö". Ruotsin viranomaiset vaativat, että Ritva Toimin pitää hankkia varattomuustodistus Suomesta. Lahden toimisto ilmoitti, että he eivät tee yhtään mitään, kun minä en ole juristi. Mutta minä olin jotain enemmän. Minä otin yhteyttä eduskunnan oikeusasiamieheen ja kirjoitin tuloksista Strassburgiin. Sieltä tuli napakka kirje ja minä faksasin sen Lahteen ja pyydetyt paperit tulivat seuraavana päivänä. Siinä näkee, että "herran pelko on viisauden alku".

Ulkoministeriö vastasi kirjelmääni seuraavasti: "Koskien kirjettänne 23. syyskuuta 1999 on ministeriöllä kunnia ilmoittaa, että asia ei kuulu Suomen ulkoministeriölle, koska asia koskee Ruotsissa asuvaa henkilöä ja Ruotsin viranomaisten toimintaa. Ministeriö palauttaa asiakirjat. Allekirjoitus lainsäädäntöneuvos Eila Kurki-Suonio." Näiden törkeyksien takia huomautin käydessäni oikeusministeriössä, että "Suomen hallitus ottaa kantaa Kiinan ja Jugoslavian ihmisoikeuksiin, vaikka tietääkseni kukaan Suomen hallituksessa ei osaa Kvantugin murretta taikka serbokroatiaa". Presidentit Koivisto ja Ahtisaari eivät ole puuttuneet suomalaisten ihmisoikeuksiin Ruotsissa. Samoin Paavo Väyrynen, Tarja Halonen ovat "eurooppalaisia" eivätkä piittaa suomalaisten sorrosta. Sosiaaliministeri Eeva Kuuskoski ja työministeri Urpo Leppänen ovat kirjelmissään osoittaneet myötätuntoa kuin myös kansanedustajat Sulo Aittoniemi ja Tennilä.

Kun asia lopulta voitettiin, ruotsalaisen käytännön mukaan tietotoimistot vääristelevät komission päätösten merkitystä. Esimerkiksi maaseutulehtien tietotoimisto määräsi Södertäljen paikallisen lehden haastattelemaan Aune Jakolaa ja siinä ei tietenkään mainittu mitään potilasyhdistyksestä. Samalla tavalla menetteli Toimin asiassa "Eskilstuna Kuriren". Minä kielsin Toimia antamasta haastattelua. Lehti jahtasi häntä eri paikkakunnilla saadakseen haastattelun. Kumpikaan ei olisi ilman minua jaksanut vuosikaupalla riidellä. Eskilstuna Kuriren julkaisi kuitenkin uutisen, missä leperreltiin erehdyksestä ja että Toimi olisi itse halunnut sovintomenettelyyn. Muuta mahdollisuutta, kun ei annettu; siis täyttä porvarillista puppua parhaassa "markkinataloushengessä".

Wäinö Pietikäinen

Ruma kapitalismi toimii Vantaalla näin

Vantaa on väestöpohjaltaan kasvukunta. Oppilaita riittää muuttoliikkeen vuoksi, mutta kun elämme EU-aikaa, eli kovan kapitalismin aikaa, ei kansasta ole väliä - vallankaan sen tulevista kansalaisista - ei edes siitä, minkälaista koulutusta oppilaat saavat.

Vantaalla lopetetaan viisi peruskoulua, luokkakokoja suurennetaan maksimikokoonsa kolmeenkymmeneen oppilaaseen, eritysavustajia potkaistaan pellolle sata, oppimisvaikeuksista kärsineiden erityisluokat lopetetaan, kieli- tai muuta eritysosaamista edistävä opetus lopetetaan. Opettajia ja rehtoreita potkaistaan kymmenittäin kadulle. Voi vain arvailla, kuinka työssäjaksamisen näissä oloissa käy.

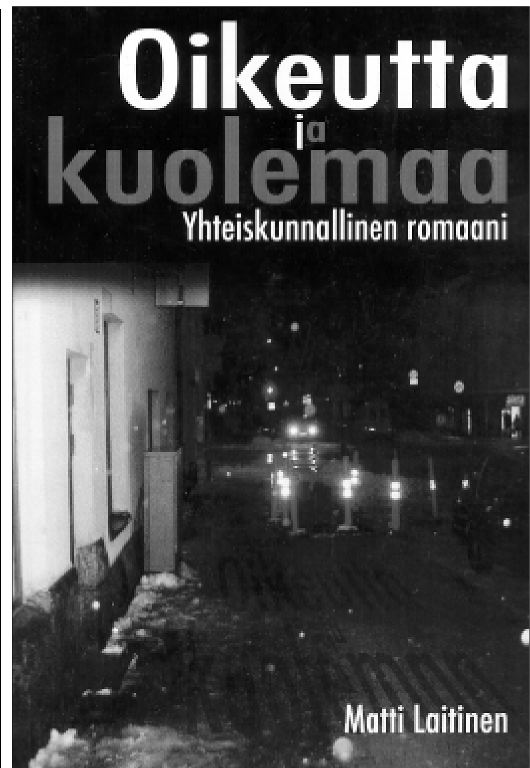
Samaan aikaan asiantuntijat sanovat opetuksen tason kärsivän suuresta luokkakoosta. Uusia kouluja ei rakenneta, vaan purkukuntoisia kouluja korjataan.

Kuitenkin vantaalaiset kansanedustajat ovat toteuttamassa Eu:n kurjistamistoimia eduskunnassa ja hallituksessa. Rahaa on rikkaitten verohelpotuksiin, mutta kun samat kansanedustajat istuvat valtuustossa he levittelevät käsiään, että valtio ei anna rahaa. Tämä on teatteria, jossa kuntalaisia pidetään idiootteina. Rahaa on myös poltettu, tai tietoisesti hukattu sulle-mulle politiikassa Korson vapaa-ajan keskuksen Lumon lahjuksissa, joka tapaus ei taida päättäjien haluttomuuden vuoksi selvitä koskaan, koska siihen on sekaantunut kaupungin johto. Myös Kokoomuksen valtuutettu Jari Porthen on rakennuttanut Vehkatien ja junaradan väliin oman n.100 m. mittaisen nimikkokatunsa. Tähän kadun päähän on kyseisen valtuutetun tarkoitus rakentaa vanhusten palvelutalon, jolla taasen päästään rahastamaan kuntaa. Vantaa laajentaa Heurekaa monilla miljoonilla. Asia on sinänsä hyvä, mutta kun aikoinaan Heureka tehtiin aivan väärältä pohjalta. Vantaasta tuli yksinään maksumies, kun valtio ei osallistu tiedekeskuksen ylläpitoon ollenkaan.

Vantaan valtuutetut ovat nöyrinä liikemaailman edessä. Esimerkiksi Valkoisenlähteen tien rakentamisessa, johon on varattu rahaa kymmeniä miljoonia euroja, koulutuksen huononnuksella saatu säästö on vain murto-osa tästä tiehankkeesta.

Että kalliiksi käy vaalikahvit ja hernesopat sekä äänestäjiä varten meikatut, puunatut ja liipatut valtuutetut isoine mainoksineen Vantaalla.

Esko Koivisto

Matti Laitinen alkaa olla jo kirjailijana Suomen tuottavimpia. Kirjoja syntyy melkein joka vuosi. Nyt hän on saanut aikaiseksi yhteiskunnallisen romaanin "Oikeutta ja kuolemaa". Mitään tiiliskiven kokoisia järkäleitä Laitisen kirjat eivät ole. Ne ovat noin parisataasivuisia pokkareita.

Monet kirjailijat tähtäävät jouluun. Joulumyyntiin kirja pitäisi heidän mukaansa saada. Laitisen Matti ei kuitenkaan Joulusta paljoa perusta. Toisaalta jos kirjojen joulumyynnissä aikoo menestyä, silloin takana pitäisi olla suuri kustantaja ja paljon mainosrahaa. Näin hyvään tilanteeseen Laitinen ei vielä ole päässyt.

Se, etteivät suuret kirjankustantajat ole Laitista vielä noteeranneet, ei voi johtua Laitisen kirjojen tasosta tai puutteista. Matti Laitinen on tehnyt vuosikymmeniä töitä kirjoittamisensa eteen. Tulokset näkyvät nyt. Kirjojen kerronta etenee erinomaisen jouhevasti. Lauseet ovat lyhyitä ja tarinaa on helppo seurata. Erilaisten verbaalisten ilmaisujen käytössä Laitinen onkin todellinen mestari. Ne toimivat kuin mausteet hyvässä ruuassa. Tosin näihin "mausteisiin" kuuluu myös vahvoja alapään ilmaisuja, mutta nekin ovat omissa yhteyksissään perusteltuja ja kohdallaan. Todennäköinen syy, miksi suuret kirjankustantajat vielä Laitista karsastavat lienee kirjojen paljas ja peittelemätön poliittisuus. Kapitalismi ja imperialismi saavat todella kyytiä Laitisen kirjoissa.

Myös "Oikeutta ja kuolemaa" – romaani on viimeisen päälle poliittinen. Kirja sijoittuu ajallisesti 1990-luvulle pankkiromahduksen ja jättityöttömyyden aikoihin. Kirjassa tulee esiin, kuinka näissä oloissa työntekijöiden oikeuksia loukattiin ja kuinka USA:sta tuotuja yritystoiminnan oppeja alettiin soveltaa Suomessakin. Näiden oppien ytimenähän on, että työntekijät eivät ole mitään, korkeintaan kustannuserä voittoa hakevalle pääomalle. Kirjassa työpaikan kriisiä kuvataan erään kuntoutuslaitoksen kautta, kuinka siellä firman johto päätti mm. osa-aikaistaa kaikki kokoaikaisessa työsuhteessa olevat työntekijänsä. Ja kuten tyypillistä, kun työntekijöiden etuja poljetaan, yleensä aina taustalla on yritysjohdon taloudellisia hämäräpuuhia tai rikoksia, jotka halutaan pitää visusti piilossa. Rahoja käytetään pimeisiin tarkoituksiin ja rikoksen maksajiksi laitetaan tavalliset rehelliset työntekijät.

Oikeutta ja Kuolemaa – romaanissa nämä salassa pidetyt taloudelliset rikokset alkavat näkyä selittämättöminä kuolemantapauksina. Hyvin lyhyessä ajassa kolme työpaikan työntekijää kuolee epäselvissä olosuhteissa kun he olivat päässeet tai pääsemässä selville taustalla olleista taloudellisista epäselvyyksistä.

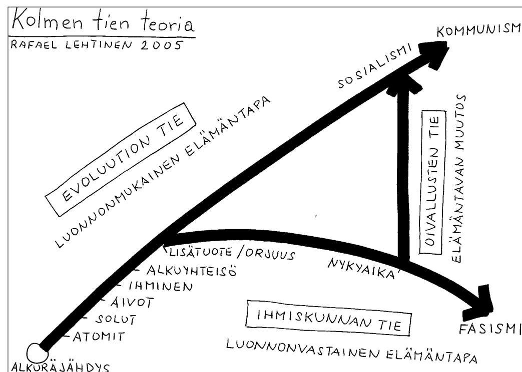
Kirjan juoni etenee aivan kuin sivujuonteena muun kerronnan ohessa. Vain vähitellen alkaa paljastua totuus ja lopullisesti se ratkeaa vasta kirjan viimeisillä sivuilla. Mutta näinhän hyvässä rikosromaanissa pitää asian ollakin.

Suosittelen Matti Laitisen kirjaa kaikille luettavaksi. Kirjan hinta on 19,50e ja sen voi tilata joko suoraan Matti Laitiselta p. 09-7014513 tai kustantajalta http://www.pilotkustannus.com/index.php. Kirjassa on asiaa ja sen parissa viihtyy. Itse huomasin kirjaa lukiessani, että sehän oli loistava vaihtoehto TV:n katselulle. Kirjassa tuotiin taustoja Suomen tämänhetkisille asioille ja samalla se oli viihdyttävä. Harvoin TV pystyy moiseen.

Reijo Katajaranta

Kansan ääni kuuluu muutoksen puolesta

Aikamatka alkuräjähdyksestä kommunismiin

Edistykselliset ihmiset Suomessa ja muualla maailmassa työskentelevät lakkaamatta paremman maailman puolesta. Heillä on aatteita ja uskomuksia ja järjestöjä laidasta laitaan. Monet ovat verkostoituneet ympäri maapallon. Kaikilla on yhteinen intressi – politiikan on muututtava, nykyinen meno saa jo riittää, tarvitaan vallankumous! Kyllä, mutta miksi se ei näytä onnistuvan? Syynä on niin sanottu subjektiivinen tekijä. Ihmiskunnan tietoisuuden kehittymättömyys on estänyt muutoksen. Ihmiset eivät tiedosta historiallista tehtäväänsä, joka niiden tulisi suorittaa.

Väitän, että maailma on aina juuri niin epäoikeudenmukainen ja raaka kuin mikä on elossa olevien ihmisten tietoisuuden taso. Ihmisten tietoisuuden taso on kuitenkin nostettavissa - jopa yllättävän helposti ja nopeasti. Ihmisen ulkoinen maailma (elämäntapa) vastaa aina ihmisen sisäistä maailmaa (ajattelutapaa). Siis elämäntapa vastaa ajattelutapaa. Jos vallitseva ajattelutapa ei muutu, ei myöskään vallitseva elämäntapa muutu. Jos vallitseva elämäntapa ei muutu, ei myöskään vallitseva yhteiskuntatapa muutu. Ja näin vallankumous jää vain haaveeksi.

Kolmen tien teoria

Maailma voidaan kuvata kolmella viivalla, kolmella tiellä. Kaikki maailmassa olevat asiat ja historialliset tapahtumat voidaan sijoittaa näille viivoille, näiden teiden varsille. Evoluution tie kuvaa luonnon kehityskulkua alkuräjähdyksestä fysikaaliseen evoluutioon, kemialliseen evoluutioon ja biologiseen evoluutioon. Tien loppupäässä odottaa kommunismi. Sinne pääseminen edellyttää tietoisuuden evoluutiota. Ihmiskunnan tie haarautuu evoluution tieltä. Se tapahtuu esihistoriallisen kauden jälkeen. Tie kuvaa ihmiskunnan kehittymistä alkuyhteisöstä kapitalismiin ja moderniin globalisaatioon. Tien loppupäässä odottaa maailmanlaajuinen fasismi sekä luonnon ja ihmiskunnan tuhoutuminen. Ihmiskunnan tie on harhaaskel luontoäidin helmasta. Oivallusten tie haarautuu ihmiskunnan tieltä ja palaa takaisin evoluution tielle. Oivallusten tie kuvaa tietoisuuden evoluutiota, missä ihminen luopuu egostaan ja kasvattaa henkisyyttään. Tämän tien kulkeminen on jokaisen yksilön henkilökohtainen asia. Mutta mitä useampi sen käy, sitä valoisammalta näyttää maapallon tulevaisuus.

Evoluution tie kuvaa luonnon luomaa täydellistä luonnon järjestystä. Ihmiskunnan tie kuvaa ihmisten luomaa epätäydellistä järjestystä - kulttuuria, missä hallitseva eliitti alistaa ja käyttää hyödykseen kasveja, eläimiä ja ihmisiä. Nykyaikana kysymyksessä on luonnon ja kapitalismin välinen ristiriita, jonka nopea ratkaiseminen luonnon hyväksi voi vielä pelastaa meidät täydelliseltä tuholta.

Evoluution tie

Alkuräjähdys mahdollisti alkeishiukkasten synnyn ja kehitys saavutti säteilyn tason. Alkeishiukkaset mahdollistivat atomien synnyn ja kehitys saavutti aineen tason. Atomit mahdollistivat solujen synnyn ja kehitys saavutti elämän tason. Solut mahdollistivat aivojen synnyn ja kehitys saavutti tietoisuuden tason. Aivot mahdollistivat ihmisen synnyn ja kehitys saavutti työn tekemisen tason Ihmiset mahdollistivat alkuyhteisön synnyn ja kehitys saavutti esihistoriallisen aikakauden. Alkuyhteisöt mahdollistivat lisätuotteen synnyn ja kehitys saavutti orjuuden aikakauden. Alkoi verinen matka ihmiskunnan tiellä.

Ihmiskunnan tie

Esihistoriallisena aikana ihmiset elivät alkuyhteisöissä sopusoinnussa luonnon kanssa. Lisätuotetta eli ravinnon ja tarvikkeiden ylituotantoa ei ollut. Ihmiset elivät sovussa keskenään eikä orjuutta esiintynyt. Esihistorialliset ihmiset kulkivat vielä evoluution tietä. Vanhalla ajalla asiat olivat toisin. Taistelu lisätuotteen hallinnasta ja sen kasvattamisesta synnytti egoismin. Orjuus kukoisti Antiikin aikana. Keskiajalla kukoisti feodalismin maaorjuus. Uudella ajalla kukoisti kapitalismin palkkaorjuus. Nykyaikana kukoistaa kapitalistinen globaali orjuus. Tulevana aikana, jos ja kun ihmiskunta vielä palaa evoluution tielle, orjuutta ei enää esiinny.

Lisätuotteen synty perustui työhön, aineellisen tuotannon kehittämiseen ja ihmisen kykyyn käyttää aivojaan. Henkisen puolen kehittymättömyys puolestaan mahdollisti lisätuotteen itsekkään anastuksen, joka synnytti ahneuden, riiston, orjuuden, kilpailun ja väkivallan sekä ihmisten ja luonnon laajamittaisen alistamisen ja hyväksikäytön. Näin syntyi oman edun pyynti eli egoismi – ihmiskunnan kulttuurin häpeätahra. Näin syntyi ego eli ihmisyksilön epäsosiaalinen käytös.

Oivallusten tie

Muutos pois orjuudesta on mahdollista. Tarvitaan vain ihmisyksilön tietoisuuden heräämistä, mikä johtaa elämän arvojen muuttumiseen. Se taas johtaa ajattelutavan ja elämäntavan muuttumiseen. Kun riittävän moni irtaantuu vallitsevasta kapitalistisesta ajattelutavasta ja elämäntavasta, seurauksena on yhteiskuntatavan muutos. Tietoiset ihmiset haluavat elää toisenlaisessa maailmassa, joten kehitys vie vääjäämättä sosialismiin ja kommunismiin.

Oivallusten tie kuvaa A. ihmisyksilön tietoisuuden kehittymistä eli oman egon vallan kumoamista ja B. ihmiskunnan kollektiivisen tietoisuuden tason kehittymistä ja yhteiskunnan muuttumista inhimillisemmäksi ja luontoystävällisemmäksi. Oivallusten tie kuvaa ihmisen arvomaailman muuttumista ja ihmisen elämänvalintojen muuttumista. Tämä merkitsee tietoisuuden vallankumousta, henkistä kehittymistä, sisäistä muutosprosessia, henkilökohtaista vallankumousta. Onnettomasta ihmisestä tulee onnellinen. Kärsimyksen maailmasta tulee paratiisi maan päälle. Henkinen kasvu tarkoittaa yksinkertaisesti omaksi itseksi tulemista. Maailma ja ihmisten elämä on ihmisten itsensä luomaa. Jokainen yksilö luo oman elämänsä omilla valinnoillaan ja nykyinen yleinen "elämänmeno" on seurausta yksilöiden valintojen summasta.

Ego hallitsee ihmisten sisäisessä maailmassa ja seuraukset näkyvät ulkoisessa maailmassa. Sen vuoksi on paljon kärsimystä. Egon vallan kumoaminen poistaisi tämän kärsimyksen.

Rafael Lehtinen

Kapitalistit uhoavat

Aamulehti innostui revittelemään AKT:n lakoista pääkirjoituksessaan 19.4.2005 seuraavasti: "Laittomia työtaisteluja harrastavat liitot leikkivät tulella ja polttavat ennen pitkää näppinsä; vaarana on kolmikannan mureneminen, kovat sakot ja pakkosovinnon mahdollisuus. Jos AKT:laiset saavat päähänsä mennä korpilakkoon, työtaistelun laillisuus tai sen taloudelliset seuraukset eivät heitä siinä tilanteessa pahemmin kiinnosta. Änkyräliiton maineessa oleva AKT on vuosikaudet kerännyt verta nenästään; sitä saa mitä tilaa. Se hetki alkaa olla lähellä."

Näin siis paukuttelee kovat piipussa Aamulehti. Lehteä ja sen taustavoimia ei taas yhtään kiinnosta työläisten asema nyky-yhteiskunnassa.

Nyt kun irtisanomiset ovat YT-lain mukaan pelkkä muodollisuus voidaan aivan Aamulehden sanakääntein todeta: "Laittomia irtisanomisia harrastavat työnantaja-kapitalistit leikkivät tulella ja polttavat ennen pitkää näppinsä. Jos kapitalistit saavat päähänsä siirtää tuotantonsa halpamaihin, irtisanomisten laillisuus tai sen taloudelliset seuraukset työntekijöille eivät heitä siinä tilanteessa pahemmin kiinnosta, kun vielä työtuomioistuinkin on heidän puolellaan. Öykkäreiden maineessa olevat kapitalistit ovat vuosikausia kerjänneet verta nenästään; sitä saa mitä tilaa. Se hetki alkaa olla lähellä."

Siinäpä se. Luokkaristiriita kärjistyy.

Lakkokenraali

Hakaristilippumme

On paljastunut Bushin koalition järjestelmällinen kidutustoiminta ympäri maailman. Pahan akseliin kuuluvat Usa, Iso-Britannia, Tanska ja moni muu. Tässä olisi Ben Zwitsille suomettumisaihe. Ben voisi osoittaa olevansa ajan tasalla ja vaatia Yleä tilille Usan perseennuolemisesta sen sijaan, että on jämähtänyt 70-luvulle. Ylehän jauhoi demokraattisista ja vapaista Irakin vaaleista ikään kuin ei tietäisi, että Usa päätti sen mitkä puolueet saivat olla ehdolla näissä vaaleissa. Kuinka vapaista vaaleista voi edes puhua miehitetyssä valtiossa, kun vain toistaa CNN :n ja BBC :n, noiden kahden sotaa käyvän maan propagandakoneistojen propagandaa - kuin puhumaan opetettu papukaija? Irakissa kansanmurha tapahtuu 110-prosenttisella varmuudella. Usalaiset ampuvat myös liittolaisiaan. Se onkin ainoa hyvä uutinen Irakista.

Suurta Saatanaa ei saisi kuulemma demonisoida eikähänen noin 58 miljoonaa saatananpalvojaansa. Usassa on siten maailman suurin saatananpalvojain lahko. "Usaa ei saisi eristää." Usalla on tapana demonisoida. Niiden presidentit ovat näkevinään pikkupiruja joka nurkassa, milloin ne ovat olleet kommunisteja - ja nyt meissä jokaisessa asuu pikkuterroristi, jonka kimppuun Usa haluaa hyökätä. Ensin ottamalla sormenjälkemme tai iiristunnisteemme, sitten tilitietomme, ruokavaliomme, matkasuunnitelmamme - ja jos EU ystävällisesti ja alamaisesti suo - ties vaikka sisäelimemme, jos usalaisten päähän pälkähtää niitä pyytää. En usko, että niistä on apua. Uusista terroristeista ei ole tietoja ja itsensä räjäyttäneiden tunnisteilla ei estetä mitään, ei edes jälkiviisautta. Tuopahan matkustajille epävarman tunteen, että mihin tiedostoja tullaan käyttämään. Ennen tarkkailtiin rikollisia, nyt tavallisia ihmisiä. Bushin motto on : Kaikki ovat potentiaalisia rikollisia, kunnes toisin todistetaan.

Ei tässä vielä kaikki! EU on mennyt niin pitkälle Suuren Saatanan palvonnassa, että on taipunut (usalaisten pyynnöstä) rekisteröimään tekstiviestit, sähköpostit ja internetsivut, joilla käyt, ja mihin matkustat. (EU :n oikeusministerien periaatesopimus, 2.12.2004). Tämän mukaan tietoja säilötään 6 - 12 kuukautta. Missä on yksityisyyden suoja? Avataanko vielä kirjeetkin ennen kuin ne menevät perille? Tämähän tekee Suposta työttömän! Sen ei tarvitse enää kytätä teletunnisteita laittomasti - tästedes sen tekevät telelaitokset. EU :n motto onkin selvästi vanha tuttu : "Luottamus hyvä, kontrolli parempi" ...

Eniten minua kuitenkin hävettää media. Sen pitäisi välittää tietoa, ei propagandaa. Sen pitäisi herättää ajatuksia, ei vaieta. Se on mukamas vallan vahtikoira. Näin ne puhuivat vuosikymmeniä sitten kun pitivät tietoa ja sen julkaisemista tieteiden ja sivistyksen avaimena. Idealistista. Nyt nämä porvarilehdet painavat ainoastaan paljon lehteä ja myyvät sitä (itteään).

Tästä voi päätellä, että Suomenkin hallituksessa sanojen ja tekojen ristiriita on kuin Usassa: Kaikki on siirappista ja makeaa kuin Hollywood-elokuvassa, on upseeria ja herrasmiestä, mutta todellisuus on pommitettuja kaupunkeja ja kidutettuja ihmisiä. Minä en voi ylpeillä sillä, että jälleen, yli 60 :nen vuoden jälkeen, Suomi on mukana auttamassa yhtä suurvaltaa, jonka propaganda on hyvää, mutta teot yhtä pahat kuin Hitlerillä.

Tiedän useita "ihmisarvon, vapauden ja demokratian puolustajaa". Suurin heistä oli Adolf Hitler - ja ne muut ovat olleet Usan presidenttejä. Yhteistä näille on ollut se, että he ovat tuoneet harvoille "demokratiaa" ja enemmistö on saanut pärjätä omillaan. Aikoinaan Usassa "demokratia" koski vain valkoista miestä, mutta ei punaista, mustaa eikä keltaista. Niin myöhään kuin 60-luvun lopulla mustat marssivat äänioikeutensa puolesta. Siten Usassa jonkin sortin demokratiakin on varsin uusi asia. Harva siellä äänestää (noin 30%), kun pitää politiikkaan vaikuttamista mahdottomana. Tällaiselle demokratialle en anna mitään arvoa. Se on sellaista sontaa, että sanat vapaus ja demokratia alkavat jo iljettää.

Hannu Alm

Fallujan sotarikos

Viime syksynä jenkkien suorittama Fallujan kaupungin valtaus on maailmalla jäänyt outoon uutispimentoon. Suomalaiset, etenkin oikeistolehdet ovat kertoneet asiasta kovin vähän. Johtuneeko sotatapahtuman vähemmästä sankarillisuudesta. Jenkeille syntyi raskaat tappiot valtauksessa, noin 80 kaatunutta on luonnollisesti sotapropagandaa eli ei uskottava. Irakilaisten tappioiksi ilmoitettiin 2000 kuollutta ns. sissiä. Silminnäkijöiden kuvausten mukaan myös parivuotiaat lapset laskettiin lukuun. Kuolleitten irakilaisten oikea määrä lienee 10.000 ja 50.000 välillä.

Fallujan valtauksessa käytettiin napalmia, rypälepommeja ja sinappikaasua, siis kansainvälisten sopimusten kieltämiä aseita. Jopa Irakin terveysministeriö ilmoitti lukuisten ruumiiden olevan tunnistamattomia napalmin ja sinappikaasun aiheuttamien vammojen takia. Kun USA kuvittelee olevansa maailman herra, se katsoo oikeudekseen toimia kaikkien lakien ja sopimusten vastaisesti. Ahneus ja häikäilemättömyys vievät USA:n tuhoon ennen pitkää. Suuresti halveksin suomalaispiirejä, jotka paasaavat ihmisoikeuksista Itä-Euroopassa tai Aasiassa, mutta samaan aikaan hyväksyvät USA:n ja Israelin harjoittaman valtioterrorismin. Nämä kaksi valtiota muodostavat ainoan pahan akselin maailmalla. Ei terroria poisteta maailmasta itse harjoittamalla terrorismia.

Haagin sotarikosoikeuteen pitäisi kiireesti saada herrat Bush, Blair, Powell, Sharon ja Putin. Jugoslavian sotarikolliset ja Osama ovat pyhäkoulupoikia edellisten rinnalla.

Reino Welling
Jämsänkoski

Tukea Kansan äänelle

Hannu Kautto 60,00 e, Heikki Männikkö 75,00 e, Reijo Katajaranta 20,00 e, Tarja Männikkö 111,00 e, Eira Kärki 25,00 e, Juhani Tanski 32,00 e, Ari Stenvall 14,65 e, Jaska Muilu 5,00 e, Kalle Wahrman 10,00, Esko Koivisto 60,00 e, Esko Auervuolle 10,00 e ja lipaskeräyksestä Wäinö Pietikäinen tilittänyt 75,05 e

OKO 554114-227966

Toveri Heino Havian muistolle

Pitkään tuntema toverimme ja ystävämme Heino Havia kuoli 10.4.2005 Helsingissä. Heino syntyi 24.6.1924 Nilsiässä isoon sisarusparveen. Kansalaissodan jälkeen ajat olivat 20-30 luvulla toimeentulon kannalta huonot. Tämän sai myös Heino kokea hyvin nuorena. Jo kymmenvuotiaana oli lähdettävä isän mukana metsätöihin. Nuoruus olikin kova koulu, joka säilyi muistissa koko loppuiän. Elämä muuttui 18-vuotiaana, jolloin oli vuorossa armeija ja kaksi vuotta rintamapalvelua. Armeijassa hankittu sähköttäjänkoulutus ohjasi Heinon sodan jälkeen ensin sähköttäjän ammattiin. Tämän jälkeen seurasi 50- luvun alussa muutto Helsinkiin, jossa työtä löytyi Helsingin puhelinyhdistykseltä, jonka leivissä Heino hoiti puhelinasentajan tehtäviä eläkeikään saakka. Oman asunnon hankkiminen oli sekin vielä 50-60- luvulla työn takana ja niinpä Heino hoiteli myös sivutoimisen talonmiehen hommia.

Mutta elämän kokemus ohjasi Heinon kuten monet hänen sisaruksistaankin työväenliikkeen piiriin. Ja siellä me kaikki tunsimme hänet ahkerana ja luotettavana ystävänä sekä toverina. Puolueen jäsenyyteen Heino tuli v. 1960. Näinä vuosina hoidettiin järjestöjen toimesta jätepaperikeräystä, mitä työtä myös Heino järjesteli. Samaten organisoitiin veroilmoitusten täyttöpalvelua, jossa Heino tunnettiin tarkkana veroilmoitusten täyttäjänä. Nämä ovat vain esimerkkejä niistä monista taitoa vaativista tehtävistä, joihin Heino antoi panoksensa. Mutta ominta Heinolle oli kuitenkin työväen kulttuurin vaaliminen. Malmin Työväen näyttämön monet roolit Heino suoritti maineikkaasti. Myös näyttämön kulisseista ja rekvisiitoista paljastui useasti Heinon käden jälki. Ja tämän kaiken ohella Heinolle hyvin rakas oli haitari, jonka kanssa hän useasti esiintyi järjestöjen pikkujouluissa, vappujuhlissa ja muissa riennoissa. Sormet eivät enää näppäile haitaria. On tullut Heinon vuoro lähteä pois. Me kaikki jäämme kaipaamaan esimerkillistä ja pitkäaikaista toveriamme.

EU:n Vastainen Kansanrintama ry.
Kommunistien Hermanni-Vallilan osasto ry.

Opintopiiri Uusi Sirola

jatkaa Hermannin kerholla, os. Hämeentie 67 joka toinen sunnutai klo 19.00. Aiheena on historiallinen materialismi.

- Su 8.5. Reijo Katajaranta alustaa aiheesta Valtio ja vallankumous
- Su 22.5. Heikki Männikkö alustaa aiheesta Yhteiskunnallisen tajunnan muodot.
- Su 5.6. Heikki Männikkö alustaa aiheesta sosialismi ja kommunismi.

Esitys Porvoon kirjastolle

Me allekirjoittaneet esitämme, että kirjasto toteuttaa ensi vuonna kirja tapahtuman aiheena 50 vuotta yleislakosta 1956.

Asian puitteissa voisi esitellä kirjallisuutta koskien yleislakkoa, lakkoja suomessa ja työtaisteluja käsittelevää kauno- ja asia kirjallisuutta.

Yleislakko keväällä 1956 oli SAK:n vahva voimannäyttö, joka ajoi poliittisesti hyvin epävarmassa tilanteessa olleen Suomen pahaan yhteiskunnalliseen kriisiin. Hallitus oli tuolloin vailla vahvaa johtoa, kun pääministeri Urho Kekkonen oltiin hetkeä aikaisemmin valittu kuuluisassa lippuäänestyksessä yhdellä äänellä Suomen tasavallan presidentiksi. Kekkosen astuessa virkaansa 1. päivänä maaliskuuta, alkoi samana päivänä yleislakko pysäyttäen Suomen.

Vuoden 1956 yleislakon taustalla oli sotien jälkeen tapahtunut hintojen ja palkkojen välinen jatkuva kilpajuoksu, jota eri hallitukset olivat vuoron perään yrittäneet hillitä erilaisilla subventioilla. Suomen talous oli pitkälle 1950-luvun puoliväliin saakka erilaisilla hintarajoituksilla, tuotantotukiaisilla ja tavarakiintiöillä hyvin voimakkaasti säädelty.

Eduskunta purki palkka- ja hintasäännöstelyn hylkäämällä valtalain vuonna 1955. Vaikka Suomen ammattiyhdistysten keskusliitto SAK ja Suomen työnantajain keskusliitto STK olivat aikaisemmin sopineet palkkojen indeksisidonnaisuuden jatkumisesta myös säännöstelyn purkautuessa, oli silloinen yhteiskunta kuitenkin erittäin huonosti valmistautunut kyseiseen muutokseen. Hintasäännöstelyn päätyttyä tammikuussa 1956 elinkustannukset lähtivät nopeaan nousuun. Maataloustuottajat nostivat maitotuotteidensa hintoja ja myös asuntojen vuokrat nousivat jyrkästi.

Tämän perusteella SAK vaati hintojen alentamista, johon hallituksella ei valtalain hylkäämisen jälkeen enää ollut valtuuksia. Hallitus oli presidentinvaalien takia toimintakyvytön eikä kyennyt ohjaamaa tulenarkaa kehitystä.

Työmarkkinaosapuolten, Suomen ammattiyhdistysten keskusliiton SAK:n ja Suomen työnantajain keskusliiton STK:n välinen kiista palkoista lukkiutui. Yleislakko pysäytti koko Suomen seuraavien 19 päivän ajaksi.

Yleislakolla oli laaja työehtopoliittinen merkitys. On sanottu, että yleislakko istui hiljaisena edustajana neuvottelupöydässä aina vuoteen 1967 saakka jolloin sovittiin ensimmäinen ns. tulopoliittinen kokonaisratkaisu, "Liinamaa ykkönen".

Kalevi Wahrman

SFT toimii

Kokoonnumme sunnuntaina 8.5. 2005 Malmin hautausmaan pääportille klo 11.00.Laskemme kukkalaitteet Punaisten ja viime sodassa vakaumuksensa puolesta teloitettujen muistomerkille. Järjestöliput mukaan.

Kokoonnumme maanantaina 9.5.2005 Myllypuron ostarilla klo 17.15. Sieltä jatkamme Kivikossa olevalle Neuvostosotilaiden muistomerkille, jossa laskemme kukkalaitteen. Järjestöliput mukaan.

Kokouksia

Kommunistien Hermanni-Vallilan osaston vuosikokous maanantaina 30.5.2005 klo 18.00 Hermannin kerholla, Hämeentie 67. Esillä sääntöjen määräämät vuosikokousasiat sekä kesän ja syksyn toimintaan liittyviä asioita. Ajankohtaisesta tilanteesta puheenvuoron käyttää Reijo Katajaranta.

Hermannin Naisten opintoilta ma 16.5. klo 18.00 Hermannin kerholla. Käsitellään SNDL:n historiaa Akkain aherrusta-kirjan pohjalta. ervetuloa

Kommunistien Hermanni Vallilan osaston johtokunnan kokous torstaina 26.5.2005 klo 18.00 Männiköllä, Vellamonkatu 6 A 1. Käsitellään vuosikokousasiat ja kesän toimintaa. Tervetuloa.

EU:n Vastaisen Kansanrintaman johtokunnan kokous ja samalla järjestäytymiskokous pidetään keskiviikkona 18.5.2005 klo 18.00 Hermannin kerholla, Hämeentie 67. Käsitellään "EU-käsissä tiedotuskampanjan kehittymistä" sekä muuta kesän ja syksyn toimintaa. Ajankohtaisen poliittisen tilannekatsauksen pitää Pekka Tiainen. Tervetuloa

KTP:n Helsingin piirin vuosikokous Männiköillä ke 8.6.2005 klo 18.00. Esillä sääntöjen määräämät vuosikokousasiat. Järjestöllisestä ja poliittisesta tilanteesta alustaa Heikki Männikkö.

Kansan äänen Vappujuhla

Heti Vappumarssin ja Tokoinrannan juhlan jälkeen

Vapunpäivänä alk. noin klo 14.00
Kirvesmiesten kerholla, Mäkelänkatu 8
Avaus: Timo Kangasmaa (SFT)
Vappupuhe: Heikki Männikkö
Ohjelmassa Konnakööri, Bertta Laine, ym.
Buffetista löytyy nakkeja ja perunasalaattia, kahvia ja voileipiä,
Järjestää Kansan äänen julkaisijajärjestöt

Valtterille

EU:n Vastainen Kansanrintama on varannut kirpputoripaikan Helsingissä Valtterilta, Aleksis Kivenkatu 17 lauantaina ja sunnuntaina 14.-15.5.2005. Myyntiaika on klo 9.00 - 15.00. Pöytänumero on 829.
Tarvitsemme puhdasta ja hyväkuntoista kirpputori-tavaraa, jonka voi toimittaa paikan päälle tai etukäteen soittamalla joko Tarja Männikölle p. 701 2628 tai Esko Auervuolteelle p. 694 9307.
Rahaa tarvitaan Kansan äänen julkaisemiseen ja kaikkeen muuhun toiminnan pyörittämiseen. Itseltäsi, ystävilta ja tutuilta löytyy varmasti käyttökelpoista tavaraa, joita itse ei enää tarvitse, mutta jota joku muu tarvitsee. Tavaran tulee olla puhdasta ja ehjää, jotta se menee kirpputorilla kaupaksi.
Kiitokset kaikille niille, jotka ovat jo aiemmin tavaraa tuoneet ja näin auttaneet toimintaamme.

JULKAISIJAT:
EU:n Vastainen Kansanrintama ry, Kommunistien Liitto ry ja Sodan- ja Fasisminvastainen Työ ry

POSTIOSOITE:
PL 780, 00101 Helsinki

PUHELIN:
040-5643205 ja
050-5884159

PÄÄTOIMITTAJA:
Reijo Katajaranta

ILMOITUSHINNAT:
Järjestöt: 050 €/pmm
Muut 1€/pmm

Tili:
OKO 554114-227966

PAINOPAIKKA:
Kangasalan Lehtipaino

Kansan ääni
Helsingin Lähiradiossa
100,3 MHz
Keskiviikkona
- 04.05.2005
- 01.06.2005
klo 19.00-19.30

SFT Lähiradiossa
100,3 MHz
jokaisen kuun viimeisenä keskiviikkona klo 20.00 -20.30.

Kommunistit keskustelivat voimien yhdistämisestä

Hermannin kerholla mietittiin, kuinka marxilais-leniniläinen ja vasemmistolainen liike saataisiin nousuun Suomessa.

Helsingissä järjestettiin Hermannin kerholla 6. huhtikuuta kommunistien keskustelutilaisuus aiheena ”Miten eteenpäin marxilais-leniniläisessä ja vasemmistolaisessa liikkeessä”. Tilaisuus keräsi paikalle kolmisenkymmentä kommunistia SKP:sta, Kommunistien Liitosta ja Kommunistisesta nuorisoliitosta. Sen sijaan KTP:n jäseniä ei paikalla ei nähty.

Tilaisuus oli ennen kaikkea keskustelutilaisuus, jossa päätettiin ainoastaan siitä, että työtä ja mielipiteiden vaihtoa kommunistisen liikkeen yhtenäisyyden edellytysten kehittämiseksi jatketaan edelleen. Keskustelu oli asiallista ja monipuolista. Sen kuluessa sivuttiin monia kommunistisen liikkeen ongelmakohtia ja “kiviä niin sanotusti käänneltiin ympäri”.

Tilaisuudessa esitettiin kaksi alustavaa puheenvuoroa. SKP:n osalta alusti **Yrjö Hakanen** ja Kommunistien Liiton osalta **Heikki Männikkö.**

Alustavassa puheenvuorossaan Yrjö Hakanen painotti ajankohtaiseen politiikkaan ja toimintaan liittyviä kysymyksiä jättäen kommunistisen liikkeen aatteelliset ja teoreettiset ongelmakysymykset vähemmälle. Pääoman hyökkäys kiihtyy koko ajan ja taistelu työn ja pääoman välillä kärjistyy objektiivisesti. Ay-liikkeessäkin jäsenmäärä on kääntynyt laskuun. Hyvin vakava tilanne rauhantyön osalta on, että Suomen ilmatilassa pidetään 13.-27. toukokuuta suuri ilmasotaharjoitus, johon osallistuu lukuisia Nato-maita USA mukaan lukien. Yksikään eduskuntapuolue ei ole kyseenalaistanut sotaharjoitusta.

Hakanen ei nähnyt mitään suuria eroja SKP:n ja Kommunistien Liiton poliittisissa linjauksissa ja kiirehti kommunistien yhdistämistä yhden puolueen alle. Hakanen esitti kolmen kohdan ohjelmaa yhteistyön tiivistämiseksi ja edellytysten luomiseksi voimien yhdistämiselle. Ensiksi: Yhteistyö poliittisen toiminnan saralla, kuten ilmasotaharjoituksen tuomitsemiseksi. Toiseksi: Aatteellisen työn alalla tulee järjestää lisää vastaavia seminaareja ja myös opintotoiminnassa voidaan tehdä yhteistyötä. Kolmanneksi: Järjestötoiminnan puolella tulee tehdä työtä kommunistien yhdistämiseksi yhden puolueen puitteisiin.

Heikki Männikkö puolestaan totesi, että vasta nyt keskustelemme asioista jotka olisi tullut selvittää 1980-luvun puolivälissä. Silloin tiedonantajaliikkeessä eriytyivät mm. monopolien vastaista yhteisrintamaa, marxismi- leninismin merkitystä ja kommunistisen liikkeen taktiikkaa koskevat näkemykset eri suuntiin. Eri mieltä oltiin mm. suhteesta Vasemmistoliittoon, Gorbatshovin Neuvostoliittoon sekä kommunistisen ja työväenliikkeen hajoamisen syihin liittyvistä kysymyksistä, eikä näitä kysymyksiä sen jälkeen ole yhdessä käsitelty. Sama tilanne lienee koko kansainvälisessä kommunistisessa liikkeessä.

Männikön mukaan ratkaisevaa kommunistien yhdistymiselle on yhteinen tieteellinen perusta, marxismi-leninismi, joka on yhtenevä työväenluokan etujen kanssa. Männikkö näki, että SKP:n asiakirjoissa asiat eivät ole esitetty niin, että ne kestäisivät teoreettisen tarkastelun. Esim. SKP:n päälinjasta ja demokraattisen rintaman taktiikasta ei löydy kunnon kirjausta.

Viime aikojen kokemukset osoittavat, että kommunistit voivat tehdä yhteistyötä nykyisellään kin kaikissa kysymyksissä. Kestämätön tilanne olisi se, että yritettäisiin kehittää yhteistä järjestöä ilman yhtenäistä aatteellista perustaa. Tänään Suomen ja koko maailman kommunistiselta liikkeeltä puuttuu yhtenäinen kapitalisminvastainen luokkataistelutaktiikka, jollainen meillä oli vielä 70-luvulla. Kun neuvottelemme kommunistien voimienyhdistämisestä, niin tärkeintä on päästä yksimielisyyteen juuri aatteellisista ja teoreettisista kysymyksistä, jotka muodostavat kommunisteilla perustan, jolla käytännön politiikkaa arvioidaan.

Pekka Tiainen arvosteli Suomen kommunistisissa liikkeissä esiintyvää liiallista sentralismia. Kysymys on puolueesta. Ollaan toteuttamassa muka demokraattista sentralismia, mutta käytännössä pelkkää sanelua, sentralismia. Tällaisen käytännön mukaisesti puolueen johto määrittelee kysymykset, joista voidaan tai ei voida keskustella. Puolueen johto myös valmistelee kokouksensa siten, ettei sen asema joudu kyseenalaiseksi. Kaikki kritiikkiä esittävät tai johdon mielipiteistä poikkeavat kyseenalaistetaan. Tietenkin demokraattinen sentralismi oli tarpeen sata vuotta sitten Venäjällä, kun tsaaria oltiin kaatamassa ja sentralismia voidaan tarvita edelleenkin todellisissa kriisitilanteissa. Kuitenkin normaalioloissa erilaisia mielipiteitä puolueessa on sallittava. Sentralismi tällöin vain kangistaa ja kuolettaa puoluetta.

Matti Laitinen oli vahvasti sitä mieltä, että sodat on sodittu, kostot on kostettu ja vittuilut on vittuiltu. Tarvittaisiin yhteinen foorumi, jolla voisi keskustella avoimesti eri painotuksista. Yhteisessä piirikoulussa voisi käyttää kaikkien tahojen alustajia. Tiedonantajassa ja Kansan äänessä voisi julkaista eri osapuolia edustavien kommunistien artikkeleita tärkeistä asioista.

Kalevi Wahrmanin mukaan meillä ei ole syytä itseruoskintaan. Kaikki ongelmat eivät ole johtuneet meistä itsestämme, vaan vastustajakin on ollut niitä meille aiheuttamassa. Wahrman katsoi, että kommunistien yhdistymisprosessi on selkeästi menossa. Siksi mekin olemme nyt täällä paikalla. Näkökantojen eroavaisuutta meillä tuntuisi olevan esimerkiksi suhteessa demokraattisen rintaman rakentamiseen. SKP näyttäisi suuntautuvan ikään kuin rakentamalla itsestään joukkojärjestöä kansalaisliikkeissä. Me Kommunistien Liitossa taas katsomme, että kommunistien on oltava itsenäisenä osana, hiivana, demokraattisessa rintamassa. Joskus erimielisyydet johtuvat siitä, että ymmärrämme jotkut asiat eri tavalla. Ainoa tie eteenpäin meillä on toiminnallinen yhteistyön kehittäminen kaikkien suomalaisten kommunistien kesken.

Vappu Helsingissä

Ensin Eläintarhaan

Helsingissä kokoonnumme perinteisesti vappuaamuna SFT:n järjestämään muistotilaisuuteen Helsingin Eläintarhaan valtakunnalliselle punaisten muistomerkille klo 09.00. SFT kutsuu yhteiseen muistotilaisuuteen kaikki työväenjärjestöt. Puheenvuoron tilaisuudessa käyttää Timo Kangasmaa. Otetaan järjestöliput mukaan. Tervetuloa. Toivomme runsasta osanottoa.

Sitten Vappumarssille

Helsingin vappumarssitoimikunta järjestää perinteiseen tapaan vappumarssin. Vappumarssia varten kokoonnutaan VR:n makasiineille klo 10.00. Vappumarssi Hakaniementorille ja Tokoin rantaan lähtee klo 11.00. Vappumarssia vauhdittavat Vappumarssitoimikunnan puhaltajat. kulkue järjestäytyy makasiineilla eduskuntatalon puoleiselle rampille. Tervetuloa marssille. Osasto- ja järjestöliput mukaan sekä paljon banderolleja.

Juhlat Tokoinrannassa

Helsingin vappumarssitoimikunta järjestää heti vappumarssin jälkeen n. klo 11.45 Tokoin Rannassa vappujuhlan. Tokoin rannassa puhuvat mm. Erkki Susi (SKP), valt. tri Pekka Tiainen (EU:n vastainen kansanrintama), Hannu Tuominen (KTP) ja Soran Zaki Irakin Kommunistisen Työväenpuolueen Suomen osastosta. Esiintyjinä Tokoin Rannassa mm. Heinäsirkka, ja Stilimba- yhtye. Tilaisuuden juontaa Helsingin dem. naisten puheenjohtaja Leena Brunberg. Tervetuloa kaikki paikalle.

Lopuksi Kirvesmiesten kerholle

Kansan äänen julkaisijajärjestöt sekä Hermannin naiset järjestävät vappumarssin ja Tokoin rannan vappujuhlan jälkeen perinteisen vappujuhlan Helsingin **Kirvesmiesten kerholla, Mäkelänkatu 8** alk. klo 14.00. Huomatkaa poikkeuksellinen paikka, joka johtuu siitä, että Hermannin kerho on sunnuntaisin päivällä aina muiden varaama. Juhlassa esiintyy mm. Konnakööri. Lisäksi muuta ohjelmaa. Tilaisuuden avauspuheenvuoron käyttää SFT:n puheenjohtaja Timo Kangasmaa. Vappupuheenvuoron käyttää EU:n Vastaisen kansanrintaman puheenjohtaja Heikki Männikkö. Tarjolla hyvät voileipä- ja pullakahvit sekä hernekeittoa. Tervetuloa ja kaikki paikalle.

Toritilaisuus EU:n perustuslaista Porvoossa 14.5.2005

EU:n Vastainen Kansanrintama järjestää toritilaisuuden Porvoon torilla lauantaina 14.5.2005 klo 11.00 - 13.00. Tilaisuudessa käytämme kaiuttimia ja jaamme Kansan ääni-lehteä.

Paikalla puhuvat mm. EUVKr:n puheenjohtaja Heikki Männikkö Helsingistä, Kommunistien liiton puheenjohtaja Kalevi Wahrman Porvoosta, Työministeriön neuvotteleva virkamies Pekka Tiainen ja monet muut.

Porvoolaiset. Olette tervetulleita kuulemaan tärkeätä informaatiota EU:n perustuslaista ja keskustelemaan siitä paikallaolevien kanssa. Myös oman mielipiteen ilmaiseminen kaiuttimen avulla on mahdollista.

Järjestää EU:n Vastainen Kansanrintama ry.

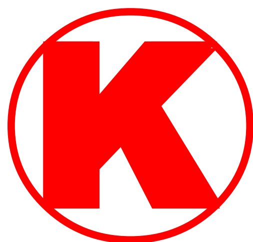
Infotilaisuus EU:n perustuslaista Helsingissä 4.6.2005

EU:n Vastainen Kansanrintama järjestää infotilaisuuden Hakaniemen torin laidalla lauantaina 14.5.2005 klo 11.00 - 13.00. Tilaisuudessa käytämme kaiuttimia ja jaamme Kansan ääni-lehteä.

Paikalla puhuvat mm. EUVKr:n puheenjohtaja Heikki Männikkö Helsingistä, Kansan äänen päätoimittaja Reijo Katajaranta, Työministeriön neuvotteleva virkamies Pekka Tiainen ja monet muut.

Kaikki asiasta kiinnostuneet tervetulleita kuulemaan tärkeätä informaatiota EU:n perustuslaista ja keskustelemaan siitä paikallaolevien kanssa. Myös oman mielipiteen ilmaiseminen kaiuttimen avulla on mahdollista.

Järjestää EU:n Vastainen Kansanrintama ry.

Kansanääni

Nro 3/05 **Mielipidelehti työn, toimeentulon, rauhan ja kansanvallan puolesta**

Irtonumero1,70 €
4. vuosikerta

Kesä-elokuu 2005

Suomen alasajo estettävä

Leaf Oy:n työntekijät saivat tiedon voittoa tuottaneen tehtaansa lopettamisesta. Tämä merkitsee 450:lle työntekijälle irtisanomista. Samaan aikaan paperiteollisuutta uhataan töiden ulkoistamisella, siis töiden menetyksellä. Kvartaalitalous uhkaa Suomea totaalisella alasajolla. Tämä voidaan torjua työväenliikkeenyhteisin voimin, ensimmäiseksi on tuettava Leafin ja paperiteollisuuden työntekijöitä.

Sivut 2, 3 ja 4

Työllisyys, lakot ja voitonpäivä Vapun aiheita

Vappumarssit kokosivat tänä Vappuna selvästi enemmän väkeä kuin aikaisemmin. Vappupuheiden aiheina olivat EU:n peruastuslain kielteiset vaikutukset, 60-vuotta sitten päättyneen 2. maailmansodan historia sekä EU:n kriisinhallinnan todellinen sisältö.

Katso keskiaukeama

EU:n perustuslaki kaadettin Ranskassa ja Hollannissa

EU:n perustuslain kaatuminen niin Ranskassa kuin Hollannissa on aktivoinut selvästi myös suomalaisia. EU:n Vastainen Kansanrintama on vaatinut monien muiden järjestöjen kanssa kansanäänestyksen järjestämistä myös Suomessa. Tässä kertään nimiä Porvoon torilla adressiin, jossa vaaditaan kansanäänestystä.

Sivut 2 ja 16

Kaikkien maiden proletaarit - liittykää yhteen!

Kansanääni

Päätoimittaja:
Reijo Katajaranta, PL 780, 00101 Helsinki

Helsinki kesäkuu 2005

Euroopan unioni suurissa vaikeuksissa

Touko- kesäkuun vaihteessa pidettiin EU:n perustuslain kannalta kahdet todella merkittävät kansanäänestykset. Perustuslaille sanottiin Ei! ensin Ranskassa ja sitten Hollannissa. Ranskassa 54,9 % sanoi perustuslaille Ei ja vain 45,1 % sanoi Kyllä. Äänestysprosentti oli Ranskassa yllättävän korkea, 70 %. Hollannissa puolestaan perustuslaille sanoi Ei 61,8 % ja Kyllä vain 38,4% äänestysprosentin oltua Hollannissa n. 63%.

Näiden kansanäänestyksien tulos oli jokseenkin tyrmäävä EU:n perustuslain suhteen. Perustuslaki on oikeastaan jo kaatunut, kun kaksi EU:n perustajamaata on sen kaatanut. Erityisesti on havaittava, että kansan kielteinen suhtautuminen EU:n perustuslakiin johtui EU:n politiikasta, EU-jäsenyyden seurauksista, uusliberalistisesta politiikasta, julkisen sektorin yksityistämisestä ja alasajosta, kapitalistisesta kvartaalitaloudesta, jossa tehtaita lopetellaan ja työntekijöitä irtisanotaan vain sijoittajaomistajien ahneuden tyydyttämiseksi. Ranskassa tänä kiteytyi kysymykseksi EU:n palveludirektiivistä; puolalainen putkimies tulee ja tekee työt Ranskassa puolalaisilla työehdoilla ja palkoilla. Sen jälkeen ranskalaisia putkimiehiä ei tarvita.

Meillä Suomessa on maamme eliitin osalta vallinnut yleinen hämminki vaalien tuloksesta. Kolumnissaan Hesarissa otsikolla ”Askel menneeseen maailmaan” Olli Kivinen purkaa katkeruuttaan: ”Kaunaisten liiton keskeinen yhdistävä tekijä on tarrautuminen ”eurooppalaiseksi” väitettyyn luutuneeseen yhteiskuntamalliin. Vastustamalla epämääräistä ”liberalismia” ranskalaiset yrittävät askelta taaksepäin, kohti vanhaa valtiojohtoista holhousyhteiskuntaa, jonka eväät on jo syöty.”

Hetkinen Olli Kivinen. Ensimmäinen kysymys: Kuka holhoaa, jos meidän Suomessa ei anneta äänestää? Eikö se, ettei kansan anneta äänestää perustuslaista ole holhousta kaikkein räikeimmässä mittakaavassa. Toinen kysymys: Kuka oli se joka söi hyvinvointivaltion eväät? Se ettei meillä enää ole hyvinvointivaltiosta kuin rippeet jäljellä, on seurausta ylikansallisten kapitalististen suuryritysten pohjattomasta ahneudesta, jolle kaikki muu, pitsi yritysten omat voitot, osingot ja optiot ovat pelkkiä kustannuseriä.

EU ei varmastikaan vielä kaadu perustuslain eteen tuomiin vaikeuksiin, mutta se on merkki siitä että rakenteet horjuvat. Nyt EU jatkaa toimintaansa entiseen malliin Nizzan sopimuksen ym. entisten sopimusten varassa. Mitä tapahtuu, jos EU:n suurten valtioiden sukset menevät kunnolla ristiin budjettikysymyksissä? Itse asiassa näin on jo käynyt. Ranska on presidenttinsä Chiracin suulla vaatinut, että Britannian itselleen neuvottelemat alemmat jäsenmaksuosuudet on uusittava ja saatava muiden tasolle. Tähän taas Britannian pääministeri Blair vastasi, että silloin on otettava esille myös Ranskan itselleen neuvottelemat suuret maataloustuet. Kun tähän lisätään vielä Saksan ennätystyöttömyys ja suuret talousvaikeudet, kaikki suuren sotkun ainekset alkavat olla kasassa.

Suomessakin EU:n perustuslaki on menettänyt kannatustaan – suomalaisethan aina seuraavat mieluummin esimerkkiä, kuin päättävät itsenäisesti omista asioistaan. Ranskan ja Hollannin kansanäänestysten jälkeen tehdyn uusimman gallupin mukaan nyt 60% suomalaisista hautaisi koko perustuslain ja enemmistö suomalaisista, 52% uskoo, että kansa äänestäisi Ei, jos perustuslaista järjestettäisiin kansanäänestys.

Paperiliito vastaan kvartaalitalous

Metsäteollisuus ry irtautui jo syksyllä tuposta ennen kuin neuvottelukierros oli päässyt alkamaankaan vaatien roimia heikennyksiä Paperiliiton työehtosopimukseen. Työnantajajärjestöjen suhde koko tupoon oli alun perin kielteinen. Asialla oli Elinkeinoelämän Keskusliitto, joka halusi nostaa profiiliaan ja murtaa samalla kertaa koko ay-liikkeen selkärangan.

Metsäteollisuuden tarjoamalla herkkupöydällä oli työntekijöille varattu palkan alennuksia, mahdollisuus pidentää yhtäjaksoista työaikaa 12 tuntiin, säätää sairausajan palkanmaksulle 2 vuorokauden karenssi, pyörittää tehtaita myös jouluna ja juhannuksena, mahdollisuus työnantajan toimesta jakaa vuosiloma moniin osiin sekä vuokratyövoiman käyttäminen ilman rajoituksia.

Nyt kun olemme EU:n myötä sidottuja euroon, devalvaation mahdollisuus on meiltä otettu pois. Metsäteolisuuden poukkoilu näkyy siinä, että aikaisemmin juuri paperiteollisuus oli kaikkien Suomessa tehtyjen devalvaatioiden takana. Devalvaatioiden avulla paperiteollisuus tuolloin turvasi kilpailukykynsä. Nyt EU-oloissa euro on päinvastoin revalvoitunut dollariin nähden 50%. Tästä syystä paperiteollisuus haluaa nyt iskeä koko ay-liikkeen maanrakoon.

Työnantajan vaatimuksiin suostuminen olisi tiennyt välittömästi alan työntekijöille työsuhdeturvan heikennystä, ei yksin paperityöläisille, vaan kaikille paperiteollisuudessa työskenteleville. Noin 900 siivoja olisi saanut heti potkut työpaikoiltaan.

Erityisesti sairausajan 2 vrk. karenssin vaatiminen on työnantajan yritys tehdä päänavaus tässä asiassa. Jos Paperiliitto sen hyväksyy, sitä alettaisiin hyvin ketterästi soveltaa myös muilla aloilla. Kun työnantaja ajaa työpaikkoja vajaamiehityksellä, ihmiset palavat työssään loppuun ja tulee paljon sairastumisia. Työnantaja uskoo karenssin avulla kurittamalla voivansa saada työntekijöitä terveemmiksi.

Juhlapyhinä vuorineuvokset juhlivat, mutta paperityöläisten pitäisi tehdä heille työtä ilman kunnollisia juhlapyhäkorvauksia. Kysymys kuuluu, onko paperityöläisillä oikeus juhlia juhlapyhinä tai jos joutuvat olemaan töissä, saavatko he silloin kunnollisen rahakorvauksen. Koska Suomessa irtisanomissuoja on vertailussa muihin EU-maihin heikko, työnantajat haluavat pakottaa työntekijät Suomessa yhä uusiin huononnuksiin.

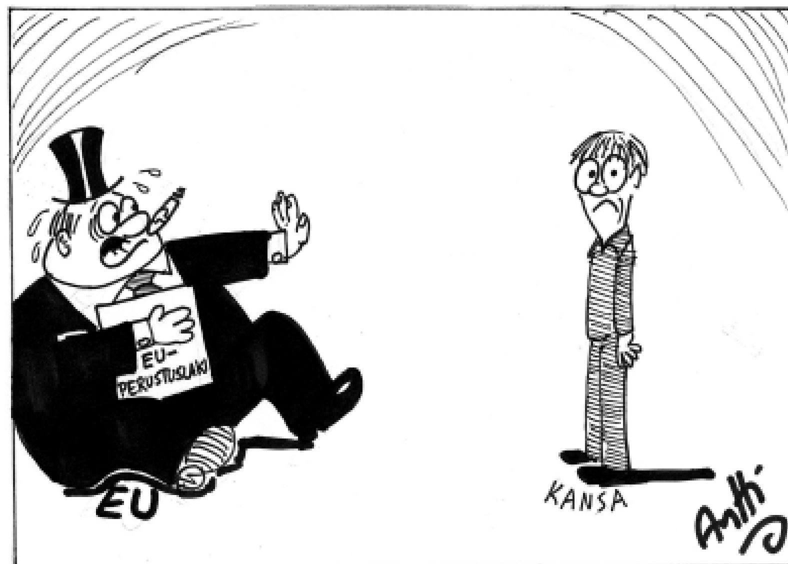
Kaiken kaikkiaan on isoista asioita kysymys. Nyt käynnissä olevassa kiistassa ei ole kysymys vain paperityöläisistä, vaan koko ay-liikkeen tulevaisuudesta ja sopimusjärjestelmän olemassaolosta. Siksi selkkaus koskettaa koko työtätekevää väestöä ja ammattiyhdistysliikettä.

Paperiliitto ei näitä työnantajan heikennyksiä ole hyväksynyt, vaan alkoi sopimuksettoman tilan jo ollessa voimassa järjestää lyhyitä mielenosoituslakkoja. Työnantajapuolen vastaveto tähän oli laittomista lakoista syyttelyn lisäksi kuukauden mittaisen työsulun järjestäminen, jota työnantaja vielä jatkoi kahdella viikolla. Näin työnantaja viestitti, että se todella haluaa heikennykset sopimuksiin. Palkasta kiistassa ei ole kyse. Paperiliitto ilmoitti jo heti alkuun, etteivät he nyt palkasta taistele, vaan nimenomaan työolojen huonontamista vastaan. Heille riittää tupon mukainen palkankorotuslinja. Valtakunnansovittelija Juhani Saloniuksen sovintoesityksessä palkka lienee ollut hieman tuposopimusta suurempi, mutta Paperiliitto hylkäsi sen yksimielisesti, koska esitys piti sisällään edelleenkin huomattavia heikennyksiä työolosuhteisiin, suurimpana niistä reppufirmat.

Paperiteollisuuden selkkauksessa tulee esiin globalisaation ja EU-politiikan seuraukset puhtaimmillaan. Nyt paperin tuotannosta on viety 40% ulkomaille. Suomalainen paperiteollisuus omistaa kymmeniä tehtaita ja toimipisteitä ympäri maailmaa: EU:n alueella, USA:ssa ja Kanadassa, Etelä-Amerikassa ja Aasiassa. Tällaisessa tilanteessa, varsinkin kun tehtaiden omistus on siirtynyt erilaisille kasvottomille sijoitusrahastoille, ei suomalaisesta työntekijöistä eikä suomalaisesta yhteiskunnasta kanneta yhtiöiden toimesta enää huolta. Tässä nähdään vuorineuvosten isänmaalisuus ja demokratian ylistys. Osinkoja otetaan pahassa tapauksessa kahdesti vuodessa. Sitten tulevat optiot ja ilmaisosakeannit päälle. Työläisten kulutuskysynnästä ei sen sijaan pidetä huolta. Tuloksena saadaan jatkuva suurtyöttömyys.

Tavanomaisesta poikkeava ilmiö on ollut, että myös työntekijäpuoli on myös alkanut osoittaa tukea yli maanrajojen, kun ruotsalaiset paperityöläiset panivat toimeen ylityökiellon Suomen Paperiliiton työtaistelun tukemiseksi. Jos siis pääoma kiristää otettaan kansainvälisesti, on myös työläisten tehtävä samoin. Ruotsin suhteen tilanne on tässä mielessä helppo, koska Ruotsin ja Suomen paperiteollisuus on pitkälti samojen omistajien käsissä.

Paperiliitto on saanut tukea myös SAK:n eri liitoilta, vaikka SAK keskusliittona ei ole Paperiliiton puolelle asettunutkaan. Paperiliittoa tukevat ainakin Kemianliitto, Sähköliitto, PAM, Puuja erityisalojen Liitto sekä AKT. Vuorenmaan johtama Metalliliitto ei sen sijaan Paperiliittoa tue kuin siltä osin, että palkankorotuslinja on tupon mukainen. Korkein ayjohto lienee edelleenkin sitonut kätensä kapitalistien etuihin. Eihän Ihalaiselta ole myötätuntoa paperityöläisille herunut.

Leaf Oy, globalisaatio vai työttömyys..

Eija Salonen ja Sari Saviranta

Hannu Rainesto
Turku

Makeat ja raikkaat, piristävät ja suussa sulavat makeiset tulevat Turusta, mutta eivät enää kauan, sillä Leafin toiminta Turussa lopetetaan kannattavana, siis todella hyvin kannattavana! Keskittyminen on kannattavuuden parantamisen lisäämistä työttömyyden kustannuksella. Kapitalismin kohtalon kysymys on kasvu ja kasvun maksajiksi tulee tällä kertaa Turun Leaf!!

Mutta sehän on jo maan tapa ja se minkä olemme itse valinneet, vai olemmeko sittenkään?

Olemmeko todella valinneet kasvavan työttömyyden, tehtaidemme ulosmyynnin Suomesta, terveyskeskusten alasajot, jättimäiset itsemurha- ja mielenterveysluvut jne... jotka kaikki ovat ainakin osin seurausta siitä mitä meille hallitukset, niin nykyinen kuin menneet ovat uskotelleet, kiivaasti tahdissa yhdessä pääomien omistajien kanssa.

Näihin kysymyksiin tulee ottaa nyt kantaa, eikä siirtää niitä enää kauemmaksi, sillä ratkaisu on korvien välissä, ei jossakin tuolla etäällä toisten toimesta tehtävänä. Ratkaisu on työväestön ja ammattiyhdistysliikkeen yhtenäisyydessä, järjestäytyneisyydessä ja kapitalismin pysäyttämisessä!!

Leaf Oy, entinen Hellas Oy syntyi Huhtamäen tehtaat Oy:n ja Hellas Oy:n yhtymisen myötä. Leaf on hyvin perinteikäs suomalainen elintarvikealan yritys, toiminta alkoi vuonna 1931. Samaan konserniin ovat kuuluneet Leiras Oy, Marli Oy ja Jalostaja Oy, jotka myös ovat saaneet kokea globalisaation kovan kouran. Leafin ammattiosastojen pääluottamushenkilöiden haastattelu antaa kuvan, että asia on sisäistetty ja että työelämän ratkaisujen etsintää samalla konsensusmenettelyllä kuin tähän asti, ei enää voida jatkaa.

Järkyttynyt pääluottamusmies Raimo Häikiö kertoo tehtaan lopettamistiedon tulleen suurena yllätyksenä ja hyvin tylynä ilmoituksena ”Tehdas lopetetaan”. Tänä haastatteluaamuna 26.5. tehtaalla oli työntekijöiden kokous, jossa päätettiin marssia ulos mielenilmaukseksi työnantajan tylylle politiikalle.

Häikiö toteaa tyrmistyneenä, että ammattiyhdistyspolitiikka on hampaattomuudessaan saavuttanut eräänlaisen ”kääntöpisteen”, jossa työläisten tulee ottaa selvästi voimakkaampi rooli suhteessa luokkataisteluun. SAK:n lepsuilulle on saatava loppu ja sen tulee alkaa puolustamaan työläisen etuja ja lopettaa sellainen pelaaminen työnantajapuolen kanssa, jossa panoksena on työntekijöiden tulevaisuus.

Häikiö kertoo olevansa työläisten valtuuttamana edustamassa juuri heitä laajasti yli puoluerajojen. Hän toteaa myös, että Leafillä on ollut hyvä yhteishenki eri poliittisten osapuolten kesken, koska heillä on ymmärretty, että sisäiset riidat vain heikentävät työläisten voimia puolustaa taistellen saavutettuja etuja ja että työläisten keskinäinen riitely olisi vain työantajapuolen yksipuolinen etu.

Häikiö on luotsannut ennen niin voimakkaan poliittisen taistelun nykyaikaiseen laaja-alaiseen yhteishenkeen ja hän toteaa, että ensi kertaa heillä niin työntekijä kuin toimihenkilöpuoli ovat huomanneet, että heidän etunsa ovat yhteneväiset suhteessa työnantajaan.

Raimo Häikiölle on selvää, että työläisten tulee ymmärtää olevansa velkaa menneille sukupolville niistä eduista, joita he ovat saaneet nauttia. Globalisaation myötä tämä kaikki on menemässä hukkaan, koska uusi sukupolvi kuvittelee kaiken olleen olemassa kuin itsestään. Hän kysyykin itseltään, tuleeko kaikki taistelut taistella aina uudestaan, eivätkö perinteet saa säilyä hengissä sukupolvea kauempaa?

Maanantaina 30.5.2005 alkoivat tehtaalla YT neuvottelut. Ne ovat Häikiön mielestä nykyään vain pelkkä muodollisuus, joissa todetaan tylysti työantajan yksipuoliset aikeet laillisiksi. Nyt on kuitenkin yritettävä kaikin keinoin saada lopettamispäätös peruttua tai etsittävä uusi vastuullisempi omistaja firmalle.

Leafin siirtyminen ulkomaiseen omistukseen tarkoittaa, että monopolisoitumisen ketju kasvaa taas yhdellä lenkillä. Lopettamispäätöksen kohdistuminen Turun tehtaaseen ei herätä kummasta, koska työläisten syrjäyttäminenhän on helpointa Suomessa.

Jenkki, Xylifres, Läkerol ja Tupla ovat tehtaan tunnetuimpia makeismerkkejä ja maistuneet meille kaikille. Näiden tuotteiden valmistus loppuu nyt Turun tehtaalla ja korvautuu aikaa myöten ulkomaisilla monikansallisilla ”karvailla” makeisilla.

Pettynyt ja järkyttynyt ja vähäsanainen toimihenkilöiden luottamusmies **Eija Salonen** ja hänen seurassaan ollut Leafin toimihenkilö **Sari Saviranta** kertovat koko Turun tehtaan lopettamistiedon tulleen suurena yllätyksenä ja hyvin tylynä ilmoituksena henkilökunnalle, eivätkä ma.30.5 alkaneet YT neuvottelut muuttaneet tässä vaiheessa asiaa miksikään, kannattava tehdas ollaan todella lopettamassa ja neljäsataakuusikymmentä työntekijää irtisanomassa.

Irtisanottavat ovat niin työntekijöitä kuin toimihenkilöitä, 100 toimihenkilöä ja 360 työntekijää.

Haastattelupäivänä ke. 1.6. tehtaan työntekijöillä on vaikuttava mielenilmaustilaisuus Turun kauppatorilla, jonne työntekijät saapuivat vapaassa muodostelmassa marssien kaikki yhdessä kertomaan käsityksensä suomalaisesta työmarkkinapolitiikasta. He tulevat yhdessä toivomaan maan hallitukselta niitä toimia, joilla suomalaisen työn alasajo saadaan loppumaan, ennen kuin **teollisuus Suomessa** loppuu!

Eija Salonen toteaa, että toimihenkilöt ja työntekijät kokevat olevansa samassa, ikävä kyllä ilmeisesti uppoavassa, veneessä. Tunteet ja kokemukset ovat yhteisiä kaikille.

Työntekijät ovat laajana joukkona kohtaamassa globalisaation nurjat puolet ja joutuvat näin yhdessä kantamaan kaikki sen haitat harteillaan, joten heidän tulee kantaa ne yhdessä.

Nyt on siis alkanut Suomen todellinen alasajo, jota saamme seurata urheilulähetysten välissä. Saamme arvailla, minkä maan lippua milloinkin teollisuutemme salkoihin nyt ja tulevaisuudessa vedetään!!

Leafin pääluottamusmies **Raimo Häikiö**

Vaikka henki menisi

Jotkut ihmettelevät ja kyselevät, että yksityistetäänkö julkisia palveluja ”ihan vaan markkinaliberalistisen ideologian vuoksi?”. Vastaus on raadollisempi. Ideologista siinä on kilpailukyky. Se on kapitalistista voitontavoittelua. Sille uhrataan kaikki mahdollinen – niin hyvät, pahat kuin rumatkin.

Kilpailukykyyn kuuluvat paitsi yritysten osakekurssit ja voitot myös päiväkodit, koulut, kirjastot, uima- ja jäähallit, terveysasemat ja sairaalat. Niiden määrän ja korkean tason ansiosta meillä on hyvin koulutettu ja terve väestö. Se on edellyttänyt merkittävää julkista mm. verovaroilla hoidettua panosta.

Asiantuntijat tietävät, mutta vaikenevat, että tulevaisuuden globaalissa taloudessa ei ole enää käyttöä sivistyneellä ja korkeasti koulutetulla väestöllä. Vähempikin riittää. Työttömyyskortistoissa voi olla ilman koulutustakin, eikä koko väestön hyvästä kunnosta ole enää mitään merkitystä ja pitkä ikä on pelkkä taloudellinen rasitus. Molemmat maksavat liikaa. Kirjastoihin, koulutukseen, uimahalleihin, terveyskeskuksiin jne. ei kannata uhrata varoja. Niinpä niiden verkostoa harvennetaan ja yksityistetään. Säästyneet rahat käytetään rikkaiden ja yritysten veronalennuksiin, että rikkaat rikastuisivat ja voitot lakkaamatta kasvaisivat.

Loisteliaasta esimerkistä käyvät puhelinlaitokset. Viidessätoista vuodessa niiden yksityistämisen seurauksena puhelinlaskut ovat kolminkertaistuneet. Samantapaisena yksittäisenä erimerkkinä on mm. Helsingissä vanhusten vammaisten kuljetuspalvelut. Taksisetelit korvattiin kimppakyydeillä. Niiden hoito annettiin yksityiselle yritykselle. Kaupunki teki sopimuksen Transmation Oy:n kanssa. Se epäonnistui tehtävässään. Ajamattomista ajoista kaupunki kuitenkin maksoi ylimääräistä uskomattomat 1,8 miljoonaa euroa yhtiön voitoksi.

Kaupungin maksama ylimääräinen summa vastaa 200 000 vanhusten ja vammaisten taksimatkaa. Ajamatta metriäkään Transmation sai kaupungilta 150 000 euroa kuukaudessa. Se on siis vienyt vanhuksien ja vammaisten liikkumisesta 16 700 välttämätöntä matkaa kuukaudessa. Se on lisännyt heidän omavastuutaan ja kaventanut leipää, ellei suorastaan vähentänyt heidän elinpäiviään.

Meillä Suomessa yli 65 vuotiaita on 16 prosenttia väestöstä ja keskimääräinen elinaika 76 vuotta. Se on merkittävä taloudellinen ”rasitus” maailman mahtavimpaan talouteen verraten. USA:ssa väestöä eivät ole verottaneet sodat, eikä niistä ole seurannut Euroopan kaltaisia suuria ikäluokkia. Sen väestörakenne on vakiintunut. USA:ssa yli 65 vuotiaita on 12,5 prosenttia väestöstä ja keskimääräinen elinaika 67,5 vuotta. Tästä luulisi sokean Reetankin näkevän, että maailman rikkaimmassa massa kansa elää uskomattomassa köyhyydessä ja että amerikkalainen unelma on pelkkä illuusio.

Kilpailu maailman mahtavimman talouden kanssa vaatii, että väestörakenne koko EU:ssa saadaan kilpailukykyisiksi. Siksi poliitikot haluavat meilläkin muuttaa ikärakennetta – odotettavissa olevaa elinaikaa on lyhennettävä. Ilman sitä viidentoista vuoden kuluttua Suomessa on USA:han verraten yli puolimiljoonaa vanhusta liikaa.

Eliniäksi pätkätöihin, joista kertyy pienet vuosiansiot ja pienet eläkkeet, on jo tuomittu yli puolet työvoimasta. Eläkeuudistus rankaisee kovalla kädellä (heikentää elinmahdollisuuksia ja lyhentää elinaikaa) tulevaisuuden eläkeläisiä, mutta lisää reippaasti vakuutusyhtiöiden voittoja. Pienistä eläkkeistä huolimatta se on kustannusrasitus, josta on päästävä eroon!

Mutta sekään ei riitä. Voittojen lisäämiseksi ja väestön elinajan lyhentämiseksi kohti USA:n tasoa vaatii muitakin tehokkaita keinoja.

Lisätään koko väestöön kohdistuvia toimenpiteitä. Vähennetään nuorten koulutusta sekä vanhusten hoito- ja sairaalapaikkoja. Vähennetään kirjastoja, päiväkoteja ja terveysasemia niin, että ne olisivat mahdollisimman kaukana ja kulku niihin hankalaa. Lisätään lääkkeiden, liikkumisen ja kaikkia muitakin omavastuita. Erilaisin toimin säästyneet (vero) rahat käytetään yksityisiin voittoihin ja kilpailukyvyn kohennukseksi.

Usein sanotaan, että tulevaisuuden vanhukset ovat entistä terveempiä ja hyväkuntoisia. He eivät tarvitse nykyisenkaltaista hoivapalvelua. Jokainen tulee, miten tulee, toimeen omillaan. Tulevaisuudessa ainoa, joka tarvitsee ja saa julkista tukea, on suurpääoma. Sen globaalille alttarille uhrataan kaikki tieto ja taito, vaikka henki menisi!

Kaikki tietävät, että kilpailu USA:n maailman mahtavimman maan kanssa on kovaa. Mutta kuten keskimääräinen elinaika ja vanhusten osuus väestöstä kertovat, se on erityisen kovaa USA:n sisällä.

Neuvostoliitossa oli pahimpina aikoina 30-luvulla työleireillä ja vankiloissa vankeja 610 henkeä sataatuhatta asukasta kohden. Romaanikirjailijat nimittivät tuota NL:n aikaa ”vankileirien saaristoksi”. Mutta nyt ”vankileirien saaristo” on muuttanut Siperiasta Amerikkaan! Tätä nykyä USA:n vankiloissa on 676 vankia jokaista sataatuhatta asukasta kohden, so. 2,3 miljoonaa vankia – ja määrä kasvaa 2-3 prosentin vuosivauhtia. Vangit ja vankilat ovat valtava liiketoimi. Vangit ovat halpaa työvoimaa ja yksityistetyt vankilat tuottavia liikelaitoksia.

Katsottakoon asiaa mistä näkökulmasta tahansa, niin suurituloisten ja yritysten veroja alennetaan sekä julkisia palveluja supistetaan ja yksityistetään kapitalistisen markkinaliberalistisen ideologian nimissä, kansainvälisen kilpailukyvyn ja yksityisten voittojen kasvattamiseksi. Se on osa siitä riistäjän ruoskasta, joka selkäämme soittaa!

Kai Kontturi

Kymmenen EU- vuoden raskas tilitys

Kun Suomea liitettiin v. 1994 EU:hun, olivat mielenosoittajilla tunnuksina "Kyllä Suomelle - Ei ETA - Ei EY" ja "Ei Euro-ohjuksia". Eipähän ole tilanne kymmenessä vuodessa muuttunut miksikään.

Pekka Tiainen

Suomen 10-vuotisesta EU-jäsenyydestä julkistettiin Valtion taloudellisen tutkimuslaitoksen (VATT) raportti, jossa korostettiin kauden myönteisiä piirteitä ottamatta kuitenkaan kantaa siihen, mikä johtui EU:sta tai jostain muusta asiasta. Vaikka raportissa myös kritisoitiin EU:ta, pyrki media viestimään sen sävyyn "EU 10 vuotta hyvää aikaa". Asiaa voimme tarkastella meitä Suomalaisia kiinnostavien mittarien kannalta. Niistä ehdottomasti kiinnostavin on kysymys työllisyydestä, taloudesta ja hyvinvointiyhteiskunnasta.

VATT:n ennakkoarvio EU:n työllisyysvaikutuksista

Työllisyysvaikutusten osalta VATT teki v. 1992 ennakoivan arvion, joka lähti neljästä tekijästä: maataloudesta, suljetusta taloudesta, korosta ja välillisistä veroista sekä niiden yhteisvaikutuksesta. Maatalouden osalta EU:n hyödyksi arvioitiin maataloustukien vähenevän ja maataloustuotannon tehostuvan, jolloin elintarvikkeiden hinnat laskevat. Suljetun talouden nähtiin tarkoittavan kotimarkkinasektoria, jonka avautuminen kilpailulle johtaa tehostumiseen ja alempiin hintoihin. Korkotason nähtiin alenevan. Välillisen verotuksen harmonisoinnin katsottiin alentavan Suomessa välillisiä veroja, joka laskee hintatasoa. Perusajatus oli, että näiden tekijöiden tuloksena seuraa alempi hintataso ja korkeammat reaaliansiot pienemmillä nimellisansioiden korotuksilla. Näin yritysten hintakilpailukyky on alempi, josta seuraa parempi työllisyys. Tällainen oli VATT:n argumentoinnin ydin.

Miten sitten on käynyt

Helsingin Sanomat kysyi silloin kommenttiani, johon vastasin, että maatalouden ja suljetun sektorin avautuminen tarkoittaa rakennemuutosta ja työpaikkojen menetyksiä. Välillisen veron osalta esitin valtion velan olevan tasolla, että verokevennyksiä tuskin voidaan toteuttaa. Näin tässä juuri kävi. Maataloudesta on EU- jäsenyyden aikana hävinnyt puolet työpaikoista. Kerrannaisvaikutuksena sillä on paljon isompi merkitys. "Suljetun sektorin" avautuminen on merkinnyt sen avautumista kilpailulle, joka puolestaan on vähentänyt työpaikkoja, joskin palvelusektori on sitten muutoin lisännyt työllisyyttä. Välillisen verotuksen osalta EU:n tuoma arvonlisävero päinvastoin nosti välillistä verotusta. Myöhemmin alennettiin kylläkin alkoholin, autojen sekä tupakan verotusta, mikä muiden yhteiskuntapoliittisten tavoitteiden kannalta on aika ristiriitaista. Sen sijaan Alv-vero on hyvin selkeästi työn vero, eikä työn veron korottaminen alentamalla tupakan ja viinan verotusta ole työllisyyden kannalta mitenkään viisasta politiikkaa. Tämä sama koskee kaiken muunkin työn verotuksen korottamista.

EU:n väitettiin parantavan työllisyyttä, mutta miten kävi?

Vuosikymmen sitten lähdettiin laman pohjalta hyvään työllisyyskehitykseen. Mikä siinä oli EU-jäsenyyden vaikutusta? Vuoden 1994 presidentinvaalien alla työministeriön julkaiseman työllisyysohjelman keskeinen ajatus oli, että Suomen talous on menossa suuntaan, jossa työllisyys paranee kaikissa tapauksissa. Todettiin, että työllisyyspolitiikkaa tehostamalla voi se parantua vielä enemmän. Siksi työllisyyden paraneminen ja sen paneminen EU:n aikaansaannokseksi ei kestä kriittistä arvostelua. Päinvastoin kävi niin, että EU- ratkaisu kiihdytti rakennemuutosta, joka osaltaan sai aikaan sen, että nousuhdanne ei tuonut työllisyyteen sitä hyötyä minkä se muutoin olisi tuonut. Tämä oli keskeinen tekijä sille, että työttömyyden puolittamisessa epäonnistuttiin. Vaikka työpaikkoja tuli lisää, niitä myös hävisi sellaisella vauhdilla, ettei se kattanut niiden hävikkiä. Voidaan siis vahvasti perustella, että ilman EU-jäsenyyttä työllisyyskehitys olisi ollut parempi.

Tullisuojan rakenteen muutos vaikeutti asioita

Vuonna 1993 työministeriön integraatio- ja työmarkkinointiraportissa todettiin myös, että välillisen verotuksen alentaminen ei toteutune ja maatalouden sekä suljetun sektorin avautuminen on työllisyydelle ongelma. Lisäksi nostettiin pöydälle tullikysymys. Meillä oli aiemmin lopputuotteella korkeampi tulli ja raaka- aineet olivat tullittomia. Tämä suosi jalostamista Suomessa. EU asetti sen päälaelleen. Lopputuotteelle asetettiin alempi tulli kuin raaka-aineelle. Tämä suosii jalostamista muualla kuin Suomessa. Tullivapaus mm. tekstiiliteollisuuden- ja kemianteollisuuden raaka-aineille sekä elektroniikan komponenteille muuttui. Tullivapaus näillä tuotteilla koski tuontia EU- alueelta, mutta EU-alueen ulkopuolelta tuoduille vastaaville tuotteille asetettiin tullimuuri. Tullivapauden saivat EU:n entisistä siirtomaista eli ns. SLOME- maista tuodut raaka-aineet. Kun aiemmin oli ostettu raaka- aineita esim. Venäjältä ja Kauko- Idästä, niin nyt niitä siirryttiin ostamaan EU:n entisistä siirtomaista. Tämä tullisuojan rakenteen muutos oli kielteinen asia monille teollisuuden aloille. Nämä asiat nostimme esille, mutta EU- jäsenyys oli poliittinen päätös, eikä näistä haluttu puhua, vaan mm. Ahtisaari presidenttikampanjan yhteydessä väitti EU:n parantavan työllisyyttä.

Pääosa asioista toteutettiin jo ETA-sopimuksessa

Tulee arvioida mikä oli eri ratkaisujen: Euroopan talousalueen (ETA)-, EU- jäsenyyden-, talous- ja rahaliiton-, EU:n itälaajentumisen-, EU:n perustuslain- tai globalisaation vaikutus. Kaupan vapautumiseen liittyvissä rakennemuutosasioissa varmasti suurin tekijä oli EU:n sisämarkkinasopimus. Mutta sisämarkkinaohjelma toteutettiin jo ETA-sopimuksella, eli kiihtyvää rakennemuutosta aiheuttavat asiat, toteutettiin jo ennen EU- ratkaisua. Silloin sanottiin, että ETA on vaihtoehto EU:lle ja toisaalta kommentoitiin ETA:n olevan EU:n eteinen, niin tosiasiassa talouden näkökulmasta suurin osa EU- jäsenyyteen liittyvistä asioista tehtiin jo ETA- sopimuksella. EU toi siihen lisää ainoastaan maatalouden sääntelyn uudella tavalla, EU:n kauppapolitiikan, uuden tullisopimuksen sekä EU:n budjettirahoituksen ja siihen liittyvät asiat. Lisäksi ennen EU- ratkaisua ETA- sopimuksella tuli ulkomaalaisomistuksen purku, joka liittyi neljän vapauden periaatteeseen: työvoiman-, pääoman-, palveluiden- ja tavaroiden vapaaseen liikkuvuuteen. Tämä on aiheuttanut myöhemmin suomalaisen yritystoiminnan siirtymisen keskeisiltä osin ulkomaisiin käsiin.

Palveluiden vapaakauppa ei tuo lisätyöpaikkoja

ETA- sopimuksella tuli myös palveluiden vapaakauppa. Siksi on yllättävää, että tahot, jotka hyväksyivät ETA- sopimuksen, arvostelevat nyt palveludirektiiviä. Palveludirektiivin on väitetty lisäävän työpaikkoja siksi, että palvelut siirtyvät aina sinne missä ne tuotetaan parhaalla tavalla, ja sitä kautta syntyy tuottavuus-, kilpailukyky- ja työllisyyshyötyä. Näissä laskelmissa ei kuitenkaan oteta huomioon, että tuottavuuden nousun ollessa oikein nopeata, ei lisätyöpaikkoja synny kompensoivasti verrattuna siihen, mitä niitä häviää. Lisäksi vapaakauppa- ajattelu ei ota huomioon sitä, että talouden häiriöalttius lisääntyy sitä myöten mitä enemmän pääomat ja kaikki muut saavat liikkua vapaasti. Globalisaatio aiheuttaa talouden turbolenssin t. nopeatempoisuuden lisääntymistä. Tehdas syntyy nopeasti, mutta voi hävitäkin saman tien. Ja globaalissa yritystoiminnassa ei tarvitse kunnioittaa kansallisia pelisääntöjä, kuten tällaisessa kansallisessa yritystoiminnassa mm. työmarkkinoilla, koska yritys voi lähteä kävelemään. Äskeisissä Portugalin vaaleissa voitti keskustavasemmistolainen suuntaus, mikä aiheutti heti pääomapakoa Portugalista.

Meille kohtalokkain oli rahaliitto- ratkaisu

EU- jäsenyys ja ETA- sopimus eivät vaikuttaneet paljoakaan metalli-, teknologia- ja metsäteollisuuteen, koska ne toimivat tätä ennen globaalisti maailmanmarkkinoilla. Suomen kannalta keskeisin asia oli talous- ja rahaliitto (EMU). Pääomavaltaisessa tuotannossa, jossa tuotantokustannukset eivät paljoakaan jousta, viennin kilpailukyvyn heikentessä asiat hoidettiin aikaisemmin devalvaatiosyklien avulla. EMU-oloissa tehtaiden kustannukset viennin "sukeltaessa" eivät voi joustaa. Kun palkkojen osuus pääomavaltaisessa teollisuudessa on pieni, eivät nekään voi EMU:ssa joustaa alaspäin niin, että se hoitaisi kannattavuusongelman. Tämä johtaa rakennemuutokseen, jonka tuloksena pääomavaltainen teollisuus supistuu tai muuttuu toisennäköiseksi. Tämä varoitus sanottiin silloin, mutta EMU- ratkaisua, tätä tärkeintä ratkaisua ei tehty eduskunnan päätöksellä. EU- kansanäänestyksen yhteydessä sanottiin, että talous- ja rahaliitto- kysymystä ei vielä ratkaista, vaan siitä tehdään eri päätös. Rahaliittoratkaisu olisi vaatinut perustuslain säätämisjärjestyksen mukaisen käsittelyn. Se hoidettiin pelkästään hallituksen eduskunnalle antamalla ilmoituksella, vaikka siinä tapahtui Suomen talouspolitiikan ja elinkeinoelämän rakenteen kannalta kaikista perustavanlaatuisin päätös. Sen vaikutus näkyi konkreettisesti vuoden 2000- alun laskusuhdanteessa, jossa menetettiin 40000 teollisuustyöpaikkaa, koska euro revalvoitui laskusuhdanteessa 50 %. Jos joku olisi joskus esittänyt, että laskusuhdanteessa revalvoidaan 50 %, niin "eteläranta" olisi aivan varmasti tullut lankoja pitkin päälle. Aina on vaadittu devalvointia. Ja jos ei ole devalvoitu, niin se on hoidettu markkinoiden toimesta, kuten kävi 90- luvun laman aikana.

Paperin lakon taustalla pääomavaltaisen teollisuuden kriisi

Euromaailmassa voidaan revalvoida laskusuhdanteessakin, eikä EU-politiikkaan sitoutunut teollisuus valita. Se valittaa mieluimmin siitä, että paperiteollisuuden työntekijöillä on arkipyhäkorvaus. Paperiteollisuuden lakon ja aiemman satama- ja ahtaajalakon taustalla onkin revalvoituneen euron oloissa syntynyt pääomavaltaisen teollisuuden kriisi. Pitkällä aikavälillä se tarkoittaa, että pääomavaltaista teollisuutta liputetaan Suomesta ulos, tai se omaksuu toisenlaisen toimintamallin. Se on valinnut tämän jälkimmäisen vaihtoehdon, mikä tarkoittaa mm. erilaisten toimintojen ulkoistamista alihankkijoille. Varsinaiseksi työksi jäisi erilaisten asioiden yhdistely, kuten teknologiateollisuudessa tuotteen kokoaminen komponenteista. Masa Yarsin Turun telakka siirtyi jo tällaiseen malliin, jossa eri toiminnot ulkoistetaan erilaisille alihankkijoille ja muille toimijoille. Ammattiliittojen näkökulmasta se tarkoittaa Paperiliiton vallan lakkauttamista. Suomen työmarkkinajärjestelmän näkökulmasta se tarkoittaa sen työmarkkinajärjestelmän kaatamista, minkä varassa Suomessa on viime vuosikymmenet hoidettu tulopolitiikkaa ja sen ympärille kytkettyä työeläkejärjestelmää ja sosiaaliturvapolitiikkaa. Se tarkoittaa myös nykyisen työmarkkinajärjestelmän kaatamista, jonka varassa lepää SDP:n valta. Paperiliiton lakossa yritetään horjuttaa olennaisia peruspilareita. Vaikka kiistellään vain arkipyhäkorvauksista, niin kysymys on tämän mallin varpaille astumisesta. Sen poistaminen tarkoittaa sitä, että paperiliitto on valtaansa menettänyt. Perääntyessään yhdessä kohtaa, joutuu se perääntymään monessa kohtaa. Asia on ajautunut pisteeseen, että työnantajapuolella, elinkeinoelämän keskusliiton puolella tuloksia on saatava, että kasvot eivät menisi, on konfliktista aika vaikea päästä ulos.

Paperiteollisuuden malli Thatcherin kynästä

Paperiliiton lakossa mennään aivan ytimeen. Kyseessä voi olla yleislakko. Silloin voivat myös Ruotsin paperitehtaat pysähtyä, koska siellä paperiteollisuuden työnantajat ovat fuusioiden seurauksena nyt samoja kuin meillä. Hallituskaan ei voi asiaan puuttua vaarantamatta olemassaoloaan. Keskustan työreformikokeilu jo osoitti, että sellaisesta henkilöstä, joka yrittää sekaantua työehtosopimusten yleissitovuuteen, ei voi tulla Suomen presidenttiä. Tilanne muistuttaa Thatcherin yhteenottoa Englannin kaivostyöläisten kanssa. Kaivostyöläiset selättivät 20- luvulla silloisen hallituksen, joka yritti ajaa hintoja alas alentamalla palkkoja. Yritys epäonnistui, jonka tuloksena punta devalvoitiin ja sen jälkeen devalvoitiin kaikki valuutat maailmassa, käytännössä Suomenkin markka. Silloin syntyi maailma, jossa devalvaatiolla ja inflaatiolla hoidetaan kilpailukykyyn liittyviä asioita. Devalvaatio on toinen tapa hoitaa työn ja pääoman tulonjakoa. Thatcher päätti testata Englannin kaivostyöläiset, koska se oli silloin vahvin liitto. Hän lakkautti huonommin kannattavat kaivokset ja maksoi korotuksia paremmin tuottaville kaivoksille. Näin hän kykeni jakamaan kaivostyöläisten väen kahtia ja nujertamaan kaivostyöläisten liiton.

Euromaailman lakolla haetaan työväenliikkeen nujertamista

Työnantajat hakevat meillä samanlaista ratkaisua ja testaavat, mistä löytyy työläisten heikko kohta. Mikäli voimasuhdebalanssi ei vielä mahdollista paperiliiton ja ammattiyhdistysliikkeen murtamista, niin sitten haetaan seuraavaa ajankohtaa. Jos paperityöläiset häviävät, niin sitten häviää moni muukin. Siksi tässä jo "teroiteltiin" satama-ala-/vientilakko- asioita pikkuhiljaa aikaisemmin. Joku ratkaisu tässäkin tullaan tekemään, mutta tämä on selkeästi euromaailman aiheuttama lakko, jossa työnantajat hakevat työmarkkinoilla kovempaa otetta ja tyyliä. He ovat perustaneet tehtaita maailmalle ja siksi heillä on varaa pitää tehtaita jossain kiinni. Globalisoitunut yritys pystyy paremmin hoitamaan näitä kansallisia ongelmia omalta kannaltaan edullisesti ja se heikentää työntekijäpuolen asemaa, mikä korostaa taas työväenliikkeen kansainvälisyyttä. Tämä on oikeastaan EMU- ja euro- projektin kovin kysymys, jossa mennään tämän rakenteen ytimeen.

EMU- käytäntö johtaa umpikujaan Pääomavaltaista- ja muuta teollisuutta on pönkitetty devalvaatioilla ja ylläpidetty näin konsensusta. Kun devalvaatioita ei enää EMU- oloissa voida käyttää, on asia

hoidettu yritys- ja pääomaverohelpotuksilla. Mutta kun on kevennetty pääomaverotusta, on lisätty työn verotusta. Siksi työvaltaisessa toiminnassa työn verokiila on korkea. Työnantajan maksamasta työn hinnasta 60 % on sosiaaliturvamaksuja ja erilaista veroa ja käteen jäävä osuus on 40 %. Tätä on yritetty purkaa. Liberalistisen mallin mukaan alennetaan palkkoja. Jos ongelmaa halutaan ratkaista työehtosopimusten yleissitovuus- mallista käsin, niin pitäisi alentaa työvaltaisen yritystoiminnan verotusta tai sitten tukea työnantajaa työvoimasubventioilla ja työvoimatuilla. Siksi hallituksen pöydällä on tällä hetkellä työvaltaisen yritystoiminnan verokevennyspaketti.

Mitä sitten tehdäänkään, sitä rajaa tietty haarukka. Jos työn hinta on 2000 • ja käteen jää kaikkien välillisten verojen vähentämisen jälkeen 800 •, nappaa yhteiskunta välistä 1200 •. Jos työn tuottavuus on vaikka 1500 •. niin semmoista työtä ei ole olemassa, jota näillä ehdoilla voidaan tehdä. Työn verokiila tappaa ne työpaikat ja estää tekemästä työtä, joka ei kata 2000 • tuottavuusvaatimusta. Tämä perustellaan sillä, että työn tuottavuuden pitää olla korkea. Jos työn verokiilaa alennettaisiin, niin silloin ei tarvitsisi puuttua bruttopalkkaan eli työehtosopimusten yleissitovuuteen. Mutta tuntuu olevan aika tiukka paikka löytää siihen ratkaisua. Tämä on seurausta pääomavaltaisen yritystoiminnan tukemisesta. Näin pääomavaltaisessa teollisuudessa on työntekijöiden suhteen hoidettu konsensusta ja vakiinnutettu työmarkkinakonsensus sekä sellainen poliittinen konsensus, missä SDP nykyisellä toimintamallilla on hallituksessa mukana.

Kilpailukyky ratkaistu työllisyyden ja hyvinvoinnin kustannuksella

Suuntautumalla pääomavaltaisen teollisuuden supistamiseen ja työvaltaisen teollisuuden lisäämiseen, muuttuu työmarkkinajärjestelmän koko rakenne ja ajattelutapa. Se tarkoittaa halpatyömallia, jos liberalistisen malliin mukaan alennetaan palkat alle työehtosopimusten yleissitovuuden antamalla niiden joustaa. Ongelma voidaan ratkaista, jos lähdetään alentamaan verokiilaa, kehittämään työvoimatukia ja satsaamaan työvoimakoulutukseen sekä erilaiseen ammatilliseen ja muuhun osaamiseen. Painopiste siirtyy talouden rakenteessa enemmän osaamiseen ja inhimilliseen resurssiin. Ongelman muodostaa siirtymävaihe pääomavaltaisesta rakenteesta tällaiseen rakenteeseen.

Tähän ei EU- jäsenyys ole tuonut ratkaisua, vaan on jatkettu pääomaa suosivia verokevennyksiä ja kilpailukyvyn korjaamista pudottamalla palkkojen kansantuote osuutta, mikä oli EU- jäsenyyden ideakin. Kun VATT:n argumentoinnin ydin oli alemmat hinnat, jolla saavutetaan pienemmät nimellisansion korotukset, jolloin voittojen osuus olisi suurempi, niin siitähän tässä juuri oli kysymys. Eli se on kyllä toiminut. Tätä kautta kilpailukyvyn ratkaisemisessa on onnistuttu, mutta se on tapahtunut heikomman työllisyyden kustannuksella. Eli EU- ratkaisun lopputulema on se, että me olemme työllisyys ongelmissa tämän EU:n kanssa. Ja se on oikeastaan se asian ydin.

(Toimituksen lyhentämä)

Rauhanturvalakia muutetaan kansalta kysymättä

EU:n taistelujoukkoihin menemisen myötä myös suomalaisten olisi päästävä ulkomaille sotimaan. Siksi Suomen poliittinen johto haluaa muuttaa rauhanturvalakia.

Viime vuoden marraskuussa EU-maat sopivat Brysselissä 13 taistelujoukon perustamisesta. Määrä on selväsi suurempi kuin aiemmin kaavaillut 7-9. Kussakin joukossa on noin 1500 sotilasta. Puolustusministeri Seppo Kääriäinen vahvisti Suomen osallistumisen kahteen taistelu joukkoon. Kyseessä on erittäin merkittävä sotilaspoliittinen päätös, josta ei käyty minkäänlaista parlamentaarista keskustelua tai äänestystä.

Jos tilannetta vertaa I ja II:n maailman sodan aikaisiin sotilaspoliittisiin liittoihin, joita Suomi teki Saksan kanssa, paljastuu se häikäilemätön vallankäyttö jota maamme yksityinen pääoma käyttää saavuttaakseen tavoitteensa. Olivatpa kyseiset liitot kuinka tuhoisia Suomen kansalliselle turvallisuudelle, ei se näytä haittaavan yksityistä monopolipääomaa ajamasta Suomea turvallisuusriskiin. Yhtä paljon kansainvälistynyt kvartaalitalous (pörssitalous) on todella tuhoisaa kansalliselle taloudelle.

Tämä kuvaa kapitalismin toimintatapoja. Globaali monopolimarkkinatalous on käytännöllisesti katsoen hylännyt kansallisen valtioinstituutin tarpeettomana ja esteellisenä. Samoin yksityisen yrityksen funktio ei ole tuottaa työtä, vaan voittoa eli lisäarvoa.

Vaikka yhteiskunnan (jota kansallisvaltion väestö edustaa) merkitys yksityiselle pääomalle onkin pelkkä markkina-arvo, on valtiolla tiettyjä koneistoja, joista on etua ja jopa hyötyä yksityiselle monopolikapitaalille. Yksi tällainen instituutio on armeija. Mutta koska Suomessa on kansalliseen turvallisuuteen sidottu varusmiesarmeija, ei se sovellu kansainvälistyneelle yksityiselle pääomalle. Tästä syystä on kaikilla imperialisteilla ollut ja tulee aina olemaan palkka-armeija. Se, millä nimellä milloinkin näitä sotajoukkoja on nimitetty, on yhdentekevää. Funktio on ollut aina sama, taloudellisten intressien suojelu. Imperialistisilla mailla on yleensä ollut asevoimat, jotka on jaettu karkeasti imperialistiseen armeijaan (vakinainen palkka-armeijaan (Imperial Army)) ja paikalliseen kansalliseen kaartiin (heikosti varustetut ja koulutetut vapaaehtoisjoukot (Territorial Army)).

Tällaisten kansalliskaartien, kuten maakuntajoukkojen, merkitys todellisena turvallisuusvarana on vähintäänkin arveluttava. Nyt Suomi on tehnyt erittäin merkittävän sotilaspoliittisen periaatepäätöksen päättäessään perustaa n. 270–350:nen sotilaan palkka-armeijaosaston sidottavaksi laajaan sotilaalliseen liittoumaan, jonka toimintakenttä on ulkomailla. Osastoja on tarkoitus sijoittaa saksalais-hollantilaisiin ja ruotsalais-norjalaisiin taisteluyksiköihin. Toimintavalmiudessa suomalaisten yksiköiden on arvioitu olevan vuodesta 2007. Norja on sikäli kiinnostava osapuoli tässä liittoumassa, koska se ei ole edes EU:n jäsen mutta kuuluu NATO:oon.

On mielenkiintoista ettei näköjään suomalaisten (EU:n osavaltiona) joukkojen liittäminen uuteen monikansalliseen sotilasorganisaatioon vaatinut minkäänlaisia lakimuutoksia tai edes keskustelua poliittisessa rakenteessamme, mutta näiden joukkojen toiminta ulkomailla vaatii lakimuutoksia rauhanturvalaissamme. Ennenekuin sotilasyksikkömme voivat osallistua ulkomailla tapahtuvaan sotilasoperaatioon, eduskuntamme tulee kumota laki, joka velvoittaa YK:n tai Etykin mandaatin operaatiolle. Muutoin Suomi jäisi automaattisesti ulos EU-liittolaistensa kelkasta. Lisäksi toimintavaltuuksia tullaan muuttamaan siten että rauhanturvaamiseen soveltuvia toimintamenettelyjä laajennetaan soveltumaan rauhanpakottamisen nimellä kulkevaan sotatoimivaltuuteen.

Vielä on yksi este joukkojemme lähettämiselle maailman sotakentille, nimittäin jos lähtövalmius tulee olla vaaditut 5-15 päivää sekä lähtöä ei saa olla estämässä kansallinen parlamentaarinen demokratia, on kumottava laki, joka sanoo, että eduskunnalla on ainoastaan oikeus päättää joukkojen lähettämisestä. Tällöin kyseiset joukot eivät ole kansallisen päätäntävallan alaisia, vaan päätös yksiköiden käytöstä kuuluu EU:lle. Ennen kuin kyseiset lakimuutokset on toteutettu, ei sotilasyksikkömme voisi edes olla lähtövalmiudessa tai päivystyksessä.

Ratkaisuksi alivaltiosihteeri Markus Lyran johtama työryhmä teki esityksen rauhanturvalain muuttamisesta uudella kriisinhallintolailla, joka kaikin osin vaikuttaa pääomapiirien laatimalta tilaustyöltä. Lakiehdotus pyörtää YK:n valtuutuksen edellytyksen niin selkeästi, ettei sitä todellisuudessa edellytetä enää. Nyt tätä mandaatista luopumista yritetään perustella presidentti Tarja Haloselle sillä että Lyran työryhmään kuuluu presidentin oma kansliapäällikkö Jarmo Viinanen.

Eduskunnan päätäntävallan uskottavuutta joukkojen lähettämisessä operaatioihin ulkomaille voi pitää kyseenalaisena sen ollessa ennalta sovittua. Kun ottaa huomioon jälkikäteen käydyn parlamentaarisen keskustelun jo tehdyistä päätöksistä ottaa osaa EU:n nopeantoiminnan joukkoihin, voidaan käytyjä keskusteluja pitää tekopyhänä saivarteluna, jolla pidettiin yllä teatteria jota kutsutaan parlamentaariseksi demokratiaksi. Lakiehdotus sallii osallistumisen täysin sotatoimisoikeuksin toteutettaviin rauhanpakottamiseen, johon viittaava YK:n artikla 42 poistettiin.

On kyseenalaista turvallisuuspolitiikka purkaa kansallista puolustusvalmiutta ja siirtää siitä "vapautuvat" varat ja resurssit palvelemaan ylikansallisten sotilasorganisaatioiden iskukykyä. Puolustusvoimien komentaja amiraali Juhani Kaskeala ilmoitti puhuessaan 173:nen maanpuolustuskurssin avajaisissa, että "Puolustusvoimien on pakko suunnata supistukset ydintoimintoihinsa eli operatiiviseen valmiuden ylläpitoon ja koulutukseen. Erityisesti kertausharjoitusten peruminen lähes tyystin kahdeksi vuodeksi tulee iskemään syvän loven puolustusvalmiuteemme. Arvaamattomia vaikutuksia voi olla myös lentotuntien ja alusvuorokausien vähentämisellä."

Suunnitteilla olevan raskaan kuljetuskaluston hankinta palvelee ainoastaan EU:n joukkojen nopeaa mobilisointia ja liikkuvuutta. Lähitulevaisuudessa tulee ilmavoimissemme torjuntahävittäjät olemaan valmiita operoimaan vieraiden sotilasorganisaatioiden alaisuudessa. Tähän viittaa englannin kielen ottaminen ilmavoimien operatiiviseksi kieleksi. Tähän liittyi myös Suomessa toukokuussa käyty suuri ilmasotaharjoitus Adex05, jossa useat EU- ja Natomaat käyttivät Pirkkalan ja Kauhavan lentokenttiä harjoituskenttinään.

Janne Rahikainen

DSL tunnetummaksi

Tampere
Kalevi Wahrman

Demokraattisen Sivistysliiton liittovaltuuston kokous pidettiin lauantaina 21.5.2005 Tampereella Työväen keskusmuseon kirjastosalissa. Ennen kokousta osallistuttiin seminaariin: Aiheesta Aktiivinen kansalainen ja Freire (sorrettujen pedagogiikka), alustavan puheenvuoron käytti Heikki Kemppainen. Toimintasuunnitelmasta keskusteltiin ja todettiin, että opintokerhotoimintaa tulee edistää. Kirjattiin keskustelun pohjalta, että esitetään jäsen- ja yhteistoimintajärjestöille, joilla on lehtiä käytettävissään omaa DSL-palstaa, tai edistetään muulla tavalla kaikkien DSL-opintokerhojen tai tapahtumien tiedottamista. Myös hyväksyttiin esitys presidentin valtaoikeuksia selvittävän materiaalin valmistamiseksi. Samoin päätettiin huomioida erilaisin tapahtumin 100 vuotta suurlakosta 1905.

Uusina kohteina toimintasuunnitelmassa ovat mm. Nuorten järjestötoiminta-hanke, joka käynnistetään yhdessä Kommunistisen nuorisoliiton kanssa ja Maahanmuuttajayhteisöjä kansalaistoimintaan-hanke, jonka tavoitteena on kouluttaa ja opastaa maahanmuuttajia aktiivisiksi osallistujiksi yhteiskunnassa ja heidän järjestötoimintansa kehittäminen. Hankkeella pyritään lisäämään maahanmuuttajien suomen kielen taitoja, tietoa ja tiedonhankintamahdollisuuksia suomalaisesta yhteiskunnasta sekä näin ehkäistä heidän syrjäytymistään. Samalla tavoitteena on yhteistoiminnan kehittäminen suomalaisten kanssa ja edesauttaa suvaitsevaisuutta. Kokouksesta päätettiin lähettää tukikannanotto paperityöläisille, jossa korostetaan opintotoiminnan merkitystä oman asemansa tiedostamisessa ja sitä kautta merkitystä omien työehtojen puolustamisessa.

Väki Vallaton - pienituloisten etujärjestö perustettu

Helsingissä aloittaa toimintansa pienituloisten etujärjestö nimeltä Väki Vallaton. Paperit on jo jätetty yhdistysrekisteriin rekisteröintiä varten.

Yhdistyksen tarkoituksena on edistää toimeentulo-ongelmien parissa sinnittelevien kansalaisten hyvinvointia ja parantaa heidän henkistä, fyysistä, sosiaalista ja taloudellista tilannetta. Yhdistys edistää yksilön oman elämän hallintaa ja toimii yhdessä eri tahojen sekä vailla vakinaista työtä elävien kanssa näiden ongelmien ratkaisemiseksi.

Yhdistyksen puheenjohtajaksi valittiin Rafael Lehtinen, varapuheenjohtajaksi Markku Sundell ja sihteeriksi Leena Brunberg. Jäsenmaksu on 5 euroa per vuosi ja tilinumero on Nordea 120030-65607. Muista ilmoittaa yhteystietosi maksun yhteydessä.

Meidät pienituloiset on jätetty heitteille, ja siksi meidän on aika järjestäytyä omaan järjestöön omia etujamme ajamaan - niinhän kaikki muutkin tekevät. Tarkoitus on painostaa poliittisia päättäjiä tekemään parempia päätöksiä. Suunnitelmissa on järjestää yhdessä muiden järjestöjen kanssa näkyvää toimintaa kesän jälkeen.

Olemme uskonnollisesti ja poliittisesti sitoutumaton kansalaisjärjestö, missä on tilaa erilaisille näkemyksille ja vilkkaalle keskustelulle. Tärkeintä on kuitenkin aina asettuminen pienituloisen ihmisen puolelle.

Toiminta alkaa Helsingissä ja toivottavasti samanlaisia toimintaryhmiä syntyy myös eri puolelle Suomea.

Rafael Lehtinen

Erillissota liittosuhteessa Saksaan (2)

Timo Nieminen, Esko Koivisto

Artikkelin edellisessä osassa todettiin presidentin lähteneen tällä lausunnollaan uusoikeistolaisen ja uudenlaisen historiankirjoituksen keulakuvaksi, eikä hänen näkemyksensä erillissodasta perustu vähäisimpiinkään tosiasioihin!

Viime Kansan äänessä erillissotakysymyksen käsittely aloitettiin vuoden 1918 sisällissodasta, jonka osapuolina veristä luokkasotaa kävivät työläiset ja torpparit vastassaan omistavan luokan eri kerrokset. Suurten omaisuuksien omistajien voiton ratkaisivat viime kädessä keisarillisen Saksan vakinaiset sotajoukot, jotka oikeistolainen ns. Vaasan hallitus oli kutsunut maahan. Ilman vastavuoroisuutta ei keisarillinen hallitus ollut kuitenkaan Itämeren divisioonaansa Suomeen lähettänyt vaan Svinhufvudin valkoinen hallitus oli maksuksi avusta sidottu sopimukseen, joka merkitsi Suomen politiikan ja talouselämän asettamista palvelemaan pysyvästi Saksan etuja.

Neuvostoliiton kosketukset ja suomalaisen diplomatian lapsekkuus

Lehden edellisessä numerossa käytiin myös läpi Hitlerin valtaannousun jälkeistä aikaa (1933-) Suomen ja Saksan välisissä suhteissa ja todettiin Suomen niin valtiollisten kuin sotilaallistenkin johtomiesten "vehkeilleen" aivan avoimesti Suomen liittämiseksi Saksan rintamaan tulevassa suursodassa, jonka puhkeaminen ei näyttänyt olevan kaukana.

Tällaisessa, suomalaisten itsensä synnyttämässä, vähintäänkin epäluottamusta merkitsevässä ilmapiirissä neuvostohallitus lähestyi diplomatiassa tavallisen käytännön mukaan epävirallisesti ja vailla merkittävää asemaa olevan henkilön kautta Suomen hallitusta. Huhtikuussa 1938 Neuvostoliiton Helsingin lähetystön toinen lähetystösihteeri Boris Jartsev kääntyi useammankin korkeassa asemassa olevan suomalaisen puoleen pyytäen näitä välittämään neuvostojohdon viestin keskustelukumppaniensa ministeritasoisille esimiehille.

Jartsevin tuoman sanoman ydin oli, että "Neuvostoliiton hallitus tahtoo kunnioittaa Suomen itsenäisyyttä ja alueellista koskemattomuutta, mutta samalla se on täysin vakuuttunut siitä, että Saksalla on niin laajoja hyökkäysaikeita Neuvostoliittoa vastaan, että saksalaisten armeijain äärimmäisen vasemman sivustan tarkoituksena tulee olemaan nousta maihin Suomessa ja täältä käsin jatkaa hyökkäystä Neuvostoliittoa vastaan. Tällöin nousee kysymys, miten Suomen hallitus tulee suhtautumaan näihin Saksan aikeisiin. Jos Saksa saa rauhassa suorittaa nämä operaatiot Suomessa. ei Neuvostoliitto tule jäämään rauhassa odottamaan saksalaisten saapumista Rajajoelle vaan se tulee itse siirtämään sotavoimansa niin kauaksi Suomeen kuin mahdollista, jolloin saksalaisten ja neuvotoliittolaisten sotavoimien taistelut tulevat tapahtumaan Suomen alueella. Jos sen sijaan Suomi asettuu vastustamaan saksalaisten maihinnousua,

Presidentti Tarja Halonen sai viime maaliskuussa aikaan melkoisen polemiikin, kun hän Ranskan ulkopoliittisessa instituutissa pitämässään puheessa lausui mm. seuraavaa: "Myös viisi vuotta myöhemmin, kesällä 1944, kykenimme pysäyttämään puna-armeijan yritykset valloittaa Suomi. Maatamme ei miehitetty missään vaiheessa, ei sodan aikana eikä sen jälkeen. Menetimme osan maastamme, mutta saavutimme torjuntavoiton. Säilytimme itsenäisyytemme sekä demokraattisen poliittisen järjestelmämme ja taloudellisen järjestelmämme. Meille maailmansota merkitsi erillissotaa Neuvostoliittoa vastaan, eikä meille syntynyt kiitollisuudenvelkaa muita kohtaan."

Hitler kävi Suomessa tervehtimässä Mannerheimia tämän 75-vuotispäivänä 4.6.1942. Vastavuoroisesti Mannerheim kävi kesällä 1942 tervehtimässä Hitleriä Saksassa. Kuva tältä vierailulta.

Neuvostoliitto tarjoaa Suomelle kaikkea mahdollista taloudellista ja sotilaallista apua sitoutuen sodan jälkeen vetämään joukkonsa pois Suomesta."

Pääministeri Cajanderin vastaus oli julistuksenomainen vakuutus, että "Suomi ei sallisi sellaista puolueettomuutensa loukkausta, jota Saksan tukikohtien perustaminen Suomen alueelle merkitsisi". Jartsev palasi yhä uudelleen kysymykseen, miten Suomi takaisi puolueettomuutensa. Jartsev korosti, että "neuvostohallitus ei pelkää Suomea, mutta se pelkää, että Suomen mahdollisuudet koskemattomuutensa puolustamiseen eivät riitä estämään Saksaa toteuttamasta suunnitelmiaan". Elokuuhun 1938 mennessä neuvosto-hallituksen ehdotukset saivat konkreettisen muodon: "Jos Suomi ei katsonut voivansa allekirjoittaa salaista sotilaallista sopimusta sen tulisi jättää Neuvostoliitolle kirjallinen sitoumus, että se torjuisi jokaisen Saksan taholta tulevan hyökkäyksen ja pyytäisi Neuvostoliitolta sotilaallista apua. Neuvostoliitto takaisi vastapalvelukseksi Suomen koskemattomuuden ja varsinkin sen rajat, antaisi Suomelle apua edullisin ehdoin ja tekisi Suomen kanssa sekä maataloudelle että teollisuudelle edullisen kauppasopimuksen." Kysyttäessä mitä Neuvostoliitto tarkoitti sotilaallisella avulla Jartsev selitti, että "hänen hallituksensa ei ollut ajatellut lähettää joukkoja Suomeen tai ryhtyä muihin sellaisiin toimiin, jotka saattaisivat olla kiusallisia Suomen hallitukselle. Pääasiana oli aseiden hankkiminen ja merirajan suojaaminen".

Suomen hallitus torjui ministereidensä kautta kaikki Jartsevin ehdotukset!

Aikana, jolloin Saksa oli tunkeutunut Itävaltaan, ja jolloin Tsekkoslovakian alueetkin olivat Hitlerin vaatimuslistalla, puhuivat suomalaiset ministerit vain Jartsevin esitysten ristiriitaisuudesta Suomen harjoittamaan puolueettomuuspolitiikkaan nähden ja miten ne toteutettuina loukkaisivat Suomen puolueettomuutta.

Myöhemmin sotien jälkeen, aina näihin päiviin saakka, on näistä lähetystösihteeri Jartsevin kosketuksista pyritty suurissa tiedotusvälineissä ja oppikirjoissa joko vaikenemaan tai on selitetty niiden arvottomuus siksi, ettei niiden esittäjänä ollut lähettiläs-tasoinen henkilö. Nämä selittelijät osoittavat väitteillään, ettei heillä ole halua ymmärtää kansainvälisen diplomatian toimintatapoja. On nimittäin kohteliasta arkaluonteisten asioitten kohdalla tunnustella maaperää ensin salassa ja vailla korkean aseman sisältämää virallisuutta. Näin annetaan toiselle osapuolelle vapaus harkita asiaa rauhassa sen joka puolelta ennen mahdollista virallista neuvottelukosketusta.

Virallinen yhteydenotto ja suomalaisen diplomatian haaksirikko

Seuraavana talvena, maaliskuussa 1939, neuvostohallitus teki uuden yhteydenottoyrityksen, tällä kertaa Suomen Moskovan-lähettilään välityksellä. Neuvostoliitto pyysi Suursaaren vuokraamista 30 vuodeksi ja neljän Leningradin sisääntuloväylien ulkopuolella sijaitsevan Suomenlahden saaren luovuttamista vaihdossa, jossa Neuvostoliitto antaisi Suomelle alueita mantereelta. Tähänkin esitykseen Suomen hallitus antoi välittömästi kieltävän vastauksen.

Muutamaa viikkoa myöhemmin Neuvostoliiton entinen Helsinginlähettiläs Boris Stein toi asian uudelleen Suomen hallitukselle. Kerrotaan marsalkka Mannerheimin saaneen tietää Steinin ehdotuksista ja omien sanojensa mukaan "kehottaneen hartaasti ulkoministeri Erkkoa, pääministeri Cajanderia ja presidentti Kalliota suostumaan venäläisten esitykseen". Mannerheimin kerrotaan omien sanojensa mukaan perustelleen kehotustaan sillä, että "ko. saarien arvo oli Suomelle vähäinen, eikä niitä voitaisi puolustaa, mutta Venäjälle niillä oli sitä vastoin todellista merkitystä, sillä ne sulkivat tien Kronstadtin laivastotukikohtaan. Suomen pitäisi yrittää käyttää tätä valttia hyväkseen ja pelata sillä".

Kerrotaan edelleen, että Mannerheim olisi tarjoutunut panemaan itsensä alttiiksi maassa vallitsevan yleisen mielipiteen saamiseksi asialle myönteiseksi ja jopa ehdottaneen hallitukselle, että "Suomelle olisi edullista tarjouta siirtämään Pietaria lähinnä olevaa rajalinjaa kunnollista korvausta vastaan muutaman peninkulman verran lännemmäksi". Omien sanojensa mukaan Mannerheim "oli varoittanut vakavasti maan hallitusta antamasta suurlähettiläs Steinin matkustaa Helsingistä tyhjin käsin"!

Joko marsalkan muistikuvat on myöhemmin kirjoitettu sodan lopputuloksen takia kaunisteltuun muotoon tai sitten, ehkä hieman uskottavammin, Mannerheimin ei annettu vaikuttaa johtavien poliitikkojen jo valitsemaan hyökkäyssota-suunnitelmaan. Jälkimmäistä vaihtoehtoa puoltaa se, että Mannerheim ei kuulunut ulkopoliittisen johdon "ensiksi informoitaviin". Kun Mannerheim puolustusneuvoston puheenjohtajana ei saanut oikeata tietoa Suomen aseman kehittymisestä niin ei ole ihmeteltävää, että eduskunta jätettiin täysin tietämättömäksi Steinin käynnin tarkoituksesta.

Tosiasia joka tapauksessa oli, että 6.4.1939 Stein matkusti Suomesta saamatta asialleen mitään vastakaikua. Aikana, jolloin Iso Britannia ja Ranska olivat Münchenissä jakaneet Tsekkoslovakian Saksan haluamalla tavalla, ja jolloin Hitler oli voimansa tunnossa avaamassa hyökkäysteitä itään saattoi Suomen hallituksen yksioikoinen suhtautuminen Neuvostoliiton esityksiin merkitä vain yhtä asiaa: Suomi havitteli sotaa Neuvostoliiton alueiden valtaamiseksi ja oli siinä tarkoituksessa valmis liittoutumaan minkä tahansa Neuvostoliiton vihollisen kanssa! Suomalaiselle diplomatialle tarjoutuneet ensimmäiset mahdollisuudet oli näin ajettu tietoisesti karille!

Yhteydet Saksaan ennen II maailmansodan puhkeamista

Suomen hallituksen sisäpiiri saattoi myöhemmin puolustaa neuvostohallituksen kosketusten suhteen harjoittamaansa salaamista sillä, että Jartsev nimenomaan oli toivonut ehdotustensa pitämistä vain pienen piirin sisäisenä asiana. Tähän puolusteluun sopii kuitenkin huonosti, että se mitä Suomen eduskunta ei saanut tietää, sitä ei kuitenkaan pidetty salassa saksalaisilta! 14.3.1939 ulkoministeri Erkko informoi Saksan lähettilästä neuvostohallituksen ehdotuksista ja siitä, että Suomi oli torjunut ne. Samoin Erkko kertoi lähettiläs Blücherille Steinin yrityksistä jatkaa neuvotteluja.

Suomen provokatorinen toiminta kesällä 1939

Keväällä 1939 sodanuhka Euroopassa kasvoi yhä! 15. maaliskuuta Tsekkoslovakian tasavallasta se osa, joka jäi Münchenissä jäljelle, lakkasi olemasta. Hitler sai haltuunsa ensimmäisen ei-saksalaisen valtion, ja vieläpä pelkällä painostamisella. Saksan hyökkäystie itään oli auki!

Tällaisessa tilanteessa Suomi aloitti kiireiset Karjalan Kannaksen rintamalinnoitusten vahvistamistyöt. Työhön osallistunut tuhatpäinen, vapaaehtoinen ylioppilasjoukko lauloi pilkkalauluja, joiden sisältönä oli, että Neuvostoliitto murskattaisiin pian Hitlerin, Mussolinin ja Japanin voimin. Valmistuviin uusiin linnoituslaitteisiin maalattiin Neuvostoliiton vastaisia iskulauseita, joista Neuvostoliiton suurlähetystö esitti vastalauseensa.

Joskin ylioppilaiden aikaansaamat provokaatiot voitiin vielä yrittää panna nuoruuden vallattomuuden tiliin niin sama ei missään tapauksessa ollut mahdollista ylimmän valtiollisen ja sotilaallisen johdon toimien kohdalla.

Kesäkuun 30. päivänä Saksan yleisesikunnan päällikkö kenraali Halder vieraili Helsingissä Suomen hallituksen vieraana. Hänelle luovutettiin useita korkeita kunniamerkkejä ja ulkoministeri Erkko piti puheen, jossa "tähdennettiin sitä hyväntahtoisuutta, jota Saksan armeija oli osoittanut Suomelle

Mannerheim Hermann Göringin vieraana Saksassa kesällä 1942

Jatkuu sivulla 11....

Neuvostoliiton merkitys ihmiskunnalle (3)

Heikki Männikkö

Kansan äänen numerossa 1/05 aloitimme artikkelisarjan "Neuvostoliiton merkitys ihmiskunnalle". Vaikeista alkuvaiheista: ulkomaiden interventiosta ja kansalaissodasta huolimatta talouselämä saavutti vuoteen -26 mennessä sotaa edeltäneen tason. Traktoreiden, autojen, lentokoneiden, maatalous- ja työstökoneiden tuotanto aloitettiin 30- luvun alkuvuosina. Goelro- suunnitelmaa (sähköistämissuunnitelmaa) ja maatalouden kollektivisointia toteutettiin menestyksellisesti ja Neuvostoliiton ulkopoliittinen merkitys kasvoi. Mutta sosialismin vastavoimat heräsivät ja fasistien aloittama maailmansota pakotti neuvostovallan jälleen siirtymään sotatalouteen.

Natsi-Saksan hyökkäystä nousi torjumaan koko neuvostokansa. Miljoonat ja taas miljoonat ihmiset osallistuivat mm. linnoitustöihin.

Neuvostomaa muuttui laadullisesti

Toisen viisivuotissuunnitelman aikana (1933-1937) Neuvostoliitto kehittyi sosialistiseksi teollisuusvaltioksi. Tämän kauden tärkein tehtävä oli kansantalouden tärkeimpien alojen uudelleenrakentaminen. Sähkövoiman tuotanto lisääntyikin viisivuotiskaudella 2,6-kertaiseksi. Maa saavutti 30- luvulla suurta edistystä kaikilla elämänalueilla. Entisistä syrjäseuduista kehittyi teollistuneita sosialistisia tasavaltoja, kun toisen viisivuotissuunnitelman aikana kiinnitettiin huomio näiden alueiden kehittämiseen. Tärkeä merkitys oli tietoliikenne- ja kulkulaitoksen uudelleenrakentamisella. Rakennettiin rautateitä, vesireittejä sekä maanteitä, jolloin kyettiin järjestämään yhteys maan tärkeimpien keskusten välille. Kehitettiin rautametallurgiaa rakentamalla mm. Magnitogorskin ja Makejavkan tehtaat ja siirryttiin käyttämään pääsääntöisesti omaa metallia.

Tällä kaudella valmistui 4500 uutta suurta tuotantolaitosta. Näitä olivat mm. konepajat Uralilla ja Kramatorskissa, Tsheljabinskin traktoritehdas sekä Jefremovskin kautsutehdas. Erittäin voimakkaasti kehittyi koneenrakennus. Tämä loi perustan maatalouden kehittämiselle ja v. 1937 kolhooseilla oli 450.000 traktoria ja 129.000 leikkuupuimuria ja maatalouden kollektivisointi saatettiin loppuun. Samana vuonna maatalouden kokonaistuotanto oli yli 1,5-kertainen vuoden 1932 tasoon nähden.

Neuvostoliitosta johtava Euroopan teollisuusmaa

Kolhoosilaisten ja työläisten palkat kohosivat toisella viisivuotiskaudella runsaasti, vähittäistavaranvaihto kasvoi vuoteen 32 verrattuna kolminkertaiseksi ja tuotteiden säännöstelystä luovuttiin v. 1934. Syntyi uusi tilanherroista vapaa kollektiivitalonpoikaisto sekä teknisesti osaava työväenluokka.

Korkeakouluissa opiskeli 542.000 opiskelijaa, mikä oli runsaat viisinkertainen määrä vuoteen 1913 verrattuna ja enemmän kuin Englannin, Saksan, Ranskan ja Italian korkeakouluissa. Nopeimmin kehittyivät entiset Venäjän keisarikunnan syrjäseudut. Esimerkiksi Kazahstanin, Tadzhikistanin, Turkmenian, Uzbekistanin, Kirgisian, Azerbaidzanin, Armenian, Moldavian, Liettuan ja Valko- Venäjän alueilla ei aiemmin ollut korkeakouluja, mutta v. -40 näiden maiden korkeakouluissa opiskelijoita oli lähes 100.000. Vuoteen 1938 Neuvostoliitosta tuli teollisuuden suhteen johtava maa Euroopassa ja toinen maa koko maailmassa.

Kolmas viisivuotiskausi sodan varjossa

Euroopassa imperialismi valmisteli sotaa ja Neuvostoliitto kävi kilpajuoksua ajan kanssa. Tärkeintä oli nostaa maatalous ja raskas teollisuus tasolle, joka kestää imperialistien hyökkäyksen. Tämän ymmärsi koko neuvostokansa.

Puolueen 18. edustajakokous hyväksyi kolmannen viisivuotissuunnitelman (1938-1942). Suurta huomiota kiinnitettiin puolustusteollisuuden kehittämiseen. Vuosina 1934-39 puna-armeijan miesvahvuutta lisättiin kaksinkertaiseksi ja aseistusta kehitettiin määrän ja laadun osalta.

Vuonna 1940 sähkön tuotanto oli kasvanut vuoteen 1913 nähden 24-kertaisesti ja koneenrakennus- sekä metalliteollisuus 35-kertaisesti. Työläisten määrä lisääntyi 34 miljoonaan. Maatalous kehittyi ja v. 1940 kollektiivi- ja valtiontiloilla oli 531.000 traktoria, 182.000 leikkuupuimuria ja 22.000 kuorma-autoa. Kolmannella viisivuotiskaudella v. 1940 Neuvostoliitto oli voimakas teollisuus- ja maatalousvaltio. Maa oli saavuttanut kansainvälisissä suhteissaan hyvin merkittävän aseman.

Tätä edesauttoi Neuvostoliiton laaja diplomaattinen toiminta Fasismin vastaisen liiton luomiseksi. Kolmatta viisivuotissuunnitelmaa ehdittiin toteuttaa kolme vuotta, kun Saksa liittolaisineen (Italia, Suomi, Romania ja Unkari) 22.6.1941 hyökkäsi Neuvostoliittoon.

Maan talouden kääntäminen sotataloudeksi ja siirto itään

Neuvostoliiton viholliset olivat sodan syttyessä vahvempia. Mutta Neuvostoliitolla oli sosialistinen talousjärjestelmä ja se teki mahdolliseksi mobilisoida maan taloudelliset resurssit vastaamaan sota-ajan vaatimuksia.

Viikon kuluttua sodan alkamisesta hyväksyttiin sota-ajan taloussuunnitelma vuoden 1942 loppuun saakka ja tuotantovoimien perusta siirrettiin itään. Metallurgiaa sekä muuta raaka-ainetuotantoa oli jo sijoitettu maan itäosiin. Luotiin hyvin järjestetty suunnitelmallinen sotatalous.

Neuvostoliiton itäisistä alueista tuli puolustuksen tukialueita, jotka toimittivat rintamalle aseita, ampuma- ja elintarvikkeita. Maan itäosiin evakuoitiin rautateitse rintaman läheisyydestä 1960 suurta tehdasta sekä rakennettiin 3500 puolustuksen kannalta merkittävää tuotantolaitosta. Puolueen keskuskomitea ja valtion puolustuskomitea huolehtivat paikallisten puolue-, neuvosto-, ammattiliitto- ja nuorisojärjestöjen avulla kansantalouden organisoimisesta sota- ajan vaatimuksia vastaaviksi. Monet tuotantolaitokset evakuoitiin ja asennettiin paikoilleen jopa 1-2 kuukaudessa ja niiden teollisuustuotanto saavutti sodan alkamista edeltävän tason 3-4 kuukaudessa. Kun parhaassa työiässä olevat miehet ja naiset lähtivät rintamalle, palasivat tehtaisiinsa eläkkeellä olevat veteraanityöläiset.

Heidän johdollaan omaksuivat työläisen ammatin naiset ja nuoret, jotka eivät olleet rintamalla. Kansantalouden siirtäminen sodan oloihin suoritettiin vuoden 1942 puoliväliin mennessä. Vihollisen miehittämällä alueella sijaitsi ennen sotaa 50 % maataloudesta sekä 33 % teollisuudesta. Kolhoosilaiset raivasivat Siperiaan 11 miljoonaa hehtaaria uutta viljelysmaata, jolla korvattiin miehitettyjä viljelysmaita.

Sodan ensimmäiset kuukaudet ja salamasodan loppu

Voimakkaan armeijansa turvin Saksa suoritti valloituksensa Euroopassa nopeasti. Hyökätessään Neuvostoliittoon Saksa sai huomata sodan ensi tunneista lähtien, että nyt vastassa oli erilainen vihollinen. Neuvostojoukot taistelivat jokaisesta metristä viivyttäen vihollista.

Länsi Eurooppaan hyökätessään saksan sodanjohto luotti siihen, että aina löytyi ns. "viides kolonna", joka asettui tukemaan fasistista hyökkääjää. Sellaista ei Neuvostoliitosta löytynyt.

Saksan sotatalous luotiin kauan ennen sodan alkua ja siksi fasisteilla oli ylivoimainen sotakoneisto. Tilanne oli neuvostojoukoille hyvin epäedullinen ja vihollinen eteni nopeasti itää kohti. Ensimmäinen tehtävä oli vihollisen pysäyttäminen. Kaikilla fasistien etenemissuunnilla rakennettiin portaittain puolustuslinjoja, joilla kyettiin ratkaisevasti hidastamaan vihollisen etenemistä. Rakennustöihin osallistui 10 miljoonaa ihmistä, mutta näin voitettiin aikaa. Neuvostojoukot tarvitsivat aseistusta ja siinä vaiheessa tehtaat olivat "pyörien päällä".

Vihollinen eteni kaikilla pääsuunnilla Leningradin, Moskovan ja Kiovan suuntaan. Leningradiin hyökkäävällä vihollisella oli suuri ylivoima. Ankarien taistelujen jälkeen se pääsi lähelle Leningradia, mutta ei onnistunut murtamaan kaupungin puolustuslinjoja. Hyökkääjälle jäi ainoaksi keinoksi piirittää kaupunki tarkoituksenaan sen näännyttäminen nälkään ja murskaaminen voimakkaalla tykistö- ja ilmatulella.

Moskovan suunnalla vihollinen pysäytettiin 10.7.-41 Smolenskin länsipuolelle ja ns. Smolenskin taisteluja käytiin 10.9.-41 saakka. Smolenskissa puna-armeija kykeni ensi kerran pysäyttämään saksalaisjoukot ja pakottamaan ne puolustukseen. Näissä taisteluissa neuvostojoukot suorittivat monia menestyksellisiä vastahyökkäyksiä.

Kiovan suunnalla vihollisen suuret moottoroidut joukot pääsivät Kiovan läheisyyteen 11.7.-41. Ankaria taisteluja käytiin 70 päivää. Saksalaiset kykenivät saartamaan kaupungin pohjoisesta ja etelästä, jolloin Ukrainan pääkaupunki luovutettiin viholliselle. Saksan etenemisestä huolimatta nämä sodan ensi kuukaudet osoittivat, että vihollinen voidaan pysäyttää

Taistelu Moskovasta

Nopea voitto näytti karkaavan fasisteilta käsistä. Siksi he päättivät suunnata ratkaisevan iskun Moskovaa vastaan. Tästä muodostui yksi toisen maailmansodan suurimmista taisteluista

Moskovaan suunnattua hyökkäystä varten fasistit keskittivät 77 divisioonaa (n.1,1 milj. sotilasta), mistä 14 oli panssari- ja 8 moottori divisioonaa. Aseistuksenaan fasisteilla oli 14.000 tykkiä ja kranaatinheitintä, 1700 panssarivaunua ja 950 lentokonetta.

Puna- armeijalla oli tätä voimaa vastassa 95 neuvostoliittolaista divisioonaa (800.000 sotilasta), 680 tykkiä ja kranaatinheitintä, 780 panssarivaunua (joista 140 raskasta) sekä 540 lentokonetta. Saksalaisten Moskovaa vastaan suunnattu "Taifun"- hyökkäys alkoi 2.10.-41.

Ylivoimallaan saksalaiset joukot mursivat puna- armeija puolustuksen tärkeimmällä suunnalla ja pääsivät noin 80-100 km päähän Moskovasta. Moskovaa puolusti kaupungin koko aikuinen väestö. Lyhyessä ajassa rakennettiin 1500 km panssariesteitä sekä rakennettiin 30.000 tulikorsua ja betonipesäkettä. Paikallisissa ilmatorjuntayksiköissä palveli 600.000 ihmistä.

Fasistit aloittivat uuden hyökkäyksen 15.-16.11.-41. Taistelut olivat hyvin ankaria ja fasistien panssarikiilat raivasivat esteiden lävitse tietä joukoilleen. Moskovan puolustajilla oli asettaa panssareita vastaan useinkin vain käsikranaatteja, polttopulloja ja panssarintorjuntakiväärejä. Mutta vihollinen menetti huomattavan osan panssarivaunuistaan ja jalkaväestään ja fasistien hyökkäys sammui Moskovan porteille.

Välittömästi tässä vaiheessa neuvostojoukot siirtyivät suoraan vastahyökkäykseen ja ratkaisivat vaikean sotateoreettisen kysymyksen siirtyä ilman strategista taukoa puolustuksesta vastahyökkäykseen.

Moskovan lähellä aloitettiin fasistijoukkojen nujertaminen. Se toteutettiin menestyksellisesti, fasisteille aiheutettiin raskaita tappioita ja se työnnettiin 120-350 km päähän pääkaupungista.

Käänne sodassa

Fasistien voittamattomana pidetty armeija kärsi Moskovan luona ensimmäisen suuren tappion toisessa maailmansodassa. Se aiheutti Hitlerin esikunnassa pakokauhua. Salamasodan suunnitelma oli haudattu.

Voitto Moskovan edustalla kehittyi puna- armeijan yleiseksi hyökkäykseksi koko rintamalla jatkuen huhtikuuhun 1942. Sen aikana puna-armeija vapautti vihollisista Moskovan, Tulan ja Rjazanin alueet sekä saavutti menestystä Leningradin, Kalinin, Orelin, Kurskin ja Harkovan alueilla sekä Krimillä. Syksyn -41 ja kevättalven -42 taistelut muodostivat käänteen sodassa.

Tärkeintä on kuitenkin huomata, että voitto Moskovan luona ei ollut sattuman tulosta vaan sen perustana oli Neuvostoliiton sosialistinen järjestelmä. Sota fasistista miehittäjää vastaan oli sotaa, johon osallistui koko kansa.

Neuvostoliitto rakensi menestyksellisesti jo ensimmäisistä 5-vuotissuunnitelmista lähtien teollista perustaansa eikä sen vahvistumista edes sota pysäyttänyt.

Kuvassa Uralilla sijaitsevan Magnitokorskin masuuni.

Vappu, Voiton

Pekka Tiainen puhui Helsingin Tokoinrannassa järjestetyssä Vappujuhlassa.

Euroopan unionin perustuslakiluonnosesityksen mukaan, suora lainaus: ”Tämä perustuslaki, sekä lainsäädäntö, jota unionin toimielimet antavat käyttäessään sille annettua toimivaltaa, ovat ensisijaisia jäsenvaltojen toimivaltaan nähden. Näin lukee perustuslain 1. luvun 6.ssa artiklassa. Toisin sanoen Euroopan unionin perustuslaki asettaa EU:n päätökset Suomen eduskunnassa tehtävien päätösten edelle. Jos näiden päätösten välillä on ristiriita, voimassa on EU:n tekemä päätös, ei enää Suomen eduskunnan tekemä päätös. Edelleen perustuslain mukaan: ”Unionilla on toimivalta määritellä ja toteuttaa yhteistä ulko- ja turvallisuuspolitiikkaa, mihin kuuluu yhteisen puolustuspolitiikan asteittainen määrittely”.

Meille on sanottu, että Euroopan unionissa Suomi olisi vielä sotilaallisesti liittoutumaton maa. Kuinka maa voi olla sotilaallisesti liittoutumaton, jos se on hyväksynyt sellaisen pykälän, että ulko- ja turvallisuuspolitiikka määritellään asteittain Euroopan unionin elimissä. Tällä tavoin Euroopan unionin perustuslailla kumotaan Suomen kansallinen itsenäisyys aivan samalla tavalla kuin se kumotaan muiden Euroopan unionin maiden kohdalla.

Työväenliikkeen toiminnan tuloksena saavutettiin aikanaan myös Suomelle itsenäisyys. Jo heinäkuussa 1917 Suomen eduskunta vasemmistoenemmistöllä päätti, että Suomen eduskunta käyttää korkeinta valtaa Suomessa, mutta tuo eduskunta silloin hajotettiin. Marraskuun yleislakon tuloksena Suomen eduskunta päätti uudelleen, että Suomi on täysivaltainen tasavalta, jossa valta kuuluu kansalle, jota edustaa kansan valitsema eduskunta. Ei enää annettu valtaa Venäjälle, koska tsaari oli kukistunut ja katsottiin, että nyt valta voidaan ottaa Suomen eduskunnalle.

EU:n perustuslain tuloksena tuo valta siirretään pois Suomen eduskunnalta ja Suomen kansalta. Sen takia Euroopan unionin perustuslaki on hylättävä. Ranskassa on toukokuussa kansanäänestys. Galluppien mukaan keväällä kansa aikoo äänestää perustuslakia vastaan. Viimeisimpien galluppien mukaan Kyllä -äänten enemmistö olisi tulossa. Ranskassa on käynnistetty voimakas kampanja sen puolesta, että EU:n perustuslaki hyväksyttäisiin. On käytetty myös pelottelua. Halutaan turvata, että EU:n perustuslaki viedään läpi.

Riippumatta siitä mitä Ranskassa tapahtuu, voi olla, että joku maa, viimekädessä Tanska tulee äänestämään EU:n perustuslain osalta Ei, mutta se ei yksistään riitä kumoamaan perustuslain voimaan saattamista. Mutta mitä tekee Suomen hallitus ja Suomen eduskunta? Missä ovat ne lupaukset, niiden lupausten toteuttaminen, joita annettiin silloin kun kymmenen vuotta sitten meitä äänestytettiin EU:hun kuulumisesta.

Silloin tasavallan presidenttikampanjassa Ahtisaari, tuleva presidentti lupasi, että Euroopan unioniin liittyminen ratkaisee työllisyyden. Sitä se ei ole tehnyt. Euroopan unionin maissa on tällä hetkellä 19 miljoonaa työtöntä. Saksassa viiden miljoonan työttömän raja ylittyi talvella. Saksan työttömien määrä on suurempi kuin kertaakaan sitten toisen maailmansodan. Tarkkaan ottaen Saksan työttömien määrä on suurempi kuin kertaakaan sitten 30-luvun pulakauden, sillä Hitlerin Saksassa työttömyyttä vähennettiin rakentamalla moottoriteitä, aseita ja lähettämällä ihmisiä rintamille.

Euroopan unionin työttömyyskriisi, työllisyyskriisi, horjuttaa Euroopan unionin olemassaoloa ja tulevaisuutta. Perustuslain hyväksyminen ei ratkaise tätä työttömyysongelmaa ja työllisyysongelmaa. Ongelman perusydin on siinä, että Euroopan unionin talouspolitiikka, yhteiskuntapolitiikka rakennetaan uusliberalistiselle pohjalle. Sen kulmakivinä ovat työn, pääomien, tavaroiden ja palveluiden vapaa liikkuvuus. Palveludirektiivi kohtasi nyt vastustusta. Pääomien vapaa liikkuvuus on johtanut siihen mm. Suomen kohdalla, että suomalaisissa yrityksissä omistus on siirtynyt ulkomaille ja suomalaiset yritykset ovat sijoittaneet voittonsa työpaikoiksi ulkomaille - ei Suomeen. Siksi meidän työttömyyskriisiämme emme ole voineet ratkaista.

Kyllä meillä rahaa on. Yksi tuore esimerkki siitä on Fortumin johdon optiot. Fortumin johto saa optioissaan 300 miljoonaa euroa. Se on huikea summa. Mihinkä sitä voisi verrata. 300:lla miljoonalla eurolla voitaisiin maksaa Fortumin kaikille työntekijöille 2000 euroa vuodessa palkankorotusta 30 vuoden ajan. 300:lla miljoonalla eurolla voitaisiin työllistää kaikki Suomen nuoret työttömät vuoden ajaksi. Tämä on yhteiskunnan omaisuuden ryöstämistä. Venäjällä Hodorkovsky pantiin vankilaan yhteiskunnan omaisuuden ryöstämisestä, mutta meillä se tehdään laillisin keinoin.

Eduskunnan on tehtävä jotain. Eduskunnan on säädettävä perustuslain säätämisjärjestyksessä laki, jolla Fortumin optiosopimus kumotaan ja ne rahat, jotka niistä optioista jäävät käyttämättä, on käytettävä nuorten työttömien työllistämiseen.

Vieläkin, niin kauan kuin työväenliike on ajanut asioita, meillä hallitseva piirre on työn ja pääoman ristiriita. Pääoman ja työn välistä ristiriitaa on yritetty ratkaista sosialismin keinoin kumoamalla pääoman valta. Me tiedämme, että siitä on saatu tuloksia, mutta me tiedämme myös, että on tullut erittäin paljon epäonnistumisia. Toinen malli ratkaista työn ja pääoman ristiriita on ollut sosialidemokraattinen tapa rakentaa työn ja pääoman liitto. Me tiedämme, että sekään ei ole onnistunut. Tänä päivänä se on johtanut siihen, että pääoman asema yhteiskunnassa on vahvistunut. Tulonjaossa työntekijät ovat hävinneet ja pääomapuoli on vahvistunut. Myös vallanjaossa pääomapuoli, rahavalta, on vahvistunut. Sen me näemme mm. paperityöläisten lakon kohdalla, koska yritykset ovat sijoittaneet pääomaa ulkomaille ja perustaneet sinne tuotantolaitoksia, jolloin ne voivat pitää seisomassa Suomessa tehtaita ja pyörittää tuotantoa sillä.

Hyvää Vappua teille kaikille!

SFT:n puheenjohtaja Timo Kangasmaa puhui Kansan äänen Vapputilaisuudessa Helsingissä Kirvesmiesten kerholla:

Me olemme kokoontuneet yhdessä viettämään työväenluokan kansainvälistä taistelu- ja mielenosoituspäivää eli Vappua. Tämä tilaisuutemme on yksi pieni tilaisuus niiden lukuisten työväenliikkeen tilaisuuksien joukossa joita tänään 1.5. vietetään eri puolilla maatamme ja maailmaa.

Tänään viettäessämme tätä tilaisuutta ilmaiskaamme täydellinen tukemme maamme paperityöläisten käymälle taistelulle. Elämme työväenluokan taistelun keskellä. Tuon lakon tuloksista voimme jo nyt vetää sellaisen johtopäätöksen, että maassamme on työväenluokan luokkataistelu saavuttanut uusia piirteitä. Tässä työtaistelussa on merkille pantavaa paperityöläisten solidaarisuus toisia paperityöläisiä kohtaan. Ennen kaikkea, että lakko on muodostu massa hyvää vauhtia esimerkiksi mahdista, joka on työväenluokan kansainvälisessä solidaarisuudessa.

Tuo kansainvälinen solidaarisuus on saanut muun muassa Aamulehden kirjoittamaan seuraavaa (Lainaus 30.4.2005 ilmestyneestä Helsingin Sanomien palstalta Muut lehdet):

Otsikko: “Vaarallinen virhearvio” “Aamulehden mukaan Paperiliiton odotetusta lakkovaroituksesta tuli työnantajan painajainen, kun Stora Enson työntekijät eri puolilta Euroopaa uhkasivat tukitoimillaan laajentaa työtaistelun kansainväliseksi.... Metsäteollisuus on kansainvälistynyt. Investointeja ja tuotantoa siirretään koko ajan ulkomaille, missä sellua keitetään ja paperia tehdään paljon halvemmalla kuin kotimaassa. Työnantaja puo1ella laskettiin, että nyt sillä on varaa ottaa mittaa Paperiliitosta. Kenenkään mieleen ei pälkähtänyt, että konsernien ulkomaiset työntekijät voisivat liittyä samaan rintamaan Paperiliiton kanssa”, lehti kirjoittaa.

“On aivan selvä, että tämän jälkeen kiista alkaa poltella myös Elinkeinoelämän keskusliittoa.”

“Osapuolet pelaavat nyt järkyttävin kovilla panoksilla. Työmarkkinoilla kaikki pelisäännöt menevät uusiksi, jos paperin sopimusriita aiheuttaa työnseisauksia tai tuotantohäiriöitä yhdenkin metsäkonsernin ulkomaisilla tehtailla.”

Tänä Vappuna meillä on tapetilla toinenkin työtaistelu. Työtaistelu joka on monenkin mielestä hyvin merkillinen työtaistelu. Merkilliseksi sen tekee se, että työtaistelutoimenpiteen takana on Suomen Upseeriliitto. Suomen Upseeriliitto julisti kansainväliset tehtävät hakukieltoon. Hakusaarron julistamisen taustalla on, että sillä ei ole neuvotteluoikeutta jäsenistönsä ulkomailla suoritettavien komennuksien palkkakysymyksessä. Upseeriliiton hakusaarron tekee mielenkiintoiseksi, että yhteiskunnan ylärakenteen santarmi eli vallassaolon turvaaja on lähtenyt peräämään oikeuksiaan tuolta ylärakenteelta. Tämäkin on selvä merkki tyytymättömyydestä nykymenoon.

Tietenkään emme voi puhua mistään vallankumouksellisen tilanteen edellytyksistä, vaikka kyllä näyttää siltä, että Helsingin Sanomat ja muut porvarilehdet elävät jossain haamumaailmassa. Ei sitä voi muuta ajatella kun vähintään kerran viikossa heidän täytyy käydä potkimassa tuota sosialismin ruumista joka heidän sanojensa mukaan on ikuisiksi ajoiksi kuolleena kuopattu.

Oman sävyn tälle Vapulle antaa EU:n alueella säädettävät terrorismilait. Suomessakin oli tarkoitus saada lainmuutos poliisin valtuuksista voimaan 1.5.2005 alkaen. No laki tulee, muttei tiettävästi tänään ole vielä astunut voimaan.

Mikä tuosta poliisilain muutoksesta tekee pelottavan? Tuo poliisilain muutos antaa poliisille mahdollisuudet seurata kaikkien ihmisten kaikkea puhelinliikennettä, tekstiviestiliikennettä, rekisteröidä sähköpostit, seurata millä internetsivuilla kukin käy. Seuranta on mahdollista pelkän rikosepäilyn perusteella. Korostan ei tarvitse olla edes tapahtunut yhtikäs mitään. Herra konstaapeli vaan alkaa kuvitella, että olette tekemässä jotain.

Poliisilain muutoksen voimaan tullessa voidaan ennalta ehkäisevästi poistaa esimerkiksi mielenosoituspaikalta tai lähistöltä mielivaltaisesti ihmisiä. Perusteeksi riittää oletus, että henkilö saattaisi aiheuttaa häiriötä.

Näiden lakien säätäminen on tänään mahdollista koska työväenliike on edelleenkin lamassa.

Tänä vuonna tulee kuluneeksi 30-vuotta Vietnamin sodan päättymisestä. Tänä vuonna tulee kuluneeksi 60-vuotta toisen maailmansodan päättymisestä. Tänä vuonna tuli kuluneeksi myös 60-vuotta Lapin sodan päättymisestä. Tänä vuonna tulee kuluneeksi 60-vuotta Hiroshiman atomipommista.

Edellä mainitut päivät ovat ihmiskunnan historiassa merkittäviä päiviä, päiviä jotka muistuttavat meitä eriaikoina tapahtuneista imperialistisen kapitalismin teoista.

Hyvät toverit toivotan Teille oikein hyvää Työväenluokan kansainvälistä juhla-, taistelu- ja mielenosoituspäivää.

npäivä,Rauha!

EU:n Vastaisen Kansanrintaman puheenjohtaja Heikki Männikkö puhui Vapunpäivänä Kansan äänen vappujuhlassa Helsingissä:

Kysymys toisen maailmansodan syistä ja lopputuloksesta on edelleen ideologisen "kädenväännön" kohteena, koska ei haluta tunnustaa sodan todellista aiheuttajaa ja lopputulosta. Uudelleen on käynnissä kapitalistipiirien manööveri maailman uudelleenjakamiseksi, mikä toisen maailmansodan lopputuloksena jäi heiltä kesken.

USA tavoittelee yliherruutta ja politiikan keinojen loppuessa turvautuu aseelliseen toimintaan. Persianlahden ohella USA:n toimeliaisuuden kohteena tänään on Keski-Aasia ja Kiina. Yhdysvaltojen tavoitteena on kyetä dominoimaan Kiinaa ja sen taloutta. Olemme kysyneet miksi USA on niin kiinnostunut Pohjois- Koreasta, huolimatta siitä, että sillä ei ole hallussaan merkittäviä luonnonvaroja kuten esim: Irakilla tai Iranilla. Kysymys on siitä, että Pohjois-Korea muodostaa voimakkaan imperialismin- ja USA:n yliherruutta vastustavan voiman alueella.

EU puolestaan tavoittelee asemia lähialueillaan itäisessä Euroopassa ja Venäjällä. Tämän seurauksena EU pyrkii nopeuttamaan laajentumistaan kerätäkseen poliittista ja taloudellista voimaa tulevia manöövereitä varten. EU:n kannalta on kiusallista, että sen edut USA:n kanssa joutuvat yhä useammin vastakkain. Näin kävi mm. Persianlahdella, Irakissa, Jugoslaviassa ja Ukrainassa. Kaiken tämän johdosta EU pitkällä tähtäimellä pyrkii hoitamaan omat aseelliset operaationsa ilman Natoa ja siksi perustetaan EU:n taistelujoukkoja.

Tämä heijastuu myös Suomen politiikassa. Taistelujoukkojen perustaminen sisältyy EU:n uuteen perustuslakiin. Suomessa on hyväksytty ajatus olla mukana perustamassa taistelujoukkoja, jotka osallistuvat myös taistelutehtäviin. Tätä nimitetään rauhaan pakottamiseksi ja rauhanturvaamiseksi. Palkkasotilaiden, joita nimitetään ovelasti sopimussotilaiksi, koulutus aloitetaan kesällä. Tähän saakka Suomi on voinut osallistua "sotilaalliseen rauhanturvaamiseen" vain YK:n ETYJ:n päätöksiin perustuen. Nyt myös tästä kiinni pitänyt Tarja Halonen on antanut periksi tässä asiassa. Samaten presidenttiehdokkaaksi lupautunut Matti Vanhanen hyväksyy ilman YK:n päätöstä tapahtuvan rauhaan pakottamisen.

Uutta historiantulkintaa syötetään yleiselle mielipiteelle. **Tähän sarjaan historiankirjoituksen uudelleenarvioimiseksi kuuluu mm. Tarja Halosen yritys puhdistaa sotasyyllisten mainetta nimittämällä jatkosotaa erillissodaksi. Monissa puheenvuoroissa samaistetaan Neuvostoliitto ja Natsi Saksa sodan aloittajiksi ja vaaditaan Neuvostoliittoa sotakysymysten yhteydessä arvioimaan Stalinia samaan tapaan, kuin lännessä on arvioitu Hitleriä. Kaikilla tällaisilla puheilla on yksi ja sama päämäärä: On eliminoitava sodan vastainen- ja rauhanliike sekä työväenliike, koska nähdään, että yhteiskunnallisen tilanteen kriisiytyessä vastavoimat tulevat heräämään ja todellisten vastavoimien yhdistävänä tekijänä voivat olla vain sosialistiset aatteet. Eli kansaa tulee rokottaa sosialismia ja kommunisteja vastaan.**

Sosialismi kyettiin väliaikaisesti lyömään taaksepäin, **mutta asioita ei kapitalismin kannalta ole voitu palauttaa ennalleen. Sosialistiset aatteet ovat imperialismille suuri uhka. Maailmassa on edelleen sosialismia kehittäviä alueita mm. Pohjois- Korea, Vietnam, Laos, Kuuba sekä myöskin Kiinan. Lisäksi sosialismilla näyttää olevan tänään vetoa myös Latinalaisessa Amerikassa. Mutta tärkeintä on se, että sosialismi jätti jälkeensä sellaiset jäljet, joita ei yhdessä sukupolvessa pyyhitä pois kansan mielestä. Sosialismi on läsnä tämänkin päivän maailmassa.**

Ainoa voima, joka kykenee vastustamaan nykyistä tuhoon johtavaa kehitystä on kansan joukkovoima. Kuten 30- luvulla, niin myös tänään sosialismiin tukeutuva työväenliike on kyetty painamaan koko Euroopassa alas. Yksi syy miksi kapitalistit kykenevät kehittämään näinkin nopeasti uuteen maailmanjakoon tähtäävää politiikkaansa on, että sosialismin taantumisen jälkeen maailman kommunistinen liike ei ole kyennyt kokoamaan rivejään yhteen. Kommunisteilta puuttuu se yhtenäinen ajatus, eli miten nykypäivän tilanteessa marxilais- leniniläistä tiedettä soveltaen luodaan yhtenäinen kapitalisminvastainen joukkovoima ja luokkataistelulinja. Siinä toverit on meilläkin suuri haaste, jossa meillä on annettavaa edistykselliselle työväenliikkeelle.

Kansan äänen päätoimittaja Reijo Katajaranta puhui Voiton päivänä 9.5. Malmilla muistomerkkitilaisuudessa:

Olemme jälleen kokoontuneet tänne Malmin hautausmaalle kunnioittamaan Suomen jatkosodan työväenluokkaisia sosialismin puolesta taistelleita uhreja. Tänään tulee entistäkin päättäväisemmin korostaa, ettei Suomi käynyt mitään erillissotaa vaan oli olennainen osa Natsi-Saksan Barbarossa-suunnitelmaa ja Hitleriin liittolainen toisessa maailmansodassa.

Toukokuun 9. tulee kuluneeksi 60-vuotta toisen maailmansodan päättymisestä Euroopassa. Tuona toukokuun 9:n vastaisena yönä 1945 klo 00.42 allekirjoitettiin Berliinissä sopimus Saksan ehdottomasta antautumisesta. Saksan ylimmän sodanjohdon puolesta sopimuksen allekirjoittivat sotamarsalkka Keitel, amiraali Friedeburg ja ilmavoimien puolesta kenraalieversti Stumpf. Neuvostoliiton ylintä sodanjohtoa edusti sotamarsalkka Zukov, Isoa-Britanniaa marsalkka Tedder, USA:ta kenraali Carl Spaatz ja Ranskaa kenraali Delattre de Tassigny.

Neuvostoliitossa päivä nimettiin Voiton päiväksi ja sota Suureksi Isänmaalliseksi sodaksi. Tänä vuonna presidentti Putin on kutsunut maailman johtajia Moskovaan ottamaan osaa sodan loppumisen muistojuhlallisuuksiin. Moskovaan saapuu puolisen sataa valtioiden presidenttejä ja päämiehiä, Suomesta myös presidentti Tarja Halonen. Vain Viron, Liettuan ja Georgian presidentit loistavat poissaolollaan.

Suomessa etenkin Kokoomuksen kansanedustajat ja mepit, esim. Rauhanpatsaan tervaaja Pia-Noora Kauppi ovat paheksuneet Halosen Moskovan matkaa. He eivät vieläkään ymmärrä sitä, että Neuvostoliitto kantoi päävastuun ja suurimman taakan fasistisen Saksan kukistamisessa. Saksan sotavoimista yli 3/4 (78%) oli sidottuna itärintamalle ja siellä ne myös tuhottiin. Neuvostoliitto itse kärsi sodassa valtavat tappiot. Uusimpien tietojen mukaan noin 27 miljoonaa uhria, joista 18 miljoonaa siviiliä. Samalla tuhoutui valtaosa maan Euroopan-puoleisen osan kaupungeista ja kylistä. Vielä sodan loppuvaiheissa Berliinin taisteluissa kaatui satoja tuhansia neuvostosotilaita. Puolan alueella heitä kaatui 600.000.

Kuinka tämä voitto oli mahdollinen? Työläiset eivät ryhdy sotiin, eivätkä yleensä lähde niihin vapaaehtoisesti. Vain hallitsevat luokat, imperialistiset voimat, ryhtyvät rikollisiin hyökkäyssotiin. Maataan puolustaville jää silloin vain vähän valinnanvaraa. Heidän on puolustettava maataan.

Sota on vaarallisuutensa lisäksi lisäksi mitä ankarinta ja raskainta työntekoa, jossa työpäivä ei lopu klo 17.00. On useita esimerkkejä siitä, että vain armeija, jolla on oikea motivaatio, voi voittaa sodan. Hyökkäävällä valtiolla ja armeijalla motivaatio on rosvon, varkaan ja tappajan motivaatio.

Ratkaiseva tekijä toisessa maailmansodassa oli Neuvostoliiton kansojen ja neuvostoarmeijan tahto lyödä Natsi-Saksa maan tasalle. Tuo motivaatio syntyi, kun nähtiin saksalaisten raakalaismainen käyttäytyminen siviiliväestöä ja sotavankeja kohtaan. Syntyi pyhä viha, jossa jokainen sotilas ja siviili antoivat kaikkensa omasta hengestään välittämättä Hitlerin armeijoiden lyömiseksi. Motivaatiota nostivat vielä rintamalla saadut voitot lähtien Moskovan taisteluista marras-joulukuussa 1941 ja sodan käännekohdasta Stalingradissa 1942-1943.

Motivaation synnyttäjänä ratkaiseva osuus oli Neuvostoliiton Kommunistisella puolueella, joka osasi yhdistää Neuvostoliiton kansat Pyhään Sotaan Suuren Isänmaallisen Sodan hengessä. Hitler ehkä kuvitteli pelastavansa kurjan elämänsä luottaen siihen, ettei neuvostosotilaiden motivaatio riitä enää Berliiniin asti vaan katoaa, kun entiset rajat oli saavutettu. Myös tässä hän erehtyi.

Toisesta maailmansodasta ja sen taisteluista on säilynyt paljon filmimateriaalia kiitos neuvostoliittolaisten sotakuvaajia, etenkin Roman Karmenin. Katsokaa niistä minkälainen on näiden 60-vuotta sitten Berliinin valloittaneiden sotilaiden fyysinen ja henkinen ryhti. He eivät pelänneet mitään fyysisiä ja henkisiä vastustuksia. Katsokaa näistä filmeistä, kuinka naiset, nuoret pojat ja tytöt tekevät uhrautuvaisesti työtä tehtaissa saadakseen isänsä tai veljensä ehjänä takaisin kotiin. Katsokaa näistä filmeistä, kuinka sotilaat arvostivat komentajiaan. Vaikka tavallinen rivisotilas tietää vain vähän sodan tai taistelun yleisestä kulusta, neuvostosotilaat - suunnattomista tappioista huolimatta - luottivat marsalkkoihinsa. He olivat aina sotilaiden suuren juhlinnan kohteita, kun voitto vihdoin oli saavutettu.

Neuvostoarmeijan saavutuksia yritetään tietysti mustamaalata. Kapitalisteja palvelevat historioitsijat yrittävät kuvata neuvostoarmeijan ryösteleväksi ja raiskaavaksi roskasakiksi. Todistettavasti Saksan oma armeija syyllistyi tällaiseen sodan loppupäivinä. Kuvaus voisi sopia myös USA:n armeijaan. USA:n armeijalla on ollut todistettavasti tällaista käyttäytymistä. On suorastaan sairasta väittää, että neuvostoarmeija olisi mennyt Berliiniin lähinnä raiskaamaan naisia! Yksi tapa vähätellä neuvostoarmeijan voittoa oli nimetä 9. toukokuuta Eurooppapäiväksi. Olkoot Euroopalla oma päivänsä, mutta nyt se on aivan tarkoitushakuisesti sijoitettu Voiton päivälle.

Myös suomalaisten on syytä juhlia Voiton päivää. Mikään "erillissota", jota maamme oikeisto haluaa helliä puhuttaessa ns. jatkosodasta, ei olisi tuonut Suomen työtätekevälle kansalle uudistuksia sosiaaliturvaan, eläkkeisiin ja työlainsäädäntöön. Tosiasia on, että vain Voitonpäivä, Neuvostoliiton voitto Natsi-Saksasta avasi Suomessakin tien poliittisille oikeuksille ja teki mahdolliseksi hyvinvointivaltion perusteiden luomisen. Nyt kun Neuvostoliittoa ei enää ole, myös hyvinvointivaltiota kapitalisteille tarpeettomana puretaan.

Voiton suhdeluvusta ja kapitalismin kehityksestä

Kai Kontturi,
Seppo Ruotsalainen

Esimerkkinä Suomen talous

Tuotantopääoman (tuotannon välineet eli kiinteän + tuotantoainekset eli liikkuvan pääoman) arvo oli Tilastokeskuksen tilaston mukaan Suomen kansantaloudessa vuonna 1990 yhteensä 354,6 miljardia euroa. Tuona samana vuonna pääoman omistajat saivat, (anastivat työn tuloksista) 57,4 miljardia euroa lisäarvona, joka oli 146,9 prosenttia palkkaan verraten. Kun tätä lisäarvon määrää verrataan em. sijoitettuun tuotannon kokonaispääomaan, saadaan vuoden 1990 **voiton suhdeluvuksi** 16,1 prosenttia. Yhdeksän vuotta myöhemmin vuonna 1999 vastaava sijoitetun pääoman arvo oli yhteensä 381,5 miljardia euroa ja saman vuoden lisäarvo 89,4 miljardia euroa, joka nyt oli palkkaan verraten 207,0 prosenttia. Voiton keskimääräinen suhdeluku, lisäarvo verrattuna sijoitettuun tuotantopääomaan, oli ajanjaksolla 1990 - 99 kohonnut 23,4 prosenttiin eli huikeat runsaat seitsemän prosenttiyksikköä (ks. lähde: Kansallisvarallisuus 1990 - 2001, Tilastokeskus).

Nyt herää kysymys, että eivätkö edellä mainitut luvut ole jopa jyrkässä ristiriidassa Marxin sen näkemyksen kanssa, että voiton suhdeluku pyrkii kapitalismin edetessä alenemaan? Onko Marxin talousteoria tältä osin virheellinen?

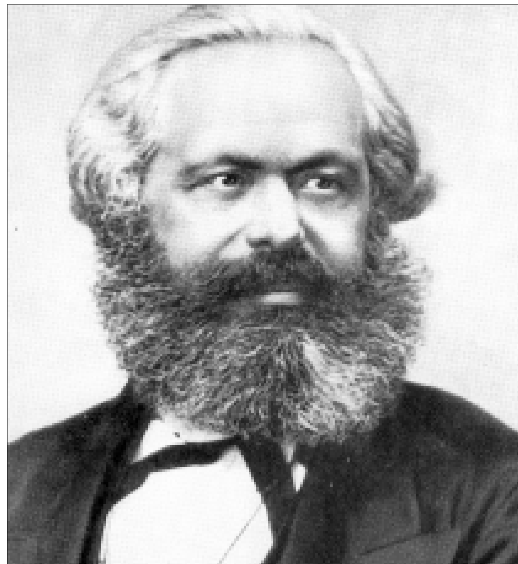
Vastattaessa noihin kysymyksiin, on syytä välttää liian suorasukaisia johtopäätöksiä. Nykyisen kapitalistisen talouden oloissa niin kansallisessa kuin kansainvälisessäkin mittakaavassa on havaittavissa piirteitä, jotka osoittavat Marxin talousteorian todemmaksi kuin ehkä milloinkaan aikaisemmin.

Vastaan vaikuttavia syitä

On otettava huomioon, että voiton suhdelukua analysoidessaan Marx korosti tuon suhdeluvun alenemispyrkimystä "**vastaan vaikuttavia syitä**", joiden johdosta suhdeluvun laskutendenssi kohtaa vakavia esteitä. Marx mainitsi tuollaisina vastaan vaikuttavina tekijöinä, joihin kapitalisti turvautuu kohottaakseen voittotasoa, lisäarvoa, 1) työläisen riistoasteen nostamisen, 2) työpalkan polkemisen alle yleisesti sovitun palkkatason, 3) suhteellisen liikaväestön synnyttämisen, 4) ulkomaankaupan hyväksikäytön esim. halpatyövoiman suhteen sekä 5) osakepääoman lisääntymisen. Marx totesi noiden vastaan vaikuttavien tekijöiden olevan monilta osin niin vahvoja, että ne heikentävät suhdeluvun alenemista koskevan yleisen lain vaikutusta ja jopa antavat sille "vain tendenssin luonteen" (ks. Marx, Pääoma. 3 osa. suom. Moskova 1976, s. 235-).

On helppo havaita, että Marxin edellä mainitsemat keinot voiton suhdeluvun kohottamiseksi ovat nykyisessä markkinataloudessa kapitalistien käytössä koko laajuudessaan ja koko "komeudessaan". Työvoiman riistoastetta kohotetaan työn voimaperäisyyttä lisäämällä mm. taukoja ja lomia lyhentämällä ja

Karl Marx toi erityisesti "Pääoman" kolmannessa kirjassa esiin näkemyksen, että voiton keskimääräinen suhdeluku pyrkii kapitalistisen talouden kehittyessä alenemaan. Näin tapahtuu pääasiassa siksi, että tuotantovälineisiin ja tuotantoaineksiin sijoitettava arvo kasvaa epäsuhteisesti lisäarvon kanssa ja työvoimaan sijoitettavaan arvonosaan (eli työpalkkoihin) verrattuna. Mainittu aleneva pyrkimys on yhteydessä siihen, että uusilla tuotantovälineillä syrjäytetään jatkuvasti elävää työvoimaa kapitalistisesti johdetusta tuotannosta. Voiton suhdeluku (se saadaan, kun lisäarvoa verrataan tuotantovälineisiin ja tuotantoaineksiin sijoitettuun kokonaispääomaan) pyrkii alenemaan, kun kokonaispääoma tahtoo kohota nopeammin kuin kapitalistien kokonaistuottavuudesta (palkat + lisäarvo) anastaman lisäarvon määrä.

Karl Marx kehitti Pääomassaan mm. teoriat keskimääräisestä voiton suhdeluvusta ja voiton suhdeluvun laskutendenssin laista.

poistamalla, sekä lisäämällä työtehtäviä työntekijöiden työuupumuksesta ja loppuun kulumisesta välittämättä. Työpalkkaa poljetaan alle työehtosopimusten tason erityisesti nuorten, naisten ja työtä etsivien työttömien osalta samalla kun ulkomaista halpatyövoimaa käytetään sumeilemattomasti työntekijöiden palkkatason yleisen alentamisen ja voittojen kasvattamisen välineenä. Marxin mainitsemaa suhteellista liikaväestöä (eli jatkuvasti kapitalistin käytettävissä olevaa "ylimääräistä", työttömien työvoimareserviä) kasvatetaan paitsi jatkuvilla irtisanomisilla ja lomautuksilla myös muuttamalla vakinaisia työtehtäviä määräaikaisiksi, korvaamalla kokopäiväisiä töitä osa-aikaisilla jne.

Kapitalistien viimeisin (joskaan ei varmasti viimeinen) "villitys" on kautta "sivistyneen" Euroopan levinnyt vaatimus työajan (yleisestä) pidentämisestä. Tuon villityksen aloitti saksalainen elektroniikkayritys Siemens, joka sopi kesäkuun lopulla 2004 maan ammattiliittojen kanssa, että sen kahdella tehtaalla työntekijöiden viikkotyöaika pitenee 35 tunnista 40 tuntiin ilman palkankorotuksia ts. työntekijät työskentelevät viikossa viisi lisätuntia ilmaiseksi. Myös autoalan yritys Daimler Chrysler sai Saksassa neuvottelujen jälkeen läpi työajan pidentämisen 35:stä tunnista 40:een yhtymän tutkimus ja kehitysosastojen osalta. Ranskassa on keskustaoikeistolaisen hallituksen toimesta toteutettu lakimuutos, jonka avulla työläisten vasta äskettäin kamppailemasta 35 tunnin viikkotyöajasta voidaan joustaa ylöspäin. Kuinka paljon joustetaan ylöspäin – sen tiennee herra yksinään. Karl Marx osoitti, että kapitalistin anastama lisäarvo kasvaa suhteellisesti **työn voimaperäistämisellä** ja ehdottomasti **työpäivää pidentämällä.** Vaatimus työajan pidentämisestä on tällä hetkellä suosittu puheenaihe myös suomalaisten työnantajien keskuudessa.

Kuvitteellinen talous kukkasineen

Oikeastaan kokonaan oma lukunsa voiton suhdeluvun kohottamispyrkimyksessä on jo Marxin toteama "osakepääoman lisääminen" ja yleensä kuvitteellisen talouden luominen kapitalistisen perustuotannon "yläpuolelle". Sen "ylevimpiä" kukkasia ovat miljardiosingot yritysten "omistajille" ja miljoonien eurojen henkilökohtaiset "kultaiset kädenpuristukset" yritysten johtajille esim. siltä varalta että he joutuvat syystä tai toisesta jättämään tuottoisan tehtävänsä. Samaan sarjaan kuuluvat mm. pörssiyhtiöiden johtajille vuosittain maksettavat "palkankorotukset", jotka usein ovat yrityksen taloudellisesta tuloksesta riippumattomia ja seuraavat jotakin kokonaan muuta asteikkoa kuin työntekijöiden ja toimihenkilöiden yleistä palkankorotuslinjaa (esim. Suomessa arvioidaan pörssiyhtiöiden johtajille vuonna 2005 maksettavien palkankorotusten olevan vuodessa keskimäärin 50 000 euroa per nuppi [Yle Radio 1:n uutiset 14.4.05]). Edellä mainitusta kehityksestä kertovat sellaiset lehtiotsikot kuin "Yrityksen voitto ja johdon palkka voivat kehittyä eri suuntiin" (HS 8.4.05) ja "Pörssiyhtiöiden toimitusjohtajat saavat miljoonien eurojen potkurahat" (HS 2.4.05).

Valtakunnallisissa tilastoissa yleiseen palkkasummaan sisällytetään huomattava osa **eliitille maksettuja suurpalkkoja**, jotka todellisuudessa ylittävät kaikki työstä maksettavan palkan tunnusmerkit. Siksi **ne ovatkin eliitin saamaa osuutta voitoista**. Kun tämä osa siirretään palkoista lisäarvoon, saadaan uusjako eli todellinen työn tuottama lisäarvo ja lisäarvon suhdeluku, jotka nähtiin jo alussa. Osingot, optiot ja eliitin kohtuuttomat palkat ovat osa lisäarvoa. Ne korottavat lisäarvon määrää ja voiton suhdelukua. Ylettömiin osinkoihin liittyvät usein, jopa hyvinkin yleisesti, YT-neuvottelut ja työläisten irtisanomiset. Niissä on aina kysymys työläisten kustannuksella tapahtuvasta voiton maksimoimisesta.

Edellä sanottu näyttäisi viittaavan siihen, että voiton suhdeluvun aleneminen olisi "pyrkimyksenäkin" kyseenalainen. Kyse on kuitenkin Marxin nerokkaasta havainnosta, pääoman sisäisestä ristiriidasta, jonka kanssa kapitalisti käy jatkuvaa kamppailua. Kyse on erityisesti kokonaispääoman huomattavasta osuudesta tuotannon arvokokoonpanossa ja lisäarvon epäsuhtaisesta kehityksestä ja jaosta. Pääoman ristiriitoja ilmentävät tälläkin hetkellä sellaiset otsikot kuin "Kuljetusala pelkää konkurssiaaltoa öljyn hinnan nousun vuoksi" ja "Dieselin hurja hinta vääristää kilpailua" (molemmat otsikot HS 14.4.05).

Suhdeluvun nousu kohtaa esteitä

Edellä tuotiin esiin voiton keskimääräisen suhdeluvun jyrkkä kohoaminen Suomen kansantaloudessa vuosina 1990 -1999 eli seikka joka näyttäisi sotivan voiton suhdeluvun alenemispyrkimystä koskevaa Marxin käsitystä vastaan. Asiaa arvioitaessa on otettava "vastaan vaikuttavien tekijöiden" ohella huomioon, että edellä puheena olleen talouden rakennemuutosperiodin jälkeen Suomen kansantaloudessa havaitaan nyt myös ja voiton suhdeluvun nousun pysäyttäneitä ja jarruttavia jaksoja.

Vaikka voiton suhdeluku Suomessa 1990-luvulla kohosi jyrkästi ja jatkuvasti, niin tuo kohoaminen päättyi jo vuonna 2000. Silloin voiton suhdeluku laski edellisen vuoden 23,4 prosentista 21,8 prosenttiin eli 1,6 prosenttiyksikköä. Vuonna 2001 suhdeluku jälleen nousi (1,5 %-yksikköä), 2002 se taas laski (0,4 %-yksikköä) ja vuonna 2003 se edelleen laski (0,3 %-yksikköä) päätyen 22,6 prosenttiin. 2000-luvulla, ja vastoin kapitalistien odotuksia, aleneva tendenssi toteutui. Kolmessa vuodessa suhdeluku laski 0,8 prosenttiyksikköä.

Lukija saattaa nyt kysyä, että onko yleensä hyötyä tai järkeä pohtia, nouseeko vai laskeeko kapitalistiluokan voiton suhdeluku yhdellä tai kahdella prosenttiyksiköllä (tai prosentin kymmenyksellä). Kyllä on, sillä estääkseen voiton suhdeluvun laskun kapitalistit käyvät palkansaajien ja jopa pienyrittäjienkin kukkarolla. Heidän tulo-osuudesta siirretään eri tavoin miljardi toisensa jälkeen ennen muuta suurkapitalistien pohjattomaan laariin.

Marxin paljastama voiton suhdeluvun alenemistendenssi (alenemispyrkimys) sisältää työväenluokan kannalta sen keskeisen (ja harvoin esiin tuodun) piirteen, että kapitalisti yksilönä enempää kuin luokkanakaan ei tahdo hyväksyä minkäänlaista takapakkia voittojen kokoamisessa. Kansantaloustieteessä on joskus käytetty vertausta, jonka mukaan kapitalistin halu taloudellisen edun tavoitteluun on verrattavissa ihmisen käsivarteen. Se taipuu (koukistuu) kyllä kyynärpäästä ylöspäin mutta ei alaspäin; pikemminkin se murtuu kuin taipuu alaspäin. Kapitalisti on kuin kilpaurheilija: tähänastiset tulokset eivät merkitse mitään, sillä juuri tämä nyt menneillään oleva ottelu on voitettava hinnalla millä tahansa. Jos yksilön tai yrityksen omat sallitut fyysiset ja henkiset rahkeet eivät riitä, turvaudutaan kiellettyihin konsteihin (vrt. nykyinen spekulatiivinen "lumetalous", jossa yrityksen arvoa pörssissä vedätetään ylöspäin).

Voiton suhdeluvun lasku uhkaa järjestelmän perusteita

Näennäisen "pienetkin" voiton keskimääräisen suhdeluvun alenemat saattavat merkitä miljardiluokan menetyksiä kapitalistiluokan määrätyille, tavallisesti ja erityisesti tuon luokan heikoimmille osille. Marx totesi, että voiton suhdeluvun lasku saattaa toisaalta nopeuttaa pääoman keskittymistä riistämällä omaisuuden pieniltä kapitalisteilta (sikäli se siis voi olla edullista suurkapitalisteille), mutta toisaalta suhdeluvun lasku "hidastaa uusien itsenäisten pääomien muodostumista ja ilmenee näin ollen seikkana, joka uhkaa kapitalistisen tuotantoprosessin kehitystä: se edistää liikatuotantoa, keinottelua, kriisejä…" (Marx, Pääoma. 3.osa, em., s. 244-5).

Voiton suhdeluvun laskutendenssi kertoo ja selittää ilmiöitä, jotka ilman tuon lain olemassaolon tuntemista jäävät hämäriksi tai epämääräisiksi. Voittojen kasvattaminen on kapitalistin ja kapitalismin elinehto. Kapitalisti on sekä yksilönä että luokkana tavallaan "selkä seinää vasten". Tältä pohjalta selittyy myös, miksi työnantaja turvautuu (työntekijän kannalta katsoen) usein hyvin härskiin voiton suhdeluvun alenemista "vastaan vaikuttaviin tekijöihin" eli jo edellä todettuun työvauhdin kiristämiseen, työpalkan polkemiseen alle työehtosopimusten tason, halpatyövoiman käyttöön, työajan yleiseen pidentämiseen jne..

Jos esim. ammattiyhdistysliikkeessä ei tiedosteta kapitalismin perimmäisiä lainalaisuuksia, se johtaa

helposti tulonjakotaistelussa ayliikkeen johdon idealistisiin päätelmiin siitä, että työnantajan asenne johtuu henkilökohtaisesta "neuvotteluhaluttomuudesta" eikä itse kapitalismin olemukseen kuuluvista tekijöistä. Työnantajille ei ole mitään hyötyä jarruttaa neuvotteluja "piruuttaan". Sen kaikki toimet tähtäävät voittojen kasvattamiseen.

Voiton suhdeluvun laskutendenssin pohjalta selittyy tällä hetkellä myös ns. **Kiina-ilmiö**. Pääomalla ei ole isänmaata, joten se hakeutuu sinne, missä ovat suurimmat markkinat **enimmäisvoittojen** kokoamiseksi. Länsimaisissa "hyvinvointivaltioissa" tämä seikka tekee kapitalistiluokasta entistä epäluotettavamman. Esimerkiksi Saksassa Siemensin työntekijöille taattiin työpaikka kahdeksi vuodeksi (!) työajan pidennyksen ja sitä seuranneiden palkkojen heikennysten vastapainoksi. Daimlerin työntekijöille työpaikka on luvattu taata vuoteen 2012. On otettava huomioon, että kapitalistien lupaukset saattavat pidemmällä tähtäimellä osoittautua (osoittautuvat) Casanovan lupauksiksi heti, kun avautuu mahdollisuus makoisemmille markkinoille.

Lisäarvon ja voiton suhdelukujen tuntemus luo palkansaajille, työväenluokalle, aikaisempaa täsmällisemmät kamppailuedellytykset. Kun tiedetään, mikä on toisen osapuolen, pääomanomistajan, tilanne, silloin tiedetään paremmin myös sen tavat ja sen halukkuus turvautua "vastaan vaikuttaviin tekijöihin". Silloin tiedetään ja myös ymmärretään noiden "tekijöiden" riistoluonne ja sen kulloisetkin tavoitteet ja päämäärä. Näistä lähtökohdista työväenluokka pystyy aikaisempaa tietoisemmin ja tehokkaammin suunnittelemaan ja rakentamaan omat tavoitteensa – koko taistelustrategiansa niin maakohtaisesti kuin globaalistikin.

Erillissota liittosuhteessa Saksaan

jatkoa sivulta 6....

vuoden 1918 sodan jälkeen". Sen jälkeen Halder vietiin seuraamaan armeijan sotaharjoituksia Karjalan Kannakselle ja tutustutettiin Lappiin.

Elokuussa 1939 järjestettiin Neuvostoliiton rajan pinnassa Suomen suurimmat sotaharjoitukset, joita seuraamaan oli kutsuttu sotilasasiamiehet kaikista muista ulkovalloista mutta ei Neuvostoliitosta! Kun samaan aikaan Hitlerin laajentumispolitiikka oli jo voimallisesti työntynyt Itämeren suuntaan Saksan pyrkiessä yhdistämään Itä-Preussin alueet muuhun valtakuntaan oli "neuvostohallituksen kerta kaikkiaan vaikea nähdä tässä suomalaisten kesän toiminnassa puolueettomuuden ilmauksia!" Pikemminkin vahvistui käsitys, että Suomi ei sodan puhjettua ainoastaan sallisi saksalaisten käyttää aluettaan vaan, että Suomi yhdessä Saksan sotavoimien kanssa muodostaisi Saksan hyökkäysrintaman koillisen sivustan tarkoituksena eristää ja tuhota Leningrad!

Artikkelisarja jatkuu lehtemme seuraavassa numerossa

Saksan työttömyys ylitti 5 miljoonan rajan

Saksan työttömyys kipusi alkuvuonna ensi kertaa maan historiassa yli 5 miljoonan rajan. Maan työttömyysaste nousi näin yli 12 prosentin. Vanhan Länsi-Saksan alueella työttömyys on 10 prosenttia ja entisessä Itä-Saksassa 20 prosenttia.

Tässä jutun kirjoittaja jo kymmenen vuotta sitten muistutti Hakaniemen torilla siitä samasta, mistä hän tässä kirjoituksessaankin nyt puhuu. Kaikki silloiset ennakkoarviot ovat toteutumassa 100-prosenttisesti.

Juhani Tanski/ Kuopio

Saksan työttömyyden hyppäyksellinen nousu johtuu vuoden alussa voimaan astuneesta työelämän osauudistuksesta, jossa sosiaaliapu ja työttömyystuki yhdistettiin. Näin suuri osa työkykyisistä sosiaaliavun saajista kirjattiin ensi kertaa työttömiksi. Saksan työttömyys on todellisuudessa vielä ilmoitettua suurempi. Puolitoista miljoonaa ihmistä on koulutus- ja työllistämistoimien vuoksi poissa työttömyystilastosta.

Tutkijoiden mukaan lähes kaksi miljoonaa työntekoon valmista ihmistä ei ole ilmoittautunut mihinkään. Näin Saksan todellinen työttömyys on noin kahdeksan miljoonaa. Työttömyydestä huolimatta tai siitä johtuen Saksan talous on vakaa. Inflaatio on pudonnut 1,6 prosenttiin ja monet laskevat sen putoavan loppuvuodesta puoleen prosenttiin. Eräät tutkijat väittävät kuitenkin alle kahden prosentin inflaation jarruttavan talouskasvua. Saksan talouden suurin ongelma on, että uudistusten ja työttömyyden epävarmoiksi ja varovaisiksi tekemät kuluttajat eivät osta.

Ennätystyöttömyydestä riippumatta Saksa on yksi maailman kilpailukykyisimpiä ja suurimpia vientimaita ja maailman kolmanneksi voimakkain kansantalous. Työttömyyden kasvu on ollut Saksassa – kuten Suomessakin – harkittua pääoman edun mukaista politiikkaa.

Emuun siirtymisen tiedettiin lisäävän työttömyyttä ja yhteiskunnallista sekasortoa

Saksan entinen liittokansleri Helmut Schmidt, valuuttaunionin kannattaja, totesi (DN 29.1.97): "Rahaunionia toteutetaan ja rakennetaan väärällä tavalla. Sellainen deflatorinen politiikka, jota Saksan keskuspankki pakottaa koko Euroopan toteuttamaan, tulee johtamaan eurooppalaisen yhteistyön syvään sosiaaliseen ja poliittiseen kriisiin." Samassa lehdessä Jean Francois Kahn, ranskalainen johtava liberaalien kyllä-linjan edustaja Ranskan Maastricht kansanäänestyksessä lausui: "Uudesta Euroopasta tullee finanssimarkkinoiden ja suuryhtiöiden Eurooppa, jossa taloudellinen menestys maksetaan sosiaalisella taantumisella."

Taloustieteilijä Wilhelm Hankel totesi Der Spiegel -lehdessä 17.2.97: "En pidä euroa dynaamisena voimana, vaan yksinkertaisesti dynamiittina. Tähänastinen integraatio vaarannetaan ja sosiaaliset konfliktit sekä yhteisöjen sisällä, että yhteisöjen välillä tulevat rajusti kasvamaan."

Ruotsin Emu-jäsenyyttä selvittänyt asiantuntijakomitea suositteli vuonna 1996, ettei Ruotsi liity Emuun heti sen alkaessa 1999. Komitean mukaan Ruotsin kokonaistyöttömyys on liian korkea, jotta jäsenyydestä olisi hyötyä.

Keskustan äänenkannattaja Suomenmaa kirjoitti 1996. "Asiantuntijat - onneksi eivät kaikki - väittävät, että Emu voi toteutua vain taloudellisen sekasorron kautta. Suomi jää tässä kaaoksessa helposti kasan alimmaiseksi. Vahvat kansantaloudet selviytyvät siitäkin paremmin. Suomen Emu-jäsenyydestä uhkaa tulla rahamarkkinoiden vapautumisen kaltainen fiasko."

Ennusteet ovat toteutuneet.

Saksa rikkoo kasvu- ja vakaussopimusta myös 2005

Saksan budjettivaje oli viime vuonna 4 % bruttokansantuotteesta. Tänä vuonna budjettivajeen arvioidaan olevan 3,5 % luokkaa. Näin Saksa rikkoisi neljättä vuotta peräkkäin kasvu- ja vakaussopimuksen määrittelemän 3 % rajan. Käytännössä Saksa ei täyttänyt EMU-kriteerejä rahaliiton perustamisvaiheessakaan. Saksan hallitus torjuu päättäväisesti myös vaatimukset liiallista budjettivajetta koskevan menettelyn aloittamiseksi Saksaa vastaan: kasvu- ja vakaussopimusta tulisi sen mukaan tulkita joustavasti "takertumatta teknisiin raja-arvoihin".

Budjettivajeensa vuoksi Saksa otti viime vuonna lainaa ennätykselliset 43,7 miljardia euroa. Summa on Saksan historian uusi ennätys Velan osuus on lähes 70 % bruttokansantuotteesta. Kotimaisen kysynnän vaisuus, verokertymän pienuus ja sitkeänä jatkuva työttömyys rampauttavat Saksan valtiontaloutta edelleen. Suotuisana jatkuva vienti kuitenkin puskee Saksan taloutta eteenpäin parin prosentin voimalla. Saksalaisellakaan pääomalla ei totta vie ole isänmaata.

Viime vuodenvaihteessa tapahtunut työttömyysturvan alasajo - ns. **Hartz-uudistukset** – eivät ole vähentäneet työttömyyttä eivätkä näy **sosiaalipuolen budjettipaineiden vähentymisenä**. Viennin kasvu ei odotuksista huolimatta ole merkittävästi vähentänyt työttömyyttä, vaan uusia työpaikkoja on syntynyt pääasiassa matalapalkka-aloille – työttömyyskorvauksen saajia pakotetaan töihin minimaalisella 50 sentin, yhden tai kahden euron korvauksella. Tilastoissa nämä henkilöt kirjataan työllistyneiksi.

Saksa synkentää Suomenkin näkymät. Elinkeinoelämän tutkimuslaitos Etlan ennustepäällikkö **Pasi Sorjonen** näki 2003 "valopilkkuna" liittokansleri Gerhard Schröderin suunnittelemat uudistukset: Saksan hallitus keventää tuloveroja, leikkaa työttömyysturvaa ja julkista terveydenhuoltoa sekä remontoi eläkejärjestelmän. Nyt kun nämä rikokset kansakuntaa kohtaan on tehty, tilanne on entistä huonompi kansalaisten kannalta. Pääoman edustajien kello kaikaa samaa säveltä Saksassa ja Suomessa.

Schröderin punavihreän hallituksen "Agenda 2010"-suunnitelmaa osana globaalia akkumulaatiovaltaa

Maailmanlaajuisesti on käynnissä sosiaalipoliittisten saavutusten murentaminen. 1980-luvulta lähtien pääoma- ja finanssiryhmät ovat valloittaneet sosiaalivaltion solmukohtia kääntääkseen olemassa olleen jakokoneiston yhteiskunnan vähävaraisten sosiaalisen turvan takaamisesta päinvastaiseksi. Samalla kaikki kansallisvaltiot ovat olleet pakotettuja veroalennuksiin. Sosiaalivaltion sijasta valtion menoja lisätään sortokoneiston vahvistamiseen.

Tämä muutos on ollut mahdollinen, koska kaikki parlamentaarisesti edustetut puolueet ja ryhmät ovat alistuneet uuskonservatiiviselle strategialle. Kaikkiaan kehitys on johtamassa keskipitkällä aikavälillä **edustuksellisen demokratian murentumiseen**, jolla saattaa olla vaarallisia seurauksia. Nämä sisäiset muutokset korreloivat ulkoisten kanssa. On muotoutumassa "uusi kollektiivinen imperialismi", joka sopeuttaa kollektiiviset instituutiot USA:n hegemoniaan. Huolimatta kaikista keskinäisistä ristiriidoista on syntymässä imperialistisen herruuden verkosto, joka pyrkii säätelemään sisäisiä vastakkaisuuksiaan ja yhteiseen kontrolliin strategisten raaka-aineiden suhteen. "Sisäinen sosiaalinen paljashakkuu ja muuttuneet ulkoiset ehdot ovat epäilemättä kapitalistisen maailmanjärjestelmän säätelyn mitallin kaksi puolta".

On syntynyt strategisen työttömyyden järjestelmä

Maailmanlaajuisesti on syntynyt pilkkahinnalla käytettävissä oleva taloudellinen reserviarmeija ja sen myötä maailmanlaajuisesti entistä suurempi **joukkoköyhyyden segmentti**. Postkolonialistinen liikkumisvapaus rajoitetaan. Kaikkialla syntyy uusia elektronisia sähköaitoja ja näkyviä muureja sen estämiseksi.

Yksi keskeinen muutos on se, että kasvumalli edellyttää entistä enemmän avaamaan yhteiskunnan sisintä pääomille. Tämä on välttämätöntä, koska pääomille ei enää ulkoisia laajentumismahdollisuuksia ole. Itä-Euroopan ja Kiinan markkina-alueet on nykyvauhdilla hyödynnetty 15 v sisällä. "Silloin on kapitalistinen maailmanjärjestelmä lopullisesti törmännyt ulkoisiin rajoihinsa, ja siten se on menettänyt sen historiallisen dynamiikkansa ensimmäisen ratkaisevan edellytyksen.

Tässä tilanteessa on turvattava kasvun "yleiset tuotantoehdot" tunkeutumalla yhteiskunnallisiin uusintamisalueisiin, sosiaalisiin turvajärjestelmiin, infrastruktuuriin, koulutukseen jne. "Sisäisen ekspansion suhteen 'Agenda 2010'" merkitsee uutta laadullista tasoa tässä suhteessa. Yhteiskunnan sisään suuntautuva pääoman ekspansion myötä privatisoinnin kohteeksi joutuvat yleiset jokapäiväiset tarpeetkin. Tuloksena on työsuhteiden entistä suurempi epävarmuus. Syntyy uuden muotoinen "täystyöllisyys", jonka merkkinä on laaja alhaisen palkan sektori. Kyetäkseen selviytymään yhä useamman ihmisen on otettava 3-4 työtä kehnoa palkkausta vastaan. Työaika tulee dramaattisesti kasvamaan, tulojen laskiessa. On syntymässä laaja väestö, joka on tuomittu elinikäiseen työköyhyyteen. "Kuka olisi osannut 20 vuotta sitten ennustaa, että tuotantovoimien nopean kehityksen johdosta jälleen ajankohtaiseksi tulee taistelu 8 tunnin työpäivän ja vapaan viikonlopun puolesta".

Sisäänpäin ekspansoiva pääoma tuottaa uuden joukkoköyhyyden

1800-luvulla oli kapitalismi kyennyt jakamaan teollistumisen myötä syntyneen omistamattoman 'vaarallisen luokan' työväenluokkaan ja supproletariaattiin. Nyt lähes 200 vuotta myöhemmin on kehitys kulkemassa taaksepäin. Joukkoköyhyys on palaamassa metropoleihin takaisin ja on syntymässä uudelleen työväestö ja ryysyköyhälistö.

Näin 'classes dengereuses' on palaamassa takaisin historialliselle näyttämölle.

Venezuelan perustuslaki

Matti Laitinen

Nyt kun keskustelu EU:n perustuslaista käy kiivaana, on mielenkiintoista seurata, mihin suuntaa perustuslaki on kehittymässä nykyisessä Venezuelassa.

Venezuelan bolivaarisen tasavallan nykyinen perustuslaki perustuu v. 1961 säädettyyn perustuslakiin. Tuolloin presidenttivaltaisen tasavallan päämiehenä toimi sosialidemokraatteja edustava (AD) **Romulo Ernesto Betancourt Bello**.

Hugo Chavezin virkakausi presidenttinä alkoi helmikuussa 1999. Saman vuoden maaliskuussa hän ilmoitti suunnitelmistaan uudistaa Venezuelan perustuslakia. Suunnitelma hyväksyttiin huhtikuussa järjestetyssä kansanäänestyksessä. Heinäkuussa kutsuttiin kokoon Perustuslakia säätävä kokous. Sen suuri enemmistö oli Chávezin kannattajia. Elokuun lopulla kokous hajotti vastaanhangoittelevan parlamentin. Chavistat saivat ajettua lävitse 40 muutosta perustuslakiin.

Uudistuksella muutettiin kaksikamarinen parlamentti yksikamariseksi parlamentiksi, jossa on 165 jäsentä. Suoralla kansanäänestyksellä valittavan presidentin toimikausi pieni viidestä vuodesta kuuteen. Työpäivän pituudeksi määritettiin kahdeksan tuntia ja työviikon pituudeksi 44 tuntia. Äänestysvelvollisuus suotiin 18 vuotta täyttäneille kansalaisille.

Nykyisessä perustuslaissa on yhteensä 350 artiklaa. Laki on tällä hetkellä luonteeltaan edistyksellinen ja yleisdemokraattinen. Sen painopisteinä ovat Venezuelan kansan oikeuksien ja hyvinvoinnin puolustaminen sekä kansallisen itsenäisyyden ja itsemääräämisoikeuden vaaliminen. Se tunnustaa myös maan alkuperäisväestön yhteisomistuksen omaan maahansa.

Siirtymävaiheen perustuslaki

Perustuslaki vaikuttaa joustavalta siirtymävaiheen perustuslailta matkalla sosialistiseen Venezuelaan. Sen vallitessa maassa on jo toteutettu maareformi ja perustettu maatalousosuuskuntia. Öljyteollisuus on otettu valtion tiukempaan hallintaan ja siitä saatuja tuloja on kohdennettu tulokkekaasti väestön köyhimmän osan sosiaalietuuksien ja koulutuksen kohentamiseen. Koulutus ja terveydenhuolto on säädetty kaikille maksuttomaksi. Laki ei ole ollut myöskään esteenä rauhanomaista vallankumousta ja sen saavutuksia puolustavien bolivaaristen piirien ja korttelikomiteoiden syntymiseen, koska se mahdollistaa rauhan aikana siviilimaanpuolustusjärjestöjen perustamisen.

Perustuslain ydinperiaatteet (artiklat 1-9)

Artikla 1.

Venezuelan bolivaarinen tasavalta on peruuttamattomasti vapaa ja itsenäinen valtio, jonka moraalinen omaisuus ja arvot vapaudesta, tasa-arvosta, oikeudenmukaisuudesta ja kansainvälisestä rauhasta perustuvat Vapauttaja Simón Bolívarin oppeihin. Sitoutumattomuus, vapaus, itsenäisyys, diplomaattinen ja alueellinen koskemattomuus sekä kansallinen itsemääräämisoikeus ovat kansan luovuttamattomia oikeuksia.

Venezuelan presidentti Hugo Chaves esittelemässä Venezuelan perustuslakia, jonka pieneksi kirjaseksi painettua laitosta hän pitelee kädessään.

Artikla 2.

Venezuela rakentuu demokraattisesta ja sosiaalisesta oikeusvaltiosta ja oikeudenmukaisuudesta, joka pitää ylimpinä arvoina oikeusjärjestyksessään ja toimissaan elämää, vapautta, oikeudenmukaisuutta, tasa-arvoa, solidaarisuutta, demokratiaa, sosiaalista vastuuta ja yleisesti etusijalla ihmisoikeuksia sekä eettistä ja poliittista moniarvoisuutta.

Artikla 3.

Valtion olennaisia tavoitteita ovat yksilön suojeleminen ja kehittäminen sekä yksilön aseman kunnioittaminen, kansan tahdon mukaisen demokratian harjoittaminen, rakentaa rauhaa rakastava yhteiskunta, kansan hyvinvoinnin ja vaurauden edistäminen ja tähän perustuslakiin perustuvien periaatteiden, oikeuksien ja velvoitteiden täyttämisen takaaminen.

Koulutus ja työ ovat perustavanlaatuisia prosesseja näiden tavoitteiden toteuttamisessa.

Artikla 4.

Venezuelan bolivaarinen tasavalta on hajautettu liittovaltio kuten tässä perustuslaissa esitetään. Sitä hallitaan alueellisen koskemattomuuden, yhteistyön, yhteisvastuullisuuden, läsnäolon ja jaetun vastuun periaatteilla.

Artikla 5.

Täysvaltaisuus on siirtämättömänä kansassa, joka harjoittaa sitä suoraan noudattamalla tätä peruslakia ja lainsäädäntöä sekä välillisesti käyttämällä äänioikeuttaan kansanvallan elimissä. Valtion elimet perustuvat kansan täysvaltaisuuteen ja ne ovat alisteisia kansan itsenäisyydelle.

Artikla 6.

Venezuelan bolivaarisen tasavallan hallitus ja poliittiset elimet ovat samoin koostuvia. Niiden on oltava aina demokraattisia, osallistuvia, vaalein valittavissa, hajautettuja, vaihtoehtoisia, vastuullisia ja yhteiskunnallisesti moniarvoisia peruutettavissa olevin valtuutuksin.

Artikla 7.

Perustuslaki on korkein laki ja oikeusjärjestyksen perusta. Kaikki julkista valtaa harjoittavat henkilöt ja elimet ovat tämän perustuslain alaisia.

Artiklat 8. ja 9.

Näissä artikloissa määritellään Venezuelan kansallislippu ja –hymni ("Gloria al bravo pueblo" "Kunnia urhoolliselle kansalle") sekä maan viralliseksi kieleksi espanja. Maan alkuperäisväestön äidinkielille ja heidän kulttuuriperimälleen säädetään myös virallinen asema.

Yhteiskunnallistaloudellinen järjestelmä

Venezuelan bolivaarisen tasavallan talous perustuu yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden, demokratian, tehokkuuden, vapaan kilpailun, ympäristön suojelun, solidaarisuuden ja tuottavuuden periaatteille, jotka turvaavat inhimillisen kehityksen ja ovat hyödyllisiä ja arvokkaita yhteiskunnalle. Valtio liittyneenä yksityiseen oma-aloitteisuuteen edistää kansantalouden sopusointuista kehitystä luoden työpaikkoja, korkea-asteista kansallista lisäarvoa, nostaa väestön elintasoa, vahvistaa maan taloudellisista itsenäisyyttä ja takaa luottamuksen lakiin. Talouden vakaa, dynaaminen, kestävä ja jatkuva kasvu sekä vaurauden jakautuminen turvataan osallistuvan, demokraattisen ja strategisen suunnittelun avulla. (**Artikla 299**)

Luonnonvarat kuuluvat valtiolle

Valtio on varannut omalle kontolleen öljynjalostusteollisuuden ja muut luonnonvaroihin liittyvät operaatiot, tavarat ja palvelut. Se edistää uusiutumattomien raaka-aineiden jalostamista kehittämällä siihen tarvittavaa teknologiaa ja investoimalla siihen, luomalla uusia työpaikkoja ja taloudellista kasvua sekä suomalla kansalle vaurautta ja hyvinvointia.

Kohti omavaraista elintarviketuotantoa

Valtio edistää kestävää maataloutta maaseudun kehittämiseksi ja turvatakseen väestölle ravinnon saannin. Se varmistaa ruoan riittävän ja vakaan saatavuuden kuluttajille. Elintarvikehuolto toteutetaan ensisijaisesti kehittämällä maan omaa maatalous- ja elintarviketuotantoa sekä kalastuselinkeinoa, koska omavarainen ravintotuotanto mielletään elintärkeäksi kansalliselle ja yhteiskunnalliselle kehitykselle. Valtio on valmis satsaamaan tähän asiaan reilusti varoja ja teknistä apua, kohentamaan infrastruktuuria sekä työvoiman koulutusta ja myös vuokraamaan viljelyskelpoisia maita.

Maaseutua kehitetään luomalla sinne työpaikkoja ja viljelijäväestön asemaa parannetaan takaamalla sille asianmukainen hyvinvoinnin taso. Perustuslain mukaan talonpojat ja muut maataloustuottajat ovat oikeutettuja omaan maahan. Bolivaarinen valtio suojelee sekä yhteis- että yksityisomistusta turvatakseen maataloustuotannon.

Teollisuus ja yritystoiminta

Valtio suojelee ja tukee pientä ja keskisuurta teollisuutta, osuuskuntia, säästökassoja, perhe- ja pienyrityksiä sekä kaikkea yhteisöjen kollektiivisessa omistuksessa olevaa työ- ja säästämistoimintaa voimistaakseen maan taloudellista kehitystä. Se on valmis hankkimaan näille tahoille koulutusta, rahoitusta ja teknistä apua. Erityisesti venezuelalainen käsityö ja kansan elinkeinot ovat valtion erityissuojelussa (Artiklat 308-309). Matkailualalla nähdään olevan myös suuri merkitys Venezuelan tulevalle kehitykselle.

Lähde: **CONSTITUTION OF THE BOLIVARIAN REPUBLIC OF VENEZUELA**

Bolivian presidentti Carlos Mesa erosi

Etelä-Amerikan köyhimmän valtion – Bolivian – presidentti Carlos Mesa erosi 6.6.2005 virastaan. Eroa edelsivät laajat mielenosoitukset ja levottomuudet, joissa ay-liike, opiskelijat ja talonpoikaisintiaanit vaativat perustuslakiuudistusta sekä maakaasu- ja öljyesiintymien kansallistamista.

Kansanjoukot tukkivat La Pazin kadut ja pysähdyttivät saarrollaan koko kaupungin. Mesan eroa oli vaadittu toistuvasti, koska hänen koettiin edustavan uusliberalistista yhteiskuntajärjestelmää. Hän yritti erota tehtävästään jo aiemmin tänä vuonna, mutta parlamentti ei hyväksynyt hänen eronpyyntöään.

Mesa ehti toimia presidenttinä 20 kuukautta. Myös hänen edeltäjänsä jenkkimielinen **Gonzalo Sanchez de Lozada** syöstiin vallasta mielenosoituksilla ja tukkimalla maan liikenneväyliä lokakuussa 2003, joissa vaadittiin maan kaasuvarojen kansallistamista. Bolivian kommunistisen puolueen pääsihteeri **Marcos Domich** totesi tuolloin: "Mutta taistelu ei päättynyt 17.10.2003 ja suurin opetus, jonka saimme kansalta, oli se, että uusliberalismi voidaan kukistaa. Se oli kenraaliharjoitus".

Evo Morales

Boliviassa uusliberalismin vastainen liike henkilöityy 45-vuotiaaseen aymará-intiaaniin **Juan Evo Morales Aimaan**. Morales toimii Chaparen kookankasvattajien liiton (cocalerosten) ja MAS-puolueen (Kohti sosialismia -liike) johtajana. Puolue on toiseksi suurin puolue maan kaksikamarisessa kongressissa. Morales sijoittui toiseksi v. 2002 presidentinvaaleissa. MAS tähtää vaalivoittoon v. 2007 presidentinvaaleissa.

Morales itse on syntyisin pienestä Orincon kaivoskaupungista Bolivian ylätasangolta. 1980-luvun alussa hänen perheensä muutti leivän perään Chaparen maakuntaan ja ryhtyi viljelemään kookaa. 90-luvulla cocalerot joutuivat jatkuvasti hankauksiin maan presidentti **Hugo Banzerin** kanssa, joka oli luvannut USA:lle kitkeä kookan viljelyn kokonaan Boliviasta.

MAS-puolueen perustamisen 10-vuotisjuhlassa maaliskuussa 2005 Morales kertoi puolueensa olevan valmis astumaan valtaan ja lujittamaan asemaansa maan ensimmäisenä poliittisena voimana. Hänen mukaansa ongelmana ei ole vaalien voittaminen, vaan tietää kuinka maata hallitaan.

Evo Morales lukeutuu Fidel Castron ja Hugo Chávezin kannattajiin. Lisäksi hänellä on hyvät suhteet Perun, Kolumbian ja Ecuadorin kookanviljelijöihin eli paikallisiin intiaanitalonpoikiin.

Evo Moralesin haastattelu

Perulaisessa El Comercio –sanomalehdessä julkaistiin 15.5.2005 **Sabrina Duquen** toimittama haastattelu Evo Moralesista. Julkaisemme muutamaia keskeisiä kohtia haastattelusta.

SD: Anoisitteko elvytysohjelmaa Kansainväliseltä valuuttarahastolta?

EM: Me emme alista koskaan talouspolitiikkaamme Kansainväliselle valuuttarahastolle tai Maailmanpankille.

SD: Entä valtion tulonjako?

EM: Ensinnäkin elinolojen niukkuus, niin ettei tarvitse mennä kerjäämään kansanvälisiltä instituutioilta. Toiseksi tuottaa rahaa meidän omista luonnonvaroistamme, joiden pitäisi olla valtion hallussa. Monikansallisten yhtiöiden kontrolloidessa niitä, meillä ei ole koskaan taloudellista itsehallintoa. Meidän on kansallistettava myös peruspalvelut sekä eliminoitava byrokratia ja pormestarivaltaisuus.

SD: Mitä tekisitte budjetin alijäämälle? Miten rahoittaisitte sen?

EM: Budjettimme vaje on 300 miljoonaa dollaria. Öljy tuottaa vuosittain 1,5 miljardia dollaria. Vaatimallamme 50 % osingolla, siitä jäisi vielä 750 miljoonaa dollaria jäljelle. Tällä tavoin täyttäisimme vajeen ja siitä jäisi vielä rahaa koulutukseen ja terveydenhoitoonkin.

SD: Arvostatteko Fidel Castroa, entä kommunistista Boliviaa?

EM: Kommunistinen tarkoittaa "elää yhteisössä, olla vastavuoroinen ja osoittaa solidaarisuutta". Minä tulen Orinocasta, jossa ei ollut yksityisomistusta. Yhteisö omisti maatalousmaan eli "ayllun".

Matti Laitinen

Pohjois-Korea tarvitsee ydinaseen turvatakseen rauhan alueellaan

Kuvassa seminaarin vieraat ja isännät. Oikealla apulaisjohtaja Pak Chang Yul. Vasemmalla tulkki. Keskellä ansiomitalinsa juuri saaneet vierailun isännät Antti Siika-aho ja Juha Kieksi.

Suomen Juche-aatteen yhdistys järjesti 28.5.2005 Helsingissä Hermannin kerholla mielenkiintoisen seminaarin, jonne vieraaksi ja yhdeksi alustajaksi oli saatu apulaisjohtaja Pak Chang Yul Korean yhteiskuntatieteellisestä seurasta Pjongjangista. Suomalaisina alustajina seminaarina esiintyivät Juche-aatteen Euroopan Instituutin varapääsihteeri Juha Kieksi sekä Suomen Juche-aatteen yhdistyksen Pohjois-Suomen osaston puheenjohtaja Antti Siika-aho Haapajärveltä.

Tilaisuuden aluksi Pak Chang Yul ojensi Juha Kieksille ja Antti Siika-aholle Korean heille myöntämät ansiomitalit arvokkaasta työstä Korea-tietoisuuden kehittäjänä Suomessa. Kieksi sai vastaanottaa Ystävyyden 2. luokan ansiomitalin ja Siika-aho Ystävyyden mitalin.

Korealainen vieraamme selvitti Korean tilannetta kahdesta näkökulmasta, ensiksi, miksi KDKT on joutunut hankkimaan itselleen ydinaseen ja toiseksi, millainen on Koreoiden tilanne maiden yhdistymistavoitteen kannalta.

Apulaisjohtaja Pak Chang Yul totesi, että Pohjois-Korealla on nyt olemassa ydinase, mutta sitä ei ole kehitetty uhkaksi muita maita vastaan. Sen ainoa tarkoitus on turvata rauha Koreassa ja sen lähialueilla. Ydinasepelotteen hankkiminen kävi välttämättömäksi sen jälkeen, kun USA:n nykyinen presidentti George W. Bush nousi valtaan, nimesi Pohjois-Korean yhdeksi roistovaltioksi ja lähti syyskuun 11. iskut tekosyinään toteuttamaan imperialistista sotapolitiikkaansa hyökkäämällä ensin Afganistaniin ja sitten Irakiin sekä uhkaamalla hyökätä myös Koreaan.

USA:lla on edelleenkin 37.000 sotilasta rajoillamme. Näillä joukoilla on käytössään 1000 ydinkärkeä. USA on sijoittanut Etelä-Koreaan aseita meitä uhkaamaan 30 miljardin dollarin edestä. USA on myös kehittämässä pientä ydinasetta, jonka tarkoituksena on tuhota maanalaisia tunneleita ja suojapaikkojamme. USA:n vakoilulentokoneet loukkaavat päivittäin ilmatilaamme. Tällaisessa tilanteessa näimme, että meille ei jäänyt mitään muuta vaihtoehtoa vastata uhkaan kuin kehittää maallemme oma ydinpelote.

USA on vaatinut meitä luopumaan ydinohjelmastamme. Sen asettamat ehdot ovat kuitenkin olleet ristiriitaisia. Se on mm. luvannut ruoka-apua, jos luovumme ensin ohjelmastamme. Me olemme torjuneet ehdotuksen, koska se jättäisi maamme kokonaan USA:n armoille.

Ydinohjelmastamme on käyty kuuden maan neuvottelukierroksia kolmeen eri kertaan, mutta niissä emme ole päässeet tuloksiin, koska USA on asettanut neuvotteluissa ennakkoehdoksi, että meidän on ensin luovuttava omasta ydinohjelmastamme ja vasta sitten voisimme neuvotella muista Korean niemimaahan ja sen turvallisuuteen liittyvistä asioista. Meidän kantamme on, että ongelma on pelkästään meidän ja USA:n kahdenkeskeinen ja siksi se tulisi ratkaista myös kahdenkeskisissä neuvotteluissa.

USA ponnistelee edelleenkin eristääkseen ja alistaakseen Pohjois-Korean. USA:n rinnalla tätä politiikkaa ovat toteuttamassa myös Etelä-Korea ja Japani. Siksi meillä ei ole muita vaihtoehtoja kuin luoda itsellemme ydinpelote. Meidän täytyy kuitenkin pitää rauhanneuvotteluja yllä, mutta USA:n on muutettava politiikkaansa. Ilman sitä ei synny rauhaa Koreaan.

Koreoiden yhdistymisen osalta Pak Chang Yul kertoi, että 15.6.2000 Pohjois- ja Etelä-Koreoiden johtajien välillä oli ensimmäinen tapaaminen 50 vuoteen. Sen jälkeen maat ovat pitäneet 14 muuta poliittista kokousta joista 9 on koskenut taloutta. Näiden kokousten tuloksena mm. rautatieyhteys maiden välille on palautettu, Kaesongin kaupunkiin Pohjois-Koreaan on muodostettu yhteinen talousalue ja etelä-korealaiset ovat päässeet käymään Pohjois-Koreaan.

USA pyrkii asettamaan esteitä myös tälle rauhanomaiselle kehitykselle painostamalla Etelä-Korean viranomaisia olemaan kehittämättä suhteita Pohjois-Koreaan. Jotta Korean jälleenyhdistymisprosessi edistyisi, USA:n ei tulisi missään muodossa sekaantua siihen. Varmana vakaumuksenaan vieraamme totesi, että heti kun USA lähtee alueelta molemmat Koreat tulevat nopeasti yhdistymään.

Seminaarissa suomalaisten isäntien puolelta Juha Kieksi puhui alustuksessaan Korean ydinohjelmasta ja Antti Siika-aho puolestaan esitteli Korean Songun-politiikkaa eli armeija-ensin –politiikkaa.

Alustusten jälkeen syntyi vilkas keskustelu, jossa vieraamme sai tehdä parhaansa tyydyttääkseen paikalla olleiden suurta Korea-tiedon nälkää.

Rouva An Phil Hwan tapaus

Rouva An Phil Hwan paluu panttivankeudestaan.

Huhtikuussa 2005 korealainen rouva An Phil Hwa eli helpottavia aikoja. Hän oli päässyt pois kolmen vuoden piinaavasta panttivankeudesta ja pääsi vihdoin palaamaan kotiinsa Korean Demokraattisen Kansantasavaltaan.

Hän oli joutunut Japanissa toimivien anti-KDKT järjestöjen vangiksi ja hänet oli yritetty pakottaa näiden lahkojen maskotiksi. Rouva An Phil Hwa ei kuitenkaan suostunut pettämään kotimaatansa.

Rouva An Phil Hwa (japanilaiselta nimeltään Hirashima Fudeko) syntyi Tokion laitamilla Japanissa vuonna 1938. Vuonna 1959 hän muutti korealaissyntyisen aviomiehensä kanssa Korean Demokraattiseen Kansantasavaltaan, jossa he ovat asuneet jo yli 40 vuotta. Rouva An eli onnellista elämää perheensä ja jälkeläistensä kanssa, kunnes kaikki muuttui joulukuun alussa 2002. Rouva An oli menossa vierailemaan tyttärensä kotiin, kun tuntematon mies pyysi häntä autonsa kyytiin. Mies sanoi olensa rouva Anin siskon lähettämä ystävä Japanista. Rouva An halusi ehdottomasti tavata siskonsa yli 40 vuoden jälkeen ja lähti miehen matkaan. He ylittivät Korean ja Kiinan välisen Tumenjoen, jonka jälkeen rouva An ymmärsi tehneensä todella pahan virheen: hänet oli kaapattu KDKT:n vastaisten järjestöjen huostaan, jotka yrittivät käyttää häntä hyväkseen. Mm. japanilaisen Shokai Shincho-lehden toimittaja yritti saada rouvan kertomaan valheita KDKT:sta. Rouva ei suostunut.

Rouva An vietiin pakolla Japaniin, jossa japanilaiset tiedusteluviranomaiset ja aseistetut vartijat pitivät häntä vankina. KDKT:n vastaiset järjestöt painostivat ja uhkailivat rouva Ania yrittäen saada tämän mukaan KDKT:n vastaisiin operaatioihin. Rouva An sanoi joka kerta, ettei hän suostu ikinä pettämään kotimaataan.

Keväällä 2005 Rouva An Phil Hwa pääsi pakenemaan ja palasi kotimaahansa KDKT:aan suuren riemun ja onnellisuuden saattelemana. Hän piti Beijingissä ja Pjongjangissa tiedotustilaisuudet kansainväliselle .medialle, jossa kertoi tapauksestaan. Tiedotustilaisuudessa hän kertoi ”koko vankeutensa ajan ajatelleensa kotimaansa parasta ja ilmaisi onnellisuutensa saadessaan jälleen palata toveri Kim Jong Ilin ja puolueen rakkaaseen syliin”. Rouva An Phil Hwa elää jälleen perheensä kanssa ja viettää ansiokkaita eläkepäiviään Pjongjangissa.

Antti Siika-aho

Kansan ääni kuuluu muutoksen puolesta

Hyvinvointivaltio vai porvaridemokratia?

Kun kuulee, että vanhuksiamme hoidetaan huonosti, pidetään nälässä ja janoisina ja siksi he ovat heikkoja ja sekavia, voi kysyä: Kohdellaanko vanhuksiamme yhtään paremmin hoitolaitoksissa kuin aikoinaan saksalaisten keskitysleirivankeja?

Laitokset valittavat raha- ja resurssipulaa. Kysymys on valinnasta. Rakennetaanko Helsingissä yksityisille taloyhtiöille kaupungin kustannuksella kanavia? Annetaanko eronneelle Jyväskylän kaupunginjohtajalle kultainen kädenpuristus? Tai hankkiiko valtio joillekin ökyrikkaille poliitikoille huoneita heidän arkistojaan varten?

Jatketaanko yhä tällä linjalla, jossa jopa leikkauspotilailta evätään apuvälineitä, jotka heille kuuluvat lain mukaan?

Lakisääteisistä velvoitteista luistetaan: Invalidi sai tapella vuoden, että sai tukikahvan kylpyhuoneeseensa. Invalidi oli oikeassa, mutta tukikahvan asentamisen estäneitä ei rankaistu. Hän ajatteli, että olisivat voineet edes pyytää anteeksi. Eivät pyytäneet. Tästä näemme kuinka helppoa kaupungin- tai kunnanvaltuuston on antaa hyvätuloisille hyville veljille lisää etuja - ja kuinka kynsin hampain yritetään sosiaalilautakunnissa säästää muutaman kymmenen euron hankinnoista, kun kyse on tavallisesta ihmisestä. Tämä kuvaa hyvin porvarivaltuutettujen arvomaailmaa; sitä kenen asiat pitää ensisijaisesti hoitaa.

Suomessa pakkolääkittiin maasta karkotettavia turvapaikan hakijoita. Hoitaja sai moitteet ja tuomion. (Tietysti vasta kun tapaus sai kansainvälistä huomiota.) Syynä oli se, että ei ollut terveydellistä syytä antaa rauhoittavia lääkkeitä. Mutta on Suomessa suurempiakin ongelmia: Ilman terveydellistä syytä pakkonukutetaan monissa laitoksissa, näin kertoi Aamu-TV:n Aamutohtori. Asian kummallisuus onkin, miten se on mahdollista ja miksi siihen ei ole puututtu.

Hippokrateen vala on unohtunut lääkäreiltä. Heidänhän pitäisi auttaa potilaita eikä tehdä ihmisistä sekavia! On osoitettu, että leikkausjonoissa odottaminen ja sairauslomien pitäminen tulee kahdesta kolmeen kertaan kalliimmaksi kuin leikkausjonojen poistaminen. Kuka sitten tuhlaa Kelan ja potilaitten rahoja? Joku haluaa teettää yksityislääkäreille töitä, lisätä apteekkien kipulääkemyyntiä. Vaikeinta on ollut eläkeläisillä. Sen on nyt myös todennut "Terveysturva ja sen rahoitus"-tutkimushanke. "Kehnoin tilanne oli Etelä- Karjalassa, jossa joutui odottamaan lonkkaleikkaukseen pääsyä kaksi vuotta. iäkkäimmät potilaat eivät saaneet missään sairaanhoitopiirissä hoitoa uuden hoitotakuulain määräajoissa" (STT 8. 4.2005).

Taantumukselliset väittävät julkisen terveydenhuollon olevan tehotonta. Sitä se ei ole - ja kyllä, sitä se on. Kerrottiinhan juuri äsken, kuinka on jatkunut vuosikymmeniä sellainen ajanhaaskaus, että lääkärit harjoittavat yksityispraktiikkaa ("erikoismaksuluokka") työajalla. Minä en ymmärrä työnantajaa, joka kusee omaan nilkkaansa. Ei ihme, että Suomessa eivät leikkausjonot lyhene! Erikoismaksulääkärit perustakoot yksityispraktiikat ja antakoot työnsä niille, jotka tekevät sitä työtä mihin heidät on palkattu! Tämähän on silkkaa julkisen terveydenhuollon sabotointia. Sabotointi jatkuu kuulemma vielä vajaat neljä vuotta!

Vajaa tuhat lääkäriä on tienannut erikoismaksuluokalla 10 miljoonan euron lisätulot. Siis keskiarvona enemmän kuin 10 tuhatta euroa vuodessa palkanlisää per nuppi. OECD: n mukaan Suomi johtaa tilastoa, joka mittaa kuinka paljon terveydenhoitojärjestelmä suosii suurituloisia. Jopa USA jäi kakkoseksi! "Työterveyshuolto, erikoismaksuluokka ja yksityislääkärien palvelujen tukeminen selittävät Stakesin ylijohtajan mielestä pääosan terveydenhuollon eriarvoisuudesta." (HS 21.12.2004)

Hetki hetkeltä minusta kuolee usko ihmisten hyvään tahtoon. Lupauksia, katteettomia lupauksia. Suomessa hyvätuloiset päättäjät romuttavat julkisia palveluja kansan terveydestä piittaamatta. Tuloksiakin on: Viimeisen kymmenen vuoden aikana köyhimpien terveydentila on huonontunut ja hyvätuloisten parantunut. Kukaan ei sano ääneen, että terveyskin on tulonjakokysymys. Sitähän se on, kun rahalla pääsee yksityislääkäriin, ilman rahaa vain jonottamaan aikaa terveyskeskuksesta.

Hannu Alm
Helsinki

Sulutetun mietteitä

Meikäläisen työtaipaleelle tuli pituutta 42 vuotta ennen kuin pääsin kokemaan työsulun. Työsulku on työnantajan työtaistelukeino - ei tietenkään koskaan laiton eikä aiheuta pääministerille lausunnontarvetta. Työsulkuun joutumisesta on erilaisia näkemyksiä. Oma näkemykseni mukaan sulku on pitkäaikaisen suunnittelun tuloksena syntynyt tilanne.

Muistakaamme paperikapitalistien taannoinen mainoskampanja. Sehän antoi meistä perityöntekijöistä kuvan puuveitsellä kultaa vuolevista onnekkaista. Paperikoneet pyörivät täysillä pitkän aikaa. Paperia ajettiin varastoon tulevaa lakkoa varten. Lehtien mielipideosastoissa on masinoitu kateuskampanja. Paperiliiton jäsenilleen hankkimia palkkoja on rinnastettu mm. sairaanhoitajien palkkoihin. Jokainen perityöläinen varmasti arvostaa hoitajien suuriarvoista työtä ja pitää heidän palkkojaan liian pienenä. Paperiliitolla ei kuitenkaan ole mahdollisuutta vaikuttaa hoitajien palkkoihin, se on heidän ammattiliittonsa asia.

Kateuden lietsonta on yksi suunnitelman osa hajottaa työtätekevien rintamaa. Päinvastoin - nyt on rintamaa tiivistettävä. Jos Paperiliitto alistuisi uhkailun ja painostuksen alla, ei heikommilla liitoilla olisi seuraavissa neuvotteluissa sanansijaa. Työehtosopimusten heikennykset olisivat vain ilmoitusasioita.

Kansainvälistyvässä maailmassa firmojen omistusta siirtyy ulkomaille kiihtyvässä tahdissa. Ennen EU-äänestystä väitettiin käyvän toisinpäin, mutta silloinhan kansalle kerrottiinkin vain satuja. UPM:n omistajissakin on mm. Jenkkilän eläkemuoria ja vaareja. Ryppyvoiteita tarvitaan aina enemmän ja enemmän, siksi pitäisi osakkeillakin hankkia entistä enemmän. Elämme ahneitten saalistajien yhteiskunnassa. Totuus lienee, että vaikka tekisimme paperia talkoilla, se tulisi liian kalliiksi työnantajalle. Epäilisin ainakin pyydettävän osuutta sähkölaskusta ja vessakäynnit muuttuisivat maksullisiksi.

Palacessa on tehty hienot suunnitelmat - ensin ay-liike polvilleen, sitten porvaripresidentti virkaan. Sen jälkeen voitaisiinkin liittyä Natoon ja Suomikin saisi sankarivainajia Irakista.

Suunnitelmat, hienotkin, menevät usein metsään. Ei Paperiliitto säikähtänytkään 2 viikon työsulkua. Eräänlaisena paniikkireaktiona sulkua jatkettiin toinen 2 viikkoa. Uusi puheenjohtajamme osoittautui mieheksi paikallaan. Työnantajan poraset ja tähtiset ovat sen sijaan osoittautuneet köykäisiksi. He ovat tietenkin isäntiensä sanansaattajia joka alentaa heidän sanojensa uskottavuutta.

EU:ssa devalvaatiot ovat kiellettyjä mutta dollari saa heikentyä jatkuvasti. Sehän merkitsee, että dollari devalvoituu ja euro puolestaan revalvoituu. Yleislakot eivät ole kiellettyjä, joten esim. viikon yleislakko Suomessa toisi paperialalle sovun.

Esitys ongelman siirtämisestä syksyyn on lähinnä yritys pelastaa työnantajapuolen kasvot. Kun ongelma pitkittyy, se vain mutkistuu, sekä sitkistyy.

Ettei kirjoitukseni menisi aivan pelkäksi työnantajapiirien arvosteluksi, loppukaneetissa tulee myös kiitosta. Kiitos ylimääräisestä kesälomasta, tokkopa oikean loman aikana on näin hienoja ilmoja.

Reino Welling
Kuorimonhoitaja
Jämsänkoskelta

Supon sekoilut

Harvoin näkee julkisuuden henkilön naamalla niin maireaa ja omahyväistä virnistystä kuin oli Supon Nevalalla kuultuaan että myös hovioikeus oli hänet vapauttanut ns. teleurkintajutussa.

Päätös kuitenkin tavallisessa tallaajassa herättää enemmän kysymyksiä kuin antaa vastauksia. Vanha sanonta - ei korppi korpin silmää noki -se on edelleen käyttökelpoinen. Nykyään jos vielä omistaa SDP:n jäsenkirjan voi tehdä minkä suuruisia mokia hyvänsä joutumatta vastuuseen.

Olisiko koko teleurkintajuttu kehitelty vain viemään kansalaisten huomiota pois Alpo Rusin jutusta eli suopolaisten suurimmasta mokasta. Nevalalta tuli hovioikeuden päätöksen jälkeen lausuntoja kuin hevoselta pierua mutta ei sanaakaan Rusin saamasta törkeästä kohtelusta.

Koko puhelinkuuntelu oli kärpäsestä tehty härkänen. Onhan poliisi kuunnellut puhelimia jo vuosikymmeniä. Äärivasemmiston ja vaihtoehtoliikkeiden ihmisillä olisi kerrottavana kummallisia yhteensattumia ja outoja ääniä puhelimessaan. Alpo Rusi saa EU:n viranomaisilta oikeutta - ja kun sitä sieltä asti on haettava, on se Suomen viranomaisille suuri häpeä, tosin he eivät osaa hävetä. Suojelupoliisi pitäisi kiireemmän kaupalla lakkauttaa ja siirtää sen oikeat tai kuvitteelliset työt keskusrikospoliisille.

Estämällä samaistumisen USA:n sotarikollisten myötäiliöihin estämme myös terroristien saapumisen Suomeen. Kiittäkäämme kukin omaa jumalaamme, ettei Paavo Lipposesta tullut pääministeriä ja Esko Ahosta presidenttiä. He olisivat jo vieneet Suomenkin mukaan Irakin suohon, jossa USA on marionettiensa kanssa jo kaulaansa myöten.

Reino Welling
Jämsänkoski

Vastine yleisönosaston kirjoitukseen

"Ruma kapitalismi toimii Vantaalla näin"

Vantaa ei sijoita Heurekan laajennukseen

Esko Koivisto kirjoittaa tämän lehden mielipideosastolla Kansan äänen numerossa 2/05 otsikolla "Ruma kapitalismi toimii Vantaalla näin" mm., että "Vantaa laajentaa Heurekaa monilla miljoonilla". Väite ei pidä paikkaansa.

Tiedekeskus Heurekan itäpuolelle, tiedekeskuksen nykyiselle parkkipaikalle suunnitellaan uutta, usean toimijan kulttuurikeskittymää. Hankkeen vetovastuussa on ollut Heureka. Vantaan kaupunki on tukenut hankkeen suunnittelua vuosina 2003-05 yhteensä 300.000 eurolla.

Hankkeessa ovat Heurekan lisäksi mukana Niskankoski Oy (musiikki- ja tanssitalo), Sokos Hotels (opiskelijahotelli), Helsingin yliopisto (koulutus- ja kehittämiskeskus), YLE (tv-ohjelmien museo), Tietotekniikan museo, Suomen elokuva-arkisto (Elävän kuvan museo) ja Ilmailumuseo. Lisäksi hankkeeseen kaavaillaan tiloja yrityshautomolle.

Vantaan kaupunki on ilmoittanut Heurekalle, että se ei tule investoimaan hankkeeseen. Vantaan kaupunki kaavoittaa omistamaansa tonttia hankkeesta käydyn, elokuussa 2004 ratkaistun arkkitehtuurikilpailun voittaneen ehdotuksen perusteella.

Lea Tuuli
Viestintäjohtaja Heureka

Tukea Kansan äänelle

Esko Auervuolle 95,20 e, Eero Hakso 50,00 e, Lea Uhtio 10,00 e, Heikki Männikkö 50,00 e, Kalevi Wahrman 10,00 e, Paavo Heikkinen 20,00 e, Lehden tukija 1,60 e, Armeijaton Suomi 20,00 e, Tarja Männikkö 12,00 e, Reijo Katajaranta 20,00 e, Hannu Kautto 20,00 e, Eira Kärki 40,00 e, Wäinö Pietikäinen tilittänyt lipaskeräyksestä 83,10 e.

OKO 554114-227966

Kansan äänen syysseminaari

EU:n Vastaisen Kansanrintaman ja Kansan äänen julkaisijajärjestöjen yhteinen syysseminaari pidetään Timpurirannassa Lohjan Lehmijärvellä lauantaina 03.9.2005 alk. klo 10.00. Tulokahvit klo 09.30.

Seminaarissa alustavat talouspolitiikasta ja poliittisesta tilanteesta **Kai Kontturi ja Pekka Tiainen** sekä järjestötyöstä **Heikki Männikkö, lehtityöstä Reijo Katajaranta.**

Lähtöä varten kokoonnumme Helsingissä klo 08.00 Vellamonkatu 6 eteen, josta halukkaille kuljetus Timpurinrantaan henkilöautoilla.

Retken hinta on 20 •, johon sisältyy matkojen lisäksi ruokailu ja mahdollisuus saunomiseen. Sitovat ilmoittautumiset ennakkoon Tarja Männikkö, p.09-7012628; Reijo Katajaranta, p. 040-5643205; Esko Auervuolle, p. 09-6949307 tai Kansan äänen toimitus os. PL 780, 00101 Helsinki

Ennakkoon ilmoittautuminen on välttämätöntä, jotta kuljetukset ja ruokailu pystytään järjestämään tyydyttävästi.

Vala aatteelle ja isanmaalle!!!

Se on suuri ja mahtava Neuvostoliitto, joka takasi maailman työläisten oikeudet, rauhan, toivon yms. humaanit arvot! Joka muuta väittää se olento valehtelee. Vaadinkin että Neuvostoliitto on palautettava välittömästi vanhoine rajoineen ja tunnuksineen! Hävetkää kaikkien tosi työläisten Kotimaan hajottaneet ja pettäneet kapitalistiroistot! Siis turha hakea vikoja Neuvostoliitosta tai Nkp:sta noista kommunistisen liikkeen Isästä ja Äidistä vaan loisista jotka tunkeutuivat omista itsekkäistä syistä puolueeseen ja häpäisivät isänmaansa pettäessään sen.

Koskaan enää ei saa tällaista päästää tapahtumaan, vaan puolueessa toimimiselle on tehtävä selkeät säännöt, jotka estävät loisten majoittumisen tähän jalon aatteen pyhään kotiin, jossa jäsenten aatteellinen laatu tulee olla määrää tärkeämpi!

Jorma Talikka
Janakkala.

Portugalin tie?

Alkuvuodesta pidettiin Portugalissa historialliset parlamenttivaalit. Kommunistinen Puolue nousi kolmanneksi suurimmaksi puolueeksi liittolaisineen saaden 7,6% äänistä ja lisäsi paikkalukuaan 12 edustajasta 14. Sosialistinen puolue sai 45% äänisaaliillaan yksinkertaisen enemmistön parlamentissa. EU-johtajan Durao Barroson puolue sai tyytyä 28% äänisaaliiseen.

Jo viimevuotisessa puoluekokouksessa portugalin kommunistit olivat vakuuttuneita eteenpäin menosta. Ulkomaiset vieraat epäilivät ylioptimismista. Ilmeisesti kohonnut ammattiyhdistysaktiviteetti työpaikoilla antoi aihetta optimismiin.

Tuntematta lähemmin Portugalin tilannetta luulisin, että kyseessä on kasvava teollisuusproletariaatti, joka on radikalisoinut kansaa. Siis voisi odottaa, että kyseessä olisi vastaavanlainen prosessi kuin Euroopan teollisuusmaissa sata vuotta sitten. Portugaliin on siirretty runsaasti teollisuutta muista Euroopan maista. Mitä se merkitsee Portugalin ja muiden Euroopan maiden poliittiselle kehitykselle on vaikeata ennustaa. Onko alkanut Portugalin tie, joka viitottaisi Euroopan työväenluokan radikalisoitumista?

Portugalin Kommunistinen Puolue kuitenkin otti vaalikamppailussaan päällimmäiseksi päivänpolttavat kysymykset, kuten NATO:n vastustamisen.

Wäinö Pietikäinen

SFT toimii

SFT tekee muistokäynnin Santahaminan punaisten muistomerkille sunnuntaina 25.09. 2005. Kokoontuminen Herttoniemen metroasemalla Apteekin edessä katutasolla, josta lähdetään henkilöautoilla Santahaminaan klo 11.00. Ilmoittautuminen 17.9. mennessä Esko Auervuolteelle puh. 09-694 9307(040-707 3576) tai Timo Kangasmaalle 040-5858508.

Välittömästi Santahaminassa käynnin jälkeen SFT järjestää toimintaseminaarin Kirvesmiesten kerhohuoneistolla, os. Mäkelänkatu 8. Seminaari alkaa sunnuntaina 25.9. klo 13.00. Alustavat puheenvuorot Pekka Tiainen, Heikki Männikkö ja Timo Kangasmaa.

Tilaisuudessa kahvi- ja voileipätarjoilu. Tervetuloa.

Kokouksia

Muutosvoimat Suomi rp:n liittokokous pidetään lauantaina 18.6. alkaen klo 12.00 Hermannin kerholla, Hämeentie 67. Käsitellään sääntöjen määräämät liittokokousasiat. Kokoukseen saavat Muutosvoimat Suomi rp:n jäsenjärjestöt lähettää edustajia seuraavasti. Rekisteröidyt puolueet 15 edustajaa ja muut järjestöt 5 edustajaa. Valtakirjojen tarkastus kokouspaikalla alka klo 11.45. Tervetuloa.

EU:n Vastaisen Kansanrintaman toimikunnan kokous pidetään tiistaina 21.6.05 Männiköllä klo 18.00. Käsitellään kesän ja alkusyksyn toimintaan sekä yhdistyksen järjestäytymiseen liittyviä kysymyksiä. Arvioidaan EU:n perustuslakikysymykseen liittyvää tilannetta.

Tervetuloa

Kansan äänen toimitusneuvoston kokous la 6.8. klo 12.00 Heikki Männikön mökillä, os. Stuusniementie 100, Dragsfjärd. Tervetuloa kaikki asiasta kiinnostuneet. Kuljetusten järjestämiseksi ota yhteys Reijo Katajarantaan 040-5643205 tai Esko Auervuolteeseen 09-6949307 (040-7073567).

Kommunistien Hermanni-Vallilan osaston toimikunnan kokous ke 7.syyskuuta Männiköillä klo 18.00.Käsitellään suksyn toimintaa. Tervetuloa

EU:n Vastaisen Kansanrintaman toimikunnan kokous pidetään ke 31.8.2005 Hermannin kerholla Hämeentie 67. Kokouksessa käsitellään "EU-käsissäme"-tiedotuskampanjan jatkoa, nimien keräystä kansanäänestystä vaativaan adressiin, valmistautumista syysseminaariin ja muuta syksyn toimitaa.

Tervetuloa

Kirpputori Valtterilla

EU:n Vastainen Kansanrintaman kirpputoritoiminta Helsingissä Valtterilta, Aleksis Kivenkatu 17 jatkuu syksyllä. Pyydämme kaikkia tovereita muistamaan tämän ja osallistyumaan toimintaan.

Tarvitsemme puhdasta ja hyväkuntoista kirpputori-tavaraa, jonka voi toimittaa paikan päälle tai etukäteen soittamalla joko Tarja Männikölle p. 701 2628 tai Esko Auervuolteelle p. 694 9307.

Rahaa tarvitaan Kansan äänen julkaisemiseen ja kaikkeen muuhun toiminnan pyörittämiseen. Itseltäsi, ystäviltä ja tutuilta löytyy varmasti käyttökelpoista tavaraa, joita itse ei enää tarvitse, mutta jota joku muu tarvitsee. Tavaran tulee olla puhdasta ja ehjää, jotta se menee kirpputorilla kaupaksi.

Kiitokset kaikille niille, jotka ovat jo aiemmin tavaraa tuoneet ja näin auttaneet toimintaamme.

JULKAISIJAT:
EU:n Vastainen Kansanrintama ry, Kommunistien Liitto ry ja Sodan- ja Fasisminvastainen Työ ry

POSTIOSOITE:
PL 780, 00101 Helsinki

PUHELIN:
040-5643205 ja
050-5884159

PÄÄTOIMITTAJA:
Reijo Katajaranta

ILMOITUSHINNAT:
Järjestöt: 050 €/pmm
Muut 1€/pmm

Tili:
OKO 554114-227966

PAINOPAIKKA:
Kangasalan Lehtipaino

Kansan ääni

Helsingin Lähiradiossa

100,3 MHz

Elokuun puolenvälin jälkeen tavataan

SFT Lähiradiossa

100,3 MHz

jokaisen kuun viimeisenä keskiviikkona klo 20.00 -20.30.

EU:n vastainen kansanrintama ry
www.euvkr.com
euvkr@euvkr.com

Muutosvoimat Suomi rp
www.muutosvoimat-suomi.fi
muutosvoimat@kaapeli.fi

Kommunistien Liitto ry
http://kommunistienliitto.tk/

Juche-aatteen opintoyhdistys -
The Society for Study of the Juche idea
Kytömaantie 174, 32200 Loimaa, fax (02) 762 2444
http://juche.vunet.org/
juche.aate@saunalahti.fi
Pyydä suomenkielistä aineistoa korealaisesta sosialismista!

KOMINFORM
Ikkuna todelliseen maailmaan
www.kominf.pp.fi
Maksuton internet-uutispalvelu. Liity maksuttomille englanninkielisille postityslistoille! Web-sivuilla suomenkielisiä katsauksia sekä luokkataistelun että geopolitiikan näkökulmista.
PL 66, 00841 Helsinki
p. 040-717 7941, fax (09) 759 1081

EU- tiedotuskampanja alkoi Porvoosta

EU:n Vastainen Kansanrintama järjestää informaatio- ja katutilaisuuksia EU:n suunnitteilla olevasta perustuslaista tulevana kenänä ja syksynä. Tavoite on saada aikaiseksi kansanäänestys perustuslaista myös Suomessa. Kampanja alkoi Porvoon torilta 14.5., josta tämä kuva on. Etualalla Heikki Männikkö ja oikealla Esko Auervuolle. Kampanja jatkui Helsingissä 4.6. Suunnitteilla on tilaisuudet mm. Kuopiossa, Vantaalla, Turussa ja Tampereella.

EU:n Vastainen Kansanrintama aloitti vuoden loppuun jatkuvan EU-tiedotuskampanjansa 14.5.05 Porvoon torilla. Tavoitteena on tuoda esiin EU:sta sitä oikeaa tietoa, jonka valtamedia meiltä pimittää. Keskeisenä teemana tulee olemaan EU:n perustuslaki ja sen vaikutukset tavallisen kansan elämään. Samalla kerätään allekirjoituksia adressiin, jossa vaaditaan myös maamme hallitusta monien muiden tapaan järjestämään kansanäänestys EU:n perustuslaista.

Järjestömme eduskunnalle ja hallitukselle luovutettavassa adressissa lukeekin: “Suomen kansalla tulee olla oikeus kansanäänestyksellä torjua kansan perusoikeudet kumoava EU:n perustuslaki ja puolustaa oikeuttamme päättää itse maamme asioista ja oikeuttamme pysyä sotilaallisesti liittoutumattomana ja puolueettomana maana”.

EU:n “nokkimisjärjestys” määrätään ylhäältä

Puheenvuorossaan kommunistien Liiton puheenjohtaja **Kalevi Wahrman** totesi: “Tekeillä oleva EU-perustuslaki, sitoo tulevan EU:n yhdeksi valtioksi, imperialistiseksi blokiksi, joka aivan samoin kuin USA nyt havittelee maailman raaka-ainevarojen hallintaa maailmassa. Suomen osalta EU:n laajeneminen ja EU:n perustuslaki merkitsevät vain huonoa. Nyt Suomen poliittinen eliitti mainostaa laajenemista sillä, että sen myötä avautui uusia markkina-alueita Itä-Euroopasta ja Baltiasta. Niin avautuukin, mutta kuinka hoidetaan Suomen asiat ja Suomen työttömyys, siihen ei haluta vastata. EU:n uusi perustuslaki ja siinä määräytyvä nokkimisjärjestys taas merkitsee Suomen pudottamista asemaan, joka on täysin samanlainen Viron, Latvian tai Slovakian kanssa. Siinä asemamme eroaa, että me olemme pelkkinä maksumiehinä, kun näiden uusien liittyjien sen sijaan oletetaan saavan avustuksia ja sijoituksia.

Ns. hyvät ja huonot ajat

Kansan äänen päätoimittaja **Reijo Katajaranta** vertaili yhteiskunnan perustoimintoja nyt ja ennen EU-jäsenyyttä ja sen määräämää talouspolitiikkaa: **”Mitä EU:n talouspolitiikka todellisuudessa on, se näkyy esim. Suomen valtion budjetissa.** Suomen valtio on noudattanut EU:n talouspolitiikkaa jo 1990-luvun alkuvuosista lähtien ennen kuin EU:hun oltiin vielä liityttykään. Silloin ”huonoina aikoina” 1990-luvun alussa, juuri ennen lamaa Suomen valtion budjetti oli n. 230 miljardia mummon markkaa, nykyeuroissa n. 38 miljardia euroa. Silloin ”huonoina aikoina” Suomen valtiolla ja kunnilla oli varaa huolehtia sosiaaliturvasta, vanhusten hoidosta, lasten päiväkodeista ja koululaitoksesta. Suomen poliittisen oikeiston ja EU:n kannattajien mukaan julkinen talous oli silloin kuulemma tehotonta.

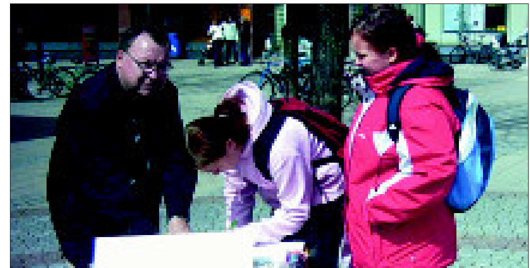
Nyt ”hyvinä aikoina” EU:n talouspolitiikan määrätessä budjettiamme, budjetti on kooltaan radikaalisti pienempi, n. 30 miljardia euroa, eli n.180 miljardia vanhaa mummon markkaa. Budjetista on hävinnyt taivaan tuuliin suuryrityksille lahjoitettuna n. 10 miljardia euroa eikä meillä näinä ”hyvinä aikoina” ole enää edes kunnollista vanhuuden turvaa. Sama alasajo on tapahtunut sosiaalipalveluissa, terveydenhoidossa, koulutuksessa. Se on seurausta Suomen EU-jäsenyydestä ja siitä seuranneesta talouspolitiikasta.

Älkäämme antautuko enää “jymäytettäviksi”

EU:n Vastaisen Kansanrintaman puheenjohtaja **Heikki Männikkö** sanoi: “EU:n perustuslaki tekee EU:sta yhden valtion, joka lopullisesti siirtää päätäntävaltamme EU:n keskuksille. Ilman omaa lainsäädäntövaltaa emme kykene pitämään pääomia ja työpaikkoja maassamme. EU- jäsenyyden aikana palkkojen, sosiaaliturvan ja julkisen talouden osuutta kansantulosta on jo leikattu n. 22 miljardia •. Samalla summalla ovat kasvaneet pääomapiirien voitot, joita ei suinkaan ole sijoitettu oman maamme kansantalouteen. Ranskassa kansa vastustaa EU:n perustuslakia, koska se näkee, että uusi palveludirektiivi vie maasta työpaikkoja. EU:n herrat ovatkin antamassa periksi palveludirektiivin suhteen, mutta vain siihen saakka, kun saatu on hyväksymään uusi perustuslaki. Sen jälkeen EU:n lainsäädäntö saatetaan voimaan kaikilta osin. Tulee olla valppaita, että meitä ei jälleen “jymäytetä”, kuten tapahtui EU-kansanäänestyksen aikana.

EU- asenteet käyvät kriittisemmiksi

EU- asia Porvoon torilla synnytti paljon keskustelua. Eräs rouva kertoi, että hänen on vaikea ottaa kantaa EU:n perustuslakiin, kun se on niin vaikeaselkoinen. Hän oli kuitenkin hyvin tietoinen siitä, että perustuslain hyväksymisen jälkeen maaltamme viedään rippeetkin itsemääräämisoikeudesta. Niinpä totesimme yhdessä, että se onkin tärkeintä mitä aiotusta perustuslaista tulee tietää. Loviisalainen pariskunta jäi myös keskustelemaan maaseudun asioista. Omasta kokemuksestaan he kertoivat, että ainoa mikä EU:sta on jäänyt viljelijälle käteen, on valtava byrokratia ja eläinrääkkäykseen saakka riittävät korvamerkit lehmien korvissa. Asenteet EU:ta kohtaan olivat hyvin kriittisiä. Ainoastaan eräs paikallinen oikeistopoliitikko huusi ohi kulkiessaan, että “olette vuosia myöhässä”. Hänelle vastasimme, että se nähdään sitten, kun kansa pääsee sanomaan asiasta mielipiteensä. Tilaisuuden kuluessa kerättiin useita listoja allekirjoituksia kansanäänestystä vaativaan adressiin.

Porvoolainen kunnallispoliitikko ja herastuomari Kalevi Wahrman kerää kuvassa allekirjoituksia adressiin, jossa vaaditaan kansanäänestystä EU:n perustuslaista.

”Porvoon portti” merelle siistittävä

PORVOO/HAMARI
Kalevi Wahrman

Kannanottoa luovuttavat teknisellle lautakunnalle Hamarin rannan asukkaat oik. Jaana Hujanen-Ingberg , Kaija Pettersson ja Marianne Kronvall, lautakunnan puheenjohtaja Mika Vuori kuuntelee.

Hamarin rannan asukkaat ovat jättäneet Porvoon kaupungille vaatimuksen rannan siistimisestä. Vaatimuksen ovat allekirjoittaneet Hamarin rannan asukkaat jotka näkevät pihaltaan alueelle.

Asukkaat vaativat kirjelmässään alueen siistimistä ja kunnostamista alueen arvon mukaiseksi ja veneiden talvisäilytyksen siirtämistä sitä varten rakennetuille paikoille. Hamarissa on kaikkiaan ainakin 350 venepaikkaa, osa kimppalaitureissa ja talvisäilytyspaikkoja vain 17.

Hamarin paikoilla ei ole juurikaan Hamarin rannan asukkaiden veneitä. Asukkaat, jotka näkevät venesäilytyksen pihaltaan, joutuvat viemään veneensä Saktafartenin veneiden talvisäilytyspaikalle.

Hamarin aluetta sanotaan Porvoon portiksi merelle. Rannan asukkaat ovat vuosia keskustelleet kaupungin kanssa alueen siistimisestä. Alueella on suuri merkitys virkistyskäytössä, ulkoiluhiihtäminen - kävely jäällä, kalastus, veneily, lennokit, liitovarjoilu, pappamopot, purjelautailu, VPK:n toimintoja ym. ja käyttö lisääntynyt jatkuvasti.

Talvisäilytys hankaloittaa virkistyskäyttöä, tapahtumiin ei riitä tilaa ja alue tukkeutuu liikenteellisesti tapahtumien yhteydessä, tai kauniina kevätviikonloppuina. Alue tukkeutuu jopa niin, että hälytysajoneuvojen ja asukkaiden pääsy alueelle vaikeutuu.

Porvoosta alkava ulkoilureitti kulkee säilytettävien ja kunnostettavien veneiden välistä. Ulkoilevat ihmiset koirineen altistuvat hiontapölylle ja muille ongelmajätteiksi luettaville kemikaaleille, näitä joutuu myös maaperään. Uusien määräysten mukaan esimerkiksi pohjamaalit on poistettava tiiviillä alustalla ja kerättävä talteen ongelmajätteinä.

Vaikka veneet sinänsä ovat vedessä maisemaan sopivia ja mukavia katsella, eivät mitä erilaisemmilla pressuilla ja tukirakenteilla peitetyt talvisäilytysrakennelmat edusta alueen kylämaisemaan sopivia arvoja toteavat rannan asukkaat.

Porvoon tekninen lautakunta on siirtänyt päätöstä asiasta vuodella eteenpäin.

Toritilaisuus EU:n perustuslaista Kuopiossa 20.8.2005

EU:n Vastainen Kansanrintama järjestää toritilaisuuden Kuopion torilla lauantaina 20.8.2005 klo 11.00 - 13.00. Tilaisuudessa käytämme kaiuttimia ja jaamme Kansan äänilehteä.

Paikalla puhuvat mm. Juhani Tanski Kuopiosta, EUVKr:n puheenjohtaja Heikki Männikkö Helsingistä, Työministeriön neuvotteleva virkamies Pekka Tiainen ja monet muut.

Kuopiolaiset. Olette tervetulleita kuulemaan tärkeätä informaatiota mm. EU:n perustuslaista ja keskustelemaan siitä paikallaolevien kanssa. Myös oman mielipiteen ilmaiseminen kaiuttimen avulla on mahdollista.

Järjestää EU:n Vastainen Kansanrintama ry.

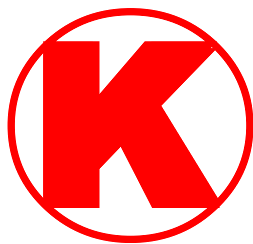
Infotilaisuus EU:n perustuslaista Vantaalla 27.8.2005

EU:n Vastainen Kansanrintama järjestää infotilaisuuden Tikkurilan Tikkuraitilla lauantaina 27.8.2005 klo 11.00 - 13.00. Tilaisuudessa käytämme kaiuttimia ja jaamme Kansan äänilehteä.

Paikalla puhuvat mm. Työministeriön neuvotteleva virkamies Pekka Tiainen, EUVKr:n puheenjohtaja Heikki Männikkö Helsingistä, Kansan äänen päätoimittaja Reijo Katajaranta, Esko Koivisto Vantaalta, Timo Nieminen Karkkilasta.

Kaikki asiasta kiinnostuneet tervetulleita kuulemaan tärkeätä informaatiota EU:n perustuslaista ja keskustelemaan siitä paikallaolevien kanssa. Myös oman mielipiteen ilmaiseminen kaiuttimen avulla on mahdollista.

Järjestää EU:n Vastainen Kansanrintama ry.

Kansanääni

Nro 4/05
Syyskuu - Lokakuu 2005

Mielipidelehti työn, toimeentulon, rauhan ja kansanvallan puolesta

Irtonumero1,70 €
4. vuosikerta

Äänivalta palautettava rahalta kansalle

Ranskan ja Hollannin kansanäänestykset pelästyttivät pääomapiirejä, koska pääomaa suosiva Eu-politiikka saa yhä enemän vastustajia. On kuitenkin erheellistä kuvitella heidän luopuvan esityksestään. EU:n perustuslakiesitys on tehty suurten voittojen turvaamiseksi, siksi he vain odottelevat hetkeä nostaa asia uudelleen edille. Kuva Vantaan Tikkuraitilla järjestetystä tiedotustilaisuudesta

Sivut 8-9

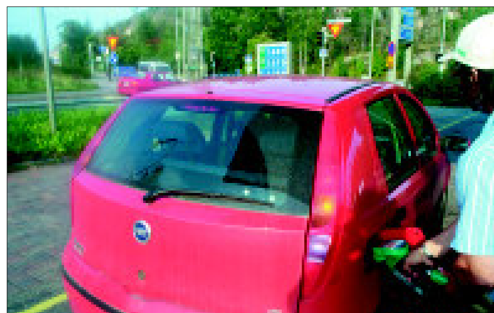
Wärtsilä Dieselin hautajaiset Turussa

EU-jäsenyyden aikana maastamme on viety pääomia saman verran kuin meillä kotimaassa tällä hetkellä on tuotantopääomaa, yhteensä 258 miljardia euroa. losviety pääoma koostuu voitoista ja ulkomaille myytyjen yritysten myyntituloista. Hyvä esimerkki tästä on Wärtsilä Diesel. Investoinnit Suomeen eivät tällä hetkellä korvaa maamme tuotantokaluston kulumista. Ei ihme ettei työttömyys hellitä.

Lue Wärtsilä Dieselin tarina
Sivu 5

Öljykriisin syynä väärä politiikka

Aasian tsunamia seurasi Amerikan tsunami, jota nyt syytetään öljyn hinnan kohoamisesta. Katrina kuitenkin vain nosti esiin kansainvälisen talouden riskejä ja öljytalouden haavoittuvuuden

Öljy on vain harvojen imperialististen uuryritysten käsissä, jotka syntyneessä tilanteessa pyrkivät kasvattamaan voittojaan. Lisäksi New Orleansin patoja piti korjata, kutta rahat käytettiin Irakin sotaan. Sisksi autoilijat ovat joutuneet maksamaan viime päivinä bensasta 1,50 euroa/ litra.

Sivu 3

Kaikkien maiden proletaarit - liittykää yhteen!

Kansanääni

Päätoimittaja:
Reijo Katajaranta, PL 780, 00101 Helsinki

Helsinki syyskuu 2005

“Tsunamin” jälkeen

USA:n oma “tsunami” herättää monenlaisia kysymyksiä. Katrina pääsi yllättämään sen haettua mereltä lisää voimaa ja yllettyä lopulta niin suureen raivoon, että tuloksena oli vuosisataan suurin luonnonkatastrofi Amerikan mantereella. Mutta tapahtuiko tämä ilman ennakkovaroitusta kuten se oikea tsunami Intian valtamerellä?

Ympäri maailmaa saadut tiedot osoittavat taifuunien ja hurrikaanien kaltaisten lämpimillä merialueilla esiintyvien hirmumyrskyjen lisääntyneen ja samalla ne ovat kasvattaneet voimaansa. Sen minkä tavallinen mattimeikäläinenkin voi todeta, myöntävät lähes kaikki ilmastontutkijat, että ihmisen aiheuttama ilmastonmuutos on tosiasia.

Alkukesästä ilmastontutkijat ja kansalaisaktivistit keskustelivat eräässä televisio-ohjelmassa ilmastomuutoksen vaikutuksista. Siinä esitettiin myös ajatus, että mitä teemme sitten, kun tapahtuu todella megaluokan katastrofi, esimerkiksi Golf- virran kääntyminen. Viime aikojen uutisia kun katsoo, niin syntyy ajatus, että jospa meillä on jo menossa tällainen megaluokan katastrofi. Pyreneiden niemimaalla raivoavat kesäisin entistä laajemmat metsäpalot. Tällä hetkellä näyttää siltä, että metsää palaa enemmän kuin kasvaa.

Entistäkin kuumemmat kesät ja ankara kuivuus ovat merkki siitä, että aavikoituminen tuntuu leviävän Afrikasta Espanjaan. Presidentti Bush vakuutti, että New Orleans rakennetaan uudelleen. Näin varmasti tehdään jos tilanne rauhoittuu. Mutta hyvin todennäköistä myös on, että voimistuvat hirmumyrskyt uhkaavat alueen kaupunkeja tulevaisuudessa entistä useammin. Kysyä voi, että voiko Meksikonlahteen rajoittuvien etelävaltioiden alueella tulevaisuudessa elää normaalia elämää. Otetaanko käyttöön kovatkin hurrikaanit kestävä rakennustekniikka vai syntyykö muuttoliike pohjoiseen? Jos Katrinan kaltainen hirmumyrsky toistuu, uskaltavatko vakuutusyhtiöt silloin vakuuttaa ihmisten omaisuuden?

Nämä uhkakuvat ovat todellisia. Joku voi sulkea silmänsä ja ajatella, että kyse on paikallisista ilmiöistä. Niinköhän vain? Etelä-Ruotsissa ja Baltiassa metsiä koristavat suuret myrskyntuhoalueet, joita aiemmin ei ollut. Meillä kotosuomessa oja- ja viemärijärjestelmät ovat saaneet elokuussa toimia kapasiteettinsa ylärajoilla. Ja tämä on pientä verrattuna keski- Euroopan kaatosateisiin.

Katrinan vaikutusalueella sijaitsevat USA:n keskeiset öljyntuotanto- alueet, joka näyttää vaikuttavan polttoaineiden hintoihin niin, että bensiinilitra voi lähiviikkoina maksaa 1,5 •. Vaikka USA ei hyväksynytkään Kioton sopimusta, näyttää siltä, että koko muu maailma jollain tavalla joutuu bensan hinnan muodossa USA:n kärsimän katastrofin maksumieheksi.

Tällaisessa tilanteessa nousevat eteen suuret ratkaisut. Osaako ihminen vastaisuudessa toimia taitavasti ja vastuullisesti tällaisten uhkien edessä? Nykyinen yhteiskuntamme antaa luonnonvoimia ja globalisaatiota vastaan vain ”tulvatakuut”. Sosialismia tarvitaan. Minkä taakseen jättää, sen edestään löytää sanoo vanha viisas sananlasku.

Hallituksen budjettiluonnos kapitalisteja varten

Hallitus sai valmiiksi budjettiluonnoksensa vuodelle 2006 elokuun lopulla 24.8. Valtiovarainministeri Antti Kalliomäen ja pääministeri Matti Vanhasen johdolla tehty budjetti ei ollut kovinkaan työläs, parissa tunnissa kyhätty. Budjetille on asetettu valmiit raamit jo EU:n tasolla, vain eräät yksityiskohdat vaativat pientä viilausta.

Budjetti joutuu ennen hyväksymistään eduskunnan käsittelyyn, jossa se voi vielä muuttua. Yleensä viimeinen nuijankopautus budjetin osalta tehdään joulukuussa ennen eduskunnan lähtemistä joululomalle.

Sellainen merkkipaalu budjetissa saavutettiin, että nyt budjetin koko 39,5 mrd. euroa ylittää vuoden 1991 budjetin, joka oli tuolloin hieman alle 230 mrd. markkaa. Sen jälkeenhän kaikkea julkista taloutta alettiin Ahon ja Lipposen hallitusten toimesta leikkaamaan ja juustohöylällä viilaamaan. Noiden leikkausten tuloksena julkisesta sektorista otettiin pois n. 60 mrd. markkaa eli n. 10 miljoonaa euroa. Tietenkään näitä vuoden 1991 lukuja ei voi suoraan verrata nykyisen budjetin lukuihin. Hintataso on sen jälkeen monilta osin kallistunut merkittävästi, vaikka inflaatio onkin ollut kurissa. Hallituksen nykyinen budjettiluonnos on näin suhteutettuna oleellisesti pienempi kuin vuoden 1991 budjetti. Nykyisestä budjettiluonnoksesta puuttuu edelleenkin nuo leikatut kymmenen miljardia euroa. Ei 90-luvun leikkauksia ole palautettu takaisin budjettiin.

Hallituksen suurituloisia suosiva linja näkyy mm. sen verolinjassa. Ansioverotuloja vähennetään 840 miljoonalla eurolla. Tästä edusta suunnataan merkittävä osa suurituloisten marginaaliverotuksen pienentämiseen. Tosin verotulojen vähennyksestä 200 miljoonaa suunnataan sairausvakuutusmaksujen kompensoimiseen. Tuon saattaisi kuvitella palvelevan myös pienempituloisia. Myös varallisuusvero poistetaan edelleenkin kaikkein varakkaimman kansanosan hyödyksi. Hallituksen tiedotteen mukaan verokevennykset alentavat keskituloisen palkansaajan verotusta 0,7 %.

Hallituksen köyhä paketti

Hallitus laati budjettiin ns. köyhyyspaketin. Kaikkein pienituloisimpien aseman parantamiseen suunnataan vuosina 2006 n. 30 miljoonaa euroa ja vuonna 2007 n. 90 miljoonaa euroa. Kalliomäki luonnehti köyhyyspakettia ”hyvin suureksi”. Kaikki on kuitenkin suhteellista. Jos köyhyyspakettia verrataan vaikkapa pörssiyritysten 10 mrd. euron voittoihin tai näiden yritysten jakamiin lähes 5 miljardin osinkoihin, niin köyhyyspaketti on tässä valossa todella köyhä paketti verrattuna Suomen rikkaalle eliitille annettuun "rikkauspakettiin". Hallitus myös nostaa kansaneläkkeitä 5 euron tasokorotuksella. Tällä rahalla eläkeläinen saakin jo yhden ylimääräisen puuron kuukaudessa.

Hyviäkin asioita budjetista löytyy kuten toimeentulotuen saajilta poistettava järjetön 7%:n omavastuuosuus asumismenoista. Sekin tosin poistetaan vasta syksyllä 2006. Hallitus pyrkii nopeuttamaan asuntotonttien saatavuutta ja sitä kautta alentamaan asumiskustannuksia ottamalla käyttöön korotetun kiinteistöveron kokonaan rakentamatta oleville tonteille Helsingin seudun 14 kunnassa.

Keppiä budjetti tarjoaa pitkäaikaistyöttömille. Yli 500 päivää työmarkkinatukea saaneille toteutetaan ”yhteiskuntatakuu” tarjoamalla heille työtä tai koulutusta. Jos näistä kieltäytyy työmarkkinatuki lakkaa juoksemasta.

Kaikkein eniten budjetin yhteydessä riideltiin liikenteestä. Valtiovarainministeri pisti uusiksi liikenneministeri Leena Luhtasen johdolla laaditun kiireellisyysjärjestyksen tie- ym. liikenehankkeissa. Risuja Kalliomäki sai sekä puoluetovereiltaan että etenkin Keskustan suunnalta. Kalliomäen takapiruksi on esitetty SDP:n uutta puheenjohtajaa Eero Heinäluomaa, joka tällä tavoin olisi halunnut sotkea valmiita piirustuksia ja lyödä puumerkkinsä budjettiin. Joka tapauksessa Kalliomäki ja Vanhanen sopivat nopeasti erimielisyydet kuvaten niitä myrskyksi vesilasissa. Näin Tampere saa ohikulkutiensä ja Kainuu Oulu - Kuusamotien parannuksen. Luhtasen työryhmän esitykset säilytettiin, vaikka joitakin niistä siirrettiin myöhemmäksi.

Myös alkoholin veroprosentin nostaminen on ollut esillä. Peruspalveluministeri Liisa Hyssälä on vaatinut viinan veron korottamista, mutta hallituksessa ajatus ei ole saanut kannatusta, eikä sitä tullut budjettiesitykseen. Jos alkoholin verotusta joskus korjataan, niin silloin kannattaisi suosia mietoja alkoholijuomia, viinejä ja oluita. Nyt verotus suosii aivan liikaa väkeviä juomia ja ohjaa ihmisiä humalahakuiseen ryyppäämiseen.

Budjetin tulopuolen arvioidaan olevan 38,8 mrd. euroa, josta verotulojen arvioidaan olevan 33,1 mrd. euroa. Budjetti on runsaat 600 miljoonaa alijäämäinen, mikä vaje täytetään lainanotolla. Valtionvelka laskee 39 prosenttiin vaikka velka kasvaakin euromääräisesti. Valtionvelan uskotaan olevan vuoden 2006 lopussa 62,4 mrd. euroa.

Kunnille budjettiesitys ei tarjoa paljoakaan. Kuntien valtionosuuksiin tehdään 2,4% kustannustason tarkistus. Valtio rahoittaa kuntien peruspalveluita yhteensä 7,4 mrd. euron valtionosuuksin.

RK/Kä

Katrina, tsunami ja öljy

Pekka Tiainen:

Aasian tsunami ja USA:ta kohdannut Katarina-myrsky ovat valtaisia inhimillisiä katastrofeja. Hädän keskellä pelastustoimet ovat asia numero yksi. Samalla on kysyttävä, miksi tällaista päästetään tapahtumaan.

Tsunami kohdistui maailmantalouden takamaille, jossa suurimmat vaikutukset tulivat siitä, että rakentaminen oli tehty halvalla, vakuuttamatta ja siten, ettei ollut otettu huomioon tulvariskiä. Tällä tavoin oli alennettu matkojen kustannuksia ja hintadumpattu pohjaa massaturismille Floridan hiekkarantojen vaihtoehdoksi. Bangladeshin tulvat ovat vaatineet aiemmin vielä enemmän kuolouhreja, mutta ne on sivuutettu lyhyillä uutisoinneilla, koska länsimaisia turisteja ei siellä juuri ole ollut. Maailmataloutta ei tsunami heilauttanut. Sanottiin, että olisi ollut osakemarkkinoilta kohteliasta edes niiata - tosin maailman pörssisalit osallistuivat muiden mukana hetken hiljaisuuteen.

Hirmumyrsky Katrinan vahingot ovat valtaisat, mutta ihmisuhreina kuitenkin murto-osa Tsunamin ja Bangladeshin tulvien vahingoista. Katrina kuitenkin osui kuin nuoli Yhdysvaltojen öljyntuotantoalueen sydämeen. Se nosti esiin kansainväliseen talouteen liittyviä riskejä ja öljytalouden haavoittuvuuden. Samalla se merkitsi melkoista Georg Bushin edustaman poliittisen linjan uskottavuuden romahdusta.

Konkreettinen asia on se, että New Orleansin patojen vahvistamisesta oli säästetty ja suurimmat inhimilliset ja suorat aineelliset vauriot aiheutuivat juuri patojen murtumisesta. Köyhä etelä ei ole kuitenkaan Bushin tukialuetta eikä sinne siksi ole uhrattu varoja.

Bush on myöskin valinnut linjakseen ristiretken, jossa amerikkalaisia arvoja edistetään maailmalla asein. Vietnamin sodassa tällaiselle linjalle kävi huonosti. Afganistanissa tuli jonkinasteista menestystä, mutta nyt Yhdysvallat rämpii Irakin suossa. Yhdysvallat on halunnut pitää vahvat asemat Lähi-idässä turvatakseen öljyn saatavuutta. Tarkoitus on ollut saada putket Kaspialta välimerelle, jotta öljy ei kulkisi Venäjän kautta. Samaan valta-asemien rakentamiseen liittyy pyrkimys Turkin saamiseksi EU:n jäseneksi. Näissä suunnitelmissa ja Lähi-idän tilanteen saamisessa Yhdysvaltain hallintaan on suuria ongelmia, kun pitäisi turvata asema senkin tilanteen varalle, jos Saudi-Arabian kuningashuoneen asema horjuu.

Venezuelassa, joka on Latinalaisen Amerikan suurin öljyn toimittaja Yhdysvalloille, on Chavezin hallitus, joka on myönteinen Castron Kuuballe. Alaskassa tulevat vastaan luonnonsuojelukysymykset haavoittuvilla arktisilla alueilla.

Läntistä öljy-yhtiöistä Shellillä on ollut hankaluuksia Nigeriassa, koska alkuperäisasukkaita on häädetty öljyntuotannon tieltä. Lontoossa Thames-joen mutkan eteläpuolella olevassa pääkonttorissa ei ole kyltin kylttiä, joka kertoisi, että kyseessä on Shellin pääkonttori. Sammutetuin lyhdyin ajaminen lienee viisasta, ettei herätettäisi mielenosoittajien huomiota.

Venäjän Haradkovski-oikeudenkäynnin yksi taustatekijä oli, että läntiset öljy-yhtiö olivat pyrkineet saamaan omistukseensa Venäjän öljyyhtiöitä. Putin haluaa pitää omistuksen Venäjällä.

Nyt uutena murheena Katrinamyrsky vähensi Yhdysvaltojen omaa öljyntuotantokapasiteettia arviolta kolmella miljoonalla barrelilla päivässä eli viidenneksellä. Vähennys on suurempi kuin esimerkiksi Venezuelan koko öljyn tuotanto. 40 % vähennyksestä on sellaista, että laitoksen ovat kärsineet erittäin pahoja vaurioita, jotka keskeyttävät tuotannon pitkäksi aikaa.

Patojen korjaamiseen ei ole ollut varoja, koska Irakin sota on tullut kalliiksi. Irakissa ovat myöskin kansalliskaartilaiset, jotka eivät siksi ole voineet olla avustustehtävissä Katrinan tuhoalueella.

Öljytalouden ongelmat kertovat Yhdysvaltojen voimapolitiikan ja talouden haavoittuvuudesta. Maa velkaantuu vauhdilla. Ulkomainen velka on jo tähän mennessä kasvanut suhteessa kansantuotteeseen enemmän kuin Suomessa koko 1990-luvun laman aikana. Ero on siinä, että Suomessa velka alkoi sitten vähetä, Yhdysvalloissa velkaantuminen jatkuu. Alijäämä on suurin Kiinan kanssa, mutta jos öljyä ei ostettaisi niin paljon eikä Irakin sotaa olisi, velka olisi hallinnassa. Tältä kannalta Yhdysvaltojen talous pyörii velkaöljyllä. New Orleansin köyhät maksavat hengellään ja vähäisellä omaisuudellaan tästä politiikasta. Heistä ei ole piitattu, kun padot on jätetty korjaamatta. Meillä öljypolitiikka näkyy bensiinin litrahinnan nousuna ja lämmityksen ja sähkön kallistumisena. Tietysti tällaisessa on aina myös rahastamisen paikka. Bensiini nostettiin 1,5 euroon litralta, vaikka öljy oli ostettu ja jalostettu ennen Katrinaa. Sähkön hintaa nostettiin, vaikka se on suurelta osin ydinvoima- ja vesivoimasähköä, johon Katrina ei vaikuta suoraan. Neste Oil ja Fortum kylpevät rahassa. Valtion energiaverotulot nousevat, koska ALV on prosenttivero. Kun energian hinta nousee 30 %, ALV-tuotot nousevat 30 %.

Suomessa Max Jacobson, Martti Ahtisaari ja Liisa Jaakonsaari ovat toistuvasti esittäneet liittymisestä NATO:oon turvatakuiden saamiseksi. Jos Suomessa on turvallisuusongelmia, hoitaako Yhdysvallat ne, kun ei ole hoitanut omien kansalaistensakaan kohdalla? Kävisikö päinvastoin niin, että meistä tulisi toisten virheiden paikkaajia, kuten olisi tapahtunut, jos olisimme osallistuneet "yhteiseen" koalitioon Irakin sodassa, kuten Bush asian ilmaisi ilman, että Paavo Lipponen olisi sanonut tähän poikkeavaa mielipidettä ennen vuoden 2003 eduskuntavaaleja.

Vaihtoehdoksi NATO:lle vaaditaan EU:lta turvatakuita. Sotkeutuminen suurvaltojen valtapeliin on vierasta Suomen hyviin naapurisuhteisiin perustuvalle, rauhan edistämiseen tähtäävälle ja puolueettomuuteen suurvaltojen eturistiriidoissa rakentuvalle ulkopolitiikalle. EU:n turvatakuut ovat tähänkin asti olleet epäuskottavia, mitä tällaiset ongelmat lisäävät. EU on lisäksi työttömyyskriisissä ja perustuslaki hyllytettiin Ranskan ja Hollannin äänestyksissä. Vahvan euron politiikka on hyvä esimerkki siitä, miten pienen maan edut eivät tule EU:ssa otettua huomioon. Eipä silti, ei muidenkaan EKP:n jäsenmaiden. Saksassa on viiden miljoonan työttömyys. Katrina-myrsky sekoitti osaltaan Saksan vaalikamppailua. Katarina-myrskyn konkreettinen vaikutus oli epäilyksen lisäys Angela Merkelin suunnitelmaan korvata palkkoihin perustuvia työttömyysvakuutusmaksuja välillisellä verolla perusteluna työn kysynnän edistäminen. Vakuutusmaksut ovat 6,5 % palkoista, kun työttömyys on lähellä viittä miljoonaa. Kolmanneksen alennus tarkoittaisi 2 % nousua välillisiin veroihin. Myrsky nosti bensiinin ja muita hintoja ja välillisen veron nosto vielä lisää. Siirto sisältyi Markelin 100 päivän ohjelmaan, jonka muita osia ovat löysemmät työsuojelusäädökset ja tuotantolaitoskohtaiset sopimusneuvottelualliansit, mikä merkitsee siirtymistä liittokohtaisesta paikallisen tason sopimiseen.

Suomella ei ole niin sanottua turvallisuusvajetta ulospäin. Suurin turvallisuusriski onkin yhteiskunnan mureneminen sisältäpäin eriarvoisuuden lisääntyessä, työttömyyskriisin jatkuessa, sosiaalisten ongelmien ulottuessa lapsiin, nuoriin ja työpaikoille sekä kasvavaan vanhusväestöön. Suomen vahvistaminen sisäisesti tarttumalla näihin kysymyksiin on tärkeämpi asia kuin ajan haaskaaminen puheisiin ulkoisista turvallisuustakuista.

Sinä, minä ja Hentun Liisa

Viimeaikoina on yksi jos toinenkin puhunut suurella antaumuksella turvallisuudesta ja turvatakuista. Jokainen puhuja tuntuu olevan herttaisen yksimielinen siitä, että turvallisuus on yksin pyssyjen piipuissa, tankeissa ja hävittäjissä, vaikka todellinen sinun, minun ja Hentun Liisan turvallisuus on työllisyydessä, palkoissa ja sosiaaliturvassa. Jos leipä loppuu, niin henki menee ilman pyssyjäkin.

❑ ❑ ❑

Muutama päivä sitten Pentti Sadeniemi (HS 28.8) totesi, että Yhdysvaltojen turvallisuusolettamukset ovat vahingoittaneet pahasti sen etuja. Vahinko, sillä vain Yhdysvallat voi olla sotilaallisella ylivoimalla sekä demokratian ja vapauden tyyssijana demokraattisen maailman johtaja ja ihmisoikeuksien ylin vartija sanoo Sadeniemi.

Pentti Sadeniemi, ei ole ajatuksineen yksin. Se on todellinen vahinko. Luulisi, että jokainen itseään kunnioittava tuomitsee ehdoitta ja yksiselitteisesti USA:n raakalaismaisen hyökkäyksen mm. Irakiin, sen totaalisen tuhoamisen ja ihmisten tappamisen kauko-ohjatulla sotakoneellaan.

Yhdysvaltojen ylistäminen demokratian ja vapauden tyyssijana on täydellistä itsepetosta. Demokratiasta siellä ei tiedetä enempää kuin sika pohjantähdestä. Yhdysvalloissa kuvitellaan, että demokratia on sama asia kuin samalla kirjaimella alkava kaikesta päättävä dollari. Demokratioissa ihmisillä on myötäsyntyinen äänioikeus, mutta ei Yhdysvalloissa. Siellä jokaisiin vaaleihin äänioikeus on erikseen anottava rekisteröitymällä. Mutta sekään ei riitä. On vielä tarkistettava onko äänioikeus, rekisteröinti, hyväksytty. Joskus rekisteröintikierros on tehtävä useampaan kertaan – jos voimaa, aikaa ja mielenkiintoa riittää.

Puheet vapaudesta ja ihmisoikeuksista on aivan uskomaton mainostemppu. Kahden maan Yhdysvaltojen ja Ruotsin maaperällä ei ole käyty sotaa yli sataan viiteenkymmeneen vuoteen joten ne ovat vertailukelpoisia. Jo 1990-luvun lopulla Ruotsin väestöstä 17,4 prosenttia ylitti 64 vuoden iän, mutta USA:ssa vain 12,4 prosenttia. Ruotsiin verraten joka ikinen vuosi viisi prosenttia Yhdysvaltojen väestöstä, 15 miljoonaa ihmistä, menehtyy ennen aikojaan, ennen 65 vuoden ikää. Heillä ei ole muuta kuin vapaus kuolla ihmisoikeuksien puutteeseen.

Eräiden asiantuntija-arvioiden mukaan myös vuonna 2050 USA:n väestöstä yli 64 vuotiaita on 12,4 prosenttia. Tässä suhteessa politiikka on valettu sementtiin.

Tätäkö on turvallisuus, demokratia, vapaus ja ihmisoikeudet? Kaukana siitä. Eihän viidentoista miljoonan ihmisen uhraaminen ole kuin viisi prosenttia, joten se on niin pikkujuttu, ettei sitä kukaan edes huomaa!

❑ ❑ ❑

Nyt joku saattaa ihmetellä, että mitä meille sinulle, minulle ja Hentun Liisalle kuuluu mitä Yhdysvalloissa tapahtuu. Eipä sellaisenaan kuulukaan, mutta kun puhutaan kilpailukyvystä, niin jo alkaa kuulua. Politiikallaan USA tukee kilpailukykyään, kun puolet väestöstä jätetään todella pienipalkkaisten pätkätöiden varaan ja kunnollisen terveyden-, sairaan- ja vanhustenhoidon ulkopuolelle. Kun manalan majoille ajetuille ei tarvitse maksaa eläkkeitäkään, niin siinä säästyy joka vuosi 200- 250 miljardia dollaria. Säästyvät todella valtavat rahat.

Suomessa on aina ihannoitu amerikkalaisuutta, vaikka se on vain unelma, illuusio. Tähän ihannointiin herrat luottavat, mutta samalla hokevat, että emme ole sen kanssa kilpailukykyisiä ja että tilanne huononee, kun väestö vanhenee. Nykyisellään, vuonna 2005, meillä on yli 64 vuotiaita 15,7 prosenttia väestöstä. Tilastokeskuksen tekemien poliittisesti tarkoituksenmukaisten ennusteiden (Työministeriö; Työvoima 2017) mukaan vuonna 2030 tuo luku on 25,6 prosenttia. Siinä on Yhdysvaltoihin verraten enemmän kuin puolet liikaa – 690 000 henkeä. Se merkitsee, että kilpailukyky nykyisestä vielä heikkenee. Niinpä herrat ajattelevat, että asialle on tehtävä jotain...

❑ ❑ ❑

Niinpä tuli heureka; jaetaan maa kahteenkymmeneen suurkuntaan! Sillä voidaan lopettaa turhat pienet päiväkodit ja koulut, lopettaa lukuisat terveyskeskukset, pikkusairaalat ja vanhusten talot. Ne voidaan keskittää taloudellisesti tehokkaisiin suurempiin yksiköihin. Samalla saadaan turvattua korkeatasoinen opetus, terveyden-, sairaan-, lasten- ja vanhustenhoito. Siinä on todella oivallinen ajatus ja rahaa säästyy.

Sillä ei ole väliä, vaikka matkat pitenevät kymmeniä tai satoja kilometrejä. Se, joka ei halua tai pysty niitä kulkemaan se on hänen ongelmansa. Jääpä iästä riippumatta turhat käynnit ainakin terveysasemille, sairaaloihin ja vanhustentaloihin tekemättä. Siten myös manalaan noutaja pääsee nopeammin paikalle. Sillä korjattaisiin tehokkaasti väestörakennetta, vähennettäisiin vanhusväestöä, parannettaisiin kilpailukykyä ja lisättäisiin harvojen ja valittujen voittoja. Niin että kyllä se siitä...

Näin joustavasti voitaisiin siirtyä jo hoidetusta talonpojan tappolinjalta entistä laajemmalle tappolinjalle.

❑ ❑ ❑

Kaikki torvet toitottavat, että ei ole rahaa. Kyllä on, mutta sitä ei haluta käyttää yhteiseksi hyväksi. Esimerkiksi vuoteen 1990 verraten kokonaistuloista palkoista, sosiaaliturvasta ja julkisista tuloista oli leikattu yhteensä 25,7 miljardia euroa. Koko tämä summa, 153 miljardia Suomen markkaa, on lahjoitettu Suuren Rahan ylimääräiseksi voitoksi - siis pelkäksi ylimääräiseksi voitoksi. Siinä on mistä ottaa.

Turvallisuus ei ole pyssyn piipussa, ei EU:ssa eikä NATO:ssa. Se on kokonaan kiinni siitä poliittisesta tahdosta, jolla yhteiskunnallisia tuloja ja hyvinvointia jaetaan.Ja se tahto riippuu sinusta, minusta ja Hentun Liisasta...

Kai Kontturi

Virallinen totuus valheen kyytipoikana

Palkkatyöläiset ovat nykymaailmassa tekemisissä melkoisten veijareiden kanssa. Jotkut ovat heidän välittömässä palveluksessa ja jotkut, mm. tieteen ja taiteen huipputekijät, ovat heistä vain riippuvaisia. Nuo veijarit ovat kapitalisteja, jotka eivät koskaan puhu totta. Ja silloinkin, kun puhuvat totuus on vain valheen kyytipoikana.

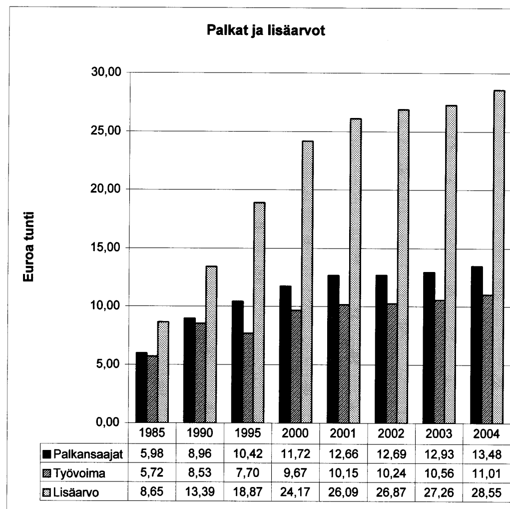
Kautta maailman sivu meille on selitetty, että kapitalistit synnyttävät toimillaan arvonlisäystä, jota rasittaa palkkatyöläisten ahneus. 1990-luvulla palkkojen osuus arvonlisäyksestä laski ja voiton osuus kasvoi. Se ei näyttänyt poliittisesti hyvältä kapitalistien silmissä. Siksi kapitalistit saivat päänsärkyä. Asialle piti tehdä jotain.

Vuonna 1997 palkkojen osuus arvonlisäyksestä oli laskenut 39,0 prosenttiin. Kun seuraavana vuonna julkaistiin uudistetut tilastot, niin kappas vaan – palkkojen osuus arvonlisäyksestä oli kasvanut peräti 44,4 prosenttiin. Nyt Suuren Rahan ihastukseksi näyttää siltä, että palkkatyöläiset kehtaavat kahmaista kapitalistien synnyttämästä arvonlisäyksestä lähes puolet! Tämän tempun ansiosta sopii taas kitistä, että palkat rasittavat tuottavuutta ja kilpailukykyä aivan ruokottomasti. Sen vuoksi on pakko tehdä maltillisia tai nolla-tupoja ja jopa alentaa palkkoja. Palkkoja alennettiin mm. jakamalla säännöllinen työaika halpoihin pätkätöihin ja lisäämällä työvauhtia.

Jo iät ja ajat on tiedetty, että kapitalistit eivät ole ikinä tuottaneet ainuttakaan senttiä. Jokainen uusi sentti on syntynyt palkkatyöläisten työllä ja tuskalla. Ilman työtä ei olisi yhtään rakennusta eikä sitä tavarapaljoutta, jonka keskellä tänään elämme. Karl Marx sanoi, että jos tavaroista poistettaisiin kaikki työ, niin jäljelle jäisi vain aineet sellaisena kuin tapaamme ne luonnossa.

Palkkatyöläiset ovat joukkoa, jonka hallussa on arvo arvaamaton. Arvo on heidän työvoimassaan. Se on ainoa tavara, jonka palkkatyöläinen tuotannossa omistaa. Sen hän voi myydä jos sille sattuu olemaan kysyntää. Ja kysyntää on vain, jos sillä voi hankkia voittoa.

Taulukko 1

	1985	1990	1995	2000	2001	2002	2003	2004
Palkansaajat	5,98	8,96	10,42	11,72	12,66	12,69	12,93	13,48
Työvoima	5,72	8,53	7,70	9,67	10,15	10,24	10,56	11,01
Lisäarvo	8,65	13,39	18,87	24,17	26,09	26,87	27,26	28,55

Voittoa syntyy, jos työläiseltä ostettu työ menee kaupaksi, sillä työvoiman ostaja (yleensä jonkin sortin kapitalisti) maksaa työläiselle aina palkan vain työajasta. Palkka on aina pienempi kuin työaikana palkkatyöläisen luoma arvo. Palkan yli menevä työvoiman käyttö on ilmaista lisätyötä, lisäarvoa. Palkka ja lisäarvo yhteensä ovat työn arvo, jolla tuotetaan koko arvonlisäys, ts. kansantulo. Osa siitä kulutetaan ja kuluu välittömästi. Osalla korvataan vanhojen arvojen kuluminen ja kasvatetaan uutta arvoa – lisätään pääomaa.

Kapitalistisessa maailmassa yhteiskuntaa palvelevat kansantalouden tilinpitäjät eivät saa eivätkä halua selvittää kuinka ja miten paljon lisäarvoa syntyy, vaikka Marx on antanut siihen kaikki eväät. Hän osoitti, että tuotannossa on kiinteänä osana tuotannon välineet. Liikkuvana pääomana on vaihto- ja rahoitusomaisuus, jossa osa on omistajan (kapitalistin) omaa kapitalisoitunutta pysyvää pääomaa ja osa vuoden aikana kertynyttä vaihtelevaa pääomaa, ilmaista työtä. Se ei ole vielä muuttunut pysyväksi omistajansa kiistattomaksi pääomaksi.

Marx selittää, että lisäarvo selviää, kun **tuotannon arvosta** vähennetään liikkuvan pääoman **pysyvä osa** ja **palkat.** Jäännös on **lisäarvoa**. Tätä palkkojen ja lisäarvon yhteismäärän jakoa sanotaan arvonlisäyksen tai kansantulon ensijaoksi.

Ensijako ei vielä kerro palkkatyöläisten kanalta koko totuutta, sillä palkoissa on mukana kapitalistien ja sen eliitin ns. "olliloiden" jättipalkat, jotka eivät ole palkkaa, vaan omistajien ja eliitin saamaa voittoa. Siksi jättipalkat on siirrettävä palkoista lisäarvoon. Tätä on osa arvonlisäyksen, kansantulon **ns. uusjakoa**. Se kertoo lähinnä oikean yhteiskunnallisen (mukaan lukien pk-yrittäjät) palkan ja lisäarvon. Kun nämä palkat ja lisäarvo jaetaan työtunneilla, saadaan niiden määrä tehtyä tuntia kohden.

Kokemuksesta tiedetään, että työttömyydellä on tuotannossa ja toimeentulossa monen monia vaikutuksia. Että niiden merkitys tulisi näkyväksi, niin uusjaon palkkasumma on vielä jaettava työvoiman **käytössä olevilla** työtunneilla. On siis otettava mukaan myös työttömyyteen haaskatut palkattomat tunnit. Näin saadaan **loppujako** eli koko työvoiman kesken jaettu työtunnin keskipalkka.

Oheisesta taulukosta (Taulukko 1) näkyy, että vuonna 1990 kokonaistuottavuus, työn arvo, työtuntia kohden oli 22,35 euroa. Kun jättipalkat siirretään lisäarvoon, tulee palkaksi 8,96 euroa ja lisäarvoksi 13,39 euroa työtunnissa. Näin ilmaiseksi tehdystä työstä syntyi lisäarvoa palkkoihin verraten 149,4 prosenttia. Se on lisäarvon suhdeluku. Mutta, kun työttömyystunnit otetaan mukaan, **koko työvoiman** kesken jaettu palkka oli 8,53 euroa ja lisäarvon suhdeluku 157,0 prosenttia. Marxin mukaan lisäarvon suhdeluku kertoo palkkatyöläisten **riiston** tason.

Vuonna 2004 kokonaistuottavuus työtuntia kohden oli 42,03 euroa. Jättipalkkojen lisäarvoon siirron jälkeen palkka oli 13,48 ja lisäarvo 28,55 euroa tunnissa joten lisäarvon suhdeluku oli kasvanut 211,8 prosenttiin. Loppujaossa, koko työvoiman kesken jaettu palkka oli 11,01 euroa tunnissa ja lisäarvon suhdeluku 259,3 prosenttia.

Mikäli palkkatyöläiset olisivat pitäneet 1990-luvun alusta saakka pintansa, niin lisäarvon kasvu olisi pidetty aisoissa. Vuonna 2004 palkka olisi ollut työtuntia kohden 3,37 euroa suurempi ja lisäarvo saman verran pienempi. Silloin molemmat olisivat kasvaneet suhteellisesti yhtä paljon. Sen sijaan että palkat kasvoivat 50,4 ja lisäarvo 113,2 prosenttia. Tulonjako on muuttunut merkittävästi.

Virallisten tilastojen perusteella on perinteisesti surtu sitä, että **työläiset ottavat** (2004) yrittäjien tuottamasta

Taulukko 2

Kansantulon lopullinen jako sektoreittain

	1990.		2004.		Muutos 1990-2004		Tulonjako 1990 mukaan		Tulonjaon muutos 1990-2004	
	mrd.€	%	mrd.€	%	mrd.€	%	mrd.€	%	mrd.€	%
Palkat	21,5	22,5	26,3	16,0	4,8	22,1	37,0	22,5	-10,7	-29,0
Sotu	10,5	11,0	16,4	10,0	5,9	56,2	18,0	11,0	-1,6	-9,1
Julkinen talous	40,4	42,1	56,0	34,0	15,6	38,7	69,4	42,1	-13,4	-19,3
Voitot*	23,4	24,4	65,9	40,0	42,5	181,9	40,2	24,4	25,7	64,0
Arvonlisäys	95,8	100,0	164,6	100,0	68,8	71,8	164,6	100,0	0,0	0,0
Varaukset ym.	-20,2	-21,1	-34,7	-21,1	-14,5	71,8				
Arvonlisäys**	75,6	78,9	129,9	78,9	54,3	71,8				

* Voitot ovat yksityisiä; omaisuus- ja yrittäjätuloja, ylisuuria palkkoja sekä varauksia ja rahastosiirtoja.
** Lähde: Tilastokeskus, Kansantalouden tilinpito 14.7.2005

arvonlisäyksestä hurjat 45 prosenttia. Todellisuus on kuitenkin päinvastainen. Työläisten työn tuloksesta erilaiset **kapitalistit ottavat** työn tuloksesta maksettuun palkkaan verraten lisäarvoa 258 prosenttia!

Oheisessa taloukossa (Taulukko 2) näkyy marxilaisittain laskettu vuosien 1990 ja 2004 (palkka+lisäarvo) arvonlisäys. Siitä näkyy, että Tilastokeskuksen tilastoissa vastaava luku on 34,7 miljardia euroa pienempi. Se on valtion ja kuntien mutta ennen kaikkea yritysten voitoista tekemiä erilaisia verovapaita varauksia ja rahastosiirtoja.

Taulukko osoittaa, että arvonlisäyksen lopullisessa jaossa vuonna 2004 vuoteen 1990 verraten nettopalkat ovat kasvaneet nimellisesti 22,1 prosenttia, mutta kun inflaatio oli 34 prosenttia, niin reaaliset palkat laskivat 11,9 prosenttia. Tulonjaossa tilanne oli vieläkin pahempi. Vuodesta 1990 nettopalkkojen osuus arvonlisäyksestä, kansantulosta on laskenut 22,5 prosentista 16,0 prosenttiin, menetys 10,7 mrd.euroa, eläkkeiden ym. sosiaalitulojen osuus 11,0 prosentista 10,0 prosenttiin, menetys 1,6 mrd. mrd.euroa ja julkisen talouden osuus 42,1 prosentista 34,0 prosenttiin, menetys 13,4 mrd.euroa. Kaikki nämä menetykset ovat siirtyneet voittoihin, joiden osuus on kasvanut 24,4 prosentista 40,0 prosenttiin joten kapitalistien saama **ylimääräinen** voitto on 25,7 mrd.euroa. Kaiken minkä muut menettivät, sen kapitalistit pistivät taskuihinsa.

Virallisesti hoetaan, että työttömyys vähenee. Se vähenee, kun kokopäiväinen työpaikka jaetaan kahdeksi puolipäiväiseksi pätkätyöksi. Onko se työttömyyden todellista vähenemistä? Viimeisen verotilaston mukaan yli puolet (50,8 %) työvoimasta teki pätkätöitä, joista sai keskimääräisenä vuosipalkkana 9 586 euroa!

Virallinen totuus on valheen kyytipoika. Se ei kerro, että palkkatyöläisten riisto on työttömyyden seurauksena rajusti koventunut. Se ei kerro, että kapitalistit ovat rajusti rikastuneet, mutta kansan valtaenemmistön elämä on rajusti kurjistunut.

Kai Kontturi

EU uhkaa lopettaa sokerituotannon Suomessa

EU:n sokeripolitiikan uudistus uhkaa lopettaa sekä sokerin viljelyn että sokerin jalostuksen Suomessa. Uudistus on jyrkässä ristiriidassa moneen kertaan vahvistetun periaatteen kanssa, jonka mukaan maataloustuotantoa on voitava harjoittaa kaikkialla EU:n alueella.

EU:n komission ajaman sokeriuudistuksen tavoitteena on vähentää sokerin ylituotantoa ja sopeuttaa EU:n sokerituotanto Maailman kauppajärjestölle (WTO) kelpaavaan muotoon. Tavoitteeseen pyritään voimakkaalla sokerin hallinnollisen hinnan laskulla, jolloin sokerin hinta EU:ssa lähestyy sokerin maailmanmarkkinahintaa.

Sokerin hinnan lasku on tarkoitus korvata sokerijuurikkaan tuottajille 60 %:sesti. Tämä ei kuitenkaan riitä, vaan toteutuessaan hinnan alennus tekee sokerijuurikkaan tuottamisen Suomessa kannattamattomaksi ja sokerin tuotanto loppuu. Tuotanto siirtyy pohjoisilta alueilta etelään.

Sokerin viljelyn loppuminen lopettaa myös jalostuksen

Sokerijuurikasta tuottaa Suomessa noin 2500 viljelijää. Sokerin viljelyllä on merkittävä aluetaloudellinen merkitys ja juurikkaalle on Suomessa hankala löytää korvaavaa viljelykasvia, paljon hankalampaa kuin Etelä- ja Keski-Euroopassa, jossa viljelykasvien valikoima on paljon suurempi. Juurikkaan viljelyn lopettamisen myötä loppuu myös sokerinjalostusteollisuus Suomesta. Kaikkinensa sokerisektori työllistää Suomessa noin 4000 henkilöä, kun huomioon otetaan teollisuus, koneurakointi, kuljetus ja kauppa. Samalla kun sokeriteollisuuden työpaikat häviävät, tuemme verovaroillamme EU:n sokeripolitiikan kautta EU:n suurten sokerimaiden, kuten Ranskan, sokerintuotantoa.

Suomi ei ole myöskään ollut lisäämässä sokerin ylituotantoa, sillä Suomi tuottaa itse vain 70 % kuluttamastaan sokerista. Suomalainen kuluttajakaan ei hyödy uudistuksesta, sillä sen vaikutus elintarvikkeiden hintoihin on olematon.

Maataloustuotanto siirtyy Etelä-Eurooppaan

Sokeriuudistus olisi vaarallinen ennakkotapaus ja romuttaisi moneen kertaan hyväksytyn periaatteen siitä, että maataloutta on voitava harjoittaa kaikkialla EU:n alueella. Onkin odotettavissa, että sokerin jälkeen samaan asiaan palataan muiden kasvien osalta. Maataloutta ollaan keskittämässä sille suotuisimmille alueille Etelä- ja Keski-Eurooppaan. Sokeripolitiikan uudistus on jälleen yksi toteutunut uhkakuva, mistä EU:n vastustajat ennen EU-kansanäänestystä varoittivat.

Kaikkien työtätekevien etu on, että maatalous säilyy Suomessa ja voimme ylläpitää edes kohtuullista omavaraisuutta. Ilman omavaraisuutta riippumattoman yhteiskunnan kehittäminen on entistä vaikeampaa.

KÄ/Juha Kieksi

Sokerijuurikkaan viljelyllä ja sokerin valmistamisella on pitkät perinteet Suomessa kuten Perniön vaakunakin osoittaa. Siinähän on kuvattuna sokerijuurikas. Sokeriteollisuutemme on jo siirretty ulkomaiseen omistukseen. Nyt EU uhkaa tehdä sokerin viljelyn mahdottomaksi Suomessa. Yksi ehdotus on lehdistössä näkynyt: Jos juurikkaista ei saa tehdä sokeria, niin tehdään niistä sitten alkoholia ja käytetään se autojen polttoaineena.

Wärtsilä Dieselin tarina

Pitkä menestyksekäs metallin taru on päättymässä Turun Aurajoen Korppolaismäen, **Turku N60°26,03' E022°12,80',** rannoilla, yhdellä Turun seitsemästä kukkulasta, jäljelle jäävät luultavasti luksuskodit ja he, jotka lisäarvoa työnsä tuloksena eivät tuota.

Suomen metallimiesten työpaikat alkavat olla kortilla, koska korvaavaa työtä ei yhteiskunta pysty järjestämään. Paineet tuleekin suunnata sinne minne ne kuuluvat, ei työttömille ja syrjäytetyille.

Hallituksen tulee voida korvata kaikki ne menetykset, jotka se on tuottanut työmiehen kannettavaksi. Hallitus on vastuussa myös kapitalistien teoista ja on myös luvannut vastuunsa kantaa. Missä se vastuu nyt on? Kysyy oikeutetusti työläinen saadessaan laittaa rukkaset naulaan.

Samoilla rannoilla vatkattu kermamme tanssi juuri oopperaansa Suomen Joutsenen kannella Wärtsilän lopetettu dieseltehdas karuna auringonlaskutaustanaan pääsylippujen ollessa jopa toistasataa euroa per lurjus. Neljätuhatta oopperan ystävää oli kokoontunut hartaushetkeään viettämään maamme mestarilaulajien säestyksellä. Miksi työmiestä ei näkynyt missään, ei tehtaan tyhjillä, muovipusseja lentelevillä laitureilla eikä oopperan katsomossa??

Wärtsilä Diesel tehtaan poiskuljetus Suomesta on loppusuoralla. Tilalle ei ole tullut mitään ja kaavoitus enteilee rannan rakentamista luksustaloja täyteen. Yksi on jo harjakorkeudessa entisen korjaustelakan sivulla. Suomen työpaikkojen muutto maasta pois on meneillään ja jäljelle jäävät pääomattomat ihmiset ihmettelemään minne heidän työnsä tulokset ovat kadonneet. Joko riittää sosialidemokratian ja oikeiston liitto pääomien hävittämiseksi ulkomaisiin käsiin, vai vieläkö jatketaan, uskotaan ja toivotaan??

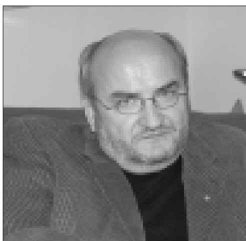

Tässä kuormataan Wärtsilä Dieselin koneita laivaan Italiaan vietäväksi. Liekö sattumaa, mutta kuvasta tulee hautajaiset mieleen.

Alku on aina ennen loppua...

Turkulaisen laivanrakennusteollisuuden historian juuret ulottuvat 1400-luvulle, jolloin alkoi laivojen rakennus suomalaisten toimesta Ruotsin vallan käyttöön. Aurajokisuussa oli 1700-luvulla veneveistämö, jota voidaan pitää turkulaisen laivanrakennuksen todellisena aloituspaikkana. Viime vuosisadan lopulla joen rannalla toimi kaksi konepajaa ja telakka. Toinen telakoista tuotti sukellusveneitä mm. Suomenlinnassa olevan Vesikon, joka on Vesikko -luokkaan kuulunut sukellusvene, ja laskettiin vesille Turussa Crichton-Vulcanin telakalla. Tämä toinen yritys oli alkuperäiseltä nimeltään Turun Uusi Konepaja, mutta muutti myöhemmin nimekseen Vulcan Oy. Hollantilaisten tilaukset tuottivat näiden telakoiden kehityksen, joten golobalisaatio oli mukana jo silloin kapitalistisen tuotantotavan uumenissa ja versoo nyt lonkeroitaan ja tappaa vastavasti silloiset lapsensa.

Vuonna 1924 Chrichton & Co ja Vulcan Oy yhdistettiin, uuden laivanrakennusyrityksen nimeksi tuli Ab Chrichton- Vulcan Oy. Telakka sai 1920-luvulla puolustusministeriöltä suurtilauksia. Myös sukellusveneet, eli “vedenalaiset”, Vetehinen, Vesihiisi ja Ikiturso rakennettiin Aurajokivarressa. Chrichton-Vulcan siirtyi 1938 Wärtsilä-yhtymän omistukseen ja vuodesta 1963 telakan nimenä on ollut Wärtsilä Oy:n Turun telakka.

Jyrki Yrttiaho, Metalli 49:n kokenut toimitsija,

Telakka siirtyi 1970-luvulla pois jokivarresta Pansion Pernoon. Nykyisin telakan nimi taitaa olla Åker Yards (entinen Kvaerner Masa-Yards) ja se on norjalaisessa omistuksessa.

Aurajokisuussa, sen itärannalla Korppolaismäen rannalla on siis nyt lopettamistaan ja poiskuljetustaan tekevän Wärtsilän suuren Dieselmoottoritehtaan osaajia täynnä oleva kotisatama.

Neljäkymmenvuotisen metallityöuransa syksyä nykyään kotonaan Turun Varissuolla viettävä sairaseläkeläinen **Heikki Kottonen** kertoo oleensa keskisuuren Turkulaisen metallifirman RKM-Asennuksen pitkäaikainen pääluottamusmies. Firma teki ja tekee yhä alihankantaa laivanrakennusteollisuuden parissa, lähinnä Turun Pernossa. Pikaisesti haastattelemani hänen silloinen alaisensa Reijo, kertoo Heikin olleen heitä alati puolustanut työtoveri.Heitä oli silloin n.70 henkilöä, he rakensivat näitä suuria loistoristeilijöitä ja lähinnähän ne menivät USA:n vauraammille eläkeläisille. Heikin tiedon mukaan heistä silloisista on n. 30 nykyään työssä, loppujen ollessa eläkeputkissa ja muissa hommissa.

Heikki Kottonen itse aloitti työnsä Wärtsilän meriteollisuuden palveluksessa ja oli siellä n. 15 vuotta, kunnes “Late” lopetettiin vuonna -89. Nykyään katseltuaan maailman menoa eläkeläisvinkkelistään Heikki on tullut aatoksiin, jotka vastaavat yleistä käsitystä siitä, että Suomi on hiipumassa globalisaation myötä ja sen laivoihin liittyvä metalliteollisuus, vaikka se ei kokonaan lopu, niin se kutistuu lähinnä Turun ja Rauman telakoille. Hänen mielestään ei edes tehtaiden modernisointi lopulta pelasta niitä ja näinhän se on Wärtsilä Dieselinkin kohdalla. Huippumoderni tehdas lopetetaan tällä kertaa italialaisten eduksi. Kuinka pitkään he saavat nauttia edustaan, jää nähtäväksi. Joten uusien korvaavien tuottaviin aloihin panostamisen tulisi olla kaiken virkamiespuuhastelun kuningasajatus.

Turun työvoimatoimistossa on valmisteltu pitkään selvitystä Wärtsilä Dieselin tuoman vaikean työllistämistilanteen järjestelemiseksi. Lähinnä teollisuuspuolen toimesta tehtyä operaatiota johtaa teollisuuspuolen johtaja **Jukka Vatanen**. Tapasin hänet ja työvoimaohjaaja **Heidi Kivisen** Turun Linnankadulla ja kävimme pitkän keskustelun työttömyydestä teollisuudessa ja metallialolla. Vatanen kertoo hyvin avoimesti Turun tilanteesta ja antaa tilanteeseen nähden positiivisen kuvan tulevaisuuden näkymistä ainakin lyhyellä, kahden- kolmen vuoden ajanjaksolla.

Tällä hetkellä Turun seudulla on runsaasti kysyntää työntekijöistä teollisuudessa, Autoteollisuus Uudessakaupungissa lisää väkeä yli 100:lla henkilöllä kouluttautumisen kautta ja lupaa pysyviä työpaikkoja. Samoin Porin Mäntyluoto toimii samoin menetelmin ja määrin. Työntekijöiden motiivatioiden ollessa kohdallaan, uskoo työvoimatoimisto lujasti useamman sadan metallialalla olevan työllistymiseen lähitulevaisuudessa.

Turussa metallialan näkymät näyttävät siis nyt hyviltä. Tutustuessani lisää faktoihin, täytyy myöntää, että tosiasiat puhuvat vahvasti Turun työvoimatoimiston hyvästä ja motivoituneesta osallistumista Turussa olleisiin vaikeisiin työttömyystilanteisiin. He ovat onnistuneet turvaamaan yhteiskuntarauhaa luomalla pikapikaa hyvin toimivan ja selvästi onnistuneen kohdennetun työvoimapisteen Wärtsilä Dieselin tilannetta hoitamaan. On ollut merkittävässä määrin toimia, jotka ovat auttaneet aidosti ihmisiä kohtaamaan kapitalismin raadollisuuden ja sen, että he ovat se kohde, jolla kriisit kapitalistisessa tuotannossa hoidetaan.

Jukka Vatanen kertoo myös, että he toivoisivat nopeita määrärahapanostuksia työvoimahallinnnolta Helsingistä, jotta Wärstsilä Dieselin kaltaisiin kriiseihin voitaisiin ennakoivasti heti pureutua. Hän kertoo myös, että 1.7.2005 on tullut voimaan uuteen muutosturvaan liittyvää lainsäädäntöä, joka velvoittaa työnantajaa toimimaan aktiivisemmin mahdollisissa irtisanomistilanteissa. Työnantajan tehtävänä on mm. selvittää taloudellisilla ja tuotannollisilla perusteilla irtisanottavalle työntekijälle työvoimatoimiston tarjoamat palvelut irtisanomistilanteissa sekä tiedottaa irtisanottavalle hänen oikeudestaan työvoimapalvelulain mukaiseen työllistymisohjelmaan ja työttömyysturvalaissa säädettyyn työllistämisohjelmalisään. Työntekijällä on oikeus irtisanomisaikana palkalliseen työllistymisvapaaseen, jonka kesto (5-20 päivää) määräytyy henkilön irtisanomisajan pituuden perusteella.

Työvoimaohjaaja **Heidi Koivunen** oli itse rintamalinjalla kohtaamassa “rautakourat” ja aloittamassa tätä kohdennettua työllistymistoimintaa. Tuloksia voi pitää hyvinä, sillä yli neljästäsadasta työttömäksi jääneestä enää 153 on työllistymättä. Tällä hetkellä on menossa työnantajien sisäänottoaika ja koulutuskausi. On siis toivoa, että heistä osa työllistyy tai saa koulutuspaikan vielä tämän vuoden aikana. Näistä, 153 työttömästä yli 55 vuotiaita on 61 % . Yli 50 vuotiaiden osuus on 78.4 %. He ovat jo kaikki niissä ryhmissä, joiden työllistyminen kapitalistisilla työmarkkinoilla on vaikeaa. Yli 55 vuotiailla on sentään toimeentulon turvaajaksi mahdollista saada työttömyyseläkeputkipäätös.

Jukka Vatanen kertoo myös, että Turun telakalle haetaan tällä hetkellä yli sataa levyseppää ja hitsaajaa. Myös Nokian Salon tehtaat hakevat satoja uusia työntekijöitä.

Yhteistä tässä kaikessa työttömyyden kurjuuden ja työllistymistoiminnan vyyhdessä on se, että kaikilla työttömillä on aina pelko toimeentulostaan. Tässä kohtaa onkin syytä kysyä valtiovallalta onko sen todella pakko pitää ihmisten toimeentuloa sinä kiristysruuvina, jolla kapitalististisia työvoimamarkkinoita ylläpidetään. Onhan markkinoiden tarkoitus aina luoda hintatasoa sopivaksi, mutta sopiiko se ihmisen mitaksi.

Kommunistien kanta asiaan on, vielä ollessamme tässä kapitalistisessa yhteiskunnassa, että ihmisille tulee maksaa kansalaispalkkana tunnettu toimeentulo ja se tulee myöntää kaikille ilman toimeentuloa oleville. Eikä sen ehtona voi olla tämä nykyinen hyvän moraalin ja lain vastainen ihmisiin kohdistettu “kiristys”, jota valtio harjoittaa työnantajia tukeakseen. Kyllä maksajan tulee olla voitotkin keräävä kapitalisti.

Jyrki Yrttiaho, kuuluisan ammattiliittojen taistelujärjestön, SAK:laisen Metalli 49 kokenut toimitsija, jonka tapasin kotonani miellyttävästi sohvalla jutustellen, kertoi Turun metallimiesten tilanteesta. Näkymät ovat tietysti parantuneet ja hän on samaa mieltä työvoimatoimiston kanssa siitä, että Wärtsilä Dieselin tilanne on kohtalaisesti yritetty hoitaa. Sensijaan niiden tilanne, jotka eivät ole vielä työllistyneet ja ovat 50-luvun jälkeen syntyneitä, on kiristynyt oleellisesti uusien työvoimapoliitisten lakien vuoksi. Ihmisten töniminen osaaikaeläkkeelle on ajamassa heidät tilanteisiin, joissa on vain köyhyys vaihtoehtona.

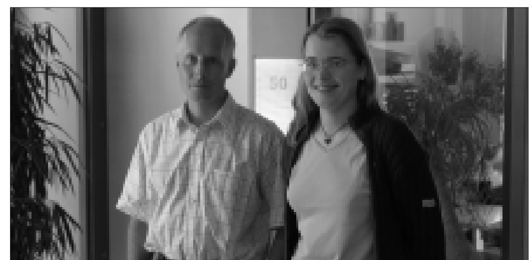
Nyt jos koskaan on nuorten osattava valita puolensa ammattiliitoissaan, sillä heille tulevaisuus ei lupaa paljoa muuta kuin kovaa rutistusta 65 -67 vuotiaaksi, jollei vakava sairaus tai onnettomuus heitä pelasta kuolemalle.

Olemme Yrttiahon kanssa samaa mieltä, että ammattiyhdityslikkeen tulee osata linjata itsensä takaisin työntekijäin kurssille, kauas pois työnantajia suosivista kuvioista, kuten konsensuspolitiikasta.

Kuten nämä kaikki haastateltavat, voimme me kaikki todeta, että toimeentulomme muodostuminen täällä nyky Suomessa on tulevaisuudessa erittäin vaikeaa. Voimme varmaan todeta suoraan, että olemme suuresta Itänaapuristamme riippuvaisia, kuten olemme lopulta aina olleet koko historiamme ajan, sillä työllämme koottava pääoma on riippuvainen Itänaapurin kasvusta ja siitä paljonko annamme tästä potista yksityisille kapitalisteille.

Talouskuplat puhkeavat aikanaan ja silloin vain karu totuus odottaa hyisillä paljailla rannoillamme, lokkien ja hylkeiden kanssa.

Hannu Rainesto
Kansan ääni Turku

Jukka Vatanen ja Heidi Kivinnen Turun työvoimatoimistosta yrittävät löytää töitä työttömiksi jääneille.

Neuvostoliiton merkitys ihmiskunnalle (4)

Kolmannella viisivuotiskaudella 1938-42 Neuvostoliiton tuotantovoimien perusta siirrettiin itään ja kansantalouden suunnittelu saatettiin vastaamaan sota-ajan vaatimuksia. Maa muutettiin yhtenäiseksi (yhdeksi) sotaleiriksi. Naiset, lapset ja veteraanityöläiset työskentelivät tehtaissa, jotka tuottivat rintamalle aseita ja materiaalia.

Vaikka fasistien valloitusten johdosta maan viljelyala jyrkästi supistui ja oli huutava puute maatalouskoneista, kykeni Neuvostoliiton maatalous näissäkin oloissa turvaamaan elintarvikehuollon. Näinä vuosina sosialismi osoitti valtavan voimansa. Yllätys fasisteille ja koko kapitalistiselle maailmalle oli, että loppuvuodesta 1941 Neuvostoliitto kykeni torjumaan Moskovan edustalla yli miljoonan sotilaan fasistiarmeijan ja teki lopun fasistien salamasotataktiikasta.

Neuvostoliiton legendaariset marsalkat ja kenraalit, jotka johtivat neuvostojoukkoja toisessa maailmansodassa. Sodan kuuluisimmat johtajat ovat ryhmittyneinä marsalkka Zukovin ympärille. Alarivissä vasemmalta kenraalit Konev ja Vasilevski, sitten Zukov ja hänestä oikealle kenraalit Rokossovski ja Vatutin.

Neuvostotalouden kehittyminen sodan aikana turvasi voiton

Sotavuosina Neuvostoliiton talous ja teollisuus kykeni tuottamaan armeijan aseistukseen sotatekniikkaa kaksi kertaa Saksaa enemmän. Moskovan edustalla saavutetun voiton varmistaminen oli kuitenkin vuodenvaihteessa 1941-42 sotataloudellisista syistä mahdotonta. Kesti kevääseen 1942 saakka ennen kuin Neuvostoliiton kansantalous saatiin täydellisesti siirrettyä sotakannalle.

Vuoden 1942 lopulla maassa toimi hyvin järjestetty sotatalous. Tämä oli toisen maailmansodan kulussa tapahtuneen käänteen taloudellinen edellytys. Mutta tämä kaikki alkoi vaikuttaa täysipainoisesti vasta vuoden 1942 lopulla ja vielä kesällä 1942 puna-armeija koki kaluston puutetta. Tätä puutetta eivät ollenkaan korvanneet toimitukset USA:sta ja Englannista. Sotakaluston tuotannon kehitystä kuvaavat seuraavat luvut: Panssarivaunuja ja rynnäkkötykkejä toimivalla armeijalla oli käytössään *joulukuussa -41* 1731 kpl, *marraskuussa -42* 6014 kpl ja *heinäkuussa -43* 9580 kpl. Vastaavat luvut ajanmukaisten lentokoneiden osalta olivat 2495 kpl, 3088 kpl ja 8293 kpl sekä tykkien osalta 21983 kpl, 72505 kpl ja 98790 kpl. Näistä vuoden 1941 lukuja voi verrata siihen tietoon, että hyökätessään Neuvostoliittoon kesällä 1941, oli fasistiarmeijalla varustuksenaan 4940 lentokonetta ja 3410 panssarivaunua.

Taistelu strategisesta aloitteesta

Talven -41-42 menestyksellisten vastahyökkäysten jälkeen puna-armeija siirtyi puolustukseen ja vuoden 1942 sotatapahtumien ytimenä oli taistelu strategisesta aloitteesta. Vihollisella oli vielä ylivoima. Neuvostoliiton sodanjohto tiesi, että vain pysäyttämällä saksalaisten joukkojen hyökkäys ja tuottamalla niille tappio puolustustaisteluissa, voidaan murtaa vihollisen ylivoima ja vallata lopullisesti aloite. Saksalaiset keskittivät kesällä -42 suuria voimia rintaman etelä- sivustalle. Vastahyökkäys toukokuussa täällä epäonnistui ja saksalaiset löivät Voronetshin alueella neuvostojoukot, pääsivät valtaamaan Donetskin laakion teollisuusalueet ja etenivät Don- joen mutkan rajoittamalle alueelle lähelle Stalingradia. Täältä fasistit suuntasivat iskunsa kahteen suuntaan, Stalingradiin ja Kaukasiaan suunnitelmanaan Bakun ja Kaspianmeren öljy- alueiden haltuunotto. Viiden kuukauden ajan neuvostojoukot perääntyivät raskaita puolustustaisteluja käyden ja tuottaen viholliselle koko ajan suuria tappioita. Näillä Kaukasian puolustustaistelulla oli suuri merkitys sodankäynnille. Vihollinen heikennettiin ja pysäytettiin Kaukasusvuorten reunoille, eikä se koskaan päässyt näkemään Kaspianmerta. Vihollinen toivoi Kaukasian eri kansojen liittyvän fasistien puolelle. Kaukasian koko väestö osallistui kuitenkin yksimielisesti puolustustaisteluihin.

Stalingrad- aloite siirtyy puna-armeijalle

Hitleriläisten suunnitelma oli murtautua pysähtymättä Volgalle. Vihollisen hyökkäys Stalingradiin alkoi 17.7.-42. Fasisteilla oli noin kaksinkertainen ylivoima: 250000 sotilasta, 740 panssarivaunua, 1200 lentokonetta ja 7500 tykkiä ja kranaatinheitintä. Saksalaiset tekivät rynnäkön kaupunkiin 23.8.-42 ja pommittivat silmittömästi kaupunkia. Stalingrad joutui liekkien valtaan ja talot muuttuivat rauniokasoiksi. Mutta Volgan taakse neuvostojoukot eivät perääntyneet. Suurtaistelua käytiin talo talolta ja kerros kerrokselta useiden kuukausien ajan. Lokakuun puolivälissä -42 kaupungin puolustajat pysäyttivät vihollisen lopullisesti ja sitoivat Stalingradin alueelle 50 Saksalaisten valiodivisioonaa. Sitten alkoi taistelun toinen vaihe, jota fasistit eivät olleet ennakoineet. Puna- armeijan sodanjohto oli muodostanut reserveistä selustaan vastahyökkäystä varten voimaryhmittymän, jonka strategisena tavoitteena oli yhtyviltä suunnilta annetuilla voimakkailla iskuilla murtaa vihollisen perusryhmän puolustus molemmilla sivustoilla, saartaa vihollinen ja tuhota se lopullisesti. Miesvahvuuden suhteen neuvostojoukoilla ei ollut ylivoimaa ja aseistuksen suhteen ylivoima oli vain keskimäärin 1,3:1. Sotilaallisen ylivoiman sijaan sotatoimi perustui sen tarkkaan suunnitteluun ja iskun kohdistamiseen Stalingradin alueelle keskittyneen vihollisen perusryhmittymään.

Aloite siirtyy puna- armeijalle

Neuvostojoukkojen vastahyökkäys alkoi 19.11.-42 7000 tykin ja kranaatinheittimen yhteistulella, jonka jäljessä lähtivät liikkeelle jalkaväki ja panssarivaunut. Vihollisen puolustusasemat murrettiin nopeasti ja saartorengas sulkeutui jo 23.11.-42. Saartorenkaan sisään jäi Pauluksen johtama 6.armeija sekä osa 4:ttä panssariarmeijaa, joihin kuului 330000 miestä. Saksalaiset tekivät raivokkaita yrityksiä saarron murtamiseksi. Muodostettiin Mansteinin johtama armeijaryhmä "Don", johon kuului 30 divisioonaa. Sen hyökkäys alkoi 12.12.-42 ja kolmessa päivällä se eteni 45 kilometriä. Mutta eteneminen tyrehdytettiin ja "Don" armeijaryhmä lyötiin hajalle. Sen rippeet perääntyivät länteen ja rintamalinja loittoni Stalingradin motista n. 250 km. Motin tuhoaminen alkoi 10.1.43 ja viimeiset saksalaiset antautuivat 2.2.-43. Saksa menetti 19.11.-42 alkaneen neuvostojoukkojen hyökkäyksen aikana 2.2.-43 mennessä mm. 800000 miestä, 2000 panssarivaunua ja 3000 lentokonetta. Mutta näiden tappioiden lisäksi fasistit kärsivät suurimman tappionsa: He menettivät strategisen aloitteen 2. maailmansodan kaikilla rintamilla.

Kurskin taistelu ratkaisi lopullisesti puna- armeijan voiton

Stalingradin taistelut aloittivat 11 rintamalla Puna- armeijan suuren talvihyökkäyksen, joka päättyi maaliskuun lopulla -43. Koska rintamalinjaa työnnettiin monilla lohkoilla 600-700 km länteen, piti Neuvostoliitto sotatoimissaan kolmen kuukauden tauon joukkojensa uudelleen ryhmittämiseksi. Sotaa ei oltu vielä ratkaistu. Saksan sotilasmahti oli vielä suuri ja se halusi aloitteen takaisin. Talvella 43 Kurskin kohdalla Neuvostojoukot etenivät muuta rintamalinjaa nopeammin ja tähän muodostui ns. Kurskin mutka. Hitleriläiset alkoivat suunnitella Kurskin kielekkeellä olevien huomattavien neuvostojoukkojen saartamista ja tuhoamista, uskoen tällä palautettavansa aloitteen itselleen.

Hitler antoi 15.4.43 käskyn "Zitadelle"- operaation valmistelemiseksi. Muodostettiin kolme iskuryhmää: pohjoisesta Orelin suunnasta, etelästä Harkovin alueelta sekä lännestä. Hyökkääviin voimiin kuului 50 divisioonaa: 900000 sotilasta, 10000 tykkiä, 2700 panssaria ja 2000 lentokonetta. Neuvostoliiton sodanjohto oli reaaliaikaisesti selvillä fasistien suunnitelmista ja poikkeuksellisesti alueella päätettiin siirtyä väliaikaisesti puolustustaktiikkaan. Ajatus oli, että kielekkeen sisällä olevat joukot puolustustaisteluissa näännyttävät vihollisen ja vasta tämän jälkeen kielekkeen pohjois- ja eteläpuolella olevien reservien kanssa kehitetään voimakas vastahyökkäys, joka laajennetaan yleiseksi hyökkäykseksi koko eteläisellä rintamakaistalla.

Tätä varten keskitettiin todella suuret joukot. Kielekkeen sisällä Keski- rintamalla ja Voronetsin rintamalla oli 1,3 miljoonaa sotilasta, 20000 tykkiä, 3600 panssarivaunua ja 3000 lentokonetta. Lisäksi olivat Arorintaman joukot voimakkaana reservinä. Kurskin alueen asukkaat kaivoivat yksistään 5000 km taisteluhautoja. Neuvostoliiton tiedustelu oli

Saksan asevoimat allekirjoittavat antautumissopimuksensa toisessa maailmansodassa, joka lopetti vihollisuudet Euroopassa. Antautumissopimus allekirjoitettiin 9.5. klo 00.30 Karlshorstissa itäisessä Berliinissä. Saksan puolelta allekirjoittajana oli marsalkka Keitel, äärimmäisenä oikealla ja Neuvostoliiton puolelta allekirjoittajana olimarsalkka Zukov, pöydän ääressä toinen oikealta.

selvillä hyökkäyksen ajankohdasta (5.7.-43). Tuntia ennen saksalaisten hyökkäystä avattiin fasisteja vastaan voimakas tykistötuli. Syntynyt taistelu oli yksi sotahistorian kiivaimmista. Sen yhteydessä käytiin maailman suurin panssarivaunutaistelu, johon osallistui kummallakin puolella 1200 panssarivaunua. Fasistit kykenivät etenemään pohjoisesta Orelin suunnalta 9-15 km ja etelästä Harkovan suunnalta 15-35 km. Sitten vihollisen hyökkäys pysähtyi. Punaarmeijan vastahyökkäys alkoi 12.7.-43. Se kehittyi yleiseksi hyökkäykseksi kahdeksalla eri rintamalla, jota tuki tärkeäksi muodostunut partisaanien toiminta. Pohjoisessa neuvostojoukot etenivät 500 km ja etelässä 1300 km, vapauttivat Donetskin laakion, siirtyivät Dneprjoen länsipuolelle ja vapauttivat Kiovan 6.11.-43.

Neuvostoliiton lopullinen vapauttaminen

Neuvostoliiton vuoden 1944 hyökkäyssuunnitelma käsitti sarjan perättäisiä iskuja koko Leningradin ja Krimin välisellä rintama- alueella. Tammi- helmikuussa Leningradin-Novgorodin alueen operaatioilla murrettiin Leningradin saarto ja vapautettiin koko Leningradin alue. Läntisen Ukrainan vapauttaminen aloitettiin jo vuoden -43 lopussa. Täällä fasisteilla olivat suurimmat voimat. Hyökkäystä varten muodostettiin neljä Ukrainan rintamaa, joiden toiminta perustui panssarivaunujen joukkomittaiseen käyttöön. Hyökkäystä haittasivat kevätkelirikot. Ukrainan vapautuksen aikana suoritettiin useita suurten vihollisosastojen saarto- operaatioita. Romanian raja saavutettiin 26.3.44. Ukrainan vapauttaminen antoi mahdollisuudet Krimin niemimaan vapauttamiseen, jonne oli paennut saksalaisia joukkoja Ukrainasta. neuvostojoukkojen nopean hyökkäyksen johdosta fasistit eivät ehtineet evakuoida voimiaan merelle ja 12.5.-44 Krim oli neuvostojoukkojen käsissä.

Kesän -44 sotatoimet alkoivat hyökkäyksellä Karjalan kannaksella, jossa Suomen armeija kärsi vakavan tappion. Tästä alkoivat aselepo-neuvottelut Suomen ja Neuvostoliiton välillä. Merkittävin kesällä -44 suoritettava operaatio oli kuitenkin Valko- Venäjän vapauttaminen. Siellä sijaitsi vihollisen "Mitte" armeijaryhmä: 1,2 milj. sotilasta, 9000 panssarivaunua ja 1350 lentokonetta.

Valko- Venäjän operaatiota varten Neuvostoliitto keskitti suuret voimat: 2 milj. sotilasta, 5000 tankkia ja 5000 lentokonetta. Tällaisen voiman keskittäminen oli todella suuri tehtävä ja sinne tuotiin voimia myös Suomen rintamalta. Voimien suuruus johtui siitä, että alueella sijaitsivat Saksaan ja Puolaan johtavat tiet. Valko-Venäjän vapautus alkoi 23.6.-44, vain vajaat kaksi viikkoa Karjalan Kannaksella aloitetun hyökkäyksen jälkeen laajalla alueella partisaanien hyökkäysoperaatiolla. Operaation 10 ensimmäisen päivän aikana saarrostettiin ja tuhottiin useita vihollisen ryhmittymiä. Minskin lähellä saarrettiin 100000 vihollissotilaan ryhmittymä. Valko-Venäjän operaatiossa "Mitte" armeijaryhmä tuhoutui. Taisteluun osallistuneista 110 divisioonasta 70 tuhottiin ja 57000 vankia kuljetettiin itään. Valko-Venäjän operaation jälkeen vapautettiin Baltian neuvostotasavallat saksalaisista ja lokakuussa -44 Karjalan rintaman- ja Pohjoisen laivaston joukot vapauttivat Neuvostoliiton napapiirin takaiset alueet. Näin vihollinen ajettiin Neuvostoliiton alueelta.

Edistyksellisen ihmiskunnan voitto

Suuri Isänmaallinen sota muodostaa vaiheen, joka osoittaa kiistattomasti sosialismin paremmuuden kapitalismiin nähden. neuvostoliiton voitolla oli suuri kansainvälinen merkitys. Se vahvisti työväenluokan taistelua ja kehitti kansojen yhteistyötä. Neuvostoliittoa on syytetty monista virheistä. On sanottu, että uhrattiin liian paljon ihmishenkiä Leningradin, Moskovan ja Stalingradin puolustamiseen. Väitetään, että olisi ollut parempi luovuttaa Stalingrad. Nämä ihmiset eivät tiedä mistä puhuvat. Sota oli alussa puolustussotaa, koska Neuvostoliitto ei ehtinyt varustautua. Neuvostoliitto ei voinut sodan alussa ottaa Saksan hyökkäystä vastaan koko voimallaan, koska silloin Saksa olisi kyennyt näiden tuhoamiseen. Piti perääntyä ajan voittamiseksi samalla heikentäen vihollista. Leningrad, Moskova ja Stalingrad muodostivat voimakeskittymät, joiden turvaamiseksi varustettiin voimakkaimmat puolustustaistelut. jos olisi perääntytty, mikä olisi ollut seuraava paikka, johon pysähtyä? Ja vihollinen pysäytettiin puolustustaistelussa juuri Leningradiin, Moskovaan ja Stalingradiin sekä Kaukasus vuoriston reunalle. Viivytystaktiikka piti siihen saakka, että oli koottu materiaalia ja voimaa vastahyökkäykseen. Vihollinen ei ottanut huomioon sosialismin voimaa eikä Neuvostoliiton alueen laajuutta. Neuvostoliiton alueen vapautuksen jälkeen fasistien tuhoaminen jatkui maan rajojen ulkopuolella Euroopassa, mutta samaan aikaan jälleenrakennustyö vihollisen tuhoamilla kotimaan alueilla oli jo täydessä käynnissä.

Heikki Männikkö

Erillissota liittosuhteessa Saksaan

(kolmas osa)jatkoa Kansan äänen edellisistä numeroista

Risto Ryti oli kiistatta natsimielinen ja äärioikeistolainen Saksan sotapolitiikan kannattaja ja ansaitsi tulla tuomituksi sotarikolisena. Nyt hänen mainettaan yritetään puhdistaa vetoamalla siihen, että Ryti epäitsekkäästi uhrasi itsensä sopimalla sodan loppuvaiheessa Ribbentropin kanssa Suomen liittolaisuudesta Saksan kanssa sodan loppuun asti. Näin monet muut olisivat puhdistuneet pulmusiksi ja säästyneet syytteiltä.

Presidentti Tarja Halosen taitamaton puhe Ranskan ulkopoliittisessa instituutissa viime keväänä on ollut tämän artikkelisarjan yhtenä alkusyynä. Presidentin silloisesta "erillissota"-puheesta ryöpsähtänyt keskustelu osoitti niin keväällä kuin pitkin aikaa sen jälkeenkin, että asioihin viileän asiallisesti suhtautuvalla historiankirjoituksella on yhä paljon tehtävää!

Lehden edellisissä numeroissa, tämän artikkelisarjan osissa 1 ja 2 todettiin Suomen niin valtiollisten kuin sotilaallistenkin johtomiesten "vehkeilleen" aivan avoimesti Suomen liittämiseksi Saksan rinta-maan tulevassa suursodassa. Hitlerin Saksan laajentumispyrkimykset naapurimaitten alueille olivat 1930-luvun jälkipuolella saaneet jo sellaiset mitat, että Euroopan suurvaltojen välinen täysimittainen sota näytti voivan puhjeta milloin tahansa.

Näissä oloissa Suomen valtiollinen johto oli niin "voimainsa tunnossa", että, kun saksalainen sukellusvenelaivue elokuussa 1937 teki laivastovierailun Helsinkiin perehtyen samalla väistämättömästi Suomenlahden pohjoisrannan sokkeloiseen saaristoon niin Neuvostoliiton esittämä vastalause sivuutettiin hyvin yliolkaisesti.

Sodanvaaran kasvaessa Neuvostoliitto lähestyi Suomen hallitusta kansainvälisen diplomatian parhaiden perinteiden mukaisesti julkisuudelta salassa ja vailla korkeata asemaa olevan henkilön kautta, kun Neuvostoliiton Helsingin lähetystön toinen lähetystösihteeri Boris Jartsev välitti neuvosto-hallituksen keskustelupyynnön ensin ministeriöiden korkeitten virkamiesten kautta ja sitten osin suoraan hallituksen keskeisille ministereille. Oli erittäin kohteliasta lähestyä arkaluonteisten turvallisuuskysymysten ollessakyseessä toisen maan hallitusta epävirallisesti tunnustellen, jolloin "kasvojen menettäminen" ja suhteet kolmansiin maihin eivät olleet häiritsevinä mukana.

Kun Jartsev ei saanut perustelluille ehdotuksilleen sen paremmin pääministeri Cajanderin kuin muidenkaan ministereiden ymmärtämystä yritti neuvosto-hallitus samojen kysymysten käsittelyä virallisemmin Neuvostoliiton entisen Helsingin lähettilään Boris Steinin kautta. Näistä neuvosto-hallituksen maalis-huhtikuussa 1939 tapahtuneista neuvottelukosketuksista Suomen hallitus ei tiedottanut edes eduskunnan ulkoasiainvaliokunnalle. Marsalkka Mannerheim kuuli Steinin ehdotuksista vahingossa ja hän varoitti ankarasti Cajanderin hallitusta päästämästä Steiniä lähtemään "tyhjin käsin".

Näin kuitenkin tapahtui, ja suurlähettiläs Stein joutui 6.4.1939 matkustamaan Suomesta saamatta asialleen mitään vastakaikua. Pikemminkin vahvistui sotaa edeltävänä viimeisenä rauhankesänä käsitys, että Suomi ei sodan puhjettua ainoastaan sallisi saksalaisten käyttää aluettaan vaan, että Suomi yhdessä Saksan sotavoimien kanssa muodostaisi Saksan hyökkäysrintaman koillisen sivustan tarkoituksena eristää ja tuhota Leningrad.

Suursodan puhkeamisen aattona

Hitlerin taktiikka Suur-Saksan luomiseksi oli edetä aina siellä, missä se näytti edullisimmalta. Ison Britannian ja Ranskan peräydyttyä syksyllä 1938 Munchenissä saattoi natsihallitus luottaa läntisen Euroopan suurvaltojen pysymiseen poissa sen tieltä jatkossakin. Niinpä Saksan kannalta vain Neuvostoliitto muodosti uhkatekijän Saksan Puolaan kohdistamien aluevaatimusten toteuttamisessa.

Kun Ranskan ja Britannian hallitsevat piirit olivat haluttomia solmimaan vihaamansa Neuvostoliiton kanssa toimivia sopimuksia niin neuvostohallitus tarttui Saksan sille jo useaan kertaan ehdottamaan hyökkäämättö-myyssopimukseen. Neuvostoliito oli itse asiassa Euroopan suurvalloista viimeinen, joka solmi hyökkäämät-tömyyssopimuksen natsi-Saksan kanssa. Iso-Britannia ja Ranska olivat tehneet sen jo edellisenä vuonna, joskin näiden maiden sopimukset olivat luonteeltaan pelkkiä julistuksia vailla mitään konkreettisuutta.

Molotov-Ribbentrop-sopimuksen aiheuttama pettymys Suomessa

Elokuun 21. päivänä julkistettu ja 23. päivänä Moskovassa allekirjoitettu hyökkäämättömyyssopimus merkitsi Suomessakin vaikeasti sulatettavaa tosiasiaa. Natsi-Saksa ja Neuvostoliitto olivat solmineet sopimuksen, joka oli täysin Hitlerin 1930-luvun puolivälissä julkistaman Itä-Euroopan ohjelman vastainen!

Mikä katkerinta niin hyökkäyssotaa Aunuksen ja Vienan Karjalan valloittamiseksi suunnitelleet suomalaiset olivat panneet toivonsa juuri Saksan hyökkäykseen Neuvostoliittoon!

Jo vuosina 1918-1922 olivat heimoaatteen innoittamat suomalaiset vapaaehtoisjoukot tehneet monia hyökkäysretkiä silloin sisällissotaa käyvän Neuvosto-Venäjän alueille. Heidän tarkoituksensa oli liittää Suomen ja sen lähialueiden suomensukuiset kansat "yhdeksi suureksi Suomeksi". Vaikka nämä aseelliset hyökkäilyt eivät onnistuneetkaan, ja Suomi solmi lokakuussa 1920 Tartossa rajasopimuksen jäi tämä Suomen valtiollisen alueen laajentamistavoite elämään säädellen enenevässä määrin kaikkea kasvatuksellista ja kulttuurista elämää!

Kun Hitler 1933 lähtien oli taas nostanut Saksan sotilaalliseksi mahdiksi, joka hyvin veti vertoja entisen Saksan keisarikunnan voimalle näkivät ääri-isänmaalliset piirit uuden mahdollisuutensa tulleen! Suomen äärimmäinen oikeisto ja sen tavoitteita taloudellisten ja sotilaallisten syitten takia toteuttava valtiovalta laskivat Saksan varaan mahdollisuuden käydä valloitussotaa sitten, kun uusi suursota puhkeaisi.

Niin sitten olikin Suur-Suomea havitteleville piireille täysin käsittämätöntä, että Saksa, jonka sodan päämääriin itäinen laajentuminen oli kuulunut jo I maailmansodassa oli mennyt tekemään sopimuksen Neuvostoliiton kanssa!

Ennen II maailmansotaa oli etiikkaa ja moraalia niin koulukasvatuksessa kuin kulttuurissakin hallinnut yläluokan romantisoitu näkemys, että eivät vain jalot yksilöt vaan myöskin kansat mieluummin kuolevat kuin antautuvat reaalipolitiikassa väistämättömiin kompromisseihin.

Asioihin vakavasti suhtautuvat henkilöt taas odottivat, että Saksan ja Neuvostoliiton hyökkäämättömyyssopimus tulee kestämään taktisena välivaiheena vain siihen saakka kunnes Hitler on saanut läpi Puolaan kohdistuvat aluevaatimuksensa. Tämänkin odotuksen tuli kuitenkin sotkemaan Iso-Britannian ja Ranskan sodanjulistukset Saksalle 3. syyskuuta. Valloitushaluinen Suomi oli jäämässä yksin!

Itämeren suunta diplomaattisen kamppailun taistelukenttänä

Puolan odotettua nopeampi luhistuminen Saksan hyökkäyksen edessä sai aikaan hermostuneen odotuksen eri maiden ulkopoliittisen ja sotilaallisen johdon keskuudessa. Saksan tulevaa siirtoa Puolan sodan jälkeen pohdittiin levottomuudella tai toiveilla latautuneina.

Läntiset suurvallat olivat saaneet riesakseen itse julistamansa sodan Saksaa vastaan, eivätkä ne haluneet muuta kuin päästä siitä eroon niin vähin vaurioin kuin suinkin. Iso-Britannian ja Ranskan kannalta mikään ei olisi ollut mieluisampaa kuin Saksan hyökkäyksen jatkuminen Puolasta eteenpäin Baltian ja Neuvostoliiton alueelle.

Tästä vaarasta neuvosto-hallitus oli hyvin tietoinen ja se pyrki vaikeuttamaan tätä Saksan mahdollisuutta toteuttamalla joukon nopeita toimenpiteitä syys-lokakuussa 1939.

Kun oli varmistunut, etteivät Puolan koskemattomuuden taanneet läntiset suurvallat tule tekemään mitään konkreettista suojattinsa auttamiseksi julisti Neuvostoliitto 17.9 Puolalle sodan ja eteni saksalaisia vastaan Puolan maaperällä demarkaatiolinjan noudattaessa sittemmin Saksan ja Neuvostoliiton juuri solmiman hyökkäämättömyyssopimuksen määräyksiä. Saksalaisten mahdollisen hyökkäystien Itä-Preussista Liettuan rajalta pohjoiseen kohti Leningradia neuvosto-hallitus sulki tukikohta-sopimuksilla Viron(28.9), Latvian(5.10) ja Liettuan(11.10) kanssa.

Syksyn neuvottelukosketukset Moskovassa

Neuvosto-hallitus pyysi 5. lokakuuta Suomen Moskovan lähettilään Yrjö-Koskisen kautta, "että ulkoministeri Erkko tai joku muu Suomen hallituksen valtuutettu saapuisi Moskovaan neuvottelemaan konkreettisista poliit-tisista kysymyksistä". Seuranneet neuvottelut olivat sisällöltään suomalaisille tuttuja edelliseltä kevättalvelta, jolloin entinen Helsingin suurlähettiläs Stein oli neuvosto-hallituksen valtuutettuna pyrkinyt samaan aikaan viralisia neuvotteluja Suomenlahden meriteitten sulkemiseksi ja vihollisalusten pääsyn estämiseksi Leningradin sisääntuloväylille. Koska nyt ei kyse enää voinut olla luottamuksellisesta yhteistyöstä Suomen ja Neuvostoliiton kesken sisältyi neuvosto-hallituksen esitykseen myös sellaiset Suomen maa-alueita koskevat vaatimukset, jotka olivat tarpeen Leningradin alueen turvallisuuden takaamiseksi siinäkin varsin todennäköisessä tilanteessa, että Suomen hallitus ei tulisi vastustamaan Saksan Neuvostoliittoon suuntautuvaa hyökkäystä Suomen maa- ja merialueen kautta.

Artikkelisarja jatkuu lehtemme seuraavassa numerossa

Esko Koivisto
Timo Nieminen

Kaksi kertaa kymmenen syytä v

Alkukesästä pidettiin EU:n perustuslain kannalta kahdet todella merkittävät kansanäänestykset. Perustuslaille sanottiin Ei! ensin Ranskassa ja sitten Hollannissa. Ranskassa äänestystulos oli, että 54,9 % sanoi EI ja vain 45,1 % sanoi Kyllä. Äänestysprosentti oli Ranskassa yllättävän korkea, 70 %. Hollannissa puolestaan perustuslaille sanoi Ei 61,8 % ja Kyllä vain 38,4% äänestysprosentin oltua Hollannissa n.63%. Ranskan ja Hollannin kansanäänestysten jälkeen EU:n perustuslaki pantiin jäihin. Sen käsittely haluttiin lopettaa ja ottaa se uudestaan esille hamassa tulevaisuudessa.

EU:n Vastainen Kansanrintama on keväästä lähtien järjestänyt tiedotuskampanjaa EU:n perustulain merkeissä. Samalla olemme keränneet nimiä Eduskunnalle luovutettavaan adressiin, jossa vaadimme kansanäänestystä myös Suomessa EU:n perustuslaista. Tässä olemme Tikkurilassa 27.8.2005.

Ranskan ja Hollannin äänestysten jälkeen Luxemburgissa perustuslaki hyväksyttiin kansanäänestyksessä, mutta nyt tuon äänestyksen tulos on asetettu kyseenalaiseksi, jopa lainvastaiseksi. Perustelut lainvastaisuudelle ovat tutun omaisia:

1. Luxemburgin hallitus pani rutkasti rahaa likoon TV:ssä ja tiedotusvälineissä saadakseen kansanäänestyksestä myönteisen tuloksen.

2. Hallituksen tiedotuksessa ei ollut minkäänlaista asiasisältöä.

3. Perustuslain vastustajille ei annettu minkäänlaista tilaa keskeisissä tiedotusvälineissä.

Tässä joutuu kyselemään, eikö näin ole menetelty myös Suomessa kaikissa EU:hun liittyvissä asioissa alkaen EU:hun liittymisestä ja markan korvaamisesta eurolla.

Ranskan ja Hollannin kansanäänestyksien tulos oli jokseenkin tyrmäävä EU:n perustuslain suhteen. Se kaatui, kun kaksi EU:n perustajamaata on sen kaatanut. Erityisesti on havaittava, että kansan kielteinen suhtautuminen EU:n perustuslakiin johtui EU:n politiikasta, EU-jäsenyyden seurauksista, uusliberalistisesta politiikasta, julkisen sektorin yksityistämisestä ja alasajosta, kapitalistisesta kvartaalitaloudesta, jossa tehtaita lopetellaan ja työntekijöitä irtisanotaan vain sijoittajaomistajien ahneuden tyydyttämiseksi.

Nyt EU:ta aiotaan viedä eteenpäin vanhojen sopimusten pohjalta kuten Maastrichtin ja Nizzan sopimukset. Perustuslaki on jäissä ja EU:n eliitti miettii, missä muodossa ja millä aikataululla perustuslaki vielä saataisiin henkiin.

EU:n budjettisopu rakoilee

Heti EU:n perustuslain kaatumisen jälkeen EU törmäsi toiseen esteeseen. EU ei löytänyt budjettisopua. Etenkin Ranska ja Englanti riitelivät budjetista. Ranska vaati Englannin EU-maksujen nostamista muiden tasolle. Siihen Englannissa vastattiin, että sitten myös Ranskan saamat maataloustuet on laskettava muiden tasolle. Riita oli valmis. Kun tähän vielä lisätään EU:n itälaajentumisen kustannukset, joiden suhteen mm. Suomen maksut EU:lle nousevat rajusti, niin soppa oli valmis.

EU-eliitin hämmennys hasvaa

Meillä Suomessa on maamme eliitin osalta vallinnut yleinen hämminki EU:n perustuslain kaatumisesta. Kolumnissaan Hesarissa heti näiden äänestysten jälkeen otsikolla ”Askel menneeseen maailmaan” Olli Kivinen purki katkeruuttaan: ”Kaunaisten liiton keskeinen yhdistävä tekijä on tarrautuminen ”eurooppalaiseksi” väitettyyn luutuneeseen yhteiskuntamalliin. Vastustamalla epämääräistä ”liberalismia” ranskalaiset yrittävät askelta taaksepäin, kohti vanhaa valtiojohtoista holhousyhteiskuntaa, jonka eväät on jo syöty.” Hetkinen Olli Kivinen. Ensimmäinen kysymys: Kuka holhoaa, jos meidän Suomessa ei anneta äänestää? Toinen kysymys: Kuka oli se, joka söi hyvinvointivaltion eväät? Eikö se, että suuryritykset ovat kaapanneet kaikki työn tulokset ja sijoittelee niitä nyt kaikenlaisiin veroparatiiseihin ja ulkomaisiin investointeihin ole se syy, mikä on syönyt hyvinvointivaltion eväät.

Tässä muutamia syitä vastustaa EU:n perustuslakia

1. Eu:n perustuslaki sitoo Suomen peruuttamattomasti EU:hun ja antaa EU:n päättäville elimille ylimmän päätösvallan Suomen asioista. EU:n perustuslaki menee yli Suomen lainsäädännön ja Suomen perustuslain. Jos Suomen lainsäädännön ja EU-lakien ja direktiivien välille tulee ristiriitaa, EU:n lait pätevät. Tämä on sanottu EU:n perustuslain I osaston artiklassa 6 näin: ”Tämä perustuslaki sekä lainsäädäntö, jota unionin toimielimet antavat käyttäessään sille annettua toimivaltaa ovat **ensisijaisia** jäsenvaltioiden oikeuteen nähden.”

Jos siis EU päättää sijoittaa Suomen alueelle esim. ydinjätteitä, meillä ei ole päätösvaltaa siihen.

2. EU:n perustuslaki lupaa kymmenen hyvää ja yhdeksän kaunista: hyvinvointia, työllisyyttä, kansalaisten perusoikeudet jne., mutta ne ovat vain lupauksia paperilla: Keskeistä ovat teot, se mitä EU tekee, ja se on voimakkaassa ristiriidassa lupausten kanssa. EU määrittelee jäsenmaidensa **talouspolitiikan puitteet**, mm. budjettien raamit. Käytännössä EU:n talouspolitiikka ei johda kansalaisten hyvinvointiin, hyvään sosiaali- ja työttömyysturvaan sekä hyvään työllisyyteen vaan aivan päinvastaiseen tulokseen.

Tätä taas ei ymmärrä Demarien Kimmo Kiljunen, joka luulee EU:n perustuslain hyväksymisen merkitsevän hyvinvointiyhteiskunnan turvaamista ja täystyöllisyyden ottamista tavoitteeksi. Kimmo Kiljunen ei ymmärrä, että hyvinvointiyhteiskunnan alasajo on EU:hun sisäänrakennettu, samoin suurtyöttömyys on EU:hun sisäänrakennettu.

Ranskassa kansa osasi nähdä, mitä lupausten ja sanojen takana todellisuudessa on. Meillä Suomessa ollaan tästä vielä kaukana.

3. EU:n talouspolitiikka on valjastettu vapaan, uusliberalistisen talouspolitiikan vankkurien vetäjäksi ja pääoman voittojen takaajaksi. Tätä edustaa EU:n jäsenhakemuksen ennakkoehdot eli oli täytettävä neljän vapauden periaate, pääomien, tavaroiden, työvoiman ja palveluiden liikkumisen vapaus.

4. Mitä EU:n talouspolitiikka todellisuudessa on, se näkyy Suomessa harjoitetussa politiikassa. Kun talouspolitiikan tarkoituksena on vain ja ainoastaan suuryritysten tukeminen ja niiden kilpailukyvyn kasvattaminen, kaikki muu jää tämän tavoitteen alle. Siksi valtiolla ja kunnilla ei ole varaa huolehtia sosiaaliturvasta, vanhusten hoidosta, lasten päiväkodeista ja koululaitoksesta. Ja yhä vaaditaan uusia ja uusia säästöjä, vaikka Suomen yritykset ovat nyt erityisen hyvässä kunnossa. Kaudella 1990-2004 omaisuus- ja yrittäjätulot ovat kasvaneet 194 prosenttia. Pelkästään Suomen pörssiyhtiöt ovat tuottaneet voittoa viimeisen vuoden aikana 10 mrd. euroa, eli 60 mrd**.** Suomen markkaa. Mutta eihän näistä rahoista juuri mitään heru kansan käyttöön, sosiaaliturvaan, terveydenhoitoon, koulutukseen, työllisyyden kehittämiseen, nuorisotyöttömyyden poistamiseen. Valtion budjetista on 90- luvulla entisten lisäksi hävinnyt taivaan tuuliin suuryrityksille lahjoitettuna n. 10-15 miljardia euroa eikä niitä ole sinne takaisin palautettu, vaan aina vain enemmän pitäisi julkisissa menoissa säästää, etteivät raharikkaat ja suuryritykset joutuisi maksamaan veroja. Tästä syystä meillä ei ole enää edes kunnollista vanhuuden turvaa. Monet jopa miettivät, kuinka vanhoiksi he oikein uskaltavat elää, ennekuin joutuvat täydellisesti hyljätyiksi ja laiminlyödyiksi vaipoissaan lojuviksi petipotilaiksi. Tämä kaikki on seurausta Suomen EU-jäsenyydestä ja siitä seuranneesta talouspolitiikasta.

Miten Suomi EU-suohon joutui

5.Miten tämä talouspolitiikka luotiin? Suomi liitettiin rikkomalla perustuslakia EU:n jäseneksi kymmenen vuotta sitten. Sorsan hallitus aloitti liittymisen valmistelun vapauttaen asteittain pääomaliikkeet. Holkerin hallitus vei sen loppuun vuoteen 1990 mennessä. Sen lisäksi pääministeri Holkeri ilmoitti, että nyt tehdään hallittu rakennemuutos. Se tarkoitti, että toteutetaan myös tavaroiden ja palvelusten vapaa liikkuminen. Samassa tarkoituksessa Ahon hallitus tuki yritysten kansainvälistä kilpailukykyä alentamalla yritysveroa vuoden 1991 48 prosentista vuoden 1993 tasan 25 prosenttiin. Samalla myös luonnollisten henkilöiden pääomaverokanta 0-70 prosentista 25 prosenttiin.

Pääomien vapauttamisen seurauksena

1. Suomalaisia pääomia alettiin esteettömästi keinottelun ja kasinotalouden merkeissä viedä ulos. Ulosviejinä olivat mm. paperiteollisuus ja muu vientiteollisuus. Pääomien vienti johti Suomen pankin valuuttavarannon kriisiin. Valuutan pitämiseksi maassa Suomen pankin oli nostettava korkotaso lähes pilviin, pahimmillaan se nousi n. 15%:iin.

2. Korkea korkotaso taas houkutti Suomeen ulkomaista keinottelupääomaa, jotka oli laitettava kiertoon eli lainattava edelleen voidakseen tuottaa voittoa, eli korkoa. Siksi pankit lainasivat rahaa 90-luvun alussa asiakkaille mitään takuita kysymättä. Lainaa sai kuka tahansa ja kuinka paljon tahansa.

3. Pankit alkoivat kilpailla suuruudella. Vuonna 1985 niiden taseiden arvo oli yhteensä 362,1 mrd. markkaa, mutta ottamalla ulkomailta velkaa 161,2 mrd. markkaa niiden tase kasvoi melkein puolella. Sen lisäksi ne haalivat käyttäen houkuttimina korkeita korkoja muuta rahaa niin, että vuonna 1991 niiden taseiden loppusumma oli kasvanut 770,4 mrd. markkaa, 136,2 prosenttia Tätä pankkien haalimaa velkarahaa tyrkytettiin kaikille halullisille ja haluttomille vakuuksista piittaamatta.

4. Korkeasta korkotasosta johtuen lainojen takaisinmaksu ei monilta yksityisiltä ja yrityksiltä enää onnistunutkaan. Näin pankkien auliisti yrityksille ja yksityisille jakamien lainojen takaisinmaksu joutui todellisiin vaikeuksiin. Lisäksi tavaroiden vapaan liikkumisen seurauksena ja mm. maan laajuuden sekä epäedullistenilmasto-olosuhteiden vuoksi pk-yritykset joutuivat ilman rajasuojaa mahdottomaan kilpailutilanteeseen ulkomaisten suuryritysten kanssa.

Seurasi suuri yritysten lopettamisten ja konkurssien aalto. Noin 50.000 pientä ja isompaakin yritystä lopetettiin tavalla tai toisella. Sen seurauksena syntyi jättiläismäinen työttömyys. Seurasi pankkikriisi. Pankit alkoivat kaatua, SKOP ensimmäisenä. Pankit ja niiden suuret saamamiehet pelastettiin siten, että pankkeja tuettiin verovaroistaan

ä vastustaa EU:n perustuslakia

valtavilla summilla.

5. Työttömyys ja pankkituki maksoivat ja valtiolta loppuivat rahat. Hallitus otti valtiolle satojen miljardien markkojen edestä velkaa, mutta sen vastapainoksi hallitus alkoi leikata budjettia kaikkialta muualta paitsi puolustusmenojen osalta. Vuonna 1992 siirryttiin eduskunnassa ns. enemmistöpäätösperiaatteeseen, jolloin oppositio ei enää voinut siirtää huonoja päätöksiä seuraavan eduskunnan päätettäväksi.

6. Valtion ahdinkoon vedoten Ahon hallitus alkoi säätää liukuhihnalta ns. säästölakeja. Budjetista leikattiin talouspulaan vedoten kaikesta, kuntien valtionosuuksista, terveydenhoidosta, sosiaaliturvasta, koulutuksesta. Lama, joksi poliittisesti hallittua rakennemuutosta nyt häveliäästi sanotaan, leikkasi tuotannosta viidenneksen. Tältä alhaiselta tasolta talous kääntyi nousuun v. 1995. Vaikka nousu jatkui parhaimmillaan 5 prosentin vuosivauhdilla, kasvusta huolimatta – sitä kun on aina ennenkin tapahtunut! – se ei ole kyennyt korvaamaan tuotannosta leikattua määrää. Siksi tuotanto toimii edelleen leikatulla tasolla. Tuotannon kääntyminen kasvuun on helpottanut hallituksen asemaa. Siitä huolimatta Lipposen kaksi hallitusta jatkoivat edelleenkin leikkauslinjaa. Sillä on valtion ja kuntien budjeteista leikattu ainakin 20- 25 miljardia euroa. Senkin jälkeen sama leikkauslinja jatkuu ja jatkuu.

7. Nykyisen Vanhasen hallituksenkin aikana leikkaukset jatkuvat, vaikka suuret leikkaukset on jo muka tehty. Vanhasen hallitus ja valtiovarainministeri Kalliomäki vahtivat, että budjetti pidetään leikkausten jälkeisellä tasolla, että kuristusote hyvinvointivaltiosta jatkuu.

Samalla suunnitellaan todella uusia rajuja "uudistuksia", joista julmimmasta päästä on kuntauudistus, joka uhkaa väestön suuren enemmistön kaikkia ns. hyvinvointipalveluita. Myös julkisen talouden yksityistämislinjaa jatketaan. Julkisia palveluita ja yrityksiä siirretään yksityisille, jolloin julkisten palveluiden rahoitustarve tosin pienenee. Kääntöpuolena tässä vain on, että palvelut ovat rikkaita varten, eivät tasapuolisesti koko kansalle.

8. Suomalaisten pääomien maastaviennissä on kuitenkin suurin merkitys suomalaisten yritysten myynnissä ulkomaalaisille. Myös vientiyritysten huikeasti kasvaneet voitot ovat pääsääntöisesti viety pois maasta. Vuonna 1985 pääomia oli ulkomailla noin 0,2- 0,3 miljardia euroa, mutta vuoden 2004 lopussa sitä oli jo 258,4 miljardia euroa. Se on lähes yhtä paljon kuin Suomessa on toimivaa tuotanto-, liikenne- ja kauppapääomaa.

Tässä toritilaisuus Kuopiossa 20.8.2005. Kuopiolainen toriyleisö oli kiinnostunut sanomastamme ja allekirjoituksia saatiin runsaasti. Kuvassa Juhani Tanski keskustelee erään asioista kiinnostuneen kanssa.

9. Näin rahat ovat kadonneet investoinneista, kansalaisten ja kuntien ulottuvilta yritysten voittojen kasvattamiseksi ulkomailla. Kaikki tämä on EU-jäsenyyden ennakkoehtojen täyttämisen seurausta ja siihen liittyvän hallitun rakennemuutospolitiikan suoraa seurausta.

10. Kotimarkkinatuotannosta, kansantalouden omavaraisuudesta, on tämän globalisaation – pääomien, tavaroiden ja palvelusten vapaan liikkumisen – seurauksena menetetty yli puolet.

11. Kotimarkkinatuotannon romahduksen seurauksena aikaisemmin poikkeuksellisista epätyypillisistä pätkätöistä on tullut tyypillistä. Jos vuonna 2004 yli 1,4 miljoonaa palkkatyöläistä ja 142.000 pitkäaikaistyötöntä, 54 prosenttia työvoimasta, sai tehdä palkallista työtä vain runsaat kuusi kuukautta. Pätkätyöläisten vuosipalkaksi tuli vaatimaton 9.586 euroa. Tästä tilanne ei näytä paranevan, sillä ennusteet puhuvat sen sijaan vain pätkätöiden lisääntymisen puolesta. Se merkitsee väestön jatkuvaa köyhtymistä.

12. Jos EU:n perustuslaki hyväksyttäisiin, se merkitsisi, että naulasimme itsemme lopullisesti tähän kansallisen ja ylikansallisen suurpääoman etuja ajavaan tuhon politiikkaan.

6. Kun EU:n puitteissa pääomien vienti tuli esteettömäksi, niin suomalaiset yritykset ovat käyttäneet tilaisuutta hyväksi päästäkseen ottamaan hyötynsä halpatyövoimasta ja hyvistä markkina-alueista. Tätä kutsutaan globalisaatioksi. Viimeisin esimerkki tästä on UPM:n aikomus perustaa uusi paperitehdas Saksaan tai Ranskaan. Samalla yritys aikoo lakkauttaa pienempiä tehtaitaan. Esillä on erityisesti ollut Kajaanin tehdas. UPM:n johto perustelee aikomustaan sillä, että he ovat globaali yritys, eikä heillä ole mitään velvollisuutta toimia Suomessa ja suomalaisen yhteiskunnan hyväksi. Näin siis käenpoika kiittää hautojaansa.

Pääomien vienti ei niin kuin olettaisi ole suuntautunut pääasiassa Kiinaan ja entisen Neuvostoliiton alueille. Pääomia viedään eniten EU:n alueelle ja USA:han. Kuitenkin Kiina ja Itä-Eurooppa ovat kasvattaneet voimakkaasti osuuksiaan. Myös työpaikat ovat valuneet ulkomaille. Yksinomaan elektroniikkateollisuudessa suomalaiset yritykset työllistävät tänään ulkomailla enemmän kuin Suomessa. Lisäksi suomalaiset yritykset jakoivat viime vuona osinkoja omistajilleen 8 miljardia euroa. 42 suurinta pörssiyritystä Nokia pois lukien jakoivat osinkoja 4,8 miljardia euroa, mikä on melkein täsmälleen sama summa, kuin mitä on kuntien nykyisin valtiolta saamat valtionosuudet.

Nyt EU-jäsenyyden oloissa, pääomien vapaan liikkumisen oloissa, meillä ei ole mitään mahdollisuutta kontrolloida ja säädellä pääomien vientiä. Kaikesta tästä näkee, että jos talouspolitiikka ei olisi EU:hun sidoksissa ja jos eduskunta ja hallitus olisivat tehtäviensä tasalla, rahaa - ne vaadittavat 10 miljardia euroa vuodessa - riittäisi edelleenkin hyvin myös sosiaaliturvaan, työllisyyden hoitoon, koulutukseen ja hyvinvointiin koko Suomen kansalle.

7. Ulko- ja puolustuspolitiikka ovat EU:n perustuslain mukaan EU:ssa päätettäviä asioita. Perustuslain I osaston12. artiklassa kohta 4 sanotaan: "Unionilla on toimivalta määritellä ja toteuttaa yhteistä ulko- ja turvallisuuspolitiikkaa, mihin kuuluu myös yhteisen puolustuspolitiikan asteittainen määrittely. Näin perustuslaki vie Suomelta kaiken ulko- ja puolustuspoliittisen riippumattomuuden ja itsenäisyyden. Nyt meitä aivan kuin annettuna tosiasiana jo sopeutetaan EU:n kriisinhallintaan ja Nato-yhteistyöhön.

8. Menetämme kansallisen päätösvallan. I osaston 7. artikla tekee EU:sta oikeushenkilön. Se merkitsee, että EU voi tehdä kaikkia sen jäsenmaita koskevia sitovia sopimuksia mistä tahansa asiasta ja minkä instanssin kanssa tahansa. I osaston 12. artiklassa kohdassa 2 sanotaan: "Jäsenvaltiot käyttävät toimivaltaansa siltä osin kuin unioni ei käytä omaansa tai on päättänyt lakata käyttämästä sitä." Tällä tavoin jäsenmaa on yksiselitteisesti antanut päätösvaltansa EU:n elimille. Suomi saa käyttää omaa päätösvaltaansa vain sikäli, kuinka se EU:lle sopii.

9. Vaikutusvaltamme EU:ssa ei ole kovin kummallinen. Menimme sinne istumaan pöytiin, joissa tehdään päätöksiä. Kuitenkaan meillä ei ole äänivaltaa EU:ssa kuin vain hyvin vähän. EU:n parlamentissa istuu tällä hetkellä 729 kansanedustajaa. Heistä 14 on suomalaisia. EU:n ministerineuvostossa äänimäärä on yhteensä laskien 321. Suomella on tuosta äänimäärästä käytettävänään 7 ääntä. EU:n virkamiehistössä suomalaisia on yhä vähemmän.

Suuntaus EU:n päätöksenteossa on siirtyminen enemmistöpäätöksiin.

Enemmistöpäätös Eurooppaneuvostossa ja ministerineuvostossa syntyy, jos 55% jäsenmaista sekä15 maata nykyisistä 25 jäsenvaltiosta kannattaa päätöstä ja sen takana on vähintään 65% EU:n väkiluvusta. Tämä suo edun EU:n suurille jäsenmaille – EU:n 15 pienintä valtiota eivät saa mitenkään kasaan 65% koko EU:n väkimäärästä. Kun lasketaan EU:n 15 pienimmän maan väkiluvut yhteen Maltasta (0,4 miljoonaa) Portugaliin (9,8 miljoonaa), väkimääräksi tulee 64,6 miljoonaa, joka on ainoastaan 14,7% koko EU:n asukasmäärästä 440 miljoonaa!

Pelastaako aloitemahdollisuus EU-demokratian

Suurena kansalaisten demokratiaa ajavana uudistuksena perustuslaki mainitsee aloitemahdollisuuden. Kansa saa tehdä EU:lle lakialoitteen, jos sen taakse saadaan miljoonan kansalaisen allekirjoitukset. Tällaisen aloitteen aikaansaaminen on lähes mahdotonta ja jos sellaisen miljoonan nimen listan saisikin kokoon, se ei velvoita mihinkään vaan EU:n päättävät elimet voivat heittää aloitteen nimilistoineen suoraan roskakoriin.

10. Kansan ääntä ei ole kuultu EU-asioissa. Kun Suomi liitettiin kansanäänestyksellä EU:hun v. 1994 silloin totuutta EU:sta ei kerrottu. Luvattiin 100.000 uutta työpaikkaa Suomeen. Luvattiin suuria pääomasijoituksia Suomeen. Luvattiin, että markka säilyy. Luvattiin, että Suomen ulkopoliittinen riippumattomuus ja puolustuspolitiikka säilyvät. Mikään noista lupauksista ei ole pitänyt. Päinvastoin – ne ovat muuttuneet vastakohdikseen.

Pääomat eivät ole virranneet Suomeen vaan Suomesta ulos. Suomeen ei ole tullut 100.000 uutta työpaikkaa, vaan vähintään 200.000 työttömän kestotyöttömyys. Markka ei ole säilynyt. Siitä luopumisesta ei kansalta edes kyselty. Eduskuntakaan ei ole päättänyt markasta luopumisesta, vaan eduskunta äänesti asian yhteydessä hallituksen tiedonannosta ja hallituksen luottamuksesta.

Ulkopoliittisesta riippumattomuudesta meillä ei ole enää tuskin rippeitäkään jäljellä. Meitä sovitetaan EU:n puolustus- ja ulkopolitiikkaan läheisessä yhteydessä sotilasliitto Natoon.

Reijo Katajaranta
Kai Kontturi

Allekirjoita adressi kansanäänestyksen järjestämiseksi EU:n perustuslaista myös Suomessa

Jälkimietteitä paperin työtaistelusta

Seitsemisen viikkoa kestänyt paperialan työtaistelu on päättynyt. Jälkipuinti on ollut kummallisen vähäistä. Sitkeästi kuitenkin kansan keskuudessa muistellaan Paperiliiton lakkoa. Lakkoa itse asiassa oli vain muutaman päivän ajan, muu oli työnantajan työtaistelutoimintaa eli työsulkua.

Paperin työtaistelun aikana muutkin sanonnat heittivät häränpyllyä ja etenkin Erkon lehdistö unohti erään tärkeän asian eli totuuden turhan usein. Hesarin uutisointi Paperiliiton tavoitteista ja työntekijöitten palkoista meni useasti satujen puolelle.

Tarkoitukseni on lyhyesti käsitellä työtaistelun syitä, itse taistelua, seurauksia ja sitäkin olisiko jotain voitu tehdä muuten kuin tehtiin. Näkemykseni ovat Paperiliiton Jämsänkosken osasto 11 rivijäsenen ajatuksia.

Tässä UPM:n Kajaanin tehdas komeassa ilmakuvassa. UPM aikoo nyt "globaalina yhtiönä" perustaa uuden paperitehtaan Keski-Eurooppaan ja lakkauttaa tuotantoaan muualla. Yksi vahva ehdokas lakkautettavaksi on juuri tämä Kajaanin tehdas. UPM perustelee hankkeitaan sillä, että UPM on globaali kansainvälinen yritys, eikä sitä sido mitkään velvoitteet Suomen suuntaan. Näin siis käenpoika kiittää hautojaansa.

Paperikapitalistien suunnitelmissa oli kertajysäyksellä saada vahva ja vaikutusvaltainen Paperiliitto polvilleen. Suunnitelma oli hieno ja paljon oli kulunut sikareja ja konjakkia sitä funtsiessa. Ensimmäinen vaihe oli mainoskampanja lehdissä. Mainosten väitteiden mukaan paperiliittolaiset vuolevat puuveitsellä kultaa - runolliseen muotoon mainokset muutettuina.

Seuraavassa vaiheessa paperikapitalistit ilmoittivat jättäytyvänsä tupon ulkopuolelle. Vaatimukset Paperiliitolle olivat älyttömät ja tarkoitushakuiset. Tähtäimessä oli saada Paperiliitto heti antamaan lakko-varoitus. Sitten masinoitiin porvarilehtiin ja televisioon kateuskampanja. Paperiliittolaisten palkoista esitettiin hatusta vedettyjä lukuja. Moisia palkkoja en ole koskaan saanut enkä ole osannut niistä edes uneksia. Olen sentään ollut jo yli 42 vuotta alalla. Innokkaasti verrattiin sairaanhoitajien ja paperityöläisten palkkoja. Jokainen paperityöläinen arvostaa sairaanhoitajien työtä ja pitää heidän paikkojaan alimitoitettuna. Pitää muistaa kuitenkin eräs tärkeä pointti - Paperiliitto ei voi määrätä sairaanhoitajien palkoista. Heillä on oma liitto, jonka tehtävänä on palkoista ja eduista neuvotteleminen.

Paperiliiton johto osoitti kaiken melskeen keskellä hallitsevansa tilanteen ja pitävänsä ennen kaikkea hermot kurissa. Työnantajan puolella alkoi pinna kiristyä, kun paljastui, ettei homma mene alkuunkaan suunnitelmien mukaan. Paperiliiton julistama ylityökielto osoittautui tehokkaaksi. Se osoitti myös työtekijämäärät alimitoitetuiksi, moni tehdas käy ylitöitten varassa. Työnantajien oli yritettävä työsululla saada tulosta aikaan. Sekin osoittautui tehottomaksi. Eräänlaisena paniikkireaktiona työsulkua vain jatkettiin kerta toisensa jälkeen.

Työtaistelun tapahtumia seuratessani totesin vanhan sanonnan: toveri on toverin pahin vihollinen olevan edelleen ajankohtaisen - valitettavasti. Metalliliitto ei antanut tukeaan ja ko. liiton karsas suhtautuminen herätti kummastusta. Syitä lienee useita. Metalliliitto on ensimmäisenä tekemässä uutta tupoa ja useimmiten huonoa sellaista. Kun suurin liitto suostuu työnantajien vaatimuksiin, on pienten ja heikkojen mahdottomuus saada parempi aikaan. Metalliliiton johdolle on kauhuskenaario tilanne, jossa lakolla saataisiin aikaan parempi sopimus kuin heillä on. Siksi talven aikana tapahtuneet bussikuljettajien ja ahtaajien työtaistelut eivät myöskään saaneet Metalliliiton tukea. Metalliliitto lienee unohtanut tuen jota se sai 1971 raskaan ja pitkän lakkonsa aikana. Nirsosti tuli myös tukea SAK:n johdolta. Kovasti Ihalainen oli vaatimassa työnantajien vaatimusten hyväksymistä - sellaista tukea siis.

Työtaistelun aikana tuli mieleeni, mihin yleensä SAK:ta tarvitaan. Valitettavasti yhtään järkevää syytä en keksinyt Moni poliittinen ruumis on saanut suojatyöpaikan SAK:sta. Nimiä voisin luetella pitkän rivin, mutta määrätystä syystä en tee sitä. Jos SAK:n johdosta olisi löytynyt selkärankaisia johtajia, olisi Paperiliiton työtaistelu ollut viikossa ohi. SAK:n valtuusto olisi voinut ilmoittaa: Suomi on yleislakossa, ellei paperialan sopimusta ole tehty siihen ja siihen päivään mennessä. Sopimus olisi ollut luultavasti vielä parempi kuin nyt tehty. SAK:n johdossa kuitenkin Matti Huutola on ainoa, jolta ei mene löysät housuun, kun yleislakosta aletaan puhua. Lakko ja yleislakko ovat edelleen haluttaessa työntekijöitten ainoat puolustautumis keinot työnantajan mielivaltaa vastaan. Eivät edes EU:n byrokraatit ole vielä rohjenneet kieltää Lakko-oikeutta. Lakkosakoilla on tosin vaikeutettu työläisten puolustautumista. Kalevi Sorsa ei ole kuoltuaankaan minulle suuri valtiomies, vaan pelkästään Valco-Sorsa ja Lakkosakko-Sorsa.

Ranskassa, Italiassa ja viimeksi Kreikassa on yleislakkoa käytetty tehokkaasti. Paperialan työtaistelun jälkipyykkiä pestään vielä kauan molemmilla puolilla. Ainakin paperikapitalistit voivat todeta hienon ja upean suunnitelmansa menneen metsään. Pitkään aikaan ei tarvitse valittaa rahanpuutetta. Rahaa paloi rutosti. Tosin rahapulahan on aina ollut vain ennen palkkaneuvotteluja. Näin on ollut vuosikymmenten ajan. Kun työehtosopimus on saatu keinolla tai toisella aikaan, alkaa valitus sen kalleudesta. Konkurssipiru alkaa heti kurkistella oven raosta.

Kun meikäläinen aloitti paperitehdastyöt olivat tehtaat pääosin suomalaisten omistuksessa. Kun Juuso Walden oli Yhtyneet paperitehtaat - firman johtajana olivat urheilijat ja jalkapallo etusijalla. Kun vuosien saatossa omistukset ovat siirtyneet ulkomaille, on kaikki inhimillisyyskin kadonnut teollisesta toiminnasta. UPM:nkin suurin omistaja on jenkkiläin eläkejärjestö. Kun jenkkilän eläkemuorit ja vaarit tarvitsevat entistä enemmän ryppyvoiteita on heidän saatava myös enemmän tuottoja osakkeistaan. Voitto, ja aina vaan suurempi voitto on toiminnan päämäärä. Jos voiton maksimointiin tarvitaan 200 tai 20.000 ihmisen irtisanominen se myös suoritetaan.

Vähin mitä Arkadianmäellä toimivat EU:n kumileimasimet voisivat tehdä, olisi laatia pikaisesti laki, jolla perittäisiin takaisin jokainen sentti, jonka ulkomaille siirtyvät firmat ovat saaneet suomalaisilta veronmaksajilta avustuksina.

Jos nyt pitäisi loppukaneettina antaa numeroarvostelu Paperiliiton työtaistelusta antaisin kuutosen. Saavutetuista eduista jouduttiin osittain luopumaan, mutta pääasia ettei luovuttu ilman taistelua. Vielä pari viikkoa kestänyt taistelu olisi ehkä tuonut paremman lopputuloksen, mutta kuten edellä on ilmennyt, ulkopuolinen painostus oli kovaa ja ns. korkealtakin tasolta tulevaa. Heikompi liitto olisi joutunut antautumaan jo aiemmin. Itselleni ei sopimuksen hyvyys tai huonous ole enää suurimerkityksellinen. Vielä 8 työpäivää niin 42 vuotta ja 4 kuukautta kestänyt "elinkautistuomio" on kärsitty. Se on ehkä toisen jutunaiheen sisältävä tapaus.

**Reino Welling,
Jämsänkoski**

Yli miljardin sielun mies

Roomalaiskatolinen kirkko on maailman suurin kristillinen kirkkokunta. Vatikaani on sen vallankeskittymä, jonka vaikutusalue ulottuu Euroopasta, USA:han, Latinalaiseen Amerikkaan, osaan Afrikkaa ja Oseaniaan sekä aina Filippiineille asti. Katolilaisuus suoritti väkivaltaisen maihinnousunsa Latinalaiseen Amerikkaan 1500-luvulla sekä levisi konkistadorien ja heidän perillistensä pakkokeinoin kaikkialle vallatuissa maissa.

Saksalaisen kardinaali **Joseph Ratzingerin** valinta uudeksi paaviksi virkanimellä **Benedictus XVI** on koettu Latinalaisessa Amerikassa pettymykseksi. Hänen valintansa pelätään aiheuttavan hyvin vaikeita aikoja köyhälle Latinalaisen Amerikan kirkolle. Katolisen kirkon vaikutus maanosassa on hyvin suuri, koska väestöstä valtaosa kuuluu Vatikaanin vaikutuspiiriin.

Arvokonservatiivi

Kaksi suurta "jarrumiestä", joihin monituiset yhteiskunnalliset uudistusliikkeet ovat pysähtyneet, kättelevät tässä toisiaan. Oikealla entinen paavi Johannes Paavali XII ja vasemmalla uusi paavi Benedictus XVI, alkuperäiseltä nimeltään Joseph Ratzinger.

Joseph Ratzinger mielletään edeltäjänsä **Johannes Paavali II** hengenheimolaiseksi. Hän suhtautuu varsin nihkeän konservatiivisesti seksuaaliseen moraaliin, ehkäisyvälineisiin, syntyvyyden sääntelyyn, pappien selibaattiin sekä naisten asemaan kirkossa ja yhteiskunnassa. Hänen mielestään katolisten on ehdottomasti ja nurkumatta seurattava kirkon opetuksia. Yksi hänen päämääristään on julistaa pannaan katolisen kirkon tukemia oikeistodiktatuureja vastaan taisteleva kristillinen vapautusliike Latinalaisessa Amerikassa.

Nuorukaisena Ratzinger kuului Hitler Jugendiin, mutta ei ole todisteita siitä, oliko hän natsi vai vain natsien sympatisoija. Mutta hänen opportunismistaan, jota johdatteli hänen kunnianhimonsa, on paljon näyttöjä. Hän ilmaisi jo aikaisessa vaiheessa elämässään haluavansa kardinaaliksi. Hän vaalii hyviä suhteita äärioikeistolaiseen Opus Dei –järjestöön. Hänet tunnetaan myös diktaattori Pinochetin ystävän kardinaali Sodanon neuvonantajana.

Aikuisena miehenä tätä Jeesuksen Kristuksen sijaista kuvattiin säikyksi ja koruttomaksi papiksi, josta kehkeytyi tärkeä hahmo Vatikaanin fundamentalistien, kovan linjan asenteiden puolustajana. Kapitalismin ymmärtäjänä vapautuksen teologia ei ole ollut myöskään hänelle koskaan mieleinen.

Kaikkialle tunkeutuva katolilaisuus

Brasilialaisen sosiologin ja katolilaisen **Maria Jóse Rosado Nunesin** mukaan uusi paavi syventää kuilua kirkon hierarkian ja "Jumalan kansan" välillä. Avioituneiden pappien liikkeen mielestä Ratzingerin valinta oli lyhyen aikavälin katastrofi, joka hyllytti kaiken väittelyn selibaatista. Chileläisen teologi **Alvaro Ramisin** mukaan paavi vastustaa lisäksi kirkkojen välistä yhteistyötä ja katolisen kirkon avautumista maailmalle. Hän ei tajua myöskään mitään köyhien todellisuudesta.

Kuubassa ollaan huolissaan siitä, että uuden paavin konservatismin johdosta katolinen kirkko voi menettää kannattajiaan muille uskontokunnille sekä pahentaa paikallisten kirkkojen riippuvuutta Vatikaanista. Kuuban katolinen kirkko on jo nyt yksi Vatikaaniin tiukimmin sidotuista kirkoista. Skismat sosialistisen valtion ja kirkon välillä saattavat kiristyä.

jatkuu seuraavalla sivulla...

Sosialidemokratian ja kapitalismin kriisit kohtaavat Saksan vaaleissa

Saksassa pidetään syyskuun 18. parlamenttivaalit, joiden tulosta kannattaa seurata suuremmallakin mielenkiinnolla. Saksan tulevat vaalit heijastelevat yhtä aikaa paitsi sosialidemokratian myös kapitalismin samanaikaista kriisiä.

Nykyisen sosialidemokratian juuret menevät 1800- ja 1900-lukujen vaihteeseen. Tuolloin Gothan kokouksessa 1875 marxilaisille juurille perustettu Saksan Työväenpuolue, myöhemmin Saksan sosialidemokraattinen puolue SPD hajosi kahtia. Puolueeseen syntyi Eduard Bernsteinin toimesta oikeistolainen siipi, joka revisioi ja mitätöi Marxin ja Engelsin kansantaloutta, yhteiskuntakehitystä ja dialektiikkaa koskevat teoriat. Tämä kriisi kärjistyi ensimmäisen maailmansodan aikana, jolloin puolueen silloinen johtohahmo Karl Kautsky käytännössä hajotti puolueen asettuessaan puolustamaan Saksan maailmansotaan johtanutta sotapolitiikkaa. Tässä prosessissa alkuperäinen sosialidemokraattinen liike hajosi kommunistiseen ja sosialidemokraattiseen liikkeeseen.

Sosialidemokraattisella liikkeellä on ollut maailmansotien jälkeen suuri vakiintunut kannatus useissa eurooppalaisissa maissa. Mm. Ruotsissa ja Saksassa sosialidemokraatit ovat olleet valtapuolueita, Itävallassa ja Suomessa sosialidemokraattien asema on ollut hieman pienempi, mutta kuitenkin merkittävän suuri.

Kun maailma oikeistolaistui 1980-luvulla ja siirtyi Margaret Thatcherin ja Ronald Reaganin johdolla ns. uusliberalismiin, sosialidemokraateista tuli omien valta-asemiensa vanki. Voidakseen säilyttää valtansa sosialidemokraattien oli lähdettävä oikeistolaistamaan omaa politiikkaansa. Näin tapahtui yleisesti Euroopassa: Saksassa, Ruotsissa ja monissa muissa maissa, myös Suomessa.

Saksassa valtapuolueina ovat olleet perinteisesti sosialidemokraatit, SPD ja oikeistolaiset kristillisdemokraatit, CDU. Kristillisdemokraatit ovat esiintyneet lännessä kahtena puolueena, CDU:n rinnalla on ollut sen baijerilainen siipi CSU.

Kun DDR liitettiin silloiseen Länsi-Saksaan 1989, Länsi-Saksassa oli vallassa Helmut Kohlin johtama CDU/CSU liittolaisenaan vapaat demokraatit FDP. Mutta kun Saksan "itälaajennus" ei ollutkaan Kohlille mitään paraatimarssia ja siitä aiheutui Saksalle suuria kustannuksia, vuoden 1998 vaaleissa valta Saksassa vaihtui takaisin sosialidemokraateille. SPD sai vaalivoiton ja Saksan johtoon tuli liittokansleriksi Gerhard Schröder.

Alusta alkaen Schröderin hallinto on ollut periaatteidensa ja asemansa vanki. Saksalaiset ovat aikaisemmin kokeneet sosialidemokraatit kunniakkaana työväenpuolueena, joka puolustaa kapitalismissa perinteistä työväenluokkaa, perusduunaria. Oikeistolaisen politiikan puhurissa Saksan sosialidemokraattinen puolue on menettänyt viimeisetkin rippeensä työväenluokkaa edustavana puolueena.

Putinilla ja Schröderillä tuntuu olevan verrattoman hauskaa keskenään. Kulissiahan se vaan on, molemmilla on enemmän kuin tarpeeksi tekemistä omissa maissaan.

Tässä tulee esille kapitalismissa itsessään olevat ristiriidat. Kapitalismissa kaiken tarkoituksena on tuottaa voittoa yritysten kapitalistisille omistajille. Työläinen saa kapitalismissa työtä vain, jos hän työllään onnistuu lisäämään omistajakapitalistien voittoja. Tästä syystä kapitalismi synnyttää työttömyyttä, erityisesti näin tekee uusliberalistinen kapitalismi, jossa kapitalistien etu syrjäyttää kaikki muut yhteiskunnalliset intressit.

Saksassa tämä politiikka on johtanut Schröderin aikana jättiläismäiseen työttömyyteen. Yli 5 miljoonaa saksalaista, siis saman verran kuin Suomessa on asukkaita, on tällä hetkellä työttömänä. Perinteinen keino kapitalismissa torjua työttömyyttä on ollut "talouskasvu". Sosialidemokraatit ovat nähneet vähintään 3% talouskasvun ainoaksi keinoksi työttömyyden pienentämiseksi. Nyt Saksan talouskasvu on kuitenkin ollut olematonta, lähes 0- +1 % luokkaa. Näin kapitalismi törmää ristiriitoihinsa; eihän mikään asia maailmassa pysty loputtomasti kasvamaan. Jatkuva talouskasvu on mahdottomuus myös kapitalismissa. Siten myös työllisyyden turvaava kapitalismi on mahdottomuus. Tehtävänä on löytää sellainen yhteiskunnallinen organisaatio, joka turvaa kansalaisten työllisyyden ja hyvinvoinnin myös sellaisissa oloissa, missä talouskasvu voi olla ainakin hetkellisesti pysähtynyt tai jopa taantumassa. Tähän kapitalismi ei kykene.

Schröder turvautui Saksan tilanteessa, 0-kasvussa ja jättityöttömyydessä oikeistolaisiin, kapitalistisiin lääkkeisiin. Schröderin johdolla Saksan sosialidemokraatit laativat pari vuotta sitten ohjelman Agenda 2010, jossa johtoajatuksena oli kapitalismin johdonmukainen tukeminen. Työttömyydestä ja talouden 0- kasvusta piti päästämän eroon antamalla kapitalisteille 10 miljardin euron verohelpotukset ja heikentämällä kansan työttömyys- ja sosiaaliturvaa.

Schröderin oikeistolainen ohjelma kuitenkin hajotti sosialidemokraattisen puolueen. Ohjelma aiheutti eri puolilla Saksaa suuria mielenosoituksia Schröderin Agendaa vastaan. Samalla SPD:n kannatus on laskenut jyrkästi. Kun SPD sai vielä vuoden 2002 vaaleissa kannatuslukuekseen 38,5% tämä kannatus romahti EU-vaaleissa 2004 vaivaiseen 21,5 %:iin. Tässä vaiheessa se siipi puolueesta, joka katsoi sosialidemokraattien hyljänneen alkuperäisen ajatuksensa ja tehtävänsä työväenluokan etujen puolustajana, irrottautui puolueen entisen puheenjohtajan Oskar Lafontainen johdolla irti Schröderin linjasta. Kun Schröder koki vielä tappioita osavaltiovaaleissa, hän päätti mittauttaa sosialidemokraattien ja oman kannatuksensa ja järjestää uudet vaalit. Saksan vaalit siis pidetään 18. syyskuuta.

Tämän jälkeen katsottiin pöydän olevan katettuna kristillisdemokraateille ja sen puheenjohtajalle Angela Merkelille. Tilanne Saksassa kuitenkin mutkistui oleellisesti, kun DDR:n perillinen itäisessä Saksassa, PDS ja Lafontainen läntinen ryhmä WASG löysivät toisensa. Kesäkuussa PDS vaihtoi nimensä Vasemmistopuolue PDS:ksi. Länsi Saksan puolella Lafontainen ryhmä tuli mukaan Vasemmistopuolueeseen. Länsi Saksan puolella puolueen nimestä vain pudotetaan kirjaimet PDS pois. Yhtäkkiä tällä uudella puolueella osoittautui olevan melkoisesti kannatusta. Itäisessä Saksassa peräti kolmasosa kannattaa Vasemmistopuoluetta ja läntisessä saksassa Lafontainen ryhmän kautta puolueella on galluppien mukaan n.11 % kannatus.

Ohjelmassaan Vasemmistopuolue lupaa täydellistä muutosta Saksan politiikkaan. Uusliberalismista siinä ei jää mitään jäljelle. Puolue lupaa kansalaisille 750 euron perusturvan ja 1400 euron minimipalkan. Lapsilisät nostetaan 154 eurosta 250 euroon. Vasemmistopuolue arvioi ohjelmansa maksavan 60 mrd. euroa joka rahoitetaan nostamalla rikkaiden verotusta, palauttamalla yritys-, omaisuus- ja perintövero sekä luopumalla aiotuista verohelpotuksista. Lisäksi aletaan verottaa arvopaperikauppaa.

Nyt ei enää olekaan selvää, että CDU saisi tulevissa vaaleissa ehdottoman enemmistön ja että tuleva liittokansleri olisi Angela Merkel. Vasemmistopuolueella on suuri mahdollisuus torjua tilanne, jossa kumpikaan puolue, enempää SPD kuin kristillisdemokraatitkaan, voisivat yksinään määrätä hallituksen kokoonpanosta, SPD yhdessä vihreiden kanssa tai CDU yhdessä vapaiden demokraattien FPD kanssa.

Sosialidemokratian ja kapitalismin kriisit kohtaavat näin toisensa. Todennäköisenä vaihtoehtona on esitetty, että vaalien jälkeen nämä kaksi kapitalismin tukipilaria CDU ja SPD muodostavat yhteisen hallituksen torjuakseen Vasemmistopuolueen luoman uhan uusliberalistista politiikkaa ja kapitalismia vastaan.

Reijo Katajaranta

Saksan Vasemmistoliitto

UZ 22/7-2005

Vuosien mittaan ovat Saksan Sosiaalidemokraattisen puolueen rivit harvenneet tuntuvasti. Viime aikojen tapahtumat ovat kuitenkin innostaneet tunnettuja sosiaalidemokraatteja julkilausumiin. Äskettäin erosi SPD:n Baden-Würtenbergin entinen puheenjohtaja Ullrich Maurer. Häntä seurasi Saksan turkkilaisten liiton puheenjohtaja Hakki Keskin. Ovet paukkuen lähti myös Yleisten alojen ammattiliiton pääekonomi Michael Schleht, joka kirjoitti avoimen kirjeen SPD:n puheenjohtajalle Franz Münterferingille.

"Hyvä Franz Müntefering, täten ilmoitan eroavani SPD:stä. Vaalijulistuksesta vuonna 2005 käy lopullisesti ilmi Teidän politiikkanne, josta on esimerkkinä Agenda 2010, jonka sisällöstä ei voi erehtyä. Sitä eivät muutamat tekstien stilisoinnit muuta miksikään. Agenda on viime vuosina perusteellisesti käyty läpi, joten en toista kaikkien tiedossa olevia tosiasioita. Keskeistä minulle on siinä esiintyvä ihmisten turvatakuut. Pahinta mitä voin ajatella on, miten työtoverini kokevat tämän epävarmuuden tulevaisuudesta. On mahdotonta suunnitella elämäänsä ja lastensa tulevaisuutta. Siinä ei ole kysymys pelkästään perhetuen maksamisesta lapsiperheille. Kyseessä ei ole pelkästään henkinen ahdinko, pelkotilat vuoden työttömyyden jälkeen. Työtoverit joutuvat jatkuvan kurjistumisen uhreiksi ja pelkotilojensa vuoksi yrittävät myös sairaat jaksaa työelämässä. Kyseessä ei kuitenkaan ole vain elinehtojen huononeminen. Myös työehtosopimukset ovat sisällöltään huonontuneet. Ensimmäisen kerran vuonna 2004 laskivat nimellispalkat. Reaalipalkat ovat jo useamman vuoden olleet laskusuunnassa.. Tämä kehitys raunioittaa koko kansantalouden. Sisämarkkinat ovat kutistuneet ja deflaatio uhkaa.. Teidän politiikkanne on avannut tien tälle kehitykselle.

Kehitystä vauhdittivat yleisten palveluiden ja valtion apujen heikentäminen. Vuodesta 1999 lähtien on "säästämisestä" tullut valtion uskonto. Järkyttävällä tavalla olette suosineet rikkaita ja suuryrityksiä. Sitä on tehty puna-vihreä- hengessä enemmän kuin koskaan ennen. Vuodesta 2001 on suurpääomalle annettu vähintään 70 miljardia euroa. Siten ei ole ihme, että valtionvarainministeri budjetin käsittelyssä esittelee leikkauksia. Näin luodaan "pakkotilanteet". Laskun maksajia ovat vähäosaisimmat. Kovimmat iskut ovat kohdistuneet julkiseen sektoriin.. Siitä on järkyttävänä esimerkkinä nuorisotilojen sulkeminen.

Paluuta ei ole näköpiirissä! Te pidätte kiinni yritysveron 19 % tasosta. Väitätte, että se edistää työllisyyttä ja investointeja. Totuus on kuitenkin, että kun vuodesta 2001 on veroja alennettu 20 miljardia euroa, niin investoinnit ovat vähentyneet sen jälkeen.

Useat kohdat Teidän vaaliohjelmassa on valitsijoiden pilkkaamista.. Puheet "rikkaiden verosta" ovat onttoja, kun esitätte, että miljonäärit maksaisivat 20.000 euroa lisäveroa tänä vuonna. Täytyy ajatella, että olette heille viime vuosina lahjoittaneet 100.000 euroa. Kuitenkin väitätte, että Teidän politiikallenne ei ole olemassa vaihtoehtoa. Katsotte, että globalisaatio ja väestörakenne pakottavat Hartz IV kautta "säästämään" 2005 2,5 miljardia euroa. Marginaaliveron alennus maksaa tänä vuonna 2,5 miljardia euroa. Tästä tulonsiirrosta köyhiltä rikkaille syytätte globalisointia?"

(tämä on osa laajemmasta artikkelista, jonka on koonnut Adi Reiner. Saksalaiset nimet voivat olla huvittavia Maurer = Muurari, Schlecht = Huono)

...jatkoa edelliseltä sivulta

Paavi ja Hugo Chávez

Benedictus XVI ehdotti 25.8.2006 Castel Gandolfossa, että jännitteet **Hugo Chávezin** hallituksen ja katolisen kirkon välillä ylitetään Venezuelan kansan hyödyksi molemminpuolisella yhteistyöllä.

Vaikeudet alkoivat helmikuussa 1999, kun Chávez otti mittaa katolisesta kirkosta hankaloittamalla sen harjoittamia hyväntekeväisyys- ja koulutusohjelmia maassa. Chávez on syyttänyt piispoja ja Vatikaania maan opposition tukemisesta ja oman hallituksensa toimien vastustamisesta.

Pyhä isä ei ole innostunut Venezuelan ja Kuuban yhteistyönä toteutetuista lukutaito-, koulutus ja terveydenhuoltokampanjoista. Antikommunistina hän haluaisi saada kuvioihin mukaan Vatikaanin katsantokantaa.

Paavi suhtautuu kielteisesti Maailman sosiaalinen foorumi –liikkeeseen, koska hän pitää sitä valtavana vallankumousliikkeiden verkostona, jonka johdossa toimivat **Fidel Castro**, Hugo Chávez sekä yhteiskunnallista epävakautta aiheuttavat intiaaniliikkeet Boliviassa, Ecuadorissa ja Perussa sekä Brasilian ja Uruguayn vasemmistohallitukset.

Chavez aikoo viedä Robertsonin oikeuteen

Konservatiivinen jenkkipappi Pat Robertson kehotti 22.8. suosituissa tv-ohjelmassaan, että yhdysvaltalaisten olisi ehkä syytä salamurhata Venezuelan presidentti Hugo Chavez.

Venezuelan hallitus aikoo nostaa syytteen tv-pastoria vastaan, koska ehdotus valtionpäämiehen salamurhaamisesta on terroristiteko.

Matti Laitinen

Lähteitä:
Lähteet:**http://www.counterpunch.org**: Pope Benedict XVI, a Rightwing Politician, VICENTE NAVARRO, MTV3, Catholicnet, Destaque Internacional - Informes de Coyuntura

Presidentinvaaleista 2006

Presidenttiehdokkaat kaivavat par'aikaa lähtökuoppia ensi talven kisoihin. Seitsemän puolueiden ehdokasta on jo ilmoittautunut koitokseen. Liberaalit ja Sosialistiliitto keräilevät 20 000 kannattajakorttia ehdokkailleen.

Alla lyhyet kommentit vaaleihin osallistuvista presidenttiehdokkaista.

Tarja Halonen

Halonen EU:n ulkoministerinä ylisti Naton ilmapommitusten tuhoja Jugoslaviassa. Hän on kuitenkin taktisista syistä välttänyt visusti vaatimasta Suomen liittymistä Naton täysjäseneksi. Kuitenkin Halosen johdolla Suomea on kytketty yhä tiiviimmin Naton koneistoon. Halonen on pohjustanut tulevaa kannanmuutostaan lausunnoillaan tyyliin "Kyllähän sinne voisi liittyä, mutta en näe syitä, miksi nyt".

Vasemmistoliitto on asettunut Halosen tueksi. Puolueen johto tukee Halosen Nato-kantoja. **Suvi-Anne Siimeksen mielestä** vasemmistoliiton pitää hyväksyä se, että Suomi ei sulje pois mahdollisuutta liittyä Natoon. Puolue on pahasti hajallaan Nato-asiassa. **Esko-Juhani Tennilän** mielestä **Nato**-optio on ehkä tai puoliksi kyllä Natolle.

Matti Vanhanen

Vanhanen on keskustan ehdokkaana takinkääntäjien kruunaamaton kuningas. Hän tuli aikanaan tunnetuksi ydinvoiman vastustajana ja pontevana Emu- ja EU:n perustulakikansanäänestysten vaatijana.

Vanhanen oli valmistelemassa Paavo Lipposen I hallituksen aikana työreformia, minkä erityisesti toista versiota SAK piti työehtosopimusjärjestelmän murtamisena ja uhkana koko työehtosopimusjärjestelmälle. Kesällä 2003 kysyttiin Kosovossa silloisen puolustusministeri Vanhasen kantaa Suomen suhteesta Natoon. Hän muistutti liittoutumattomuuden olevan osa hallitusohjelmaa, mutta se ei saa olla este yhteistyövalmiuden parantamisesta Naton suuntaan.

Natoon otetaan uusia jäseniä seuraavan kerran v 2006. Ovi on auki Suomelle, sanotaan amerikkalaisten sanovan.

Sauli Niinistö

Kokoomuksen ehdokas on lukenut gallup-kyselyjen tuloksia. **Niinistö** ilmoitti heti alkajaisiksi, ettei Suomen **Nato**-jäsenyys ole ajankohtainen vaaliteema. **Halonen** ilmeisestikin toivoo, että ulkopolitiikka nousisi vaalien suureksi teemaksi. Ovelaa toivomus, sillä Halosen pääkilpailijoilta Vanhaselta ja Niinistöltä puuttuvat käyttökelpoiset lyömäkirveet ulkopolitiikassa.

Heidi Hautala

Aikanaan Hautala edusti ekososiaalista poliittista linjaa, mutta heinäkuussa 1991 ns. EU-puheessaan hän yllättäen luopui siitä ja alkoi suuntautua suurpääoman etuja edustavan EU:n kannalle. EU-kansanäänestyksen aikoihin Vihreä liitto sai runsaasti rahaa suurpääoman järjestöiltä ja liiton rooli oli melko ratkaiseva kansanäänestyksen tuloksen kannalta.

Hautalan kampanjassa on monia piirteitä. Hän arvostelee Halosta suomettumisen ajan politikoinnista ja vaatii myös presidentin ulkopoliittisten valtaoikeukeuksien riisumista**.**

Hautalan mielestä Nato-jäsenyyden hakeminen ei ole ajankohtaista. Turvayhteistyössä Hautala luottaa EU:hun ja YK:hon**".**

Bjarne Kallis

Päinvastoin kuin Hautala kristillisdemokraattien Kallis vaatii presidentille lisää sisäpoliittista valtaa. **Kallis** ihmettelee joidenkin presidenttiehdokkaiden innokasta suhtautumista Nato-jäsenyyteen. Kalliksen vaalilupaus on realistinen: -Jos minusta tulee presidentti niin lupaan toimia niin että minut valitaan uudelleen kuuden vuoden kuluttua.

Henrik Lax

Suorimmin Nato-jäsenyyden puolesta liputtaa RKP:n harmaahapsi Henrik Lax. Laxille Nato on vaaliteema. Lax kerää ääniä jonkinverran ruotsinkieliseltä väestönosaltamme.

Timo Soini

Perussuomalaisten ehdokas Soini hehkuttaa: -Pääteemani on Suomen itsenäisyys. Nykymuotoinen EU-jäsenyys rajoittaa jo merkittävästi Suomen itsenäisyyttä ja suvereniteettia.

Ennen viime eduskuntavaaleja Soini julisti kannattavansa Suomen EU-jäsenyyttä, jos suomen kieli säilyy EU:n virallisena kielenä. EU:n komissio ja parlamentti säikähti ja suomen kieli säilyi.

Soini määrittelee itseni maisterisjätkäksi ja suomalaiseksi ihannejuntiksi, joka ei kärsi itsetunto-ongelmista, siksi ei uhoa, ei vihaa, eikä pelkää ketään. Minusta tällainen lausunto on jätkän häpäisemistä: jätkä ei vaihda EU-kantaansa joka puolen vuoden välein.

Ilkka Tillanen

Sosialistiliiton tukema Utopia 2006 -ryhmä haluaa tuoda uusi vasemmistolaisen vaihtoehdon presidentinvaaleihin ja kerää kannattajakortteja mikkeliläiselle vasemmistonuorten jäsenelle Ilkka Tillaselle. Sosialistiliiton mukaan Tillanen voisi haastaa vaaleissa suomalaisen poliittisen eliitin ja estää oikeistolaista populistia Timo Soinia keräämästä ainoana "vaihtoehtona" protestiäänet.

Tillanen ottaa ulko- ja turvallisuuspolitiikassa selkeän kielteisen kannan NATO:on Myös EU:n taistelujoukot tai "nopean toiminnan joukot" tulisi lopettaa, ainoat rauhanturvaoperaatiot jotka voidaan hyväksyä tapahtuvat YK:n kautta.

- Nykyiseen kehitykseen, jossa pörssiyhtiöt tekevät huippotuloksia, joilla lihotetaan vain osakkeenomistajien kukkaroita samalla kun työntekijöitä pistetään pihalle ja jäljelle jäävien olot vain heikkenevät, pitää puuttua.

- 0,7% kehitysapuun on myös yksi keskeinen vaatimus, jota tulen pitämään esillä. Tillanen sanoo inhoavansa mm turkistarhausta, McDonaldsia, öljyyhtiöitä ja Yhdysvaltojen nykyistä ulkopolitiikkaa.

Lopuksi

Minulle valinnan tekeminen tästä joukosta tuntuu ylivoimaisen vaikealta. Toivon lukijoille parempaa menestystä!

Juhani Tanski

Poliisilain muutokset vievät totaaliseen poliisivalvontaan

Viime aikoina on puhuttu julkisuudessa ihmeen vähän poliisilakeihin tehdyistä muutoksista. Kumminkin tehdyt lain muutokset suistivat entistä enemmän maamme poliisilaitoksen pois vakaalta luottamukselliselta tieltä. Tietenkään ei voida koskaan unohtaa, että poliisi on aina viime kädessä vallassa olevan luokan työväline. Työväline, jolla vallassa oleva luokka varmistaa valtansa.

Kuitenkin meillä, täällä pohjolassa, on voitu viime vuosina jotenkin totutella ajatukseen, ettei meitä yleisesti ottaen poliisi uhkaa. On voitu hyvällä syyllä olettaa, että poliisi toimii suhteellisen tasapuolisesti tavallisten ihmisten kanssa, kun puhutaan asiasta hyvin yleisessä mielessä. Tasapuolisuudella tarkoitan lähinnä toimintaa erilaisten demokraattisten oikeuksien ja velvollisuuksien toteutumisessa. Viime vuosina sitä on uskaltanut luottaa, että poliisi virkamiehenä toimii suurin piirtein lojaalisti työväen ja muita rauhanjärjestöjä kohtaan.

Käsittääkseni viimeisiä kärjistymiä, jossa voidaan poliisin todeta olleen selvästi järjestäytynyttä, kansalaisten vapaata mielipiteen ilmaisua vastaan, ovat olleet:

- Kemin lakkolaisten ampuminen,
- lakkolaisten hakkaaminen Arabian tehtaan porteilla,
- yleislakon aikana tapahtuneet ratsupoliisien hyökkäykset lakkolaisten joukkokokouksiin sekä kapinapykälän lukeminen Senaatintorille kokoontuneille lakkolaisille,
- Kansainvälisen nuorten ja yliopilaiden festivaaleilla ulkomaisten vieraiden pamputtaminen,
- ja viimeisiä tämän kaltaisia tapahtumia taitaa aikakirjoissa olla tapaukset elintarvikelakon ajoilta.

Vastaavanlaisia tapauksia jossa poliisi on komennettu rauhanliikkeen tai nuorisoliikkeen tilaisuuksiin esiintymään väkivaltaisesti on viimeksi kait ollut rukouslauantain vastaiset mielenosoitukset ja Persian shaahin vastainen mielenosoitus.

Noiden tapahtumien jälkeen on tasavallassamme ollut sangen rauhallista. Miksi sitten muistelin noita vanhoja tapauksia? Ne nousivat mieleeni siksi, että nyt näyttäisi tapahtuvan jotain hyvin arveluttavaa. Voisipa ajatella, että joku tai jotkut tahot valmistautuu rikkomaan tämän rauhallisen ajan. Rauhallisen ajan rikkoja näyttäisi tällä kertaa olevan joku muu kuin tavallinen kansalainen. Johonkin kummaan on sisäministeriö päättänyt nyt kansalaisia valmistaa.

Hallituksen antama esitys Eduskunnalle laiksi poliisilain muuttamisesta kantaa nimeä Hallituksen esitys: HE 266/2004. Esitys annettiin Eduskunnalle 14.12.2004 pidetyssä täysistunnossa. Sen esitteli Sisäasiainministeriö.

Eduskunta kävi siitä lähetekeskustelun jonka pohjalta asia lähetettiin hallintovaliokuntaan. Perustuslakivaliokunta ja lakivaliokunta antoivat aikanaan lausuntonsa hallintovaliokunnalle.

Tähän mennessä ainoa näyttävästi julkisuudessa lain sisältöön puuttunut kansanedustaja on Ruotsalaisen Kansanpuolueen edustaja Astrid Thors. Hänen haastattelunsa julkaisi Helsingin Sanomat 24.1.2005 näkyvästi.

Astrid Thors oli artikkelin mukaan huolissaan esimerkiksi seuraavista asioista: "Sisäministeriö haluaa helpottaa puhelinkuuntelua sillä perusteella, että potentiaalisten terroristien jäljille olisi helpompi päästä. Vähäinenkin epäily terrori teon suunnitteluun sallisi puhelinkuuntelun. Tuomioistuimen lupa siihen tarvitaan edelleen, mutta ennen luvan saamista poliisi saisi kuunnella terrorismin suunnittelusta epäilemänsä puhelinta päällystöön kuuluvien poliisimiehen luvalla. Lisäksi poliisi saisi kuunnella puhelinta vuorokauden ajan ennen kuin sen tarvitsisi pyytää siihen lupa tuomioistuimelta. Thors pitää tätä liian pitkänä aikana. "Kuka voi valvoa, että epäilyn edellytykset täyttyvät?" Noin siis kansanedustaja Astrid Thors Helsingin Sanomien julkaisemassa artikkelissa. Tuohon hallituksen esitykseen tutustuttaessa ei voi muuta todeta kuin, että Astrid Thorsin onkin syytä huolestua. Se vain on minua ihmetyttänyt, että missä ne loput kansanedustajat ovat? Niin missäpä ovat ne niin sanotun länsimaisen vapauden puolesta puhujat?

Mitäpä lukijat pidätte esimerkiksi hallituksen esityksessä olevasta seuraavanlaisesta tekstistä:

"4.6. Telekuuntelun edellytykset: Perustuslain 10 §:n 2 momentissa on säädetty kirjeen, puhelun ja muun luottamuksellisen viestin salaisuudesta. Saman pykälän 3 momentissa on todettu, että lailla voidaan säätää välttämättömistä rajoituksista viestin salaisuuteen yksilön ja yhteiskunnan turvallisuutta taikka kotirauhaa vaarantavien rikosten tutkinnassa, oikeudenkäynnissä ja turvallisuustarkastuksessa sekä vapauden menetysaikana.

Poliisin toiminnan päämäärät ovat poliisilain 1 §:n 1 momentin mukaan oikeus- ja yhteiskuntajärjestyksen turvaaminen, yleisen järjestyksen ja turvallisuuden ylläpitäminen sekä rikosten ennalta estäminen, selvittäminen ja syyteharkintaan saattaminen."

Hieman myöhemmin hallituksen esityksessä todetaan: "Perustuslakivaliokunta on puolestaan lausunnossaan (PeVL 2/1996 vp) todennut seuraavaa: "Näiden perustuslaissa käytettyjen ilmaisujen voidaan pelkin kielellisin perustein ymmärtää tarkoittavan "ainoastaan tehtyjä rikoksia". Käytännössä ei kuitenkaan ole mahdollista vetää täsmällistä rajaa rikoksen tekohetken mukaan. Monien rikosten luonteesta johtuu, että niiden selvittäminen ei ole mahdollista mikäli rikoksen tekeminen ei ylipäätään paljastu, mikä puolestaan saattaa ennakoida varautumista rikoksen tapahtumiseen".

Eli hyllyvällä suolla ollaan. Tuohan tulkinta mahdollistaa seuraavan muistion ajatuksen: "Tämä tulkinta sallii myös sellaisten rajoitusten säätämisen, jotka kohdistuvat poliisitoimenpiteisiin ennen esitutkinnan aloittamista, mikäli tämä johtuu kysymyksessä olevien rikosten luonteesta."

Hieman myöhemmin on hurskasteleva lausahdus: "Ehdotetulla säännöksellä ei puututa kenenkään oikeuksiin enempää kuin on välttämätöntä. Telekuuntelulla kyetään pikemminkin rajaamaan toimenpiteet kohdistumaan tarkemmin potentiaalisiin rikoksentekijöihin ja sulkemaan ulkopuoliset tehokkaammin pois."

Oma mielenkiintoinen sarka oli poliisilain 20 § muutoksessa ehdotetut muutokset. Pykälän otsikkona oli "Rikoksilta ja häiriöiltä suojaaminen". Muutosesityksestä löytyi seuraavanlainen muotoilu:

"Henkilö saadaan poistaa paikalta myös, jos hän käyttäytymisellään aiheuttaa taikka hänen uhkauksistaan tai muusta käyttäytymisestään ja aiemmasta käyttäytymisestään vastaavassa tilanteessa voidaan päätellä hänen todennäköisesti aiheuttavan huomattavaa häiriötä tai välitöntä vaaraa yleiselle järjestykselle ja turvallisuudelle."

Sangen mielenkiintoiseksi asian tekee kun katsotaan mitä muualla esityksessä sanotaan samasta asiasta: "Säännös rajoittaisi perustuslain 13 §:ssä mainitun kokoontumisvapauden käyttöä ja perustuslain 7 §:ssä turvattua henkilökohtaista vapautta." Ja hetkeä myöhemmin hallituksen esitys jatkuu: "Koska säännöksen tarkoitus on turvata nimenomaan muiden henkilöiden perustuslain suojaamien oikeuksien toteutumista, voidaan ehdotettua sääntelyä pitää myös painavan yhteiskunnallisen tarpeen vaativana. Ennalta estävällä puuttumisella vakaviin häiriöja vaaratilanteisiin parannetaan myös kohdehenkilön tulevaa oikeudellista asemaa."

Hallituksen esityksen yksityiskohtaisissa perusteluissa täsmennetään vielä asiaa seuraavasti verrattaessa ehdotusta voimassa olevaan lakiin: "Ongelmana esimerkiksi mielenosoituksissa on ollut se, että vaikka henkilön voitaisiin päätellä todennäköisin syin syyllistyvän tekoon, joka tulisi aiheuttamaan välitöntä vaaraa yleiselle järjestykselle ja turvallisuudelle, ei henkilön ennakoiva paikalta poistaminen ja mahdollinen kiinniotto ole ollut mahdollista."

Timo Kangasmaa
SFT:n kuulumisia

Neuvostoliiton Kommunistinen Puolue NKP – samalla kertaa nuori ja vanha

Heinäkuussa 1992 vuosisadan mittainen puolueemme historia aloitti uuden vaiheen. Vain vuosi vastavallankumouksellisen kaappauksen ja puolueemme pannaan julistamisen jälkeen NKP:n ylimääräinen ja epätavallinen XXIX puoluekokous julisti puolueen restauraation.

Meidän ystävämme ja vihollisemme kysyvät meiltä usein: ”Miksi teidän puoluettanne kutsutaan edelleenkin NKP:ksi vaikka Neuvostoliittoa ei enää ole?” Kyllä, Neuvostoliittoa ei enää ole, mutta sen uudelleen elvyttämiseksi tarvitaan vakavasti otettavaa poliittista voimaa, organisaatiota, joka haluaa taistella Neuvostoliiton takaisin palauttamisen puolesta. Ja sellainen voima löytyy – meidän puolueemme, Neuvostoliiton Kommunistinen Puolue!

Nyt meidän puoluejärjestömme toimivat noin puolessa entisen Neuvostoliiton tasavalloista vaikkakin valtaosa sen jäsenistä elävät Venäjän Federaation alueella. 90-luvun alun pienen kauden jälkeen puolueemme osat toimivat erillään toisistaan eri tasavalloissa, mutta nyt me olemme jälleen keskitetty puolue.

Vastakohtana Itä-Euroopan maille, missä entisten kommunististen puolueiden opportunistinen johto muutti puolueensa nimen ja avoimesti hylkäsi marxismin, meidän maassamme ei näin ole tapahtunut. Nyt valtaosassa tasavalloistamme kansan tietoisuudessa sanalla ”kommunismi” on varsin myönteinen kaiku. Yritykset toistaa tasavalloissamme itäeurooppalainen kokemus, luomalla esimerkiksi Venäjälle niin kutsuttu ”palkansaajien sosialistinen puolue” (vrt. SDP) ovat epäonnistuneet häpeällisesti. Opportunistit olivat pakotettuja luomaan peitenimillä kommunistisia puolueita (kuten niin kutsuttu Zjuganovin johtama Venäjän Federation Kommunistinen Puolue), jotka kuitenkin käytännössä harjoittavat sovinnollista politiikkaa vallassa olevan hallinnon suhteen. Epäilemättä tämä hankaloittaa vakavasti aitojen marxisti-leninististen voimien toimintaa.

Ei ole epäilystäkään, etteikö syyt sosialismin tilapäiselle tappiolle Neuvostoliitossa tarvitsisi edelleenkin huolellista marxilaista analyysiä. Kuitenkin, on jo nyt selvää, että avainroolia tässä katastrofissa eivät näytelleet niinkään lännen vastavallankumoukselliset voimat kuin rappeutuneen puolueen ja valtion hallinnon halu johtaa valtio kapitalismiin. Ja vaikka Gorbatshovin henkilökohtaista panosta tässä prosessissa on vaikea yliarvioida (vuoden 1992 NKP:n restauraatioon pyrkinyt XXIX puoluekokous erotti hänet puolueesta ja vaati valtion hallintoa viemään hänet oikeuteen syytettynä maan hajottamisesta), hän epäilemättä kuvasti koko hallitsevan yhteiskuntaeliitin tavoitteita. Osa aikaisemmin ns. nomenklatuuraan kuuluvista johtajista muuttuivat myöhemmin kapitalisteiksi ja heidän liittolaisensa uudessa valtiossa, muodollisesti oppositiossa heihin nähden, ajavat tosiasiassa samanlaista politiikkaa ja tavoitteita muodostaakseen samanlaisen kaksipuoluejärjestelmän kuin mitä USA:ssa on.

Uuden NKP:n pääsihteeri Sergei Borisovich Skvortsov työhuoneessaan.

Tämä ei merkitse, että me näkisimme koko entisen puolueen ja sen talousjohtajat negatiivisessa valossa. Me teemme yhteistyötä useiden talousjohtajien ja heidän järjestöjensä kanssa, meidän omissa riveissämme on joitakin aikaisemman puolueen toimihenkilöitä. Kuitenkin tällaiset henkilöt ovat vain vähemmistö koko nomenklatuurasta.

Kuten tunnettua, Putinin vallan aikana Venäjä aloitti kapitalistisen liberalisoinnin uuden vaiheen. Lainsäätäjät laillistivat yhteiskunnallisessa omistuksessa olevan maan myymisen, toteuttivat feodalistisen työlain, poistivat valtiolta viimeiset jääneet yritysten talouden säätelemiseksi. Tänä vuonna tehdyt äskeiset talouden elvytystoimenpiteet johtivat lamaan, joka sai aikaan voimakkaan kurjistumisen työväenluokan keskuudessa, joiden elintaso verrattuna Neuvostoliiton aikaiseen on jo pudonnut 1/3 – 1/4 osaan, joissakin tasavalloissa 1/10 osaan tai vielä sitäkin alemmaksi.

Venäjällä, jonka tapahtumat vaikuttavat vahvasti muihin tasavaltoihin, syntyi myös vallankumouksellinen tilanne syksyllä 1998. Valitettavasti meidän puolueemme ei ollut tuolloin kyllin voimakas hyötyäkseen siitä, kun taas sovinnolliset vasemmistolaiset voimat olivat tyytyväisiä asemaansa ”Hänen Majesteettinsa oppositiona”.

Tänä vuonna niin kutsuttu palveluiden rahaksi muuttaminen, tosiasiassa eräiden yhteiskunnallisten palveluiden lopettaminen aiheutti yhteiskunnallisen jännityksen voimakkaan kärjistymisen. Ja nyt jännitys yhä vain kasvaa, koska inflaatio kasvaa n. 30% vuodessa ja taloudellinen kasvu ilmenee vain paperilla.

Yhteiskunnallis-taloudellisen tilanteen heikentyminen on vähentänyt myös Putinin kannatusta, joka nyt on noin 20-25 prosenttia. Yhteiskunnallinen liikehdintä, joka viime vuosina kuihtunut, on tänään voimakkaasti nostamassa päätään Venäjällä. Nyt Venäjä on uuden vallankumouksen kynnyksellä.

Tuomiten sekä oikeisto-opportunismin ja äärivasemmistolaisuuden meidän puolueemme toimintaa ohjaa marxismi-leninismin aikojen kuluessa testatut periaatteet. Irtisanoutumatta toiminnasta parlamentissa me samaan aikaan tutkimme joukkoliikkeiden taistelumuotoja, ennen kaikkea työläisten taistelua yhteiskunnallisten ja taloudellisten oikeuksiensa puolesta, lakkoliikkeiden luomista kansanvallan alkumuotoina ja niiden toiminnan koordinoimista. Vuonna 1994 meidän puolueemme oli aloitteen tekijä Yleisvenäläisille päiville protestiksi työtätekevän kansan elintason laskulle (Venäjän sisäministeriön mukaan tähän protestiliikkeeseen osallistui satoja tuhansia ihmisiä). Meidän puolueemme pitää yhteyksiä monilla eri aloilla toimiviin ay-liikkeisiin Venäjällä ja muissa tasavalloissa. Me otamme osaa sellaisiin oppositiovoimien yhteistyötä järjestäviin liikkeisiin kuten ”Venäjän sosiaalifoorumi”, ”Kansa ja sosiaalinen oikeus” ja ”Alueiden välinen lakkokomitea”.

Toinen tärkeä linja toiminnassamme on alueiden ja koko maan keskinäisen yhtenäisyyden puolustaminen. Kuten tunnettua, nykyinen Venäjän johto käy neuvotteluja osan Kuriilien saarista luovuttamiseksi Japanille. Tällainen toisen maailmansodan tuloksen uudelleentulkinta on mielestämme sietämätöntä. Vuonna 1992 NKP:n organisoima liike ”Yleisvenäläinen komitea Kuriilien puolustamiseksi” on järjestänyt massamielenosoituksia protestiksi ja Venäjän hallituksen suunnitelmien murtamiseksi. Nyt kolmetoista vuotta myöhemmin kamppailu yhä jatkuu. Muista ulkopolitiikan kysymyksistä haluaisin korostaa kielteistä suhtautumistamme EU:hun ja Natoon, erityisesti niiden laajenemiseen. Tietenkin me myös tuomitsemme kaikki myönnytykset lännelle, mitä Putinin hallinto tekee Venäjän kansan kustannuksella.

Tämä ei kuitenkaan merkitse, että me otamme pistimet ojossa vastaan Venäjän nykyjohdon kaiken ulkopoliittisen toiminnan. Me toivotamme tervetulleeksi jokaisen askelen. joka suuntautuu Venäjän kansainvälisen aseman vahvistamiseen ja entisen Neuvostoliiton tasavaltojen suhteiden syventämiseen. Erityisesti NKP kannattaa nk. ”Shanghain yhteistyöjärjestön” luomista, josta voi muodostua tärkeä askel matkalla kohti ”moninapaista maailmaa”, joka vastustaa USA:n monopolien yrityksiä sanella tahtonsa muille maille kapitalistisen globalisaation merkeissä.

Meidän vahvan vakaumuksemme mukaan monopolien maailmanlaajuiseen hyökkäykseen työtätekevien oikeuksia vastaan me kommunistit voimme vastata vain tehostamalla kansainvälistä yhteistyötä kaikessa toiminnassamme. Nyt puolueellamme on toverilliset siteet moniin kommunistisiin ja vasemmistolaisiin järjestöihin ympäri maailmaa.

Näiden joukossa me arvostamme korkealle perinteisiä yhteyksiämme Suomen kommunisteihin. Me uskomme, että suhteemme tulevat vain vahvistumaan ajan myötä.

Loppuyhteenvetona toivotan Kansan äänen lukijoille terveyttä ja iloa ja kaikille Kommunistisen liiton jäsenille menestystä taistelussanne työtätekevien oikeuksien ja etujen puolesta.

Sergei Borisovich Skvortsov
Pääsihteeri, CPSU (NKP)

Hiroshima, sotarikos

Uusi historiantutkimus paljastaa Hiroshiman ja Nagasakin ydinpommien todelliset motiivit, ne olivat varaslähtö kylmään sotaan. Yhdysvaltalaishistorioitsijat Peter Kuznick ja Mark Selden ovat osoittaneet ontoksi presidentti Trumanin ja Yhdysvaltain hallinnon virallisen väitteen, että ydinpommit olivat välttämättömiä sodan lopettamiseksi ilman amerikkalaishenkiä vaativaa miehitysoperaatiota. Kuznik ja Selden esittelivät tutkimustuloksiaan Greenpeacen lehdistötilaisuudessa Lontoossa 21. heinäkuuta 2005.

Kuznikin ja Seldenin tutkimukset tukevat aikaisemmin esitettyä näkemystä, että Hiroshiman ja Nagasakin iskujen todellinen päämäärä oli Yhdysvaltain ydinpelotteen luominen kylmän sodan konflikteja varten.

Kuznik ja Selden ovat tutkineet Yhdysvaltain, Japanin ja Neuvostoliiton diplomaattisia arkistoja. Arkistot paljastavat presidentti Trumanin ja Yhdysvaltain asevoimien ylimpien komentajien olleen yhtä mieltä siitä, että Japani oli valmis rauhaan jo ennen iskuja Hiroshimaan ja Nagasakiin.

Jo Trumanin 15. elokuuta 1945 toimeksiannosta laadittu ja vuotta myöhemmin julkaistu selvitys sodan kulusta piti varmana, että ilman miehitystä, ilman atomipommeja ja ilman Neuvostoliiton liittymistä sotaan Tyynellä valtamerellä Japani olisi varmasti antautunut ennen vuoden 1945 loppua, todennäköisesti jo ennen marraskuun 1945 alkua. Japanin suunnitellun miehityksen alkamispäivä olisi ollut 1. marraskuuta. Hyökkäys Hiroshimaan tehtiin 6. elokuuta 1945.

Haagin kansainvälisen rikostuomioistuimen (ICC) sääntöjen mukaan Hiroshiman ja Nagasakin ydinpommi-iskut sekä sodan loppuvaiheen ilmahyökkäykset siviilikohteisiin Japanissa ja Saksassa tulisi määritellä sotarikoksiksi.

Hiroshiman ja Nagasakin ydinpommit tappoivat välittömästi tai ennen vuoden 1945 loppua ainakin noin 220 000 ihmistä. Kuznick ja Selden syyttävät Trumania tietoisista rikoksista ihmisyyttä vastaan, eli Truman oli sotarikollinen.(lähde:Kominform/Workers World)

Kansan ääni kuuluu muutoksen puolesta

Paskan paikkaajat

"Globalisaatio ei sinänsä ole hyvä tai paha". Niin, se on kapitalisteille hyvä ja ihmisille huono asia. Yli sata vuotta sitten työolot olivat länsimaissa kurjat ja nyt on tehty taloudellisia ja poliittisia päätöksiä, jotka johtavat samaan tilanteeseen. Politiikka muuttuu, jos ihmiset valitsevat edustajikseen kapitalismin globalisaatiota ja Euroopan kapitalistikartellia (EU:a) vastustavia puolueita.

Globaalitalouden palauttamiseksi kansan taloudeksi tarvitaan toki muidenkin kuin Suomen ratkaisuja. Vitsissä Suomi oli viimeinen maa, joka muuttuisi sosialistiseksi. Jälkijunassa ollaan taas. Muut maat epäilevät jo eurojen diktatuuria, kun Suomen hallitus vielä intoilee siitä.

Globaalikapitalistit ja heidän apurinsa (poliitikot Vasemmistoliitosta Kokoomukseen) sumuttavat kauniilla sanoilla. Demareilta, etunenässä Porkkanapäältä, saamme kuulla globalisaation epäkohtien poistamispuheita tyyliin "Oikeudenmukainen globalisaatio". Siinäpä nimi! Kapitalismistahan ei löydy kuin isomman ja voimakkaamman oikeutta. Demarit ovat paikkailleet demokraattista (!) kapitalismiamme niin, että paikka on paikan päällä! Demarien mieleenhän ei tule, että itse kapitalismissa olisi vika, joka aiheuttaa kilpailun, markkinoiden anarkian, työttömyyden ja eriarvoisuuden. Tai sitten he eivät edes ajattele.

Pitää olla umpitollo opportunisti ja valehdella vielä itselleen, jos ei tajua, että kaikki EU:n päätökset ovat olleet kapitalismin globalisaation mukaisia huononnuksia julkisiin palveluihin - ja että EU :n perustuslaki olisi ollut jättihuononnus tavallisten ihmisten elämään. Jos joku näkee EU:ssa muuta kuin kapitalistikartellin - häntä voi kutsua näkyjen näkijäksi, todellisuudelta silmänsä ummistavaksi haihattelijaksi.

Nämä poliitikot puhuvat, kuten porvarit yleensä, että työttömyyteen, eriarvoisuuteen ym. ratkaisu olisi talouskasvussa. Suurempaa valetta ei olekaan! Kokemus ja myös tilastot osoittavat, että viimeisen kymmenen vuoden aikana talouskasvu on vain lisännyt eriarvoisuutta. Siis itse talousjärjestelmä, kapitalismi, on ongelma. Kapitalismihan perustuu työntekijäin työn tulosten varastamiseen - globaalisti. Riistokapitalismi on ryöminyt katuojasta ihmisten ilmoille. Uutta siinä on vain se, että nyt se kelpaa globalisaation nimellä Suomessa kaikille Kokoomuksesta Vasemmistoliittoon. Uutta on myös aatteen puute vasemmistopuolueissa.

Vasemmistopuolueissa? Porvaridemokraatti Liisa Jaakonsaari hylkäisi vasemmistokäsityksen ja puhuisi mieluummin vaikka demokraateista ja republikaaneista. Rehellistä ja oikeata puhetta! Työväenaatettahan SDP:n johdossa ei ole ollut vuosikymmeniin. Onko SDP sitten oikeistovai keskustaoikeistopuolue, se on samantekevää. Jos mikä niin se, että SDP, tuo Usan perseennuolija, teki töitä CIA:lle ja sai rahaa siltä, kertoo mikä SDP on. Kapitalistien asialla, kuten se Vasemmistoliiton siilitukka, joka ei ole koskaan ollut minkään sortin sosialisti.

Kommunismia parjataan. Kumma kyllä, nuo "kommunismista vapautuneet" niin Venäjällä kuin monissa muissakin entisissä sosialistimaissa kaipaavat entistä järjestelmää takaisin! Se takasi eläkeläisille jonkinlaisen toimeentulon ja useimmille työtä, porvarillinen demokratia vain kerjäämisen ja prostituution. He ovat nähneet ja kokeneet, että kapitalismi on hyvä vain harvoille, kun sen periaate on hyvän hoidon, hyvinvointivaltion ja kaiken inhimillisen vastakohta: Kilpailu ja heikomman sortaminen. Se on Suomenkin ja EU:n työläisten tie, jos globalisaatiouskovaiset eli paskan paikkaajat saavat yhä enemmistöjä parlamentteihin.

Hannu Alm
Helsinki

Kova kapitalismi tarvitsee kovaa kuria

Äskeisten Lontoon liikennevälineissä tehtyjen pommiattentaattien seurauksena poliisien valtuuksia lisättiin. Ohjeisiin kuului myös, että terroristiksi epäilty tulee pysäyttää ampumalla päähän. Poliisin liipasinherkkyys ja agressiivisuus kiihottuivat siihen malliin, että ampuivat ilman minkäänlaisia perusteita syyttömän miehen.

Meillä Suomessa poliisit saivat myös äskettäin harjoitella kriisiajan meininkiä yleisurheilun maailmanmestaruuskisoissa. Oli aitaa, estettä, vartijoita, kulkulupien kysyjiä ja ties mitä. Ja varmasti kaikki "epäilyttävän" näköiset ihmiset joutuivat erikoistarkkailuun. Turvatoimet olivat kuulemma vieläkin laajemmat, kuin v. -75 Etyk- kokouksen aikoina.

Urheilukisat olivat laaja mediatapahtuma. Sen sain huomata minäkin, kun mökinmaalaushommissa pidin radiota jatkuvasti avoinna. Korvani herkistyivät kun eräs toimittaja urheilu- uutisten lomassa muisteli Etykin aikaa ja sitä kun Espoon Laajalahdella silloin 30 vuotta sitten "eräs pikavene kieltäytyi noudattamasta poliisin pysähtymiskäskyä". Juuri näillä sanoilla silloin 30 vuotta sitten puolusteltiin sitä, kun poliisien tulituksen seurauksena Laajalahdella kaksi miestä menetti henkensä.

Totuutta silloinkaan tapahtumasta tuskin koskaan tiedotusvälineisiin saatiin. Onni ja Elmeri olivat Otaniemen venerannassa kavereidensa kanssa korjailemassa venettään. Vene oli silloinen Flipper, jossa oli ns. katamaraanipohja. Veneessä oli 20 hv moottori ja sillä saavutettiin korkeintaan 6-7 solmun nopeus. Välillä miehet kävivät koeajolla. Ilta alkoi pimetä, kun taas lähdettiin koeajolle. Pahaksi onneksi heidän reitilleen osui poliisivene, josta oli annettu jonkinlainen pysähtymiskehotus, jota miehet eivät ymmärtäneet. Koska minkäänlaisesta pikaveneestä ei ollut kyse, olisivat poliisit helposti voineet ajaa lähinnä soutuveneen vauhtia kulkeneen veneen rinnalle. Näin he eivät kuitenkaan tehneet, vaan tempasivat valopistoolin ja ampuivat valoammuksen veneen sisään seurauksella, että vene syttyi palamaan.

Ehkä poliisien kyseenalaiseen reagointiin vaikutti se, että Lehtisaaresta he olivat poimineet meriajelulle kaksi "hienostorouvaa". Ehkä vaikutti myös se, että he olivat nauttineet eräältä merihuoltoasemalta noutamaansa olutta, jota siellä säilytettiin poliiseja varten. Poliisit kylläkin saivat pienen (alle vuosi) linnatuomion ja menettivät virkansa.

Niin tämä kuin Lontoonkin tapahtuma osoittavat, että vähänkin kärjistyneessä tilanteessa poliisin kynnys tarttua aseeseen kohoaa yli järkevän harkintakyvyn. Meillä on uusi poliisilaki, jossa poliisin valtuuksia lisätään. On todennäköistä, että sillä ennakoidaan yhteiskunnallisen tilanteen kärjistymistä ja kriisiytymistä. Tavalliselle ihmiselle tämä ei kyllä ennakoi mitään hyvää.

Heikki Männikkö

EU :n hiekkalaatikkoleikit

Lasse Lehtinen, porvari (demari), moitti ranskalaisia siitä, että he kutsuivat EU:n uutta perustuslakia perustuslaiksi. Se olisi kuulemma mennyt läpi, jos sen olisi sanottu (ja valehdeltu) olevan vain jokin sopimus. Suomalaiset Lasse Lierolat puhuvat perustuslaillisesta sopimuksesta yrittäen sanamuodolla huijata suomalaisia. Sisältö on kuitenkin perustuslain: Yhteinen presidentti, ulkopolitiikkaa, puolustus ym. Suomessakin on uusi perustuslaki, ei kun siis uusi perustuslaillinen sopimus, tietenkin.

Kun EU:n suuret päälliköt eivät saa jotain läpi, niin silloin muutetaan sääntöjä: Äänestäkää uudelleen! EU:n uusi perustuslaki ei tule voimaan jos yksikin jäsenvaltio vastustaa sitä. Nyt Ranskan ja Hollannin kansa vastusti sitä. Sen jälkeen sanottiin, että katsotaan sitten kun kaikki ovat äänestäneet! Onneksi se on kuitenkin varma, että perustuslakia ei tule siinä muodossa, missä se esitettiin. Sen yltiöliberalismin ja militarismin meidän hallituksemme olisi hyväksynyt. Sille olisi kelvannut varmaan fasismikin.

Kun kakaroina leikittiin, niin aina löytyi joku, joka häviöllä ollessaan alkoi muuttamaan sääntöjä. Sellaisia kutsuttiin paskiaisiksi. Sellaisten kanssa ei sitten toiste leikitty. Sama juttu EU:ssa. Ei näistä sanansa syöjistä ja sääntöjen muuttajista pääse kuin eroamalla EU:sta! Nämä paskaa puhuvat johtajat eivät todellakaan halua kansaa päättämään mistään vaan ainoastaan saamaan kansan takaamaan omat päätöksensä. EU on direktoraatti, eliitin diktatuuri.

Suomen hallitus ei halua, että Suomen kansa päättäisi perustuslaista. Tietyin väliajoin kansa äänestää europarlamentaarikoista, kansanedustajista jne. On tämä käsittämätöntä! Miten hallitus voi saada kansalaisilta suostumuksen järjestämättä kansanäänestystä? Sanotaan, että on demokratia, kun enemmistö äänestää. Mistä lähtien 200 kansanedustajaa on ollut Suomen kansan enemmistö?

Ihmisten pitää saada itse päättää EU: n perustuslain hylkäämisestä tai hyväksymisestä. Päättää useimmista asioista ilman välimiehiä. Ei tämä ole mikään vaikea asia. Aivan kuten kansa saa suoraa äänestää presidentistä, sen tulisi saada päättää myös asioista eikä ainoastaan henkilöistä. Tämä siksi, että varmasti EU eli Euroopan kapitalistikartelli yrittää tuoda myöhemmin samat huononnukset; kaiken yksityistämisen ja militarisoinnin, hyväksyttäväksi. Sitä ei varmaankaan silloin kutsuta perustuslaiksi, eikä edes perustuslailliseksi sopimukseksi vaan vain joksikin sopimukseksi. Ja sehän sopii Vanhaselle ja Lasse Lierolalle.

Vaali vaalilta on huomattu, että yhä suurempi osa ihmisistä on pettynyt politiikkaan, siihen että heillä ei ole todellista mahdollisuutta vaikuttaa siihen kuin kerran neljässä vuodessa, äänestyspäivänä. Ei pidä unohtaa, että eräs lehti teki kyselyn EU:n perustuslaista suomalaisille poliitikoille - eivätkä he tienneet keskimäärin sen enempää, osa edes sen vertaa kuin "tajuton kansa"! Puheet poliitikkojen paremmasta tietoisuudesta ovat pelkkää roskaa!

Hannu Alm

Max Jacobsson ja 7 seinähullua

Nyt se Max Jacobson vasta sammakon päästi. Hän esittää uusimmassa kirjassaan ajatuksen, että jos konsensuspolitiikka ei tahdo Suomessa toimia, on perustettava seitsemän miehen salaseura, joka yksinään päättäisi diktatorisin valtuuksin, miten asioita maassa hoidetaan. Tähän salaseuraan Jacobson kelpuuttaisi ainakin Ollilan, Ihalaisen, Heinäluoman, Niinistön, Liikasen ja Laxin. Sitä viimeistä en satu muistamaan, olisiko ollut Lipponen.

Siinäpä koko Max-paran ajattelumaailma. Kabinettipolitiikkaa.

Mä haluun kahdeksanneksi !

EU:n kuolinkorinat alkaneet?

Kiittäkäämme Ranskan ja Hollannin äänestäjiä. He aukaisivat monen silmät ja auttoivat nopeuttamaan EU-kuplan puhkeamista. EU-eliitti on paniikissa niin Suomessa kuin muuallakin Euroopassa.

Tavallinen kansa on maksanut eliitin hiekkalaatikkoleikit, mutta maksuhalukkuus on katoamassa. EU kulkee kriisistä toiseen, mutta ainakin suomalaisen oikeiston mielestä siinä ei ole mitään kummallista. Asiassa on kyllä perääkin, EU:n tulevaisuus ennustettiin kriittisissä piireissä vaikeaksi jo ennen Suomen EU-äänestystä. Kriisiytyminen on ollut tavallistakin nopeampaa.

Viimeksi tehty laajennus oli vikatikki. Kun päätöksenteko oli tervanjuontia jo 15 jäsenen kesken niin eihän siitä mitään tule 25 jäsenen kanssa.

Neuvostoliitosta yritettiin tehdä kansojen sulatusuuni - pöpelikköön meni. EU yrittää samaa ja tulos on oleva yhtä kehno.

Näemme pian kun ensimmäiset maat eroavat unionista. Silloin on eliitin päätettävä yritetäänkö EU pitää hengissä panssarien voimin kuten Varsovan Liittoa. EU:n tulevasta hajoamisesta ei ole ainakaan tavallisille ihmisille mitään haittaa. Itse en ole ainakaan huomannut EU:n tuoneen elämääni mitään etuja, haittoja kylläkin.

Suomalaisille ei annettu mahdollisuutta äänestää perustuslaista, koska kansa olisi äänestänyt väärin. Samoilla periaatteilla voitaisiin lopettaa kunnallis- ja eduskuntavaalienkin pitäminen. EU:n perustuslailla on enää jätepaperin arvo joten siinä suhteessa emme suuria hävinneet, vaikka äänestysoikeutta emme saaneetkaan.

Imperiumit syntyvät ja kuolevat - se on perinne maailmalla.

Reino Welling
Jämsänkoski

Tukea Kansan äänelle

Esko Auervuolle 20,60 e, Heikki Männikkö 216,10 e, Kalle Wahrman 10,00 e, Paavo Heikkinen 20,00 e, Armeijaton Suomi 20,00 e, Tarja Männikkö 17,10 e, Reijo Katajaranta 83,20 e, Hannu Kautto 60,00 e, Eira Kärki 25,00 e, Jussi Tanski 42,50 e, Juha Kieksi 20,00 e, Paavo Junttila 50,00 e, Timo Nieminen 20,00 e, lipaskeräyksestä on tilittänyt Wäinö Pietikäinen 88,60 ja lisäksi listakeräyksellä ovat tilittäneet Esko Auervuolle 126,60 e ja Tarja Männikkö 10,00 e.

OKO 554114-227966

Linnea Eeron muistolle

Työväenliikkeen veteraani ja pitkäaikainen toverimme Linnea Eero on poistunut keskuudestamme. Linnea Fredriika Fogel syntyi 24.3.1909 Vaasassa työläisperheeseen nuoremmaksi tyttäreksi. Vaikka elämä oli kovaa, ei Linnealle tästä elämänvaiheesta jäänyt katkeria muistoja. Päinvastoin, hän muisteli usein tätä aikaa lämpimin tuntein.

Linnean ollessa 7-8 vuoden ikäinen, hänen äitinsä kuoli. Tämän jälkeen Linnea annettiin joksikin aikaa kasvatuslapseksi keskiluokkaiseen lapsettomaan perheeseen. Erinäisten vaiheiden jälkeen Linnea päätyi huutokaupan kautta äitinsä kotikonnuille Laihialle jo iäkkäämmän amerikanlesken kasvatettavaksi. Tämä vaihe oli ehkä Linnean lapsuuden parasta aikaa, sillä kasvattiäiti osoittautui lämminsydämiseksi ihmiseksi, joka köyhyydestä huolimatta kykeni tarjoamaan Linnealle hyvän elämän edellytykset. Kasvatusäiti ikääntyi, eikä kyennyt enää huolehtimaan Linneasta. Linnea joutui varakkaaseen talonpoikaisperheeseen piiaksi, jossa ankarasta työstä ei kiitosta herunut. Ystävien avulla Linnea saatiin pois talosta ensin pappilaan piiaksi ja myöhemmin muihin töihin.

Laihialla Linnea sai ensimmäisen kontaktinsa työväenliikkeeseen. Laihian työväentalolla järjestettiin nuorisotoimintaa, johon Linnea innolla osallistui. Kun hän muutti Vaasaan, jossa hän työskenteli piikana ja pumpulitehtaan työläisenä, hän hakeutui mukaan toimintaan Vaasan työväentalolle, jossa toimi aktiivisesti kommunistinen nuorisojärjestö. Työväentalolla toimi myös maailmankatsomuksellinen opintokerho, josta Linnea omaksui marxilaiset yhteiskunnalliset opit ja ihanteen, joille hän oli uskollinen elämänsä loppuun asti.

Nuorisotoiminnasta Linnea löysi myös tulevan elämänkumppaninsa Reinon. Avioliitto solmittiin 30-luvun loppupuolella Reinon kahden vankilareissun välillä. Silloin valtiollinen poliisi eli ohrana piti huolen siitä, että normaali perhe-elämä oli mahdotonta. Kolmekymmenluvun Vaasa oli kova paikka nuorelle kommunistille. Työvoimapulasta huolimatta kommunistin oli mahdotonta löytää vakinaista työtä ja jos löysikin, niin seuraavana päivänä ohranan miehet kävivät jututtamassa työnantajaa, mikä aina johti lähtöpasseihin. Kotietsinnät, poliisin seuranta ja urkkiminen olivat arkipäivää. Koskaan ei tiennyt, milloin saa syytteen maanpetoksesta.

30-luvun lopulla Kommunistinen puolue lähetti Linnean opiskelemaan Leningradin puoluekouluun. Rajan ylitys ei kuitenkaan onnistunut, vaan ryhmä, johon Linnea kuului, jäi kiinni rajalla. Seurauksena oli vankilarangaistus. Sodan alkaessa Linnea pantiin nk. turvasäilöön. Vaasan läänin vankila ja Hämeenlinnan naisvankila ehtivät tulla tutuiksi, ennen kuin Suomen ja Saksan tappion seurauksena vankilan ovet avautuivat Linnealle.

Toisen maailmansodan jälkeen Linnean elämässä koitti helpompi aika, kun kommunistien toimintaa ei enää voitu vainota. Puolue nousi Suomen politiikassa merkittävään asemaan. Ja työtä riitti. Puolueen lisäksi Linnea toimi aktiivisesti Demokraattisen naisliiton organisaattorina Vaasassa. Vasta sodan jälkeen Linnealla ja Reinolla oli mahdollisuus saattaa perhe-elämä normaaleihin uomiin ja perheeseen syntyivät Matti (-46) ja Juhani (-48).

Viisikymmenluvun lopulla perhe siirtyi Helsinkiin isän työpaikan mukana. Linnea jatkoi toimintaa puolueessa ja naisliikkeessä sekä myöhemmin Sodan ja fasisminvastaisen työn sekä Sairaus- ja tapaturmainvalidien riveissä. Kommunistisen puolueen kovassa linjataistelussa 60- ja 70-luvuilla Linnea ei suostunut antamaan tuumaakaan periksi ihanteistaan. Hän toimi aina viimeisiin vuosiin asti Kommunistisen työväenpuolueen riveissä.

Linneaa kohtasi kova henkilökohtainen isku hänen miehensä Reinon kuollessa vuonna 1973. Linnealta meni vuosia päästä surun yli. Viimeiset vuotensa Linnea vietti Kontulan vanhainkodissa, jossa tämä peräänantamaton taistelija kohtasi viimein voittajansa. Linnea kuoli rauhallisesti 8. heinäkuuta 96 vuoden iässä.

Me kaikki, jotka tunsimme Linnean jäämme kaipaamaan häntä esimerkillisenä toverina ja lujana työväenliikkeen taistelijana.

Linnea Eeron muistoa kunnioittaen

KTP:n Itä-Helsingin osasto
Sirpa Mittilä
Tauno Wallendahr
Ilmari Huuskonen
Esko Auervuolle
Reijo Katajaranta
Heikki Männikkö
Bertta Laine
Tarja Männikkö

SFT toimii

SFT tekee muistokäynnin Santahaminan punaisten muistomerkille sunnuntaina 25.09.2005. Kokoontuminen Herttoniemen metroasemalla Apteekin edessä katutasolla klo 11.00, josta lähdetään henkilöautoilla Santahaminaan. Ilmoittautuminen 18.9. mennessä Esko Auervuolteelle puh. 694 9307.

VALTTERILLE

Kirpputori Kansan äänen tukemiseksi on lauantaina ja sunnuntaina 8 - 9.10.2005 Valtterilla klo 9.00 - 15.00, Aleksis Kivenkatu 17. Pöydän numero ei ole vielä tiedossa. Tarvitsemme uutta tavaraa myyntipöytään, sillä entinen alkaa loppua.

Tavaran tulee olla puhdasta ja ehjää, jotta sitä voi kirpputorilla myydä. Jos sinulla on jotain talouden pienkonetta, astioita tms., se menee hyvin kaupaksi. Mutta myös kaik-ki muu kunnossaoleva tavara kelpaa. Varmasti sinulta tai tutuiltasi löytyy käyttökelpoista tavaraa, jota ette enää itse tarvitse. Lahjoita se kirpputorillemme ja näin saamme rahaa toimintaan. Tavaran voi toimittaa etukäteen soittamalla joko Tarja Männikkö p. 701 2628 tai Esko Auervuolle p. 694 9307 tai tuoda suoraan myyntipöydälle heti aamusta. Olemme paikalla klo 8.00.

Kiitokset kaikille, jotka ovat aiemmin antaneet tavaraa ja näin auttaneet meitä toiminnassamme.

EU:n vastainen kansanrintama ry
www.euvkr.com
euvkr@euvkr.com

Kommunistien Liitto ry
http://kommunistienliitto.tk/

Juche-aatteen opintoyhdistys -
The Society for Study of the Juche idea
Kytömaantie 174, 32200 Loimaa, fax (02) 762 2444
http://juche.vunet.org/
juche.aate@saunalahti.fi
Pyydä suomenkielistä aineistoa korealaisesta sosialismista!

KOMINFORM
Ikkuna todelliseen maailmaan
www.kominf.pp.fi
Maksuton internet-uutispalvelu. Liity maksuttomille englanninkielisille postityslistoille! Web-sivuilla suomenkielisiä katsauksia sekä luokkataistelun että geopolitiikan näkökulmista.
PL 66, 00841 Helsinki
p. 040-717 7941, fax (09) 759 1081

Uudenvuodentervehdys Kansan äänelle

Tervehdykset palautetaan 12.12.2005 mennessä Reijo Katajarannalle (os. Sunilantie 10 D, 00720 Helsinki, Heikki Männikölle (os. vellamonkatu 6 A 1, 00550 Helsinki) tai Kansan äänelle os. PL 780, 00101 Helsinki.
Henkilötervehdys 2 € ja järjestötervehdys 10 €.
Maksu tilille: OKO-pankki **554114-227966.**

Paikkakunta / kylä / kaupunginosa

Nimi	Maksu/ €

Tervehdykset yht. €

Kokouksia

EU:n Vastaisen kansanrintaman toimikunnan kokous

Seuraava EU:n Vastaisen Kansanrintaman johtokunnan kokous pidetään maanantaina 3.10.2005 Helsingissä Hermannin kerholla os. Hämeentie 67 klo 18.00. Kokouksessa käsitellään opintotyötä, EU:n vastaista työtä, kampanjaa kansanäänestyksen järjestämiseksi EU:n perustuslaista ja muuta syksyn toimintaa. Kokous pidetään jälleen laajennettuna. Sinne ovat puhe- ja esitysoikeudella tervetulleita kaikki kansanrintaman ja Kansan äänen ystävät ja tukijat.

Kommunistien Hermanni Vallilan osaston kokous keskivikkona 5.10.2005 klo 18.00 Hermannin kerholla, Hämeentie 67. Käsitellään syksyn toimintaa ja arvioidaan syysseminaarin tuloksia. Alustaa Reijo Katajaranta. Tervetuloa.

JULKAISIJAT:
EU:n Vastainen Kansanrintama ry, Kommunistien Liitto ry ja Sodan- ja Fasisminvastainen Työ ry

POSTIOSOITE:
PL 780, 00101 Helsinki

PUHELIN:
040-5643205 ja
050-5884159

PÄÄTOIMITTAJA:
Reijo Katajaranta

ILMOITUSHINNAT:
Järjestöt: 050 €/pmm
Muut 1€/pmm

Tili:
OKO 554114-227966

PAINOPAIKKA:
Kangasalan Lehtipaino

Kansan ääni

Helsingin Lähiradiossa

100,3 MHz

Keskiviikkona
- 21.9.2005
- 19.10.2005
- 16.11.2005 ja
- 14.12.2005
klo 19.00-19.30

SFT Lähiradiossa
100,3 MHz
jokaisen kuun viimeisenä keskiviikkona klo 20.00 -20.30.

Joukkoliikenteen lippujen hinnat ylös — palvelut alas?

Helsingin anorektinen säästökuuri jatkuu paitsi liikenteessä myös terveydenhoidon osalta. 30.8.2005 Helsingin terveyslautakunta käsitteli Vironniemen, Myllypuron ja Malminkartanon terveysasemien lakkauttamisia/ toimintojen supistamisia. Kaupunkiosajärjestöt ja muut järjestöt keräsivät mielenosoittajat Hakaniemessä olevan terveyslautakunnan toimiston oven eteen, mutta terveyslautakuntapa olikin luikkinut mielenosoittajia pakoon pitämään kokoustaan Malmilla.

Joukkoliikenteen kehittäminen on asetettu Helsingin kaupunginvaltuuston liikenne- ja ympäristöohjelmissa etusijalle. Kuitenkin kaupungin ensi vuoden talousarvion valmisteluissa esitetään joukkoliikenteen loppujen hintojen nostamista ja samaan aikaan vielä bussi- ja raitioliikenteen vuorojen karsimista.

Kaupunginvaltuustolle syyskauden alkaessa esitetyssä joukkoliikenteen kehittämislinjauksessa asetetaan tavoitteet vuoteen 2012 asti. Siinä esitetään joukkoliikenteen osuuden nostamista ruuhka-aikana 73 prosenttiin Helsingin niemellä, kun osuus oli viime vuonna 69,5 prosenttia. Poikittaisessa liikenteessä tavoitteeksi esitetään joukkoliikenteen osuuden nostaminen 4 prosentilla eli 17 prosenttiin. Lisäksi bussi- ja raitioliikenteen kulkunopeuksia pyritään vauhdittamaan.

Kokoomuksen, RKP:n ja kristillisten edustajat vastustivat näitäkin melko yleiselle tasolle jääviä tavoitteita.

Tariffituki ennallaan?

Kaupunginhallituksen keväällä yksimielisesti hyväksymässä budjettiraamissa esitetään *Helsingin kaupungin liikennelaitokselle* (*HKL*) maksettavan tariffituen pitämistä käytännössä ennallaan. Valtuustossa budjettiraamia esitti muutettavaksi vain *SKP:n ja asukaslistan ryhmä*.

Tariffitukeen on budjettiraamissa varattu pieni lisäys vain korvaamaan opiskelijalippujen alennus ja uuden ns. tiedelinjan menoja. Edes yleistä kustannustason nousua ei aiota korvata.

Tämän raamin pohjalta uusi kaupunginjohtaja **Jussi Pajunen** (kok) on valmistelemassa ensi vuoden budjettiesitystä, joka tullee julkisuuteen syys-lokakuun vaihteessa.

Helsingillä on rahaa

Tiukkaa budjettiraamia on julkisuudessa perusteltu sillä, että Helsingin verotulot ovat jäämässä ennakoitua pienemmiksi. Samalla on jätetty kertomatta, että kokonaisuutena ottaen kaupungin talous on kehittynyt hieman ennakoitua paremmin ja se on ylijäämäinen, kun lukuun otetaan mukaan myös Helsingin omistamat liikelaitokset.

Esimerkiksi valtionosuuksia kertyy viimeisimmän, elokuun lopulla julkistetun kaupungin talouden seurantaraportin mukaan 20 miljoonaa enemmän kuin tämän vuoden budjetissa arvioitiin. Helsingin Energian tulosennuste tälle vuodelle on toistakymmentä miljoonaa talousarviossa esitettyä parempi ja peräti 170 miljoonaa euroa ylijäämäinen.

Kunnallisvaalien alla annettuja lupauksia kunnallisten palvelujen rahoituksen turvaamisesta mitataan nyt valmiudessa ylittää monien peruspalvelujen alibudjetoimisen jatkumista merkitsevä budjettiraami.

Kilpailuttamisen laskut kasvavat

HKL:n taloutta kiristää tariffituen vähyyden ohella se, että kilpailuttamissopimusten kustannustaso on noussut tämän vuoden aikana 5-7 prosenttia. Vaikka kilpailuttamista on perusteltu kustannustason alentamisella, arvioi HKL kilpailutetun bussiliikenteen korvausten nousevan lähivuosinakin selvästi yleistä kustannustason nousua enemmän.

Bussiliikenteen kilpailuttaminen onkin johtanut käytännössä vain muutamien yhtiöiden hallitsemiin markkinoihin. Aluksi ne hankkivat asemia myös hintakilpailulla, jolla pienemmät yrittäjät pudotettiin pelistä. Tästä ei tullut kuitenkaan pysyvää etua kaupungille vaan nyt hintataso nousee, vaikka palvelujen laatu on heikentynyt.

Näistä ja monista ulkomaisista varoittavista kokemuksista huolimatta kilpailuttamista aiotaan lähivuosina laajentaa pääkaupunkiseudulla VR:n lähiliikenteeseen. Tässä vedotaan Euroopan unionissa valmisteilla olevaan direktiiviin, jonka EU-parlamentti pysäytti muutama vuosi sitten kommunistien ja muiden sosialidemokraateista vasemmalle olevien muodostama Yhtyneen vasemmiston ryhmän esityksestä. EU-direktiiviin vetoavat Suomessa ikään kuin ulkoisena pakkona oikeiston ja hallituspuolueiden edustajat, jotka itse tukevat tätä pakkokilpailuttamista EU:ssa.

Lippujen hintojen korotuksia vastaan

Kaupunginvaltuusto päättää HKL:n tariffituesta ja lippujen hinnoista. Kaupunginhallituksen budjettiraamissa tuen osuus liikennelaitoksen menoista olisi 46,5 prosenttia ja joukkoliikennelautakunnan esityksessä 46,8. Molemmissa tuen osuus on siis huomattavasti pienempi kuin vielä muutama vuosi sitten. Esimerkiksi vuonna 2001 tariffituen osuus oli 53 prosenttia.

Matkustajille tämä tarkoittaa lippujen hintojen nousua. Joukkoliikennelautakunnan esityksessä esimerkiksi kertalippu nousisi 2 eurosta 2,20 euroon eli 10 prosenttia. Arvolipun hinnannousu olisi noin 7 ja kausilipun noin 6 prosenttia. Oikeisto on ajanut vielä tätäkin suurempia hintojen korotuksia.

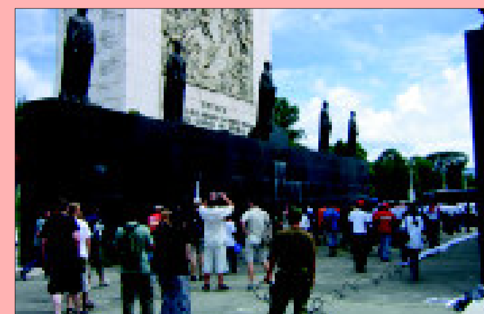
SKP:n ja asukaslistan valtuustoryhmä esittää tariffituen osuuden nostamista takaisin vuoden 2001 tasolle. Näin voitaisiin luopua joukkoliikenteen lippujen hintojen korotuksista ja ryhtyä määrätietoisesti kehittämään joukkoliikennettä. (ks. www.skp.fi/hakanen)

Edellinen lippujen hintojen korotus vähensi joukkoliikenteen käyttöä ja pääkaupunkiseudun yhteistyövaltuuskunnan YTV:n selvitys osoittaa hintojen korottamisen johtavan kokonaisyhteiskunnallisten kustannusten lisääntymiseen, kun joukkoliikenteen käyttäjien menot kasvavat ja yksityisautojen käyttö lisääntyy.

Joukkoliikenteen kehittämisen asettaminen etusijalle pitää ottaa lähtökohdaksi myös liikenneinvestoinneissa. Nyt näin ei ole vaan suurin osa investoinneista suosii yksityisautoilua ja keskustan tonttien "jalostusta". Pelkästään keskustatunnelin rakentamiseen aiotaan käyttää kolme kertaa enemmän rahaa kuin kaikkiin suunnitelmissa oleviin joukkoliikenteen investointeihin yhteensä. Ryhmämme on esittänyt muun muassa *Raide-Jokerin* suunnittelun kiirehtimistä joukkoliikenteen osuuden kasvattamiseksi esitettyä nopeammin poikittaisessa liikenteessä.

Yrjö Hakanen
SKP:n ja asukaslistan kaupunginvaltuutettu

Bolivaarinen vallankumous keräsi nuorisoa Venezuelaan

Maailman nuorison festivaalit päättyivät 15. elokuuta. Festivaaleille osallistui 17 000 nuorta ympäri maailmaa ja meno oli sen mukaista. Latinalaisen-Amerikan osallistujat pitivät huolen ettei tunnelma päässyt laskemaan missään välissä. Festivaalien avajaisiin osallistui arviolta 30 000 henkeä, avajaiset kestivät koko kuuman päivän. Kohokohdaksi muodostui Hugo Chavezin vastaan ottamien vieraiden kulkue. Kaikkialta maailmasta nuoriso saapui tervehtimään Chavesta, Venezuelan kansaa ja antamaan tukensa bolivaariselle vallankumoukselle. Tämän pystyi kokemaan tuhansien ihmisten osallistuessa iskulauseisiin sekä banderollien tervehdyksinä.

Bolivaarisen vallankumouksen ensimmäisiksi tavoitteiksi on asetettu lukutaidottomuuden kitkeminen ja terveydenhuollon korjaaminen. Mission Robinson I nimetyn kampanjan tarkoituksena on kitkeä lukutaidottomuus pois Venezuelan maaperältä. Ohjelma on ilmainen ja vaatimuksena on 13-80 vuoden ikä. Ensimmäisen vuoden jälkeen miljoona ihmistä kävi Mission Robinson ohjelman läpi . Jatkossa on tulossa Mission Robinson II jonka tarkoitus on saattaa jokainen ensimmäisen ohjelman läpikäynyt peruskoulun penkille.

Terveydenhuollon turvaamiseksi Venezuelassa on aloitettu "Misio Barrio Adentro I" , suomennettuna ohjelman nimi kääntyy suurinpiirtein muotoon "sisään lähiöihin". Omin silmin havaitsimme kehityksen lähiöihin syntyneinä pieninä terveyskeskuksina, jotka on nimetty moduloiksi, nämä keskukset tarjoavat palveluksia ilmaiseksi kaikille. Yhteistyö Kuuban kanssa on poikinut lääkärit näihin pieniin keskuksiin joissa kaksi lääkäriä päivystää ympäri vuorokauden. Noin15.000 Kuubalaista lääkäriä toimii näissä keskuksissa. Lisäksi Kuuba kouluttaa Venezuelalaisia lääkäreitä maaperällään. Kuuban apu Venezuelalle terveydenhuollon osalta on ollut korvaamatonta, toteaa pian Kuuban lääkäriksi opiskelemaan lähtevä Calajan Diaz, 22. Lisäksi Venezuelaan on rakennettu suurempia terveyskeskuksia, yhteensä 30 kappaletta ympäri maata, joissa on valmius mm. leikkauksiin ja muihin suurempiin operaatioihin joita modulo:t eivät kykene hoitamaan.

USA:n ja Venezualan välit ovat kiristymään päin. Asioiden kulkuun ovat vaikuttaneet niin 2001 CIA:n osallistuminen Chavezin vallan kumamiseksi tähdättyyn vallankaappausyritykseen kuin myös USA:n tukemien Columbian puolella toimivien oikeistosissien toiminta. Columbian polella toimivat sissit ovatkin aiheuttaneet rajakahakoita Venezuelan armeijan kanssa. Tämän räjähdysherkän tilanteen saattoi aistia armeijan näkymisenä vahvasti festivaalien turvajärjestelyissä.

Pasi Koponen
Kommunistinen Nuorisoliitto

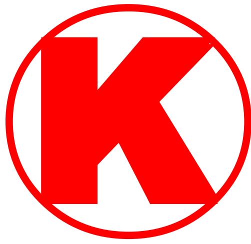
Kallein ja tuottamattomin Yhdysvaltojen sijoitus viimeisten 60 vuoden aikana on ollut Irakin sota

Kallein ja tuottamattomin Yhdysvaltojen sijoitus viimeisten 60 vuoden aikana on ollut Irakin sota. Se on ohittanut Vietnamin sodan kuukausikustannukset, kun ottaa inflaation huomioon. "Institute for Policy Studies and Foreign Policy"-laitoksen mukaan Irakin sota maksaa 5,6 miljardia dollaria kuukaudessa, mikä tekee n. 186 miljoonaa dollaria joka päivä.

Vaikka tämä summa on vain kaksi prosenttia BKT:sta, se on maksettu kasvattamalla budjetin vajetta, joka tulee miltei kaksinkertaistumaan tulevan 10 vuoden aikana. USA:n Kongressi on hyväksynyt 204.4 miljardin menoerän ja kuten on odotettavissa toinen mokoma 43.3 miljardia hyväksytään pian. Irakin sota on maksanut tähän asti 727 dollaria per Yhdysvaltain asukas.

Vietnamin sodan kokonaiskustannukset nousivat 600 miljardiin ja monet uskovat, että Irakin sota tulee reilusti rikkomaan tuon ennätyksen.

Al-Jazeera / Dimitris Mizaras

Kansanääni

Nro 5/05
Marraskuu - Joulukuu 2005

Mielipidelehti työn, toimeentulon, rauhan ja kansanvallan puolesta

Irtonumero1,70 €
4. vuosikerta

Maailma tarvitsee rauhaa

Jälleen YK:n päivänä eri puolilla maailmaa järjestettiin lukuisia rauhanmarsseja mm. Helsingissä. Maailma onkin viimeisen parinkymmenen vuoden kuluessa käynyt yhä turvattomammaksi. Epävarmuutta lisäävät pääomapiirien kiistely maailman taloudellisista voimavaroista, niistä käytävät imperialistiset sodat sekä piittaamattomuus ihmisten hyvinvoinnista ja maailman ympäristön tilasta. Huoli on yhteinen. Katso keskiaukeama.

Sivut 8 ja 9

Äänioikeus ei ole itsestäänselvyys

Suomen kansa sai äänioikeuden tasan 100 vuotta sitten käydyn suurlakon tuloksena. Merkit viittaavat siihen, että elämme vaihetta, jossa nykyiset päättäjät pelkäävät kansan vaaleissa ilmaisemaa mielipidettä. Ihmiset huomaavat, että EU- suuntaus ei salli vaihto-ehtoista politiikkaa. Isoja kysymyksiä ei uskalleta antaa kansan päätettäväksi. Kansan itsemääräämisoikeus kulkee samaa jalkaa äänioikeuden kanssa.

Katso pääkirjoitus sekä sivut 10 ja 16

Jenkki-imperialismin satraappi nähtiin Suomessa

USA:n suurvaltapolitiikka-ideologian yksi kehittäjä, sekä Irakin- ja Afganistanin sotien pääarkkitehti Paul Wolfowitz nähtiin äskettäin Suomessa. Tämä sama veijari sai myös EU:n tuen valinnalleen maailmanpankin pääjohtajaksi. Mitä tämä kaveri on miehiään ja miksi hänet nähtiin eduskuntatalolla, siitä kertoo Matti Laitinen artikkelissaan “Paha Paul vieraili Suomessa”.

Sivu 5

Kaikkien maiden proletaarit - liittykää yhteen!

Kansanääni

Päätoimittaja:
Reijo Katajaranta, PL 780, 00101 Helsinki

Helsinki lokakuu 2005

Älkää antako äänioikeutta pois

Näinä päivinä tulee tarkalleen 100 vuotta siitä, kun Suomen kansa suurlakon avulla taisteli itselleen äänioikeuden ja yksikamarisen eduskunnan. Sen jälkeen ns. porvarillisen demokratian puitteissa äänioikeutta on käytetty menestyksellisesti. Sodan jälkeen, kun työväenliike oli voimakas ja elettiin vielä aikaa, jolloin Suomen eduskunnalla oli sanansa sanottavana maamme politiikassa, myös äänioikeus ratkaisi monia asioita. Kovan taistelun tuloksena luotiin mm. lapsilisäjärjestelmä ja kokonainen perusturvaverkosto.

Toisin on tänään. Eduskunta meillä ei päätä enää juuri mistään. Kaikki tulevat valmiiksi pureskeltuina EU:sta ja uusoikeistolaisen talouspolitiikan raamit eivät yleensäkään anna eduskunnalle mahdollisuutta itsenäiseen päätöksentekoon. Eli tässä mielessä äänioikeus meiltä on jo otettu pois. Äänestämällä voimme vain hyvin vähän vaikuttaa omiin asioihimme.

Todellinen äänioikeus on tänään yhteiskunnan valtaapitäville hyvin vaarallista. Tämä nähtiin, kun Ranskan ja Hollannin kansat äänestivät pääomapiirien petaaman EU:n perustuslakiluonnoksen nurin. Tämä ei todellakaan ollut pääomapiirien ja heidän etujaan ajavan sosialidemokraattisen ja porvarillisen puoluekoneiston mieleen. Näyttää siltä, että enempää kansanäänestyksiä asiasta ei haluta järjestää. Nämä kansanäänestykset erosivatkin tavallisiin eurooppalaisiin parlamenttivaaleihin nähden siinä, että nyt oli mistä äänestää. Kun parlamenttivaaleissa ei ole enää vaihtoehtoa, koska kaikki puolueet ajavat uusoikeistolaista EU- suuntausta, niin perustuslaki- kansanäänestyksissä sellainen oli. Voitiin joko hylätä tai hyväksyä. Ja osoittautui, että pääomapiireille on hyvin vaarallista antaa kansan päätettäväksi todellisia asioita.

Mutta "perustuslain" pääoma EU:lle tarvitsee. Vaarana on, että nyt kun tämä perustuslakiluonnos on jäissä, suunnitellaan uusi peruskirja, johon sisällytetään se kaikki olennainen mikä tässä perustuslakiluonnoksessa oli. Ja tästä ei kansan anneta äänestää. Meidän tulee olla hyvin valppaina.

Äänioikeutta poljetaan monin tavoin. Tunnetusti Suomen kansa ei hyväksy Nato- jäsenyyttä. Vain 21 % kannattaa sitä. Tämän tiedon varassa päättäjien on hyvin vaikea lähteä hakemaan Nato-jäsenyyttä. Nyt he ovatkin keksineet ovelan keinon. TV- uutisten kyselyssä kysyttiin, että voisitteko tukea Nato- jäsenyyttä, jos presidentti ja pääministeri perustelluista syistä päättävät sitä hakea. Tässä tapauksessa 49 % vastanneista katsoi voivansa tukea valtionjohtoa. Ja nyt tiedotusvälineet toitottavat, että 49 % tukee Nato- jäsenyyttä. Näin valtapuolueet "vedättävät" Nato-kannatusta ylöspäin, saadakseen Nato- keskustelun haluamilleen urille.

Kaikkien tulee tietää, että meidän presidenttimme ja pääministerimme eivät tässä kysymyksessä ole millään tavalla suurempia auktoriteetteja kuin kuka tahansa meistä. He ovat Nato-kysymyksessä taivutettavissa suurpääoman tahtoon ja tämä näkyy myös selkeästi presidenttimme lausunnoista. Viimeinen virhe meiltä olisi luovuttaa äänioikeutemme presidentin ja pääministerin haltuun. Äänioikeutta tänään suorastaan raiskataan monin tavoin ja siitä syystä meidän tulee olla varuillamme.

Kuntauudistus – mikä tavoitteena?

Sisäministeriö esitteli taannoin uuden kuntamallinsa; Suomessa olisi päästävä kahteenkymmeneen suurkuntaan. Mitä on tekeillä?

Suomen kuntarakenne on syntynyt aikakaudella, jolloin yleisin liikkumistapa oli hevosen vetämät kärryt. Saman päivän aikana oli hevospelillä päästävä kirkolle ja takaisin. Siitä syntyi kunnalle luonnolliset rajat. Tällaisen kirkollisen pitäjän oli oltava lisäksi niin suuri, että väestön harjoittamilla elinkeinoilla kyettiin rakentamaan kirkko ja ylläpitämään sekä papisto että muutama virkamies. Tämän lisäksi vielä kruunu vaati veronsa ja vei parhaimmassa iässä olevat miehet sotaväkeen.

Aiotaanko nyt samaa kuntakoon ajatusta soveltaa autoistuneeseen yhteiskuntaan; kunnat tehdään niin suuriksi, että jälleen menee koko päivä kuntakeskuksessa autolla asioitaessa? Entä ne lapset vanhukset ja sairaat, joilla ei ole autoa tai vastaavaa, eikä edes ajolupaa?

Monenlaista on esitetty siitä, kuinka nykyinen kuntarakenne ei vastaa aikaamme. Monet kunnat haraavat välttämättömiä ja välttämättömiksi väitettyjä uudistuksia vastaan. Pääkaupunkiseudulla Espoo vastustaa länsimetroa, joka on vain autoilevien varakkaiden itsekästä nurkkapatriotismia. Toisaalta syrjemmällä kaikista ns. kasvukeskuksista on suuri määrä muutaman tuhannen pienituloisten asukkaiden kuntia. Niillä on vähäiset mahdollisuudet järjestää kunnollisia lasten, vanhusten ja sairaiden terveys- ym. palveluja. Kunnissa vallitsee myös suuri eriarvoisuus palveluiden saatavuudessa. Esimerkiksi palvelu, joka kuntarajan toisella puolella onnistuu, ei aina onnistu rajan toisella puolella.

Kuntarakennetta voidaan tarkastella, mutta kenen ehdoilla, siitä on kysymys.

Valtion v. 2006 budjettiesityksessä kunnille ei herunut lisää rahaa. Kuntien palveluiden pitäminen ennallaan vaatisi enemmän euroja valtion kassasta. Viimeisen kymmenen vuoden aikana kunnilta on leikattu valtionosuuksia ainakin 4 mrd. euroa. Näitä leikkauksia ei ole palautettu. Kysymys kuntien toimintojen rahoituksesta on kiinteässä yhteydessä koko yhteiskunnalliseen tulonjakoon. Sanotaan, ettei kunnille riitä rahoja, vaikka yksin pörssiyhtiöt tuottivat vuodessa yli 10 miljardin euron voitot ja jakoivat omistajilleen mahtavat viiden miljardin osingot. Näistä voitoista eivät kunnat hyödy mitään. Mitä tavalliset ihmiset tekevät yritysten kilpailukyvyllä, kun yritykset vievät voittonsa ja muutkin pääomansa ulkomaille? Ne eivät halua maksaa veroja Suomeen, eivät investoi Suomeen, eivätkä työllistä työläisiä Suomessa!

Tästä näkökulmasta esitetty kuntauudistus on uusi pitkä askel hyvinvointipalvelujen alasajossa. Suurkunnissa myös demokratia ja asukkaiden mahdollisuus vaikuttaa omiin asioihinsa olisi entistä heikompaa. Suurkuntien syrjäkylät jäisivät takapajuiseen asemaan. Vaikka kuntien toimintoja nykyaikaistettaisiin, niin tietokoneella ei voi hoitaa lapsia, vanhuksia eikä sairaita. Niihin tarvitaan ihmistä! Näiden jokaisen elinehtoihin kuuluvien palveluiden on oltava lähellä. Lähipalveluiden tuottamiseen emme tarvitse suurkuntia, pikemminkin kuntakoon pienentämistä. Todella kalliit (esim. sairaanhoidon) erikoispalvelut voidaan hoitaa kuntien yhteistyöllä, kuntain liitoilla.

Mikäli kuntarakennetta muutetaan, sen ehdoton edellytys on, että kuntalaisten palveluiden taso ja saatavuus paranevat. Terveyspalveluiden on oltava nopeasti saatavilla silloin kun niitä tarvitaan. Koulutus- ja hoivapalveluiden on oltava lähietäisyydellä kaikkien käytettävissä.

Siksi kuntien rahoitus on korjattava. Leikatut valtionosuudet on palautettava ja niitä on lisättävä. Rahat tähän on otettava pääomien voitoista. Kuntien sisäisestä laskutuksesta, joilla palveluista tehdään keinotekoisesti kalliita, on heti luovuttava. Miksi kuntalaisten on vuokrina maksettava toiseen, kolmanteen tai useampaan kertaan verovaroilla jo maksettuja päiväkoteja, kouluja, terveysasemia ja sairaaloita? Kun kunnalliset (myös valtion) rakennuskustannukset on verovaroilla kokonaan maksettu, niin sen jälkeen pitäisi jäädä maksettavaksi vain ylläpidosta johtuvat kustannukset. Sisäisen vuokran periminen on petos, joka lopulta tuhoaa yhteiskunnan perustavat hyvinvointipalvelut päiväkodeista yliopistoihin työikäisistä eläkeläisiin!

Kuntauudistuksen taustalla on tulonsiirto työläisiltä pääomalle. Hallitsevat pääomapiirit eivät välitä kansan elinehdoista, eikä siitä, onko Suomi asuttu vai ei. Kokemuksesta tiedetään pääomapiirien ajattelevan, että karsimalla terveydenhoitopalveluja mm. eläkeläisten määrä nopeasti pienenee "luonnollisen" poistuman kautta. Siitä syntyy kahta tietä säästöä – palveluiden kustannuksista ja eläkkeistä! Vähentämällä globaaleille yrityksille tarpeetonta koulutusta suuryritykset saavat työvoimaa, jolle ei tarvitse maksaa kuin minimaalista palkkaa. Siitäkin syntyy kahta tietä merkittävää säästöä – koulutuskuluina ja palkkoina!

Jokainen tietää omasta kokemuksestaan, että mitään ei voi rakentaa pelkästään säästämällä. Maata voidaan rakentaa ja yhteistä vaurautta lisätä vain ja ainoastaan yhteiskunnallisesti hyödyllisellä työllä!

EU:n Vastainen Kansanrintama ry.
Hallituksen kokous
10.9.2005

Kansan äänen pilapiirtäjä ennakoi jo puolitoista vuotta sitten (Kä 4-04) nykyisen gallupissa esitetyn tilanteen. Jos siis kansa ei hyväksy NATOa, niin sitten ulkopoliittisen johdon olisi ryhdyttävä "kansaksi".

Kuka maksaa Fortumin johdon optiolottovoitot?

Pekka Tiainen:

Fortumin johtajat saavat ostaa 3,4 eurolla kappale osakkeita, joista pörssistä ostaessa saisi maksaa 14 euroa. Mitä? Tämä on niin vaikea asia, ettei sitä kukaan ymmärrä. Vaan ei ole. Kuvittelepa itse, että maksaisit sähkölaskun kolmelta kuukaudelta vuodessa ja saisit loput ilmaiseksi, saisit maitolitran 30 sentillä ja samoin bussilippusi 30 sentillä. Sehän on pelkää satua tällainen unelma, joka ei toteudu enää Euroopan entisissä halpaturistimaissakaan.

Kaikille se ei ole satua ja unta. Fortumin osakkeita saa Fortumin johto alennusmyynnillä, joka hakkaa kaikki muut alennusmyynnit mennen tullen. Kukaan ei voi myydä mitään niin suurella alennuksella kuin Fortum voi myydä osakkeitaan johdolle.

Miksi? Palkinnoksipa tietenkin. Mistä? Se on tulospalkkaa, että saa alennuksella. Jos osuuskauppa myy jäsenilleen alennuksella, se on EU-direktiivien vastaista, koska se on kilpailun vastaista. Mutta se ei ole direktiivien vastaista, että myy omalle johdolle osakkeita alennusmyynnillä: jättiale 75 %! Maksetaan vain neljäsosa. Hullut päivät! Kaikki eivät ole oikeutettuja. Vain ne, jotka ovat johdossa.

Mutta miten näin tappiollisesti kukaan voin myydä mitään? Kait jostain rahat tulevat? Tulevatko ne muiden osakkeenomistajien lompakoista, kun Fortumin kassasta jaetaan 500 miljoonaa euroa, joka on kaikkien lottovoittojen äiti. Niinhän lotossakin muut lottoajat maksavat toisten voitot. Tässä Fortumin optiolottopelissä on toiset säännöt. Yksi osakkeenomistaja, valtio, omistaa puolet ja maksaa puolet. Valtio perii optiovoittajilta heidän tuloveroprosenttinsa mukaan 300 miljoonaa eli saa enemmän kuin maksaa (puolet 500:sta). Muut omistajat, ulkolaiset ja kotimaiset siis maksavat, mitä optiovoittajille jää käteen. Kun he vähentävät tämän tappion verotuksessa, valtio (ja kunnat) menettävät sen, minkä muuten hyötyivät. Eli karkeasti ottaen valtio saa mitä maksaa. Muut osakkeenomistajat maksavat. Ulkolaisetkin ja Suomeen tulee tältä osin rahaa veroina.

Syksyn pimeydestä ja ankeudesta huolimatta Fortumin pääkonttorin optiolottovoittajille näyttää paistavan aurinko. Se ei köyhyysrajalla eläviä paljon lohduta.

Epäoikeudenmukaista! Se on väärin! Se on väärin, että valtio ottaa omansa ja muut omistajat maksavat! Kerta kaikkiaan väärin! Mutta eipä hätää, ratkaisu löytyy. Ratkaisun avain on SÄHKÖLASKU, LÄMPÖLASKU JA HENKILÖSTÖN VÄHENNYKSET! Kelataan tämä juttu.

Surkea valtion yhtiö Fortum nosti sähkön hintaa prosentilla vuodessa laman jälkeen. Surkeaa ja köyhää puuhaa. Osakkeenomistajat kituivat ja kärvistelivät, kun ei osakkeen kurssi noussut taivas rajana vaan pikemminkin taapersi Hadeksen manalan tuonelan rantoja. Valtion omistus oli rasite, joka vei sijoittajien mielenkiinnon. Valtion kassasta ei voitu antaa verohelpotuksia, kun Fortumin myynnistä, yksityistämisestä, ei saanut paljon mitään.

Ratkaisu löytyi. Palkataan Fortumiin uusi johto. Laitetaan sille optio-ohjelma, että se saa palkinnon kurssinoususta, josta valtiokin hyötyisi. Tehdään niin kuin Fortum tahtoo ja sen käyttämä konsultti. Optio on mahdollisuus. Kuulostaa hyvältä varsinkin kun se on ulkomaankielinen termi. Ulkomaankieliset termit tekevät asioista hienoja. Sellaisten käyttö lisää käyttäjänsäkin arvostusta, koska kukaan muu ei tiedä tarkkaan ottaen, mitä se tarkoittaa eikä käyttäjänkään tarvitse tietää. Pääasia, että ei ole mitään savolaisia sanoja, jotka edustavat juuttumista menneisyyteen. Optio on tulevaisuutta.

Jotta optiolle tulee arvoa, osakkeen kurssin on noustava. Mitä hyötyä on mahdollisuudesta ostaa halvalla halpaa? Miten kurssi saadaan nousuun? Siinä on monta hyvää keinoa. Yksi hyvä keino on vähentää henkilöstöä 3361 henkilöllä, kuten tehtiin vuosina 2000-2004. Yhteiskunta tosin menettää tästä verotuloina ja kasvaneena työttömyysturvana sellaiset 50 miljoonaa euroa vuodessa (10 vuodessa 500 miljoonaa euroa).

Mutta on tärkeää asettaa yksityinen hyöty yhteiskunnan hyödyn edelle, koska ideologisen opin mukaan, kun kaikki tavoittelevat omaa etuaan, yhteinen etu tulee parhaiten hoidetuksi. Kun henkilöstöä irtisanotaan, kustannukset vähenevät, osakkeen hinta nousee ja optiotulot johdolle nousevat, mikä on ansaittu palkinto tuloksekkaasta toiminnasta.

Sillä, että työttömyys aiheuttaa avioeroja, pakkoa myydä asunto, perheiden hajoamista ja ongelmia lapsille ja se heijastuu vielä vuosien päästä, ei ole merkitystä, koska optiovoittajat ovat auttaneet Fortumia menestykseen.

Tämä ei riitä. Eipä tietenkään. On se niin väärin, että hintoja on nostettu vain prosentti vuodessa. Tyypillistä hyvinvointiyhteiskuntalässyä, joka on jyrkässä ristiriidassa taloudellisen menestyksen kanssa. Niinpä Fortumin johto nosti sähkön hintaa 2000-luvun puolella optio-ohjelmien aikana 35 %!!! Tämä ja henkilöstön vähennykset ovat kyllä suurten osakkeenomistajien pelastus. Eläkemummo saa viisi euroa eläkkeeseen. Laitetaan sen verran sähkö- ja lämpölaskua lisää, että saadaan tämä pois ja osakkeen hinta nousuun ja sen myötä enemmän optioita. Näin saadaan tällaiset eläkekorotukset ja vähän enemmänkin optiovoittajien taskuun. Eikä tätä eläkemummojen tilipussin puhdistusoperaatiota voi moittia epäsosiaaliseksi kahdestakaan syystä. Ensinnäkään johdon optiot eivät korota johdon eläkkeitä, vaan raha tulee heti käyttöön, paitsi jos tehdään toinen tulkinta ja korotetaan tämänkin edestä johdon eläkkeitä. Toiseksi tässä ei ole kyse epäsosiaalisuudesta siksi, että kun rikkaille annetaan enemmän rahaa, he rasvaavat yhteiskunnan pyörät pyörimään ja kaikki hyötyvät. Jos taas tämäkin raha jätettäisiin köyhille pienempien sähkö- ja lämpölaskujen muodossa, köyhät vain laiskistuisivat: kaurapuurolautasellisen saisi tekemättä ensin työtä.

Sen sijaan kun Fortumin johto saa palkinnoksi henkilöstön vähennyksistä ja sähkö- ja lämpölaskun korottamisesta optiovoittoja (oikeuden ostaa osakkeita 25 %:n hinnalla), he saavat aikaan sen hyödyn, että osakkeen omistajien ei tarvitse maksaa näitä optiovoittoja, vaan sen maksavat työttömät, eläkeläiset ja palkansaajat. Näin valtiokin saa optioverotulonsa ilmaiseksi, koska ei menetä osakkeiden hinnassa, vaikka myisi loputkin osakkeet Fortumissa. Tämä palvelee yhteiskunnan etua, koska tästä tuleva hyöty voidaan jakaa suuritulosten verokevennyksiin ja alentaa myös Fortumin optiovoittajien verotusta. Tällöin heille jää enemmän rahaa rasvata yhteiskunnan rattaita ja voi jopa lahjoittaa johonkin hyväntekeväisyyteen eikä kaikki mene välttämättömiin menoihin, kuten Karibian risteilyihin.

Vaan saavathan kaikki ostaa optioita. Ostat option ja saat oikeuden markkinoilta (pankkiiriliikkeen kautta) ostaa osakkeen tiettyyn hintaan tai warrantin, jolloin et osta osaketta, vaan saat koko hyödyn rahana.

Jatkuu sivulla 9.....

Kenen joukoissa seisot?

Katariina Parhi on kirjoittanut, että suomalainen yhteiskunta on piilottanut luokkajärjestelmän niin, ettei siihen enää törmää jokapäiväisessä elämässä. Katariina olisi ollut oikeassa, jos hän olisi sanonut, että luokkajärjestelmä on julkisuudelta piilotettu, vaikka ihmiset joka päivä törmäävät pieneen palkkaan ja lisääntyvään turvattomuuteen.

Järjestelmä on julkisuudelta piilossa saamattoman ay-liikkeen ja poliittisesti mätien eduskuntapuolueiden vuoksi Koko ajan ne mesoavat, ettei ole muuta mahdollisuutta. Suurten tulojen ja omaisuuksien verotusta on kevennettävä ja kilpailukykyä parannettava. Ja kapitalistit ovat tyytyväisyydestä lääpällään.

Kapitalisteille on annettu huimat mahdollisuudet tehdä tulonsiirtoja kaappaamalla kansalta omiin taskuihinsa. 90-luvun tulonsiirrot olivat aivan uskomattomia ja uusia, todella mahtavia kaappauksia on jo tekeillä.

❑ ❑ ❑

Parhaillaan on käynnissä "elämää suurempi" uudistusprosessi eli kunta- ja verouudistus sekä eläkesäätiöiden yksityistäminen. Näillä uudistuksilla tavoitellaan suuren suurta tulonsiirtoa, josta tulee todella mahtava tulojen ja omaisuuden kaappaus.

Edellinen raju liike oli nähtävissä 1990-luvun alussa. Kirjoitin siitä (HS 9.8.91), että talouspolitiikka on viemässä maata taloudelliseen syöksykierteeseen ja että "Suunniteltu (lama)kaappaus antaisi vahvan lisäpotkun pääomien kasaantumiselle.". Ja niinhän siinä kävi. Tosin silloin vaadittu palkkojen alennus ei mennyt läpi, mutta sitä parempi tulos saatiin liittymällä vapaakauppaan ja alentamalla yritys- ja pääomaveroja lähes puolella sekä vapauttamalla osingot kokonaan veroista.

❑ ❑ ❑

Nyt kuntauudistuksella halutaan supistaa sekä valtion että kuntien kustannuksia, joka mahdollistaisi verouudistuksen, uudet veroalennukset. Molemmista kärsii varattomat pienituloiset ja hyötyy varakkaat suurituloiset.

Esimerkiksi 45:n suurkunnan malli perustuu luonteviin asiointiyhteyksiin. Kuinka paljon kuntalaisten luontevat asiointiyhteydet pitenisivät, sillä ei ole merkitystä. Suurkunnissa kunnalliset laitokset, päiväkodit, koulut, terveysasemat, sairaalat, vanhustenhoito, keskitetään entistä suuremmiksi taloudellisesti tehokkaiksi yksiköiksi. Lienee kiistatonta, että niissä kustannukset kuntalaista kohden olisivat tuntuvasti nykyistä pienemmät. Kuitenkin 3,5 miljoonan ihmisen (lapset ja eläkeläiset sekä pätkätyöläiset) toimeentulo riippuu ratkaisevasti asiointietäisyyksistä! Ja samaan aikaan hallitus jo suunnittelee "uudistuksia" julkisen liikenteen rahoitukseen. Sen seurauksena n. 1400 bussivuoroa ollaan lakkauttamassa Suomesta!

Pitenevät etäisyydet kustannustehokkaisiin julkisiin palveluihin ja pätkätyön työpaikoille vie varattomilta ja pienituloisilta tuhkatkin pesästä. Mutta mitäpä siitä, se rassaa vain köyhiä. Pääasia on, että tulee halvaksi ja rahaa säästyy.

❑ ❑ ❑

Professori Pentti Meklin ja dosentti Olavi Kallio ovat tehneet oman veromallin. Professori Kari S. Tikka puolestaan korostaa "oikeudenmukaisuusvajetta", kun pääomatuloja verotetaan tasaveron ja ansiotuloja progressiivisen veron mukaan. Kari S. Tikankin mielestä progressiivinen vero on oikeidenmukainen, mutta siihen ei ole paluuta, eikä aika ole vielä kypsä kokonaan tasaveroon siirtymiseksi.

Vuonna 1990 luonnollisten henkilöiden kaikista veroista tasaverona kerättiin 48,0 prosenttia, mutta 2003 osuus oli kasvanut vaivihkaa jo 61,0 prosenttiin. Näin professori Tikan tapaan voi ajatella, että tasavero määrätietoisin toimin toteutuu 5-10 vuodessa.

Molemmat veromallit nostaisivat pienituloisten ja laskisivat suurituloisten veroja. Näin ajanoloon kunta- ja verouudistuksella toteutettaisiin tulonsiirto köyhiltä rikkaille. Sillä olisi myös muita seurauksia. Mm. Helsingin Sanomissa on moneen kertaan todettu, että nyt ja vuonna 2050 Yhdysvalloissa 65 vuoden iän saavuttaa 12,4 henkeä sadasta. Meillä sen nyt saavuttaa 15,7ja vuonna 2030 ennusteiden mukaan 22- 25 henkeä sadasta. Kunta- ja verouudistuksella korjataan tätä kilpailukykyä rasittavaa epäsuhdetta ja saadaan kuntatalouteen kuntalaisia tappavaa säästöä...

❑ ❑ ❑

Samaan aikaan on tekeillä eläkevarojen kaappaus. Tässä yhteydessä kukaan ei puhu eläkepommista, vaikka suden suuhun mennisi valtavat rahat, jotka on kerätty hiellä, työllä ja tuskalla tulevien eläkkeiden varalle. EK:n mukaan "palkansaajat (eivät) ole ymmärtäneet eläkesäätiöiden tarkoitusta oikein"! Siksi yritykset voivat purkaa eläkekassansa ja eläkesäätiönsä ja siirtää niiden varat, 6 miljardia euroa, omaan taseeseensa. Se olisi yrityksille puhdasta verotonta voittoa, jonka ne voisivat jakaa osakkailleen ylimääräisinä osinkoina.

Jos yritysten eläkevarojen kaappaus onnistuu, niin mitä tapahtuu (eläke-) vakuutusyhtiöiden halussa oleville ja "palkansaajien väärin ymmärtämille" jatkuvasti kasvaville eläkerahastoille, 90 miljardille eurolle?

❑ ❑ ❑

Vanha 90-luvun kaappaus näkyy tulonjaossa. Kapitalistien vuoden 2003 voitoissa (68,9 miljardia euroa) on ylimääräistä komeat 25,7 miljardia euroa. Se on kokonaan otettu tulonsiirtona palkkatyöläisiltä, sosiaaliturvasta ja julkiselta taloudelta. Se on komea potti, josta voi päätellä, että nyt tekeillä oleva kunta-, vero- ja eläkerahastojen kautta suunniteltu tulonsiirto olisi vähintään samaa luokkaa.

Tälle ajalle on tyypillistä, että jokainen, joka ainoa uudistus, joka on tehty tai on tekeillä, on pois heikoilta ja vähävaraisilta. Kuitenkin rahaa on vaikka lampaat söisi ja kokonaistuottavuus suurempi kuin koskaan aikaisemmin ja kasvaa herkeämättä tuotannon heilahteluista riippumatta. Tähän on yksi kaiken yli käyvä syy - luokkataistelu. Se on yksipuolista. Kapitalistit voittavat kaiken minkä haluavat, kun ihmiset eivät enää tiedä kenen joukossa seisoa, kapitalistien vai työväenluokan.

Kaikesta ani harvojen kapitalistien todellisesta ja mittaamattomasta rikkaudesta huolimatta maassa on käynnissä elämää suurempi uudistusprosessi, josta taas kerran he tekevät mahtavan kaappauksen!

Kai Kontturi

Ay-liikkeellä vaaran vuodet

Työtaistelutoimien ryydittämä vuosi on kääntynyt syksyyn. Ilmojen kylmettyä olisi odottanut eräiden päiden myös jäähtyvän. Olihan paperialaa koskenut työsulku kestoltaan yllätys varmaan molemmille osapuolille. Jälleen täytyy palauttaa mieliin, että kyseessä oli työnantajien työtaistelutoimenpide. Paperintekijät olivat lakossa vain muutaman päivän.

50-luvulla ay-liikkeellä oli vielä voimaa. Kuva on yleislakon yhteydessä otettu. Marssijat marssivat Tampereella pitkin Hämeenkatua. Kuva on otettu 16.3.1956. (SAK:n kuva-arkisto)

Työsulku tuli maksamaan kapitalisteille maltaita. Huolimatta Riskin ja Tähtisen vähättelevistä lausunnoista, työnantajakapitalistin olisi kannattanut yrittää suhteitten normalisointia työntekijäpuoleen selkkausten päätyttyä. Viisaat ihmiset olisivat näin menetelleetkin. Mutta kummallisia uutisia on alkanut levitä tiedotusvälineisiin.

Työsulun aikana ennustettiin kapitalistien yrittävän ay-liikkeen selätystä ja näköjään - kyllä heillä se oli tarkoituksena. Painitermejä käyttäen ay-liike on joutunut siltaan, selätystä yritetään kaiken aikaa.

Ennen kansanäänestystä luvattiin EU:n tuovan meille suomalasillekin seitsemän hyvää ja kymmenen kaunista. Lupaukset ja teot kohtaavat toisensa ani harvoin. Työnantajat ovat tukeutuneet EU:hun ay-liikkeen vastaisissa toimissaan. Törkein tapaus on Viking-Line-varustamon Lontoosta hakema tuomioistuimen päätös, jolla Suomen Merimies-Unionilta kielletään toimet vastustaa yhden laivan ulos-liputtamista Viroon ja uuden henkilöstön palkkaamista virolaisilla työehdoilla. Suomessa ei yksikään tuomioistuin olisi vastaavaa päätöstä antanut. Siksi työnantaja hakikin päätöksen ay-liikkeeseen vihamielisimmin suhtautuvasta EU-maasta. Euroopan Unioni on avannut työnantajille porsaanreiän pakoilla työoikeudellisia vastuita.

Ei tarvitse ihmetellä työnantajapiirien ruhtinaallisia tukiaisia kyllä-puolelle EU-vaalitaiston aikana. Kyllä he tiesivät rahan tulevan moninkertaisesti takaisin. Sitä vastoin pitää vieläkin ihmetellä eräitten SAK:n pamppujen EU-myötäilyä.

Työnantajat ovat ahkeroineet myös paperialalla. Eräistä ammattiosastojen toimihenkilöistä on tehty rikostutkintapyyntö. Tapauksia on muitakin, mutta yhteinen nimittäjä on tuo yritys murtaa silta ja selättää ay-liike. Pelottelu on myös yksi mainittuun päämäärään pyrkivä toimenpide. Ellette suostu työehtojen huononnuksiin, niin lähdemme huisin Nevadaan tai muuhun vapaaseen ja demokraattiseen maahan.

Työtekijäpuolen asema on heikko tällä hetkellä, se on totuus. Kun pohditaan, miksi tilanteeseen on jouduttu, löytyy ehkä apuakin. Tilanne ei ole toivoton, mutta selviäminen vaatisi radikaaleja toimenpiteitä.

Lainlaatijoiden tulisi laatia pikalaki, jonka mukaan jokainen ulkomaille toimintaansa siirtävä firma maksaa takaisin jokaisen yhteiskunnalta saamansa sentin korkojen kera. Bussinkuljettajien, ahtaajien ja paperintekijöiden työtaisteluja hankaloitti SAK:n ja Metalliliiton johtajien työnantajien myötäily. Tukea ei tullut, vain kehotuksia palaamiseen työpaikoille. Esittäisin Ihalaiselle ja Vuorenmaalle kysymyksen: kenen joukoissa seisotte? Ette ainakaan työläisten.

Euroopan Unioni ei ole viejä kieltänyt lakkoja, tosin kovin kauaa siihen kieltoon ei enää kulune. Ovathan Brysselin oikeistosatraapit (mukana tietenkin Suomen kypäräkokoomuslaiset) esittäneet, ettei kommunisteja "entisiä tai nykyisiä" saa valita mihinkään EU-virkaan.

Valco-Sorsan sosialistisena perintönä on lakoilla työehtojen ja palkkojen parannus tehty mahdollisimman vaikeaksi. Lakkosakot tulevat kuin Maunolle illallinen Jos puhutaan yleislakosta SAK:n johdossa Matti Huutolaa lukuun ottamatta menevät kaikilta löysät housuihin. Yleislakolla saataisiin korjauksia aikaan. Parannuksia ei kuitenkaan tule, elleivät työläiset palauta valtaa itselleen ja syrjäytä korruptoituneita ja luutuneita johtajiaan..

Kyllä melkoisia tuumaushetkiä olisi tarpeellista pitää ammattiliittojen johtajien. Muuten he heräävät eräänä päivänä karmeaan todellisuuteen - olemme hyviä johtajia, mutta meillä ei ole enää johdettavia.

Loimaan Liitto on ainoa jäsenmääräänsä kasvattava. Trendiä ei tarvitse ihmetellä. Kun työnantajapiirit verkostoituvat, pitäisi myös työkijäpuolella tapahtua samoin. Kansainvälinen solidaarisuus ei saisi olla pelkkä juhtapuheitten fraasi. Kun UPM:n paperitehdas oli 8 kuukautta lakossa Kanadassa, ei edes UPM:n tehtailla järjestetty rahankeräystä lakkolaisten hyväksi. Kun Suomen Kuvalehti ei saanut työsulun takia paperia, Myllykoskelta sitä tuli Saksan tehtaalta jne. Esimerkkejä solidaarisuuden puutteesta löytyisi yllin kyllin. Työnantajapuolen solidaarisuus on sen sijaan rikkumaton.

Lopuksi kerron erään, nyt jo huvittavan tapauksen. Paperiliiton liittokokous pidettiin viime kesäkuussa. Osastomme pääluottamusmies pyysi minultakin esityksiä liittokokoukselle. Tein muutamia mielestäni hyviä ja asiallisia esityksiä, mutta kun olen tunnetusti epäilevä luonne, totesin pääluottamusmiehelle: "Olisi kyllä aivan sama jos nämä esitykset lukisin Urho-nimiselle kissallemme". Näin olisin voinut menetellä. Ilmeisesti kokouspäätökset oli lyöty jo lukkoon kuten Irakin vaalituloskin ennen vaaleja. Jotain liittokokous sai sentään aikaan - eläkeläisjäsenten hautausavustus poistuu. Paperiliitto on sisäistänyt tämän yhteiskuntajärjestelmän päänormin - vain tuottava yksilö on arvokas. Eläkeläiset sairaat ja työttömät ovat vain yhteiskunnan painolastina, vievät veromarkkoja ahneilta hyvätuloisilta, kuolleet ovat peräti ongelmajätettä.

Ei EU-Suomi näin voi jatkaa, Tämä päättyy katastrofiin. Muutos on aloitettava eroamalla EU:sta, sen jälkeen voimme itse päättää asioistamme.

Reino Welling
Jämsänkoski

Poliisilain muutokset vievät totaaliseen poliisivalvontaan

Timo Kangasmaa

Viime heinäkuun puolivälissä poliisilakia täydennettiin niin, että poliisille suodaan lähes kaikki ajateltavissa olevat valtuudet yksityisten kansalaisten tarkkailuun. Elämmekö siis jo poliisivaltiossa.

Käsittelin poliisilain muutoksia jo Kansan äänen edellisessä numerossa, mutta asia vaatii jatkokäsittelyä.

Suurimman ongelman luo lain sallima väljyys ja kuka sitä tulkitsee. Perusongelma tulee siitä, miten määritellään terrorismi. Jos maassamme aletaan valtiovallan taholta tulkitsemaan terrorismia esimerkiksi nyt jo vakuutusyhtiöiden yleisesti käyttämän määritelmän mukaan, voidaan tarvittaessa jokainen työväen rauhallinen vappukulkuekin katsoa terrorismipykälän alaiseksi. Vakuutusyhtiöiden vakuutusehdoissaan käyttämä määritelmä terrorismista kuuluu seuraavasti: "Terroriteolla tarkoitetaan joko yhden henkilön tai henkilöryhmän suorittamaa tekoa, joka sisältää voiman tai väkivallan käyttöä tai sen uhkaa, kun teon tarkoituksena on joko luonteeltaan tai yhteydeltään edistää poliittista, uskonnollista tai ideologista päämäärää ja / tai pelotella tai vaikuttaa hallitukseen, kansaan tai kansan osaan."

Poliisilain muutokset saatiin voimaan yleisurheilun MM-kisojen varjolla. Tulivat juuri sopivasti 20.7.2005 voimaan. Oli kuulemma turvattava, ettei tänne kohdistu mitään terrorismin uhkaa kisojen aikana.

Helsingin Sanomat tiesi kertoa artikkelissaan 21.7.2005 eräitä mielenkiintoisia asioita. Esimerkiksi seuraavaa: "Suojelupoliisi pitää lainmuutosta viime vuosien merkittävimpänä uudistuksena terrorismin torjunnassa.

Poliisin mukaan tiedossa ei ole mitään kisoihin kohdistuvaa konkreettista uhkaa, mutta turvatoimet on mitoitettu terrorismin varalta."

Edelleen lehti tiesi kertoa, että "Poliisin kisabudjetti on 6,5 miljoonaa euroa, ja esimerkiksi Helsingin poliisin järeään voimankäyttöön tarkoitetun karhu-ryhmän varustusta on tehostettu 2,5 miljoonalla eurolla. Rajavartiolaitos puolestaan on saanut materiaalihankintoihinsa ylimääräiset 500 000 euroa ja henkilöstökuluihin vajaat 800 000 euroa."

Edelleen hieman myöhemmin lehti jatkaa "Vuoden 2001 iskujen jälkeen poliisin terrorintorjuntavalmiutta on kohotettu yhteensä 6,5 miljoonalla eurolla." Edellisten lisäksi on MM-kisojen varalta tehtyihin valmisteluihin Suojelupoliisi saanut miljoona euroa vuodessa.

Eli mitäpä tuohon muuta lisäämään kuin, että ei olla köyhiä eikä kipeitä, kun rahaa pannaan kansalaisten valvontaan terrorismin vastaisen sodan nimikkeellä.

Noihin edelliseen lukuihin on vielä lisättävä muun muassa satamissa tehdyt toimenpiteet. Terrorismin vastaisen sodan nimissä rakennettiin satamien ympärille aidat ja tehostettiin muutenkin valvontaa.

Esimerkiksi Helsingin satama on upottanut kertaluontoisina investointeina jo yli kaksi miljoonaa euroa terrorismin vastaiseen sotaan. Kaikki raha niihin on pumpattu kaupungin taloudesta pois. Oman hupaisan näkemyksen kaljupäiden viisaudesta saa 21.7.2005 Helsingin Sanomissa olleesta artikkelista. Esimerkiksi Helsingin satamakapteeni Kari Noroviita on lehden mukaan lausunut seuraavaa: "Yleinen turvallisuus on parantunut, mutta terroristihavaintoja ei ole tehty".

Hieman myöhemmin Suomen satamaliiton puheenjohtaja Kirsti Tarnanen-Sariola lausuu seuraavaa: "Rötöstelyä on saatu vähennettyä, ei terrorismiin liittyvää, mutta tavallista. Lisäksi jätemaksut ovat pienentyneet, kun ulkopuoliset eivät ole päässeet tuomaan vanhoja telkkareitaan ja sohviaan sataman jätekonttien viereen. Turvallisuudesta näyttöjä on vaikeampi antaa.

Aika kallista jätekulujen pienentämistä. No joka tapauksessa yleisurheilun MM-kisat menivät. Viranomaiset antoivat lausuntonaan, että mitään erikoista ei ollut tapahtunut eikä tekeillä. Niin kisat menivät, mutta lait jäivät voimaan. Miksi? Onhan aikaisempi käytäntö ollut se, että esimerkiksi ETYK:in turvallisuusjärjestelyt hoidettiin poikkeuslailla joka oli voimassa vain tarpeellisen ajan.

Miksi maassamme tarvitaan näin raskasta terrorismin vastaista lainsäädäntöä? Siinäpä kysymys johon varmaan joudumme palaamaan vielä useita kertoja tulevaisuudessa. Kansalaisten perusoikeuksia on rikottu uusilla poliisilain muutoksilla.

Paha Paul vieraili Suomessa

Maailmanpankin parlamentaarinen neuvosto kokoontui Paul Wolfowitzin johdolla eduskuntatalolla 22.-23.10.2005. Maailmanpankkia ja sen äärioikeistolaista sodanlietsojapuheenjohtajaa ei toivotettu tervetulleeksi Suomen maankamaralle.

Tehdään köyhyydestä historiaa - Toisenlainen maailma on mahdollinen- mielenosoitukseen, joka suuntautui Kolmannen maailman kuristajapankkia vastaan, osallistui 22.10.2005 eduskuntatalolla sateisessa säässä kolmisensataa mielenosoittajaa.

Paul Wolfowitz nimitettiin tammikuussa 2005 Maailmanpankin pääjohtajaksi. Valinnasta päättivät yksimielisesti Washingtoniin kokoontuneet World Bankin 24 toimitusjohtajaa. Hän sai valinnalleen myös EU:n muodollisen tuen. Useat Euroopan maat karsastelivat kuitenkin hänen nimitystään. Wolfowitzin teoille ja ajatusmaailmalle on tunnusomaista valikoiva piittaamattomuus ihmiselämää kohtaan. Tästä on konkreettisena näyttönä hänen roolinsa yhtenä USA:n uuskonservatiivien kärkimiehenä sekä Afganistanin ja Irakin hyökkäyssotien pääarkkitehtinä.

Maailmanpankki perustettiin v. 1946 Bretton Woodsissa rahoittamaan Euroopan ja Japanin jälleenrakentamista. Nykyisin sen toiminta on keskittynyt kehitysmaihin ja entisiin Euroopan sosialistisen leirin maihin. Maailmanpankki myöntää jäsenilleen taloudellisia lainoja ja teknistä tukea. Apunsa ehtona se velvoittaa maiden hallituksia noudattamaan sen sanelemaa uusliberalistista talouspolitiikkaa. Tällaisia ehtoja ovat mm. valtion omistamien yhtiöiden yksityistäminen, vientiin kelpaavien tuotteiden viljeleminen ja markkinoiden avaaminen ylikansallisille yrityksille. Seurauksena Maailmanpankin politiikasta kohdemaissa ovat olleet paikallisten talouksien tuhoutuminen, ravinto-omavaraisuuden heikentyminen sekä terveys- ja sosiaalihuollon luhistuminen. Näitä ehtoja kutsuttiin aiemmin rakennesopeutukseksi mutta nykyään köyhyyden vähentämisohjelmiksi. Lisäksi suurin osa lainoista kuluu aikaisempien lainojen korkojen maksamiseen. Maailmanpankin kuristustoimet ovat kohdanneet voimakasta vastarintaa Latinalaisessa Amerikassa ja johtaneet useisiin hallitusten vaihdoksiin sekä yhteiskuntapolitiikan siirtymiseen vasemmalle.

Kolmisensataa mielenosoittajaa kokoontui 22.10. sateisessa säässä Helsingin Rautatientorille ilmaisemaan mieltään Maailmanpankkia ja sen pääjohtajaa Paul Wolfowitziä vastaan. Rautatientorilta marssittiin Eduskuntatalolle, jossa Maailmanpankki piti kokoustaan.

Maailmanpankki on rahoittanut saastuttavien ja ilmastonmuutosta kiihdyttävien fossiilisten polttoaineiden tuotantoa yli 24 miljardilla dollarilla vuodesta 1992 alkaen. Se on suurin yksittäinen ympäristölle ja paikallisille ihmisille tuhoisien suurten patohankkeiden rahoittaja.

"Maailmanpankin toiminta ei edistä millään tavoin maailman köyhien etua. Yhdysvallat sanelee edelleen päätökset, kuten Paul Wolfowitzin valinta osoittaa. Siitä huolimatta Suomi rahoitti vuonna 2003 Maailmanpankin toimintaa 26 miljoonalla eurolla vuodessa. "

Pahan Paulin perinteet

Paul Wolfowitzin isä **Jacob W.** muutti vanhempiensa kanssa 1920-luvulla Puolasta Yhdysvaltoihin juutalaisvainojen vuoksi. Useat Wolfowitzien sukulaiset tapettiin II-maailmansodan aikana natsien tuhoamisleireissä. Isä Jacobista kehkeytyi sionisti ja myöhemmällä iällään myös aktiivi antikommunisti. Poika Paul vietti 14-vuotiaana vuoden Israelissa, kun hänen isänsä toimi professorina Haifan yliopistossa. PW:n nuoruudessa omaksuma Israelin ihailu on ruumiillistunut myöhemmin kouriintuntuvasti USA:n harjoittamassa Lähi-idän politiikassa.

Kylmän sodan mies

Paul Wolfowitz aloitti v. 1961 opintonsa Cornellin yliopistossa. Hänet vapautettiin palvelemasta Vietnamin sodassa, jotta hän voisi jatkaa akateemisia opintojaan. Mielipiteiltään häntä kuvattiin sotaa tukevaksi "pikkuhaukaksi". Vuonna 1965 hän valmistui maisteriksi pääaineinaan kemia ja matematiikka sekä sai pestin USA:n budjettitoimistoon. Seuraavaksi PW siirtyi opiskelemaan Chicagon yliopistoon, josta hänet napattiin kesällä 1969 Richard Perlen kanssa mukaan kylmää sotaa kongressissa lobbaavan Maintain A Prudent Defense Policy -komitean toimintaan. Komitean olivat perustaneet USA:n kylmän sodan aikaisen turvallisuus- ja asevarustelupolitiikan pääpirut Paul H. Nitze ja Dean Acheson. Vuosina 1970-72 hän opetti Yalen yliopistossa. Vuonna 1972 hän väitteli Chicagossa aiheenaan ydinaseiden leviäminen Lähi-idässä. Vuosiksi 1973-77 mies otettiin mukaan USA:n asevalvonta- ja aseistariisuntatoimistoon (ACDA) hänen tutorinsa Albert Wohlstetterin suosituksesta.

Pikkuhaukasta täysveriseksi haukaksi

Vuosina 1977-80 PW työskenteli apulaispuolustusministerinä toimenkuvanaan alueelliset ohjelmat. Seuraavat kaksi vuotta hän johti ulkoministeriön poliittisen suunnittelun henkilöstöä. Toimiessaan v. 1985-88 suurlähettiläänä Indonesiassa hän veljeili diktaattori Suharton kanssa. Tämän saman miehen valtaannousu jenkkien tuella aiheutti v. 1965 maassa veritsunamin, jonka seurauksena murhattiin 500 000 indonesialaista. Wolfowitz varmisti omalla toimikaudellaan USA:n sotilasavun Suharton hallitukselle tämän miehittäessä Itä-Timoria. Miehityksen aikana kuoli n. 300 000 ihmistä.

Vuodet 1989-93 PW vietti jälleen Pentagonin leivissä. Vuonna 1992 hän laati yhdessä Dick Cheneyn kanssa George H. Bushille tulevaisuuden strategian USA:lle. Neuvostoliiton sortumisesta huolimatta suunnitelmassa esitettiin puolustusbudjetin rajua kasvattamista ja yksipuolisten ennakkoiskujen käyttöä USA:n intresseille havaittuja uhkia vastaan, etusijalla "Persianlahden alue elintärkeine raaka-aineineen". Suunnitelmassa tuotiin julki avoimesti, että Yhdysvallat hallitsee maailman taloudellista ja poliittista kehitystä kaikilla tasoilla.

Vuonna 1997 PW oli mukana laatimassa uuskonservatiivien aivoriihen ideoimaa Project for the New American Century -suunnitelmaa, jonka keskeisin sanoma oli: "Meidän on hyväksyttävä vastuu Amerikan yksipuolisesta roolista säilytettäessä ja laajennettaessa kansainvälistä järjestystä meidän turvallisuutemme, hyvinvointimme ja periaatteitemme vuoksi."

Paha sai palkkansa

Vuosina 1993-2001 Paul Wolfowitz toimi dekaanina John Hopkins yliopiston yhteydessä Paul H. Nitze School of Advanced International Studies -opinahjossa. Tässä kansainvälisessä eliittikoulussa mm. lukuisia valtiomiehiä ja ûnaisia, liike-elämän ja median edustajia sekä eri alojen opettajia ja tutkijoita on perehdytetty II-maailmansodan jälkeen kansainvälisten suhteiden, eri maanosien ulkopolitiikan, taloustieteen ja kulttuurin saloihin. Aikaisemmin tämä tapahtui kylmän sodan hengessä, mutta nykyisin sama toteutetaan globalisaatiomyönteisyyttä tihkuen.

Tammikuussa 2001 George W. Bush nimitti PW:n apulaisulkoministerikseen. Vuosikymmenten aikana omaksutun tietotaidon avulla hän kykeni hyödyntämään 11.9.2001 -tapahtumat sotilaallisin keinoin Afganistanissa ja Irakissa.

Vuonna 2005 Paul Wolfowitz palkittiin vuosikymmeniä kestäneestä uskollisuudesta jenkki-imperialismille ja kansainväliselle pääomalle nimittämällä hänet Maailmanpankin johtajaksi.

Matti Laitinen

Lähteet:http://www.sais-jhu.edu, Fred Kaplanin artikkeli Paul H. Nitzesta, http://www.defenselink.mil, Maan ystävät, Sosialistiliitto ja Wikipedia.

USA - täyden kympin arvoinen?

Yhdysvaltalainen palomies Harry Brown sanoi, että "kotimaani ansaitsee täyden kympin". Siitä oli tehty (HS 5.7.) kansallispäiväjutun otsikko. Jutussa jokseenkin samaa mieltä oli myös Pentagonissa juristina toimiva Jackie Littl.

Molempien käsitys on varmasti rehellinen perustuen heidän omiin kokemuksiinsa ja siihen mitä he ovat toisilta kuulleet. Ja kuultavaa USA:ssa riittää. Joitakin vuosia sitten olin mukana Los Angelesissa itsenäisyyspäivän tilaisuudessa, joka pidettiin todella valtavassa ns. kiristallikirkossa. Kirkossa pastori Bill Graham piti saarnan, sinfoniaorkesteri soitti, valtava kuoro lauloi antaumuksella, tuhannet ihmiset heiluttivat pienoislippujaan ja valkoisiin pukeutuneet merisotilaat nostivat fanfaarien kaikuessa alttarin eteen silmämääräisesti arvioiden 50x70 metrin kokoisen lipun.

Saarnaajapastori Bill Graham tunnetaan oikeistolaisena ja syvästi amerikkalaisena. Pastorin saarna oli mitä puhtainta politiikkaa, josta uhkui nationalismia hurmioon saakka. Sitä kuunteli kymmenisentuhatta henkeä ja television katsojat päälle. Moista hurmahenkisyyttä en ole koskaan enkä missään aiemmin kuullut tai kokenut. Lienee kuitenkin selvää, että sen sanoma meni kritiikittä perille lukemattomille browneille ja littleille.

Eurooppalaiseen elämänmenoon verraten yhdysvaltalaiset ovat oleellisesti erilaisessa asemassa. Presidentti Georg W. Bush sanoi puheessaan 2.2.2005 sen, joka muutenkin tiedetään, että Yhdysvalloissa on yli 65-vuotiaiden määrä vakiintunut 12,4 prosenttiin väestöstä. Jo 1998 EU:ssa vastaava luku oli 15,8 prosenttia, ja se on (ainakin vielä!) kasvussa. Mitä nämä luvut kertovat?

Niiden mukaan Yhdysvalloissa on 36,3 miljoonaa 65 vuotta täyttänyttä. Jos heidän osuutensa olisi sama kuin EU:ssa, luku olisi 46,3 miljoonaa. Näin EU maihin verraten USA:ssa 10 miljoonaa työikäistä saavuttaa joka vuosi matkansa pään ennen aikojaan, ennen 65 vuoden ikää. Nämä kymmenen miljoonaa (lähes kaksi kertaa Suomen väestö) on vain viisi prosenttia työikäisestä väestöstä, joten se ei ole Yhdysvalloille kovin suuri ongelma. Lieneekö se ongelma ollenkaan, kun lukemattomat tavalliset uskovat brownit eivät edes tiedä sen olemassaoloa.

Itse asiassa tilanne on edellä sanottua pahempi. Rikkailla ja hyvin toimeentulevilla on paremmat mahdollisuudet hankkia kalliita koulutus-, sivistys-, virkistys-, terveyden-, sairaan- ja vanhusten hoitopalveluja kuin köyhillä. Niiden ansiosta heillä on paremmat mahdollisuudet selvitä "elämässä hengissä". Kun köyhiltä nuo mahdollisuudet puuttuvat, heistä vain harva selviää 65-vuotiaiksi.

Suomessa väestöstä pitkälti yli puolet (vuonna 2003 yli 56 %) saa elinmahdollisuutensa työttömyyskorvauksista ja pätkätöistä. USA:ssa tilanteen voi arvioida vähintään samaksi tai huonommaksi. Kun lähdetään siitä todennäköisyydestä, että puolet työvoimasta on vakinaisessa työsuhteessa ja toinen puoli työttömyyden ja pätkätöiden kierteessä, niin toimeentulon suhteen sama jako pätee koko väestöön. Kun edelleen pidetään todennäköisenä, että 146,5 miljoonasta rikkaasta ja toimeentulevasta yli 65 vuotiaita on vähintään 17,4 prosenttia, niin heitä on kaikkiaan 25,5 miljoonaa. Näin köyhistä vain 10,8 miljoonaa, 7,4 prosenttia, saavuttaa "eläkeiän". USA:ssa kapitalismin julmuuden seurauksena köyhistä työikäisistä kuolee ennen aikojaan vähintään 14,8 miljoonaa ihmistä.

Puolet USA:n väestöstä on lähes yhtä paljon kuin Saksan ja Ranskan väestö yhteensä. Yhdysvaltojen väestöstä sitä puolikasta, johon kuuluvat harvat todella rikkaat ja muuten kohtalaisesti toimeentulevat, pidetään esillä ja esimerkkinä koko muulle maailmalle. Köyhä 147 miljoonan ihmisen puolikas unohdetaan. Maailmalle ei haluta kertoa, että köyhistä vain sitkein ja "onnekkain" seitsemän prosenttia saavuttaa 65 vuoden iän.

Erään amerikkalaislaskelman mukaan amerikkalaisten keski-ikä on vuonna 2050 sama kuin nyt eli 36 vuotta. Eurooppalaisilla se nousisi nykyisestä 38 vuodesta 53 vuoteen (HS 21.7.05). USA:n väestön keski-ikä on siten 95 prosenttia eurooppalaisiin verraten. Tämänkin mukaan väestöstä katoaa ennen aikojaan, ennen 65 vuoden ikää, noin viisi prosenttia, 14,7 miljoonaa ihmistä.

Maailmalle ei kerrota, että vuoden 1990 jälkeen sen väestöstä on kaikkialle ulottuvalla puutteella tapettu 130 - 140 miljoonaa ihmistä. Yhdysvaltaisten omien laskelmien ja arvioiden mukaan vuonna 2050 yli 65-vuotiaita USA:n väestöstä on edelleen noin 12,5 prosenttia, kun Euroopassa on 20-25 prosenttia. Eurooppalaisiin verraten yhdysvalloissa väestön elinmahdollisuudet koko ajan huononevat suhteellisesti ja väestön kasvaessa myös määrällisesti.

Kannattaa panna merkille myös norjalaisen Nils Cristien (Kohti vankileirien saaristoa) ja suomalaisen Erkki Viitaniemen (Punaisen terrorin todistajat) selvitykset, joiden mukaan voidaan laskea, että Yhdysvaltojen vankiloissa on jo nyt sataatuhatta asukasta kohti ainakin kymmenen prosenttia enemmän vankeja kuin Neuvostoliitossa oli pahimpina "vankileirien saariston" aikoina.

Luulisi, että tämän kovan todellisuuden edessä jokaisen amerikkalaisen vapauden, demokratian ja unelman ihailija repii pelihousunsa. Väistämättä ja vähä vähältä hänen uniinsa hiipii painajainen valkoisen terrorin todistajista ja kapitalismin mustasta kirjasta, joka vielä odottaa tekijäänsä. Lukemattomat yhdysvaltalaiset uskovat ja sanovat, että heidän kotimaansa ansaitsee täyden kympin. Mutta ne, jotka kunnioittavat jokaista ihmiselämää arvona sinänsä, ovat siitä perustellusti toista mieltä.

Kai Kontturi

Neuvostoliitto, osa 5

Olemme seuranneet Neuvostoliiton historiaa jo kolmessa aikaisemmassa numerossa. Me olemme tehneet tämän palauttaaksemme mieliin Neuvostoliiton saavutukset ja sosialismin tulevaisuuden yhteiskuntana. Sosialismi kesti Neuvostoliitossa yli 70 vuotta. Puuttumatta vielä niihin syihin, mihin sosialismi Neuvostoliitossa kaatui, se ehti jättää pysyvän jäljen maailmanhistoriaan. Olemme varmoja, että Neuvostoliiton kokemuksista tulee olemaan suurta hyötyä siinä vaiheessa, kun sosialismi ihmiskunnan kehityksen valtaväylänä kaivetaan uudelleen historian ullakolta esiin.

Jälleenrakennustyön ensi askeleet otettiin jo sodan aikana

Neuvostoliiton valtionrajat palautettiin ennalleen v. -44 lopulla ja välittömästi aloitettiin jälleenrakennustyöt. Sodasta kärsineiden alueiden jälleenrakennus muodostui Neuvostoliiton yhteiseksi asiaksi. Maan itäisillä alueilla oli sotavuosina rakennettu 2250 uutta suurta teollisuuslaitosta, joiden ansiosta puna-armeija saattoi vuosina 1944-45 tukeutua yhä enemmän kasvavaan kansantalouteen, mikä nopeutti sodan päättymistä.

Jälleenrakennuksen päästyä vauhtiin lisääntyi vuoden 1944 kuluessa raudan ja teräksen, työkoneiden ja traktorien tuotanto huomattavasti. Käynnistettiin kymmeniä masuuneja ja tehokkaita valssauskoneita. Raunioista nostettiin tehtaita ja kunnostettiin veden varaan joutuneita kaivoksia. Mutta taistelu fasismin lyömiseksi jatkui Neuvostoliiton rajojen ulkopuolella ja siksi osa talouselämästä joutui edelleen työskentelemään fasismin lopulliseksi lyömiseksi.

Sodasta rauhaan

Sota viivytti vuosikymmenellä Neuvostoliiton kehitystä. Miehittäjät raunioittivat yli 1700 kaupunkia, polttivat 70.000 kylää ja hävittivät 32.000 teollisuuslaitosta. Maatalouden piirissä sodassa tuhoutui 100.000 kolhoosia, valtiontilaa sekä kone- ja traktoriasemaa. Saksaan oli kuljetettu 17 miljoonaa nautaa ja kymmeniä miljoonia sikoja. Kodittomiksi jäi 25 miljoonaa ihmistä. Työläisten ja toimihenkilöiden määrä laski 5,4 miljoonalla vuoteen 1940 verrattuna. 26 miljoonaa neuvostokansalaista menetti henkensä. Jälleenrakentaminen oli mutkikas ja vaikea tehtävä, mutta jo keväällä 1945 alettiin Neuvostoliiton kansantaloutta uudistaa rauhanomaisia tarpeita vastaavaksi. Tarvittiin työvoimaa.

Pian Saksan antautumisen jälkeen 23.6.1945 hyväksyttiin laki kolmentoista eri ikäluokkiin kuuluvien sotilaiden kotiuttamisesta. Samaten palautettiin kotimaahan yli 5 miljoonaa neuvostokansalaista, jotka fasistit olivat siirtäneet Saksaan orjatyövoimaksi. Valtakunnan puolustuskomitea lakkautettiin ja hallitustehtävien hoito palautettiin kansankomissaarien neuvostolle. Neuvostoliiton korkeimman neuvoston vaalit pidettiin 10.2.1946 ja sen ensimmäinen istunto pidettiin 12-18.3.1946. Sen yhteydessä kansankomissaarien neuvosto muutettiin Neuvostoliiton ministerineuvostoksi (Neuvostoliiton hallitus) ja suoritettiin ministerineuvoston valinta. Sotatalous siirrettiin rauhanajan raiteille ja päähuomio kiinnitettiin talouselämän tärkeimpien alojen kehittämiseen ja jälleenrakentamiseen. Monet sota- ajan erityistoimenpiteet lopetettiin: palautettiin 8-tuntinen työpäivä, lopetettiin ylityöt ja otettiin käyttöön uudelleen työläisten ja toimihenkilöiden lomat. Suuressa osassa teollisuuslaitoksista lopetettiin sotilaallinen tuotanto ja alettiin valmistaa kansantalouden tarvitsemia koneita ja laitteita. Teollisuus oli perusosiltaan siirretty rauhan ajan raiteille vuoden 1946 loppuun mennessä.

Neljäs viisivuotissuunnitelma

Autotehdas Togliatin kaupungissa. Tässä valmistetaan Ladoja.

Korkein neuvosto päätti istunnossaan 12.-18.3.1946 neljännestä viisivuotissuunnitelmasta vuosille -46-50. Sen päätehtäväksi muodostui kansantalouden jälleenrakentaminen sekä sotaa edeltävän (v. 1940) tuotantotason ylittäminen teollisuuden osalta 48 % sekä maatalouden osalta 27 %. Painopiste oli raskaan teollisuuden ja rautatieliikenteen kehittämisessä. Erityisesti suunnitelma edellytti opiskelijoiden määrän kasvua kaikilla opetuselämän aloilla. Teollisuuden uudelleenjärjestäminen siirrettäessä talouselämä rauhan ajan raiteille saatiin päätökseen v. -46 kansantalouden kaikilla aloilla.

Dneprin ja monien muiden alueiden voimalaitosten korjaus alkoi välittömästi näiden alueiden vapauduttua miehityksestä. Ja sähkön tuotanto ylitti vuoden -40 tason jo ennen vuotta 50. Jälleenrakennuksen kivijalka oli kuitenkin niillä alueilla, jotka eivät kärsineet miehityksestä. Näiden alueiden hiili- ja öljytuotanto lisääntyivät huomattavasti ja mm. Kaspianmerellä otettiin käyttöön uusia öljykenttiä. Tehtaat, jotka sodan aikana tuottivat panssareita, tykkejä ja konetuliaseita, tuottivat nyt työstökoneita, moottoreita, turbiineja ja öljynporauskalustoa. Talouselämän alueella tapahtui paljon edistystä. Sotaa edeltäneeseen tasoon verrattuna kansantulo kasvoi 64 % ja teollisuustuotanto 73 %. Viisivuotiskauden aikana valtion vähittäishintoja alennettiin kolme kertaa, palkkoja kohotettiin tuntuvasti ja korttijärjestelmästä luovuttiin v. 1947.

Maatalouden jälleenrakentaminen

Ensimmäisen rauhan vuoden -46 maatalouden jälleenrakentamista vaikeutti kuivuus keskeisillä viljantuotantoalueilla. Oli huutava puute koneista ja työvoimasta. Kansantalouden jälleenrakennuksen keskeiset voimavarat kohdistettiin teollisuuteen ja maataloudelle osoitettiin vain 16 % kaikista investoinneista. Vuonna 1947 puolueen keskuskomitea teki päätöksiä maatalouden jälleenrakennustyön edistämisestä, huolimatta kaikista vaikeuksista mm. vetokaluston puutteesta. Kylvöalaa saatiinkin v. -47 lisättyä 5,8 miljoonaa hehtaaria ja kaikkien viljakasvien sato parani. Puolueen aloitteesta ryhdyttiin v. 1950 yhdistämään pieniä kollektiivi- ja valtiontiloja suuremmiksi ja tilojen määrä supistui 123.700:een kun niitä aiemmin oli 236.900. Maatalous uudistui ja sen aineellinen perusta lujittui. Kolhoosien ja valtiontilojen käytössä oli v. -50 jo 600.000 traktoria ja 211000 leikkuupuimuria, mikä ylitti sotaa edeltävän tason. Kylvöala lähestyi v. 1950 sotaa edeltävää tasoa.

Neuvostoliiton talouselämän kehitys vuosina 1950-1970

Näinä vuosina Neuvostoliiton talous- ja yhteiskuntaelämän kehitys oli ennennäkemätöntä ja ylitti nopeudessa tärkeimpien kapitalististen maiden kehityksen. Vuosina 1951-55 (5. viisivuotinen) valmistui 3200 uutta suurta teollisuuslaitosta ja useita vesivoimalaitoksia mm. Volgalle Kuibyseviin. Vuonna 1952 valmistui tavara- ja matkustajaliikenteen kannalta merkittävä Donin ja Volgan yhdistävä kanava. Neuvostotieteen kehitystä osoittaa se, että maailman ensimmäinen atomivoimala valmistui v. 1954. Maan sähköistäminen jatkui kiihtyvällä vauhdilla vuosina 1956-60 (6.viisivuotinen). Näinä vuosina valmistui Neuvostoliiton Euroopan puoleisen osan yhtenäinen voimatalousjärjestelmä ja alettiin rakentaa Keski-Siperian yhtenäistä voimatalousjärjestelmää.

Vuosi 1956 oli viimeinen vuosi, kun valmistettiin höyryvetureita. Silloin aloitettiin rautatieliikenteen uudistaminen ja alettiin tuottaa pelkästään moottori- ja sähköveturеita. Tieteen alueella merkittävä saavutus oli ensimmäisen tekokuun lähettäminen avaruuteen v. 1957. Maassa olikin v. 1960 4196 tieteellistä tutkimuslaitosta joissa työskenteli 354.000 tutkijaa. Vuosina 1961-65 (7. viisivuotinen) rakennettiin mm. maailman suurin vesivoimalaitos Bratskiin Angarajoelle. Tieteen kehitystä osoittaa se, että v. 1961 Neuvostoliitto lähetti avaruuteen maailman ensimmäiset miehitetyt avaruusalukset. Kuljetus- ja liikenneyhteyksiä kehitettiin myös rakentamalla laivaliikennekelpoinen Volgan-Itämeren kanava, jolla oli yhteys maan syviin sisävesijärjestelmiin, jotka kanava- ja jokiverkoston avulla yhdistivät Vienan-, Barentsin-, Asovan-, Mustan-, Kaspian- ja Itämeren toisiinsa. Näin saatiin valmiiksi Neuvostoliiton Euroopan puoleisen osan yhtenäinen syväväyläjärjestelmä ja Moskovasta tuli kuuden meren satamakaupunki.

Vuosina 1966-1970 (8. viisivuotinen) alkoi talousuudistus. Pieniä laitoksia yhdistettiin ja muodostettiin suuria tietyn teollisuusalan yhteenliittymiä. Ylhäältäpäin annettujen tavoitteiden määrää supistettiin. Suunnittelun puolella tärkeimmiksi tavoitteiksi määriteltiin: (1) suunnittelun tieteellisen tason kohottaminen, (2) tuotantolaitosten taloudellisen omavastuun laajentaminen ja (3) taloudellisten kannustimien lisääminen käyttämällä hintaa, voittoa, palkkioita ja lainoja.

Vuosina 65-67 alettiin siirtyä uuteen järjestelmään taloudenhoidossa. Tulokset olivat rohkaisevia. Ensimmäistä kertaa ylitettiin teräksentuotannossa 100 miljoonan tonnin vuosituotanto ja päästiin lähelle USA:n tasoa. Pystytettiin maailman suurin masuuni. Näinä vuosina kulutustarvikkeiden tuotantoa tehostettiin ja saatiin käyttöön valtion laatumerkki. Voimatalouden alueella otettiin käyttöön Dneprin voimalaitoksen tehon ylittävät yksittäiset turbiinit. Neuvostoliiton Euroopan puoleisen osan ja Uralin sähköjärjestelmät sulautettiin yhdeksi voimajärjestelmäksi. Sosialismi osoitti voimansa ja Neuvostoliitto kaksinkertaisti kansantulonsa 1960-luvulla.

Maatalouden kehitys vuosina 1950-1970

Maatalouden piirissä saavutettiin vuoden 1940 taso vasta v. 1953. Samaan aikaan teollisuuden kokonaistuotanto lisääntyi kolmikertaisesti. Maataloustuotanto ei kyennyt tyydyttämään kasvavaa kysyntää. Vuonna 1953 NKP:n keskuskomitea päätti toimenpiteistä maatalouden kehittämiseksi. Päätettiin ottaa käyttöön uudismaita mm. Kazakstanissa ja Siperiassa. Myös sijoitukset maatalouteen kasvoivat. Vuosina -54-55 maatalous sai mm. 400.000 uutta traktoria ja 80.000 puimuria. Vuonna 1957 lähes kaikki valtion kone- ja traktoriasemat sekä sovhoosit olivat sähköistettyjä, mutta kolhooseista vasta n. 33 %. Suuri muutos oli päätös, että kolhoosit ostavat itse koneensa, kun v. 1958 saakka kaikki kolhoosien konepalvelut saatiin valtion kone- ja traktoriasemien kautta. Kolhoosit saivat velkaa kone- ja traktoriasemien kaluston ostamiseen.

Vuosina 55-59 maatalouden kokonaistuotanto kasvoi vuosittain 7,6 %. Jatkuvan kasvun edellytyksiä ei kuitenkaan uusinnettu. Kolhooseja yhdistettiin edelleen suuremmiksi ja osasta tehtiin valtiontiloja. Siksi maataloustuotanto kasvoi vuosina 59-65 yhteensä vain 10 %. Hitaaseen kehitykseen oli syynä mm. vääristynyt hintapolitiikka ja johtojärjestelmä. Vuonna 1965 NKP:n kk käsitteli edelleen toimenpiteitä maatalouden kehittämiseksi. Maataloustuotteiden hankintahintoja kohotettiin ja suunnitelman ylittävältä osalta mm. vehnästä ja rukiista maksettiin korkeampi hinta. Kollektiivitilojen itsenäistä päätöksentekoa laajennettiin. Vuonna 1966 tehtiin päätöksiä mm. maan hedelmällisyyden lisäämisestä, kastelun parantamisesta sekä suoja- istutusten rakentamisesta.. Lähes kaikki kolhoosit saatiin sähköistettyä ja maatalouden perustyöt: kyntö-kylvö ja sadonkorjuu koneellistettua.. Tuloksia alkoi syntyä. Näinä vuosina maataloustuotanto lisääntyi vuosittain 21 %. Viljan keskimääräinen vuosituotanto kohosi 1,3-kertaiseksi ja v. -70 tuotettiin jo ennätysmäärä 186 tonnia viljaa.

Heikki Männikkö

Viljan korjuuta Kubanin alueella Kaukasiassa.

Erillissotako liittosuhteessa Saksaan?

Timo Nieminen, Esko Koivisto:jatkoa edellisestä numerosta (neljäs osa)

YH:n aika oli sotaan valmistautumista

Armeijan liikekannallepano alkoi ylimääräisinä harjoituksina (YH) koko maassa vähitellen laajentuvana mobilisaationa syys-lokakuussa kunnes joukot olivat miltei sota-ajan vahvuudessaan. Siviilipuolella kaupungit ja suuret taajamat pimennettiin ja arkielämää koskevat järjestelyt olivat paljolti sota-ajalle kehitettyjä.

Moskovan neuvottelut ajettiin salatuilla syillä umpikujaan

Suomen ulkopoliittisen johdon ministeri Paasikivelle myöntämä "pelivara" tämän johtaessa neuvotteluvaltuuskuntaa Moskovassa lokakuun 9. päivän jälkeen oli äärimmäisen pieni. Neuvottelutavoitteisiin valmistautumisen sijasta Cajanderin hallitus oli julkistanut Suomen Moskovan lähettilään Yrjö-Koskisen neuvostohallitukselta saaman keskustelupyynnön janeuvotteluvaltuuskunnan lähtö Helsingin rautatieasemalta oli muodostunut suureksi isänmaalliseksi mielenosoitukseksi. "Tuhatlukuiset väkijoukot, isänmaalliset sävelet ja rohkaisun sanat saattoivat neuvottelijoita näiden lähtiessä Moskovaan." Näin Suomen hallitus lukitsi itsensä jo etukäteen mihinkään kompromisseihin suostumattomaan sankaruuteen.

Ylimmissä hallituspiireissä oli päätetty, että "tuumaakaan maata ei anneta", ei edes Kannaksella, missä raja kulki niin lähellä Leningradia että silloisella maatykillä ylsi vaivatta itse kaupunkiin. Omalaatuinen oli ulkoministeri Erkon viimeinen ohje Paasikivelle hänen lähtiessään kolmannelle Moskovan matkalleen marraskuun alussa. Kirjeeseen suljettu ohje kuului: "Unohda, että Venäjä on suurvalta". Niinikään Erkko "uhkasi erota tehtävästään, jos mentäisiin laajoihin myönnytyksiin".

Suomi Ison Britannian ja Ranskan pelinappulana

Herää kysymys, mihin Suomen hallitus oikein tukeutui Euroopan suurvaltapolitiikan mentyä perinpohjaisesti sekaisin. Saksa ja Neuvostoliitto olivat solmineet hyökkäämättömyyssopimuksen ja Iso-Britannia ja Ranska julistaneet sodan Saksalle.

On täysin mahdollista, että niin ulkoministeri Erkko kuin Moskovassa käytyihin neuvotteluihin sittemmin osallistunut valtiovarainministeri Tannerkin olisivat liike-elämän suhteittensa kautta olleet tiiviissä yhteydessä Britannian finanssipiireihin, jotka kannattivat sovintoa Saksan kanssa "torjuakseen sodan, joka kävisi Englannin kaupalle ja teollisuudelle sekä asemalle pääomavaltana äärimmäisen tuhoisaksi", kuten nämä konservatiiviset citypiirit asiansa itse ilmaisivat.

Kukaties Britannian ja samalla silloisen maailmantalouden huipulta oli viestitetty Suomelle, että sota Neuvostoliittoa vastaan ei jäisi myöhemmin palkkiotta, ja, että suomalaisten puutteet sotavarustuksessa korjattaisiin heti sodan sytyttyä. Tätä oletusta tukee se, että Erkko sähkötti marraskuun 8. päivänä Paasikivelle Moskovaan: "Tiedätte myönnytyksissä mennyn jo niin pitkälle kuin turvallisuutemme ja itsenäisyytemme sallivat. Jollei sopimusta saada ehdotetulla pohjalla keskeyttänette neuvottelut". 13. marraskuuta neuvottelut sitten keskeytyivätkin, kun Suomen valtuuskunnalla ei ollut lupa muihin kuin kieltäviin vastauksiin kaikkiin niihin ehdotuksiin nähden, joita neuvostohallitus teki viime hetkeen saakka.

Jo syyskuun 22. päivänä 1939 oli Suomessa aloitettu päämajan, sodanajan puolustusministeriön ja kotijoukkojen esikunnan muodostaminen Mikkeliin. 6. lokakuuta annettiin suojajoukoille liikekannallepanomääräys ja lokakuun 9. päivänä määrättiin siviiliväestön evakuointi suojajoukkoalueilta.

Liittolaiset samassa pöydässä Mannerheimin 75-vuotispäivien yhteydessä kesäkuussa 1942. Tuolloin Hitler selvitti Mannerheimille ja Rytille huoliaan siitä, meneekö sota Neuvostoliittoa vastaan aivan niinkuin sen olisi pitänyt liittolaisten mukaan mennä.

Oletus Erkon ja Tannerin saamista epävirallisista lupauksista saa vahvistusta myös molempien ministereiden aktiivisesti levittämästä käsityksestä, että "ei Neuvostoliitto tule hyökkäämään". Näin naiivin mielipiteen levitys Suomen kansan keskuuteen ei ole ymmärrettävissä muuten kuin suuren luokan teatterina näytelmässä, jossa juoneen on saatava kuulumaan ison valtion hyökkäys pienen, arkiaskareitaan kaikessa rauhassa toimittavan naapurinsa kimppuun.

Propagandaa historiankirjoituksessa

Virallista historiankirjoitusta Suomessa on pyritty näihin päiviin saakka ohjailemaan sellaiseksi, että talvisotaa edeltävä, poliittisesti merkittävä aika rajoitetaan alkavaksi vasta Neuvostoliiton keskustelupyynnöstä 5.10.39.

Tällä tarkastelujakson kaventamisella häivytetään näkyvistä mm. vain kaksi kuukautta aikaisemmin elokuussa -39 pidetyt suuret sotaharjoitukset ja silloin avoimesti vallinnut kiihkomielinen into suuren Suomen luomiseksi sitten, kun Saksan hyökkäys Neuvostoliittoon olisi alkanut.

Samoin on pyritty tarkkaan vaikenemaan Baltian maiden: Viron, Latvian ja Liettuan sisäisistä oloista ennen toista maailmansotaa. Näissä Itämeren rantavaltioissahan vallitsi jonkinlainen suomalaista lapuanliikettä muistuttava järjestelmä ja sen ihanteisiin kuuluva diktatuuri. Ns. viattomat pikkuvaltiot suurten uhreina ei suinkaan tarkoita, että uhrivaltion sisällä olisi eletty sopusoinnussa ja rauhassa. Niin Viron. Latvian kuin Liettuankin hallitseva yläluokka piti yllä väkivaltaista komentojärjestelmää eikä juuri tunnustanut suurta omaisuutta vailla olevien, työtä tekevien kansalaisten ihmisarvoa.

Talvisodan alun poliittiset kuviot

Sotia on aina käyty myös mielipiteenmuokkauksen keinoin. Vihollinen on pyritty kautta aikojen esittämään yksinomaan pahana ja moraalittomana ja sen sotilaat sadisteina, samalla kun oma maa ja sen sotilaat ovat olleet oikean ja hyvän asian nuhteettomia, sankarillisia puolustajia.

Marraskuun 26. päivän ns. "Mainilan laukaukset" vaativat jo vihdoin kunnollisen tutkimustasoa olevan selvityksen! Ilmeistä on, että tarkasteltavia vaihtoehtoja on useampiakin kuin perinteiset kaksi: "ne ampuivat itse" tai "me ne ammuimme". Talvisodan puhkeamisen kanssa "laukauksilla" ei kuitenkaan ollut mitään tekemistä! Sodan syyt olivat syvemmällä, paljolti kylläkin aivan paljaina näkyvissä. Sananvapauden rajoitukset ja mahdollisuus joutua pidätetyksi ehkäisivät kuitenkin julkisen keskustelun Suomen suunnasta niin 1930-luvun lopulla kuin koko tämän oikeistolaisuuden nousun vuosikymmenelläkin.

Ns. "Terijoen hallitus", joka joulukuun 1. päivän julistuksessaan kutsui itseään Suomen kansanhallitukseksi, ansaitsisi myös sille asetettujen ja sen itse itselleen ottamien tavoitteiden asiallisen tarkastelun. Todennäköisintä on, että Terijoen hallitus oli Neuvostoliiton aseellisen hyökkäyksen poliittinen puoli, jolla pyrittiin helpottamaan varsinaisten sotatoimien suoritusta. Sodassahan vihollisen sotavoimat ja taistelukyky on tuhottava niin pienillä omien joukkojen kulutuksella kuin suinkin.

Sodanpäämääriinsä päästäkseen ei neuvostohallituksella Suomessa ollut muita mahdollisuuksia kuin kukistaa Cajanderin hallitus tai lyödä täysin sen sotavoimat. Karjalan kannaksella rajan työntämistä kauemmaksi Leningradista voitiin vielä ajatella suoritettavan rajoitetuilla sotatoimilla, samoin Suomenlahden saarten valloitusta. Mutta miten neuvostohallitus olisi pienillä sotilas-operaatioilla toteuttanut Suomenlahden suun sulkemisen sille vihamielisten suurvaltojen laivastoilta muutoin kuin valloittamalla eteläisen Suomen aina Hankoniemeen saakka. Tämä tehtävä taas olisi ollut erittäin raskas ja kuluttava, joten lankeaa kuin luonnostaan, että neuvostohallitus ei jättänyt käyttämättä ajateltavissa olevaa mahdollisuutta luoda Suomeen uusi poliittinen tilanne. Tällaisen onnistuttua neuvostohallitus olisi sitten voinut solmia sen tavoitteisiin ymmärtäväisesti suhtautuvan hallituksen kanssa sen niin kipeästi tarvitseman sopimuksen meripuolustustukikohdasta jossain Hankoniemellä.

Näyteikkuna "Suomi" oli somistettu

30. marraskuuta alkanut Neuvostoliiton hyökkäys ei yllättänyt syksyllä YH:n aikana hyvään kuntoon saatettua puolustusministeriön sähkösanomatoimistoa, ei myöskään valituista toimittajista koulutettua nk. Propagandaliiton muodostanutta ryhmää.

Valtioneuvoston Tiedotuskeskus oli perustettu asetuksella hyvissä ajoin marraskuun 11. päivänä, ja maahan oli tuotettu toimittajia maailman eri maista olemaan valmiina seuraamaan sotaa sen ensi hetkistä lähtien.

Rajaseudun maasto oli kuljetuksia ja raskaita sotilasajoneuvoja ajatellen sopivin hyökkääjälle juuri talven alussa, ja niinpä Tiedotuskeskus saattoi välittää Suomeen valmiiksi kootun 50 ulkomaisen lehtimiehen avulla maailmalle haluamansa vaikutelman sodankäynnistä.

Maailman lehdistössä julkaistut ihailevat kertomukset "Suomen kansan taistelusta" loivat sittemmin käsityksen "talvisodan ihmeestä", jonka pyhyyttä ei ollut lupa vuosikymmeniin asettaa kyseenalaiseksi saamatta vastaansa suurta paheksuntaa.

Talvisodan murheellinen päätös

Suomelle ja Neuvostoliitolle onneton talvisota päättyi 13.3.1940. Suomalaisia sotilaita ja siviilejä sodassa kaatui yhteensä 22 800 ja haavoittui 43 600. Lisäksi se merkitsi lähes 70 000 perheelle hätää, kun viranomaiset ja suojeluskuntajärjestö pakkosiirsivät heidät muualle Suomeen. Se merkitsi karjalaiselle siviiliväestölle raskasta lähtöä kodeistaan. Neuvostoliitolle sodan aiheuttamat miehistötappiot olivat satatuhantisina kohtuuttoman suuret ja aiheuttivat yhtä monissa Leningradin eteläpuolisten alueiden kodeissa Valko-Venäjältä Ukrainaan samaa inhimillistä tuskaa kuin menetykset suomalaisissa kodeissa.

Henkinen valmistautuminen uuteen sotaan

Heti rauhanteon jälkeen 14.3.1940 uhmakkaita sävyjä sisältäneessä ylipäällikön päiväkäskyssä sanottiin mm: "Kohtalomme on kova, kun olemme pakotetut jättämään vieraalle rodulle, jolla on toinen maailmankatsomus ja toiset siveelliset arvot, maan, jota vuosisatoja hiellä ja vaivalla olemme viljelleet."

Tässä päämajan propagandaosaston laatimassa päiväkäskyssä ei ole mitään yllättävää, kun nykyisin tiedetään ne lupaukset, joita Saksan valtakunnanmarsalkka Göring antoi Suomen joillekin johtomiehille tulossa olevasta Saksan hyökkäyksestä Neuvostoliittoon. Samalla Göring kehotti Suomea tekemään millaisen rauhan tahansa, koska sille tarjoutuisi pian tilaisuus ottaa menettämänsä alueet takaisin ja enemmänkin.

Mikä erillissota?

Tämä kirjoitussarja loppuu siihen, mistä alkaa vaiheittain syvenevä yhteistyö Saksan poliittisen ja sotilaallisen johdon kanssa. Väite, että jatkosota ei olisi tullut ilman talvisotaa, on usein käytetty yritys lieventää hieman sitä häpeää, mitä Hitlerin Saksan kanssa liittoutuminen on merkinnyt. Siksi tässä kirjoitussarjassa onkin paneuduttu rauhan aikaan ja teeskennellyn "puhtaana pulmusena" käytyyn talvisotaan.

Yhteistyö Saksan kanssa alkoi jo sisällissodassa 1918, jolloin myös syntyi suomalaisen raha-pääoman etuja ajava poliittisen oikeiston ja sosialidemokratian liitto. Kun luokkasotaansa käyneet työläiset ja torpparit oli nujerrettu, käänsivät suuret sahanomistajat ja metsäteollisuuden harjoittajat katseensa Karjalan laajoihin metsiin. Käytiin ns. heimosotia, joiden tarkoituksena oli paitsi tyydyttää kansallisromanttista kaipuuta myös anastaa alueita Neuvosto-Venäjältä Suomelle.

Kun talouskriisi 1920-luvun lopulla levisi yli kapitalistisen maailman, päätettiin Suomessa suurten työnantajien ja oikeisto-poliitikkojen tapaamisissa käyttää väkivaltaista terroria ammattiyhdistysten ja poliittisen vasemmiston aktiivijäseniä kohtaan. Saksasta omaksutun fasistisen mallin suuntaan kehittyneet suojeluskunnat saivat vapaat toimintaoikeudet ja takeet siitä, ettei oikeuslaitos tulisi langettamaan tuomioita näissä tehtävissä rikoksiin syyllistyneille. Niinpä sitten pahoinpitelyillä, ruumiinvamman tuottamisilla ja suoranaisilla murhilla vaiennettiin tehokkaasti soraäänet, kun kansaa valmistettiin sotaan. "Kyyditykset" ja "muilutukset" eivät vastoin yleistä luuloa päättyneet suinkaan Mäntsälän kapinaan, vaan jatkuivat 1930-luvun lopulle saakka. Sotatilan vallitessa kuva yksimielisestä kansasta saatiin taas aikaan elinkautisvankeuden uhalla.

Herääkin kysymys, kuinka korkeata opillista sivistystä saanut presidentti Halonen kääntää oman maansa ja oman puolueensa historian täysin päälaelleen. Näyttää siltä, että historia toistaa tässä itseään. Jos 1930-luvulla haluttiin innolla fasistisen Saksan vanaveteen niin nyt Saksan seura on korvattu "elämöinnillä" NATOsta. Tämän päivän tarpeet vaativat historian vääristelyä! Muka erillissota - väite on potaskaa kokonaan

Artikkelisarja päättyy

Käytettyä kirjallisuutta:

Charles Leonard Lundin, Suomi toisessa maailmansodassa. Gummerus. Jyväskylä 1961.

V.J.Vatanen, Kriisien ja sodan maailma. Ensimmäinen osa. Otava. Helsinki 1942.

J.O.Hannula, Neuvostoliitto hyökkää pohjolaan. Oy Suomen Kirja. Helsinki 1944.

Grigori Deborin, 30 vuotta suuresta voitosta. Kustannusliike Edistys. Moskova 1975.

Leena Niemi, Mikkeli sotien aikana. Talvisota.html. Internet-sivut.

Maria Lähteenmäki, Jänkäjääkäreitä ja parakkipiikoja. Suomen Historiallinen Seura.Vammala 1999.

Kansainvälinen kokous riippumattomuudesta 21. vuosisadalla pidettiin Venezuelassa

Syys-lokakuun vaihteessa pidettiin Venezuelan pääkaupungissa Caracasissa kansainvälinen kokous anti-imperialismista ja riippumattomuudesta 21. vuosisadalla (World congress for the cause of anti-imperialism and independence in the 21st century). Kokous pidettiin Venezuelassa presidentti Hugo Chavezin kutsusta ja kokouksen organisoimisesta vastasivat Juche-aatteen Latinalaisen Amerikan aluekomitea yhdessä korealaisten toverien kanssa.

Juha Kieksi puhumassa konferenssissa omaa puheenvuoroaan.

Kokoukseen osallistui delegaatioita yli 50 maasta. Suomesta kokoukseen osallistuivat Juche-aatteen opintoyhdistyksen puheenjohtaja **Juha Kieksi** ja varapuheenjohtaja **Antti Siika-aho**. Korean Demokraattisen Kansantasavallan delegaatiota johti korkeimman kansankokouksen varapuheenjohtaja, Korean yhteiskuntatieteellisen seuran puheenjohtaja Toveri **Yang Hyong Sop.**

Juche-aatteen alueellisten johtajien tapaaminen

Ennen kokouksen alkua 29.9. pidettiin Juche-aatteen maakohtaisten johtajien kokous. Kokoukseen osallistui Suomesta Juha Kieksi. Kokous hyväksyi kansainvälisen Juche-aatteen instituutin toimintakertomuksen vuodelta 2005 ja toimintasuunnitelman vuodelle 2006.

Vuoden 2006 toimintasuunnitelmassa painotettiin Juche-aatteen ymmärtämisen syventämistä, tarmokkaampaa opiskelua, uusien opintoryhmien perustamista ja vanhojen vahvistamista, vierailuja KDKT:ssa ja perehtymistä Juche-aatteen saavutuksiin Koreassa, Kansainvälisen Juche-aatteen instituutin työn syventämistä sekä valmistautumista vuoteen 2007, jolloin vietetään Toveri Kim Il Sungin syntymän 95-vuotisjuhlaa sekä Toveri Kim Jong Ilin 65-vuotispäivää.

Juche-aatteen tietämyksen syventämiseksi Korean yhteiskuntatieteellinen yhdistys järjestää mm. vuosittain kolme Juche-aatteen kurssia Pjongjangissa. Kurssit pidetään keväällä, kesällä ja syksyllä. Juche-aatteen opiskelijoita kutsutaan Koreaan myös Auringonpäivänä huhtikuussa ja Toveri Kim Jong Ilin syntymäpäivien aikaan helmikuussa. Seuraava Juche-aatteen seminaari pidetään Pjongjangissa huhtikuussa 2006.

Kokouksessa valittiin myös kansainvälisen Juche-aatteen instituutin johtokunta. Pitkän tauon jälkeen johtokuntaan valittiin myös suomalainen jäsen, Juha Kieksi.

Kansainvälinen seminaari 30.9-1.10.

Seminaarin aluksi Kokouksen edustajat lukivat Presidentti Hugo Chavezin onnitelukirjeen, joka sai yleisön raikuviin aplodeihin ja tuenilmauksiin Venezuelan kansalle. Toverit sekä Koreasta, Venezuelasta, Juche-aatteen instituutista sekä Juche-aatteen Latinalaisen-Amerikan aluekomiteasta pitivät ansiokkaita alustuksia riippumattomuuden kehityksestä viime vuosina ympäri maailmaa ja taistelusta anti-imperialismia vastaan. Konferenssin puheenjohtaja, Venezuelan Juche-aatteen instituutin johtaja Professori Omar Lopez avasi konferenssin toivottaen tervetulleeksi Juche-aatteen ja riippumattomuuden ystävät ympäri maailmaa. Professori Lopez korosti Venezuelan tilanteen merkitystä kansainvälisessä imperialisminvastaisessa taistelussa ja totesi Juche-aatteesta kumpuavan useita ratkaisuja Venezuelan sosiaaliselle ja yhteiskunnalliselle kehitykselle. KDKT:n delegaation johtaja, KDKT:n Korkeimman Kansankokouksen Varapuheenjohtaja toveri Yang Hyong Sop kiitti tervehdyspuheessaan kaikkia valtuuskuntia, jotka olivat saapuneet konferenssiin keskustelemaan Juche-aatteesta ja sen opiskelun syventämisestä. Yang totesi KDKT:n johtajan toveri Kim Jong Ilin ja Venezuelan Presidentin Hugo Chavezin olevan merkittäviä kansainvälisiä johtajia, jotka toimivat suurina esikuvina imperialisminvastaisille ja riippumattomuutta kaipaaville kansoille Aasiassa ja Latinalaisessa Amerikassa. Konferenssin osanottajamaiden delegaatioiden puheissa mm.globalisaatio ja USA:n sotatoimet ympäri maailmaa tuomittiin kovin sanoin.

Näkymä kongressisaliin. Muastapukuinen keskellä on toinen suomalaisen delegaation edustajista, Antti Siika-aho.

Suomen valtuuskunnan puheenjohtaja Juha Kieksi totesi puheessaan Juche-aatteen olevan ratkaisu terrorismin torjuntaan. Riippumattomuuden ja itsenäisyyden toteutuminen kansojen keskuudessa ehkäisee huomattavasti terrorismia. Juche-aatteen opintoyhdostyksen varapuheenjohtaja Antti Siika-aho korosti Juche-aatteen merkitystä imperialisminvastaisen taistelun kärjessä. Toveri Kim Jong Il on edelleen kehittänyt Suuren Johtajan Presidentti Kim Il Sungin luomaa Juche-aatetta ja tehnyt siitä vapauden ja riippumattomuuden symbolin kaikkien alistettujen kansojen keskuudessa.

Konferenssissa todettiin yksimielisesti, että maailman kehitys sosialistisen leirin luhistumisen jälkeen ei ole mennyt parempaan suuntaan. Imperialistien ote maailmasta on kiristynyt globalisaation nimissä, yksittäisten kansojen riippumattomuus on vähentynyt ja imperialistien ristiriidat kärjistyvät terrorismina. Kaikkein pahin terroristi on kuitenkin USA:n valtio. Oivallinen esimerkki USA:n valtioterrorismista oli isäntämaa itse. USA on koko ajan tukenut maan taantumuksellista eliittiä kansan valitsemaa presidenttiä Hugo Cahvezia vastaan ja masinoinut mm. vallankaappauksen keväällä 2002, jonka kansan vastustus heti alkuunsa tukahdutti.

Samaan aikaan globalisaation lisääntyessä kansojen ja erityisesti nuorten kiinnostus riippumattomuutta kohtaan on lisääntynyt. Tämä näkyy erityisesti Latinalaisessa-Amerikassa, missä luokkien vastakkainasettelu näkyy hyvin voimakkaasti. Tämän saimme myös omin silmin todeta, sillä seminaarin järjestelyissä avustivat useat kymmenet ympäri Venezuelaa tulleet nuoret aktivistit.

Euroopan Juche-aatteen komitea on toiminut 20 vuotta. Tänä aikana Euroopassa on tapahtunut paljon. Nyt 15 vuotta Neuvostoliiton sosialismin romahtamisen jälkeen opintotoiminnan aktiivisin painopiste on ilman muuta entisissä sosialistisissa maissa. Seminaarissa oli edustajia – ja erityisesti nuoria edustajia – useista entisistä sosialistisista maista kuten Venäjältä, Kazastanista, Ukrainasta, Puolasta, Romaniasta jne. Aktiivista opintotoimintaa on myös Pietarissa. Pietarilaisten toverien kanssa tullaan varmasti näkemään yhteistyötäkin tulevaisuudessa.

Konferenssin päätteeksi kokous lähetti onnittelukirjeet Korean Demokraattisen Kansantasavallan Kansallisen turvallisuuden komission Puheenjohtajalle toveri Kim Jong Ilille ja Venezuelan Bolivaarisen Tasavallan Presidentille toveri Hugo Chavez Friasille.

KÄ/Juha Kieksi ja Antti Siika-aho

Venezuela tiellä kohti sosialismia

Näkymä hotellihuoneesta Caracasin kaupunkiin

Lyhyellä vierailullamme meillä oli mahdollista tutustua myös Venezuelan kehitykseen – vaikkakin hyvin pintapuolisesti. Saapuessamme Venezuelaan vastaamme tuli ensimmäisenä se tavaton kuumuus, johon me suomalaiset emme olleet tottuneet.

Kuumuuden ohella korkea ilmankosteus tekee ilmastosta hyvin poikkeavan verrattuna esimerkiksi Suomen kesään.

Vaikka Venezuelan ilmasto toi Juha Kieksille mieleen käynnin naapurissa Kuubassa, on maa kuitenkin Kuubaan verrattuna hyvin erilainen.

Venezuelalla on paljon ongelmia. Kolmannes maan väestöstä elää köyhyydessä. Tämä näkyi pääkaupungissa Caracasissa, joka sijaitsi vuorien ympäröimässä laaksossa. Vuoren seinämillä sijaitsivat slummit ja hökkelikylät, joissa köyhyydessä asuva kansa asui. Venezuelalaiset isäntämme kertoivat kuitenkin useista sosiaalisista ohjelmista, joiden ansiosta useat slummit ovat saaneet sähköä, vettä ja alueiden hygieniatasoa on nostettu.

Venezuelalla on luonnonrikkauksia, erityisesti öljyä. Öljytulot ovat kuitenkin hyvin epätasaisesti jakaantuneet. Jyrkät luokkaerot ovat tuoneet maahan epävakautta ja pääkaupungissa rikollisuus on paha ongelma. Venezuela on ollut viime vuosiin saakka tiukasti USA:n talutusnuorassa. Pahat luokkaerot näkyivät selvästi. Rikas eliitti asui aidatuilla alueillaan tavallisen kansan asuessa vuoren rinteillä.

Muutama vuosi sitten Venezuelan presidentiksi valittiin Hugo Chavez Frias, joka edustaa laajaa kansanrintamaa nimeltä Movimiento de la Quinta República (Viidennen tasavallan liike). Hänen johdollaan on aloitettu reformit, joiden tarkoituksena on vahvistaa maan riippumattomuutta ja parantaa köyhän

kansanosan asemaa. Näiden uudistusten avulla on myös rakennettu kouluja, sairaaloita ja asuntoja köyhän kansan tarpeita silmällä pitäen. Presidentti Chavezin johdolla Venezuelalaiset ovat vihdoinkin päässemässä itsensä herraksi. Venezuelan kansan tavoitteena sanotaan olevan sosialismi Simon Bolivarin hengessä.

Hyvän alustuksen piti kongressissa myös Venezuelan varaulkoministeri William Isara. Hän esitteli bolivaarista vallankumousta, jonka esikuvana ovat Marx, Engels, Simon Bolivar ja – Jeesus. Lähtökohta on se, että vallankumous toteutetaan omista lähtökohdista käsin. Venezuelan kansa on valtaosaltaan katolista, ja uskonto on otettava vallankumouksen lähtökohdissa huomioon.

Nykypäivän vallankumouksen ongelmat ovat osittain toisenlaisia verrattuna vaikkapa Venäjän vallankumoukseen. Köyhäkin kansa on usein porvarillisen tiedonvälityksen armoilla. Venezuelan toverit kertoivat, että köyhät, jotka eivät osaa lukea, seuraavat kuitenkin tv-kanavia. Tv-kanavat ovat jyrkästi jakautuneet presidentti Chavezin kannattajiin ja vastustajiin. Osa kanavista suoltaa taantumuksellista propagandaa ja se vaikeuttaa vallankumouksen viemistä eteenpäin.

Tuki Presidentti Chavezille ja bolivaariselle vallankumoukselle näkyi vahvasti katukuvassa. Ympäri Caracasia näkyi tuhansia seinämaalauksia, joissa vastustettiin USA:n imperialismia ja tuettiin kansojen taistelua vapauden ja riippumattomuuden puolesta.

Vierailullamme huomasimme tavallisen kansan vankkumattoman tuen presidentti Hugo Chavezille ja bolivaariselle vallankumoukselle. Lyhyessä keskustelussa Movimento de la Quinta Republica-liikkeen konferenssiedustajien kanssa Suomen delegaatio välitti Suomen kommunistien vankkumattoman tuen Venezuelan kansalle heidän taistelussaan imperialismia ja sortoa vastaan vapauden, omavaraisuuden ja riippumattomuuden puolesta.

KÄ/Juha Kieksi ja Antti Siika-aho

Imperialismin vastainen mielenosoitus Caracasissa

.......Jatkoa sivulta 3

Kuka maksaa Fortumin johdon.....

Silloin tosin joudut maksamaan optiosta täyden hinnan ja sinulla on vaara menettää koko raha. Jos taas myyt option, se jolle sen myyt, saa ostaa osakkeen, jos siitä hyötyy, mutta joudut myymään osakkeen halvalla. Jos kurssi on vielä alempi, saat pitää option myynnistä saamasi rahat, koska toinen osapuoli ei osaketta osta, koska saa sen markkinoilta halvemmalla. EI TÄMÄ OLE VAIKEAA. TÄMÄ ON VAIKEAA VAIN NIILLE, JOTKA EIVÄT YMMÄRRÄ JOHDON OPTION JA TAVALLISEN OPTION EROA. Ei tätä ymmärretty 14.10.2005 Tiedontantajassakaan, jossa sanottiin, että optio on johdon optio, vaikka kokonaan toisenlainen optio on markkinaehtoinen optio. Verottaja on malttamaton ja haluaa MARKKINAEHTOISEN OPTION MYYNNISTÄSI heti 28 %, vaikkei ei ole tietoa, haluaako sinulta option ostanut ostaa osakkeen. Jos tämä haluaa, joudut ostamaan osakkeen kalliimmalla markkinoilta ja myymään sen option haltijalle tappiolla. Et voi tätä tappiota kärsiä, koska verottaja on vienyt rahasi ja menet nurin. Verottaja on keksinyt uuden verotusperusteen: verotetaan etukäteen siltä varalta, että satut tulevaisuudessa saamaan hyötyä vaikkapa vuosien päästä. Kun verottaja näin verottaa, et hyötyä voi koskaan saada, koska verottaja on ottanut rahasi, joilla tuloa olit hankkimassa. Verottaja on ottanut siemenviljan ennakkona tulevasta sadosta. Hyvinvointiyhteiskunnan pelastamiseksi siemenvilja on viety. Hyvinvointiyhteiskunnan pelastamiseksi henkilöstön irtisanomisista ja sähkö- ja lämpölaskun korotuksista tuleva hyöty on siirretty johdon optio-voittajien taskuun. Valtio saa siitäkin verotulonsa.

Fortumin johto on hyvä verovouti ja hoitaa sähkölaskun korotukset ja saa siitä palkintonsa. Fortumin johdon lottovoitto ovat Katriina- ja Rita-myrskyt, koska ne nostavat öljyn hintaa ja sähkön hintaa sen mukana sekä osakekurssia ja optiotuloa. Johdon ansiota on, että osataan ratsastaa luonnonkatastrofien tuomalla hyödyllä. Johdon moraalittomuutta ei ole, että valtio on omistajana tällaiset johdon optiolottovoitot hyväksynyt.

Ihmiskunta ja ympäristön voimavarat

Suomalainen metsäteollisuus on tehotaloutta parhaimmillaan. Metsästä käytetään kaikki hyväksi, jopa risuja myöten, joista tehdään haketta. Samalla se on luonnonvarojen äärimmäistä käyttöä, josta kirjoittajamme varoittelee.

Vapaassa markkinataloudessa (kapitalismissa) ihmisellä ei ole muuta arvoa kun spekulatiivinen markkina-arvo kuluttajana, sekä tavaran ja palvelujen tuotannossa lisäarvon tuottajana. Kapitalismissa talous on riippuvainen lisäarvon progressiivisesta kasvusta. Tästä johtuen tavaratuotanto pyrkii tuottamaan kulutushyödykkeitä, joiden käyttöikä on mahdollisimman lyhyt.

Kulutusta kiihdytetään mainonnan avulla, luomalla kuluttajille kuvitteellisia tarpeita. Tällöin ei pidä erehtyä luulemaan että kapitalistinen talous palvelisi ensisijaisesti ihmisten tarpeiden tyydyttämiseksi, vaan kerätäkseen kapitalisteille yhteiskunnassa tuotetun lisäarvon.

Demokratia tai oikeudenmukaisuus, joka palvelee primäärisesti vain yksilön taloudellisia intressejä, ei ole ekologisesti eikä eettisesti kestävän kehityksen mukaista. Huolimatta siitä, minkälaisessa talouspoliittisessa järjestelmässä ihmiskunta elää, tulee se aina olemaan riippuvainen ympäröivän luonnon voimavaroista ja hyvinvoinnista.

Sosialistinen yhteiskunta voi poistaa ihmisen ihmiseen kohdistaman riiston, mutta se tekee raskaan virheen, jos se ei puutu ihmisen luontoon kohdistuvaan riistoon, jota kasvavan kulutuksen tyydyttäminen ruokkii. Kestävän kehityksen perimmäisiä kysymyksiä on, kuinka hyvin ihmiskunta kykenee sopeuttamaan kysynnän ja kulutuksensa luonnon voimavaroihin nähden. Luonnon voimavarat ylittävä kiihtyvä kulutus tulee tuhoamaan luonnon ihmiskunnalle tarjoamat elinmahdollisuudet.

Kun seuraa valtamedian uutisointia tämän vuoden luonnonkatastrofeista on selvästi havaittavissa tahallista vähättelyä niiden yhteisestä laajuudesta, sekä syistä. Uutisointi on ollut hajallaan ja ilman keskinäistä yhteyttä. Ikään kuin metsäpaloilla, hirmumyrskyillä ja tulvilla ei olisi mitään yhteyttä yleiseen ilmaston lämpötilan nousuun. Ilmaston muutos tulee olemaan suurin uhka ihmiskunnan elinmahdollisuudelle. Ja tämä uhka tulee kasvamaan vuosi vuodelta kiihtyvällä vauhdilla.

Metsäpalot ovat tuhonneet metsää pelkästään tähän mennessä valtamedian mukaan Portugalissa yli 180.000 hehtaaria, Boliviassa pelkästään viikon aikana 150.000 hehtaaria, Yhdysvalloissa n. 2,7 miljoonaa hehtaaria. Näihin lukuihin tulee vielä lisätä ne laajat metsäpalot, joita ei tänä vuonna ole valtamedian artikkeleissa näkynyt, esim. Siperiassa ja Aasiassa. Brasiliassa poltetaan pelkästään taloudellisista syistä sademetsää merkittäviä määriä vuosittain. Mielenkiintoista luettavaa oli myös EU:n Komission tiedonanto v. 1998 Neuvostolle ja Euroopan parlamentille Euroopan unionin metsästrategia: “Metsäpalot tuhoavat Euroopan unionissa vuosittain 350.000 – 500.000 hehtaaria metsää. Ilmansaasteet puolestaan heikentävät puiden kasvua. Arvion mukaan saasteet vaikuttavat näkyvästi noin kolmannekseen Euroopan metsissä.” Näin siis vuonna 1998.

Olennainen syy suurimmissa metsäpaloissa on alueiden kuiva ja kuuma ilmasto, joka on maailmanlaajuisen ilmaston lämpenemisen seurauksena pahentunut. Tämä taas tulee kiihdyttämään aavikoitumista eteläisessäkin Euroopassa. Olisi mielenkiintoista tietää, paljonko tänä vuonna on metsäpalojen ansiosta vapautunut hiilidioksidia ilmaan, sekä miten tulevaisuudessa vuotuinen viherkasvuston poistuma vaikuttaa hiilidioksidin poistumiseen sekä hapen tuotantoon.

Keski-Euroopan tulvat voisivat loogisesti ajateltuna olla seurausta edellä mainitusta kuumuudesta ja kuivuudesta eteläisessä Euroopassa. Kun ne vesimassat, jotka ennen ovat sataneet etelässä, purkautuvat nyt siellä missä ilmasto on viileämpää niin, että vesihöyry voi muuttua sateeksi, kohdistuu näille alueille aikaisempaa suurempi vesimassa.

Hirmumyrskyt, joista eritoten 4:nenja 5:nen asteen myrskyt ovat lisääntyneet radikaalisti, ovat seurausta vesistöjen lämpenemisestä.

Yhteenvetona tästä kaikesta voimme vetää sen, että kaikki nämä luonnossa tapahtuvat muutokset ovat seurausta ilmaston lämpenemisestä. Missä määrin ilmaston muutokset ovat ihmisen aiheuttamia, voi olla vaikeaa selvittää ilmaston muutosten ollessa monen tekijän summa, mutta erittäin merkittävä se joka tapauksessa on. Auringon aktiivisuuden lisääntyminen ei selitä vuosien ja varsinkaan vuosikymmenten ilmastomuutoksia.

On totta että ihminen ei kykene vaikuttamaan kosmisiin lainalaisuuksiin, mutta periaatteessa ihmisen pitäisi pystyä vaikuttamaan omiin toimintatapoihinsa. Kaikki ihmisestä johtuva ilmastomuutos on turha lisärasite luonnon ekosysteemille. Pelkät tekniset innovaatiot eivät tuo ratkaisua ilmaston muutoksen tuomiin haasteisiin ja uhkiin. Keskeisenä kysymyksenä tulee eteen, voidaanko luonnonvarojen käyttö sopeuttaa maailman väestön lisääntymiseen, joka vuoteen 2050 mennessä on ennustettu nousevan 9,1 miljardiin.

Ilmaston lämpenemisen seuraukset tulevaisuudessa ovat arvaamattomat, mutta ilmaston ääri-ilmiöt tulevat varmasti lisääntymään rajusti ympäri maailmaa. Hälyttävänä voisi pitää jo sitäkin tosiasiaa, että ilmaston lämpeneminen on ollut huomattavasti nopeampaa, kuin mitä tiedemaailma on olettanut. Ennusteita on jouduttu korjaamaan useita kertoja lyhyellä aikavälillä. Viimeisimpien arvioiden mukaan ilmasto lämpenee seuraavan sadan vuoden aikana noin 1,4 - 5,8 °C. On arvioitu että 20 - 50 vuoden kuluessa ilmaston muutosta ei pystytä pysäyttämään, jos nykyinen yksityisomisteisen pääomatalouden (kapitalismin) ohjaama ympäristöpolitiikka ei muutu.

On lohdutonta arvailla mitä kaikkea luonnon todellisista arvoista ihmiskunta menettääkään, kun se lyhytnäköisyydessään ja ahneudessaan riistää luonnonvaroja omien egosentristen tarpeidensa tyydyttämiseen.

Ei pidä luulla, etteikö ihmiskunta voisi kehittyä sekä tuottaa energiaa, tuotteita ja palveluja sopusoinnussa luonnon kanssa. Elämisen laatua ja kehitystä ei vain voida mitata pelkällä kulutushyödykkeiden määrällä. Se, kuinka paljon tuotetaan, tulisi kuitenkin olla tasapainossa luonnon uusiutumiskyvyn kanssa.

Luonnon ekologista tasapainoa horjuttavaa kulutusta tulisi laskea rajusti nykyisestä. Jonkin verran tuotannollisilla, logistisilla ja teknisillä ratkaisuilla voidaan vähentää tuotteen tai energian ekologista jalanjälkeä. Varmaa on, että kulutukseen tulee vaikuttaa kulutustottumuksia muuttamalla. Jokainen meistä voi kysyä itseltään, minkälaiset elinmahdollisuudet suomme tuleville sukupolville, sekä ylipäätänsä eliökunnalle tällä planeetalla.

Janne Rahikaunen

Sata vuotta Suurlakosta

Marraskuun alussa tulee sata vuotta Suomen suurlakosta. Vuoden 1905 yleislakko Venäjällä ja suurlakko Suomessa olivat yhteydessä toisiinsa. Sitä edelsi työväenliikkeen nousu sekä Venäjällä että Suomessa. Venäjällä vallankumouksen laukaisi tsaarin itsevaltainen politiikka ja surkeasti mennyt sota Japania vastaan. Suomessa taas työväenluokka halusi poliittisia oikeuksia, yhtäläistä äänioikeutta kaikille. Kun vallankumoukselliset tapahtumat alkoivat vyöryä Venäjällä, niiden vaikutus näkyi välittömästi myös Suomessa.

Kuva Tampereen kauppatorilta 1.11.1905. Kansaa oli saapunut torillinen täyteen kuulemaan raatihuoneen parvekkeelta luettavaa punaista julistusta. Kuva: Tampereen museoiden kuva-arkisto.

Tammikuun verisunnuntai laukaisi tsaarinvastaisen liikehdinnän

Venäjällä tapahtumat lähtivät liikkeelle, kun Pietarin työläiset pappi Georgi Gabonin johdolla marssivat tammikuun 22. 1905 Talvipalatsille viemään tsaari Nikolai II:lle anomusta lakiasäätävän kokouksen koollekutsumisesta. Anomuksessa esitettiin mm. kirkon erottamista valtiosta, progressiivisen tuloveron aikaansaamista, työsuojelulainsäädännön aikaansaamista ja Japanin sodan lopettamista. Marssijoita Pietarin kaduilla oli yhteensä 140.000. Bolshevikit varoittivat etukäteen marssijoita, mutta turhaan. Kun marssi sitten lähti, oli bolshevikkienkin oltava marssissa mukana, etteivät olisi saaneet sivustakatsojan leimaa.

Tsaari ei kuitenkaan ottanut vastaan marssijoita. Marssijat otti vastaan sotaväki kivääreineen. Sotilaat avasivat tulen rauhanomaisia marssijoita vastaan ja tuon verisunnuntain seurauksena toista tuhatta marssijaa surmattiin ja useita tuhansia haavoitettiin.

Verisunnuntain taustalla oli useitakin asioita, ajankohtaisimpana Venäjän käymä Japanin sota. Sota oli alkanut vuotta aikaisemmin helmikuun 8. 1904 Japanin hyökkäyksellä Port Arthuriin. Syynä sotaan oli Japanin ja Venäjän kiistat Port Arthurin ja Mantshurian alueista. Sota koitui Venäjälle hyvin kalliiksi paitsi sotilaallisesti, myös taloudellisesti. Hinnat alkoivat nousta pilviin, josta aiheutui suuria levottomuuksia ympäri Venäjää. Noina vuosina oli kapitalismi ja sitä seuraten myös työväenliike alkanut juurtua Venäjälle. Venäjä tarvitsi kipeästi poliittisia uudistuksia ja edustuksellisen demokratian luomista, mutta "jumalalta valtansa saanut" itsevaltias tsaari katsoi, ettei mitään uudistuksia tarvita.

Lakot yltyivät ja muuttuivat lopulta yleislakoksi

Verilöylyn seurauksena työväestön kuohunta kasvoi ja muuttui v. 1905 vallankumousyritykseksi tarkoituksena demokraattisten uudistusten toteuttaminen ja tsaarin vallan kaataminen. Noin 440.000 työläistä osallistui lakkoihin. Samaan aikaan sodassa Japania vastaan Venäjän laivasto tuhottiin japanilaisen amiraali H.Togon johdolla. Tapahtumat johtivat kapinoihin Venäjän laivastossa kuuluisimpana näistä kesäkuussa kapina Odessan edustalla olevalla panssarilaiva Potjomkinilla.

Elokuun 6. Venäjän hallitus julkaisi manifestin neuvottelevan valtakunnanduuman perustamisesta. Tämän ns. Bulyginin duuman koollekutsumisessa hallituksen tarkoituksena oli vallankumouksen heikentäminen. Se muodostettiin sellaisen vaalilain perusteella, joka ei antanut tälle omalaatuiselle parlamentille mitään lainsäädännöllisiä oikeuksia, vaan ainoastaan neuvotteluoikeudet. Lenin kehotti boikotoimaan aktiivisesti duumaa, sillä duumaan osallistuminen vallankumouksen nousun aikana olisi vetänyt joukkojen huomion päätehtävästä, joka oli taistelu tsaarin itsevaltiutta vastaan.

Kuohunta jatkui ja 25.10.1905 Venäjän rautatieläisten liitto julisti lakon kaikille rautateille. Lakko laajeni saman tien yleislakoksi koko Venäjän valtakunnassa. Yleislakkoon otti osaa yli 2 miljoonaa työläistä. Tämä sai tsaarin vihdoin taipumaan. Lokakuun 30. päivän manifestissaan hän lupasi saattaa voimaan perustuslaillisen valtiosäännön ja kutsua kokoon valtakunnankokouksen, duuman, jolla olisi myös lainsäädäntövaltaa.

Tsaari vei Suomelta autonomian

Suomen työväenluokka ei olut venäläisiä tovereitaan paljoakaan perässä. Myös Suomessa kärsittiin tsaarin sortotoimista. Helmikuussa 1899 tsaari julkaisi manifestin, joka mitätöi Suomen perustuslain - sellaisena kuin se oli välittynyt Ruotsin vallan ajalta - ja autonomian. Tästä lähtien Suomen lainsäädännön oli vastattava Venäjän lainsäädäntöä. Manifestin toteuttajaksi Suomeen tuli kenraalikuvernööriksi Nikolai Bobrikov, joka sääti Suomeen diktatoriset lait. Bobrikovilla oli oikeus karkottaa haluamiaan henkilöitä maasta, lakkauttaa järjestöjä ja sanomalehtiä sekä nimittää omat venäjänmieliset virkamiehensä hallintokoneistoon.

Suomeen säädettiin myös uusi asevelvollisuuslaki v. 1901, joka kumosi Suomelta oman armeijan ja alkoi viedä suomalaisia kutsunnoissa suoraan Venäjän armeijaan. Vapaaehtoisinahan Venäjän armeijassa palveli paljon suomalaisia sotilaita kuten C.G.Mannerheim. Venäjälle oli v. 1874 säädetty yleinen asevelvollisuuslaki, joka koski myös Suomea, mutta Suomi onnistui v. 1878 vapautumaan siitä autonomiaan vedoten. Suomen armeijasta oli v. 1901 jäljellä enää Kaartin pataljoona ja Lappeenrannan rakuunarykmentti.

Työväenluokka lähti peräämään oikeuksiaan

Bobrikovin toiminta sai työväenliikkeen lisäksi myös nuorsuomalaisen porvariston ja ruotsalaisen yläluokan vihat päälleen. He halusivat takaisin Bobrikovia edeltäneen järjestyksen, siksi heitä kutsuttiin perustuslaillisiksi. Sen sijaan vanhasuomalainen porvaristo, Suomalainen puolue, ns. myöntyväisyysmiehet halusivat pitää Suomen erossa kaikenlaisia poliittisista vallankumoushankkeista ja lakoista. He antoivat siten tukensa edelleenkin tsaristiselle Venäjälle. Mutta perustuslaillinen porvaristo vaati vain Bobrikovin diktatoristen lakien kumoamista, ei syviä demokraattisia uudistuksia. Tätä työväenliike ei hyväksynyt, vaan se alkoi Forssan kokouksessa 1903 päätettyjen tavoitteidensa mukaisesti vaatia yksikamarista eduskuntaa ja yleistä äänioikeutta kaikille, myös naisille. Vaatimuksiensa tueksi työväestö alkoi järjestää suuria mielenosoituksia. Helsingissä järjestettiin mm. säätyvaltiopäivien avajaispäivänä 14.4.1905 suuri mielenosoitus Senaatintorilla äänioikeuskysymyksen vauhdittamiseksi. Mielenosoitukseen osallistui 35.000 osanottajaa. Joka tapauksessa Bobrikovin toiminta päättyi, kun Eugen Schauman ampui hänet Senaatin porrastasanteella 16.6.1904.

Lakkoliike laajeni Suomessa Suurlakoksi

Vallankumouksellisia pilviä oli siis keräytynyt Suomenkin taivaalle tapahtumien alkaessa vyöryä Venäjällä. Lokakuussa lakkoliike alkoi levitä Venäjältä Suomeen. Rautatiet menivät lakkoon ja siitä lakot levisivät edelleen. Suomi joutui poliittiseen kriisiin, jossa työväenliike ja perustuslailliset yhdessä vaativat myöntyväisyysmiesten muodostaman senaatin eroa. Se tapahtuikin 30.10. 1905. Samana päivänä Suomessa alkoi Suurlakko. Lakkokomitean vaali vahvistettiin Helsingin Rautatientorilla seuraavana päivänä. Tällöin hyväksyttiin suurlakko-ohjelma, jossa vaadittiin puhe-, paino-, kokoontumis- ja yhdistymisvapautta, perustuslakia säätävän kansalliskokouksen kokoonkutsumista uuden perustuslain säätämistä varten, yksikamarista eduskuntaa ja äänioikeutta kaikille 21 vuotta täyttäneille sekä bobrikovilaisten virkamiesten erottamista.

Yrjö Mäkelin luonnosteli "Punaisen julistuksen", joka luettiin Tampereella Raatihuoneen parvekkeelta 1.11.1905. Julistuksessa porvariston poliitikot tuomittiin. "Ne kurjat matelijat, jotka venäläistä virkavaltaa pokkuroiden ovat onnistuneet pääsemään kotimaiseen hallitukseemme jäseniksi, ja jotka muodostaessaan tuon hallituksen, ovat häpeällisesti polkeneet, ei ainoastaan lakeja vaan vielä kansan pyhimpiä oikeuskäsityksiä, erotkoon heti toimestaan." Työväki vaati enemmän kuin laillisten olojen palauttamista, se vaati yksikamarista eduskuntaa ja yleistä äänioikeutta, sekä uudistuksia työläisten asemaan, mm. 8-tunnin työpäivää. Noiden vallankumouksellisten päivien henkeä kuvaa hyvin myös viereisellä sivulla oleva Santtu Pirin runo "Kun sinä tahdot". Runo luettiin raatihuoneen parvekkeelta Tampereella illalla 2.11.1905 pidetyssä vapausjuhlassa.

Puna- ja valkokaartit syntyivät

Suurlakon yhteydessä syntyivät myös punakaartit ja valkokaartit. Järjestys- tai muun aseellisen taisteluelimen järjestämiseksi ei ollut minkäänlaista suunnitelmaa, mutta kun Helsingin poliisit yhtyivät lakkoon, tarvittiin voimaa ylläpitämään järjestystä kaupungissa. Suurlakon keskuslakkokomitean toimesta ryhdyttiin järjestämään kansalliskaartia. Porvaristo pelkäsi omaisuutensa puolesta ja kokosi lähinnä ylioppilaista valkokaarteja. Työläiset alkoivat puolestaan koota punakaarteja. Lakkoliikehdinnän alussa molemmat kaartit olivat yhdessä turvaamassa järjestystä, mutta pian niiden väliset vastakohtaisuudet ja poliittiset jännitteet hajottivat ne kahdeksi toisiinsa nähden vihamieliseksi kaartiksi, joka oli johtaa lakon loppuessa suoranaisen aseellisen yhteenoton partaalle. Joka tapauksessa kansalliskaartiin kuului marraskuussa n. 6500 miestä, joista ainakin puolet oli punakaartilaisia.

Tsarismi peräytyi, mutta poliittinen kamppailu tasa-arvon ja sosialismin puolesta jatkui

Kun työväestö oli antanut Punaisen julistuksensa, jossa vaadittiin paljon pidemmälle meneviä uudistuksia kuin mihin perustuslailliset olivat pyrkineet, perustuslaillisille tuli kiire. He halusivat lopettaa lakon mahdollisimman nopeasti. Kun rautatiet olivat lakossa, he vuokrasivat "Vapaus" nimisen laivan jolla he matkustivat tsaarin luokse Pietariin. Mukanaan heillä oli Leo Mechelinin kirjoittama sopimusluonnos suurlakon lopettamiseksi. Perustuslaillisille riitti, että Bobrikovin asetukset kumotaan, mutta työväenliikkeen esittämistä pidemmälle menevistä uudistuksista sopimusluonnoksessa ei puhuttu. Tsaari antoi väliaikaisesti periksi lakkolaisille. Tsaarin marraskuun julistus 4.11.1905 lopetti suomalaisten kutsunnat Venäjän armeijaan. Helmikuun manifestin täytäntöönpano keskeytettiin, samoin kumottiin Bobrikovin säätämät diktatoriset asetukset. Tämä riittikin perustuslaillisille, kun sensijaan työläiset olisivat vielä halunneet jatkaa lakkoa demokraattisten uudistusten toteuttamiseksi.

Perustuslaillisten irrottua lakosta Suurlakko oli lopetettava 6.11.1905. Tästä alkoi pitkällinen poliittinen kamppailu niiden demokraattisten uudistusten saamiseksi, mitä ei Suurlakossa vielä saatu.

Punakaartien painostuksella oli eduskuntauudistuksessa edelleenkin keskeinen osa. Säätytalolle keräytyi toukokuussa 1906 valtava mielenosoitus painostamaan senaattoreita yksikamarisen eduskunnan saamiseksi. Järjestystä pitivät yllä punakaartit vain muutaman poliisin ollessa paikalla. Valtiopäivät hyväksyivät työläisten vaatimuksesta uudistuksen yksikamarisesta eduskunnasta ja yleisestä äänioikeudesta lopullisesti 20.7.1906.

Kun Venäjän bolshevikkinen puolue piti konferenssinsa Tampereen Työväentalossa 12.-17. joulukuuta 1905 – tässä kokouksessa myös Lenin ja Stalin kohtasivat ensimmäisen kerran – , venäläiset bolshevikit olivat olleet erityisen vaikuttuneita tamperelaisten punakaartien kurinalaisesta toiminnasta.

Venäjällä vallankumouksen kuluessa syntyi myös omalaatuinen joukkojärjestö, kuuluisat työläisten edustajien neuvostot, kaikista tehtaista valittujen edustajien kokoukset, jotka ottivat yhdeksi päävaatimukseksen 8-tuntisen työpäivän saamisen. Suomessa neuvostoja ei sen sijaan syntynyt.

Tsaari kaappasi itsevaltiutensa takaisin

Vuoden 1905 vallankumousaalto alkoi hiipua Venäjällä Moskovan verilöylyn jälkeen joulukuussa, jolloin tsaari palautti menettämäisillään olevan valtansa - jälleen aseisiin turvautuen - takaisin itselleen. Tsaari päätti sallia duuman kokoontumisen, mutta sitä varten julkaistiin epädemokraattinen vaalilaki, joka turvasi tilanherrojen ja porvariston valtaenemmistön duumassa.

Toukokuussa 1906 duuma kokoontui, mutta sen työskentely jäi lyhytaikaiseksi. Tsaari hajotti duuman heinäkuussa. Duuman hajottamisen jälkeen vallankumous nosti vielä päätään Venäjän laivastossa, kun heinäkuussa 1906 matruusit nousivat kapinaan Kronstadtissa ja Suomenlinnassa. Helsingin punakaartilaiset auttoivat kapinoivia matruuseja julistamalla Helsinkiin yleislakon ja estämällä rautatieliikenteen, joka hidasti tsaarin joukkojen saapumista kukistamaan kapinaa. Sen sijaan valkokaartit pyrkivät auttamaan kapinaa kukistamaan tulleita tsaarin joukkoja. Tässä tilanteessa 8. elokuuta 1906 punakaartit ja valkokaartit joutuivat ensimmäistä kertaa Suomessa Hakaniemen torilla Helsingissä taisteluun toisiaan vastaan. Yhteenotossa sai surmansa 8 valkokaartilaista ja 2 punakaartilaista.

Duuman hajottamisen jälkeen tsaari ryhtyi vainoamaan vallankumouksellisia. Pääministeriksi nimettiin Petr Arkadevits Stolypin, joka aloitti voimakkaat sortotoimet kaikkia edistyksellisiä lehtiä ja työväenjärjestöjä kohtaan.

Leninin mukaan vuoden 1905-1907 vallankumous Venäjällä oli vuoden 1917 Lokakuun suuren sosialistisen vallankumouksen esinäytös, "kenraaliharjoitus", jossa työväenluokan luokkatietoisuus ja organisoitumiskyky kehittyivät olennaisesti. Suomikin siis oli isolla panoksella mukana tässä "kenraaliharjoituksessa".

Reijo Katajaranta

SANTTU PIRI

KUN SINÄ TAHDOT ...

(Lausuttu Tampereella suurlakkokomitean vapausjuhlassa torilla 2.11.1905

Kun sinä tahdoit -:
seisoi konepyörät
ja höyryt sakeoina ilman samensi
ja herrat - ihramahat, pystynokat, herjat,
jotk' aina kukkoina sun ylläs kiekuili,
nuo tyhjänynseet, tunnottomat narrit,
jotk' ovat verihielläs juopuneet
ja mässänneet sun ihmisarvollasi
ja, anastuksillansa ylpeillen,
elukkaa halvemmaks sun alensivat,
maan matosena sua tallaten,
syvimpään lokaan alas pääsi painoi –
ja ilkkumielin katsoi kurjuuttas, -
nuo herjat. ...
ne nolostuen päätti rivot kekkerinsä, -
kuin koirat, hännät koipiin painaen
ne edessäsi häpeissänsä tuikki,
niin voimatonna, raukat kiukussaan ...
kun sinä tahdoit! ...

Kun sinä tahdot -:
väistyy sorto maasta
ja mielivallan ruma röyhkäily,
murskaksi murtuu vääryysvaltapylväät, -
valt'istuimetkin tomuun luhistuu! ...
Ja sinä, sinä itse olet valta!
ja itse hallitset sa itseäs,
luot lait semmoiset, kun näet parhaaksesi
ja takaat itsellesi työstäs kunnian,
ja vapauden, täyden ihmisarvon
ja tosionnen turvan kaikille, -
se tahdo! ...
Ja kun sen sa täysin tarmoin tahdot,
nyt heti tahdot, tahdot ainiaan, -
ei sitä mahtia ois maailmassa
mi tahtos täyttymästä estää vois! ...
Kun vain sa tahdot! ...

Kun sinä tahdot -:
jumalatkin kaatuu! ...
pyhyydet ikuisimmat lokaan nujertuu! ...
Ja uudet - tuhannesti arvokkaammat! –
sun tahtos voimakas saa nousemaan,
vapaana ihmisenä kunnioituksesi
totuuden-, oikeudentunnoin tulisin, -
ei pakosta, ei pelon vaatimana,
vaan - vakaumuksenvoimin ankarin. . .
Luo uutta! ...
Lyö umpeen kaikki vanhat mätäkaivot;
poroksi polta pesät turmien!
Luo uusi, vapaa usko itsellesi, -
ja tulituskien on vaimeneva nuo, -
Kun sinä tahdot!...

Kun sinä tahdot -:
suurta saat sa aikaan. . .
niin suurta, ettet aavistakaan voi. . .
niin suurt' ei mitään maailmassa ole,
mit' et sa köyhälistö, kansa, saavuttais,
kun vääjäämätä vaan tuot tahtos ilmi,
jos vaikka tulta vastaan tuiskuais –
et järky!...
Näin tahdo! Ja ken tahtone ei vielä,-
sa pane tahtomaan se kanssasi,
ja maata, maailmata tahdollasi täytä,
niin, että kaikki kahleet kukistuis,
kun sinä tahdot!.

Siis, sinä tahdot! ...
Tahdo, kuni rauta,
mi kipinöiden polttaa puhki puun! ..”
Loassa kylliks olet madellunna
ja armon kerjännässä – raukka! - ryöminyt. . .
Pois orjan leima! . . . Näytä vapaa otsa
ja teräskirkas tahdon silmäys,
ja vaadi!...
Ja ellei vakavata vaadintaasi kuulla
nyt heti - luvaten vain lykätään –
niin ota omin käsin oikeutesi,
ja esteet hajota, kuin tuuleen akanat! ...
Niin sinä tahdot! ...

Seppo Ruotsalainen:

Syrjäytyminen, syrjäyttäminen

(Marxilainen foorumi- julkaisusarja 35 Kustannusyhtiö TA-Tieto 2005)

Syrjäytyminen on alue, joka on monenlaisten sosiologien tutkimuksen kohteena. Se on myös alue, jolla syrjäytymisen syistä ei puhuta loppuun asti oikeilla nimillä. Yhteiskunnassa tapahtuva tosiasiallinen syrjäyttäminen halutaan useimmiten kuvata sen uhrista johtuvaksi. Syrjäytetty onkin muuttunut syrjäytyneeksi, ja syy ei ole yhteiskunnallisissa rakenteissa vaan pelkästään uhrissa itsessään.

Tällaista aluetta tutkiessaan Seppo Ruotsalainen on astunut hyvin tärkeälle ja mielenkiintoiselle alueelle. Ruotsalaisen kirja on pitkän tutkimustyön tulos. Kirjan hän sai valmiiksi vasta lähdettyään Kelasta eläkkeelle. Vasta silloin hänelle jäi riittävästi aikaa tälle aiheelle, jota hän ilmiselvästi pitää omimpana alueenaan.

Kirjansa alussa Ruotsalainen käsittelee olemassa olevia sosiologisia teorioita syrjäytymisestä. Tämä kirjan alku oli mielestäni kirjan tylsintä luettavaa. Sosiologit tekevät yliopistoisaan tietysti osaltaan tärkeää ja uutta aukovaa tutkimusta. Ruotsalainen esittelee parhaaseen yliopistososiologian tapaan kymmenittäin tutkijoita ja lainaa otteita heidän tutkimuksistaan. Tälle yliopistososiologialle on tyypillistä, että mitä enemmän lainauksia eri tutkijoilta otetaan, sitä enemmän tutkimus saa arvostusta tiedeyhteisössä. Mitä laajempi on lähdeluettelo kirjan viimeisillä sivuilla, sitä varmemmin se on tämän käsityksen mukaan tiedettä. Ääriesimerkki tästä on mielestäni Juha Siltalan sinänsä ansiokas kirja 'Työelämän huonontumisen lyhyt historia', joka oli kuin erilaisista lainauksista koottu tilkkutäkki. Siltala kyllä lainaa ansiokkaasti työläisten omia kokemuksia työelämästä, mutta jatkuvasti on myös lainauksia jonkin sosiologin jostakin kirjoituksesta. Tätä sitten kutsutaan tieteeksi. Kuitenkin tämä ”tiede” kiertää marxismin klassikot kaukaa ja karttaa menemästä asioiden ytimeen. Perimmäiset yhteiskuntaa koskevat kysymykset jäävät kysymättä. Itse käsitän tieteen tehtäväksi olemassa olevan todellisuuden ja siinä vallitsevien objektiivisten lainalaisuuksien tutkimisen. Tätä tehtävää tämä yliopistososiologia ei mielestäni täytä. Kun tähän liittyy yleensä vielä näiden tutkijoiden keskinäinen tiedeslangi, sivistyssanasto ja jokaisen tutkijan lanseeraamat omat erityiskäsitteet, ei tälle alueelle ole ulkopuolisen helppo tunkeutua.

Vasta kolmasosan Seppo Ruotsalaisen kirjasta luettuani totesin, että kirja alkoi todella kiinnostaa - tulisin lukemaan sen loppuun asti. Erittäin hyvin Ruotsalainen seuraa parin vuoden takaista jaksoa, jolloin uutiset YT-neuvotteluista ja irtisanomisista olivat jokapäiväisiä - niin kuin ne ovat kyllä vieläkin. Paras jakso kirjassa on luku 6, jossa Ruotsalainen selvittää lyhyesti, mutta hyvin selkeästi, kuinka Marxin Pääoman 3. osassa esitetyt teoriat voiton suhdeluvun laskutendenssin laista toteutuvat nykyisessä kapitalismissa ja kuinka pääoma muuttuu fiktiiviseksi pääomaksi. Kun pääoman kierron pitäisi normaalioloissa olla R-T-R', eli rahalla ostetaan tavara – työvoima ja raaka-aineet - ja tuotteen tultua myydyksi tulokseksi saadaan enemmän rahaa, niin nyt kaava onkin pelkistetty muotoon R-R'. Fiktiivinen keinottelupääoma on sivuuttanut kokonaan tavaravaiheen. Pääomia ei enää haluta investoida, vaan rahalla yritetään luoda kuin tyhjästä uutta rahaa. Ja kun investointeja ei tehdä niin vaihtoehto on, että tämä ”liika raha” jaetaan osinkoina tai optioina yrityksen omistajille ja yritysjohdolle. Tietenkin tällainen hokkuspokkustemppu, rahan kasvattaminen rahalla, on pitkän päälle mahdoton ja sen Ruotsalainen osoittaa. Ruotsalainen esittää myös hyvin ay-liikkeen vastuun, paremminkin vastuun karttamisen. Nyt ay-liikkeen johto on auttamattomasti jälkijunassa ja luulee, että kapitalistien päät kääntyvät pelkällä keskustelulla ja moraalisella vakuuttelulla. Ay-liike ei ole sinisilmäisyydessään pystynyt pitämään palkansaajien puolia kovassa kapitalismissa ja siitä on ollut seurauksena jo parikymmentä vuotta jatkunut kurjistuminen koko yhteiskunnassa, joka jatkuu ja jatkuu.

Ruotsalainen ei kuitenkaan osoita kirjansa lopussa mitään ulospääsyä tilanteesta, sillä mikään yliopistopiirien ”diskurssi”, keskustelu, ei siihen johda. Ruotsalaista on tästä kuitenkin vaikea lähteä syyttämään, koska koko työväenliike hakee tällä hetkellä vastausta samaan kysymykseen. Kuvittelin nähdessäni luvun 8. otsikon ”Suuren luokan kysymys: Voidaanko ihminen vakuuttaa”, että kyseessä olisi, kuinka kommunistit saavat vakuuttelun kautta perille ihmisten mieliin, että nykyinen kapitalistinen talous on kelvoton, se on kaadettava ja se voi tapahtua vain siten, että kansan valtaosa vakuuttuu kapitalismin syrjäyttämisen välttämättömyydestä. Luvun teksti osoittautui kuitenkin aivan muuksi: Ruotsalainen tarkasteli ja kritisoi tuossa luvussa sosiologien esittämiä ajatuksia, että vakuutuslaitoksia ja niiden vakuutuksia kehittämällä voitaisiin ehkäistä syrjäytyminen / syrjäyttäminen. Ruotsalainen toteaa tässä aivan oikein, että ei tällä tavalla mitään synny. Syrjäytyminen voi poistua yhteiskunnasta vain menemällä yhteiskunnan taloudellisiin perusrakenteisiin ja muuttamalla olennaisesti niitä.

Ruotsalaisen kirja osoittaa, ettei marxilainen tutkimus ole kokonaan kuollut akateemisissa piireissä. Aiemmin on nimittäin tuntunut, että juuri tuo yliopistososiologien näennäistiede on ollut syrjäyttämässä dialektista ja historiallista materialismia sekä Marxin Pääomaa kommunistisen puolueen teoreettisena perustana. Jos kommunistinen puolue perustaa teoriansa pelkillä sosiologisilla tutkimuksilla, se menettää tieteellisen perustansa, marxilaisen filosofian ja kansantaloustieteen. Se on samaa kuin kommunistisen puolueen loppu, joka edelleenkin on kapitalistien tavoitteena.

Reijo Katajaranta

O.W.Kuusisen elämä

Pietarissa sijaitseva riippumaton Johan Beckman instituutti julkaisee yhteiskuntapoliittista tiede- ja kulttuurilehteä 'Ulkopolitiikka'. Ulkoasultaan lehti ei ole mikään 'lehti' vaan lähes parisataa-sivuinen kirjanen. Viimeisin instituutin julkaisu käsittelee Otto Wille Kuusista.

Kirja koostuu muutamasta O.W. Kuusisen kirjoituksesta sekä parin hänen kanssaan vuosikymmeniä yhteistyössä olleen henkilön arvioista Kuusisen henkilöstä ja työstä. Arvioijina ovat mm. Rudolf Sykiäinen sekä Suomen asioita NKP:ssä yli 30 vuotta hoidellut Vladimir Fjodorov.

Kuusiselta itseltään on otettu alkulause Karjalassa v. 1956 julkaistuun Kalevalaan. Kirjoitus on arviona Kalevalasta edelleenkin ylittämätön. Tähän kirjoitukseen tutustumisen tulisi olla Suomen kouluissakin itsestäänselvyys, nyt sitä tuskin tunnetaan.

Toisessa kirjoituksessaan O.W. käsittelee sotasyyllisyysoikeudenkäyntiä ja selvittää vastaansanomattomasti, kuinka pieni klikki eduskunnalta ja jopa hallituksen muilta ministereiltä tietämättä vei yhteistyössä Saksan kanssa Suomen jatkosotaan.

USA:n imperialistista politiikkaa O.W. Kuusinen käsittelee laajasti. Vaikka kirjoitus on jo puoli vuosisataa vanha, sen kautta on hyvä tulkita USA:n nykyistäkin ulkopolitiikkaa. Bushin politiikka on periaatteessa aivan samaa, kuin on ollut USA:n koko toisen maailmansodan jälkeinen aggressiivinen ulkopolitiikka.

Rudolf Sykiäinen on tullut tunnetuksi takinkääntäjänä. Entisestä vankasta kommunistista on tullut marxilaisuuden kieltäjä. Kuitenkin Sykiäinen osaa käsitellä Kuusista myötätuntoisesti ja objektiivisesti. Hän tuo esille Kuusisen monipuolisen lahjakkuuden. Kuusinen oli ensisijassa poliitikko, mutta sen lisäksi lahjakas kirjailija, runoilija ja säveltäjä.

Sykiäisen oma takinkääntö tulee esille vain muutamassa kohdassa. Hän mm. väittää, että ”marxismin vajavaisuuksia ja virheellisyyksiä arvosteltaessa ei riitä se, että on antimarxisti. Täytyy olla nimenomaan marxisti ja kehittyä elämän mukana marxismin kieltäjäksi… Kun raivoraitis puhuu raittiuden puolesta, se tuskin tehoaa. Mutta kun raittiuden puolesta alkaa puhua parantumaton alkoholisti, siinä on jo tehovoimaa… Elämme aikaa, joka on lyönyt lyttyyn kaiken maailman dialektisen ja historiallisen materialismin. Elämme realismin aikaa."

Tämä lainaus osoittaa, että Sykiäiselle marxilainen teoria on ollut jotain ulkoapäin kannettua ja opittua. Hän ei ole sisäistänyt eikä ymmärtänyt, ettei dialektinen materialismi mitään yksiselitteisiä valmiita vastauksia anna, koska se tutkii maailman kehityksen lainalaisuuksia mitä suurimman yleisyyden tasolla. Sen lisäksi tarvitaan konkreettista tieteellistä tutkimusta ja ajankohtaisten yhteiskunnan ilmiöiden analyysiä. Ihmisen on osattava myös ajatella omilla aivoillaan, mutta karttana ja kompassina marxilaisuus on korvaamaton. Onkohan Sykiäinen itsekään ollut tietoinen näitä rivejä kirjoittaessaan, mahtoiko hän olla selvänä vai päissään?

Johan Beckman-instituutin kirjasesta puuttuu luonnollisesti paljon tärkeää Kuusisesta varsinkin hänen toiminnastaan Kominternin tehtävissä. Kuitenkin kirja on hyvä yhteenveto Otto Willen persoonasta ja toiminnasta. Onkohan tällaista lyhyttä yhteenvetoa aikaisemmin edes tehty?

Suomessa on aikaisemmin julkaistu O.W. Kuusiselta ainakin Kustannusyhtiö Edistyksen 1970-luvulla julkaisema Valitut teokset.

Kirja on myytävänä Akateemisissa kirjakaupoissa tai sitä saa tilata osoitteesta ulkopolitiikka@bk.ru.

RK/ Kä

Wäiski saavutti miehen iän- 70 tiimalasissa

Wäiski "työmaallaan", eli tekemässä lähes jokapäiväistä katutyötään milloin Helsingissä ja milloin Tukholmassa.

Wäinö "Wäiski" Pietikäinen saavutti miehen iän täyttäessään 13.9.2005 70 vuotta. Hän syntyi Pielavedellä kotinsa savusaunassa. Jo 7- vuotiaana hän siirtyi "rengiksi" keskikokoiselle tilalle, josta miehet olivat sodassa. Kotieläinten hoito, puiden- sekä heinäin ajo kuuluivat nuoren rengin työkuvaan. Isännän palattua sodasta oli jo kyettävä aikuisen miehen töihin. Muistissa on kommentti, että ruokapöydässä kyllä löytyy apua, mutta ei riihen puinnissa. Näinä renkiaikoinaan Wäinö sai kosketuksen työväenliikkeeseen, sillä Vaaraslahden kylässä työväenliike toimi ripeästi ja oli myös oma työväentalo. Wäinön isä ja monet sukulaiset olivat aktiiveja järjestöihmisiä.

Vuonna -52 lähdettiin veljien ja serkkupoikien kanssa nykyisen Lieksan alueelle metsätöihin, joiden parissa vierähti pari vuotta. Sitten 19- vuotiaana Wäinö muutti Helsinkiin ja työskenteli valtion sairaaloissa huoltomiehenä 5 vuotta. Näinä vuosina hän liittyi SKDL:n jäseneksi (-54) ja osallistui Varsovan nuorisofestivaaleille (-55). Ammattiliiton jäsenkirjan hän sai v. -55 vaikka jätti jäsenanomuksen lähes vuotta aiemmin. Viive johtui siitä, että demarit eivät silloin halunneet kommunisteja jäseniksi. Jäsenkirja oli kuitenkin pakko myöntää, koska v. -55 käytiin valtion sairaaloissa talouspuolen työntekijöiden lakko. Lakkovahteja ei tahtonut löytyä ja siksi jäsenkirja ja lakkovahdin paperit tulivat samaan aikaan. Ehkä lakon seurausta oli se, että armeijaan lähdettäessä antoi työnantaja lopputilin kouraan. Kuitenkin lyhyellä aikavälillä KTV:n toimesta saatiin irtisanominen peruutettua laittomana ja Wäinö palasi samaan työpaikkaan. Samoihin aikoihin Wäiski tuli mukaan myös ammattiosaston toimikuntaan, jonne ajan mittaan saatiin muitakin kommunisteja. Sairaala- alan SKDL:n osasto perustettiin v. -57, joka puheenjohtajan postia Wäiski hoiteli v. 1960 loppuun saakka. Kommunistipuolueen jäseneksi Wäinö liittyi v. 1960.

Näinä vuosina hän alkoi myös käydä iltaoppikoulua sekä harrastaa erityisesti saksan- ja ruotsin kieltä, joilla myöhemmin tuli olemaan hänelle erityinen merkitys.

Vuoden 1960 lopulla oli muutto Ruotsiin, josta käsin Wäiski hakeutui merille. hän pääsi m/s Donaholmlaivaan, joka kuljetti Amerikkaan mm. paperi- ja metallituotteita. Mutta Amerikan rannassa laivaan saapuivat siirtolaisviranomaiset kuulustelemaan henkilökuntaa. Wäiski joutui yksityiskuulusteluun. Hänelle sanottiin: "olemme saaneet raportin Suomesta, että teillä on ollut tekemistä kommunistien kanssa". Otettiin sormenjäljet ja rikosvalokuvat sekä annettiin numero. Wäiskin numero oli yli 15 miljoonaa, mikä leimattiin passin kanteen. Kolmen vuorokauden kuluttua 26.7.-61 seurasi karkotus Yhdysvalloista. Wäiski toimitettiin lentokoneeseen, jolla lennettiin Kööpenhaminaan ja sieltä pikkukoneella Tukholmaan.

Aikaa kului erilaisissa hommissa. käsällä 1962 Wäiski lähti Hampuriin tarkoituksenaan opiskella enemmän saksankieltä. Oleskelulupaa maahan hän ei kuitenkaan Hampurissa saanut ja siinä vaiheessa loppuivat myös rahat. Siksi hän pestautui laivaan, jonka tiedettiin jossain vaiheessa rantautuvan myöskin Suomeen. Otettiin hiiltä Hampurissa, kuljetettiin se Kööpenhaminaan. Sitten haettiin hiililasti Puolasta, joka tuotiin suomeen Haminaan. Haminassa Wäiski karkasi laivasta ja hakeutui vuoden -62 lopussa Kone Oy:n palvelukseen. Täällä hän toimi vuodesta -63 runsaan vuoden työpaikkansa luottamusmiehenä. Oman arvionsa mukaan tämä luottamusmiehen toimi opetti häntä elämänsä varrella eniten. Entinen osaston puheenjohtaja Ilmari Kojo totesi: "Tärkeintä on, että muistat kuka sinut on valinnut". Kone Oy:llä jouduttiin kuitenkin siirtymään nelipäiväiseen työviikkoon, eikä palkka oikein enää tahtonut riittää, jolloin oli edessä jälleen muutto työn perässä Ruotsiin.

Sitten vuonna 1965 hän onnistui saamaan oleskeluluvan ja työpaikan Saksassa Aachenissa. Työn ohella Wäiski kävi Berliz- kieliopistossa. Opiskelussa auttoi työ kumitehtaalla. Palatessaan puolen vuoden kuluttua helmikuussa 1966 Tukholmaan oli saksan kielen taito jo aika hyvä. Työn ohella kävi Wäiski edelleen saksan ja englannin tunneilla. Samaan aikaan hän kävi konttorityön-, kirjanpidon- ja konekirjoituksen kurssit. Vuonna -69 Hän siirtyi jälleen Suomeen ja avioitui. Silloin hän työskenteli eri firmoissa kauppaedustajana. Näinä vuosina hän toimi mm. liiketyöntekijäin liitossa ammattiosastonsa johtokunnassa.

Vuonna 1977 syntyneen avioeron jälkeen Wäiski palasi jälleen Ruotsiin ja hakeutui työhön Sandvik Coromant Ab:lle. Tämä oli vaihe, joka muutti Wäiskin elämän perusteellisesti. Sandvik Coromant Ab:lla hän altistui asbestille, joka todettiin heti oireiden ilmaannuttua. Vuodesta 1977 lähtien oli Wäinö viikonloppuisin ajanut Tukholman maanalaista. Siksi hän heti asbestoosin toteamisen jälkeen pääsi vakinaiseksi maanalaisen kuljettajaksi. Mutta sitten asbestoosi alkoi vaivata niin, että hän joutui sairaskirjalle ja eläkepäätös tuli syyskuussa 1985.

Sandvik Coromant Ab kieltäytyi neuvottelemasta korvauksista. Tehty poliisitutkimus kuitenkin totesi, että altistuminen oli tullut ko. tehtaassa. Kaksi samoissa töissä ollutta purkajaa kuolivat samaan aikaan, kun Wäiski lopetti työt Sandvik Coromant Ab:lla. Oireet pahenivat. Velkarahoilla Wäiski hakeutui lopuksi Saksan Demokraattiseen tasavaltaan Graal Murizin kaupunkiin hoitoon. Täällä hoito osattiin, se oli tieteellistä ja perusteellista. Hoito onnistui ja kunto parani.

Silloin DDR:stä Ruotsiin palattuaan hän perusti yhdessä asbestivammaisten tuttaviensa kanssa Asbestkamp-85-yhdistyksen. Ruotsissa viranomaiset levittivät asbestoosista väärää tietoa. Koska Ruotsissa asbestipotilaista suurin osa oli suomalaisia, kehitettiin mielipuolinen teoria, jonka mukaan asbestoosi aiheutuu suomalaisilla saunomisen yhteydessä kiuaskivistä irtoavasta asbestista. Kaikista järkiperusteista huolimatta tämä on edelleen virallinen kanta Ruotsissa. Asbestkamp-85 alkoi vastustaa tätä sauna- asbestoosi teoriaa. Silloin vuonna 1986 Wäiski kirjoitti kirjan "Sauna- asbestoosi", jonka kannessa on kuva savusaunasta, jossa hän syntyi. Yhdistyksen yhtenä tavoitteena on saada kaikki asbestivammoja aiheuttaneet rikolliset vastuuseen teoistaan. Yhdistyksen tärkein tehtävä on tukea asbestipotilaita ym. työperäisistä sairauksista kärsiviä heidän eläke-, tutkimus-, sairaanhoito- ja oikeustaisteluasioissaan.

Wäiski toteaa, että asbestoosi on luokkasairaus, joka syntyy työnantajan työntekijään kohdistaman riiston seurauksena. Siksi Wäiski ei koskaan ole unohtanut luokkataistelua. Wäiski tuli mukaan kun KTP perustettiin 1988. Kun KTP:n piirissä syntyi hajaannus, on hän toiminut Kommunistien Liiton, EU:n Vastaisen kansanrintaman ja Kansan äänen piirissä. Tämän lähes 20 vuoden aikana on hän osallistunut myös ehdokkaana kaikkiin eduskunta- ja kunnallisvaaleihin sekä osuuskauppavaaleihin. Hankkimansa kielitaidon on hän tuonut yhteiseen käyttöön kirjoittamalla mm. lukuisan määrän käännöksiä veljespuolueiden lehdissä julkaistuista artikkeleista. Hän on ollut myös monissa veljespuolueiden järjestämissä kokouksissa ja tilaisuuksissa järjestöväelle tulkkina. Monilla tavoin Wäiski tekee säännöllisesti niin Tukholmassa kuin Helsingissäkin työtä kadulla kansan keskuudessa esitellen samalla Kansan ääntä ja keräten tukea lehdelle.

Kaikki järjestötoverit ja muut ystävät toivottavat Wäiskille pitkää ikää ainakin siihen saakka kunnes kaikki sauna- asbestoosilääkärit ja asbestikapitalistit on saatu vastuuseen teoistaan.

Heikki Männikkö

Iranin kurdien ihmisoikeustilanne pimitetty Suomessa

Soran Zaki

Iranin Kurdistanissa on kuluneen kesän ja syksyn aikana ollut vakavia ihmisoikeusloukkauksia, joista Suomen valtamediat eivät ole puhuneet yhtään mitään. Lieneekö syynä, että valtalehdet ja TV uutisoivat niistä asioista, mitä EU ja USA haluavat niiden uutisoivan ja vaikenevat vastaavasti siitä, mistä niiden ei haluta tiedottavan.

Iranissa maan islamilainen hallinto ja sen turvajoukot ovat surmanneet kymmeniä mieltään osoittaneita kurdeja ja tästä Suomen valtamedia ei ole kertonut mitään, koska se on keskittynyt vain Iranin ydinaseohjelmaan.

Tilanne kärjistyi Iranin presidentinvaalien liittyen 9. heinäkuuta. Hallituksen turvajoukot hyökkäsivät mielenosoittajien kimppuun Mahabadin kaupungissa. Tällöin sai surmansa kaksi mielenosoittajaa, lisäksi useita vangittiin ja kidutettiin. Poliisin väkivallasta ja kyynelkaasun käytöstä johtuen lapset, naiset ja vanhemmat ihmiset eivät ole uskaltaneet liikkua kadulla, vaan ovat jääneet istumaan järkyttyneinä koteihinsa. Myös kaupat sulkivat ovensa ja koko kaupunki meni lakkoon.

Mahabadista turvajoukkojen rikollinen toiminta levisi Sardashtiin, Marivaniin ja muihin kurdikaupunkeihin. Näissä kaupungeissa protestoitiin raivokkaasti Iranin islamilaista hallintoa vastaan. Sakizin kaupungissa 3. elokuuta turvajoukkojen helikopterit surmasivat 13 mielenosoittajaa. Kaikki Kurdistanin kaupungit Iranissa menivät yleislakkoon **7**. elokuuta. Lakossa olivat mukana työläiset, pienyrittäjät, koko kansa. Suurlakon julisti Iranin kommunistisen puolueen Kurdistanin järjestö Komalah (www.komalah.org)

Kyselimme nykyisin Suomessa asuvalta, mutta alun perin Iranista ja Irakista lähteneeltä **Soran Zakilta** tarkempia taustoja Iranin tilanteelle. Ensiksi muutamia tietoja hänestä itsestään: Soran Zaki on syntynyt Iranissa v. 1965. Hänen isänsä oli tunnettu poliittinen aktivisti, jonka oli perheineen paettava pian Soranin syntymän jälkeen Irakiin. Soranin asuttua 12 vuotta Irakissa, hän palasi takaisin Iraniin saadakseen paremmat mahdollisuudet koulunkäyntiin. Opiskelu kuitenkin tapahtui farsin (persian) kielellä, jota Soran ei aluksi lainkaan osannut. Aikaa myöten kielitaito kuitenkin karttui kunnioitettavaksi. Nyt Soran puhuu kuutta kieltä paremmuusjärjestyksessä kurdi, farsi, suomi, arabia, englanti ja kiina.

Iranissa Soran luki ylioppilaaksi, mutta sitten tie opiskeluissa nousi pystyyn. Hän ei päässyt yliopistoon, koska hän ei ollut Iranin uskontopuolueen jäsen. Poliittisista syistä Zakin oli paettava Iranista. Hän tuli kiintiöpakolaisena Suomeen v. 1993. Tätä nykyä hän toimii Iranin Kommunistisen puolueen Kurdistanissa toimivan alaosaston KOMALAHin jäsenenä. Nimi on lyhenne kurdinkielisistä sanoista Iranin Kurdistanin Vallankumouksellisen Ahertajakansan Puolue. KOMALAH oli alun perin itsenäinen puolue ja se oli yhtenä järjestönä v. 1983 perustamassa Iranin Kommunistista puoluetta, jonka jälkeen puolue muuttui IKP:n Kurdistanissa toimivaksi alaosastoksi. Komalah on säilyttänyt järjestöllisen itsenäisyytensä, sillä on edelleenkin oma keskuskomiteansa ja se pitää omat edustajakokouksensa.

Soran Zaki kuvailee Kurdistanin tilannetta jyrkäksi luokkayhteiskunnaksi, jossa kurdeilta on viety keskeisimmät kansalaisoikeudet, kuten lakko-oikeus ja mielenosoitusoikeus. Sanan- ja julkaisuvapautta rajoitetaan eikä toiminta ay-liikkeessä ole mahdollista. Kuitenkaan rajoitukset ja kiellot eivät ole estäneet toimintaa, se vain on siirtynyt maanalaiseksi toiminnaksi. Työväenliike on edelleenkin Kurdistanissa vahva.

Tilanne Kurdistanissa ei ole rauhoittunut. Paljon ihmisiä - kirjailijoita, työläisiä ja muita viruu edelleenkin poliittisina vankeina. Miten tilanne tulevaisuudessa sitten kehittyy? Zaki sanoo, että toimita jatkuu. Välittömin tavoite on Iranin islamilaisen hallituksen kaataminen. Toisena tavoitteena on ammattiliittojen perustaminen. Nyt ei minkäänlaisia työehtosopimuksia tehdä, koska ei ole olemassa neuvottelevia osapuoliakaan. Ayliittojen puuttuminen näkyy tietenkin työläisten palkkauksessa räikeinä alipalkkoina, monet eivät ole saaneet palkkojaan kahteen vuoteen. Edelleen se näkyy työsuojelun ja työoloja koskevien säädösten puutteina. Iranin hallitus on tosin säätänyt joitakin työlakeja, mutta niitä ei tarvitse noudattaa alle 10 työntekijän työpaikoissa. Tavoitteena on myös oman liikkeen järjestökoneiston vahvistaminen. Tällä hetkellä heillä on Irakin Kurdistanissa toiminnassa kaksi radioasemaa, joita kuullaan koko Iranissa ja Iranin naapurimaissa. Lisäksi heillä on käytössä satelliittiradioasema nimeltään R. Komala, joka on kuultavissa kaikkialla maailmassa. Parin kuukauden sisällä Iranin kommunistinen puolueen www.cpiran.org TV-asema nimeltään KomalaTV aloittaa toimintansa.

Pitkän tähtäimen tavoite on sosialistisen Iranin muodostaminen.

Haastattelu Reijo Katajaranta

Erityiskoulutus Kuubassa

Tohtorit Santiago Borges Rodriquez ja Nilda de la Peña Bermudez luennoivat 7.9.2005 Suomi-Kuuba-seuran järjestämässä tilaisuudessa Pasilan Rauhanasemalla. Aiheena oli vammaisten erityiskoulutus ja kehitysvammaisuus Kuubassa. Tilaisuus liittyi seuran yhdessä Kehitysvammaliiton kanssa kehitysyhteistyönä toteutettuun Havannan selkokielikeskusprojektiin.

Tohtori Nilda de la Peña Bermudez Kuubasta esittelemässä kehitysvammaisten erityiskoulutusta Kuubassa.

Ennen ja nyt

Yhteiskuntaa voi mitata sillä, miten hyviä palveluita se tarjoaa vammaisilleen. Kuubassa opiskeli v. 1959 yhteensä vain 134 oppilasta erityisopetuksen parissa. Maassa toimi tuolloin kolme kehitysvammaisille, neljä kuuroille ja yksi sokeille tarkoitettua oppilaitosta. Santiago de Cubaan oli perustettu 1950-luvulla kehitysvammaisuutta diagnostisoiva laitos.

Kaksi kansainvälistä asiakirjaa ovat vaikuttaneet merkittävästi kuubalaisen erityisopetuksen kehitykseen. Vuonna 1978 Englannissa julkaistu Warnockin komitean raportti "Erityisopetuksen tarpeet" lakkautti leimaavan vammaiskoulutuksen ja korvasi sen erityisopetuksella.

UNESCO:n Salamancan kokouksessa v. 1994 hyväksyttiin vammaisten lasten opetuksesta uusi julkilausuma nimeltä "Osallisuudesta normi". Konferenssi suositteli, että tavanomaisia kouluja voidaan suositella kaikille lapsille heidän fyysisistä, älyllisistä, sosiaalisista, tunne-elämään liittyvistä, kielellisistä ja muista rajoitteistaan huolimatta. Koulutus kuuluu kaikille.

Nykyisin Kuuban jokaisessa kunnassa on oma kehitysvammaneuvolansa. Erityispalveluiden parissa on tällä hetkellä yli 49 000 vammaista. He osallistuvat oman yhteisönsä elämään. Maan kaikki ministeriöt on valjastettu sosiaali- ja terveysalan (myös vammaistyön) palvelukseen. Meillä Suomessa kaikki ministeriöt sitä vastoin on valjastettu sosiaali- ja terveysalan menojen supistamiseen.

Oikeus onnellisuuteen

Tohtori Santiago Borgesin mukaan opettaminen on ihmisen työtä. Ihmisten opettamatta jättäminen on rikos. Onnellisuuden on oltava avointa kaikille ihmisille. Kaikkien ihmisten kyvyt on huomioitava ja heidän taitojaan on kohennettava huolimatta heidän vammastaan. Kuka tahansa voi olla jossain elämänsä vaiheessa erityisopetuksen tarpeessa. Tapahtuneesta edistymisestä huolimatta tri. Borges myöntää toki, että kuubalaisten asenteissa vammaisuutta kohtaan ja sen kohtaamisessa on edelleen kohentamisen varaa.

Erityisopetus aloitettiin 1960-luvulla

Kuubassa aloitettiin v. 1962 vammaisten henkilöiden opetuksen kehittäminen. Tuolloin säädettiin vammaislakeja ja otettiin asuinrakennuksia vammaisopetuksen käyttöön. Moniammatilliset työryhmät astuivat mukaan vammaishuoltoon. Alussa opetustyössä oli etusijalla lääketiede. Erityiskoulujen henkilökunta lukeutui valkotakkisiin. Tuolloin kehitysvammaisia ihmisiä pidettiin sairaina. Kuntoutuksen ja opetuksen tavoitteet olivat 60-ja 70-luvuilla luonteeltaan kollektiivisia.

Psykopedagogia korvasi lääketieteen

1980-luvulla erityisopetusta kohennettiin rakentamalla uudenlaisia vammaisille tarkoitettuja oppilaitoksia. Opetussuunnitelmat ja oppikirjat uusittiin. Psykopedagoginen opetus korvasi lääketieteellisen lähestymistavan. Kehitysvammaiset ovat suoriutumistasoltaan hyvin erilaisia ja jokaisella on myös oma persoonallisuutensa, joka kehittyy suhteessa omaan ympäristöönsä.

Opetuksen tavoitteet asetettiin jokaiselle erikseen henkilökohtaisesti. Ohjelma jäi kuitenkin kesken maan taloudellisten ongelmien vuoksi.

Kuubassa otettiin käyttöön oma koulutusjärjestelmänsä ja opetussuunnitelmansa vammaisia lapsia varten. Eri palveluita yhdistettiin. Luokkakooksi asetettiin erityisopetuksessa 16 oppilasta/luokka. Opetusvastuu siirrettiin erityisopettajille, jotka ovat suorittaneet yliopistossa viisi vuotta kestävän ammattitutkinnon. Koulun ja perheen sekä koulun ja yhteisön välistä yhteistyötä alettiin kehittää. Samoin meneteltiin vammaisjärjestöjen kanssa. Kuubassa ei sinällään ole olemassa erillisiä kehitysvammaisten järjestöjä.

Erilaisuuden pedagogia

1990-luvulla erityisopetus määriteltiin uudelleen. Maassa toimi yhteensä 462 erityiskoulua. Muuna apuna tarjottiin neuvontapalveluita, joita suunnattiin oppilaille, kouluille, perheille ja yhteisöille. Kuubaan perustettiin kiertävien opettajien ja kotiopetusjärjestelmä. Käynnistettiin "Kasvata lastasi"–yhteisöprojekti, joka suuntautui perheiden kasvatukseen. Lisäksi aloitettiin vammaisten kulttuuri- ja urheilutoiminta. Opetuksessa otettiin käyttöön tietotekniikan ja nykyteknologian suomia mahdollisuuksia sekä radio ja televisio.

Kuubalaisessa erityisopetuksessa sovelletaan kuten muuallakin maailmassa myös integraation ja inkluusion periaatteita. Integraatio tarkoittaa tukea tarvitsevan oppilaan tai erityisluokan sijoittamista tavalliseen kouluun. Inkluusiolla taas tarkoitetaan jokaisen lapsen oikeutta osallistua tasavertaisena jäsenenä lähiympäristönsä ja –koulunsa toimintaan.

Käytännön todellisuus

Kuuban erityiskoulut ovat nykyisin siirtymäkouluja, joista oppilaat siirtyvät oman aikataulunsa mukaisesti normaaliopetuksen pariin. Vammaisoppilaitokset työskentelevät arkisin klo 8.00-16.00.

Maassa toimii myös puolisisäoppilaitoksia, joissa lapset työskentelevät ja asuvat arkisin sekä viettävät viikonloput kotonaan. Opetusta annetaan myös sairaaloissa.

Osalle koululaisista järjestetään oma kuljetuksensa. Suurin osa kuitenkin suorittaa koulumatkansa julkisilla liikennevälineillä yhdessä vanhempiensa kanssa.

Omainen voi jäädä hoitamaan palkan turvin kotiin vammaista lastaan. Vammaista lasta ei jätetä yksin kotiin. Tarvittaessa hänelle järjestyy kotiopetusta. Kehitysvammaisille lapsille ei ole toistaiseksi järjestetty yhteiskunnan toimesta tilapäishoitomahdollisuutta, jotta heidän vanhempansa saisivat ajoittain levätä ja aikaa myös itselleen.

Aikuisina erityiskoulujen oppilaat hakeutuvat normaaliin työhön, suojatyöhön tai työkeskuksiin.

Taide opetuksen ja kuntoutuksen välineenä

Taideopetuksella on olennainen osa erityisopetuksessa. Kuubalaista rytmiä ja musiikkia käytetään myös hoitokeinoina mm. kehitys- ja näkövammaisten parissa. Tämän lisäksi opetuksessa hyödynnetään liikunnan ja laulun yhdistämistä, teatteria, lausuntaa, roolileikkejä, taideterapiaa, psykobalettia ja kuvionuotteja.

Matti Laitinen

KOREAN TYÖVÄENPUOLUE 60 VUOTTA

Kuvassa vasemmalta lähetystösihteeri Paek Sung Chol, keskellä Kommunistien Liiton puheenjohtaja Kalevi Wahrman ja oikealla suurlähettiläs Jon In Chan.

Korean Demokraattisen Kansantasavallan suurlähetystössä Tukholmassa Korean Työväenpuolueen 60- vuotisjuhlan merkeissä järjestetyllä juhlavastaanotolla Kommunistien Liittoa edustivat puheenjohtaja Kalevi Wahrman ja Esko Auervuolle. Keskusteluissa KDKT:n suurlähettilään mr. Jon In Chan'n kanssa Kalevi Wahrman totesi, että Korean Työväenpuolueen taistelu imperialismia vastaan ja maansa riippumattomuuden puolesta on esikuvana kommunistiselle liikkeelle ja maailman sorretuille kansoille. " Lehdessämme Kansan äänessä olemme tuoneet esiin KDKT:n työtä ja saavutuksia uuden sosialistisen ihmisläheisen yhteiskunnan rakentamisessa".

Suurlähettiläs Jon In Chan puolestaan totesi pitävänsä hyvin tärkeänä laajaa veljesjärjestöjen solidaarisuutta. "Tilanne Koreassa on vaikea ja on huolestuttavaa, että se saattaa edelleen vaikeutua. Siksi he toivovat, että Kommunistien Liitto jatkossakin jatkaa lehdessään Korean tilanteen ja asioiden käsittelyä, sekä muiden maailman kommunististen järjestöjen kanssa tukee Korean Demokraattista Kansantasavaltaa".

Korean työväenpuolueen historiaa ei voi erottaa Toveri Kim Il Sungin vallankumouksellisen toiminnan historiasta. Historia ulottuu 1900-luvun alkupuoleen ja korealaisten käymään japanilaismiehityksen vastaiseen vapaustaisteluun. Vuonna 1926, vasta 14-vuotiaana, Kim Il Sung perusti Alas Imperialismi -liiton, joka oli ensimmäinen kommunistinen vallankumouksellinen liike Koreassa. Tätä liittoa seurasi pian Kommunistinen Nuorisoliitto vuonna 1927.

Vuonna 1932 perustettiin Korean Kansan Vallankumousarmeija, Korean ensimmäinen vallankumouksellinen aseellinen voima. Korean kansallinen vapautus toteutui 15. elokuuta 1945, jolloin Kim Il Sungin johtama vallankumousarmeija ajoi japanilaiset pois Koreasta. Korean kansa ryhtyi työhön uuden, demokraattisen isänmaan rakentamiseksi.

Vapautuksen jälkeen edistykselliset järjestöt perustivat yhdessä Korean työväenpuolueen 10. lokakuuta 1945. Puolueeseen liittyi mm. Korean kommunistinen puolue. Kim Il Sungista tuli pohjoisen Korean väliaikaishallinnon pääministeri. Korean Demokraattinen Kansantasavalta perustettiin (KDKT) syyskuussa 1948. Näin toteutettiin Korean kansan toive riippumattomasta ja itsenäisestä valtiosta.

Vuonna 1950 nuorta valtiota kohtasi vakava isku, kun Etelä-Korea, diktaattori Syngman Rheen johdolla, hyökkäsi KDKT:aan Yhdysvaltain tukemana. Korean Kansanarmeija kuitenkin löi Yhdysvaltojen ja etelän joukot. KDKT pystyi säilyttämään itsenäisyytensä ja demokraattisen järjestelmänsä.

Sodan tuhot olivat suuret. USA oli tuhonnut koko maan teollisuuden ja infrastruktuurin. Kim Il Sungin ja Korean Työväenpuolueen johdolla maa jälleenrakennettiin ennätysajassa saavuttaen suuria voittoja kaikilla yhteiskunnan osa-alueilla.

Nykyinen pääsihteeri Kim Jong Il astui puolueen keskuskomitean palvelukseen 1964. Hänet nimitettiin syyskuussa 1973 Työväenpuolueen keskuskomitean jäseneksi ja sihteeriksi helmikuussa 1974. Puolueen kuudennessa edustajakokouksessa lokakuussa 1980 hänet nimitettiin jäseneksi puolueen keskuskomiteaan ja sihteeriksi sotilaskomissioon.

Kansallisen puolustuksen komission varapuheenjohtajaksi Toveri Kim Jong Il valittiin toukokuussa 1990, sen puheenjohtajaksi huhtikuussa 1993 ja Kansan Armeijan ylipäälliköksi joulukuussa 1991.

Presidentti Kim Il Sungin kuoltua heinäkuussa 1994, siirtyi Korean kansan henkinen johtajuus toveri Kim Jong Ilille. Kolmen vuoden suruajan jälkeen hänet valittiin lokakuussa 1997 Korean Työväenpuolueen keskuskomitean pääsihteeriksi.

Korean kansa kävi läpi "ankaran marssin" 1990-luvulla. Korean niemimaan pohjoisosaa olivat kohdanneet suuret luonnonkatastrofit ja elintarvikepula. Pääsihteeri Kim Jong Ilin johdolla vaikeudet pystyttiin kuitenkin voittamaan ja tänä päivänä KDKT on päässyt vaikeiden aikojen ohi pystyen viemään vallankumousta ja sosialistista rakennustyötä eteenpäin.

Korean työväenpuolue on vallankumouksellinen puolue, jonka toiminta perustuu Juche-aatteen perusperiaatteisiin. Puolueen tavoitteena on saattaa päätökseen sosialistinen vallankumous pohjoisessa osassa niemimaata sekä viedä eteenpäin kansallista vapautusta ja kansan demokraattista vallankumousta koko niemimaalla. Tavoitteena Juche-aatteeseen perustuva yhteiskunta koko niemimaalla.

Korean työväenpuolue organisoi ja johtaa vallankumouksellista taistelua Koreassa ja kantaa täyden vastuun yhtenäisen korean kansan kohtalosta.

Kä/Kalevi Wahrman

Kansan ääni kuuluu muutoksen puolesta

Kansalaisilla on hätä – mutta kuunteleeko kukaan?

Kansalaisilla on suuri hätä. Niin suuri hätä, että olisi paikallaan julistaa kansallinen hätätila.

Suomi on allekirjoittanut YK:n yleismaailmallisen ihmisoikeuksien julistuksen. Sen mukaan jokaisella ihmisellä on oikeus riittävään elintasoon, oikeus ruokaan, oikeus asuntoon, oikeus terveydenhuoltoon, oikeus työhön, oikeus lepoon ja vapaa-aikaan, oikeus opetukseen.

Mutta Suomessa näitä perusoikeuksia rikotaan. Sopii kysyä miksi? Kuka ihmisoikeuksien rikkomisesta oikein hyötyy?

Suomi on kolmannen kerran peräkkäin maailman kilpailukykyisin maa. Entä sitten, voidaan kysyä? Onko siinä jotain hurraamista? Onko siitä koitunut jotain hyvää kaikkein huonoimmassa asemassa olevalle kansan osalle?

Vai onko Suomi juuri siksi niin kilpailukykyinen maa, koska työtätekevän kansan ihmisoikeuksia on niin laajasti ja härskisti rikottu? Palkkatasoa ja sosiaalisia tukia on poljettu alas. Yhteiskunnan palveluita on huononnettu kautta linjan. Tässäkö on Nokian ja muiden yritysten menestyksen salaisuus?

Eriarvoisuus lisääntyy Suomessa huimaa vauhtia. Vuodesta 1990 vuoteen 2002 ihmisten reaalitulot ovat kasvaneet täysin eri tahtiin. Se kymmenen prosenttia kansasta, joka ansaitsee vähiten, on kasvattanut reaalitulojaan 1 prosentin verran.

Eniten ansaitsevan kymmenen prosentin väestönosuuden tulot ovat samana aikana kasvaneet lähes 45 prosenttia. Toisille yksi prosentti ja toisille 45 prosenttia. Kuulostaako oikeudenmukaiselta? Demokraattiselta? Tasa-arvoiselta?

Jo pelkästään valtionyhtiön Fortumin johto saa puolen miljardin euron arvosta optiopalkkioita. Eikö näitä kansalta ryövättyjä rahoja voisi käyttää köyhyysongelman ratkaisemiseen? Edes puolet? Edes murunen? Hallituksen köyhyyspakettiin varaamat rahat ovat vain hävettävän pieni osa näistä rikkaille annettavista mukavista lisätuloista.

Kansanedustajatkin nostavat itse omia palkkojaan ja puolueille maksetaan valtion kukkarosta ensi vuonna enemmän tukia kuin koskaan ennen.

Suomessa vallitseva puute ja köyhyys ei ole mikään sattuma tai vahinko. Se ei ole mikään työtapaturma. Se ei ole myöskään minkään luonnonkatastrofin - kuten hirmumyrskyn tai maanjäristyksen seurausta. Tämä köyhyytemme ja kurjuutemme on tietoisen poliittisen päätöksenteon seurausta.

Tämän suomalaisen kärsimyksen ovat saaneet aikaiseksi suomalaiset poliitikot. Ihan itse. He ovat vastuussa niistä vaikeuksista, joita pienituloiset ihmiset kohtaavat päivittäisessä arkisessa elämässään.

Nyt poliittisilla päättäjillä on valinnan paikka: kuuntelevatko he kansaa vai edelleen yritysten omistajia? Molempia kun ei voi palvella yhtä aikaa, sillä kansan ja yritysten edut ovat vastakkaiset nykyjärjestelmässä. Yritysten omistajat käyttävät kansalaisia epäinhimillisesti hyväkseen. Ja poliitikot sallivat tämän tapahtua.

Rafael Lehtinen
Väki Vallaton - järjestö

Näin naapurissa

Viron Lagedissa on paljastettu Viron viranomaisten läsnäollessa Viron SS-divisioonan uudelleenpystytetty muistomerkki. Alunperin se pystytettiin Lihulaan elokuussa 2004, mutta jouduttiin sittemmin poistamaan voimakkaan kansainvälisen vastustuksen vuoksi.

Muistomerkin kunnostaminen pilkkaa sekä Nürnbergin oikeudenkäyntiä että natsien uhrien muistoa.

On erityisen törkeää, että Viro syyllistyy tällaiseen tekoon juuri nyt, kun muu maailma kunnioittaa toisen maailmansodan päättymisen kuudettakymmenettä vuotta.

Viro antaa tällä tavoin tukensa natsismille ja natsien toisen maailmansodan aikana suorittamille joukkomurhille ja muille sotarikoksille.

Natsisympatioiden nouseminen EU:n ja NATOn jäsenmaassa tulisi herättää kansainvälisen yhteisön huomion.

Kalevi Wahrman

Kirkko ja valkoinen teurastaja!

Hämmästykseni oli melkoinen, kun eksyin viime keväänä ev.lut.-kirkkoon ja painoin takamukseni penkkiin, josta olinkin välittömästi tippua,kun minusta - kuinka ollakaan - oikealla puolella seinällä olla möllötti itse Mannerheim isohkossa taulussa, päiväkäskyineen! Huh jessus, ihmettelin, mitä tekemistä tällä Valkoisella Teurastajalla on kirkossa kunnes sain kuulla, että tämä jopa omia kansalaisiaan murhannut Paholainen on esillä jokaisessa maamme ev.lut. – kirkossa. Kylläpä on kaksinaamaista tuon kapitalistikirkon touhu!

Mitähän ihmeen tekemistä tällä nyt sitten mahtaakaan olla Raamatun tai sen kymmenen käskyn kanssa??? Itse kehotan jokaista eroamaan ko. kirkosta. Ja lopuksi: ISO KIITOS v.1918-valkoisen terrorin uhreille, vaikka osa teistä joutuneekin/saakin viimeistä leposijaansa pitämään muualla kuin edellä mainitun "kirkon" kirotussa mannerheimilaisessa mullassa niin työväenluokan sydämissä muistonne ja saavutuksenne elävät aina! ! !

Jorma Talikka
Janakkala

Kriiseillä leikkimisjoukot

Lipposen ja "havuja perkeleen" mielestä Natoon liittyminen on kuin valitsisi mansikka- ja suklaajäätelön väliltä: makuasia. Armeijan sotaleikkioperaatioita varten on perusteilla EU:n kriiseillä leikkimisjoukot, jolloin noin 330 suomalaista pääsisi huvittelemaan ulkomaille. Joukkojen suurin ongelma tulee olemaankin ennenaikainen laukeaminen. (YK- rauhanturvajoukot entisessä Jugoslaviassa ovat saaneet kyseenalaista mainetta käymällä kauppaa prostituoiduilla.)

Lisaksi Suomen hallitus on perustamassa suojeluskuntia, joita kutsuttaisiin maakuntajoukoiksi. Nyt jälkeenpäin mietitään mitä niiden pitäisi tehdä! Niille ei ole minkäänlaista tarvetta. Mitä ministerin ehdottama palokunta tekisi tiellään sähläävillä innokkailla amatööreillä?

Nyt armeija sanoo, ettei se ota suojeluskuntaan niitä, jotka ovat jo muissa vapaaehtoisjärjestöissä. Ehkä Max perustaa salaseuran keksimään tekosyitä yhteiskunnan militarisointiin, kun puolustusministerimme ei keksi kuin idioottitason selityksiä viehtymykselleen. On vain yksi huonompi selitys militarismin lisäämiseen, joka aiemmin esitettiin perusteluna Natoon liittymiselle, "että muuten meitä verrattaisiin Albaniaan"! Minusta olisi pahempi, jos meitä verrattaisiin USA:han, tuohon kansainvälisen terrorismin ja kidutuksen rahoittajaan ja kouluttajaan.

Joulukuussa 2004 Liisa Jaakonsaari puhui Suomesta Naton salarakkaana. "Suhde on tiivis ja syvä, mutta siitä on sopimatonta puhua avoimesti." Jaakko Laakso vastasi, että kansankielessä puhutaan suoremmin "pettämisestä". Kansan pettämistähän se onkin. Poliitikko toisensa jälkeen puhui puolueettomuudesta, nyt liittoutumattomuudesta väittäen, että Natoon ei ole tarkoitus liittyä vaikka ollaan jo mukana Naton sotaharjoituksissa ja ostetaan USA-(Nato-) yhteensopivia asejärjestelmiä. Samanlaista höpötystä kuin, jos raiskaaja puolustelisi tekoaan sillä, että kalu oli vain puoliksi sisällä!

Ahtisaaren mukaan pitäisi keskustella, milloin Suomi liittyy Natoon eikä tulisiko sinne liittyä. "Jotta Suomi pääsisi kylmän sodan varjoista, tulisi sen olla mukana kaikissa länsimaisissa (kylmän sodan!) järjestöissä." Minusta kylmän sodan varjoista pääsisi parhaiten lopettamalla Nato. Sehän on jäänne kylmästä sodasta kuten Ahtisaari ja hänen USA:laiset palkanmaksajansakin.

Ahtisaari hyväksyi Irakin miehityksen. Jälkeenpäin hän selitteli, ettei kukaan olisi voinut tietää, että siviilejä tulee kuolemaan niin paljon. Onkohan täysin mahdotonta USA:n historian perusteella arvata, että USA toimisi samoin kuin ennenkin? Tällaiseen USA-johtoiseen Natoon Ahtisaari haluaa Suomea. Saddamin rikos oli se, ettei hän sattunut olemaan USA:lainen kiduttaja. Ahtisaari on tuominnut Saddamin, mutta kun USA on syyllistynyt yli kahdensadantuhannen siviilin tappamiseen Irakissa, Ahtisaari vaikenee. Siksipä Ahtisaari lienee saanut tunnustusta Yhdysvaltain ulkoministeriöltä "huomattavista palveluksista vapauden, rauhan ja demokratian rakentamisen hyväksi". (UL 10023.6.2005).

YLE:n teettämän kyselyn tulos oli, että suomalaiset eivät halua liittyä Natoon. Mutta jos presidentti ja tai pääministeri katsoisivat tarpeelliseksi liittyä Natoon perustellusta syystä, silloin vastaajista noin puolet hyväksyisi liittymisen. Tätä natokiimaiset ovat tulkinneet kansan tueksi Nato:lle ja "vastuullisina pidetyille päättäjille". Minä ymmärtäisin tuon perustellun syyn Suomeen tehtynä hyökkäyksenä. Eli jos kysyttäisiin kelpaisiko kenen tahansa apu - vastaus olisi myönteinen. Jopa Natosta viimeisenä oljenkortena, jos muita vaihtoehtoja ei ole. Monet tutkimukset kertovat, että suomalaisia poliitikkoja pidetään vastuuttomina iljetyksinä ja vain oman etunsa ajajina. Sitä ei muuta kyselyn tulkinta miksikään.

Väitetään, että Nato on muuttumassa, väitetään että se ei ole enää sama vanha vihtahousu. Kaikenlaista sitä väitetäänkin! USA:n ja natokumppanien toimet Irakissa kertovat muusta. Jos joku on liittymässä Natoon, se liittyy juuri siihen vanhaan Natoon, koska mitään uutta Natoa ei ole vielä olemassakaan. Monet natomaat eivät ole mukana Irakin miehityksessä, mikä kertoo siitä, että Nato on sisäisesti hajallaan kuin varpusparvi! Siksipä ennen kuin Natossa asiat selviävät ei Suomella ole syytä pitää Natoa edes optiona.

USA ei kunnioita YK:n päätöksiä eikä anna sotavangeille sotavankien oikeuksia, vaan kohtelee heitä kuin Hitler keskitysleirivankeja! Mitä hyvää yhteistyössä tuollaisen mistään piittaamattoman valtion kanssa voisi olla? Siten on käsittämätöntä, että monet entiset sotilasjohtajamme ovat puhuneet liittymisestä Natoon, tuohon joukkioon, joka USA:n johdolla on syyllistynyt **järjestelmälliseen** vankien kidutukseen. Eikä se ole vieläkään loppunut. Natoa on turha väittää länsimaiseksi arvoyhteisöksi. Sotarikollisyhteisö kuvaa tilannetta osuvammin.

Suomen Natoon liittymisestä Mauno Koiviston sanoin: "Mitä me siellä tekisimme?"

Hannu Alm
Helsinki

Niinistökö muka työläisten ehdokas!

Kokoomuksen presidenttiehdokas Sauli Niinistö lähtee presidentinvaaleihin "työväen ehdokkaana". Perusteluna hänellä on, että kaikkihan työtä tekevät ja vastakkainasettelu työnantajien ja työntekijöiden välillä on mennyttä.

Kyllä kai. Äskettäin entinen TT:n toimitusjohtaja Johannes Koroma ihmetteli, että jos hän jaksaa töissä 65-vuotiaaksi, niin miksei sitten jo 40-vuotta polvillaan työtään tehnyt mattomieskin, kunhan hän vain pitää huolta terveydestään. On siinä eroa työllä ja työllä, niin kuin on palkoissakin, varmaan kymmenkertainen.

Taitaa Sauli Niinistö edustaa lähinnä näitä Koroman tyyppisiä "työläisiä".

Eläkeläinen

Uudenvuodentervehdys Kansan äänelle

Tervehdykset palautetaan 12.12.2005 mennessä Reijo Katajarannalle (os. Sunilantie 10 D, 00720 Helsinki, Heikki Männikölle (os. vellamonkatu 6 A1, 00550 Helsinki) tai **Kansan** äänelle os. PL 780, 00101 Helsinki.
Henkilötervehdys 2 € ja järjestötervehdys 10 €.
Maksu tilille: OKO-pankki **554114-227966.**

Paikkakunta / kylä / kaupunginosa

Nimi	Maksu/ €
Tervehdykset yht. €	

Tukea Kansan äänelle

Esko Auervuolle 81,20 e, Heikki Männikkö 91,90 e, Kalevi Wahrman 10,00 e, Tarja Männikkö 25,00 e, Reijo Katajaranta 76,75 e, Hannu Kautto 40,00 e, Eira Kärki 20,00 e, Juha Kieksi 20,00 e

OKO 554114-227966

VALTTERILLE

Kirpputori Kansan äänen tukemiseksi on jälleen lauantaina ja sunnuntaina 12 - 13.11.2005 Valtterilla klo 9.00 - 15.00, Aleksis Kivenkatu 17. Pöydän numero on 761. Tarvitsemme uutta tavaraa myyntipöytään, sillä entiset on melkein myyty.

Tavaran tulee olla puhdasta ja ehjää, jotta sitä voi kirpputorilla myydä. Jos sinulla on jotain talouden pienkonetta, astioita tms., se menee hyvin kaupaksi. Mutta myös kaikki muu kunnossaoleva tavara kelpaa. Varmasti sinulta tai tutuiltasi löytyy käyttökelpoista tavaraa, jota ette enää itse tarvitse. Lahjoita se kirpputorillemme ja näin saamme rahaa Kansan äänen julkaisemiseen ja muuhun toimintaan. Tavaran voi toimittaa etukäteen soittamalla joko Tarja Männikkö p. 701 2628 tai Esko Auervuolle p. 040-707 3576 tai tuoda suoraan myyntipöydälle heti aamusta. Olemme paikalla klo 8.00.

Kiitokset kaikille, jotka ovat aiemmin antaneet tavaraa ja näin auttaneet meitä toiminnassamme.

Onnittelut Wäinö Pietikäiselle 70-vuotispäivänsä johdosta

Kommunistien Liitto ry
Kommunistien Hermanni-Vallilan osasto ry

Heikki Männikkö
Tarja Männikkö
Matti Laitinen
Timo Nieminen
Esko Auervuolle
Reijo Katajaranta
Hannele Salava
Bertta Laine
Kalle Wahrman
Juhani Tanski
Juho Haavisto

Artikkeli Wäinö Pietikäisestä sivulla 12

Artikkeli lyhentämättömänä EUVKr:n nettisivuilla www.euvkr.com

Korea-seminaari

Hermannin kerholla, Hämeentie 67, la 12.11.2005 klo 12.30
Alustavat:
- **Juha Kieksi**: Marxismi-leninismi ja Juche aate
- **Heikki Sipilä**: 6-kantaneuvottelut ja poliittinen tilanna
- **Antti Siika-aho:** Korean tie historiasta nykyisyyteen

Järjestää Juche-aatteen opintoryhmä

Tervetuloa

Kerätään jälleen Uudenvuoden tervehdykset Kansan äänelle

Jälleen on aika ryhtyä ponnistukseen, jonka teemme kahdesti vuodessa Vapun ja Uuden vuoden merkeissä. Kysymys on tervehdysten keräämisestä Kansan äänelle.

Tervehdysten kerääminen palauttaa mieliimme Kansan äänen merkityksen työväenlehtenä. Kansan ääni arvioi Suomen ja maailman asioita sekä kotimaisen työväen- ja kommunistisen liikkeen tilaa. Muistutamme historiasta, jonka tunteminen on välttämätöntä nykyisyyden arvioimiseksi ja tulevaisuuden hahmottamiseksi. Otamme kantaa filosofisiin ja maailmankatsomuksellisiin ongelmiin. Otamme myös kantaa tiedemaailman asioihin aina kun näemme siellä merkkejä siitä, että hakoteille ollaan menossa.

Kansan ääni on korvaamaton lehti myös välittäessään ajatuksia ja arvioita laajemmallekin kuin vain omalle suhteellisen pienelle jäsenistöllemme.

Tervehdyksillä on myös taloudellista merkitystä. Ne auttavat lehden julkaisemisessa. Ilman rahaa lehteä ei tehdä.

Kansan ääntä tarvitaan. Siksi laita Uuden vuoden tervehdyksesi lehdelle ja kerää tervehdyksiä muiltakin.

Keräyskaavake löytyy viereiseltä sivulta.

SFT toimii

SFT:n hallituksen kokous maanantaina 7.11.2005 klo 18.00. Auervuolleella, os Ounasvaarantie 5 C 37. Suunnittelemme talven ja alkuvuoden 2006 toimintaa.

SFT suorittaa muistomerkkikäynnin Eläintarhan kansalliselle punaisten muistomerkille tiistaina 6.12.2005 klo 11.00.

Juche-aatteen opintotilaisuuksia

- Opintokokous torstaina 27.10. klo 18:00
- Korea seminaari lauantaina 12.11. klo 13:00
- Opintokokous maanantaina 19.12. klo 18:00

Paikka: Hermanin kerho, Hämeentie 67, Helsinki
Tervetuloa!
Juha Kieksi

Kokouksia

EU:n Vastaisen Kansanrintaman toimikunnan kokous pidetään maanantaina 7.11.05 klo 18.00 Hermannin kerholla, Hämeentie 67.

Kokouksessa käsitellään loppuvuoden toimintaan liittyviä asioita: katutoiminnan ja tiedotustoiminnan jatkoa, toimikunnan muodostamista jatkamaan adressin keräystä EU:n perustuslaki- kansanäänestyksen puolesta, opintotoimintaa, Kansan äänen kehittämistä sekä tulevia presidentinvaaleja.

Kokouksessa alustuksen talouspoliittisesta tilanteesta käyttää **Pekka Tiainen**. Kokous pidetään laajennettuna. Kaikki asiasta kiinnostuneet tervetuloa.

Kahvitarjoilu

Kansan äänen julkaisijajärjestöjen, Hermannin Naisten ja ystävien perinteinen puurojuhla järjestetään torstaina 29.12.2005 klo 18.00 Hermannin kerholla, os. Hämeentie 67. Hyvä ohjelma ja tarjoilu. Tarkempi ohjelma seuraavassa Kansan äänessä sekä toimintakirjeessä.

Hermannin Naisten toimintaa

* **Teatterissakäynti** (liput Tarjalla) tiistaina 1.11.2005 klo 19.00 Diivat, Helsingin Kaupunginteatterin suuri näyttämö. Tavataan ala-aulassa klo 18.30.

* **Johtokunnan kokous** tiistaina 15.11.2005 klo 18.00 Tarja Männiköllä. Tervetuloa johtokunnan jäsenet.

* **Perinteinen pikkujoulu** torstaina 1.12.2005 klo 18.00 Hermannin kerholla. Ohjelmassa pieni puuropuhe, tietokilpailu, yllätyspaketit. Vietämme pikkujoulua nyyttikestiperiaatteella, joten tuo jotain kahvipöytäämme. Tervetuloa.

* * *

Helsingin Vappumarssitoimikunta maanantaina 9. tammikuuta klo 18.00. Timpurien kerolla, os. Mäkelänkatu 8. Varmistetaan jälleen kerran että työväenluokan poliittisen vappumarssin perinne säilyy.

Esko Auervuolle
vappumarssitoimikunnan pj.

Korea-seuran laajennettu kokous pidetään 2.11. klo 18.00 Eduskunnassa.

Kommunistinen liike tänään

Kommunistien Hermanni-Vallilan osasto järjestää torstaina 24.11.2005 jäsenkokouksensa yhteydessä keskustelutilaisuuden Hermannin kerholla os. Hämeentie 64. Keskustelemme kommunistisen liikkeen nykyisestä aatteellisesta ja organisatorisesta tilasta.

Tilaisuuteen on tilattu neljä lyhyehköä alustavaa puheenvuoroa:
- Reijo Katajaranta puhuu kommunistisen liikkeen aatteellisesta perustasta ja miten se näkyy Suomen kommunistisessa liikkeessä.

- Heikki Männikkö selvittää, mitä kokemuksia olemme Kommunistien liitossa saaneet pitäessämme yhteyksiä muiden maiden kommunistisiin puolueisiin.

- Juha Kieksi arvioi Juche-aatteen ja marxismi-leninismin suhteesta käytävää keskustelua

- Matti Laitinen selvittää kommunistisia liikkeitä ja puolueita Latinalaisessa Amerikassa.

Kaikki kommunistisesta liikkeestä kiinnostuneet tervetulleita

Konnakööri esiintyy, kahvitarjoilu

EU:n vastainen kansanrintama ry
www.euvkr.com
euvkr@euvkr.com

Kommunistien Liitto ry
http://kommunistienliitto.tk/

Juche-aatteen opintoyhdistys -
The Society for Study of the Juche idea
Kytömaantie 174, 32200 Loimaa, fax (02) 762 2444
http://juche.vunet.org/
juche.aate@saunalahti.fi
Pyydä suomenkielistä aineistoa korealaisesta sosialismista!

KOMINFORM
Ikkuna todelliseen maailmaan
www.kominf.pp.fi
Maksuton internet-uutispalvelu. Liity maksuttomille englanninkielisille postityslistoille! Web-sivuilla suomenkielisiä katsauksia sekä luokkataistelun että geopolitiikan näkökulmista.
PL 66, 00841 Helsinki
p. 040-717 7941, fax (09) 759 1081

JULKAISIJAT:
EU:n Vastainen Kansanrintama ry, Kommunistien Liitto ry ja Sodan- ja Fasisminvastainen Työ ry

POSTIOSOITE:
PL 780, 00101 Helsinki

PUHELIN:
040-5643205 ja
050-5884159

PÄÄTOIMITTAJA:
Reijo Katajaranta

ILMOITUSHINNAT:
Järjestöt: 050 €/pmm
Muut 1€/pmm

Tili:
OKO 554114-227966

PAINOPAIKKA:
Kangasalan Lehtipaino

Kansan ääni

Helsingin Lähiradiossa

100,3 MHz

Keskiviikkona
- 21.9.2005
- 19.10.2005
- 16.11.2005 ja
- 14.12.2005
klo 19.00-19.30

SFT Lähiradiossa

100,3 MHz

jokaisen kuun viimeisenä keskiviikkona klo 20.00 -20.30.

EUVKr:llä onnistunut katutilaisuus Turussa

EU:n Vastaisen Kansanrintaman toritilaisuus Turussa. Etualalla Juho Haavisto kerää nimiä EU:n perustuslaista kansanäänestystä vaativaan adressiin. Taustalla vasemmalla Wäinö Pietikäinen puhuu asiaa mikrofoniin kaiken torikansan kuultavaksi

EU:n Vastainen Kansanrintama piti EU:ta ja sen suunnitteilla olevaa perustuslakia koskevan informaatiotilaisuuden Turun torilla lauantaina 22.10.2005. Torin toisessa päässä Kristillisdemokraattien presidenttiehdokas Bjarne Kallis yritteli yhtä aikaa pitää vaalitilaisuuttaan ja saada ääntään kuuluviin, mutta ilmeisesti turhautui, koska hän poistui paikalta parinkymmenen minuutin kuluttua, kun taas EUVKr piti tilaisuutaan täydet kaksi tuntia.

Luonnonvoimatkin olivat tilaisuuden puolella. Ennen tilaisuuden alkua satoi solkenaan, mutta tilaisuuden aikana ei ollenkaan. Puheiden jälkeen vettä alkoi taas tulla taivaan täydeltä. Tilaisuudessa keräsimme myös allekirjoituksia kansanäänestystä vaativaan adressiin.

Juha Kieksi Loimaalta puhui tilaisuudessa seuraavaa: Euroopan unionille ollaan vahvistamassa perustuslakia, joka vie EU:a kohti liittovaltiota. Kehityksen pitäisi kulkea aivan eri suuntaan. Parlamentin ja komission vahvistamisen sijaan pitää vahvistaa jäsenmaiden mahdollisuutta päättää itse itseään koskevista asioista. On saavutettava kansallisvaltioiden riippumattomuus.

Me kaikki tiedämme, että EU on alun perin luotu ja sitä on edelleen kehitetty tarkoituksena turvata kapitalismin mahdollisimman esteetön toiminta Euroopassa, jossa voittajina ovat kapitalistit ja häviäjinä tavalliset ihmiset.

Perustuslaki tekee EU:sta liittovaltion, joka olisi aivan toisenlainen kuin se EU, johon liittymisestä äänestettiin yli 10 vuotta sitten. Olisi epäloogista, jos kansanäänestystä ei järjestettäisi nyt.

EU:n perustuslaista on järjestettävä kansanäänestys myös Suomessa, jotta kansa saa sanoa mielipiteensä perustuslaista. Muutama esimerkki miksi kansanäänestys tarvitaan.

1) Kansan tahto: Itse asiassa jo ehdotettu perustuslakikin vaatii, että perustuslain täytyy ilmentää Euroopan kansalaisten ja valtioiden tahtoa. Miten kansalaisten tahto tulee selvitetyksi, jos kansanäänestystä ei järjestetä.

2) Perustuslaki tuo käyttöön liittovaltion ulkoiset tunnusmerkit: Perustuslaillisella sopimuksella synnytetään uudenlainen EU. Uudella EU:lla olisi liittovaltion tunnusmerkit, kuten perustuslaki, lippu, kansallishymni, kansallispäivä, raha jne. Jos vanhaan liityttiin kansanäänestyksellä, uuteenkin pitää liittyä kansanäänestyksellä. Eikö vain!

3) Otetaan käyttöön Suomen lainsäädäntöä ylempi perustuslaki: Perustuslaissa todetaan: "Tämä perustuslaki ja lainsäädäntö, jota unionin toimielimet antavat käyttäessään unionille annettua toimivaltaa, ovat ensisijaisia jäsenvaltioiden lainsäädäntöön nähden.". Näin ollen kyseessä on päätäntävallan siirto kansallisilta parlamenteilta pois. Perustuslakia ei voi tulkita pelkästään kansainväliseksi sopimukseksi.

4) Nimitetään EU:n presidentti ja ulkoministeri: "Eurooppa-neuvosto valitsee puheenjohtajansa määräenemmistöllä kaksi ja puoli vuotta kestäväksi kaudeksi, joka voidaan uusia kerran."

5) Pienten valtioiden asema heikkenee ja ne joutuvat sopeutumaan suurten jäsenvaltioiden politiikkaan: Perustuslakiin on kirjattu seuraavasti:: "Jollei tässä perustuslaissa toisin määrätä, ministerineuvosto tekee ratkaisunsa määräenemmistöllä." – ja edelleen: "Kun Eurooppa-neuvosto tai ministerineuvosto tekee ratkaisunsa määräenemmistöllä, määräenemmistöllä tarkoitetaan jäsenvaltioiden enemmistöä ja vähintään kolmea viidesosaa unionin väestöstä.". Tämähän tarkoittaa pienten valtioiden päätäntävallan olennaista heikentymistä nykyisestä. Olemme täysin suurten jäsenmaiden armoilla.

6) "Yhteinen kauppapolitiikka perustuu yhtenäisiin periaatteisiin…" ja "Yhteistä kauppapolitiikkaa harjoitetaan unionin ulkoista toimintaa koskevien periaatteiden ja tavoitteiden mukaisesti." todetaan perustuslaissa. Vastakkaisista vakuutteluista huolimatta en olisi lainkaan varma ettei tämä pitkällä aikavälillä tarkoittaisi sitä, että sosiaali- ja terveyspalvelut ja koulutus avataan täydellisesti kilpailulle, jolloin pohjoismainen malli sosiaali- ja terveyden huollon rakentamisesta romuttuu täysin.

Kyse on hyvin suurista asioista, tämän vuoksi kansanäänestys perustuslaista on järjestettävä!

Esko Luukkonen Turusta puolestaan sanoi: Suomen hallitus esitti 26.5.1994, että Euroopan unionin jäsenyyteen liittyvä neuvoa antava kansanäänestys pidetään 16. lokakuuta 1994. Tämä perustui Brysselin kiireiseen toivomukseen.

Monet EU:ta vastustavat järjestöt Suomessa sanoivat, että kansalaisilla pitää olla riittävästi aikaa saada esille totuudet EU:sta. Samoin vastustajilla tulee olla samat oikeudet tiedottaa EU:sta, kuin EU:ta perättömin lupauksin puolustavilla järjestöillä ja puolueilla.

EU:n puolustajat, kuten myös hallitus ja eduskunta esittivät kansalle valheellista tietoa EU:sta. EU:n puolustajat saivat tiedottamiseensa monin verroin enemmän rahaa kuin mitä EU:n vastustajat saivat.

Kansanäänestyksessä EU:n vastustajat saivat ääniä niin paljon, että liittymisen puolustajat eivät voineet viedä EU-jäsenyyttä perustuslain vaatimalla tavalla läpi.

Tämän johdosta Ahon hallitus päätti, että jäsenyys voidaan hyväksyä eduskunnassa yksinkertaisella äänten enemmistöllä. Näin jäsenyys hyväksyttiin eduskunnan päätöksellä Suomen perustuslain vastaisesti. Samalla Suomi siirtyi laittomaan tilaan. Eduskunnan olisi pitänyt kuunnella kansalaisia ja olla perustuslain takana. Näitä kumpaakaan ei tapahtunut!

EU:n puolustajat valehtelivat kansalle. Kaikkea hyvää luvattiin. Nyt näiden reilun 10 jäsenyysvuoden jälkeen kansalaiset ovat saneet nähdä ja kokea, että työttömyys jatkuu edelleen. Suomessa se on 500.000 tasolla ja pätkätyöttömien määrä 200.000 luokkaa.

EU:sta Suomen tulee irtaantua. Meillä ei ole muuta mahdollisuutta saada menetettyjä etujamme takaisin, jotka Suomen kansa on työläisten, eri järjestöjen sekä ammattiyhdistysväen tuella vuosikymmenien kuluessa ajanut.

Eduskuntapuolueet kahmivat rahaa

Uutisvälineet kertovat, että "puolueille virtaa tukea enemmän kuin koskaan". Uutisoinnissa on iso virhe. Kysymys on tuesta eduskuntapuolueille. Tämä tuki syrjii lukuisia pienpuolueita, koska ne eivät saa mitään rahaa.

Tällä kertaa budjettiesityksessä eduskuntapuolueille on budjetoitu 37 miljoonaa euroa. Se on enemmän kuin ensi vuodelle varattu köyhyyspaketti, joka oli 30 miljoonaa euroa. Puoluetuki on kasvanut jokaisen vaalivuoden aikana - ja yllätys, yllätys - vaalivuoden jälkeen se ei ole palautunut entiselleen vaikka vaaleja ei olisikaan. Toinen seikka, joka kasvattaa puoluetukea, on alituisesti kasvava avustajien määrä. Puoluetuki on kymmenessä vuodessa ainakin kolminkertaistunut. Vielä 1990-luvun alkuvuosina se oli useana vuotena n. 68 milj. markkaa, eli euroissa reilut 11 miljoonaa.

Puoluetukiraha on veronmaksajien euroista maksettua rahaa. Myös me puoluetuen ulkopuolelle jääneet puolueet maksamme eduskuntapuolueille tulevaa tukea. Tällaisena maksettava puoluetuki on myös syvästi epädemokraattinen. Tämän rahan turvin eduskuntapuolueet puolustavat omaa asemaansa, niin ettei muita puolueita uhkaamaan niiden asemaa eduskuntaan pääsisi. Asia korostuu siinä, ettei nykyisessä eduskunnassa ole todellista oppositiovoimaa. Ne kaikki ovat EU:ta kannattavia puolueita ja ne kaikki kannattavat lähes samanlaista talouspolitiikkaa, koska eivät halua erottua rintamasta puolue- ja EU-tukia puolueille jaettaessa. Todellista vaihtoehtoa politiikalle ei pääse syntymään.

Budjetti uhkaa lopettaa noin 1400 bussivuoroa

Valtion budjetti on kuin hölmöläisten hommaa. Se leikkaa peittoa toisesta päästä ja jatkaa sitä toisesta päästä. Toisaalta hallitus lupaa rahaa kaupunki- ja seutuliikenteeseen 9,7 miljoonaa euroa tarkoituksena saada työnantajat mukaan suosimaan joukkoliikennettä työmatkoilla, mutta toisaalta hallitus esittää supistuksia paikallisliikenteen valtionapuun. Niille budjetissa varataan ensi vuodelle 23,8 miljoonaa euroa. Tämä merkitsee ensimmäisten arvioiden mukaan 1400 bussivuoron lakkauttamista.

Voi helposti kuvitella, mitä tämä merkitsee koko maaseudulle. Maaseutu ei ole pelkkiä omalla autolla liikkuvia maanviljelijöitä ja pienyrittäjiä. Vaikka koulukuljetukset vielä jotenkuten sujuisivatkin, niin miten mummot ja vaarit menevät kylille hoitamaan omia asioitaan, jos bussit eivät kulje? Tällainen joukkoliikenteen vähentäminen on osa sitä Suomen maaseudun alasajoa, joka nyt on menossa. Kun tähän liittyy myös koulujen lakkauttamisia melkein jokaisessa kunnassa ja samoin terveyskeskusten lakkauttaminen, kyse on itseään ruokkivasta negatiivisesta kierteestä, jonka tuloksena meillä on kohta autio maaseutu.

Hallituksen lyhytnäköinen logiikka on, että miksi ylläpitää bussivuoroja, joilla on liian vähän matkustajia. Kun näin ajatellaan, annetaan kuin tahattomasti periksi maaseudun ongelmille. Uusi liikenne- ja viestintäministeri Susanna Huovinen selvitti eduskunnassa asiaa koskevan välikysymyksen yhteydessä, ettei ole järkevää ajattaa valtion tuella tyhjiä bussi- ja junavuoroja. Ei varmasti olekaan, mutta vielä järjettömämpää on jättää laaja maaseutu ilman riittäviä liikenneyhteyksiä. Bussivuoroja ei pidä harventaa. Jos on vaara, että niitä ajetaan tyhjinä, on siirryttävä pienempiin busseihin tai takseihin. Myös aikatauluissa voidaan joustaa, että saadaan yhdelle vuorolle riittävästi matkustajia. Pääasia on, että mummo tai vaari pääsee kylille ja sieltä takaisin riittävän vaivattomasti, ja tuhraamatta koko päivää asioimiseensa.

Tärkeää olisi maaseudun alasajamisen katkaiseminen. Se vaatii, että palveluja kehitetään, ei karsita.

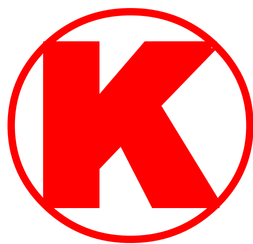
Ahtisaari, Suomen "onnettomin" presidentti

Martti Ahtisaari paljasti jo presidenttikaudellaan karvansa. Hän on äärioikeistolainen, USA:n politiikan ihailija, ehdoton Naton kannattaja ja elitistinen kansan halveksija. Näillä avuilla pääsee nykyisessä maailmassa pitkälle. Niin Ahtisaarikin, joka Erkon ja Helsingin Sanomien suosiollisella tuella valittiin v.1994 Suomen presidentiksi.

Nyt Ahtisaari arvostelee Suomen ulkopolitiikan johtoa. Kun tuoreen gallup-tutkimuksen mukaan Suomen kansa hyväksyisi Nato-jäsenyyden, jos vain ulkopoliittinen johto sen vakuuttavasti kansalle perustelee, äityi Ahtisaari haukkumaan sekä presidentti Halosta että pääministeri Vanhasta onnettomiksi ulkopolitiikan johtajiksi. Itse hän antaa presidenttivaaleissa tukensa niin demari kuin onkin – tai ehkä sen takia ruotsalaisten Henrik Laxille, joka on selvimmin liputtanut Suomen Nato-jäsenyyden puolesta. Oli gallup ja sen tulos itsessään mitä tahansa, Suomen kansa on erittäin järkevästi kysellyt Nato jäsenyydestä, mitä se maksaa ja mihin se velvoittaa ja mitkä ovat ne uhkakuvat, joilla Nato-jäsenyyttä perustellaan. Näiltä perusteilta edelleenkin 2/3 suomalaisista vastustaa Nato-jäsenyyttä.

Ahtisaari riemastui gallupin tuloksesta ja hehkutti, että "tulos osoittaa, kuinka fiksuja suomalaiset ovat". Mutta aivan samaan hengenvetoon Ahtisaari julistaa, ettei kansan ääntä pidä kuunnella. Toisen maailmansodan jälkimainingeissa kansaa kuulemalla tuskin olisi saatu tehtyä niitä järkeviä päätöksiä, joita tuon ajan johtajat tekivät, totesi Ahtisaari.

Vanhojen sekopäisten presidenttien ei tulisi sotkeutua millään tavalla päivänpolitiikkaan. Kaikkein vähiten Ahtisaaren, jota onnettomampaa presidenttiä ei meillä montaa ole ollut.

Kansan ääni

Nro 6/05
Joulukuu 2005 - helmikuu 2006

Mielipidelehti työn, toimeentulon, rauhan ja kansanvallan puolesta

Irtonumero 1,70 €
4. vuosikerta

Jo riittää yksityistämiselle!

Sivut 2, ja 20

EU:n Vastainen kansanrintama, Suomi -ei EU:lle järjestö sekä Naiset Rauhan Puolesta liike järjestivät mielenosoitusmarssin ja "Hyde Park" tyyppisen keskustelutilaisuuden itsenäisyyspäivänä Kiasmalla. Puheenvuoroissa vaadittiin Suomen irtautumista EU:sta ja Nato jäsenyyden torjumista.

Ilmastonmuutos on jo otettava todesta

Suuri joukko kansalaisjärjetöjä kokoontui äsken Montrealiin vaatimaan maailman päättäjiltä toimenpiteitä ilmastonmuutoksen ehkäisemiseksi. Muistissamme ovat viime kesän pyörremyrskyt, Keski-Euroopan tulvat, Portugalin metsäpalot ja Espanjan aavikoituminen, Jos emme nyt tee mitään, se johtaa mitä todennäköisimmin lähitulevaisuudessa laajoihin väestönsiirtoihin ja ongelmiin elintarviketuotannossa. Vältäämättömiä muutoksia jarruttaa eniten USA:n kapitalismi.

Katso sivu 6

EU-politiikka autioittaa maamme

Sen lisäksi, että EU-politiikka synnyttää kuvamme kaltaisia leipäjonoja, kestotyöttömyyden ja sosiaaliturvan leikkaukset, on sen taustalla myöskin maatalouden, joukkoliikenteen, sosiaaliturvan ja koulutuksen heikentäminen.

Suomea ajetaan alas. On tehtävä jotakin.

Katso sivut 10 ja 11

Kaikkien maiden proletaarit - liittykää yhteen!

Kansan ääni

Päätoimittaja:
Reijo Katajaranta, PL 780, 00101 Helsinki

Helsinki joulukuu 2005

Onko työläisillä oma presidenttiehdokas?

Kokoomuksen presidenttiehdokas Sauli Niinistö lanseeraa itseään työväen presidenttinä. Siitä moni sanoo, että jo on aikoihin eletty. Miten moinen "työväen ehdokas" on ymmärrettävissä? Jokaisen toivoisi tietävän, että oikealta vasemmalle ns. valtionhoitajapuolueiden politiikka noudattaa tänään yhtä ja samaa EU:n uusoikeistolaista linjaa. Säilyttääkseen asemansa ovat sekä sosialidemokraatit että Vasemmistoliitto mukautuneet Suuren Rahan tahtoon. Sen enempää työläisille kuin väestön suurelle enemmistöllekään ei näillä puolueilla ole ollut mitään annettavaa EU-Suomessa. Myöskään heidän kumppaneillaan Saksassa, Englannissa tai Ranskassa ei ole ollut mitään annettavaa palkkatyöläisille. Päinvastoin! Saksa valmistautuu entistä suurempiin ja rajumpiin julkisten palvelujen ja työehtojen leikkauksiin. Englannissa kasvaa Irakin sodanvastaisuus. Ranskassa riehuu syrjäytettyjen suoranainen kapina.

Palkkatyöläiset eivät näe, eikä heidän anneta nähdä kuka ajaa heidän asiaansa. Siksi kokoomuskin voi esiintyä näennäisesti työväenluokan puolueena. Se on puhunut ja se puhuu myönteisesti hyvinvointivaltiosta, mutta on aina toiminut ja toimii kielteisesti. Tähän työnantajapiirien Sauli Niinistö-operaatioon sisältyy eräs erikoinen ja merkittävä asetelma. Sitä kuvastivat kokoomuksen presidenttiristeilyllä lausutut näkemykset, joiden mukaan proletariaatti-käsite on kerta kaikkiaan ja lopullisesti haudattava!

Kokoomuksen ikimuistoisena tavoitteena on ollut hämärtää palkkatyöväestön ja pääomien omistajien välistä eturistiriitaa esimerkiksi yhteiskunnallisessa tulonjaossa. Yhdessä Elinkeinoelämän Keskusliiton kanssa se pyrkii vaikeuttamaan ja jopa kokonaan estämään työväestön järjestäytymisen yhtenäiseksi vastavoimaksi pääomapiireille.

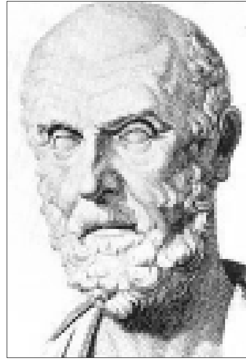
Valtapuolueet eivät kerro, mutta eivät myöskään presidenttiehdokkaat, että arvonlisäyksestä, kansantuotteesta, yritykset saavat tehdä erilaisia varauksia *verottomina*. Vuonna 2004 niiden määrä oli 34,7 miljardia euroa, jonka jälkeen jäi jaettavaksi arvonlisäykseksi 129,9 miljardia euroa. He eivät kerro sitäkään, että vuoteen 1990 verraten kaikkien tulonsaajaryhmien tulot ovat nimellisesti hieman kasvaneet, mutta todellisen kansantuotteen jako, *tulonjako* on muuttunut radikaalisti. Palkkojen ja sosiaaliturvan osuus on pienentynyt yhteensä lähes 29 prosenttia – 12,3 miljardia euroa. Valtion ja kuntienkin osuus on pienentynyt yli 19 prosenttia – 13,4 miljardia euroa. Kaikki nämä vähenemiset, 25,7 miljardia euroa, on siirtynyt kapitalistien *ylimääräiseksi* voitoksi!

Jos Niinistö sanoo olevansa työväen presidenttiehdokas, niin miksi hän ei kerro mitään näistä? Sopii myös kysyä puolustaako Sauli Niinistö työläisiä tukemalla kokoomuslaista päiväkotien, koulujen ja terveyskeskusten lakkauttamista sekä tukemalla kokoomuslaista sosiaaliturvan heikentämistä, yliopistojen supistamista, pääomien ja työpaikkojen viemistä pois maasta jne.? Vai onko Niinistö takinkääntäjä? Onko kunnon porvarista, työväen presidenttiehdokas Sauli Niinistöstä, tullut sosialisti tai peräti kommunisti?

Presidenttiehdokkaista vain yhdellä on työväenliikkeen tausta, mutta kaikki ehdokkaat vannovat EU:n ja vapaakaupan nimeen. Se ei ole Suomen kansallinen eikä kansan suuren enemmistön etu!

On suuri vahinko, ettei presidenttiehdokkaissa ole yhtään työväenaatetta lähellä olevaa EU:ta ja Natoa vastustavaa ehdokasta.

Hippokrateen vala vai helppoa rahaa?

Antiikin Kreikassa vv. 460-377 eaa. elänyttä Hippokratesta pidetään länsimaisen lääketieteen isänä. Tärkein muisto Hippokrateesta on hänen nimellään tunnettu vala, Hippokrateen vala, johon pohjautuvat myös nykyaikaisen terveydenhuollon eettiset säännöt.

Suomi on muutaman vuoden aikana hurjaa vauhtia siirtynyt terveydenhoito- ja lääkäripuolella kohti amerikkalaista ja länsieurooppalaista mallia, jossa etusijalle asetetaan hyvin maksavat asiakkaat tasapuolisen hoidon sijaan. Suomessa on perinteisesti ollut kattava ja hyvätasoinen terveydenhoito ja lääkäristö, joiden ansiosta maamme hyvinvoinnin taso on noussut myös köyhimmän väestönosan keskuudessa. Nyt tämä kaikki ollaan hiljalleen romuttamassa hallituksen toimenpiteiden ja ahneiden yksityisterveystalojen edessä.

Helsingin Sanomat uutisoi jokin aika sitten huipputuloisista keikkalääkäreistä, jotka ansaitsevat suuria summia toimimalla yksityisiä terveydenhoitopalveluja välittävien terveystalojen kautta ja olemalla jopa niiden suurosakkaita. Muodissa on perustaa oma lääkärialan yritys ja myydä se sitten jollekin pääomasijoittajalle tai yksityiselle terveystalolle. Näin lääkärit pääsevät terveystalojen osakkaiksi ja tienaamaan summia, joista tavallinen kansalainen voi vain unelmoida.

HS:n mukaan kaikkein kovimmat tulot v.2004 olivat keikkalääkäreitä välittävän Medonen kolmella perustajalla, joista tuli lyhyessä ajassa monimiljonäärejä. Loppuvuodesta 2004 Modone myytiin pääomasijoitusyhtiö Sponsor Capitalille, jonka ansiosta pääomistajien pääomatulot kasvoivat tähtitieteellisiin summiin. Useat huipputuloiset lääkärit ovat samankaltaisten kauppojen kautta tulleet yritystensä osakkaiksi. Monesti he toimivat myös itsenäisinä ammatinharjoittajina tehden töitä oman firmansa tai toiminimensä piikkiin. Osakaslääkärit maksavat ansioitaan myös osinkoina, joiden verotus on kevyempää kuin ansiotulojen.

Yksityisten terveystalojen rahakkuus vetää puoleensa lääkäreitä terveyskeskuksista samaan aikaan kun monet kunnat kärsivät kroonisesta lääkäripulasta. Näin rahastus on kovaa vauhtia menemässä lääkäreiden päävelvollisuuden, kansalaisten tasaveroisen hoidon edelle. Suomen lääkäriliiton mukaan etenkin nuoret lääkärit kokevat työnsä kunnallisissa terveyskeskuksissa stressaavaksi ja hankalaksi, joten usein he lähtevät helpon rahan perässä yksityisten lääkäritalojen palvelukseen.

Yksityiset lääkäritalot myös hyötyvät kuntien hankalasta tilanteesta. Useat kunnat Etelä- ja Itä-Suomessa ovat yksityistäneet terveyspalvelujaan ja erityisesti edellä mainittu Medone on hyötynyt tästä. Se on saanut käytännössä olemattomien tarjouskilpailujen jälkeen hoidettavakseen kuntien terveyspalveluja, kuten mm. Lahdessa, Kotkassa ja Joensuussa. Medonen johto yrittää myös vauhdittaa terveyspalvelujen yksityistämistä ja on jopa ilmaissut pettymyksensä yksityistämisen hitaudesta Suomessa.

Monet talousahdingossa olevat kunnat ovat turvautuneet yksityispalveluihin olettaen sen olevan halvempaa. Näin ehkä lyhyellä aikavälillä. Samalla kun terveyspalvelut yksityistetään, asetetaan myös kahdelle viivalle asiakkaat - ne, joilla on varaa maksaa ja ne, joilla ei ole. Lipposen ja Vanhasen hallitukset ovat vauhdittaneet kehitystä suuntaan, jossa hyvinvointivaltiota pyritään romuttamaan ja kapitalisteille antamaan mahdollisimman hyvät rahkeet hyötyä kansalaisten kustannuksella.

Emme voi syyttää terveyspalveluiden tilanteesta pelkästään lääkäreitä itseään. He joutuvat tekemään itselleen edullisempia ratkaisuja tilanteessa, jossa julkinen sektori ei enää EU-politiikan ja yhä uusliberalistisemman linjan seurauksena pysty vastaamaan sen eteen tuomiin haasteisiin väestön ikääntyessä ja sosiaalisten ongelmien kasvaessa. Julkisella sektorilla ei enää kaikki ole kohdallaan.

Suomen tulee tulevaisuudessakin turvata kaikki kansalaiset kattavat terveyspalvelut ja irtaantua suuntauksesta, joka pistää sitä itseään lopulta yhtä ilkeästi kuin piikkiruiske potilaan kankkua.

KÄ/Antti Siika-aho

"OI, TÄHTI KIRKAS LÄNTINEN, ME DEMARIT TIEDÄMME SEN; SUN VALOS LOISTAA KAIKKIALLE JA VOITOT TAKAA PÄÄOMALLE!"

Suomea ei tule viedä minkäänlaisiin sotiin

Kun nyt kiistellään siitä, kuka päättää sotaan osallistumisesta maan rajojen ulkopuolella, se ennakoi, että sotaa halutaan ennemmin tai myöhemmin kokeilla. Kyse on siis siitä, milloin ensimmäiset kaatuneet suomalaiset tuodaan sinkkiarkussa kotimaahan presidentin ja puolustusvoimain komentajan kunnioittaessa tapahtumaan isänmaallisessa hengessä puhuen siitä, että nämä nuoret miehet ja naiset kaatuivat taistelussa oikeudenmukaisuuden ja rauhan puolesta. Juuri tähän tapaanhan on toiminut George Bush Irakin sodassa.

Sotaan osallistuminen maan rajojen ulkopuolella on irtisanoutumista Paasikiven ja Kekkosen ulkopoliittisesta linjasta, jota myös Mauno Koivisto tältä osin noudatti ja on varoittanut sotatoimiin osallistumisesta.

Paasikiven ja Kekkosen ajatus on ollut, että Suomen tulee olla puolueeton suurvaltojen eturistiriidoissa. Suomen rooli on neuvotteluin edistää rauhanomaisia ratkaisuja. Vastoin Paasikiven, Kekkosen ja sodan aikaisen rauhanopposition näkemystä Unto Hämäläinen kirjoittaa Helsingin Sanomissa 4.12.2005, että jatkosodassa "nykyinen näkemys on, että Suomella ei ollut parempaa vaihtoehtoa kuin liitto Saksan kanssa". Hämäläinen siten väittää, että Suomen oli pakko hyökätä Neuvostoliittoon Hitlerin rintamassa. Nyt perustellaan, että sotiminen ulkomailla on tarpeen humanitaaristen katastrofien torjumiseksi ja ennen muuta siksi, että vastaavasti EU sitten puolustaa Suomea. NATO:a kannattaville tämä ei riitä turvatakuuksi ja he vaativat siksi NATO:oon liittymistä. Vielä muutama vuosi sitten väitettiin, että EU:lla ei ole sotilaallista ulottuvuutta ja vieläkin rauhoitellaan, että EU:sta ei tule sotilasliittoa. Jos kuitenkin turvallisuuspolitiikka hoidetaan EU:n kautta ja sitoudutaan käytännössä osallistumaan EU:n sotatoimiin, sanontojen erot menettävät merkityksensä.

Jos turvallisuuspolitiikka hoidetaan EU:n kautta ja EU-asiat kuuluvat pääministerille, turvallisuuspolitiikka ei enää kuulu presidentille, joka on perustuslain mukaan puolustusvoiman ylikomentaja. Evätkö siis pääministerin valtaa perustuslailla perustelevat toimi tässä perustuslakia vastaan, koska turvallisuuspolitiikka kuuluu sen mukaan presidentille.

Hallitus päätti tehdä perustuslakiin lisäyksen, että presidentti puolustusvoiman ylipäällikkönä päättää hallituksen ehdotuksen perusteella, osallistuuko Suomi kriisinhallintatehtäviin. Vaikka sanat ovat suomea, kielenkäyttö vaatii suomentamista, koska sanat eivät kerro, mistä on ytimeltään kyse.

Kriisinhallinta tarkoittaa aiemmin käytetyllä sanalla osallistumista rauhaan pakottamiseen maamme rajojen ulkopuolella. Tämähän aikoinaan torjuttiin, mutta nyt se ollaan valmiit hyväksymään. Rauhaan pakottaminen taas tarkoittaa osallistumista sotatoimiin maamme rajojen ulkopuolella. Se taas tarkoittaa, että Suomi osallistuisi sotaan maamme rajojen ulkopuolella. Kyse on siis siitä, kuka päättää sotaan osallistumisesta.

Aiemmin sanottiin, että tähän tarvitaan YK:n päätös. Nyt sanotaan, että tähän ei tarvita YK:n päätöstä, vaan sen tulee tapahtua YK:n peruskirjan hengessä. EU:n päätös sen sijaan tarvitaan. Aiemmin sanottiin, että jokaisen maan tulee voida ratkaista itse osallistumisensa ja näin asia kirjoitettiin myös EU:n säädöksiin. Nyt sanotaan, että käytännössä Suomi ei voi jättäytyä pois, koska se ei olisi lojaalia.

Eli kyse on siitä, että jos EU:ssa päätetään osallistua sotatoimiin ulkomailla, Suomi osallistuu ja kyse on siitä, kuka asiasta päättää. Eikö siis ole siten aivan yhdentekevää, kuka lopulta päättää? Ei ole.

Kuvitellaanpa, että meillä hallitus, jonka johtavat ryhmät ovat valmiit osallistumaan EU:n sotaan ulkomailla. Asiahan on sillä selvä. Jos taas valtaoikeus olisi yksin presidentillä ja tämä olisi sotaan osallistumisen kannalla, asia olisi taaskin sillä selvä. Hallituksen esitys tarkoittaa, että presidentti ei voi yksin päättää vaan vasta hallituksen esityksestä. Hallituskaan ei voi yksin päättää, vaan tarvitsee presidentin hyväksynnän. On siis ilman muuta parempi, ettei kumpikaan, hallitus tai presidentti, voi yksin päättää. Vaara sotaan joutumiseen vähenee – ainakin on yksi kynnys lisää.

Oikeisto halusi itsenäisemmän presidentin aseman itsenäisyyden alkuaikoina sen vuoksi, että jos eduskunta tekisi liian radikaaleja päätöksiä, presidentti voi niitä torjua. Nyt puolueista kokoomus haluaa kaventaa presidentin vähäistä valtaa, mikä tietenkin heikentää Kokoomuksen presidenttiehdokkaan Niinistön mahdollisuuksia, koska haetaan tehtävään, jonka merkitystä halutaan vähentää.

Itsenäisyyden alkuaikojen vasemmistolainen kanta oli, että eduskunnan tulisi valita presidentti. Eduskunnan aseman vahvistamisella voi tietysti perustella presidentin vallan vähentämistä nytkin. Kriisilain tapaus kuitenkin osoittaa, että tällaisessa asiassa kuin sota ja rauha on perusteltuakin, että päätösvaltaa ei jätetä liikaa jollekin vallan elimelle. Se vähentää sotaan joutumisen vaaraa.

Kyse on toiselta puolen siitä, että osa niistä, jotka haluavat riisua presidentin lopunkin vallan ainakin EU-asioissa, haluavat korottaa pääministerin valtion päämiehen asemaan ainakin juuri EU-asioissa. Kun EU:n asemaa halutaan samalla vahvistaa mm. hyväksymällä EU:n perustuslaki, asiat kulkevat entistä enemmän EU:n kautta ja näin vähitellen pääministeri syrjäyttää presidentin valtion päämiehenä asemasta. Kun EU:lle vielä tehdään presidentti, ulkoministeri ja kriisinhallinnasta pyritään kehittämään EU:n puolustusvoimat, havaitaan, että nykytilanteessa presidentin työntämisessä syrjään on kyse myös Suomen valtiollisen itsenäisyyden loppujen tunnusmerkkien alasajamisesta.

1900-luvun alussa kuvernööri oli tsaarin nimittämä ja eduskunta haluttiin Suomen kansaa edustavaksi vastapainoksi tsaarin vallalle. Nyt presidentti on kansan valitsema ja eduskunta joutuu pitkälti toimeenpanemaan EU:ssa hyväksyttyjä direktiivejä ja keskeisiä tehtäviä on siirretty kokonaan EU:n päätettäväksi. Eduskunnalla ei enää ole sitä roolia kansanvallan edustajana, joka sille haluttiin vuoden 1905 suurlakolla ja jonka se otti, kun tsaaria ei enää ollut ja eduskunta julistautui korkeimman vallan haltijaksi.

Pekka Tiainen

Heikkopäistä hirvittää!

On aikoihin eletty! Kaikki hokevat, että on uudistettava milloin sitä ja milloin tätä ja että hyvinvointivaltiota ei voi ylläpitää ilman uudistuksia, kun väestö ikääntyy ja työvoima loppuu. Puheet ovat sellaista paskaa, että heikkopäistä hirvittää. Niinpä poliitikot ovat menettäneet suuren osan kansan luottamuksesta, kun joka ainoa säästö ja ehdotettu uudistus on vain hyvinvointivaltion alasajoa!

Uutta poliittisen kiihkon kipinää on yritetty sytyttää puhumalla perustuslakikriisistä. Presidentin vaalien tiimellyksessä on yritetty kehuskella myös demokratiaa. Se on kuitenkin pelkkä illuusio. Se on vain poliittista rahapeliä. Jos Sinulla sattuu olemaan puolitoista tai pari miljoonaa euroa joutilaana, vasta silloin voit todella osallistua kisaan. Muussa tapauksessa, olet parhaassakin tapauksessa vain tuulihattu rahakkaiden porukassa.

Todella rahakkaita ei ole liiemmin. Sen sijaan rahattomia on enemmän kuin kotitarpeiksi!

❑ ❑ ❑

Marraskuun 17 päivä valmistui Verohallituksen tulojen maksuunpanotilasto. Se on karmeaa luettavaa. Siinä yli 35 000 euroa vuodessa ansainneiden osuus oli 20,0 prosenttia kaikista palkansaajista. Heillä keskimääräinen kuukausipalkka oli 3 741 euroa. Keskituloisten eli 25 000 - 35 000 euroa saaneiden osuus oli 23,4 prosenttia. Heidän keskimääräinen kuukausiansionsa oli 2 243 euroa. Pienituloisia. siis alle 25 000 euroa saaneita oli 56,6 prosenttia palkansaajista ja keskiansio 940 euroa kuukaudessa!

Kun katsotaan kaikkien ja kaikkia tuloja, silloin ovat mukana toisaalta eläkeläiset ja työttömät sekä toisaalta maa-, metsä-, yrittäjä- ja pääomatulot. Nyt yli 35 000 euroa hankkineiden osuus laskee 13,9 prosenttiin ja sitä vähemmän ansainneiden osuus nousee 86,1 prosenttiin. Tässä vähemmän hankkineiden joukossa on jonkinlaisia pk-yrittäjiä ja pääomatulojen saajia 6,1 prosenttiyksikköä. Näin voi päätellä, että raakana luokkajakona kapitalisteja ja sen eliittiä on 20 prosenttia ja kokonaan palkkatyöstä riippuvainen joukko on 80 prosenttia.

Haluttiin tai ei, niin yksiselitteinen ja sovittamaton eturistiriita kulkee tämän jaon mukaan. 20 prosenttia palkansaajista hallinnoi tai muulla tavoin tukee harvojen omistajakapitalistien voitontavoittelua. 80 prosenttia saa toimeentulonsa palkkatyöstä jonka säilyminen on koulutuksesta ja työtehtävistä riippumatta hiuskarvan varassa. Heistä poikkeuksetta jokainen voi saada kenkää milloin tahansa. Kapitalismi onkin kehittynyt sille asteelle, että tästä joukosta yhä harvempi saa elämänsä aikana tehdä täyden työuran. Kasvava joukko joutuu elämään pätkätöiden varassa.

❑ ❑ ❑

Kapitalistien ahneus on suurin syy ihmisten pahoinvointiin ja ns. hyvinvointivaltion alasajoon. Se käy, kun sillä on ylivoima tulonjakotaistelussa. Se ottaa yhä suuremman osan jatkuvasti kasvavasta kakusta. Vuonna 2004 jokaisena työtuntina leivottiin 88,1 prosenttia enemmän kuin vuonna 1990 joten työttömyydestä huolimatta se kasvoi 68,8 miljardia euroa joten kakku oli peräti 71,8 prosenttia suurempi kuin vuonna 1990!

Tuona aikana yhteiskunnallinen jaettavan määrä on jokaisen viisivuotiskauden aikana kasvanut tuntuvasti. Ja yllätys – yllätys; niin tapahtui myös 90-luvun ns. lamavuosina! Myös 2000-luvun alkuvuosina, kun tuotanto kasvoi vuosittain keskimäärin vaivaiset 1,5 prosenttia, jaettava kakku (palkat plus lisäarvo) kuitenkin kasvoi – 16,8 prosenttia. Jaettavan määrä on kasvanut vauhdilla, mutta tulojako on mennyt päin helvettiä ja kurjuus lisääntynyt...

❑ ❑ ❑

Jaettava kasvaa koko ajan, mutta se salataan tietoisesti ja "tieteellisesti", sillä kapitalistit haluavat kaiken aikaa enemmän ja enemmän. Heidän säkkinsä on pohjaton. Se salataan, kun on saatava ulkomailta halvempaa työvoimaa. Kun työttömiä on laumoittain ja puolet väestä tekee töitä vain puolet vuodesta, niin työvoimapulaa ei ole nyt, eikä tulevaisuudessa. Se on sula mahdottomuus. Voi olla vain, kuten nyt, työvoiman tai työn ylitarjontaa. Työn ylitarjonta nostaa työvoiman hintaa. Se on kapitalisteille myrkkyä, jota ne kauhistelevat.

Niinpä olisi jo aika asettaa kysymys, mihin omaisuutensa perinneitä ja voittoja kääriviä kapitalisteja tarvitaan? Tämän kysymyksen asettaminen olisi askel oikeudenmukaiseen tulonjakoon ja todellisen hyvinvointivaltion synnyttämiseen. Se vaatii tuotantopääoman (teollisuus, pankit, vakuutuslaitokset) kapitalistisen yksityisomistuksen lopettamista. Tämän myös kapitalismin älyköt tietävät. He tietävät, että huomenna tai myöhemmin, kansa ottaa sen minkä se on työllään luonut ja mikä sille kuuluu. Siksi pääomien pakkoluovutus on kapitalistien karmein painajainen.

❑ ❑ ❑

Elämme kapitalistisessa yhteiskunnassa, jossa pieni kapitalistien joukko riistää suurta palkkatyöläisten joukkoa. Tänään kapitalistit ovat pienen pienenä luokkana suurine omaisuuksineen vahva ja yhtenäinen, mutta palkkatyöläiset työväenluokkana on hajallaan kuin varpusparvi. Siksi palkkatyöläiset saavat mennen tullen turpiinsa niin, että heikkopäistä hirvittää!

Mutta – tulee aika toinenkin. Aika, jolloin palkkatyöläiset yhdistävät voimansa ja muuttuvat riistetystä luokasta luokaksi itseään varten. Muutos ei kuitenkaan tapahdu käden käänteessä eikä itsestään. Muutos on suuren työn takana, mutta se tapahtuu!

Rauhallisia joulun lepopäiviä ja edistyksellistä uutta vuotta itse kullekin!

Kai Kontturi

STTK:n Mäenpää sekoilee

Valtion Teknillisessä tutkimuskeskuksessa SAK:n alainen VTT:n Työntekijöiden ja toimihenkilöiden osasto on viime vuosien saneerausten ja irtisanomisten vuoksi menettänyt 2/3 jäsenkunnastaan. Koska valtaosa VTT:n yli 2000 työntekijästä on järjestäytynyt STTK:n alaisiin liittoihin, ovat SAK:n jäsenet VTT:llä päätyneet uudessa tilanteessa siirtymään STTK:n alaisen Pardia- liiton piiriin. Asiasta käytyjen neuvottelujen tuloksena järjestettiin 14.11.05 Pardian ja VTT:n työntekijöiden ja toimihenkilöiden yhteinen tiedotustilaisuus. Tässä tilaisuudessa nousi esiin myös Mäenpään kirjoittelu, jota päätettiin yksimielisesti paheksua.

Heikki Männikkö

Paperiliitto kävi kesällä seitsemän viikkoa kestäneen työtaistelun estääkseen työnantajapiirien suunnitelmat murtaa ay-liikkeen selkäranka. Leif Fagernäsin johdolla haluttiin parantaa pääomapiirien kilpailukykyä laskemalla työläisten toimeentuloa. Huomiota silloin herätti se, että mm. SAK:n ja Metalliliiton johto kieltäytyivät tukemasta paperin työtaistelua. Ihmetystä herätti myöskin 31.10.05 Hesarissa julkaistut STTK:n puheenjohtajan Mikko Mäenpään mielipiteet.

Hän totesi, että "Yritykset joutuvat kovenevassa kilpailussa tekemään nopeita ratkaisuja ja siinä mielessä sopimusjärjestelmänkin pitäisi olla nopea reagoimaan. Paikallista muutoksenhallintaa ja sopimista voidaan tehdä nykyistä enemmän".

Kyllä Mäenpään tulisi tietää, että tällainen "muutoksenhallinta" tarkoittaa ainoastaan mahdollisuutta ulkoistaa toimintoja, palkata väkeä pienemmillä palkoilla ja helpottaa irtisanomista. Mitä muita kilpailukykyä parantavia ratkaisuja työnantajat voisivat hakea?

Hesarin julkaiseman artikkelin mukaan Mäenpää "olisi valmis tekemään nelivuotisia tuloratkaisuja, joiden palkankorotusvarasta osa siirrettäisiin suoraan yrityksille jaettavaksi". Palkansaajat ovat aina vastustaneet vuotta pidempiä tuloratkaisuja siksi, että se on ainoa keino reagoida vähänkään reaaliajassa talouspolitiikan muutoksiin. Ja nyt Mäenpää tarjoaa nelivuotisia ratkaisuja. Ja olisiko nykyisistä 0- tason tupoista vielä työnantajillekin jaettavaksi? Onko Mäenpää menettänyt järkensä?.

Mäenpää puolustaa joustojen kehittämistä "turvallisten sopimusten puitteissa" ja sanoo, että tulee yhdessä pohtia kilpailukyvylle olennaisia asioita, kuten työaikoja ja tulospalkkausta. Mäenpään olisi hyvä tietää, että työaikojen jousto tarkoittaa työnantajalle ainoastaan sitä, että työntekijä suostuu tekemään ylityötä ja epäsäännöllistä työaikaa ilman korvausta. Tällaiseen työaikajoustoon on vaikea hakea mallia ja käytännössä se merkitsee palkatonta ylityötä. Ainoa keino tällaista kiristystä vastaan on työaikalaki, jota tulee noudattaa. Tulospalkkaus työpaikoilla tarkoittaa "vapaa-ehtoista" työtahdin kiristämistä vuoden lopussa saatavasta tulospalkasta, joka yleensä ei vastaa kuin murto- osia siihen uhratusta työmäärästä.

Työntekijän työehtojen heikentämisestä on viime vuosina tullut työnantajalle kilpailukykyä lisäävä keino. Mäenpään sekoilu johtaa ainoastaan siihen, että työntekijät alistetaan työpaikan menettämisen pelossa keskinäiseen kilpailuun siitä, kuka eniten kykenee alentamaan työehtojaan.

Mäenpää hakee näiden työnantajille tehtävien myönnytysten vastapainoksi työpaikoille lisää luottamusmiehiä. Kyllä Mäenpäänkin tulisi tietää, että jos työntekijät joutuvat nykyoloissa käymään työpaikkakohtaisesti neuvotteluja työnantajansa kanssa joustoista, työajoista, palkkauksesta ilman keskitettyä sopimussuojaa, eivät työntekijät siinä pärjää, vaikka olisi kuinka monta työpaikkatason luottamusmiestä. Ainoa keino torjua työnantajien pyrkimykset heikentää sopimusehtoja on yleissitovat lyhyen ajan työehtosopimukset. Ja sitä varten meillä ammattiliitot ovat olemassa, että ne sopivat valtakunnalliset sopimukset jäsentensä eduksi. Se olisi Mäenpäänkin hyvä muistaa.

Työnantajien uho jatkuu edelleen

Viime aikojen tapahtumat osoittavat työnantajapiireillä olleen keväällä todellisen halun saada työväenliike selälleen, siltaan saaminen ei riittänytkään.

Tapauksia on useita mutta käsittelen vain kahta. Lehtiuutinen 26.11.2005 kertoo metsäjätti UPM:n peruuttaneen poliisille jättämänsä tutkimuspyynnön, joka koski Raflatacin Tampereen tehtaalla viime keväänä tapahtuneiden lakkojen ja ulosmarssien lainmukaisuutta. Päätöksensä yhtiö teki kolmentoista pääluottamusmiehen kannanottojen perusteella. Pääluottamusmiehet totesivat kannanotossaan, että kevään 2005 sekavassa työmarkkinatilanteessa ei kaikilta osin noudatettu työriitalain mukaista ennakkoilmoitusvelvollisuutta. Pääluotot olisivat voineet kannanotossaan myös todeta juuri työnantajan työsulun aiheuttaneen sekavan tilanteen. Asia olisi pitänyt jättää poliisien tutkittavaksi ja katsoa mahdollisen oikeudenkäynnin tulos. Tämä olisi ollut tulevien tapauksien ennakointia varten. Ilman taistelua antautuminen on nöyryyttävää. Kumma kun eivät pääluotot pyytäneet anteeksi työnantajille tuotettua pahaa mieltä.

Vai olisivatko pääluottamusmiehet tunteneet sääliä UPM:ää kohtaan. Vastahan firma sai suuren kartellisakon ja uusia tutkimuksia on vireillä. Tosin UPM yrittää selvitä uusista sakoista antamalla ilmi kilpailijoitaan. Ei osoita kovinkaan korkeaa moraalista tasoa. UPM:n suuromistajia ovat jenkkilän eläkemummot ja vaarit, joten eipä kovin moraalista toimintaa voida odottaakaan.

Osalle ay-aktiiveista on hämärtynyt, kenen asioilla heidän pitäisi olla. Isoille ay- johtajille on tärkeintä saada 6.12. jokin peltiläpyskä ja päästä pällistelemään presidentin vastaanotolle muun joutoväen kanssa.

Elinkeinoelämän keskusliiton puheenjohtaja Taxell haluaisi rajoittaa lakko-oikeutta. Ikimuistoisista ajoista alkaen työnantajien mielestä on ollut vain laittomia lakkoja. Kuitenkin Suomessa on tavallista vähemmän lakkoja verrattuna muuhun Eurooppaan.

Lakko on tehty turhan kalliiksi, kiitos tästä lankeaa lähinnä demari Kalevi Sorsalle ja hänen ajamilleen lakkosakoille. Yhtenä syynä on myös jo edellä mainittu eräiden ay-aktiivien toimenkuvan hämärtyminen. Olen kiinnittänyt huomioni erään sloganin katoamiseen - ei enää mainita miljoonajäsenisen SAK:n voimasta.

Voimallisin teko, mihin SAK ryhtyy, on paheksuminen. SAK paheksuu jatkuvia irtisanomisia, SAK paheksuu vaatimuksia 1akko-oikeuden rajoittamisesta. SAK paheksui myös talvella automiesten ja ahtaajien lakon avulla saamia parannuksia työehtoihin. SAK:n johto kauhistui, jos vaikka useampi liitto huomaisi lakolla saatavan parannuksia ns. maltillisia tupoja enemmän.

Kun Metalliliiton entiseltä puheenjohtajalta Sulo Penttilältä aikoinaan kysyttiin, minkä asian takia Suomessa voitaisiin mennä yleislakkoon, oli Sulon vastaus: Jos työnantajat lopettavat jäsenmaksujen perinnän. Että sillä tavalla.

Taxellin ehdotusta työministeri Filatov kummeksuu. Sekä Ihalaisen että Filatovin kannanotoista paistaa viran puolesta tapahtuva vastustaminen, jota ei kovin vakavasti pidä työnantajien ottaa. Nyt olisi ollut paikka mainita yleislakko-sana. Taitaa kuitenkin SAK:n johdossa olla Matti Huutola ainoa, jolla ei mene löysät housuun, kun mainitaan yleislakko-sana.

Sotasatujen tilalla pitäisi nykyiselle työläisnuorisolle kertoa kuinka vaikeaa on ennen ollut työväen etujen ajaminen. Se on johtanut vankilatuomioihin, kyydityksiin, muilutuksiin ja mustille listoille joutumisiin. Vuoteen 1944 asti Jämsänkosken tehtaalle ei päässyt töihin, ellei kuulunut suojeluskuntaan. Epäily vasemmistolaisuudesta johti lopputiliin ilman irtisanomisaikaa. Musta 1ista toimi kautta Suomen, vaikka silloin ei ollut internettejä eikä muita hienouksia.

Nykyajassa on paljon samankaltaisuuksia pimeään -30 lukuun.. On perustettu uudet suojeluskunnat; kapitalistit ja militaristit uhoavat voimansa tunnossa. Täytyy vain toivoa ettei kaikki pääty yhtä verisesti kuin -30- luvun kiihkoilu.

Loppukaneettina toteaisin Taxellilta tulevan pian uusia vaatimuksia ja ehdotuksia, mikä on luonnollista koska koepalloa ei ammuttu alas.

Reino Welling.

Juho Haavisto keräämässä allekirjoituksia EU:n perustuslaista kansanäänestystä vaativaan adressiin. Tapahtuma oli EU:n Vastaisen kansanrintaman Tampereen Keskustorilla marraskuun 26. järjestämä informaatio- ja toririlaisuus.

EUVKr:n kaupunkitilaisuudet jatkuivat Tampereella

EU:n Vastainen Kansanrintama järjesti Tampereen Keskustorilla lauantaina 26.11. informaatiotilaisuuden, jossa myös kerättiin allekirjoituksia EU:n perustuslaista kansanäänestystä vaativaan adressiin.

Asia onkin mitä ajankohtaisin. Kun EU:n perustuslaki viime kesänä tyrmättiin sekä Ranskan että Hollannin kansanäänestyksissä, perustuslain käsittely meni hetkeksi jäihin. Niin myös meillä. Hallitseva eliitti otti erittäin raskaasti EU:n perustuslain kariutumisen. Olli Kivinen Helsingin sanomissa mm. puhui "kaunaisten liitosta, joka haikailee takaisin hyvinvointivaltiota, jonka eväät on jo syöty."

Nyt ääni kellossa on taas muuttunut. Hallitus toi perustuslakia käsittelevän selonteon marraskuun 25. eduskunnan kuultavaksi. Siinä pääministeri Vanhanen toivoi, että eduskunta voisi hyväksyä perustuslain ensi kevätkaudella, vaikka Suomi ei perustuslakia vielä ratifioisikaan. Perustuslain on tähän mennessä ratifioinut 13 EU:n 25:stä jäsenmaasta. Eduskunta puolestaan oli kovastikin suopea Vanhasen ehdotukselle. Puolueet melkein laidasta laitaan halusivat kiirehtiä perustuslain käsittelyä. SDP:n Kimmo Kiljunen halusi sen ratifiointia mitä pikimmin.

EU:n perustuslain esillä pitäminen ja sen kaikkien heikkouksien ja puutteiden esittely ihmisille on siis edelleenkin mitä ajankohtaisinta. Vähintä mitä voidaan vaatia on, että kansa saa riittävän ja tasapuolisen informaation jälkeen sanoa oman sanansa perustuslaista. Kansanäänestys EU:n perustuslaista on välttämätön.

Oulun Eläkeläisten karvalakkilähetystö vieraili eduskunnassa 23.11.05

Oulun eläkeläiset Eduskunnassa tuomassa esille huoliaan eläkeläisten ostovoiman kehitykseastä.

Oulun Eläkeläiset ry:n vetoomus eduskunnalle eläkkeiden ostovoiman turvaamiseksi

Pitkään eläkkeellä olleiden käytettävissä olevat tulot ovat laskeneet jo toistakymmentä vuotta ja yleensäkin eläkkeiden ostovoima on kääntynyt huolestuttavasti laskuun kaikilla tulotasoilla.

Tämän huonon kehityksen syy on kansaneläkkeiden tasokorotusten pienuus, veroratkaisut sekä kan- saneläke- ja työeläkeindeksin rakenne. Yleisen ansiotason nousu ei vaikuta lainkaan kansaneläkkei- siin ja työeläkkeitäkin tarkistetaan ns. taitetun indeksin mukaan. Siinä kuluttajahintaindeksin muutosten paino on 8"Q~ro-ja ansiotasoindeksin muutosten vaikutus vain 20 %. Näin eläkkeet jäävät jat- kuvasti jälkeenPaIkkatiilojen kehityksestä. 75 prosenttia eläkeläisista~on jäänyt täysin osattomiksi viime vuosina toteutetuista suurista veronkevennyksistä. Pieni- ja keskituloisten eläkeläisten asema on vaikeutunut selvästi sen jälkeen kun kansaneläkkeen pohjaosa poistettiin.

Sairastaminen on kallistunut sekä lääkkeiden hintojen nousun että omavastuuosuuksien nousun joh- dosta. Julkisuuteen on tullut suunnitelmia, jotka toteutuessaan edelleen vaikeuttaisivat pienituloisten paljon sairastavien eläkeläisten asemaa.

Kunnallisten maksujen, kuten tontin vuokrien, kiinteistöverojen, vesi- ja jätevesimaksujen nousu heikentää ostovoimaa. Varsinkin sähkön hinta uhkaa karata huppukorkeaksi, mikä nostaa asumisku- luja. Ei ole oikein, että Fortum jakaa johtajilleen satojen miljoonien eurojen optiot, jotka maksate- taan sähkön käyttäjillä nostamalla sähkön hintaa.

Eläkkeiden ostovoimaa on nostettava suorittamalla kunnon tasokorotus kansaneläkkeisiin. Kansan- eläkkeen pohjaosa on palautettava kaikille niille eläkeläisille, joilta se on leikattu. Eläkeindeksin rakenne on korjattava palaamalla aikaisemmin vallinneeseen käytäntöön, jossa kuluttajahintaindeksin ja ansiotasoindeksin muutokset vaikuttavat yhtäläisellä painoarvolla eläkkeiden kehitykseen.

Oulussa 21.11.2005
Oulun Eläkeläiset ry

Oulun Eläkeläisten lähetystö kävi 23.11.05 tuomassa omat terveisensä eduskunnalle. Paikalle olivat eduskuntapuolueista saapuneet Keskustapuolueen, Demarien ja Vasemmistoliiton edustajat.

Puheenvuorossaan eläkeläisten edustajat ihmettelivät mm. sitä, että aikoinaan kansaneläkkeen pohjaosa otettiin pois sadoilta tuhansilta eläkeläisiltä, mutta Fortumin johtajien optioita ei kyetä palauttamaan takaisin. Suurta ihmettelyä herätti myös kansaneläkkeisiin ensi vuoden budjetissa luvattu 5 euron korotus. Eräässä puheenvuorossa todettiin: "Tämä on pilkantekoa meitä eläkeläisiä kohtaan, jotka olemme sentään nostaneet pystyyn tämän maan".

Paljon keskustelua herätti se, että eläkkeiden korotusperusteet määräytyvät pääasiassa hintaindeksin perusteella, kun ne aiemmin määräytyivät ansioindeksin perusteella. Esitettiin näkemys, että eläkkeen saajien edustajan tulisi istua yhtenä osapuolena TUPO-pöydässä ja että SAK on täysin unohtanut entisten jäsentensä, nykyisten eläkeläisten, asian. Vasemmistoliiton tervehdyksen esittänyt kansanedustaja **Unto Valpas** totesi, että kyllä eläkeläisten tulisi voida osallistua Tupo- neuvotteluihin, koska kuitenkin osa eläkkeiden korotuksista määräytyy ansioindeksin perusteella.

Syy siihen, miksi eläkeläisten etuja heikennettiin kiinnittämällä valtaosa eläkkeiden korotusperusteesta hintaindeksin kehitykseen, lienee siinä, että aikoinaan kolmikantaneuvotteluissa ammattiliitot saivat tätä huononnusta vastaan pienen palkkalisän. Koska tämä eläkeperusteisiin tuotu indeksiheikennys on tapahtunut kolmikantaneuvotteluissa, niin siellä se tulee myös ottaa uudelleen esiin ja siellä se tulee purkaa. Tässä asiassa eläkeläisten tulee voimakkaasti vaikuttaa sinne Ay- liikkeen suuntaan, totesi Valpas lopuksi.

Maatamme raunioittava kehitys on muutettava

Muistotilaisuus Eläintarhan Valtakunnallisella Punaisten muistomerkillä 6. joulukuuta. Puhumassa Timo Kangasmaa.

SFT:n puheenjohtaja Timo Kangasmaa arvioi 6.12. Eläintarhassa maamme tilannetta seuraavasti: Olemme tänään 6. joulukuuta taas perinteisesti laskemassa kukkia täällä Eläintarhassa Valtakunnallisella Punaisten muistomerkillä päivänä, jota myös yhä edelleen itsenäisyyspäiväksi kutsutaan.

Tänä vuonna tuli kuluneeksi 100-vuotta vuoden 1905 suurlakosta, joka loi pohjaa maamme itsenäistymiselle. Tuo suurlakko oli eräs historian merkittävä virstanpylväs kansamme historiassa. Tuosta lakosta on kulunut sata vuotta ja taas on aiheellista esittää vakavasti kysymys: Onko maamme sittenkään itsenäinen suvereeninen tasavalta maailman itsenäisten tasavaltojen joukossa? Kysymys maamme itsenäisyyden tallella olosta on tänään entistä aiheellisempi.

Olettakaamme, että maamme olisi edelleen itsenäinen maa, jonka päätösvalta olisi sataprosenttisesti täällä, niin miksi sitten kyselisimme lupaa EU: n Brysselin konttorista, että paljonko saamme tukea kansallisista varoistamme maamme maanviljelijöiden sokerijuurikkaan viljelyä. Ja edelleen, jos olisimme täyden päätösvallan omaava maa, niin minkä takia silloin voitaisiin Brysselin konttorista määrätä, paljonko maassamme pitää rahoittaa lahjaa ylikansalliselle sokeritehtaalle, jotta se voisi ajaa tuotantoansa maassamme alas. Taikka otetaan vielä esimerkiksi kysymys maamme perustuslain määräämistä valtaoikeuksista. Itsenäisen maan ollessa kysymyksessä ei kysymystä parlamentti- ja hallitustasolla voi tässä muodossa noustaa esiin. Kysymyshän on lyhyesti sanottuna siitä, että EU:n niin määrätessä herra pääministeri toimii postilaatikkona, josta jaetaan käskyt eteenpäin kriisinhallintajoukoille. Tällä menettelyllä sivuutetaan niin presidentti kuin koko kansanedustajalaitos.

Jokainen meistä on saanut tuntea omalla kohdallaan mitä maamme siirtyminen EU: n eurotasavallaksi merkitsi. Maamme taloudellinen itsemääräämisoikeus uhrattiin ylikansallisen pääoman alttarille. Euroon liittymisen seurauksena on säädelty niin sanottua kilpailukykyä tekemällä työttömiä ja alentamalla palkkoja taloudellisten suhdanteiden mukaan. Tuo edellä mainittu kikkailu suhdanteilla tapahtuu samanaikaisesti kun tuotantolaitokset omistava kansallinen ja ylikansallinen pääoma kerää maastamme ennätysvoittoja. Eli lyhyesti sanottuna kilpailukyvyn kuplalla nyljetään työssä olevien työläisen selkänahasta yhä suurempia voittoja hiostamalla, matalapalkkaisuudella, pätkätöillä, pelolla joutua työttömäksi jne.

Samanaikaisesti poliittiset vallanpitäjät purkavat tavallisten ihmisten sosiaaliturvaa. Kaikki sosiaalialan sektorit ovat yksityistämisuhan alaisena eli bisnesmiesten keinottelun alaisena tai uhanalaisena.

Maamme poliittinen johto on valinnut tiensä, joka johtaa vain yhteen suuntaan. Suuntana on alaston kapitalismi, jossa työläisestä puristetaan kaikki mehut ulos. Ja mehun puristamisen jälkeen nakataan tuo kaikkensa antanut työläinen roskatunkiolle kuin tyhjäksi puristetun hedelmän kuoret ilman mitään sosiaali- tai muuta turvaa. Tähänkö tasavallassamme ollaan todella menossa? Ikävä kyllä kaikki valtiovallan toimenpiteet viittaavat siihen suuntaan.

Työväestön on ryhdistäydyttävä ja astuttava taistelun tielle, jossa kamppaillaan maamme irti taloutemme tuhoavasta rahaliitosta. **Maamme itsenäisyys on palautettava** irrottautumalla EU:sta sekä maamme on irrotettava ja pidettävä irti kaikista sotilasliitto kytkennöistä.

En tiedä, olenko oikeassa, kun sanon, että olemme painumassa yhteiskunnassamme sellaiseen tilanteeseen joka vallitsi 1800-luvun lopulla ja 1900-luvun alussa. Silloin työväenliike alkoi kompuroiden nousta taisteluun. Heidän vaatimuksensa olivat työajan lyhentäminen ja elintason parantaminen - itsenäisyysvaatimusta unohtamatta. Me kaikki täällä olevat tiedämme miten työväenliike nousi ja kuinka se pakotettiin turvautumaan aseisiin puolustaakseen elinehtojaan. Tiedämme ne kamppailun tulokset, jotka saavutettiin vasta toisen maailmansodan jälkeen.

Noita saavutuksia ollaan meiltä ottamassa yksitellen ja nipuissa pois.

Toverit ja ystävät. Tehkäämme kaikkemme, jotta saamme maamme raunioittavan kehityksen suunnan käännetyksi kohti uudelleen itsenäistymistä sekä taloudellisen nousun palvelemaan työtätekevien ja maataloudesta elantonsa hankkivien parempaa ja turvattua elämää.

Yhteiskunta, ympäristö ja ihmisen toiminta

Lehtemme edellisessä numerossa Janne Rahikainen selvitti artikkelissaan 'Yhteiskunta ja ympäristön voimavarat' luonnon ja ihmisen vuorovaikutusta. Tämä artikkeli on jatkoa saman aihepiirin pohdinnalle.

Emme saa lakaista ongelmia maton alle

Ydinvoima tai jätteen poltto lakaisevat itse ongelman maton alle, eli energian kulutuksen ja jätteiden määrän kiihtyvän kasvun. Vaikka sinällään voidaankin perustellusti arvostella öljyn hinnasta johtuvaa ansaitsematonta arvon nousua osakkeissa, osingoissa ja palkkioissa, tulisi arvostelu kohdistaa biopolttoaineiden verotukseen ja valtion sitoutumiseen yksityispääoman intresseihin fossiilisten polttoaineiden tuottamisessa. Niin kauan kuin fossiilisesta polttoaineesta saa suuremman katteen kuin biopolttoaineesta, tulee kapitaalipääoma jarruttamaan biopolttoaineiden tuotantoa ja jakelua. Ja tämä estää maataloutta kehittämästä uutta tuotannon alaa joka työllistäisi maaseutua.

Emme saa siirtää ongelmia tuleville sukupolville

Yksityisomisteinen pääomaeliitti ei tule koskaan tuottamaan tavaroita, energiaa tai palveluja kestävän kehityksen tai eettisten arvojen mukaan, koska se katso sen hyödyttävän omia taloudellisia intressejään. Pieniä edistysaskelia biopolttoaineen myynnissä tai luonnonvaraisten metsien suojelussa voi tapahtua, mutta nämä muutokset ovat pelkää kosmeettista kaunistelua ja tekopyhää saivartelua todellisten muutostarpeiden rinnalla. Ydinvoiman esittäminen ekologisesti kestävän kehityksen mukaiseksi on edesvastuutonta ja palvelee kapitaalieliitin taloudellisia etuja. Esittämällä ydinenergia ympäristöystävällisenä vaihtoehtona yritetään sumentaa se tosiasia, että energian kysyntää tulisi laskea ja vaihtoehtoisia energian tuotantotapoja tulisi tutkia ja tukea enemmän. Toki ydinenergiallakin on paikkansa energian tuotannossa vielä jatkossakin, mutta sille tulisi löytää korvaavia muotoja uusiutuvien energiamuotojen joukosta, jotka ovat oikeasti kestävän kehityksen mukaisia. Lainatakseni Erik Wahlströmiä "kestävä kehitys merkitsee sitä, että meidän sukupolvemme saa tyydyttää tarpeensa vain siten, että tulevat sukupolvet voivat nekin tyydyttää omat tarpeensa". Tämän luulisi olevan jokaisen sosiaalisesti ajattelemaan kykenevän ihmisen tavoite.

Miksi se ei sitten näy meidän kulutustottumuksissamme tai tuotannossa. Kulutustottumuksiamme ohjailee ihmisen luontainen egosentrinen (itsekeskeinen) elämäntapa. Tuotanto palvelee kapitaalieliitin taloudellisia intressejä ja riistää lisäarvoa tuottamalla kuvitteellisia tarpeita tyydyttäviä tuotteita.

Ilmastonmuutos tuo huonon tulevaisuuden

Ilmastonmuutos on monialainen ja arvaamaton. Ilmastonmuutoksen positiivisten vaikutusten esittäminen, esimerkiksi Pohjois-Euroopan satokauden pitenemisenä, on egosentrististä itsepetosta. Joitakin seurauksia jotka ovat ilmaston muutoksesta johtuvia ja tulevaisuudessa erittäin vakavia uhkia ihmiskunnalle ovat:

- YK:n elintarvikejärjestö FAO varoitti toukokuun lopussa että ilmastonmuutos supistaa kehitysmaiden elintarviketuotantoa, koska viljelyskelpoinen maapinta-ala vähenee, ja tämä taas lisää nälänhätää. Erityisesti Afrikassa pelätään nälänhädän lisääntyvän entisestään, kun vuoteen 2080 mennessä arvioidaan viljelyskelpoisen maan pinta-alan supistuvan 90 miljoonalla hehtaarilla.
- Otsonikerroksen ohenemisesta johtuva uv-säteilyn lisääntyminen lisää ihosyöpäriskiä.
- Sään ääri-ilmiöiden raju kasvu.
- Jäätiköiden sulaminen ja sen vaikutukset esim. Golf-virtaan tai Siperian ikiroudan alta vapautuva metaani.
- Aavikoituminen.
- Metsäpalojen lisääntyminen ja siitä vapautuva hiilidioksidi sekä menetetty hapentuotanto.

Tässä osa tulevaisuuden ja jo tämänkin päivän vakavista uhista. Näiden lisäksi tulisi ottaa huomioon se noidankehä, joka aiheutuu ilmaston lämpenemisestä, kuten sisäilman viilentämisestä johtuva energia kulutuksen kasvu. Tulipalojen syttymisen herkkyys, joka johtaa siihen, että hyvin mitättömät paloriskit voivat muodostua laajoiksi ja tuhoisiksi metsäpaloiksi; eli kuka vain voi mitättömilläkin vahingoilla olla tuhoisien seurausten alullepanija. Tilanne on niin sanotusti räjähdysherkkä eli paloherkkä.

Edellä käsiteltiin vasta ilmaston lämpenemisestä johtuvia riskejä ja uhkia. Sitten on vielä jo pelkästään ihmispopulaation kasvusta ja sitä seuraavaa kulutuksen kasvusta sekä kulutustottumuksista aiheutuvia uhkia. Hullunlehmän tauti sekä esim. Etelä-Amerikassa metsien polttaminen laidunmaiksi lihantuotannollisista syistä ovat seurausta lisääntyvästä lihan kysynnästä. Samaa voidaan varmaan todeta lintuinfluenssasta. Aasiassa ryöstöhakkuut sademetsissä ovat seurausta halpojen puutarhakalusteiden kysynnän kasvusta. Metsien biodiversiteetin väheneminen johtuu luonnonvaraisten metsien muuttamisesta homogeeniseksi talousmetsäksi. Listaa voisi jatkaa varmaan vielä sivutolkulla. On selvää että ilmastonmuutos, väestön kasvu ja kulutuksen kasvu ovat kiinteässä yhteydessä toisiinsa, eikä ympäristöongelmia voida ratkoa vain erillisillä ja yksittäisillä päätöksillä. On myös selvää, ettei talouspoliittisilla muutoksillakaan saada ratkottua näin laajaa ihmiskunnan ja luonnon välistä ristiriitaa. Ihmiskunnan on myönnettävä elinmahdollisuuksiensa olevan kiinteässä yhteydessä luonnon hyvinvoinnin kanssa. Luonnon arvoa ei voida pääasiallisesti laske tuotantotaloudellisista lähtökohdista.

Ympäristöongelmiin ei ole patenttiratkaisua

Nyt olisi myös kommunistisissa piireissä jo aika havahtua löytämään aikanaan jo Marxin esittämät teoriat rajallisista luonnonvaroista sekä siitä, kuinka ihmiskunta voisi elää sopusoinnussa ympäröivän luonnon kanssa, josta se on mitä suurimmassa määrin riippuvainen. Sosialistinenkaan yhteiskuntarakenne, jonka ensisijainen päämäärä on kasvavan kulutuskysynnän tyydyttäminen, ei ratkaise sellaisenaan automaattisesti ristiriitaa luonnon ja ihmiskunnan välillä.

Yhteiskunnassa olevien ristiriitojen kuten taloudellisen riiston lisäksi tulisikin nyt avata keskustelu ihmiskunnan ja luonnon välisistä suhteista. Jos lähtökohtana halutaan pitää luonnonvarojen ja elinolosuhteiden siirtyminen tuleville sukupolville edes jossain määrin sellaisina kun ne nyt ovat, tulisi ymmärtää, että tätä tavoitetta ei tulla saavuttamaan keinotekoisella kulutuskysynnän kasvattamisella. Yksilötasolla ihmisten tulisi ymmärtää kulutuksensa ympäristössään aiheuttama rasitus tuotannon jokaisessa vaiheessa, aina raaka-aineen keruusta sen kaatopaikalla tai jätteenpoltossa muodostuvaan ympäristölle haitalliseen kaasuun. Yhteiskunnassa, jossa yksilökeskeinen pääoman omistus on hallitseva taloutta ohjaava voima, on yhä vähän solidaarista yhteiskuntavastuuta kun on kestävää ekologista kehitystä.

Energian ja tavaroiden kysyntää tulisi vähentää

On pelkkää tekopyhää hurskautta kinastella taloudellisesti kannattamattoman jätteenpolton jatkamisesta, kun sillä on lähinnä kosmeettisia tarkoitusperiä. Todelliset kysynyskysymykset löytyvät kulutushyödykkeiden ja energian kulutuksen ja kysynnän vähentämisestä sekä väestömäärien hallinnasta. Tulisi tarkoin harkita sekä kansallisesti, että kansainvälisesti, mikä on se elintaso ja väestöpohja, jonka ympäristömme kykenee kasvattamaan ja ruokkimaan.

Kapitalistisessa yhteiskunnassa ei kyetä hillitsemään ihmiskunnan ympäristöön kohdistamaa riistoa, koska sen koko olemassaolo perustuu työvoiman riiston lisäksi jatkuvasti keinotekoisten tarpeiden luomiseen ja siten lisäarvon saavuttamiseen. Sosialistisesta järjestelmätaloudesta, jossa yhteiskunnallinen omistus ohjaa kulutushyödykkeiden, elintarvikkeiden, energian sekä palvelujen tuotantoa, voidaan päästä ekologiseen ja kestävään kehitykseen. Sosialismi yhteiskunnan taloudellisena rakenteena mahdollistaa puitteet ihmiskunnan ja sitä ympäröivän luonnon sopusointuiselle sekä tasapainoiselle kehitykselle, mutta se ei yksinään riitä. Ekologisen tasapainon saavuttaminen vaatii myös yksilötasolla ihmiskunnan solidaarisuuden sekä ymmärryksen tason nousua.

Janne Rahikainen

Suomen ilmastopolitiikka silkkaa tragediaa?

Keskustelu ilmastonmuutoksen ympärillä käy kiivaana. Kioton sopimuksen ensimmäinen osapuolikokous päättyi vastikään Montrealissa, ja kokouksen tuloksia on analysoitu kiihkeästi. Hiukan ennen Montrealin kokouksen alkamista hallitus julkaisi läystäkkeen lähiajan energia- ja ilmastopoliittisista linjauksista. Tekeleen oli määrä olla strategia, mutta siitä tulikin tragedia.

Hallituksen ns. strategia on karvas pettymys. Masentavinta on, että hallituksen taustaoletuksena tuntuu olevan luulo nykyisen ilmastopolitiikan poikkeuksellisuudesta. Rivien välistä paistaa asenne, joka olettaa ilmastonsuojelun olevan vain väliaikainen järjestely – kunhan Kioton ensimmäisen sitoumuskauden tavoitteisiin on päästy miten kuten, tupruttelua voidaan jatkaa entiseen tapaan. Hallituksen ilmastotragedian tarkasteluväli onkin kovin lyhyt, sillä se ulottuu vain Kioton ensimmäisen sitoumuskauden loppuun, vuoteen 2012. On selvää, että tällä aikavälillä tarkasteltuina toimet ilmastonmuutoksen kampittamiseksi jäävät vaille kokonaisvaltaista perspektiiviä. Ei ole olemassa merkkejä siitä, että ilmastopolitiikka löystyisi – katastrofaalisen ilmastonmuutoksen torjumiseen tarvitaan päin vastoin kunnianhimoisia, tiukkoja ja sitovia pitkän aikavälin tavoitteita.

Ilmastonmuutos nyt

Ilmasto on jo lämmennyt noin 0,7 astetta esiteolliseen aikaan verrattuna. Vaikka kasvihuonekaasujen tupruttelu lopetettaisiin tänään, jo päästetyt kaasut vaikuttaisivat ilmakehässä vuosikymmeniä tai jopa -satoja. Jo päästettyjen kaasujen lämmitysvaikutus on samaa luokkaa kuin jo tapahtunut ilmaston lämpiäminen. Pelivaraa katastrofaalisen ilmastonmuutoksen torjumisen kannalta kriittiseen kahden asteen rajaan on siis hyvin vähän. Tämän rajan jälkeen riski siitä, että ilmastonmuutos alkaa kiihdyttää itseään ns. palautekytkentöjen kautta, kasvaa merkittävästi.

Kahden asteen lämpeneminen ei sekään ole mikään pikkujuttu: se riittää hävittämään haavoittuvimmat ekosysteemit, kuten koralliriutat ja Amazonin sademetsäalueen. Kahden asteen lämpeneminen altistaisi miljardeja ihmisiä vesipulalle ja satoja miljoonia malarialle. Se hävittäisi sukupuuttoon arktisia lajeja, kuten jääkarhun. Kahden asteen nousu voi niin ikään olla riittävä muutos sulattamaan Grönlannin jäätikön pitkällä tähtäimellä, mikä nostaisi merenpintaa seitsemällä metrillä ja uhkaisi Golfvirran toimintaa.

Miten Suomi vastaa haasteeseen?

Suomen mahdollisuudet vastata ilmastonmuutoksen haasteeseen ovat ainakin yhtä hyvät kuin missä tahansa kehittyneessä maassa. Suomi on rankattu useita kertoja maailman kilpailukykyisimpien maiden joukkoon, ja paljon puhutut innovatiivisuus ja korkea koulutustaso ovat valttejamme. Jos tällaisella vauraalla valtiolla ei ole esittää kunnianhimoista strategiaa, kenellä on?

Pitkän tähtäimen strategiasta koituisi lukuisia hyötyjä. Kun ilmastopolitiikalle luodaan selkeät suuntaviivat vaikkapa vuoteen 2050, teollisuuden ja kuluttajien on mahdollista tehdä informoituja päätöksiä. Varautuminen tulevaisuudessa välttämättömiin päästövähennyksiin käy kivuttomammin, kun politiikka on ennustettavaa. Jos hallitus satsaisi ulkomailta ostettavien päästöoikeuksien sijaan tuntuvasti kotimaisten, uusiutuvien energialähteiden ja energian tehokkaamman käytön tukemiseen, pohja tulevien sitoumuskausien tiukemmille päästövähennyksille olisi luotu. Jos Suomi ostaa jokaisella sitoumuskaudella päästöoikeuksia ulkomailta, lasku on pitkän päälle hyvin raskas. Kotimaisiin toimiin satsaaminen loisi myös työpaikkoja ja toisi etulyöntiaseman puhtaan energiateknologian markkinoilla. Edelläkävijoiden paikat jaetaan nyt, ja vanhanaikaiseen, saastuttavaan teknologiaan jämähtävät maat putoavat auttamatta kelkasta.

Suomella peiliinkatso-misen paikka

Puheet Suomen pienestä koosta ja vähäisestä vaikutuksesta ilmastoon osoittautuvat vääriksi viimeistään ensi vuoden jälkipuoliskolla. Suomi toimii tällöin EU:n puheenjohtajana ja on näin ratkaisevan tärkeässä asemassa Kioton sopimuksen seuraavassa osapuolikokouksessa Nairobissa marraskuussa 2006. Suomelta on löydyttävä vahvaa johtajuutta ja todellista taistelutahtoa saada ilmastonmuutos kuriin. Tämän syksyn linjaukset kotimaan toimista ovat heikosti linjassa kunnianhimoisen johtajuuden kanssa. Jos Kioton ensimmäisen kauden tavoitteisiin ei olla pääsemässä, miten Suomi voi toimia uskottavana puheenjohtajana tiukemmista vähennyksistä neuvoteltaessa?

Paras indikaatio halusta torjua ilmastonmuutosta on kansallinen, kouriintuntuvan konkreettinen toimintaohjelma. Suomen onkin muutettava kurssia välittömästi – "strategiassa" esitetyt toimet muodostavat lähinnä apaattisen selityskokoelman syistä, miksi ilmastonmuutosta ei muka voitaisi torjua. Koko maailma tarkkailee Suomea seuraavien neuvottelujen alkaessa. Suunnanmuutosta on vaadittava nyt.

Meri Pukarinen
puheenjohtaja
Maan ystävät ry
lisätietoja: www.ilmasto.org

Riittävätkö työpaikat, kun henkilöstöä vähennetään melkein alalla kuin alalla

Helsingin kaupunki on toteuttanut viime vuosinajohdonmukaisesti yksityistämistä ja yhtiöittämistä omassa talouspolitiikassaan. Tämä ajoi HKL:n bussikuskit työtaisteluun. Kuvassa artikkelin kirjoittaja Pekka Tiainen ilmaisemassa tukeaan bussikuskeille.

Pekka Tiainen

12 vuotta sitten vuoden 1994 presidentin vaalien aikaan työttömiä työnhakijoita oli yli 500.000. Työttömyyseläkeläiset ja erityistoimenpiteiden piirissä olevat mukaan lukien määrä oli 650 000. Silloin oli nähtävissä, että talous kääntyy nousuun, mutta työpaikkoja ei saada riittävästi, jotta työttömyys saataisiin painettua nopeasti alas. Näin kävikin ja työttömyyden alentamista vaikeutti valtion runsaan 50 miljardin markan, nykyrahassa 10 miljardin euron supistamisohjelma kuntien palveluihin, sosiaaliturvaan ja muihin menoihin.

Hallitus ilmoitti keväällä 2005, että valtion henkilöstöä vähennetään 17 500:lla vuoteen 2011 mennessä. Kun henkilöitä lähtee eläkkeelle tai siirtyy muualle, joka toinen paikka täytetään, joka toista ei. Mm. korkeakoulut joutuisivat vähentämään 6000 henkilöä! Kunnallisen työmarkkinalaitoksen kunnille keväällä 2005 tekemän kyselyn mukaan kuntien henkilöstö supistuisi keskimäärin 1500:lla seuraavien 10 vuoden aikana. Tästä kertyisi 9.500 vuoteen 2011 mennessä eli kunnat ja valtio supistaisivat 29 000 henkilöä vuoteen 2011 mennessä.

Teollisuus vähensi vuosina 2002-2005 yhteensä 40.000 työpaikkaa. Lamaa edeltäneeseen verrattuna teollisuustyöpaikkoja on menetetty runsaat 100.000. Lamaromahdus oli paljon suurempikin, mutta sitten oli vahva toipuminen, vaikka lamaa edeltäneeseen tasoon ei yllettykään. Nyt irtisanomis- ja määräaikaisten vähentämisen eläkkeelle lähteneiden korvaamatta jättämisen tuloksena tultiin taas alaspäin.

Maa- ja metsätaloudesta on nykykehityksellä hävinnyt tämän vuosikymmenen lopussa puolet laman edellä olleista työpaikoista. Suunnilleen yhtä rajun saneerauksen kohteena ovat olleet rahoitus- ja vakuutustoiminnan työpaikat.

Rakennustoiminnan työpaikat ovat toivuttuaan lama-aikaisista pohjalukemista olleet 150.000 – 160.000:n tasolla ja rakennuslupien perusteella rakentaminen jatkuu myös vuonna 2006. Teollisuusrakentaminen on ollut lamassa liittyen siihen, että teollisuus on investoinut kasvaneita pääomatulojaan ulkomaille enemmän kuin menneinä vuosikymmeninä. Suomalaisten yritysten ulkomailla olevien työpaikkojen määrä on kaksinkertaistunut 10 vuodessa ja 10 kertaistunut neljännesvuosisadassa. Nykyisellään suomalaisilla yrityksillä on ulkomailla 330.000 työpaikkaa.

Suomessa palkkojen kansantuoteosuus on supistunut johtuen palkansaajatyöpaikkojen vähenemisestä lamaa edeltäneeseen aikaan verrattuna sekä työn tuottavuuden nousua hitaammasta ansiokehityksestä. Tämä on lisännyt pääomatuloja, joita on investoitu pois Suomesta. Yritysten omistuksen liukuessa ulkomaille ongelma on Suomen kannalta, että yritykset rekisteröityvät muualle eivätkä työpaikat sen jälkeen ole suomalaisilla yrityksillä. Silloin muualle sijoitetut pääomatulot ja työpaikat menetettäisiin Suomen kannalta pysyvästi.

Kaiken kaikkiaan työpaikkoja on lamaa edeltäneeseen verrattuna runsaat 100.000 vähemmän. Osa-aikatyöpaikkoja on lähes 100.000 enemmän, joten kokoaikaisia työpaikkoja on noin 200 000 vähemmän. Työttömyyttä on kasvattanut paitsi se, että työpaikkoja on vähemmän myös se, että työikäistä väestöä on enemmän. Osa-aikaisuutta on eniten lisännyt kaupan sektori, jossa työpaikkojen kokonaismäärä on lisääntynyt 10 vuoden ajan. Silti lamaa edeltäneeseen verrattuna ollaan jäljessä vielä 20 000 työpaikalla, mutta tehtyjen työtuntien määrässä 40 %:lla johtuen kokoaikaisten korvaamisesta osa-aikaisuudella. Asian voi havainnollistaa siten, että jos kaupan työajat olisivat samat kuin ennen lamaa ja tehtyjen työtuntien määrä nykyinen, kauppa työllistäisi nykyisellään 160.000 henkilöä vähemmän kuin ennen lamaa.

Työpaikkoja on lisännyt erityisen paljon liike-elämää palveleva toiminta lamaa edeltäneeseenkin verrattuna 90 000:lla. Tähän sisältyy muun muassa kaikenlainen suunnittelu ohjelmistosuunnittelusta alkaen kuten myös laki- ja tilitoimistot ja kiinteistöpalvelu. Yhteiskunnallisissa palveluissa lisäystä koulutus-, sosiaali- ja terveyspalvelut mukaan lukien on lamaa edeltäneeseen verrattuna ollut 130.000 työpaikkaa. Lamaa edeltäneeseen verrattuna kehitys on siten ollut maa- ja metsätaloudessa, teollisuudessa ja rakennustoiminnasta sekä rahoituksesta liike-elämän ja yhteiskunnallisiin palveluihin. Maa- ja metsätaloutta lukuun ottamatta työllisyys on laman pohjalukemia korkeampi.

Julkisyhteisöjen työllisten määrä on lisääntynyt laman pohjalukemista 50.000 henkilöllä ja ylittää nykyisellään lamaa edeltäneen tason, mutta paineet henkilöstön vähentämiseen ja siirtymiseen ostopalveluihin ovat lisääntyneet, kuten ilmenee kunnallisen työmarkkinalaitoksen kyselystä. Tämä johtuu kuntapalveluiden työllisyyden lisäyksestä. Valtion kohdalla työllisyys on lamaa edeltänyttä alemmalla tasolla johtuen voimakkaasta liikelaitostamisesta ja yksityistämisestä.

30.11.2005 valtioneuvosto ilmoitti, että ohjeellisesta 17.500:n supistamistavoitteesta pidetään kiinni. Valtiovarainministeri Heinäluoma ilmoitti, että kukin ministeriö käy valtiovarainministeriön kanssa neuvottelemaan, millä keinoilla kullakin hallinnonalalla päästään sanottuun tavoitteeseen.

Valtio ja kunnat pyrkivät käyttämään suurten ikäluokkien eläkkeelle siirtymisen niin, että henkilöstöä supistetaan ja hoidetaan yksityistäminen tällä tavoin.

Valtion tavoitetta perustellaan tuottavuuden nostamisella. Tähän liittyy kuitenkin monta ongelmaa. Sodan jälkeiset suuret ikäluokat menevät kyllä vähitellen eläkkeelle seuraavien 10 vuoden aikana ja korvaavat lapsi-ikäluokat ovat pienempiä. Globalisaation paine työvoimakustannusten karsimiseen aiheuttaa, että ei ole mitään varmuutta, että muualla yhteiskunnassa on riittävästi työpaikkoja. Meillä on edelleen suurtyöttömyys ja sen alentaminen vaatisi päinvastoin lisää työpaikkoja niin paljon kuin kyetään saamaan aikaan eikä työpaikkojen vähentämistä. Työttömien ohella on suuri määrä osa-aikaisessa työssä olevia, jotka haluaisivat tehdä kokoaikatyötä, jota ei kuitenkaan riittävästi ole. On myös paljon niitä, jotka eivät ole kirjautuneet työttömiksi työnhakijoiksi, mutta hyvässä työllisyystilanteissa voisivat olla työssä.

Valtion henkilöstön supistamisohjelma onkin jatkoa julkisten menojen supistamiselle, jotka otettiin tavoitteeksi laman edellä. Esko Aho perustelee tätä puolustellen hallituksensa toimia pankkituissa. Tukien vastineeksi pankit vähensivät työpaikkoja puoleen. Sen hän puolustelee olleen välttämätöntä pankkien tervehdyttämiseksi. Lahjoituksina annetuista tuista tuli kannustin työpaikkojen vähentämiselle, ei lisäämiselle tai edes turvaamiselle. Aho perustelee, että Suomen menestymisen kannalta on välttämätöntä, että valtio toimii samoin kuin pankit. Pitkälle viedyssä uudessa talousliberalismissa ajatellaan, että julkinen sektori on rasite kansantaloudelle ja markkinatalous hoitaa asiat.

Käytännön tasolla ongelmaksi tulee valtionkin hallinnossa, että kärsijöiksi näissä supistamissuunniltemissa joutuu se henkilöstö, joka vastuullisesti ja työaikaa venyttäen pyrkii hoitamaan tehtävänsä. Tehottomuuden syyt löytyvät eniten johtotason ongelmista. Ongelmaa aiheuttavat "poliittiset työmarkkinat", kun on kasvava määrä henkilöitä erilaisilla poliittisilla ja jäsenkirjamandaateilla ja kaikki kuormittavat niitä, jotka tekevät varsinaisen työn. Nykyisellään vaikka tietojen käsittelyn paraneminen on helpottanut asioita, se on myös tuonut ähkyä, joka näkyy roskapostina ja tietomäärinä niin, että töihin on vaikea keskittyä. Erilainen hallinnointi on paisunut. Sitä paisuttaa tilaaja-tuottaja-vimma. Ennen hallinnon yksiköiden välillä asioitiin luontevasti. Nyt lähetetään laskuja ristiin rastiin. Yksi pahimmista riesoista on ulkoistamisriesa, joka on suoraa seurausta kilpailuttamisen yliampumisesta ja henkilöstön vähentämisvimmasta. Luontevaa resursointia välttämättömään toimintaan on vaikea saada, koska kaikkea pitää tehdä ostopalveluina ja kilpailuttaa.

Pisteytyspalkkauksesta on tullut uusi riesa. Miten pisteet päätetään? Siitä tulee hallinnointia ja kiistoja. Kun on kiinteä palkkapotti, eteneminen palkkauksessa edellyttää, että muita vastaavasti pudotetaan. Vain muutaman vuoden harjoiteltu tiimityö on muuttumassa yksilöiden väliseksi nokitukseksi, joka hajottaa työilmapiirin. Palkkaus on salaista johdon ja henkilöiden välisiin sopimuksiin perustuvaa. Ay-liike meni tässä pahasti halpaan hyväksyessään uuden järjestelmän lupauksella 7 %:n palkankorotuksesta. Sitä ei henkilöstölle etukäteen sanottu, että se tulee vasta kolmen vuoden kuluessa eli kattaa juuri ja juuri inflaation. Yleiskorotukset ovat kaikki auki. Sen sijaan ay-liike on sitonut kätensä arvostelemasta henkilöstön supistamista 17.500:lla eli 15 %:lla. Lupaus palkankorotuksista tiedettiin etukäteen houkuttimiksi hyväksyä säästöt sekä yksilöiden väliseen kilpailuun siirtyminen.

Valtion hallinnossa on henkilöstöä, joka yksityisellä puolella saneerattaisiin pois. Valtio ja kunnat eivät voi toimia samalla tavoin ja siksi yksityistetään, koska vapaudutaan henkilöstöön kohdistuvasta vastuusta, vaikkei sitä näin sanotakaan. Yksityistettäessä henkilöstö on helpompi vetää minimiin. Siltikin yksityistäminen tulee usein veronmaksajille kalliimmaksi mm. siksi, että pitää maksaa voitot. Tai sitten yksityistetyt ja ulkoistetut joutuvat jatkuvasti kilpailemaan samalla, kun rahoitusta leikataan. Näin luodaan julkisen sektorin ympärille rakennusalalle tuttu ämpäriurakoitsijoiden verkosto, jossa yrittäjät saadaan joko hengiltä tai sitten he yrittävät selviytyä kiertämällä veroja ja työehtoja tai puoluesuhteilla, nöyryydellä, lobbauksella ja voitelulla. Ay-liike on tälle maailmalle vieras.

Ratkaisut lähtevät väärästä päästä, kun tavoite on henkilöstön vähentäminen. Toisenlainen ajattelutapa lähtisi siitä, miten työnteko voitaisiin järjestää paremmin ja tuloksellisuutta parantaa tätä kautta. Se edellyttäisi luottamusta henkilöstön vastuullisuuteen ja haluun osaamisen kehittämiseen ja työtoverien tukemiseen keinotekoisten pistemittarien sijasta. Se edellyttäisi hyvää johtamista, mutta eräs ongelma valtionhallinnossa on, että johtamisen ongelmiin ei ole juurikaan mahdollista puuttua.

Syksyllä 2004 solmitun viime tupon ehdoksi asetettiin varallisuusveron poistaminen vuoden 2006 alusta. Vuoden 1906 eduskuntavaaliohjelmassaan jopa omistavaa luokkaa edustava vanhasuomalainen puolue vaati varallisuusveroa kansallisen eheyden saavuttamiseksi. Sitä tarvittiin tsaarin toimia vastaan. Globalisaatio on avannut pään lisääntyvälle eriarvoisuudelle. Varallisuusveron poistaminen ja Fortumin johdon optiot ovat osa tätä kehitystä Suomessa. Yhteiskunnan ja ayliikkeen rooli on ollut tasapainottaa tätä kehitystä. Näin ei ole enää tulevaisuudessa ellemme saa sitä estettyä.

SAK on ollut kohta 15 vuotta vaiti. Milloin se herää Ruususen unestaan. Kuva SAK:n yhteislakosta vuodelta 1991.

Miksi palvelusektori ja kunnat maksavat huonoa palkkaa työntekijöilleen?

Kaikkien tuntema tosiasia on, että useimmilla palvelualoilla yleensä saadaan huonoa palkkaa, työt ovat pätkä- tai osa-aikatöitä ja silloinkin kun työtä on, ei palkassa ole hurraamista. Monet näistä palvelualoista ovat vielä todellisia kutsumisammatteja kuten sairaanhoitajan tai palomiehen työ. Raha kiertää jossain aivan muualla, se tulee pankin konttorien johtajien luokse ja monikansallisten globaalien yritysten omistajien luokse se tekee oikean pesän.

VTT:n työntekijät sytyttelevät tässä kynttilöitä vuoden 2003 kevään YT-neuvotteluiden päätteksi, joiden tuloksena yli 60 työntekijää sai kenkää. Yksi kynttilä on varattu jokaista irtisanottua kohden.

Mutta miksi raha kiertää kaikki nämä todella tarpeelliset palvelualat ja kutsumusammatit ja miksi näiden alojen työntekijöiden selkänahasta revitään irti kaikki mahdollinen? Syy löytyy kapitalistisen yhteiskunnan toimintatavoista.

Konkreettinen ja abstraktinen työ

Marxin Pääoman mukaan yhteiskunnassa uusi arvo syntyy tavaratuotannossa kuten teollisuudessa, rakennusalalla ja maataloudessa. Hän osoittaa, että tuotannossa on kahdenlaista työtä – konkreettista ja abstraktista. Tässä konkreettinen työ (vaikka kaikki työ sellaisenaan on konkreettista) tarkoittaa sitä, että tekijä valmistaa tuotteen alusta loppuun itse. Abstraktinen työ ei tuota lopputuotetta. Sen tekijä ei useinkaan edes tiedä minkälaiseen lopputuotteeseen hänen työnsä käytetään. Tuntuvasti yksinkertaistettu esimerkki; raaka-aineita tuottavat ja konkreettista työtä tekevät työntekijät eivät tiedä mitä kaadetusta puusta, kaivetusta raudasta tai maan povesta pumpatusta öljystä lopulta tehdään. Siksi heidän konkreettinen työnsä on abstraktista. Samoin puolivalmisteita jalostava työ on abstraktista.

Tuotannon ja yhteiskunnan kehittyessä konkreettisen työn osuus on vähentynyt ja abstraktisen lisääntynyt. Eikä tässä kaikki, sillä työ voi olla lisäarvoa tuottavaa yhteiskunnallisesti välttämätöntä työtä, mutta myös arvoa tuottamatonta, mutta välttämätöntä ja hyödyllistä työtä. Välttämätöntä työtä on kaikki työ, joka tuottaa tavaraa ja tyydyttää jonkin inhimillisen tarpeen riippumatta siitä aiheuttakoon tuon tarpeen vatsa tai mielikuvitus. Samalla kun tuotanto on monimutkaistunut ja abstraktisen työn osuus kasvanut, samalla inhimillinen työkin on tullut yhä monimutkaisemmaksi ja aina entistä vaativammaksi. Se edellyttää, että työläisten on kyettävä suoriutumaan sekä henkisesti että fyysisesti paljon tietoa ja taitoa vaativasta nykyajan yhteiskunnallisesti välttämättömästä työstä.

Välttämätön ja arvoa tuottamaton työ

Marxin tarkoittama yhteiskunnallinen työnjako on kapitalismin alkuajoista muuttunut merkittävästi. Tavaratuotantoon tarvittavan ja osaavan työvoiman tuottaminen vaatii nykyaikaa vastaavan kasvatuksen, koulutuksen ja muun kulttuurin tuotantoa. Se vaatii myös tarvittavan työvoiman ylläpitoa, joka edellyttää sitä vastaavaa sosiaaliturvan, terveyden- ja sairaanhoidon tuotantoa. Näin yhteiskunnallisesti välttämätön työ jakaantuu paitsi konkreettiseen ja abstraktiseen myös lisäarvoa tuottavaan ja sitä tuottamattomaan työhön. Abstraktisen työn lisääntyminen on lisännyt tuotannossa myös palvelutuotannon osuutta. Se, mikä työn osuus tuottaa lisäarvoa ja mikä on vain välttämätöntä työtä, lienee sivuseikka.

Sen sijaan olisi tärkeää selvittää kuinka suuri osuus tehdystä ja kalliiksi tulevasta työstä ei ole yhteiskunnallisesti välttämätöntä. Se tiedetään, että täysin tarpeettomia ovat pörssi- ja kaiken maailman muut keinottelijat, jotka parhaassakin tapauksessa toimivat kunnian ja häpeän rajamailla. Samaan tarpeettomien kastiin taitavat kuulua kalliiksi tulevat kirkot, uskonlahkot, armeija jne..

Palvelualat yleensä ovat siis yhteiskunnallisesti välttämättömiä ja osana arvon tuotantoa, vaikka ne eivät välittömästi tuottaisi lisäarvoa. Esimerkiksi kulutustavaroiden valmistajat eivät enää voi myydä tavaroitaan suoraan kuluttajille. Siksi ne tarvitsevat liikenteen ja kaupan palveluja. Myös rahojen- ja tietojen kuljettamiseen tarvitaan niihin erikoistuneiden palveluja jne.. Kaikki tämä on selvää ja luontevaa. Siinä tavaroiden tuottaja luovuttaa vapaaehtoisesti palvelualoille osan saamastaan lisäarvosta.

Välitöntä arvoa tuottamattomia, mutta joitakin inhimillisiä tarpeita tyydyttäviä palvelualoja ovat parturi, hieroja, pappi tai muusikko. He saavat palkkansa, kun asiakas tai konserttiyleisö maksaa näistä palveluista. Myös näiden palkkojen alkuperä on viime kädessä lisäarvoa tuottavilta ja niitä palvelevilta aloilta.

Julkinen talous ei toimi ilman verovaroja

Sama perusasetelma toteutuu myös julkisessa taloudessa. Mutta valtio ja kunnat saavat tulonsa verottamalla osaa lisäarvosta, kapitalistien voittoa, mutta erityisesti väestön eli luonnollisten henkilöiden välittömistä ja välillisistä veroista ja maksuista.

Pääsääntöisesti kunnat tuottavat terveys-, sosiaali-, koulutus ym. palveluja, jotka siis maksetaan kuntalaisilta kerätyillä veroilla ja maksuilla. Aikaisemmin kunnat ja valtio ovat järjestäneet myös lisäarvoa tuottavaa toimintaa. Enää kunnat eivät sitä suuremmin harrasta. Pikemminkin päinvastoin. Tuottavia kunnallisia laitoksia on jo yksityistetty ja yksityistäminen näyttää jatkuvan ja laajenevan palvelualoillekin.

Siivojien työ jos mikä on palvelutyötä, joka on joutunut kärsimään yhtiöittämisistä ja yksityistämisistä. Se on usein pätkätyötä eikä siitä haluta työntekijöille paljoa maksaa.

Julkiset palvelut tehdään keinotekoisesti kalliiksi

Paitsi kunnallisia tuotantolaitoksia, myös niiden tuottamia palveluja halutaan siirtää yhä enenevässä määrin yksityisille. Tässä toiminnassa kilpailuttamisella on keskeinen asema. Rehellisellä tavalla suoritetussa kilpailuttamisessa yksityinen aina häviää. Kun julkisen ja yksityisen välisessä kapitalistisessa kilpailuttamisessa on kyse yksityistämisestä, niin kaikesta edullisuudestaan huolimatta yksityinen osapuoli pannaan väkisinkin voittamaan. Siinä julkisesta palvelusta tehdään keinotekoisesti liian kallis.

Seuraavassa on yksi esimerkki julkisten palvelujen kustannusten keinotekoisesta kasvattamisesta. Esimerkki on yleispätevä.

Helsingin Myllypurossa saatiin vuonna 1970 valmiiksi sairaala ja terveysasema. Rakentaminen maksettiin rakentamisvuosien veroilla joten valmistuttuaan kiinteistö laitteineen ja kalustoineen oli verotuloja kuluttamalla kokonaan maksettu ja velaton. Siitä ei siis voitu enää tehdä poistoja. Siitä jäi ainoaksi kustannukseksi ylläpito (vrt. yhtiövastike). Vuonna 2004 se oli 4,00 euro/m2 kuukaudessa, joka teki 629 280 euroa vuosi.

Mutta 1994 kaupunki otti huomioon tulevat EU:n liittymisestä seuraavat kilpailuttamisvaatimukset (ja yksityistämistavoitteet!) ja palautti kokonaan poistetut kiinteistöt muka taseeseen kuuluvaksi omaisuudeksi. Se merkitsi, että kiinteistöihin tehtiin 11 miljardin markan (n.1,9 mrd.euroa) mielivaltainen arvonkorotus. Se vastaa nykyajan uushankintahintaa.

Näistä mielivaltaisista arvonkorotuksista laskettiin pääoman korko ja poisto, joiden perusteella määrättiin ylläpitokustannusten lisäksi vuokra. Näin em. Myllypuron sairaala ja terveysaseman kiinteistölle saatiin vuoden 2004 vuokraksi 9,10 euroa/m2 kuukaudessa. Siitä syntyi vuosikuluksi täysin aiheeton 1.431.612 euroa. Todellisina kuluina tällä summalla olisi voitu korottaa tämän sairaalan ja terveysaseman henkilöstön palkkoja tai palkata lisää 50 sairaanhoitajaa!

Näin meneteltiin 35 vuotta vanhan, veroilla jo kertaalleen kokonaan maksetun ja velattoman kiinteistön kohdalla ja siitä huolimatta, että kaupungin voimassaolevien ohjeiden mukaan kiinteistöjen poistoaika on 30 vuotta. Tämä sama petos vaikuttaa kaikissa kaupungin kiinteistöissä toimivissa päiväkodeissa, kouluissa, nuorisotiloissa, sairaaloissa, terveysasemilla, kirjastoissa jne. Tällä huijauksella julkiset palvelut on saatu näyttämään liian kalliilta ja yksityiset palvelut edullisilta.

Kun kunnallinen palvelutuotanto on keinotekoisesti tehty asukasta kohden laskien kalliiksi, samalla yksityinen palvelu saatiin näyttämään totuuden vastaisesti halvalta, kilpailukyvyltään tehokkaammaksi ja edullisemmaksi. Ilman tätä elämää suurempaa huijausta yksityinen palvelun hinnat eivät olisi edullisuudessaan lähelläkään kuntien edullista hintatasoa.

Tässä tulee kuvaan tuo epäilyttävä työn tuottavuuden käsite. Kun julkinen palvelutuotanto on saatu näyttämään tehottomalta ja kalliilta, on kustannuksia tehokkuuden parantamisen nimissä leikattava. Niitä ei leikata mielivaltaisesti asetetuista vuokrista, vaan ja ainoastaan palkkakustannuksista ja heikentämällä palveluja.

Palkkakustannusten säästäminen toteutetaan huonoina palkoina, sijaisista luopumalla, lisäämällä pätkätöitä ja henkilöstön työtaakkaa. Sanalla sanoen jo ennestäänkin korkean tuottavuuden korottaminen revitään yksinomaan henkilöstön selkänahasta! Palvelua heikennetään lopettamalla päiväkoteja, kouluja, terveysasemia ja vähentämälä mm. pitkäaikaissairaiden ja vanhustenhoidon vuodepaikkoja jne. loputtomasti. Sanalla sanoen palvelujen heikentäminen revitään kuntalaisten toimeentulosta, elinmahdollisuuksista – elämästä!

Kun kuntalaiset ovat maksaneet vain veroja kuntien palvelujen tuottamiseksi, niin he eivät ole koskaan tehneet pienintäkään pääomasijoitusta. Yhdelläkään kuntalaisella ei ole veroilla maksettua kunnan osaketta joten kunnilla ei ole kuntalaisten sijoittamaa omaa pääomaa. Siksi siitä ei voi saada myöskään osinkoa, voittoa. Kuntalainen ei voi myydä osuuttaan kunnasta siten kuin kapitalisti voi tehdä yritykseen sijoittamalleen osuudelle, osakkeelle, pääomalle!

Kapitalistinen ryöstö käynnissä

Kapitalistisessa yhteiskunnassa pääoma aina hakee suurinta voittoaan. Sitä saa helposti mm. uusista tuotantomuodoista. Siihen antaa aivan satumaiset mahdollisuudet julkisten palvelujen ulkoistaminen ja yksityistäminen niiden laajuuden ja monipuolisuuden ansiosta. Monet näistä julkisen palvelun aloista ovat kutsumusammatteja. Sellaisia ovat esimerkiksi lasten päivähoitajan, sairaanhoitajan, opettajan, palomiehen työ. Siitä huolimatta heitä riistetään kovalla kädellä ja heille maksetaan huonoa palkkaa, kun Maailman kauppajärjestö (WTO) ja EU palveludirektiiveineen vaativat palvelujen vapaata kilpailua, kilpailua, joka tarkoittaa vain ja ainoastaan näiden ammattilaisten työstä saatavien hyötyjen kapitalistista ryöstöä.

Reijo Katajaranta,
Kai Kontturi

Palkansaajat yhteisrintamaan

Uudenvuoden tervehdykset 2006

Intimiteettisuojan takia emme julkaise tervehdyksiä verkkosivuilamme.

Yksityistäminen seis!

Suomea ajetaan alas, on ajettu jo yli 15 vuotta aina siitä lähtien kun Suomea alettiin saattaa ”EU-kuntoon”. Suomen alasajo on maassamme harjoitetun EU-politiikan tulosta. Miten se näkyy? Se näkyy koko yhteiskuntakehityksestä. Teollisuus ei enää investoi Suomeen, ei edes siinä märin, että vanhat tuotantokoneistot vaihdettaisiin uudempiin. Päinvastoin, teollisuus irtisanoo työntekijöitään lähes päivittäin samalla kun se vie investointinsa muihin maihin. Massiiviset irtisanomiset ravisuttavat tsunamin tavoin kansaa.

Uusliberalistisen EU- politiikan seurauksena maaseutu autioituu, tilojen määrä on romahtanut puoleen reilussa vuosikymmenessä. Jatkuva yksityistäminen ja säästäminen on johtanut siihen, että kunnallista terveydenhoitoa ajetaan alas kaupungeissa ja maaseudulla.

EU-politiikkaan kuuluu myös julkisten palveluiden yksityistäminen. Niinpä terveydenhoitoa yksityistetään, koska lääkärit haluavat rikastua sairaiden kustannuksella miljonääreiksi. Vanhusten hoidon tilanne on suorastaan katastrofaalinen, koska vanhuksethan eivät tuota mitään, eikä kunnilla ole verovaroja ylläpitää palveluja. Julkisin varoin toimivia kouluja lakkautetaan ja samalla esitetään yliopistojen muuttamista liikelaitoksiksi.

Suomen tiestö rappeutuu ja bussilinjoja vähennetään pahimpien arvioiden mukaan 1400 vuoroa koko maassa. Yöpikajunat Joensuuhun ja Ouluun uhattiin lakkauttaa, mutta ne saivat vielä vuoden jatkoaikaa, mutta vain vuoden. Luokkaerot yhteiskunnassa kasvavat jyrkästi, kun talous toimii pienen pörssisijoittajien piirin rikastuttamiseksi. Toisaalla köyhyys ja näköalattomuus yleistyvät suuressa osassa kansaa, etenkin nuorisossa. Tilanne on kuin kuvaus Rooman vallan romahtamisesta, silloin vain ei puhuttu bussilinjoista ja junavuoroista. Tämä historia on Suomen nykypäivän historiaa.

Nykyisestä tilanteesta hyötynyt ja rikastunut yläluokka ei tietenkään puhu Suomen alasajosta, vaan päinvastoin kehuu, että nyt Suomella menee paremmin kuin koskaan. Onhan Suomessa miljonäärejä enemmän kuin milloinkaan ennen. Mutta tuo eliitti ei sano, että myös työttömiä ja todella köyhiä on enemmän kuin koskaan ennen. Tähän eliittiin kuuluu kapitalistien ja heidän myötäjuoksijoidensa lisäksi valitettavasti myös melkein koko vaaleilla valittu eduskunta puolueesta riippumatta, ja tämä puoluesidonnaisuus valtapuolueisiin ulottuu kuntatasolle asti. Siksi tilanne saa jatkua.

Sanotaan, että tämä on luonnonlain mukainen ilmiö, että aivan kuin painovoimalain mukaisesti Suomen väestö tulee valumaan pohjoisesta etelään Tampere – Turku – Helsinki - kolmion sisään. Kuitenkaan tämä ei ole mikään luonnonlaki vaan johdonmukainen seuraus harjoitetusta uusliberalistisesta EU-politiikasta, pääomien, tavaroiden, palveluiden ja työvoiman liikkumisen vapaudesta. Nämä vapaudet toimivat sinä ”painovoimana”, joka ajaa Suomea alas. Tämä tilanne ei ole välttämätön, koska se on saatu aikaan ihmisten omilla päätöksillä ja poliittisilla valinnoilla.

Suomen alasajo ei ole kohtalonomainen pakko . Suomen kansan suuren enemmistön ei tarvitse alistua tilanteeseen. Se edellyttää kuitenkin kansan heräämistä, että se voisi ottaa kohtalonsa jälleen omiin käsiinsä.

Suomen alasaj

Tämäkö on meillä edessämme, autioitunut Suomi, täynnä autiotaloja. Käsittelemme leh
päällä on sokerinkorjuusta. Sokerin viljelyä ollaan EU:n määräysten mukaisesti väher
Kieksin kirjoitus "EU:n sokeripäätös kovistelee Suomen maataloutta".

- Oikealla puolella on Juhani Tanskin kirjoitus valtion aikomuksista säästää liikente
yöjunien lakkauttamisia. Bussien kuvista jutun alla voidaan todeta, että kun ne kuvass
toimenpiteiden takia.

- Alla on Antti Siika-ahon kirjoitus Haapajärven koulutilanteesta, jossa mm. Kuusaan k
Kuten sanottu, Suomea ollaan ajamassa alas. Vain ihmisten päättäväinen aktivoitumin

EU:n sokeripäätös kovistelee Suomen maataloutta

EU:n ministerineuvosto päätti marraskuun lopulla Unionin sokeripolitiikan uudistamisesta. Suomen hallitus pitää tulosta voittona, koska uudistus ei ainakaan heti lopeta sokerin tuotantoa Suomessa kokonaan. Se leikkaa kuitenkin sokerin viljelijöiden tuloja ja vähentää entisestään sokeriomavaraisuuttamme. Myös toinen sokeritehtaistamme joutuu lopettamaan.

EU:n sokeriuudistuksen tavoitteena oli vähentää sokerin ylituotantoa ja sopeuttaa EU:n sokerituotantoa maailmankaupan vaatimuksiin. Tavoitteeseen pyritään voimakkaalla sokerin hallinnollisen hinnan laskulla, jolloin sokerin hinta EU:ssa lähestyy sokerin maailmanmarkkinahintaa. Suomessa tarvetta tuotannon vähentämiseen ei ole, koska olemme itse tuottaneet vain 70 % kuluttamastamme sokerista. Suomalainen kuluttajakaan ei hyödy uudistuksesta, sillä sokerin hinnan laskulla ei juuri ole vaikutusta elintarvikkeiden hintoihin.

Sokerijuurikasta tuottaa Suomessa noin 2500 viljelijää. Sokerin viljelyllä on merkittävä aluetaloudellinen merkitys erityisesti Uudellamaalla, Satakunnassa ja Hämeessä: Juurikkaalle on hankala löytää korvaavaa viljelykasvia Suomessa, paljon hankalampaa kuin Etelä- ja Keski-Euroopassa, jossa viljelykasvien valikoima on paljon suurempi.

Sokeria jalostetaan Suomessa kahdessa tehtaassa, Salossa ja Säkylässä. Tehtaat omistaa tanskalainen Danisco. Kaikkinensa sokerisektori työllistää Suomessa noin 4000 henkilöä, kun huomioon otetaan teollisuus, koneurakointi, kuljetus ja kauppa.

Sokerin hinta laskee, mutta lasku korvataan osittain viljelijälle

Nyt tehdyn ministerineuvoston päätöksen mukaan sokerin hintaa alennetaan 36 % neljän vuoden siirtymäkauden aikana. Hinnanalennuksesta kompensoidaan viljelijöille 64 % tuotantoon sitomattomalla tuella. Suomi sai lisäksi oikeuden maksaa jäljelle jäävän tuotantolaitoksen raaka-aineen saannin turvaamiseksi yleisen EU-kompensaation lisäksi kansallista tukea enintään 350 •/ha juurikkaan viljelijöille.

Käytännössä sokerin viljely ei siis uhkaa loppua ainakaan heti, mutta tuen maksu siirtyy suuremmalta osin hoidettavaksi kansallisista varoista. Juurikkaan osalta ei ole kyse suurista summista, mutta periaatteessa tällainen kehitys kasvattaa Suomen nettomaksuosuutta EU:lle yhä suuremmaksi.

Teollisuutta tuetaan

Sopimuksen myötä toinen Suomen sokeritehtaista lopetetaan. Teollisuus saa korvausta sokerinjalostuksen vähentämisestä. Lisäksi sokeritehtaiden tuotantokiintiöitä saa siirtää saman yrityksen eri tehtaiden välillä. Tällä voidaan periaatteessa parantaa jäljelle jäävän jalostuskapasiteetin käyttöastetta. On vaarana, että teollisuudelle koituva hyöty valuu tuotannon kehittämiseen muualla EU:ssa Suomessa olevien tehtaiden kehittämisen sijaan.

Maa- ja metsätalousministeri Korkeaojan mukaan ”nämä päätökset yhdessä luovat edellytykset yhden jalostuslaitoksen toiminnan jatkumiselle. Lopulliset päätökset jalostustoiminnan jatkon yksityiskohdista jäävät teollisuudelle.” Käytännössä toisen tehtaan säilyminen riippuu teollisuuden halusta jatkaa sokerin jalostusta Suomessa.

Voidaan kysyä, kuinka innostunut tanskalainen yhtiö on sokerin tuottamisesta Suomessa kun vaihtoehtona on keskittää tuotantokapasiteetti alueille, jossa tuotantoa on enemmän. Ilman sokeritehdasta ei ole juurikkaan viljelyäkään.

Päätös osana maatalouden keskittymistä Etelä- ja Keski-Eurooppaan

Suomen liityttyä Euroopan Unioniin kymmenen vuotta sitten arveltiin maatilojen määrän kääntyvän laskuun EU:n myötä. Tämä ennuste on toteutunut.

Tilasto osoittavat, että Suomen maatalous on ollut myllerryksen kourissa koko EU-ajan. Maatilojen määrä on pudonnut vuodesta 1994 noin 30 %. Vuonna 2004 maatiloja oli 71 100, kun niitä vuonna 1994 oli 103 000. Samaan aikaan tilojen keskikoko on kaksinkertaistunut. Vuonna 1994 keskikoko oli vajaa 20 hehtaaria kun se nyt on liki 40 hehtaaria.

Tilojen vähentyminen näkyy tietysti myös maatalouden työllisyydessä. Vuonna 1994 maatalous työllisti 153 000 henkilöä (7,4 % työvoimasta) Vuonna 2004 maatalous työllisti enää 93 000 henkilöä (3,9 % työvoimasta).

Oman maatalouden häviämisen myötä omavaraisuus vähenee ja olemme yhä enemmän riippuvaisia muualla tuotetusta ruuasta. Näin olemme yhä enemmän sidoksissa Euroopan unioniin ja siitä irtautuminen käy vaikeammaksi. Kansallisen maatalouden elinkelpoisuuden puolustamisella on suuri merkitys kansallisen riippumattomuuden puolesta käytävässä taistelussa.

KÄ/Juha Kieksi

Haapajärvi valtion läh

Haapajärvellä kuohuu. Viimeinen kaupunginvaltuuston kokous päätti sulkea kolme paikallista kyläkoulua vuoteen 2009 mennessä. Päätös syntyi vain parin äänen enemmistöllä, joten valtuusto jakautui pahasti kahtia. Jo aiemmin, kesällä 2004 kaupunginvaltuusto päätti lakkauttaa Kuusaan kyläkoulun syksyyn 2006 mennessä, josta jo aiemmissa Kansan Äänen numeroissa on puhuttu.

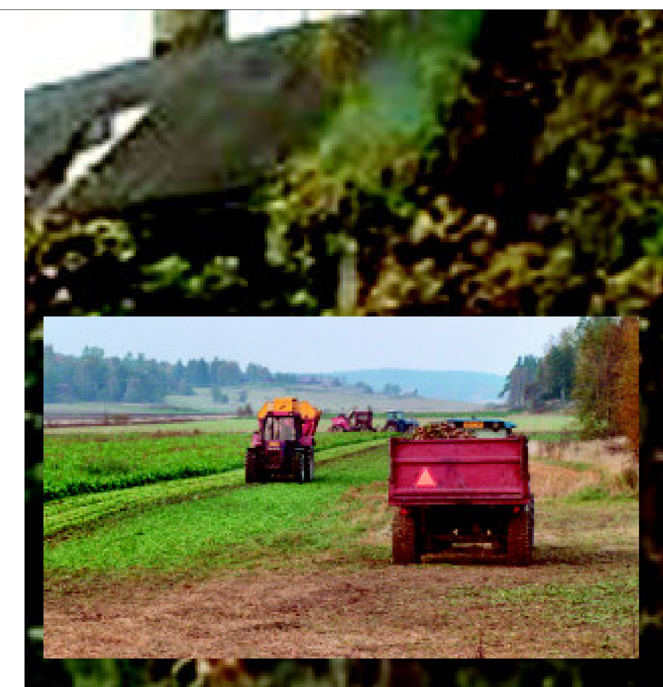
Päätöksillään Haapajärven kaupunki on seurannut sitä valtion harjoittamaa politiikkaa, jonka tarkoituksena on keskittää koulupalvelut ja näin vauhdittaa kuntarakenteen muutosta EU-mallin mukaiseksi.

Haapajärviset eivät kuitenkaan purematta ole nielleet kaupungin päätöksiä. Kuusaan kylän asukkaat ryhtyivät heti kamppailuun oman koulunsa puolesta. Kuusaa on erittäin vireä kylä, joka on tullut tunnetuksi mm. vuosittaisesta maratonistaan, kylälle myönnetystä vihreästä ympäristölipusta ja kansainvälisestä nuorten työleiristään. Nyt nämä ja monet muut harrastukset ovat uhattuina, jos kyläkoulu lakkautetaan. Samalla kylän lapset joutuvat lähtemään eri kouluun opiskelemaan ja menettävät luonnollisen lähioppimisympäristönsä. Monissa tutkimuksissa on osoitettu, että lapsen kannalta paras oppimisympäristö on hänen oma lähiympäristönsä.

Jokin aika sitten kaupunki järjesti Kuusaalla “kyläkuuntelun”, jonka tarkoituksena oli kunnallislain puitteissa kuulla kuusaalaisten mielipidettä koulun sulkemisesta. Kyläillasta tuli farssi jo alussa. Kaupunki ei korvaansa lotkauttanutkaan kyläläisten mielipiteille, vaan yritti käytännössä sanelupolitiikalla kääntää keskustelun kulun koulun lakkauttamisesta kaikkeen muuhun. Tilaisuudesta farssin teki se, että ensinnäkin kunnallislaki suosittaa kuntalaisten kuulemista ennen päätöksentekoa tärkeissä asioissa. Toiseksi, Kuusaan koulu oli päätetty sulkea jo 2004, joten kuusaalaisten vaatimukset kaikuivat kuuroille korville. Kyläillan päätteeksi lähes kaikkien koulun oppilaiden vanhemmat päättivät lähettää lapsensa naapurikylän koulun sijasta naapurikunnan Kärsämäen kouluun, sillä vanhemmat katsoivat sen lapsille paremmaksi ja sijainniltaan helpommaksi ratkaisuksi.

Myös kolmen muun lakkautettavaksi päätetyn koulun kylien asukkaat ovat ryhtyneet työhön kyläkoulujensa puolesta. Näiden koulujen oppilasmäärät ovat varsin suuret, eikä niiden oppilasmäärä ole laskussa. Joulukuun 8. pidettiin kaupungintalolla kylien edustajien ja kyläkouluja puolustavien valtuutettujen kesken palaveri, jossa pohdittiin ratkaisuja lähitulevaisuutta varten.

sajo estettävä

ttelemme lehtemmä tällä aukeamalla Suomea uhkaavaa alasajoa. Pieni kuva autiotalon
kaisesti vähentämässä, ellei peräti yritetä lopettaa. Tästa aiheesta on vasemmalla Juha

stää liikenteessä. Se merkitsee lukemattomien bussivuorojen lakkauttamista ja mm.
ın ne kuvassa seisovat bussinkuljettajien lakon takia, niin kohta ne seisovat hallituksen

n. Kuusaan koulua ollaan lakkauttamassa.
aktivoituminen etujensa ajamisessa voi sen vielä estää.

Missä päättäjien järki liikennepolitiikassa?

Bussivuoroja lopetetaan. Raideliikenteeseen ei satsata. Mihin käyttää työsuhdematkalippua, kun kohta ei ole joukkoliikennettä. Hallituksen joukkoliikennepolitiikka harhailee. Koulujen ja bussien valot sammuvat. Yöjuna Joensuusta Turkuun ja yhteys Hanko-Karjaa lakkautuslistalla. Helsingin ja Oulun väliä Savon kautta kulkeva yöjuna lakkautetaan…

Tällaisia otsikoita näkyy lehdissä vähän väliä. Samaan aikaan ministerit antavat lausuntoja työvoiman liikkuvuuden edistämisestä, ilmastomuutoksen torjumisesta, työsuhdematkalipun käyttöönotosta, koulutustason nostamisesta jne.

Vanhasen hallituksen joukkoliikennepolitiikka on omalaatuista harhailua suhteessa hallitusohjelman kirjaukseen joukkoliikenteen suosimisesta. Hallitus leikkaa vuoden 2006 joukkoliikenteen määrärahoja 7 miljoonaa euroa.

Joukkoliikennevälikysymys eduskunnassa

Lokakuussa mm. kokoomus, vihreät ja vasemmistoliitto, jotka olivat kahden edellisen vaalikauden aikana hallituksessa hoitamassa joukkoliikennepolitiikkaa, tekivät hallitukselle joukkoliikennevälikysymyksen. Arvostelun lähtökohtana oli hallituksen budjettiesitys 2006, joka supistaa joukkoliikennerahoja. Lehdissä kerrottiin, että ”oppositio nuiji hallituksen joukkoliikennepolitiikan”.

”Yöjunakapina”

Helsingin yliopiston Pohjois-Pohjalaisen osakunnan käynnistämä nettikampanja Sisä-Suomen yöjunaliikenteen lakkauttamista vastaan tuotti lyhyessä ajassa 16121 allekirjoitusta.

Vetoomustekstissä todetaan: ”Kainuusta, Pohjois-Karjalasta ja Pohjois-Savosta katsoen Helsinki on kaukana. Yöjuna on monille ainoa tapa matkustaa edullisesti ja aikaa säästäen pitkiä matkoja. Edellä mainitut alueet tarvitsevat mahdollisimman sujuvia liikenneyhteyksiä, joilla on vaikutuksensa monille elämän osa-alueille. Päätös lakkauttaa Savonradan ja Joensuun yöjunat ei tue Kainuuta, Pohjois-Savoa, Pohjois-Karjalaa, eikä muita syrjäseutuja millään tavoin. Vaadimme tasaarvoista aluekehitystä ja kansalaisten mielipiteen kuulemista.” Addressi luovutettiin eduskunnalle 24.11.

Itä-Suomen ja Helsingin ja Turun välistä yöjunaliikennettä jatketaan ensi syksyyn saakka.

Eduskunnassakin asiasta on polemisoitu. Demarit ovat lähinnä käyneet keskinäistä vuoropuhelua.

Kansanedustajat **Esa Lahtela** (sd) ja **Jukka Roos** (sd) jättivät asiasta kirjallisen kysymyksen, jossa he vastustivat yöjunaliikenteen lopettamisia.

Liikenne- ja viestintäministeri **Susanna Huovinen** (sd) vastasi kansanedustajien Esa Lahtelan (sd) ja Jukka Roosin (sd) kirjalliseen kysymykseen ja puolusteli yöjunaliikenteen lopettamisia.

Lopulta asiassa otettiin tuumaustauko. Toivottavasti sen aikana ehditään myös tuumia.

Juhani Tanski

lähikoulupolitiikan mallioppilaana

Kyläkoulujen alasajosta ei voi syyttää pelkästään kuntia. Vaikka erityisesti Pohjois-Suomessa on tullut “muotiin” kyläkoulujen sulkeminen ja lasten siirtäminen suurempiin yksiköihin, emme voi tästä pelkästään kuntapäättäjiä syyttää. Pääsyyllinen tähän kaikkeen on hallitus. Lipposen ja Vanhasen hallitukset ovat viimeiset kymmenen vuotta harjoittaneet politiikkaa, joka on ollut tuhoisaa pienille maaseutukunnille ja erityisesti pienille kyläkouluille. Hallitus on kymmenen vuoden aikana leikannut kunnilta yli 10mrd. euroa sekä laskenut kouluille tarkoitettuja tukia. Tulevaisuudessa on tulossa myös laki, joka tuntuvasti heikentää pienten koulujen valtionosuuksia. Pieniksi kouluiksi hallitus määrittelee alle 80-oppilaiset koulut. Haapajärvellä ei ole yhtään näin suurilukuista kyläkoulua, paitsi Martinmäen ala-aste kaupungin keskustassa. Hallituksen politiikka on johtanut siihen, että kouluja on yhdistelty suuriksi yksiköiksi, joissa myös sosiaaliset ongelmat ovat kasvussa. Suuremmissa kouluissa luokkakoot ovat isommat, ja opetus kasvottomampaa. Oppilaat eivät saa kunnon kontaktia opettajiin eivätkä opettajat oppilaisiin ja heidän vanhempiinsa vaikeissa tilanteissa. Kylä- ja lähikoulujen etu on nimenomaan se, että opettajan, oppilaan ja vanhempien suhde on läheinen ja kiinteä.

Kyläkoulujen sulkeminen palvelee pelkästään lasten oppimisympäristön heikentämistä sekä pienten kuntien ja kylien kuoleutumista. Usein kyläkoulut ovat kylien toiminnan ja vireyden keskus ja niiden avulla kyläläiset ovat voineet toimia yhteistuumin. Nyt kylä- ja lähikoulujen alasajo on johtamassa siihen, että perinteinen kyläyhteisö on murtumassa ja kylien autioituminen vauhdittuu huomattavasti. Monesti nuoret lapsiperheet haluavat asua siellä, missä heidän jälkikasvulleen yhteiskunnan tarjoamat palvelut ovat lähellä. Kyläkoulujen sulkemisen vuoksi kylät ovat menettämässä vahvuutensa viihtyisinä ja turvallisina asuinympäristöinä. Emme voi sanoa, että kyläkoulujen sulkemisen vuoksi kylät kuolisivat. Mutta varmasti niiden sulkeminen vauhdittaa tätä kehitystä. Suomen vahvuus on aina ollut pienyhteisöjen voima, jonka avulla heikoinkin on voinut saada suuria saavutuksia aikaan.

Kuntien alasajo palvelee voimassa olevaa EU-politiikkaa. Sehän on kokoajan pyrkinyt kurjistamaan Suomalaista maaseutua ja kyläyhteisöjä. Alueiden ja kuntien heikko taloudellinen ja sosiaalinen tilanne taas on ollut hyvä tekosyy perustella suurta kuntauudistusta, jonka seurauksena Suomesta on tulossa muutaman peruskunnan byrokraattisesti keskittynyt epäsikiö, joka auttaa eliittiä ja EU:ta kontrolloimaan maata paremmin, mutta samalla viemään

Kirjoittajamme Haapajärven kaupunginvaltuutettu Antti Siika-aho puolusti 13.12. pidetyssä valtuuston kokouksessa "leijonan lailla" Kuusaan kyläkoulun säilyttämistä. Usean tunnin käsittelyn ja väännön jälkeen hänen esityksensä koulun säilyttämisestä kuitenkin kaatui äänin 21 - 12. Siika-ahon esitys sai suurta huomiota alueen tiedotusvälinneissä, joten asia tullaan muistamaan.

hyvinvointipalvelut kauas kansalaisen käden ulottuvilta.

Me tarvitsemme kokonaan uuden alue- ja koulupolitiikan. Samalla kun hallitus on heikentämässä maata ja kunnat tekemässä säästöjä lasten hyvinvoinnin kustannuksella, on myös alueidemme hyvinvointi pilattu. Jos haluamme hidastaa Pohjois- ja Itä-Suomen muuttotappioita, tarvitsemme vireät kylät ja lähikoulut sekä muut palvelut, jotka tekevät ihmiselämästä viihtyisän ja omalta osaltaan estävät “sisäistä maanpakolaisuutta”. Valtiolta kyllä löytyy varoja kunnille ja kouluille - jos sitä vain halutaan löytää. Sen sijaan, että hallitus syytää rahaa esim. puolustusvoimien NATO-yhteensovittamiseksi, sen tulisi tukea alueidemme ja koko maan tulevaisuutta. Kuntien tulisi ehdottomasti luopua politiikastaan, joka tähtää ongelmien hoitoon - sen sijaan että se pyrkisi estämään ongelmien syntymistä. Paikallisen palopäällikön sanoin: “On parempi viedä pyromaanilta tulitikut kuin ostaa lisää paloautoja”.

Antti Siika-aho
kaupunginvaltuutettu
Haapajärvi

Tieteessä tapahtuu

Risto Koivula

Usein kuvitellaan, tai meidät on opetettu kuvittelemaan, että ns. tieteellinen totuus on aina absoluuttinen totuus - se mitä tiedemiehet sanovat on totta, ja sillä selvä. Tällainen asenne jättää huomioon ottamatta sen, että ns. tieteellinen totuus on historian kuluessa aina ollut enemmän tai vähemmän kiistanalainen. Kopernikus ei sen tähden uskaltanut julkaista teoriaansa aurinkokeskeisestä maailmankuvasta vasta kuin kuolinvuoteellaan. Samasta syystä paavi julisti aikanaanGalileo Galilein pannaan.

Tämä kiistely tieteellisistä teorioista jatkuu edelleenkin. Nyt näillä kiistoilla on korostetun poliittinen ja maailmankuvallinen merkitys. Nyt tieteissä kiistellään ihmisen paikasta ja tehtävästä yhteiskunnassa ja maailmankaikkeudessamme - paitsi että tästäkin kiistellään, onko niitä maailmankaikkeuksia yksi, monta vai lukemattomia. - Ja taas on rakennettu yksi idealismin piilopaikka lisää.

Tieteellisten rintamalinjojen ääripäinä ovat usein marxismille, mutta myös muille edistyksellisille aatteille rakentuvat todelliset, objektiivisesta totuudesta kiinnostuneet tieteet ja toisaalla suuri joukko erilaisia humpuukiteorioita, kuten kreationismi, joka uskottelee maailman syntyneen sillä tavalla kuin raamatussa sanotaan.

Vastaavasti itse tieteen harjoittajissakin on sama jako. Melkoinen osa yliopistojen tutkijoista juoksee tukka putkella erilaisten humpuukiteorioiden perässä. Näillä humpuukiteorioilla yleensä puolustellaan yhteiskunnan luutuneita ja taantumuksellisia käsityksiä ja luokkarakenteita samalla kun nämä tutkijat hakevat vihreätä oksaa ja suosiota yhteiskunnan valtaa pitävien taholta.

Katsomme, että lehdellämme on erityinen tehtävä tuoda esiin tieteellisiä teorioita ja niiden suhdetta yhteiskunnalliseen kehitykseen ja työväenluokan asemaan.

Ns. tiedelehdet tekevät merkityksellistä työtään julkaistesssaan tieteen uusimpia saavutuksia, mutta kaupallisuudessaan nämä lehdet myös usein menettävät kriittisyytensä ja sortuvat mainostamaan humpuukiteorioitakin. Lehdet ottavat ne kuin valmiina objektiivisena tieteellisenä totuutena ja sivuuttavat samalla kaikki entiset ja paljon painavammat teoriat.

Yksi tämän päivän humpuukiteorioista on Tiede-lehdessä 8/ 2005 esitelty peilisoluteoria, joka kuuluu sosiobiologiaksi nimettyjen teorioiden alakastiin. Näissä teorioissahan ihmisen käyttäytyminen vedetään loppujen lopuksi pelkästään geeneistä riippuvaksi ja ohitetaan kaikki muu yhteiskunnallinen vuorovaikutus. Niiden perimmäinen tarkoitus on selvä: yhteiskunnan luokkaerojen puolustaminen.

Tamperelainen diplomi-insinööri **Risto Koivula** on tutkinut vuosikymmeniä marxilaisuutta ja sitä kautta myös ihmisen käyttäytymisteorioita. Laajassa artikkelissaan hän ampuu alas peilisoluteorian. Artikkeli on laajuutensa takia jaettava kahtia. Nyt julkaisemme artikkelin alkuosan. Loppuosan julkaisemme Kansan äänen seuraavassa numerossa.

Toivotamme lukijoillemme hyvää joulua ja uutta vuotta kyseisen artikkelin ja kinkun sulattelun merkeissä.

”EUROTIEDE” TÄNÄÄN: PEILISOLUTEORIA (I)

“PEILISOLU” ON PSYKOLOGIASSA TURHA JA HARHAANJOHTAVA KÄSITE

Risto Koivula

Tiede 8/2005 –lehti kirjoittaa ihmisen aivokuoren oletetuista geneettisesti toiminnallisesti erikoistuneista neuroneista (hermosoluja) otsikolla ”Peilisolut auttavat ymmärtämään muita”.[1] Liekö koskaan väitetty missään muualla kuin ”peilisoluteoriassa”, että ´ymmärtäminen´ olisi solutason ilmiö. Kansan ääni on aikaisemmin käsitellyt ”peilisoluteoriaa” otsikolla ”Europuoskaritiedettä Suomen tieteen huippuyksikössä”.[2]

Vaikka Tiede-lehden artikkelissa jo mainitaankin ehdollistumisteoria, toisin kuin ainakaan suomalaisten ”peilisoluista” kirjoittaneiden aikaisemmissa esityksissä, niin uuden kirjoituksen perusteella ei näytä olevan aihetta tarkistaa tuolloin esittämääni tyrmäävää arviota peilisoluteorian järkevyydestä ja todenperäisyydestä.

Erityisistä ”peilisoluista” on tämän ”euroteorian” mukaan määritelmällisesti kyse, jos jokin aivokuoren alue osoittaa magneettikuvauksessa aktivoitumista sekä jotakin tiettyä toimintoa itse suoritettaessa että havaittaessa muiden suorittavan sitä.

Välittömästi herää ensinnäkin kysymys, mistä on ”päätetty”, että kyseessä olisi nimenomaan **solutason** ilmiö. ”Perusteluksi” ei kelpaa sellainen latteus, että ”aivot koostuvat neuroneista” (paitsi korkeintaan jonkin höpötiedelehden poliittisessa jutussa!), sillä neuronien välillä on myös rakenteita, ja erilaistumattomienkin neuronien keskinäiset tilapäisetkin kytkennät voivat kantaa vaikka kuinka monimutkaista informaatiota. Tieteessä EI saisi tehdä **perustelemattomia yleisyyttä rajoittavia** olettamuksia: silloin helposti osa koetulosten varteenotettavista mahdollisista selityksistä sivuutetaan perusteettomasti, jolloin tutkimus on väärin suoritettu.

Ilmeisesti ”peilisolu”-termin isä **Giacomo Rizzolatti** mittasi solutason ilmiöitä alun perin nobelisti ja Nobel-komitean puheenjohtaja Ragnar Granitin Helsingin yliopistossa

40-luvulla kehittämällä elektrodimenetelmällä havaitessaan kokeellisesti ”peilaamiseksi” tulkitsemansa ilmiön, joka sivumennen sanoen **ainakin muilta kuin sen ”solutason” osalta** on pilkulleen samanlainen kuin mitä vallitseva I.P.Pavlovin ehdollistumisteoriakin ennustaa, **ja ilman minkäänalisia ”peili-” tai muita erikoistuneita neuroneja ainakaan aivokuorella!**

Otaniemen kylmälaboratorion aivotutkimusyksikön magneettikuvaus ei menetelmänä ulotu solutasolle (ei erottele solu- ja niiden välisen tason ilmiöitä). Rizzolattin makakeilla suorittamia kokeita ei tuossa suhteessa ole myöskään pystytty toistamaan muilla lajeilla, eivätkä näiden kaikki pöytäkirjat ole edes ”sosiobiologistikirkon” napamiesten/naisten saatavilla.[8] ”Solutaso” onkin asetettu siellä ”omienkin” keskuudessa kyseenalaiseksi, samoin ns. tietoisuuden simulaatuoteoria, jonka mukaan ”tajunta tulisi peilisolusta” vähän niin kuin jokin molekyyliparvi…[8]

Vallitseva teoria ihmisen ja korkeampien eläinten psyyken biologisesta perustasta on Ivan Pavlovin ehdollistumisteoria.[5] Tämän teorian mukaan kuitenkin isojen aivojen kuoren cortexin pintakerros, jolla nuo magneettikuvattavatkin aktiviteetit tapahtuvat on geneettisesti erilaistumaton (joskin kokemuksellista tietä erikoistuva) horisontaalisesti homogeeninen kudos, joka yhdistelee ja muokkaa minkä tahansa aistimien välittämiä signaaleja ja muokkaa niiden pohjalta kuhunkin ympäristöön spesialisoituneita käyttäytymismalleja, ns. **ehdollisia refleksejä.**

Paitsi opittuja ehdollisia ihmisellä on geneettisiä **ehdottomia refleksejä**, jotka nekin on ensimmäisenä kokeelliselle luonnontieteelle kuvannut I.P.Pavlov, ja niistä hän sai myös lääketieteen Nobelin v. 1904. Ehdottomat refleksit sijaisevat aivokuoren alapuolisissa kerroksissa sekä elimissä, jotka aistimellisiin ärsykkeisiin reagoivat. Ne ovat ”alempaa hermotoimintaa” opittuun informatioon verrattuna, ja toimivat lähes aina tälle alisteisina varsinkin ihmisellä.

Ehdollisten refleksien neurofysiologinen mekanismi

Neuvostoliittolainen ”Psykologian sanakirja” (Psihologitsheskij slovarj) vuodelta 1983 määrittelee ehdollisutumismekanismin, koneiston joka toimii psyykkisten ilmiöiden pohjana, seuraavasti:[3]

KORKEIN HERMOTOIMINTA - neurofysiologiset prosessit, jotka tapahtuvat isojen aivojen kuorella ja välittömästi sen alapuolella olevassa kerroksessa, ja jotka ovat ihmisten ja eläinten psyykkisen toiminnan pohjana. K.h.t.:n prosessit ovat psyyken hermostollinen perusmekanismi, sen materiaalinen kasvualusta (substraatti).

K.h.t.:n peruskäsitteet ovat **tilapäinen** (vremennaja, temporary, eipysyvä) **yhteys** ja **ehdollinen refleksi**. Keskuhermoston kaikkien osien toiminta on **reflektorista** (refeleksiperustaista, **ehdottomat** ja **ehdolliset** refleksit).

Tehtäväitään K.h.t. on **signaalitoimintaa** ; k.h.t:n ansiosta organismi reagoi ehdollisiin ärsykkeisiin, jotka signaloivat ehdottomien ärsykkeiden ilmenemistä.

K.h.t. muodostuu kahdesta hermoprosessista ´ehdollistumisesta´ ja ´sammu(ttu)misesta´. Ehdollistumisprosessi perustuu uusien väliaikaisten yhteyksien ja ehdollisten käyttäytymisrefleksien synnylle. Mutta jos ehdottomat ärsykkeet evät vahvista ehdollista ärsykettä, ehdollinen refleksi alkaa sammua. Ehdollisten refleksien täsmentyminen ja sammuminen tapahtuvat negatiivisen ehdollistumisen prosessien, ”jarruttumisen” (tormozhenie), perustalla.

K.h.t. on **analyyttis–synteettistä** toimintaa. Isot aivot ovat ärsykkeiden eriyttämisen (ulkoisista fysikaalisista signaaleista, differentiaatio) ja näiden yhdistelemisen (integraatio) neuroanatominen perusta. K.h.t.:n ehdollisreflektoriset prosessit muodostavat ihmisen tiedostustoiminnan neurofysiologisen perustan, objektiivisen todellisuuden heijastamisen perustan tämän suhteiden ja yhteyksien kokonaisuutena.

K.h.t.:n peruslakeihin kuuluvat:

1) Uusien ehdollistuneiden yhteyksien muodostaminen kytkemällä neutraali ärsyke ehdottomaan.
2) Ehdollistuneiden yhteyksien sammuttaminen jättämällä kytkemättä ehdollinen ärsyke ehdottomaan.
3) Neurofysilogisten prosessien hajauttaminen ja tiivistäminen (irradiaatio ja konsentaatio)
4) Hermoprosessien keskinäinen induktio (toistensa aiheuttaminen)
5) Monimutkaisten dynaamisten refleksisysteemien muodostaminen, ns. dynaaminen stereotyyppi.

Väliaikaisten yhteyksien muodostumisen ja sammuttumisen neuroanatominen koneisto on isojen aivojen kuorikerros (cortex). Välittömästi sen alapuolisissa aivojen osissa sijaitsevat sellaisten tärkeimpien ehdottomien refleksien hermokeskukset, jotka muodostavat pohjan ehdollisten refleksien muodostumiselle. Välittömästi aivokuorenalaiset kerrokset turvaavat aivokuoren hermosolujen korkean aktivaatiotason luoden samalla välttämättömät edellytykset ehdollisten yhteyksien luomiselle ja erilaistumiselle. Tässä yhteydessä välittömästi aivokuorenalainen kerros toimii aivokuorelle alistettuna, sen kontrolloimana, joka viime-

mainittu stimuloi ja tukahduttaa (jarruttaa) sen aktiivisuuden nousua.

I h m i s e n korkeimman hermostollisen toiminnan laadullinen ero verrattuna eläimiin on seurausta siitä, että ihmisellä on tapahtunut psyykkisen toiminnan monimutkaistuminen, koska on ilmestynyt uudentyyppinen erikoinen ehdollinen ärsyke, nimittäin SANA. ”

Ehdollistumisen **biokemiallista** perustaa ei toistaiseksi varmuudella tunneta, mutta kokeet viittavat enemmän siihen, että se olisi solujenvälisten rakenteiden kuten ns. hermotuppiverkon kuin solun sisäisten kemikaalien kantama ilmiö.[6] Se on yksi neurofysiologian tärkeimmistä tutkimusongelmista ja verrattavissa tärkeydeltään geneettisen koodin kuvaamiseen. Vastavaa yksiselitteistä koodia kuin DNA tuskin kuitenkaan löytyy.

Ehdollisten refleksien järjestelmä ja tyypit

Itse **ehdollistuneen informaation** (ei siis sitä kannattelevan koneiston, ne ovat kaksi täysin eri asiaa!) perusyksikön **ehdollisen refleksin** ”Psykologian sanakirja” määrittelee seuraavasti:[3]

” EHDOLLINEN REFLEKSI - väliaikainen yhteys, joka muodostuu ja kehittyy ehdollisten ja ehdottomien ärsykkeiden yhteensattumisen ja yhteensaattamisen tietä.

Ehdollinen refleksi toteutuu aivojen ylimmissä osissa ja perustuu väliaikaisille yhteyksille, jotka ovat muodostuneet määrättyjen hermorakenteiden välille eläimen tai ihmisen yksilöllisessä kokemuksessa. Ehdolliset refleksit muodostuvat määrättyjen ehtojen vallitessa yksilön elinprosessissa.

Ehdottomat refleksit ovat periaatteessa yhdenmukaisia kaikilla lajin yksilöillä, mutta ehdolliset refleksit sen sijaan ovat äärettömän monimuotoisia. Perusehto ehdollisen refleksin muodostumiselle on indifferentin (”merkityksettömän”) ärsykkeen ajallinen yhteenkäyminen ehdottoman ärsykkeen kanssa (joka voi olla ainutkertainenkin, mutta useimmiten kuitenkin toistuva). Sen tuloksena indifferentti ärsyke alkaa aktivoida vastausreaktion, jollaista se ei aiemmin aiheuttanut. Esimerkiksi jos yhdistetään ajallisesti ääni- tai valomerkki ruoan antamiseen eläimelle, niin nämäkin alkavat aktivoida syömisreaktion (syljenerityksen, jouksun ruokintapaikalle jne) jota ne ilman tuota ajallista yhteenkämistä eivät missään tapuksessa olisi aiheuttaneet. Ehdollisten refleksien luonteenomainen piirre on niiden ajallinen, ”tilapäinen” (epäpysyvä) luonne. Jos ehdollisen refleksin perusmuodostumisehdot lakkaavat olemasta voimassa eikä ehdoton ärsyke enää vahvistakaan ehdollista, niin tilapäinen yhteys taantuu, ”jarruttuu”, ja ehdollinen refleksi siis alkaa sammua. ”

” Ehdolliset refleksit muodostuvat kaikkien ehdottomien refleksien perustalta, ja ehdollisiksi ärsykkeiksi saattavat muodostua mitä moninaisimmat ulkoisen ja sisäisen ympäristön vaikuttajat, niin äärimmäisen yksinkertaiset kuin kuin mitä mutkikkaimmatkin samanaikaiset ja peräkkäiset ilmiökompleksit. Uudet ehdolliset refleksit muodostuvat edelleen aikaisemmin muodostuneiden ja yksinkertaistuneiden ehdollisten refleksien perustalle (ensimmäisen, toisen, kolmannen jne. kertaluvun ehdolliset refleksit).

…Tätä ilmiötä nimitetään ehdollisten refleksien **kytkeytymiseksi** (ketjuttumiseksi, verkottumiseksi) .

Nykyisin erotetaan **klassiset ja instrumentaaliset** ehdolliset refleksit. Klassisia sanotaan edelleen ensimmäisen tyypin ehdollisiksi reflekseiksi ja instrumentaalisia toisen tyypin sellaisiksi, tai operanttireflekseiksi (am., RK). Klassisissa ehdollisissa reflekseissä, jotka ensimmäisenä kuvasi ja joita tutki I.P.Pavlovin koulukunta, vastausreaktio toistaa, herättää, ehdottoman kytkennän aiheuttaman ehdottoman reaktion.

Instrumentaalisten ehdollisten refleksien muodostamisessa, työstämisessä ihminen tai eläin suorittamaan määrättyjä toimintoja, jotka joko saavat vahvistusta (ruoka, seksi tmv.) tai vapauttavat kivulaiden, vahingoittavien jne. (ns. aversiivisten) tekijöiden vaikutukselta. Esimerkiksi, vastauksena johonkin signaaliin (tai tilanteeseen, jossa opetus on tapahtunut) eläin painaa jotakin vipua, saadakseen ruokaa tai päästäkseen pois häkistä, jonka lattian kautta kulkee sähkövirta. Kuten esimerkikstä nähdään, eläimen suorittama liikereaktio ehdollistetuun signaaliin (vivun painaminen), ja vahvistavan tekijän aiheuttama reaktio (syljeneritys ja ruoan syöminen, rauhaton liikehdintä ja käpälien varominen), eivät ole yhdenmukaiset. Ehdollistettu liikereaktio esiintyy näissä esimerkeissä **välineenä**, instrumenttina, vahvistuksen saamiselle. (Tästä nimitys instrumentaalinen ehdollinen refleksi). ”

Ehdollistumisteorian mukaan siis aivokuoren pinnalla risteilevät toistuvat ohimenevät yhteydet ”materialisoituvat” välittömästi aivokuoren pinnan alaiseen kerrokseen ko. yhteyden korostuneena taipumuksena aktivoitua joidenkin muiden, signaloivien yhteyksien aktivoituessa, ja nämä suhteellisesti aivokuoren pinnan alaiseen kerrokseen ”piirtyneet” yhteydet muodostavat **niin klassisten kuin operandis-instrumentaalistenkin** ehdollisten refleksien neurofysiologisen perustan, ”mielen mentaalisen olomuodon”. Kyseessä ei siis todellakaan ole mikään ”non-mentalistinen” teoria, edes siinä mielessä, että käyttäytymismallit olisivat jossakin muualla kuin aivokuorella! Siellä muualla, eri paikoissa, ovat nimenomaan ehdottomat geneettiset yhteydet!

Peilisoluteoreetikkojen nykyisestä käsityksestä peilisoluteorian ja ehdollistumisteorian keskinäisestä suhteesta artikkeli lainaa kahta vähemmän esillä ollutta tutkijaa:

” - Toisten ymmärtäminen todella vaikuttaa niin yksinkertaiselta, että asiaa on vaikea uskoa. Ei tässä silti ole mitään mystistä. Periaatteessa tämä on klassista ehdollistumista, Christian Keysers sanoo.

– Käyttäytyminen on valtaosin liikkeitä, eleitä ja ilmeitä, ja ihminen oppii ihmisen tavoille sosiaalisessa kanssakäymisessä ja paljolti muita matkimalla. Jäljittely, joka alkaa lähes heti syntymän jälkeen, valmentaa aivot tuntemaan ja tunnistamaan niin omia kuin toisten olotiloja, Marco Iacoboni täydentää. ” [1]

Tähän on heti todettava, että aivan varmasti **osa** aivokuvantamisessa ilmenevistä aivokuoren pinnan alueiden aktivoitumisista todellakin liittyy nimenomaan **klassisiin** ehdollisiin reflekseihin, jotka ovat **ehdollisten ja ehdottomien refleksien välimuoto** siten, että refleksin ärsykeosa on ehdollinen, mutta reaktioosa ehdoton. Nimitys johtuu historiallisista syistä, ja ehkä myös siitä, että noita alkeellisempia refleksejä tarvitaan kehittyneempien, ”puhtaampien” operandisten ehdollisten refleksien muodostamisessa. Ehdollinen refleksi on **yksi psyykkinen entiteetti, yhteys on nimenomaan aivokuoren erikoistumattomuudesta johtuen oletuksellisesti aina kohden suuntainen:** paitsi että ärsyke aktivoireaktion, myös reaktio ja sellaisten havaitseminenkin tuo mieleen siihen liittyvät ärsykkeet. Neurofysilogiassa puhutaan erityisestä **refleksikaaresta**, joka aktivoituu kokonaisuutena refelksin toiminnan fysiologisena ilmentymänä. Muuten se ei ole refleksi lainkaan, vaan kaksi eri ilmiötä!

Itse asiassa nuo yhteydet ovat aivan olennainen asia, kun jotakin **havaitsemme**, oli se sitten toisten toimintaa tai jotakin muuta, sillä juuri noiden yhteyksien avulla aivot kokoavat erillisistä signaaliperustaisista **aistimuksista** todellisuuden kohteita kokonaisuuksina heijastavia **havaintoja** sekä **mielikuvia** joista kokemusmaailmamme muodostuu.

Edellä esitetyn valossa on pidetty sata vuotta ilman muuta selvänä, että kiinnittäessämme huomiomme vaikkapa jonkun tarttumiseen johonkin esineeseen peukalo-etusormiotteella meidän oma vastavaa toimintoa ohjaava aivoyhteytemme aktivoituu, ja toimii mukana havainnossa. Eikä siihen **ehdollistumisteoriassa** tarvita ensimmäistäkään spesialisoitunutta ”peilisolua”, kun taas peilisoluteoria ei kuitenkaan pärjää ilman ehdollistumista! Tieteenfilosofinen ns. **”Occamin partaveitsi”** –periaate määräisi tällöin pysyttäytymään ehdollistumisteoreettisessa selittämisessä (vähintäänkin kunnes ilmenisi jotakin, mitä se ei kerta kaikiaan selitä!) Avoin kysymys on lähinnä ollut, että mikä on tuollaisten aktivoitumisten voimakkuuksien suhde a) todella toimittaessa itse tai b) vain ajateltaessa toimintaa tai havoinnoitaessa toisten toimintaa (jotka jälkimmäiset ovat hyvin lähellä toisiaan prosesseina). Rizzolattin ja Harin tulokset näyttäisivätkin vain osoittavan, tuon aktivoitumisen voimakkuus on aivan samaa luokkaa, ja se, johtaako aktivoituminen omaan toimitaan riippuu muista tekijöistä kuin aktivoitumisen voimakkuudesta! Mitä kaikkea muuta tuo prosessi aktivoi, se voi riippua paitsi subjektin aikomuksista myös mm. ehdollistumishistoriasta.

”Ihmisen pelisoluteorian” määrittelevässä Rizzolattin työkaverin Vittorio Gallesen ja amerikkalaisen metafysiikan professorin (suomeksi: ammattimaisen dialektiikanvastustajan) Alvin Godmaannin artikkelissa[4] kiellelletään ehdottomasti nimenomaan instrumentaaliten/operandisten ehdollisten refleksien olemassaolo. (Herääkin kysymys, miksi ”peilisolun” käsitteen isä ei ole osallistunut tuon ”tieteet mullistavan” hengentuotteen laadintaan. Varmastikaan ei ole ollut kyse siitä, etteikö olisi pyydetty se on ruvennut tuottamaan rahaa ja ”tieteellisiä” yhteyksiä…) Trikki on sellainen, että operandiehdollistuminen katsotaan kuuluvan kategoriaan ”non-mentalist alternatives”, eli että **operandi/instrumentaaliehdollistuneella refleksillä ei saisi olla minkäänlaista neurofysiologista ilmenemismuotoa**, mikä on täydellisen järjetön vaatimus (koska kaikella informaatiolla on jokin ns. materiaalinen kantaja!). ”Mentaalinen” ja ”neurofysiologinen” ovat heidän aksiomatiikassaan ”synonyymeja”, koska he ”eivät tunnusta” heijastusteoriaa (jossa oelnnaista voiolla aivofysiologian kannalta esimerkiksi, että minkä aistiuksen aiheuttamaa jokin aivofysiologinen prosessi matkii. Gallesen ja Goldmannin artikkeli onkin täyttä kusetusta, mutta siihen on viitattu ”peilisoluväitöskirjoissa” kuin kiistämättömään tieteelliseen todistuasaineistoon.

Nyt voimme tarkentaa, mitä tarkoittaa Keysersin ja Iacobonin idea ”peilisoluista klassisena ehdollistumisena”, eli klassisen ehdollisen refleksin neurofysilogisena ilmentymänä:

Se tarkoittaa sitä, että erilaiset **toiminnot,** joilla on ”peilialue”, esimerkiksi sormen koukistaminen, muka ovat **geneettisesti määryätyneitä**. Tuo toiminto sitten havaitaan sekä itsellä että muilla ja todetaan ”samaksi”. Toiminnan mielikuva itse kullakin viittaa ennen kaikkea omaan ko. toimintaan, mutta koska nuo (”alkeis”?)toiminnot ovat eri henkilöillä muka ”keenistä” osapuilleen samoja, niin ihmiset muka tietäisivät toiminnan perusteella myös erittäin luotettavasti, mitä muut ajattelevat, tai miltä heistä tuntuu. Ehdollistuminen ja oppiminen tunnustetaan sanoissa, mutta funktionaalisesti (ja myös evolutionaarisesti vaikuttavana olennaisena ”ympäristötekijänä” organismille) niiden olemassolo ja vaikutus kielletään niin kuin ennenkin. ”Kaikki tulee keenistä”, hokevat ”peilisoluteoreetikot” yhä, vain hieman toisin sanoin.

Suunnattoman paljon yksinkertaisempaa ja monissa tapauksissa ainoa mahdollisuus on olettaa, että toimintamme varsinaisena perustana (ja myös korkeimpien nisäkkäiden ja lintujen toiminnan perustana, ja myös ihmisen kielen representoitumisen mekanismina) toimivat **instrumentaaliset** eivätkä klassiset ehdolliset refleksit!

Esimerkiksi nuo tarttumarefleksit ovat aivan varmasti juuri niitä, ja ihmisellä ne ovat lisäksi kielellisajatuksellisesti muokattuja, mikä ilmenee aivojen ns. Brocan kielialueen aktivoitumisena ihmisen niitä niin suorittaessa kuin havainnoidessakin!

”Peilisoluteoria” on katsottava nykyisellään kuuluvaksi ”evoluutiopsykologisten” eli ”sosiobiologisten” teorioiden ryhmään, joihin sisältyy väärä ja älytön olettamus ”geenistä tulevasta ajattelusta”. Kyseiset teoriat ovat nostaneet nyttemmin vihaisen vastarintaliikkeen myös ”porvarillisen tieteen” piirissä lännessä. Sen piiristä mainittakoon englantilainen professori Yehouda Harpaz, joka lähteessä 7 keskustelee aiheesta suomalaisella keskustelufoorumilla.

Lehtemme seuraavassa numerossa pyrimme tarkastelemaan paremmin ihmisen ns. korkeampien psyykkisten toimintojen kuten tietoisuuden, ajattelun, tahdon, tunteiden jne. tulkintoja toisaalta vallitsevan ja toisaalta ”peilisoluteorian” pohjalta. Ehkä myös asian poliittisia kytkentöjä.

1. http://www.tiede.fi/arkisto/artikkeli.php?id=579&vl=2005

2. http://www.euvkr.com/5-2004.html

3. http://www.vapaa-ajattelijat.fi/keskustelu/read.php?5,14549

4. http://www.anticipation.info/texte/gallese2/Gallese&Goldman.pd

5. http://psychclassics.yorku.ca/Pavlov/

6. http://keskustelu.skepsis.fi/html/KeskusteluViesti.asp?ViestiID=100343

7. http://www.nakokulma.net/keskustelu/index.php?topic=8999.0

8. http://www.nakokulma.net/keskustelu/index.php?topic=7762.0

Keskustelutilaisuus "Kommunistinen liike tänään"

Helsinkiin Hermannin kerholle oli marraskuun 24. kutsuttu Kommunistien Hermanni-Vallilan osaston kokouksen yhteyteen keskustelutilaisuus aiheesta ”Kommunistinen liike tänään”. Paikalle olikin saapunut keskeinen osa Kansan äänen eri järjestöjen aktiiveja ja lehteen säännöllisesti kirjoittavia, jotka saivat kuullakseen kolme lyhyttä alustusta, joiden jälkeen käytiin vilkas ja mielenkiintoinen keskustelu.

Vappumarsseilla Suomessa nähdään ainakin neljää sorttia kommunisteja. SKP, KTP, Kommunistien Liitto ja Sosialistiliitto kulkevat omien tunnustensa takana. Yhteistyö on löydettävissä, mutta ainakaan vielä ei ole löydetty sellaista yhteistä teemaa, joka toisi nämä saman pöydän ääreen.

Tilaisuudessa alustavat puheenvuorot käyttivät **Reijo Katajaranta** aiheenaan suomalainen kommunistinen liike, **Matti Laitisen** aiheena oli Latinalaisen Amerikan tilanne ja **Heikki Männikkö** selvitti, minkälaisen käsityksen hän oli saanut eri maiden puolueiden tilanteesta monilla tapaamisillaan eri maiden puolueiden edustajien kanssa. Samoin hän puhui juche-aatteen ja marxismi-leninismin välisestä suhteesta, josta aiheesta piti alun perin puhua ”Jucha” Kieksi, mutta joka ei ollut työmatkansa vuoksi päässyt paikalle.

Reijo Katajaranta suomalaisen kommunistisen liikkeen aatteellisesta tilanteesta: Kun lähdetään arvioimaan kommunistisen liikkeen aatteellista tilaa, pitää ensiksi paaluttaa se, minkä pitäisi olla kommunistisen liikkeen aatteellinen perusta. Sehän on yhdellä käsitteellä ilmaistuna marxismi-leninismi. Mielestäni marxismi-leninismin kaikkein sisin ydin on dialektinen materialismi, koska siitä on kaikki muu johdettu, niin historiallinen materialismi, kansantaloustiede kuin tieteellinen sosialismi – ja juuri tässä järjestyksessähän marxilainen teoria on syntynytkin.

Dialektisen ja historiallisen materialismin lähtökohtana on tutkia objektiivisesti olemassa olevaa materiaalista maailmaa ja yhteiskuntaa, joka heijastuu tajunnassamme, mutta joka on olemassa meidän tajunnastamme riippumatta. Kapitalismin kannalta marxilaisuus on työväenliikkeen se ”myrkkyhammas”, jonka kapitalistit ehdottomasti haluavat poistaa.

Jo tässä törmätään ensimmäiseen ideologisen sodankäynnin suureen seinään. Porvarillinen ideologia – varsinkaan Bushin ideologia - ei tunnusta olemassa olevaksi mitään objektiivista totuutta maailmasta. Heidän mukaansa on vain subjektiivisia totuuksia, ja sitten se subjektiivinen totuus, joka pääsee vallalle, olkoon ns. vallitseva totuus. Eli se, jolla on eniten rahaa ja tiedotusvälineitä käytettävissään, joka toistaa omaa totuuttaan kaikkein ahkerimmin tiedotusvälineissä, saa ennen pitkää myös oman subjektiivisen totuutensa läpi ns. vallitsevaksi totuudeksi.

Ennen kaikkea dialektinen ja historiallinen materialismi on metodi luonnon, yhteiskunnan ja ajattelun kehityksen kaikkein yleisimpien lainalaisuuksien tutkimiseksi. Se ei ollenkaan aina anna konkreettista vastausta konkreettiseen kysymykseen. Se tarvitsee ehdottomasti rinnalleen erityistieteitä ja ajankohtaisen yhteiskunnallisen tilanteen tutkimista.

Hyökkäykset marxilaisuutta vastaan ovat tapahtuneet kahdelta suunnalta. Ensinnäkin työväenliikkeen sisältä: Tästä esimerkki on jo sadan vuoden takainen bernsteinilainen ja kautskylainen revisionismi, joka yritti muuttaa koko marxilaisen teorian selittämällä marxilaisuuden kaikki keskeiset käsitteet uudelleen. Tästä teoreettisesta hairahduksesta meillä on edelleenkin jäänteenä oikeistososialidemokratia.

Toinen hyökkäys marxismia vastaan tapahtuu ulkoapäin porvariston hyökkäyksinä ja sopeutumina marxilaiseen teoriaan. Heti Pääoman I osan ilmestymisen jälkeen porvarillisen kansantaloustieteen oli muutettava kokonaisuudessaan. Tapahtui siirtymä ns. mikrokansantaloustieteisiin. Mikrokansantalous tutkii kansantaloutta pääasiassa yritystalouden kannalta, esimerkkinä erilaiset rajahyötyteoriat. Siinä tyypillinen ongelma on, minkälaisella hinnoittelulla saadaan tavarasta suurin voitto.

Myös yhteiskuntatieteissä tapahtui Marxin jälkeen muutos. Voitaneen puhua kansantaloustieteeseen verraten mikroyhteiskuntatieteestä. Nykyinen yliopistoihin pesiytynyt sosiologia on tätä. Se tutkii yksittäisiä yhteiskunnallisia erityiskysymyksiä, mutta erillään marxismista ja päinvastoin varoo menemästä perimmäisiin kysymyksiin kuten kapitalismin arvosteluun ja yhteiskunnan valtarakenteisiin.

Miten sosiologia sitten haluaa ansaita asemansa tieteellisenä tutkimuksena, jos siltä puuttuu vankka marxilaisen teorian perusta ja kun se ei kuitenkaan halua tutkia asioita pohjiaan myöten. Sosiologialla on tietenkin omat yliopistoissa hyväksytyt tieteelliset metodinsa. Sen täytyy kaiken tieteen mukaisesti pitäytyä todettuihin faktoihin ja se voi tehdä niistä esim. tilastollisia johtopäätöksiä. Tämä kaikki sopii vallalla olevaan positivistiseen käsitykseen tieteestä. Mutta onko se riittävästi? Mielestäni ei, koska siltä edelleenkin puuttuu lähtökohtana yhtenäinen käsitys objektiivisesti olemassa olevasta maailmasta, sen tiedostamisen ja siihen vaikuttamisen mahdollisuudesta, joka taas on marxilaisuudessa keskeisenä lähtökohtana. Sosiologian muuttuminen tieteeksi tapahtuu yliopistojen tiedeyhteisön sisällä siten, että mahdollisimman monen tutkijan kirjoituksista otetaan lainauksia. **Sosiologit ovat siis kuin suuri kottaraisparvi, joka tiiviinä ryhmänä pysyen muuttaa alituiseen suuntaansa erilaisten uusien trendien mukaan.**

Sosiologialla kuitenkin voisi olla – ja parhaimmillaan onkin – olennaisen tärkeä merkitys, jos se toimisi tiiviisti marxilaisuuden rinnalla juuri sinä konkreettisena erityistieteenä, jota marxilaisuus välttämättä rinnalleen tarvitsee.

Nyt vasta näiden kaikkien mittatikkujen asettelun jälkeen voidaan arvioida, mikä on suomalaisen kommunistisen liikkeen tila. Miten suomalainen kommunistinen liike tänään suhtautuu näihin kysymyksiin?

SKP:n osalta on sanottava, että tietenkin se on pitkään altistunut kommunistisessa liikkeessä vaikuttaneelle revisionismille. Vielä pahempaa SKP:n nykyjohdon kannalta on, että se on korvannut tai pyrkii korvaamaan dialektisen ja historiallisen materialismin sekä Pääoman kaikenlaisella yliopistososiologialla yhtenä esimerkkinä yhteiskunnan luokkaluonteen korvaaminen erilaisilla sosiaalisilla kerrostumilla.

Matti Laitinen puhui Etelä – Amerikan vasemmistopuolueista:

Etelä-Amerikan kuudelle eturintaman valtiolle - Argentiinalle, Brasilialle, Bolivialle, Ecuadorille, Uruguaylle ja Venezuelalle - on ominaista se köyhyysongelma, jättiläismäinen ulkomaanvelka, alkuperäiskansojen heikko asema, mittavat luonnonvarat ja poliittisen eliitin korruptoituneisuus sekä taloudellisen vallan keskittyminen pienelle eurooppalaisperäiselle etniselle eliitille. Näistä maista Argentiinassa Uruguayssa ja Brasiliassa ovat väestön enemmistönä eurooppalaisten jälkeläiset. Näiden kuuden maan vasemmistovoimia yhdistää uusliberalismin ja globalisaation vastainen taistelu. Lisäksi kaikkialle tunkeutuva katolilaisuus kietoutuu myös marxilaisuuteen vapautuksen teologiassa. Uskonnon merkitys on niin suuri, että se on huomioitava myös politiikan teossa.

USA:n maailmanvalloitus ei ole sujunut Latinalaisessa Amerikassa kitkattomasti, vaan se on kohdannut voimakasta vastarintaa. USA:n suunnitelman Amerikoiden vapaakauppa-alueen (FTAA) perustamiseksi mantereelle on ainakin toistaiseksi epäonnistunut pahasti. Sille on perustettu Kuuban ja Venezuelan toimesta jopa varteen otettava vaihtoehto ALBA (Bolivaarinen vaihtoehto Amerikoille).

Trotskilaisilla ja anarkistisilla traditioilla on ollut myös oma vahva jalansijansa Latinalaisessa Amerikassa. Nykyisin tämän sosialistisen opin kannattajia löytyy paljon Argentiinasta, Brasiliasta ja Chilestä. Trotskilaisten IV Internationaali perustettiin uudelleen v. 2004 Buenos Airesissa.

Vallankumouksen suorittamistavasta ja siihen liittyvistä muista taktisista kysymyksistä on aina ollut kahdenlaisia näkemyksiä - aseellinen vaiko rauhanomainen tie. Latinalainen Amerikka on pursunut vuosikymmeniä erilaisia vasemmistolaisia sissiliikkeitä, kaupunkisissejä ja kansan vapautusarmeijoita. Toisaalta rauhanomaista tietäkin on edetty. Kommunistiset puolueet ovat joko toimineet gerillaliikkeissä tai irtisanoutuneet niistä niiden väitetyn äärivasemmistolaisuuden vuoksi.

Nykyisin Kuuban saavutukset ovat saaneet aivan uuden merkityksen. Venezuelan tapahtumat osoittavat, että pahimmasta järkytyksestä on jo kuitenkin selvitty ja että vallankumous on edelleen aktuellia koko pallonpuoliskolla.

Poliittisen ilmapiirin yksi parhaimmista mittareista Latinalaisessa Amerikassa on valtioiden suhtautuminen sosialistista Kuubaa kohtaan. Kuuban kommunistinen puolue on Latinalaisen Amerikan suurin ja vaikutusvaltaisin kommunistinen puolue - tien näyttäjä. Puolue perustettiin uudelleen vallankumouksen voiton jälkeen v. 1965. Siihen kuului v. 1997 jo 780 000 jäsentä.

Kuuba on tiivistänyt viime vuosien aikana merkittävästi suhteitaan muun Latinalaisen Amerikan kanssa, erityisesti Venezuelan ja Brasilian kanssa.

Matti Laitinen selvitti alustuksessaa yksityiskohtaisesti useimpien Etelä-Amerikan maiden vasemmistolaisten puolueiden tilannetta. Tätä osaa emme lehdessämme nyt tilan puutteen vuoksi julkaise. Alustus kokonaisuudessaan on löydettävissä internetistä osoitteesta http.//www.euvkr.com/E-AM-vasemmisto.html

Haaste Suomen kansalle!

Meillä on pelottava ongelma. Meillä ei ole tarpeeksi sairaanhoitajia. Heitä, joiden käsiin annamme rakkaittemme terveyden, jopa hengen, viedessämme heidät terveyskeskukseen tai sairaalaan. Oma terveytemmekin on välillä heidän käsissään.

Miksikö sairaanhoitajista on pula? Nuoret eivät ole kiinnostuneita huonosti palkatusta hoitajan ammatista ja koulutetut valmiit hoitajat ovat halukkaita lähtemään ulkomaille paremmin palkattuihin hoitotöihin. Miksi raataa pätkätöissä huonolla palkalla, kun muualla arvostetaan osaamistasi? Ja kyllä minä haluan, että sairaanhoitaja, joka hoitaa sairasta lastani tai äitiäni, tai itseäni, ei mielessään tuskaile, miten saa rahat riittämään loppukuuksi.

Ainoa lääke on nostaa hoitajien palkat. Kun hoitaja saa koulutustaan ja työn vastuuta vastaavaa palkkaa, hän voi hyvin, ja tällöin myös vanhukset, sairaat ja hoidettavat saavat hyvän hoidon. Haastankin JOKAISEN Suomalaisen antamaan nimensä adressiin, jossa vaadimme hoitajien palkojen korotusta. Keräys päättyy 15.4.2006 jolloin viemme adressin sosiaali- ja terveysministerille. Näin me saamme Suomeen motivoituneita, koulutettuja hoitajia ja voimme vaikuttaa omaistemme, lähimmäisemme ja omaan hyvään hoitoon kun sitä tarvitsemme. Tämä koskee meitä jokaista.

Tulkaa mukaan keräämään nimiä!

Käy tekemässä oma sähköinen allekirjoituksesi internetissä osoitteessa http://www.tarjatallqvist.com/vetoomus/vetoomus.php

Kommunismista ja sen teoreettisesta perustelusta

Heikki Männikkö

Kommunismin airueet

Kommunistinen yhteiskunta ei ole Marxin ja Engelsin keksintö. Jo proletariaatin edeltäjät 1500-1600 luvuilla esittivät utooppisia kommunistisia näkemyksiä. Heihin lukeutuivat monien muiden ohella mm. Saksan talonpoikaiskapinoita 1500-luvulla johtanut Thomas Münzer sekä Ranskan suuren vallankumouksen aikana vaikuttanut Babeuf. Näiden työväenluokkaa edeltävien kumouksellisten liikkeiden piirissä kehittyivät kypsymättömät teoriat, ihanteellisen yhteiskunnan utooppiset kuvaukset.

Utopistisosialistit

Ranskan vallankumous edisti tavattomasti yhteiskuntaa koskevaa ajattelua. Heti vallankumouksen jälkeen 1700-1800- lukujen vaihteessa ilmestyivät utopistisosialistit kuten ranskalaiset **Claude Henri Saint-Simon** (1760-1825), **Charles Fourie**r (1772-1837) ja englantilainen **Robert Owen** sekä monet muut, jotka puuttuivat näihin kysymyksiin. Näiden utopistisosialistien historialliseksi ansioksi voidaan katsoa se, että he - kylläkin vääristä idealistisista asenteista lähtien - yrittivät todistaa mahdolliseksi ja tarkoituksenmukaiseksi siirtymisen kapitalismista sellaiseen yhteiskuntaan, joka pohjautuu yhteiskunnalliseen omaisuuteen ja kollektiiviseen työhön ja jonka ansiosta päästään kurjuudesta ja kaikki voivat tyydyttää järkevät tarpeensa.

Marx ja Engels nostivat ajatuksen kommunismista tieteelliselle perustalle

Ranskan vallankumouksen yhteydessä syntynyt ajatus kommunistisesta yhteiskunnasta oli 1800-luvulle tultaessa levinnyt hyvin laajalle. Tieteelliselle perustalle sen siirsivät Marx ja Engels. He kumpikin siirtyivät vuosina 1842-43 materialismin ja kommunismin kannalle. Vuodesta 1844 alkoi heidän yhteistyönsä ja vuosina 1844-1846 he kirjoittivat kaksi teosta: **Pyhä perhe** ja **Saksalainen ideologia**, joissa he esittivät idealismin vastapainoksi uuden dialektis- materialistisen maailmankatsomuksen. Kommunistien Liitolle Marx ja Engels kirjoittivat ohjelman, joka julkaistiin **"Kommunistisen Puolueen Manifesti"** nimellä tammikuussa 1948. Siinä esitettiin selväpiirteisesti ensimmäisen kerran johdonmukainen dialektinen materialismi ja työväenluokan maailmanhistoriallinen tehtävä kommunistisen yhteiskunnan rakentamisesta.

Marx ja Engels kommunistisesta yhteiskunnasta

Vuonna 1875 kirjoittamassaan kirjoituksessa **"Gothan ohjelman arvostelua"** Marx osoitti kommunistisen yhteiskunnan kehityksen jakaantuvan kahteen vaiheeseen. Sen alemmassa vaiheessa kommunistisessa yhteiskunnassa säilyvät pitkään kapitalismilta peritytongelmat. Marx erittelee sen, mitä voitaisiin nimittää kommunismin taloudellisen kypsyyden asteiksi. Ensimmäisellä asteellaan kommunismi ei voi olla taloudellisesti täysin kypsä kapitalismin perinteistä ja jäljistä. Kommunismin korkeammasta vaiheesta Gothan ohjelman arvostelussa Marx toteaa, että ***"sen jälkeen kun on tullut loppu yksilön orjuuttavasta alistamisesta työnjakoon ja samalla myös henkisen ja ruumiillisen työn vastakohtaisuudesta; kun työ ei ole enää vain toimeentulokeino, vaan siitä on tullut ensimmäinen elämäntarve; sen jälkeen kun rinnan yksilöiden kaikinpuolisen kehityksen kanssa ovat kasvaneet myös tuotantovoimat ja kun yhteiskunnallisen rikkauden kaikki lähteet pulppuavat täydellä voimalla- vasta silloin voidaan astua lopullisesti ahtaan porvarillisen oikeuspiirin ulkopuolelle ja yhteiskunta voi kirjata lippuunsa: Jokainen kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan".***

Lenin Kommunistisesta yhteiskunnasta

Lenin hyväksyi täydellisesti Marxin ja Engelsin katsomukset kommunistisesta yhteiskunnasta. Neuvostovallan rakentamisen tehtävät veivät luonnollisesti valtaosan hänen huomiostaan ja niinpä kommunismista puhuessaan hän yleensä käsitteli kommunistisen yhteiskunnan alemman vaiheen tehtäviä. Niinpä alkusyksystä 1917 kirjoittamassaan kirjassa "Valtio ja vallankumous" –hän toteaa: "Poliittisesti ero kommunismin ensimmäisen eli alemman ja korkeamman vaiheen välillä tulee ajan oloon todennäköisesti valtavan suureksi, mutta nyt kapitalismin aikana olisi sen julistaminen naurettavaa ja etualalle sen saattaisivat työntää korkeintaan vain jotkut anarkistit". Mutta tavoite Leninillä oli asetettu täydelliseen kommunismiin. Artikkelissaan "proletariaatin tehtävät vallankumouksessamme" hän toteaa: ""Ihmiskunta voi siirtyä kapitalismista välittömästi vain sosialismiin, so. tuotantovälineiden yhteiseen omistukseen ja tuotteiden jakamiseen kunkin suorittaman työn mukaan. Puolueemme katsoo pidemmälle: sosialismi tulee kiertämättömästi kasvamaan vähitellen kommunismiksi, jonka lippuun on kirjoitettu: "jokaiselta kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeidensa mukaan"".

Kommunistisen yhteiskunnan ensimmäisen vaiheen kokemukset

Lokakuun vallankumouksen voiton jälkeen Neuvostoliitossa kehitettiin menestyksellisesti kommunistisen yhteiskunnan ensimmäistä vaihetta, sosialismia (katso Kansan äänen numerot 1-5/2005). Neuvostoliitosta kehittyi tieteen, teollisuuden ja maatalouden suurvalta, josta kaikilla mittareilla mitattuna muodostui USA:n jälkeen toinen suurvalta maailmassa. Samaten sosialismia kehitettiin menestyksellisesti toisen maailmansodan jälkeen sosialismin tielle lähteneissä Euroopan ja Aasian valtioissa sekä Kuubassa. Neuvostoliitossa kuin muissakin sosialismia rakentaneissa valtioissa toteutettiin ilmainen koulutus- ja terveydenhoitojärjestelmä, laaja asuntojen rakennusohjelma, kulttuurista tehtiin koko kansan omaisuutta, työttömyys poistettiin ja ihmisten laajaa hyvinvointia kehitettiin. Kolmasosa maailman kansoista rakensi kommunistisen yhteiskunnan ensimmäistä vaihetta aina 1980- luvun loppupuolelle saakka.

Käsitykset kommunistisesta yhteiskunnasta 1960-1980- luvuilla

Neuvostoliitossa ilmestyneistä filosofian oppikirjoista käännettiin suomen kielelle mm. **"Marxismin leninismin perusteet"** (1960), "**Marxilaisen filosofian perusteet**" (1964) ja **"Marxilais-leniniläisen filosofian perusteet"** (1970- luvulla). näissä kaikissa kommunismista esitettiin sama ajatus, kuin v. 1976 ilmestyneessä **Viktor Afanasjevin** teoksessa "Filosofian alkeet", joka sanoo kommunistisesta yhteiskunnasta: "Kommunistiselle yhteiskunnalle ovat ennen muuta ominaiset jatkuvasti kehittyvän tuotannon erittäin korkea taso ja ennen näkemättömän korkea työn tuottavuus, jotka nopea tieteellis- tekninen edistys saa aikaan. Kommunismissa saavutetaan talouden suunnitelmallisen järjestämisen korkein vaihe sekä turvataan aineellisten ja luonnonvarojen mahdollisimman tarkoituksenmukainen ja järkevä käyttö. Varustamalla ihmiset mitä täydellisimmällä ja tehokkaimmalla tekniikalla kommunismi lisää tavattomasti ihmisten valtaa luontoon nähden ja suo hänelle mahdollisuuden hallita yhä laajemmin luonnon alkuvoimia ja käyttää niitä etujensa mukaisesti.

Miten näitä 60-80 lukujen näkemyksiä tulisi arvioida?

Meillä Suomen kommunisteilla on käytössä tunnus "Voittoisa työväenliike tukeutuu sosialismiin". Tämä merkitsee sitä, että sosialistinen päämäärä tukee parhaiten työläisten jokapäiväistä taistelua. Pelkkä taloudellinen motivaatio ei voi innostaa pitkäjänteiseen taisteluun. Tätä teesiä vasten voi vain ihmetellä sitä, että Neuvostoliitossa ei juuri ollenkaan paneuduttu marxismi- leninismin perustalta kommunismin kehittyneen vaiheen filosofiseen ja taloudelliseen tutkimiseen: 1) Ei selvitetty sitä voidaanko kommunismi toteuttaa yhdessä valtiossa. 2) Ei selvitetty mikä kommunistisen yhteiskunnan korkeammassa vaiheessa tulee olemaan yhteiskuntakehityksen liikkeellepaneva voima, kun se luokkayhteiskunnasta poiketen ei ole enää luokkataistelu. 3) Lähdetään olettamuksesta, että päätavoite on tuottaa ihmiselle hyvinvointia ja hallita tämän saavuttamiseksi luontoa. Muita tehtäviä kommunismille ei aseteta. 4) Jää kuva, että ihminen on olemassa vain itseään varten. Ei esitetä kysymystä mikä on ihmisen olemisen merkitys. 5) Toistetaan marxin ja Engelsin teesiä, että "työ muodostuu ihmisen ensimmäiseksi elämäntarpeeksi", mutta ei pohdita sitä miksi näin tapahtuu.

Ekosysteemin ja sivilisaation paikka maailmankaikkeudessa

Marxilaisuus tarkastelee maailmaa yhtenä kokonaisuutena, jonka yksi olotila on dialektinen kehitys. Tästä seuraa päätelmä, että elämä ja sivilisaatio on lainomainen vaihe materian kehityksessä. Siksi meidän tulee tehdä kaikkemme sen eteen, että maapallon biosfääri ja sen varassa elävä ihminen eivät tuhoudu. Tämä on kommunistisen yhteiskunnan tehtävä. Nykyinen sivilisaation kehitysvaihe osoittaa, että ihminen voi tuhota itsensä ja koko ekosysteemin. Vaikka voimme päätellä, että maapallon kaltaisia ekosysteemejä ja sivilisaatioita löytyy muuallakin maailmankaikkeudessa, niin täytyy lähteä siitä olettamuksesta, että voimme olla ainoa koko linnunratajärjestelmässä, jopa maailmankaikkeudessa. Siksi on erityisen tärkeä tehtävä varmistaa, että emme tuhoa itseämme. Tämä on vahva filosofinen perusta kommunistiselle yhteiskunnalle, luonnonsuojelulle ja kaikelle siihen liittyvälle etiikalle.

Ihmiskunnan yhteisistä "korkeammista" tehtävistä.

Suunnitelmissaan kommunistisen yhteiskunnan toteuttamiseksi Neuvostoliitto asetti päinvastoin tavoitteekseen USA:n ohittamisen myös tavaratuotannossa. Voimme tänään pohtia mitä olisi tapahtunut, jos Neuvostoliitto olisikin asettanut tavoitteekseen rajoitetumman kulutuksen kasvun. Voimme olla varmoja siitä, että hyvin perusteltuna kommunistisen yhteiskunnan tavoitteeseen juuri tällainen linja olisi kyllä saanut kansan tuen. Meillä on paljon muita globaalisia ongelmia ja uhkia. Pidemmällä tähtäimellä globaalisia riskitekijöitä ovat maanjäristykset, vulgaaniset katastrofit tai asteroidin törmäys maahan.

Kommunistisen yhteiskunnan kehittymisen mekaniikka

Ei ole eettisesti eikä ihmisen perustehtävän kannalta oikein se, että kommunismin lähes ainoaksi tehtäväksi ihmisenä esitetään hyvinvoinnin kehittämisen ja luonnon valjastamisen ihmisen palvelukseen. Hyvinvoinnin kohottaminen ei ole perusteltua siksi, että ihminen haluaa sitä omaksi mukavuudekseen, vaan siksi, että se on välttämätöntä suoriutuaksemme näistä ns "korkeamman tason" tehtävistä. Tämä on kommunismissa kehityksen liikkeellepaneva voima? Se on tarve suoriutua koko sivilisaatiota ja siihen kiinteästi liittyvää ekosysteemiä palvelevista tehtävistä siten, että sen olemassaolo varmistetaan. Kun saavutamme tilanteen, jossa nämä tehtävät muuttuvat ensisijaisiksi tarvitsematta huolehtia liikaa perustarpeiden tyydyttämisestä, silloin tällainen työ myös muuttuu ensimmäiseksi elämäntarpeeksi, kuten klassikot ennakoivat ja 150 vuotta sitten. Miten tämä systeemi sitten jatkaa dialektista kehitystään? Luonnollisesti se kehittyy määrällisesti johtaen jossain vaiheessa sivilisaation rakenteen harppaukselliseen muutokseen. Konstantin Tsiolkovski ennakoi sivilisaation siirtymistä avaruuteen: "maapallo on ihmiselle kehto mutta ei voida ikuisesti elää kehdossa". Kun näin tapahtuu, viimeistään silloin yhteiskunnan organisaatio tulee kokemaan laadullisia hyppäyksiä, joita meidän on tänään vaikea ennakoida.

Eivät toteudu automaattisesti

Kuten Marx ja Engels totesivat, työ voi todellakin muuttua ensimmäiseksi elämäntarpeeksi. Tämän esteenä tänään on markkinatalous, jonka perustavoitteena on säilyttää sellainen tila, jossa tuotteita valmistetaan pelkästään markkinoita varten ja ihmisen tehtävä siinä on olla pelkkä tavaroiden kuluttaja. Kommunistisen yhteiskunnan kokonaisvaltaiseen kehittämiseen tuskin voidaan siirtyä, ennen kuin valtaosa maailman kansakunnista on hyväksynyt sosialistisen ja kommunistisen kehityslinjan. Kommunistisen yhteiskunnan korkean tason tehtäviä (ilmastomuutoksen torjuminen, kestävän elintarviketuotannon järjestäminen, epidemioiden torjuminen, varautuminen laajoihin vulgaanisiin ja kosmologisiin katastrofeihin yms.) tulisi asettaa tavoitteeksi jo varhaisessa kommunistisen yhteiskunnan alemmassa vaiheessa. Tämä luo suunnan sosialismin kehittämiselle kohti kommunismia. Neuvostoliiton kehitys osoitti, että tätä suuntaa ei oltu määritelty ja että ihmiset eivät ymmärtäneet sosialismin tehtäviä loppuun saakka oikein.

Työväenluokkaa yhdistävä tekijä

On kulunut aikaa siitä, kun me vakavasti olemme keskustelleet kommunistisen yhteiskunnan välttämättömyydestä ratkaisuna globaalisiin ongelmiin. Marxille, Engelsille ja Leninille kommunismi ei ollut enää mikään utopia. Meille 2000- luvun ihmisille kommunistisen yhteiskunnan tehtävät ovat konkreettisia. Sosialistinen yhteiskunta saa sisältönsä ottamalla suunnan kommunistisen yhteiskunnan rakentamiseen. Tänä päivänä niistä tulee puhua rinnakkain. Kommunismi tavoitteena voi myös olla työväenluokkaa yhdistävä tekijä. Nostakaa kissa pöydälle ja puhukaa asiasta.

Rikollinen Venäjä

Kuva viime marraskuiselta Lokakuun vallankumouksen vuosipäivän marssilta. Marssin järjestämistä oli vaikeutettu siirtämällä se arkipäivälle. Marssijoita oli siitä huolimatta runsaasti vastustamassa Venäjän nykyistä menoa ja vaatimassa sosialismia takaisin. Kuva Ville Rahikainen.

Äskettäin suomalainen valtalehti Helsingin Sanomat kirjoitti artikkelin Venäjän korruptiosta ja mafiasta jne. Eräiden tietojen mukaan Venäjä on tällä hetkellä 90. sijalla maailmassa, kun eri maita verrataan niiden korruptoituneisuuden vähyydessä. Erään toisen lähteen mukaan sijoitus on 129. – Afganistanin ja sen huumemafian jälkeen. Vaikka nämä lukemat ovat vain likimääräisiä – ja joskus ilmeisesti yliampuvia, nyky-Venäjällä korruptio on suuri ongelma.

Tämä tilanne on suoraan kytköksissä julkisen omaisuuden yksityistämiseen, jota on 1990-luvun alkuvuosista jaettu Jeltsinin hallintokoneistoon kuuluville ja hänen lähipiirilleen. Muodollisesti nämä ihmiset maksoivat jotain tämän yksityistämisen yhteydessä saamastaan omaisuudesta, mutta lahjuksien avulla viranomaiset jakoivat kaikenlaisille heittiöille miljardien eurojen edestä kansalle kuuluvaa Venäjän kansallisomaisuutta lähes ilmaiseksi.

Nyt yksityistäminen on lopetettu, mutta virkamiesten lahjonta on jäänyt entiselleen. Enemmänkin, Kansallisen Korruptionvastaisen komitean arvion mukaan korruptio maassamme on kasvanut viisinkertaiseksi Putinin hallinnon aikana. Samalla se on vaikuttanut virkanimityksiinkin. TV:ssä on avoimesti puhuttu, että varaministerin paikan voi ostaa 300.000:lla dollarilla. Eräs johtava poliittinen tutkija, Belkovski, on äskettäin selvittänyt, että presidentti Putinin "yritysympäristö" pitää yksistään Latvian pankeissa rahojaan 3,6 miljardin dollarin edestä.

Samaan aikaan kasvaa paitsi virkamiesten ruokahalu syödessä, myös heidän lukumääränsä. Tällä hetkellä Venäjällä on viranomaisia 1.390.000 henkilöä, mikä on paljon enemmän kuin mitä heitä oli Neuvostoliiton aikana. Kuitenkaan tämä ei ole lisännyt heidän työnsä tehokuutta. Tutkijoiden arvioiden mukaan vain 2% näiden virkamiesten hyväksymistä päätöksistä toteutetaan muiden jäädessä pelkästään paperille. Anomusten hylkäysten määrä on noussut hirvittäviin mittoihin. Eräs johtava tieteellisen instituutin tutkija kertoi, että vain yhden sanan muuttaminen jossakin asetuksessa vaati 49 erilaisen paperin lähettämistä kaikenlaisille muille tahoille.

Korruptiosta tuli tärkein elementti kaikissa toimeenpanevissa elimissä. Jopa eräät johtavat virkamiehet ovat todenneet, että jos he eivät ota korruption vastustamista vakavasti, koko nykyinen järjestelmä tulee kaatumaan. Korruptoituneita virkamiehiä on silti vaikea korvata – käytettävissä olevien arvioiden mukaan kaikista virkamiehistä 80% ottaa lahjuksia.

Huolimatta öljyn erittäin korkeista hinnoista ja niistä saatavista vientituloista, taloudellinen lama on nyt nähtävissä Venäjällä. Kansan elintaso laskee 7-10 % vuodessa. Kuinka se voisi olla muutenkaan, kun öljytulot yksinkertaisesti ryöstetään? Novaja Gazeta –lehden mukaan puolet öljytuloista on piilotettu kokonaan verotukselta ja tuloksena valtion kassa saa vain 10% öljytuloista. Onko Venäjä joku siirtomaa, kun se saa käyttöönsä vain 10% luonnonvaroistaan?

Luonnollisesti kaikki tämä aiheuttaa kansan vakavaa vieraantumista hallintokoneistostaan. Julkista mielipidettä koskevien kyselytutkimusten mukaan vain 20-25 % kansasta luottaa presidenttiinsä, 10 % hallintoonsa jne. Ennemmin tai myöhemmin tämä tyytymättömyys ilmenee konkreettisina tekoina niin kuin viime talvena, jolloin sadat tuhannet ihmiset protestoivat sosiaaliturvansa leikkauksia vastaan. Erään oikeistovoimien johtajan ilmaisun mukaan (jopa he alkavat ymmärtää jotakin) "kukaan ei teen enempää työtä vallankumouksen hyväksi kuin Moskovan byrokraatit." Näinhän se on.

Sergei Svortskov
NKP:n keskuskomitean ensimmäinen sihteeri
Käänös: Reijo Katajaranta

Sergei Svortskov, NKP:n keskuskomitean ensimmäinen sihteeri

Juche-aatteen seminaari pidettiin Helsingissä

Juche-aateen opintoyhdistys järjesti seminaarin Juche-aatteesta ja Korean tilanteesta Helsingissä 12.11. Seminaarissa kuultiin kolme alustusta. Antti Siika-aho alusti Korean historian käännekohdista. Siika-aho kertoi Korean itsenäisyyskamppailun alkuajoista Korean ollessa vielä japanilaisten imperialistien valloittamana. Pohjois-Korean edesmenneellä presidentillä on erittäin merkittävä rooli japanilaisvastaisen sissiarmeijan johtajana ja korealaisten poliittisena johtajana. Korealaiset onnistuivat lyömään japanilaiset, jotka olivat monin verroin paremmin aseistautuneita. Korealaisilla ei kuitenkaan ollut mitään menetettävänä – voitettavana heillä oli kansallinen vapautus. Japanilaisvastaisen taistelun aikana muotoutuvat korealaisen sosialismin, Juche-aatteen perusperiaatteet.

Heikki Sipilä alusti Korean geopoliittisesta tilanteesta ja erityisesti Korean niemimaan viimeaikaisesta kehityksestä. Korean tilanne on nähtävä osana laajempaa kokonaisuutta, jossa USA yrittää saavuttaa jalansijaa Koillis-Aasiassa ja muuallakin Kiinan ympäristössä tavoitteenaan edelleen vahvistuvan Kiinan kontrollointi. Korean ydinvoimakysymyksen taustalla on ensisijaisesti Korean tarve parantaa energiaomavaraisuuttaan. Mahdollisen ydinaseen merkitys on vain ja yksinomaan puolustuksellinen. Onhan USA:n suorittaman invaasion uhka suurempi kuin vuosikymmeniin. Tilanteen ratkaisun avaimet ovat Yhdysvalloilla. Onko USA valmis kohtelemaan Pohjois-Koreaa suvereenina valtiona ja rakentamaan ystävällisiä suhteita korealaisten kanssa?

Juha Kieksi alusti lopuksi Juche-aatteen ja marxismi-leninismin suhteesta. Viime vuosina korealaiset ovat korostaneet kimilsungismia ja Juche-aatetta alkuperäisenä filosofiana joka on kehittynyt marxismi-leninismin pohjalta. Eräät tahot ovat vetäneet tästä johtopäätöksen, jonka mukaan Juche-aate ei olisi marxismi-leninismiä, vaan kyseessä olisi revisionistinen suuntaus. Vaikka korealaiset korostavatkin marxismi-leninismin rajoitteita eivät he kuitenkaan ole luopuneet marxismi-leninismin perusperiaatteista kuten dialektisestä ja historiallisesta materialismista tai proletariaatin diktatuurista. Kysymys on viimekädessä siitä, voidaanko marxismi-leninismiä pitää kaiken aikaa kehittyvänä filosofiana. Se, että jokaisen kansakunnan on tehtävä vallankumouksensa omista lähtökohdista käsin ja kehitettävä sosialismiaan oman maan erityispiirteet huomioon ottaen on sekä marxismi-leninismin ja Juche-aatteen mukainen näkemys.

Alustukset herättivät vilkasta keskustelua. Erityisesti Juche-aateen ja marxismi-leninismin suhde keskustelutti seminaarin osanottajia. Monipuolisen keskustelun lopputuloksena todettiin että Juche-aatetta ja marxismi-leninismiä ei pidä erottaa toisistaan. Osanottajat poistuivat seminaarista seminaarin antiin ja erityisesti monipuoliseen tarjoiluun tyytyväisinä.

KÄ/Juha Kieksi

Sosialismin rakentaminen Venezuelassa

Matti Laitinen

Chileläinen Marta Harnecker on työskennellyt aikaisemmin Investigaciones Memoria Popular Latinoamericana –keskuksen (MEPLA) johtajana Havannassa. Hän on tutkinut pitkään kansanliikkeiden historiaa Latinalaisessa Amerikassa. Ennen Kuubaan tuloaan hän työskenteli v. 1970-73 Salvador Allenden hallintokaudella Chilen opetusministeriössä. Nykyisin hän elää ja asuu Venezuelassa. Hän toimii neuvonantajana maan sosiaalisen kehityksen ja osallistumisen ministeriössä. Seuraava artikkeli perustuu hänen 26.10.2005 australialaisessa Green Left Weekly –lehdessä julkaistuun haastatteluunsa.

Presidentti Hugo Chaves tervehtimässä kannattajiaan Caracasissa Venezuelassa. Tilanne maassa on uusi. Hallitus on julistanut tavoitteekseen sosialismin ja nyt sillä on kaikki valta. Olemmeko todistamassa uuden sosialistisen valtion syntymistä - tällä kertaa rauhanomaisesti? Venezuelan vaaleissa äänestysprosentti jäi kuitenkin alhaiseksi, mikä sekään ei ole harvinaista näissä maissa. Tilanne on siis vielä kaikkea muuta kuin selvä, ja me muistamme mitä tapahtui Salvador Allendelle v. 1973.

”Venezuelassa sosialismin julistaminen ei ole mitään muuta kuin nimen antamista niille monille asioille, joita tässä maassa on jo tehty. Kaikki nämä asiat ovat olleet pääoman logiikan vastaisia. Ne ovat perustuneet humaanin solidaarisuuden logiikkaan.”

Uudistuskampanjat

Marta Harneckerin mukaan yhteiskunnalliset uudistuskampanjat alkaen **Mission Barrio Adentrosta,** joka toi terveydenhuollon Caracasin köyhimpien pariin, ovat ulottuneet nyt myös koskemaan niitä venezuelalaisia, jotka ovat jääneet perinteisesti koulutusjärjestelmien ulkopuolelle. Näitä ovat **Mission Robinson (lukutaitokampanja), Mission Ribas (lukio-opetus) ja Mission Sucre (yliopisto-opetus).** Muut kampanjat on kohdistettu intiaaniväestön kurjuuden voittamiseksi **(Mission Guicapuro)** ja taisteluun talonpoikien oikeudesta maahan **(Mission Zamora).**

Joulukuussa 2002 tapahtuneen yleislakon aikana Chávezin hallitus tiedosti haavoittuvuutensa ja elintarvikeomavaraisuuden merkityksen. Kun kaikki elintarvikkeet olivat yksityisen sektorin hallinnassa, se kykeni kontrolloimaan yhteiskunnallista tilannetta nälän avulla. Tämän johdosta yksi kaikkein tärkeimmistä kampanjoista Venezuelassa on nykyisin Harneckerin mukaan **Mercal.** Sen puitteissa kansalle tarjotaan ruokaa hinnalla, joka ei muodostu kysynnän ja tarjonnan lain mukaan, vaan on jopa 40 % alle markkinahintojen.

Kansalliselle tuotannolle on myös yritetty perustaa omaa verkostoa ostamalla tuotteita osuuskunnilta. Ongelmaksi tässä on osoittautunut osuuskuntien kohtaama kilpailu kapitalististen markkinoiden kanssa. Vaikeutta on kompensoitu valtion toreilla, jotka ostavat tuotteensa kansaa varten ja myyvät niitä heille alle markkinahintojen. Prosessin tavoitteena ei ole voiton tuottaminen.

Osallistuva demokratia

Bolivaarisen vallankumouksen eräitä suurimpia ongelmia ovat peritty valtiokoneisto ja ihmisten perimät tottumukset ja tavat. Yrittäessään muuttaa valtiota ja kapitalististen markkinoiden logiikkaa bolivaarinen vallankumous on taistellut korvatakseen ns. edustuksellisen demokratian todellisella osallistuvalla ja osallistumista kannustavalla demokratialla, jossa ihmiset alkavat hallita omaa elämäänsä, yhteisöään ja maataan.

Harneckerin selvityksen mukaan Chávezin hallitus on myös edistänyt yhteisökomiteoiden perustamista käydäkseen käsiksi ongelmiin terveydenhuollossa, koulutuksessa, urheilussa ja muissa pulmakysymyksissä. Komiteat työskentelevät läheisessä yhteistyössä em. uudistuskampanjoiden kanssa. Terveyskomiteat ovat yksi oiva esimerkki tästä. Ne työskentelevät kuubalaisten lääkärien apuna Missio Barrio Adentrossa auttamalla yhteisöjen väestölaskennassa ja rohkaisemalla sellaisia sairaita käymään paikallisella lääkärillä, joilla ei ole ollut aikaisemmin varaa moiseen.

Paikallisdemokratiaa

Venezuelan perustuslakiin on kirjattu asetus julkisen suunnittelun paikallisista neuvostoista (CLPP). Näiden neuvostojen kokoonpanoon kuuluvat pormestari, kunnallisneuvoston vaaleilla valitut jäsenet ja seurakuntien hallitusten puheenjohtajat sekä järjestäytyneiden yhteisöjen kansankokousten vaaleilla valitsemat johtohenkilöt. Ajatuksena on, että yhteisöillä olisi 51 % osuus CLPP-neuvoston jäsenmäärästä. Neuvostojen tehtävänä on laatia yhteisöilleen yhtenäinen kehitys-suunnitelma, joka koskee terveydenhuoltoa, koulutusta ja muita paikallisia asioita.

Harneckerin mielestä on tärkeää, että Venezuelassa muodostetaan yhteisöllisiä neuvostoja 200-600 perheestä koostuviin pieniin yhteisöihin kaupunkialueilla ja vastaavasti paljon pienempiä maaseudulla. Kyseisten neuvostojen puhemiehet toimivat yhteisöjensä edustajina CLPP-neuvostoissa.

Vallankumouksen johtaminen

Väestön yleistä osallistumista lisäämällä autetaan lujittamaan ja laajentamaan vallankumousprosessia ruohonjuuritasolla. Osanottoa helpottamalla voidaan luoda myös kokonainen uusi johtajien sukupolvi. Kansan on opittava olemaan oma itsensä ja sen on osoitettava käytännössä kyvykkyytensä johtaa tätä prosessia.

Harneckerin arvion mukaan Venezuelan vallankumousprosessin suurin heikkous on kelvollisen poliittisen instrumentin puute. Erilaiset puolueet ja erilaiset johtajistot eivät ole kyenneet yhdentymään reaalisella tavalla. Ne ovat liian huolestuneita omien ryhmiensä eduista. **Viides Tasavalta –liikkeellä (MVR)** on iso sisäinen ongelma sen yrittäessä määräillä koko liikettä johtoasemallaan. Se on enemmistöpuolue. Tällainen ei ole mitään jalomielisyyttä. Ongelmia ei ilmene niinkään MVR:n huippujohdossa, joka ymmärtää, että on välttämätöntä suoda ja luoda tilaa myös liittolaisille. Koska MVR sinänsä koostuu useista erilaisista ryhmistä, sen johdon on reagoitava myös kunkin ryhmän esittämiin vaatimuksiin.

Hugo Chávezin asema vallankumouksessa

Harnecker uskoo, että ”ellei jotain hyvin vakavaa tapahdu, joka pakottaisi puolueet asettamaan vallankumousprosessin kaiken muun yläpuolelle… ounastelen, että prosessista tulee paljon pitempi kuin vain johtajiston luominen. Tarvitaan kansan osallistumisen myötä tapahtuvaa johtajiston esiinmarssia. Uskon, että kuuden vuoden kuluessa syntyy sellainen sukupolvi johtajia, jotka tunkevat itsensä mukaan tähän prosessiin… Presidentti Chávez etsii mekanismia tämän puutteen korjaamiseksi. Hän on tämän prosessin selvä johtohahmo ja se on myös sidoksissa häneen. Siksi hänen salamurhansa uhka on todellinen. Kuitenkin tämän johtajan, väestön kouluttamisen ja sen prosessin myötä, joka luo kansalle mahdollisuuden osallistua ja kasvaa, tämä ongelma voitetaan.”

BOLIVAARINEN VALLANKUMOUS LUJITTUU

Presidentti Hugo Chávezin johtama vasemmistokoalitio Polo Patriotico (PP) sai merkittävän vaalivoiton 4.12.2005 pidetyissä parlamenttivaaleissa. Kansanrintamaan kuuluivat Chávezin itsensä johtama Viides Tasavalta -liike (MVR), Podemos (”Me kykenemme”, vasemmistososialistisesta MAS-puolueesta v. 2002 eronnut osapuoli), PPT (Isänmaa kaikille), Venezuelan kommunistinen puolue (PCV), UPV (Venezuelan kansanliitto) sekä joukko intiaaniväestöä edustavia puolueita. Yhteisöissä ja kansalaisyhteiskunnan tasolla toimivilla bolivaarisilla piireillä ja radikalisoituneella ammattiyhdistysliikkeellä oli myös suuri merkitys saavutettuun vaalitulokseen.

Kansanrintaman historiaa

Nuorten upseerien ja siviilien yhdessä 1980-luvulla perustama MBR-200 (Bolivaarinen vallankumousliike 200) yritti v. 1992 vallankaappausta huonolla menestyksellä. Vuonna 1997 Chávez taistelutovereineen perusti MRB:n poliittiseksi siiveksi kansallismielisen vasemmistolaisen Viides tasavalta – liikkeen (MVR) ja ryhtyi kamppailemaan vallasta myös parlamentaarisin keinoin. Ehdokkaina oli mm. ay-aktivisteja, intiaani- ja kansalaisjärjestöjen edustajia sekä kommunisteja. Helmikuussa 1998 hänet valittiin kansanäänestyksellä Venezuelan uudeksi presidentiksi. Vuonna 1999 perustuslakia säätävässä kokouksessa maahan hyväksyttiin uusi perustuslaki. Polo Patriotico (MVR, MAS = Movimiento al Socialismo vas.sos. ja PPT = Patria para Todos, vas.sos.) saavutti 30.6.2000 vaalivoiton parlamenttivaaleissa (99/165) ja romutti näin sosialidemokraattien (AD) ja kristillissosiaalisen puolueen (COPEI) 40 vuotta kestäneen korruptoituneen vallan. Samassa yhteydessä Chávez järjesti uudet presidentin vaalit, jossa hänet valittiin uudelle kuusivuotiskaudelle.

Vuonna 1997 perustettu MVR on kuitenkin vielä varsin nuori organisaatio. Bolivaarisen kansanrintaman muilla vasemmistovoimilla sitä vastoin on paljonkin kokemusta Venezuelassa luokkataistelun kaikilta eri osa-alueilta koskien myös gerillatoimintaa. Presidentti Chávezin veljellä Adan Chávezilla on ollut merkittävä osuus nykyisen vasemmistorintaman rakentamisessa.

Vaaliboikotti osana USA:n horjutuspolitiikkaa

EU:n ja OAS:n lähettämän 400 vaalitarkkailijoiden mukaan Venezuelan vaalit olivat rehelliset opposition vaaliboikotista huolimatta. Myöskään äänestyslaitteiden luotettavuudessa ei ilmennyt mitään epäselvyyksiä. Äänestysprosentti vaaleissa jäi melko vaatimattomaksi 25 %. Vuonna 2000 järjestetyissä parlamenttivaaleissa se oli 56,4 %.

Toisaalta Venezuelan oikeisto-opposition – USA/ Sumate –vetoinen – vaaliboikotti itse asiassa vain edesauttoi bolivaarista kansanrintamaa valtaamaan hallintaansa koko parlamentin. USA on harjoittanut samankaltaista valtiolliseen horjutukseen tähtäävää vaaliboikottipolitiikkaa v. 1994 Nicaraguassa ja v. 2000 Haitissa.

Vaalien merkitys

Viides tasavalta -liike sai 114 paikkaa ja loput 53 paikkaa jakautuivat liittolaispuolueille. Vanhassa parlamentissa oppositiolla oli 79 edustajaa 165:sta. Kansalliskokouksen paikkamäärä nousee käytyjen vaalien yhteydessä kahdella.

Vaalivoitto mahdollistaa sellaisten perustuslaillisten uudistusten, kuten presidentin virkakauden jatkamisen ja keskuspankin valvonnan tehostamisen toteuttamisen maassa. Nämä toimet vahvistavat entisestään bolivaarisen vallankumouksen sosialistista luonnetta.

Matti Laitinen

Kansan ääni kuuluu muutoksen puolesta

Erillissotia

Suomessa on erikoinen taipumus selitellä poliittisia käännöksiä sattumanvaraisiksi. Näin kiistetään kollektiivinen syyllisyys.

Nyt kun muistellaan Espanjan diktaattorin Francon kuolinpäivää, niin jotkut lehdet selittävät hänen hallituskautensa valitettavaksi virheeksi ja, että nyt sitten demokratia kukoistaa.

Kaikki on kuitenkin selittelyä. Espanjassa oli demokratia tasavallan aikana, mutta se hävitettiin kansainvälisen natsiliikkeen avulla. Myös Suomesta oli yli 200 natsia auttamassa Francoa. Tunnetuin heistä oli eversti "Marokon kauhu" Juutilainen, jota Suomen natsipiirit yhä vieläkin ihannoivat. Espanjassa oli myös todellisia demokraatteja suomalaisia, jotka taistelivat tasavallan puolesta. Tunnetuin Suomesta tullut taistelija oli Eero "Patu" Hautojärvi. Francoa vastaan ja tasavallan puolesta taistelleita suomalaisia Suomesta oli 150 ja Kanadasta ja USA:sta lienee ollut yhtä paljon. Suomesta lähteneet tasavaltalaiset taistelivat saksalaisissa ja ruotsalaisissa joukko-osastoissa, joita oli nimetty saksalaisten kommunistien Ernst Thälmannin ja Georg Brantingin mukaan. Kanadasta ja USA:sta lähteneen taistelivat Lincoln pataljoonassa.

Suomessa oli tuolloin 1930-luvulla myös omia univormujaan kantavat natsijärjestöt. Ruskeapaitoja johti muistaakseni joku Kalsta niminen. Tunsin heistä ainoastaan yhden, Emil Nybergin, joka myöhemmin oli Kunnantyöntekijäin liiton toimitsija ja sosialidemokraatti.

Mustapaidoista taas voi mainita tohtori Pekka Kuusen, entisen Alkon pääjohtajan. Kuusen tuttava, niin ikään mustapaita, Hilpi Kauppala tapasi kaverinsa Fredrikin kadulla. Hilpi kysyi, että kuinkas sinä vanha mustapaita olen pettänyt mustapaita-aatteen. Kuusi oli vastannut, että ei hän ole hukannut mihinkään aatettaan , vaan se on ajan trendi, että ollaan sosialidemokraatteja. Minusta se tuntuu uskottavalta. Yhtä hyvin kuin Lipposen ja Halosen erillissodat.

Jos katsotaan sota-ajan tekstejä, niin silloin oltiin hiukan rehellisempiä lausunnoissa. Neuvostoliittoon siirtyneet entiset punakaartilaiset kokivat viime sodat luokkasodan jatkeeksi ja siten Suomen vapaussodaksi. Yhdyn täysin heidän käsityksiinsä, vaikka täydellistä vapautta ei saavutettukaan. Kuitenkin suuret kiitokset näille vapaustaistelijoille.

Lahtaripuoli totesi usein myös käydyt sodat luokkasodan jatkeeksi. Se käy mm. ilmi Mannerheimin päiväkäskyistä. Piti "vapauttaa" heimoveljiä, vaikka Raja-Karjalassa sotineet ovat todistaneet, että jostakin syystä karjalaiset eivät pitäneet suomalaisia vapauttajina, vaan miehittäjinä.

Wäinö Pietikäinen

Saddamin näytösoikeudenkäynti

Irakissa on käyty jo muutamia päiviä oikeutta Saddam Husseinia vastaan. Meneillään olebvassa oikeudenkäynnissä on useita virheitä, Ensinnäkin oikeudenistunnot pitäisi suorittaa puolueettomalla maaperällä eli Haagissa. Oikeus Irakissa on kostajien oikeus, ei voittajien, koska Irakin sodan voittajat eivät ole vielä selvillä. Ainakaan voittajia eivät ole USA ja Englanti.

Toiseksi oikeuteen pitäisi saada myös sotarikolliset Bush ja Blair. Saddamin oikeudenkäynnin alussa pitäisi käsitellä kurdikylän tuhoamista sinappikaasulla 1986. Käsitelläänkö oikeudessa, kuka toimitti raaka-aineet kaasuun, epäilen ettei.

Jos jollakulla on mahdollisuus tutkia sanoma- ja aikakausilehtiä vuodelta 1986 niin huomataan kummallinen asia. Kurdikylän tuho sai aikaan vain pieniä uutisia palstoilla eikä edes missään päin tuomitsevia lausuntoja. Suuresti mainostettu läntinen demokratia on niin joustava ja läpeensä mätä, ettei muutaman tuhannen ihmisen murha aiheuta tuomitsevia lausuntoja. Olihan Saddam vielä 1986 huomattava valtiomies ja lännen suuri ystävä käydessään hyökkäys-sotaa Yhdysvaltoja nöyryyttänyttä Irania vastaan.

Tiedonvälitys nykyaikana on onneksi niin kehittynyttä, ettei sotarikosten peittely sensuurin voimin enää onnistu. Yhdysvallat ja sen aisankannattaja Englanti ovat syyllistyneet raskaisiin sotarikoksiin niin Irakissa kuin Afganistanissa. Viime vuonna Fallujan kaupungin tuhossa käytettiin kiellettyjä aseita, valkoista fosforia, köyhdytettyä uraania, sinappikaasua ja rypälepommeja. Tänä vuonna samoja aseita on käytetty hyökkäyksissä Syyrian rajalla ja Afganistanin vuoristossa .Vankien kidutuksista tulee jatkuvasti tietoja. Samaan aikaan miehittäjäsotilaat ihmettelevät miten heitä vihataan niin valtavasti. Länsimainen demokratia ei ole korkeassa arvossa kolmannessa maailmassa. Saddamin oikeudenkäynti ei ainakaan nosta arvostusta. Tyhmin oikeudenpäätös olisi Saddamin tuomitseminen kuolemaan ja teloitus. Se tekisi Saddamista marttyyrin ja usea lännen vapauttajasoturi kuolisi kostoiskuissa tulevina vuosina.

Loppukaneettina toteaisin Yhdysvaltain Irakin sodan sujuvan juuri niin huonosti kuin ennustin sen jo sodan alussa. Myönnän tuntevani parasta iloa eli vahingoniloa. Tätä voin tuntea vapaasti koska en koskaan matkusta kolmeen terroristivaltioon eli Yhdysvaltoihin, Israeliin ja Englantiin.

Reino Welling,
Jämsänkoski

Aki Kaurismäki: 'EU on pirun keksintö'

Harvakseltaan julkisuudessa esiintyvä elokuvaohjaaja Aki Kaurismäki on myöntänyt Voimalehdelle haastattelun. Ehtona oli, että jutussa keskitytään politiikkaan, ei elokuviin. Aluksi Kaurismäki haukkuu viidennen ydinvoimalan puolesta "kuin raivostunut naarasstrutsi" taistelleen Sinikka Mönkäreen. Sitten hän kutsuu EU:ta pirun keksinnöksi, "ja kun siihen vielä lisätään suomalaisten poliitikkojen lammasmainen toiminta, meillä on pian kypäräpakko saunassa".

Haastattelu on tehty Matti Wuoren hautajaispäivänä. Kaurismäki sanoo Wuoren kuoleman vieneen 50 prosenttia Suomen älymystöstä, "ja se toinenkin 50 prosenttia on pelkkä oletus". Yhdysvaltoja ja Venäjää hallitsevat psykopaatit. Ennen oli paremmin: "Ei kapitalismi voittanut sosialismia, vaan kaikki siinä hävisivät."

Myös Natosta Kaurismäellä on selkeä kanta: "Jos Suomi menee Natoon ilman kansanäänestystä, luovutan passini. En tiedä, kenelle sen voi luovuttaa, mutta luovutan kuitenkin, ehkä rajavartijalle mennessäni." Maailman tilan suhteen Kaurismäki on täysi pessimisti. "Loppu tulee viimeistään, kun kaikki intialaiset haluavat jääkaapin. Sellaista kulutuspiikkiä ei kestä mikään."

Haastattelu on hyvä muistutus siitä, miten taitava sanankäyttäjä Kaurismäki on. Hän toteaa itsekin: "Suomen kieli on vähäisen ajatteluni koti." Kaurismäen uusin elokuva, yksinäisestä yövartijasta kertova Laitakaupungin valot saa ensi-iltansa 3. helmikuuta.

Julkaissut Hannu Rainesto
HANNU@VUNET.ORG

Jos tsunami olisi iskenyt Kuubaan

Paula Lehtomäki porvariston diktatuurin (länsimaisen demokratian) edustajana ei olisi antanut eurosenttiäkään Kuuban tuhojen korjaamiseksi, jos tsunami olisi iskenyt Kuubaan, koska "hanke ei ole EU:n yhteisen kannan mukaista toimintaa demokratian vahvistamiseksi, ihmisoikeuksien ja kansalaisvapauksien kunnioittamiseksi eikä kansalaisten elintason parantamiseksi". (Suomeksi: kapitalismiin siirtymistä). Kuinka olisikaan, sillä näillä sanoilla Lehtomäki hylkäsi kehitysyhteistyöprojektin, jonka tarkoitus oli julkaista kaksi kirjaa Kuuban eläimistä. Tämä ei tarkoita sitä, että Kuubaa syrjittäisiin rodun, uskonnon tai mielipiteen vuoksi, vaan sen talousjärjestelmän vuoksi. Se kun ei salli vapaata työvoiman riistämistä, mitä kutsutaan täällä lännessä sievistellen yrittämisen vapaudeksi.

Toisaalta; Fidel Castro tuskin pyytäisi apua "humaaneilta demokratioilta", jotka jatkavat USA:n asettamaa Kuuban kauppasaartoa. Kuubalaisilla on vuosikymmenien kokemus siitä, että globaali, humaani kansainvälinen arvoyhteisö on pelkkää sanahelinää, millä demokratiaan uskovia idiootteja uunotetaan.

Paljon paskanjauhamista ihmisoikeuksista. Nämä USA:n hännystelijät pitävät huolta Kuubasta, koska siellä on tasainen tulonjako. Kaiken pitäisi olla kaupan, pitäisi olla dynamiikkaa, siis upporikkaita ja rutiköyhiä, tuumii EU:n kapitalistikartelli. Ne väittävät sitä vapaudeksi, tätä keinottelun vapautta.

Paula Lehtomäki edustaa ja kannattaa riistämisen vapauden ideologiaa, kapitalismia, kuten koko hallitus. Pieniä kosmeettisia muutoksia globaalikapitalismiin pitäisi kuitenkin saada. Riistämisen pitäisi edes näyttää humaaanimmalta, hallitusherrat huokaavat. Siihen ei pelkkä hölinä oikeudenmukaisesta globalisaatiosta riitä. Oikeudenmukaista kapitalismia (globalisaatiota) ei ole olemassakaan, eikä tulekaan, ei vaikka demarit kuinka toistaisivat sitä mantrana. Riisto jatkuu yhä pahempana. Esimerkiksi riittää Kiinan kapitalismi, jossa kaivostyömiehen henki on halpa ja työn orjuus todellisuutta. Se siitä Kiinailmiöstä ja oikeudenmukaisesta kapitalismista!

Kun luokkasota iski Suomeen, porvarit olivat valmiit tekemään mitä tahansa saadakseen pitää etuoikeutensa. Ne Suomen valkoiset pelkäsivät menettävänsä, jos punaiset olisivat voittaneet. Sitä pelättiin niin paljon, että porvarit olivat valmiit luopumaan itsenäisyydestä ja ottamaan saksalaisen prinssin kuninkaakseen. Se, että itsenäisyyttä ei menetetty, ei ollut valkoisen Suomen herrojen ansiota vaan johtui siitä, että Saksa hävisi ensimmäisessä maailmansodassa.

Porvarit käyttävät vuoden 1918 luokkasodasta nimeä vapaussota. Totta se onkin, jos puhutaan yrittämisen vapaudesta tai oikeammin työvoiman riistosta. Nyt EU:n tulevan perustuslain mukana Suomen porvarihallitus on valmis luopumaan Suomen omasta perustuslaista ja päätäntävallasta, siis itsenäisyydestä. Suomi olisi osa Euroopan kapitalistikartellia ja sen sotakoneistoa. Porvarit katsovat, että se parhaiten täyttää heidän taskunsa. He viis veisaavat, miten tavalliselle kansalle ja itsenäisyydelle käy - aivan kuten vuonna 1918.

Hannu Alm
Helsinki

Bushille ja Blairille pitää lukea syytteet Irakin sodasta

Kirjallisuuden Nobel -palkinnon vuodelta 2005 saanut Harold Pinter ilmoitti joulukuun alussa, että Yhdysvaltain presidentti George Bush ja brittipääministeri Tony Blair pitää haastaa oikeuteen Irakin sodan aloittamisesta.

"Irakin miehitys oli pelkurimainen ja kansainvälisen terrorismin teko, joka merkitsee kansainvälisen oikeustajun halveksimista", sanoi näytelmäkirjailija nauhoitetussa puheessaan.

"Montako ihmistä täytyy tappaa ennen kun heidät luokitellaan teurastajiksi tai sotarikollisiksi?", ihmettelee Harold Pinter. "Tämän takia on oikein, että Bush ja Blair tuodaan kansainvälisen oikeuden eteen", hän lisäsi.

75-vuotias kirjailija oli aikonut pitää tämän henkisen puheen Nobelin palkinnon jakotilaisuudessa Tukholmassa. Pinter joutui kuitenkin nauhoittamaan puheensa terveydellisistä syistä. Kirjailija on tällä hetkellä hoidossa sairaalassa Lontoon lähellä. Pinterin puolesta palkinnon otti vastaan kirjailijan kustantaja.

Dimitris Mizaras

Tukea Kansan äänelle

Esko Auervuolle 20,00 e, Heikki Männikkö 108,00 e, Kalevi Wahrman 10,00 e, Tarja Männikkö 25,00 e, Reijo Katajaranta 138,00 e, Hannu Kautto 20,00 e, Eira Kärki 30,00 e, Juha Kieksi 10,00 e, Reino Welling 20,00 e, Paavo Junttila 30,00 e, Armeijaton Suomi 20,00, Kai Kontturi 8,00 e, Timo Partanen 48,00 e, Paavo Heikkinen 10,00 e, Heikki Sipilä 8,00 e, Juha Forss 10,00 e, Elina Kämppi 10,00 e, lipaskeräyksellä Wäinö Pietikäinen 9,55 e.

OKO 554114-227966

Toveri Ilmari Huuskonen 85 vuotta

Ilmari Huuskonen syntyi 3.11.1920 Helsingissä

Varhaiset vuotensa Ilmari vietti 3. Linja 23:ssa, jossa perhe asui. Talo sijaitsi perinteisessä puutalokorttelissa, jossa oli mieleen jäänyt sisäpiha. Ilmarin ollessa 6- vuotias, perhe muutti Vallilaan. Mieleen on jäänyt hyvin, kun muuttokuormat siirrettiin hevosella uuteen asuntoon, joka sijaitsi Mäkelänkatu 26:ssa.

Ilmarin isä oli kivimies, mutta työskenteli myös rautateillä. Isä toimi 2 vuotta kivityöntekijäin liiton luottamusmiehenä, jona aikana hän kirjoitti Kivityöntekijäin liiton historian, koska luottamusmiehen toimessaan hänellä oli käytettävissään liiton paperit. Täältä varmaan juontaa Ilmarinkin jo nuorena herännyt kiinnostus kirjoittamiseen.

Kansakoulun Ilmari aloitti 14-vuotiaana Vallilan kansakoulussa v. 1926. koulun jälkeen oli edessä työelämä. Sen Ilmari aloitti 14-vuotiaana, ensin lähettinä ja sitten leipuri- oppilaana. Vuonna 1939 oli edessä asevelvollisuuden suorittaminen, joka sattuneesta syystä venyi viiden vuoden mittaiseksi. Sota- ajasta Ilmari muistaa aina sen, että oli vastenmielistä sotia Neuvostoliittoa vastaan. Sodan jälkeen Ilmari oli työelämässä ensin kivimiehenä, mutta sen muistona hänellä on edelleenkin kaksi hajonneesta meisselistä lentänyttä sirua selässään. Tämän jälkeen työpaikkana oli 8 vuoden ajan Suomen posti. Sen jälkeen meni jonkun aikaa satamatöissä ja sitten useita vuosia Helsingin katurakennusosastolla.

Sodan jälkeen työelämän ohella veti kansandemokraattinen liike Ilmarin mukaansa. SKP:n jäseneksi Ilmari liittyi heti vuonna 1945. Silloin myös isä kehotti häntä liittymään puolueeseen. Suomen demokraattiseen nuorisoliittoon Ilmari tuli jo v. 1944. Sirola- opiston kurssin Ilmari kävi v. 1947-1948. Opisto oli silloin siirtynyt Hämeenlinnaan Katumajärven rannalle. 50- luvun alussa Ilmari toimi joitain aikoja muös SNDL:n Helsingin ja Uudenmaan piirijärjestön kulttuuritoimitsijana ollen mukana perustamassa myös Koiton kuoroa. Näihin aikoihin harrasti Ilmari kulttuurin ja kirjoittelemisen ohella myös urheilua.

Kulttuuri on aina kiinnostanut Ilmaria ja hän perusti v. 1967 Helsingin Suomenkielisen Työväenopiston yhteyteen kulttuuriryhmä Horsman, joka toimi hänen johdollaan aina 1990- luvun puolelle saakka. Edelleenkin Horsman piirissä toimineet tapailevat säännöllisesti toisiaan. myös Marxilainen filosofia on aina ollut Ilmarin kiinnostuksen kohteena. Tämä oli punaisena lankana myöskin kulttuuriryhmä Horsman työssä. Horsman toiminnassa Ilmari joutui päivittäin kirjoittamaan luentoja, alustuksia sekä opintovihkosia. Vuosikymmenet Ilmari teki töitä myöskin Vapaa- ajattelijain liitossa. vuonna 1963 liiton täyttäessä 30 vuotta hän teki paljon haastatteluja liiton käyttöön. Edesmennyt liiton toiminnanjohtaja Paul. J. Koponen esitti häntä liiton hautapuhujaksi. Ja muistopuheita hautajaistilaisuuksissa Ilmari piti vielä 2000-luvun puolelle saakka. Tällä hetkellä Ilmari toimii edelleen Pääkaupunkiseudun Ateistit ry.:ssä. Ilmarilla lukuharrastus on edelleen korkealla. Tällä hetkellä hänellä oli tutkimuksen kohteena Mauri Ryömän "Johdatus dialektiseen tutkimukseen", Ursan tähtitieteellinen vuosikirja "Maailmankaikkeus 2005" ja Vapaa- ajattelijalehti 5/2005.

Kun kommunistinen liike joutui vaikeuksiin 80- luvulla oli Ilmari myös perustamassa KTP:tta. Silloin jouduimme järjestämään nimien keräyskampanjoita KTP:n merkitsemiseksi puoluerekisteriin tai Pekka Tiaisen presidenttiehdokkuuden turvaamiseksi. Näissä kaikissa kampanjoissa Ilmari on ollut mukana. Kuluneen lähes 20 vuoden aikana Ilmari on viime vaaleihin saakka ollut ehdokkaana kaikissa kunnallisissa ja valtiollisissa vaaleissa sekä osuuskauppavaaleissa. Perustaessamme Kansan ääni- lehden ja Kommunistien Liiton on Ilmari marxilais-leniniläiselle aatteelle uskollisena seurannut mukanamme tässä työssä.

Kaikki järjestötoverit esittävät Ilmarille syntymäpäivän johdosta onnittelunsa, toivottavat lisää vuosia ja menestystä tulevalle toiminnalle.

Haastatteli Heikki Männikkö

Onnea
Ilmari Huuskoselle 85-vuotispäivän johdosta

Esko Koivisto
Heikki Männikkö
Kalevi Wahrman
Reijo Katajaranta
Timo Nieminen
Wäinö Pietikäinen
Juho Haavisto
Matti Laitinen
Kai Kontturi
Tarja Männikkö

SFT toimii

SFT laskee kukat Punaisten valtakunnalliselle muistomerkille Eläintarhassa perjantaina 27.0106. Puhuu Reijo Katajaranta. Järjestöliput mukaan.

SFT:n perinteinen kukkien lasku Punaisten muistomerkille, sekä Viime sodassa teloitettujen muistomerkille Malmilla. Kokoonnumme Malmin hautausmaan pääportilla la 28.01.2006 klo 11.00. Tilaisuudessa puhuu Juho Haavisto. Järjestöliput mukaan.

Opintokerho Uusi Sirola jatkaa toimintaansa

Ensimmäinen kokoontuminen sunnuntaina 15.1.-2006 klo 19.00 Männiköllä, Vellamontaktu 6 A 1.

Suunnitelemme talven opinto-ohjelmaa. Tässä opintoillassa keskustelemme kommunistisesta yhteiskunnasta, sen välttämättömyydestä ja sopivvudesta kommunistisen liikkeen yhteiseksi keskusteluaiheeksi,

Kokouksia

EU:n Vastaisen Kansanrintaman johtokunta kokoontuu

Kokous pidetään Hermannin kerholla, Hämeentie 67 torstaina 12.1.2006. Käsitellään alkuvuoden toimintaa, mm. valmistautumista Suomen EU:n puheenjohtajakauteen, sekä jatkoa toiminnalle Natoa ja EU:n perustuslakia vastaan. Talous- ja yhteiskuntapoliittinen katsaus Pekka Tiainen.

Tervetuloa jäsenet ja ystävät

Kansan äänen puurojuhla

Hermannin kerholla, Hämeentie 67
torstaina 29.12.05 alkaen klo 18.00

Tervehdyssanat Timo Kangasmaa
Puuropuhe Pekka Tiainen

Ohjelmassa myös Bertta ja Hannele, Konnaköòri ja Heikki Männikkö
Lisäksi arpajaiset, kahvia ja glögiä

"Puuroa syödään ja leikkiä lyödään."
Tervetuloa!
Järjestää Kansan äänen julkaisujärjestöt

VALTTERILLE

Kirpputori Kansan äänen tukemiseksi pidetään vuonna 2006 helmikuun alussa Valtterilla, Aleksis Kivenkatu 17. Tarvitsemme uutta tavaraa myyntipöytään, koska entiset on melkein loppuun myyty.

Tavaran tulee olla puhdasta ja ehjää, jotta sitä voi kirpputorilla myydä. Jos sinulla on jotain talouden pienkonetta, astioita tms., se menee hyvin kaupaksi. Mutta myös kaikki muu kunnossa oleva tavara kelpaa. Varmasti sinulta tai tutuiltasi löytyy käyttökelpoista tavaraa, jota ette enää itse tarvitse. Lahjoita se kirpputorillemme ja näin saamme rahaa Kansan äänen julkaisemiseen ja muuhun toimintaan. Tavaran voi toimittaa etukäteen soittamalla joko Tarja Männikkö p. 701 2628 tai Esko Auervuolle p. 040-707 3576 tai tuoda suoraan myyntipöydälle heti aamusta.

Kiitokset kaikille, jotka ovat aiemmin antaneet tavaraa ja näin auttaneet meitä toiminnassamme.

JULKAISIJAT:
EU:n Vastainen Kansanrintama ry, Kommunistien Liitto ry ja Sodan- ja Fasisminvastainen Työ ry

POSTIOSOITE:
PL 780, 00101 Helsinki

PUHELIN:
040-5643205 ja
050-5884159

PÄÄTOIMITTAJA:
Reijo Katajaranta

ILMOITUSHINNAT:
Järjestöt: 050 €/pmm
Muut 1€/pmm

Tili:
OKO 554114-227966

PAINOPAIKKA:
Kangasalan Lehtipaino

Kansan ääni

Helsingin Lähiradiossa

100,3 MHz

Keskiviikkona
- 21.9.2005
- 19.10.2005
- 16.11.2005 ja
- 14.12.2005
klo 19.00-19.30

SFT Lähiradiossa

100,3 MHz

jokaisen kuun viimeisenä keskiviikkona klo 20.00 -20.30.

EU:n vastaiset järjestöt muistivat Suomen menetettyä itsenäisyyttä

Joulukuun 6. useat EU:ta vastustavat järjestöt yhteisen mielenosoitusmarssin Helsingin Senaatintorilta Kiasman aukiolle. Tilaisuutta järjestämässä olivat mm. EU:n Vastainen kansanrintama, Suomi – Ei EU ja Naiset Rauhan puolesta järjestöt. VEU:ta sen sijaan ei mielenosoitukseen mukaan saatu. Kun kansakunnan kerma kokoontui illalla Presidentinlinnaan juhlimaan "itsenäisyyttä", mielenosoittajat taas totesivat, ettei itsenäisyydessä ole mitään hurraamista, koska sitä ei enää ole. Seuraavassa muutamia lainauksia Kiasmalla pidetyistä puheenvuoroista.

Pekka Tiainen EU:n Vastaisesta kansanrintamasta: Vuoden 2006 alusta lopetetaan varallisuusvero Suomesta samaan aikaan, kun tulo- ja varallisuuserot ovat voimakkaasti kasvamassa ja eriarvoisuus on lisääntymässä Suomessa, Yhdysvalloissa, entisissä sosialistisissa maissa, monissa kehitysmaissa ja useissa muissa maissa. Varallisuusvero oli työväenliikkeen vaatimus, johon yhtyivät laajat kansalaispiirit. Vuoden 1905 suurlakon jälkeen julkaisemassaan vuoden 1906 vaaliohjelmassaan jopa vanhasuomalaiset vaativat varallisuusveron käyttöönottoa. Vanhasuomalaisten osalta taustalla oli ajatus tarkastella yhteiskuntaa kansallisen kokonaisedun ja kokonaisuuden näkökulmasta eikä toisiaan vastaan taistelevien luokkien näkökulmasta. He eivät silti halunneet ummistaa silmiään luokkavastakohdilta, vaan missä ne uhkasivat kansakunnan kokonaisetua, niitä oli tasoitettava ja uusien syntyä ehkäistävä. Vastaavalla tavalla kansakunnan kokonaisedun nimissä toteutettiin talvisodan kynnyksellä kansaneläkejärjestelmä tarkoituksena saada koko kansa puolustamaan maata.

1900-luvun alussa ei luokkavastakohtien tasoittamiseen ja uusien syntymisen ehkäisemiseen tositoimin kuitenkaan ryhdytty, vaan jouduttiin kansalaissotaan ja vasta sen jälkeen vahvistettiin monia välttämättömiä yhteiskunnallisia uudistuksia kuten kahdeksan tunnun työaikalaki ja torpparien vapautus.

Entä tänään? Sellaisia eriarvoisuutta rajoittavia toimia ollaan purkamassa, joita tarvittaisiin kansallisesta kokonaisedusta huolehtimiseen. Varallisuusveron poistaminen on tästä esimerkki, joka merkitsee historiallista käännekohtaa yli 100 vuotta jatkuneessa uudistustyössä. Suuriin omaisuuksiin kohdistuva varallisuusvero tulee Suomeen palauttaa osana eriarvoistavan kehityksen pysäyttämistä.

Antti Pesonen, Itsenäisyyspuolueen puheenjohtaja: Suomessa vietetään 6.12. itsenäisyyspäivää. Juhliminen on kuitenkin turhaa, sillä Suomi ei ole enää itsenäinen valtio Euroopan unionin jäsenenä. EU-Suomella on vähemmän päätösvaltaa omiin asioihinsa kuin Suomella oli Venäjän vallan alaisuudessa autonomian aikana.

Valtiollinen itsenäisyys tarkoittaa sitä, että valtiolla on ainakin muista valtioista riippumaton lainsäädäntövalta ja siihen perustuva tuomiovalta sekä oma ulkopolitiikka.

Meille selitetään, että itsenäisyyden ja kansanvallan sisältö on muuttunut. Itsenäisyys on nyt muka kasvavaa riippuvuutta muista. Näin määritellen itsenäisyys siis lisääntyy koko ajan.

Kun kansalaisia ja yhteiskuntaa yritetään hallita muuttamalla perustavan tärkeiden käsitteiden sisältöä, ollaan vaarallisella tiellä. Tällaisella kielen väärinkäytöllä on luotu pohjaa niin fasistisille kuin muillekin diktatuureille.

Suomen tulevaisuus suurvalta-EU:n syrjäisenä maakuntana näyttää lohduttomalta. Eriarvoisuus kasvaa ja suomalaisen työn tulokset viedään pois maasta. Valtiojohto hivuttaa Suomea kohti sotilaallista liittoutumista, joka vie suomalaiset mukaan niihin sotiin, joihin uusi eurooppalainen suurvalta aikanaan joutuu. Tällaiseen tulevaisuuteen ei kuitenkaan tarvitse alistua

.Pärjäämme paremmin ilman EU:ta, vaikka meille muuta väitetäänkin. Puolueettomuuspolitiikka on Suomelle paras turva.

Suomen valtiojohto on syvän poliittisen ja moraalisen rappion vallassa. Muutos nykyiseen alennustilaan voi nähtävästi lähteä vain kansalaisten heräämisestä. On herättävä vaatimaan aidon kansanvallan ja maamme valtiollisen itsenäisyyden palauttamista, siis irtautumista EU-jäsenyydestä.

Lea Launokari, Naiset Rauhan Puolesta liikkeen aktiivi: EUROOPAN UNIONI EI OLE MIKÄÄN RAUHANPROJEKTI!

Suurin osa eri EU –jäsenmaiden EU:hun kriittisesti suhtautuvista järjestöistä ja kansalaisista eivät vastusta kansainvälistä yhteistyötä ja kansainvälistä kaupantekoa. Mutta EU:n harjoittama kauppapolitiikka, globalisaatio, ulko-, turvallisuus- ja puolustuspolitiikka toimivat lähinnä suuryhtiöiden ehdoilla eikä todellista yhteistyötä ole. Esimerkiksi EU:n perustuslakiluonnoksen tuomat sotilaalliset velvoitteet ovat ristiriidassa monen jäsenvaltion kansalaisten intressien kanssa. EU:n intressejä puolustava puolustuspolitiikka, joka ulottuu EU:n rajojen ulkopuolelle sekä velvoittaa jäsenmaita nostamaan puolustusmäärärahojaan ei suinkaan voi edustaa kaikkien jäsenmaiden kansalaisten enemmistön tahtoa

Viime viikolla ruotsalainen veteraanidiplomaatti Sverker Åström sanoi Helsingissä, "että EU:n yhteiset arvot ja keskinäinen solidaarisuus takaavat sen, ettei puolustukseen tarvita mitään divisioonia". Hän mainitsi myös, ettei Nato-jäsenyys ole Suomelle eikä Ruotsille juuri nyt mikään kohtalonkysymys ja hämmästeli Suomen turvallisuuspoliittista selontekoa.

EU:ssa tunnetusti ratkaisut päätöksistä tekevät suuret jäsenvaltiot, jotka taas kaikki ovat Naton jäsenmaita. Suomi on jo nyt monilla toiminnoilla mukana Nato-yhteensovittamisessa, esimerkkeinä jotkut satamat, lentokentät, sotilashenkilöiden koulutus jne. ja sitä mukaa kun meitä viedään EU:n sotilaalliseen ytimeen meitä viedään myös mukaan Nato jäsenyyteen.

Liittoutumaton ja itsenäinen Suomi oli rauhanturvaamisen kärkimaita. Miksi emme toimisi niin vielä tulevaisuudessakin? Perinteisesti meillä pohjoismaissa on annettu kansalaisjärjestöjen osaamiselle ja toiminnalle keskeinen asema. Rauhanliikkeet työskentelevät kriisien ennaltaehkäisemiseksi ja vahvistavat rauhanprosesseja. Me Naiset Rauhan Puolesta -liikkeessä välitämme tietoa myös yhteiskunnan päättäjille, me haluamme asua rauhassa. Me emme halua lähettää miehiämme, poikiamme, tyttöjämme taistelemaan tuhansien kilometrien päähän.

Me emme voi hyväksyä EU:n militarisoitumista emmekä Suomen liittymistä Naton sotilasliittoon.

Pöytä on pantu koreaksi - Rahavallan demokratia pelaa taas

Kohta edessämme on jälleen vaalit – tuo länsimaisen demokratian ylpeys ja kulmakivi. Tällä kertaa vaaleilla etsitään Suomelle uutta presidenttiä, oli sitten presidentti-instituution valta mitä olikaan. Joka tapauksessa rahaa palaa taas, ja paljon.

Länsimaiseen demokratiaan kuuluu, että se, joka saa sanomansa läpi tiedotusvälineissä yli muiden, lopulta voittaa vaalit. Äänestäjiä käsitellään kuin karjaa. Rahalla ostetaan äänestäjien sielut ja lopulta vaalivoitto. Nytkin kolmen pääehdokkaan kampanjoiden taustalla vaikuttaa suuri raha. Matti Vanhasen vaalikoneisto sijoittaa vaaleihin 1,5 miljoonaa euroa, Tarja Halosen ja Sauli Niinistön vaalibudjetit liikkuvat 1,3 miljoonan euron tasolla. Me veronmaksajat rahoitamme eduskuntapuolueiden ehdokkaiden vaalikampanjoita 2,4 miljoonan ylimääräisellä puoluetuella, vaikka emme kannattaisi ensimmäistäkään tarjolla olevista ehdokkaista.

Muiden kuin pääehdokkaiden vaalibudjetit ovat pienempiä. Henrik Laxin ja Heidi Hautalan vaalibudjetit pyörivät 200.000 euron paikkeilla, Timo Soinin ja Bjarne Kalliksen vaalibudjetit ovat 100.000 euron luokkaa. Vähiten rahaa on käytettävissään Arto Lahdella, joka keräsi tarvittavat 20.000 kannattajakorttia, mutta joka on ulkona eduskunnan puoluetuista. Hän käyttää vaalikampanjaansa n. 10.000 euroa – eipä taida Lahden poika näillä näkymin päästä niihin pöytiin, joissa päätökset tehdään.

Ehdokkaat saavat rahansa paitsi veronmaksajilta, myös erilaisilta lahjoittajilta. Yritysten ei tarvitse ilmoitella alle 3400 euron lahjoituksiaan verottajalle, niinpä yritykset hyvin yleisesti tukevat ehdokastaan 3000 euron panoksella. Vielä yksi rahoitusmuoto on ehdokkaiden vaalikirjat, joista Sauli Niinistön kirja lienee suurin menestys ja ehdokkaiden pitämät seminaarit, joihin osallistujat maksavat kunnollisen osallistumismaksun.

Vaaleissa palaa rahaa summa, joka on käsittämätön, absurdi. Vanhoiksi markoiksi muutettuna – joita summia edelleenkin ymmärrämme parhaiten – esim. Vanhasen 1,5 miljoonan euron budjetti on yhtä kuin 9 miljoonaa vanhaa markkaa.

Mutta nyt ei olla köyhiä ja kipeitä. Pöytä on pantu koreaksi. Ehdokkaiden vaalimainontaan menee rahaa suurin piirtein kymmenesosa siitä summasta, joka on budjetoitu ensi vuoden köyhyyspakettiin.

Golf-virta heikentynyt merkittävästi

Atlantilla pohjoiseen lämmintä vettä tuova Golf-virta näyttää heikentyneen muutamassa vuosikymmenessä 30 %. Näin väittää brittiläinen merentutkimuslaitos, joka on mitannut Golf-virran voimakkuutta vuodesta 1957 lähtien.

Golf virta saa alkunsa päiväntasaajalta, josta lämmin ja suolainen Atlantin pintavesi lähtee virtaamaan pohjoiseen voimalla, joka vielä muutama vuosikymmen sitten oli satakertainen verrattuna Amazona-joen kuljettamaan vesimäärään. Varsinainen moottori, joka virtauksen saa aikaiseksi on Grönlannin läheisyydessä tapahtuva meriveden jäähtyminen. Kun suolainen merivesi jäähtyy tai on riittävästi haihtunut, jäljelle jäänyt kylmennyt vesi muuttuu entistäkin suolaisemmaksi ja samalla raskaammaksi. Tämä kylmä suolainen vesi vajoaa Atlantin pohjalle ja alkaa virrata kylmänä pohjavirtauksena takaisin kohti etelää.

Virran heikentymisen on oletettu olevan yhteydessä ilmaston lämpenemiseen. Kun ilmasto lämpiää, silloin tuo Golf-virtaa ylläpitävän Grönlannin lämpöpumpun teho olettamusten mukaan pienenee, eikä jaksa imeä vettä pohjoiseen niin paljon kuin aikaisemmin.

Suuri osa Golf-virrasta kääntyy jo nyt Labradorin niemimaan paikkeilla itään kohti Afrikan pohjoisrantoja. Vain pienempi osa siitä haarautuu pohjoiseen kohti Norjan rannikkoa. Tämä Golf-virran haara tuo lämpöä myös meille leudontaen varsinkin syksyjämme todella merkittävästi.

Jos Golf-virran pohjoiseen suuntautuva haarake edelleen pienenee tai kokonaan lakkaa, sillä voi olla dramaattisia seurauksia myös Suomen ilmastoon. Keskilämpötila voi ilmaston yleisestä lämpenemisestä huolimatta pudota useilla asteilla. Pahimmat profetiat ennustavat mahdollisesti jopa uutta jääkautta.